

॥ श्रीरामजयम् ॥
श्री म द्वा लमी कि रा मा य ण म्
किष्किन्धाकाण्डम्



धर्मालय संस्करणम् ।
The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited by

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMASWAMY IYER,
Banker, Palghat.

By

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,

KALPATHI :: PALGHAT

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	पम्पादर्शिनो रामस्य विप्रलापः ...	150	1
2.	सुग्रीवेण रामभावज्ञानाय हनुमत्प्रेषणम् ...	29	31
3.	हनुमता श्रीरामलक्ष्मणाबुपेत्य सुग्रीववृत्तान्तनिवेदनम्	40	38
4.	श्रीरामलक्ष्मणयोः सुग्रीवसमीपगमनम्	35	46
5.	श्रीरामसुग्रीवसख्यम् ...	33	54
6.	सीताऽऽश्रयदर्शनेन श्रीरामस्य परिदेवनम् ...	27	61
7.	सुग्रीवेण श्रीरामसमाश्वासनम् ...	25	67
8.	वालिबन्धप्रतिज्ञा ...	46	72
तयोद्देशेऽहि गीताः श्लोकाः			385
9.	वैरकारणकथनम् ...	27	83
10.	सुग्रीवस्य राज्याक्षिर्वासनम् ...	36	89
11.	वालिपराक्रमवर्णनम् ...	95	97
12.	सुग्रीवप्रत्यायनम् ...	44	116
13.	सप्तजनाश्रमदर्शनम् ...	30	125
14.	युद्धाय वाल्याह्वानम् ...	23	131
15.	तारोपदेशः ...	31	136
16.	वालिबन्धः ...	40	143
17.	वालिना रामगर्हणम् ...	58	151
18.	वालिबन्धसमर्थनम् ...	69	162
19.	रणाङ्गणे तारागमनम् ...	29	177
20.	ताराविलापः ...	27	183
21.	हनुमता तारासमाश्वासनम् ...	16	189
22.	वालिनः प्राणवियोगः ...	33	192
23.	पुनस्ताराविलापः ...	31	199
24.	श्रीरामेण तारासमाश्वासनम् ...	45	206
25.	वालिसंस्कारः ...	54	219
26.	सुग्रीवाङ्गदयो राज्याभिषेकः ...	42	230
27.	प्रस्रवणगुहायां निवासः ...	48	238
28.	प्रावृड्वर्णनम् ...	67	248
29.	हनुमता सुग्रीवप्रतिबोधनम् ...	53	263
चतुर्दशेऽहि गीताः श्लोकाः			876
30.	शरद्वर्णनम् ...	85	271
31.	अङ्गदेन लक्ष्मणागमनकथनम् ...	51	291
32.	हनुमता लक्ष्मणप्रसादनचोदना...	22	303

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
33.	तारया लक्ष्मणसान्त्वनम् ...	66	308
34.	सुग्रीवतर्जनम् ...	19	323
35.	तारया पुनर्लक्ष्मणसान्त्वनम् ...	24	327
36.	सुग्रीवेण लक्ष्मणप्रसादनम् ...	20	332
37.	वानरसेनागमनम् ...	37	337
38.	सुग्रीवस्य रामसन्निधौ गमनम् ...	34	344
39.	वानरसेनासङ्ख्यानिवेदनम् ...	44	351
40.	प्राच्यां विनतप्रेषणम् ...	71	360
41.	दक्षिणस्यां हनुमत्प्रेषणम् ...	52	374
42.	प्रतीच्यां सुषेणप्रेषणम् ...	59	384
43.	उदीच्यां शतबलिप्रेषणम् ...	65	396
44.	हनुमद्वस्तेऽङ्गुलीयकदानम् ...	17	409
45.	सीतान्वेषणाय वानरसेनाप्रस्थानम् ...	17	413
46.	भूवल्लयविज्ञानकारणकथनम् ...	26	416
47.	पूर्वोत्तरपश्चिमदिग्भ्यो वानरसेनाप्रत्यागमनम् ...	15	422
48.	त्रिन्ध्यगुहासु सीतान्वेषणम् ...	25	425
49.	अङ्गदाज्ञया रजतपर्वतादिष्वन्वेषणम् ...	22	430
50.	ऋक्षबिलप्रवेशः स्वयंप्रभादर्शनं च ...	41	434

पञ्चदशेऽहि गीताः श्लोकाः 817

51.	स्वयंप्रभाकृतमातिथ्यम् ...	19	443
52.	बिलप्रवेशकारणकथनम् ...	20	447
53.	प्रायोपवेशनिर्धारणम् ...	40	451
54.	हनुमताऽङ्गदभीषणम् ...	22	459
55.	वानराणां प्रायोपवेशः ...	24	464
56.	अङ्गदसंपातिनोः संवादः ...	25	469
57.	निखिलरामवृत्तान्तकथनम् ...	20	475
58.	लङ्कायां सीतावस्थानप्रदर्शनम् ...	37	479
59.	सुपार्श्ववचनानुवादः ...	30	486
60.	संपातिना खस्य वृत्तान्तकथनम् ...	21	492
61.	स्वपक्षदाहकारणकथनम् ...	17	497
62.	निशाकरेण पक्षप्ररोहावधिनिरूपणम् ...	16	500
63.	संपातिपक्षप्ररोहः वानरप्रस्थानं च ...	16	504
64.	समुद्रलङ्घनालोचनम् ...	25	507
65.	स्वस्वशक्त्याविष्करणम् ...	35	512
56.	समुद्रतरणे जाम्बवता हनुमत्प्रेरणम् ...	40	519
67.	समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम् ...	53	527

षोडशेऽहि किष्किन्धाकाण्डे गीताः श्लोकाः 460

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना

॥ ३ ॥

कृजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम्

॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम्

॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम्

॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि

॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम्

॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बर्थं निशामयध्वम्

॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डब्राह्महामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ २० ॥



॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम् ॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥



॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमस्त राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुवाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥



॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्धतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्धतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघध्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरिर्षदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥



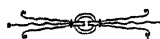
॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिनिमिशं वन्दे महारुखन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिभासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मानैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचाारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति तृपरां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अङ्गनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मास्ततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
 उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
 आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
 यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
 वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
 आपदामपहतारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
 तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
 वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
 वन्दे बन्धं विधिभवमहेन्द्रादिबृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धृतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
 भूपारत्रं भुवनवल्लयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजच्युरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
 महाव्याकरणाभ्योधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
 मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
 वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
 सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
 हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवैति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥



पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं सहीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥



॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐभूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पादं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि, वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि, अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वासनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाग्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि । कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-स्कृष्टान् समर्पयामि ॥



ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

॥ किष्किन्धाकाण्डम् ॥



[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधौ अश्वमेधयज्ञवादे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
त्रयोदशोऽह्नि आरण्यकाण्डे चतुःषष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति
किष्किन्धाकाण्डे आदितः अष्टौसर्गाः च गीताः। तस्मिन् दिने गीताः
श्लोकाश्च ८२१। तत्र किष्किन्धाकाण्डे श्लोकाः ३८५]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதியில் அச்வமேத யாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
13ஆம் நாள் ஆரண்யகாண்டம் 64-வது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டம்
முடியவும் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் முதல் எட்டு ஸர்க்கங்களும்
கானம் பண்ணப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட
சுலோக சங்கியை 821. அதில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில்
சுலோக சங்கியை 385.]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றாவது ஸர்க்கம்

पम्पादर्शिनो रामस्य विप्रलापः—பம்பா சரசைக்கண்ட ஸ்ரீராமரின் புலம்பல்.

स तां पुष्करिणीं गत्वा पद्मोत्पलझपाकुलाम् । रामः सौमित्रिसहितो विललापाकुलेन्द्रियः

ச: அந்த
சௌமித்ரிசஹித: லக்ஷ்மணருடனிருந்த
ராம: ஸ்ரீராமர்,
அகூலேन्द्रிய: ஸ்பாவசக்தியில்லா
தா் அந்த [தவராகி

பத்மோத்பல- }
ஜபாசூர் }
புஷ்கரிணி
கவா
விலாப

தாமரை, கருநெய்தல்,
மீன் இவைகள் நி
சரஸை [ஹைந்த
அடைந்து,
கண்ணீர் பெருக்கினார்.

तस्य हृद्यैव तां हर्षादिन्द्रियाणि चकम्पिरे । स कामवशमापन्नः सौमितिमिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

तां அதை
 इष्टा एव பார்த்துதுமே,
 तस्य அவரது
 इन्द्रियाणि இந்திரியங்கள்
 हर्षात् திருவுளத்தின்
 உவப்பால்
 चकम्पिरे அசைந்தன.

सः அவர்,
 कामवशं அன்பினத்சயத்திற்கு
 आपन्नः ஈடுபட்டவராய்
 सौमित्रि லக்ஷ்மணரைப்
 பார்த்து
 इदं பின்வரும் சொல்லை
 अब्रवीत् சொன்னார்.

सौमित्रे शोभते पम्पा वैदूर्यविमलोदका । फुलपद्मोत्पलवती शोभिता विविधैर्दुमैः ॥ ३ ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மண!
 पम्पा பம்பை
 वैदूर्यविमलोदका { வைடூர்யம்போல் நிரம்
 { லமான தீர்த்தமு
 { டையதாய்

फुल- } மலர்ந்த தாமரை, கரு
 पद्मोत्पलवती } நெய்தல் இவைகளை
 विविधैः பல [யுடையதாய்
 दुमैः மரங்களால்
 शोभिता அழகுவாய்ந்து
 शोभते விளங்குகிறது.

सौमित्रे पश्य पम्पायाः काननं शुभदर्शनम् । यत्र राजन्ति शैलाभा द्रुमाः सशिखरा इव ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மண!
 पम्पायाः பம்பையின்
 शुभदर्शनं அழகிய
 काननं சோலையை
 पश्य பார்.
 यत् அதில்

द्रुमाः மரங்கள்
 सशिखराः கிளைகளோடு கூடிய
 வைகளாய்
 शैलाभाः மலைகள் தோன்றுவது
 इव போல
 राजन्ति விளங்குகின்றன.

मां तु शोकाभिसंतप्तं माधवः पीडयन्निव । भरतस्य च दुःखेन वैदेह्या हरणेन च ॥ ५ ॥

भरतस्य “பரதனுடைய
 दुःखेन च அபூர்வ பக்தியை
 நினைப்பதாலும்,
 वैदेह्या: ஜானகியின்
 हरणेन च அபஹ்ரணத்தாலும்,
 तु விசேஷமாய்

शोकाभिसंतप्तं சோகத்தில் மூழ்கிக்
 கிடக்கும்
 मां என்னை
 माधव: வஸந்தருந்
 पीडयन् इव இன்னும் துன்புறுத்
 துவதுபோலிருக்கு.

शोकार्तस्यापि मे पम्पा शोभते चित्रकानना । व्यवकीर्णा बहुविधैः पुष्पैः शीतोदका शिवा ॥

पम्पा “பம்பை
 चित्रकानना அற்புதமான சோலை
 களையுடையதாய்
 बहुविधैः பலவகை
 पुष्पैः புஷ்பங்களால்
 व्यवकीर्णा எங்குமடர்ந்ததாய்,

शीतोदका குளிர்ந்த தீர்த்தத்தை
 யுடையதாய்,
 शिवा மங்களகரமாயிருக்கி
 र्ந்தாய்,
 शोकार्तस्य சோகத்தால் பிடிக்கப்
 मे अपि எனக்கும் [பட்ட
 शोभते தோன்றுகிறது.

नलिनैरपि संछन्ना ह्यत्यर्थं शुभदर्शना । सर्पव्यालानुचरिता मृगद्विजसमाकुला ॥ ७ ॥

சர்பவ்யாலானு- } “சர்ப்பங்கள், மலைப்
 சரிதா } பாம்புகள் இவைக
 ளால் வசிக்கப்பெற்ற
 தாயும்,
 மூர்த்விஜ- } மான்கள், பக்திகள் இ
 சமாசுலா ஹி } வைகளால் நிறைந்து
 ள்ளதாயும்,

நலினை: தாமரைகளால்
 சஞ்ஞா அபி மூடப்பட்டிருப்ப
 தாயும்
 அத்ய் மிகவும்
 சூபதர்ஸா இது அழகாய்
 விளங்குகிறது.

अधिकं प्रतिभात्येतन्नीलपीतं तु शाद्वलम् । द्रुमाणां विविधैः पुष्पैः परिस्तोमैरिवापितम् ॥

ஐதத் “இந்த
 சாட்வல் இளம் புல்தரையா
 துமாணா மரங்களுடைய [னது
 விவித: பலவகை
 புஷ்ப: புஷ்பங்களால்
 பரிஸ்தோம: ரத்னகம்பளங்களால்

அபிதம் பரப்பப்பட்டது
 இவ் போன்றதாய்,
 அதிகம் மிக
 நீலபீதம் து நீலமும், மஞ்சள் நிற
 முழுமையதாய்
 பரிபாதி விளங்குகிறது.

नानाप्रख्यातकुसुमैश्छन्ना भूभाति लक्ष्मण

॥ ९ ॥

லக்ஷ்மண “லக்ஷ்மண!
 மூ: சூப்பிரதேசமானது
 நானாப்ரக்யாத- } பலவகை சிறந்த
 குசுமே: } புஷ்பங்களால்

சஞ்ஞா சிறந்ததாக
 பாதி விளங்குகிறது.

पुष्पभारसमृद्धानि शिखराणि समन्ततः । लताभिः पुष्पिताग्राभिरुपगूढानि सर्वतः ॥ १० ॥

புஷ்பிதாபி: புஷ்பித்த துனிகளை
 லதாபி: கொடிகளால் [யுடைய
 சர்வத: எங்கும்
 உபரூடானி பிணைந்துகொண்டி-
 ருக்கப்பட்ட

சிவராணி கிளைகள்
 சமந்தத: எங்கும்
 புரபாச- } புஷ்பங்களின் அதிகத்
 சமூடானி } தால் நிறைந்து விள
 ங்குகின்றன.

सुखानिलोऽयं सौमित्रे कालः प्रचुरमन्यथः । गन्धवान्सुरभिर्मासो जातपुष्पफल्द्रुमः ॥ ११ ॥

சௌமித்ர “லக்ஷ்மண!
 அய் இந்த
 சூரி: வஸந்த
 மாச: மாஸம்,
 சுகானில: சுகமான காற்றுடை

புசூரமந்யத: மன்மதனது கொண்
 டாட்டத்திற்கேற்ற
 காலம்.
 காஸ: நல்ல வாசனையுள்ளது.
 காஸுவான் } நல்ல புஷ்பங்களா
 ஜாதபுஷ- } லும், கனிகளாலும்
 ஫லத்ரும: } நிறைந்த மரங்களை
 யுடையது.

पश्य रूपाणि सौमित्रे वनानां पुष्पशालिनाम् । सृजतां पुष्पवर्षाणि तोयं तोयमुच्चापिव ॥

சௌமित्रே	“லக்ஷ்மண !	புஷ்பசாலினா	பூக்கள் செறிந்த
தோயமுச்சா	மேகங்களுடைய	வனானா	வனங்களின்
தோய இவ	மழையை நிகர்த்து	ரூபாணி	பலவகைத்
புஷ்பவர்பாணி	புஷ்பவரஷங்களை		தோற்றங்களை
சுஜதா	பொழிகிற	पश्य	கவனி.

प्रस्तरेषु च रम्येषु विविधाः काननद्रुमाः । वायुवेगप्रचलिताः पुष्पैरवकिरन्ति गाम् ॥१३॥

வिवிதா:	“பலவகை	रम्येषु	அழகான
கானனத்ருமா:	காட்டுமரங்கள்	प्रस्तरेषु	பாறைகளின் மீதும்
வாயுவேகப்ரதலிதா:	வாயுவேகத்தால் அலை	गां च	பூப்பிரதேசத்திலும்
	ப்புண்டவைகளாய்	अवकिरन्ति	பரப்புகின்றன.
புஷ்பை:	புஷ்பங்களால்		

पतितैः पतमानैश्च पादपस्यैश्च मारुतः । कुसुमैः पश्य सौमित्रे क्रीडन्निव समन्ततः ॥ १४ ॥

சௌமित्रே	“லக்ஷ்மண !	पादपस्यैः च	{ மரங்களிலேயே தொ
சமந்தத:	எங்குபார்த்தாலும்		ங்கிக்கொண்டிருக்
மாரூத:	வாயுபகவான்,	कुसुमैः	கின்றவைகளுமான
பதலித:	கிழே விழுந்தவை	क्रीडन्	புஷ்பங்களால்
	களும்,	इव	விளையாடுகின்றவர்
பதமானை: ச	விழுந்துகொண்டிருக்	पश्य	போலிருக்கின்றார்.
	கின்றவைகளும்,		பார்.

विक्षिपन्विविधाः शाखा नगानां कुसुमोत्कचाः । मारुतश्चलितस्थानैः षट्पदैरनुगीयते ॥

மாரூத:	“வாயுபகவான்,	विक्षिपन्	அசைத்துக்கொண்டு
நகானா	மரங்களுடைய	चलितस्थानैः	இருந்த இடம் விட்
குசுமோத்கசா:	பூக்கள் பொலிந்த		டெழுந்த
வலிவா:	பல	षट्पदैः	வண்டுகளால்
சாசா:	கிளைகளை	अनुगीयते	பாடப்படுகிறார்.

मत्तकोकिलसंनादैर्नर्तयन्निव पादपान् । शैलकन्दरनिष्क्रान्तः प्रगीत इव चानिलः ॥ १६ ॥

சைலகந்தர்- }	மலைக்குகைகளினின்	प्रगीतः	பாடப்பற்றுவார்
निष्क्रान्तः }	று வெளிவந்த	इव च	போலவே
அனில:	வாயுபகவான்	पादपान्	விருக்டங்களை
மத்தகோகிலசंनादै:	கொழுத்த கோகிலங்க	नर्तयन्	தாண்டவமாடச்
	ளின் ஒலிகளால்		செய்கின்றவர்
		इव	போலிருந்தார்.

एवं विचित्राः पतगा नानारावविराविणः । वृक्षगुल्मलताः पश्य संपतन्ति समन्ततः ॥२७॥

एवं	“இப்படியாய்	समन्ततः	நான்கு பக்கங்களிலும்
विचित्राः	பலவகை	वृक्षगुल्म- लताः	மிருந்து விரிசூதங்களிலும், புதர்களிலும் கொடி- களிலும்
पतगाः	பறவைகள்	संपतन्ति पश्य	வந்துட்காருகின்றன. பார்.
नानाराव- विराविणः	பலவித சப்தங்களை பிட்டுக்கொண்டு		

विमिश्रा विहगाः पुंभिरात्मव्यूहाभिनन्दिताः । भृङ्गराजप्रमुदिताः सौमित्रे मधुरस्वराः ॥२८॥

सौमित्रे	“லக்த்மண!	भृङ्गराज- प्रमुदिताः	‘மிருங்கராஜ’மெனும் தேனீக்கள் சந்தோஷ மடைந்தவைகளாய்
विहगाः	பெண்பறவைகள்	मधुरस्वराः	இனிமையாய்க் கூவு கின்றன.
पुंभिः	ஆண்பறவைகளோடு		
विमिश्राः	கடியிருந்துகொண்டு		
आत्मव्यूहाभि- नन्दिताः	தனது இனத்தார்களு டன் இருப்பதால் க ளிப்புற்றவைகளாய்		

अस्याः कूले प्रमुदिताः संघशः शकुनास्त्विह ॥ २९ ॥

अस्याः	“இதனது	संघशः	அனேக
कूले	கரையில்	शकुनाः तु	பருந்துகள்
इह	இப்பொழுது	प्रमुदिताः	உதஸாஹத்துடன் விளங்குகின்றன.

नत्पूहस्तविक्रन्दैः पुंस्कोकिलस्तैरपि । स्वनन्ति पादपाश्वेमे ममानङ्गप्रदीपकाः ॥ ३० ॥

इमे	“இந்த	मम	எனது
पादपाः	விருசூதங்கள்,	अनङ्गप्रदीपकाः	மனத்தை தகிக்கின்ற வைகளாய்
नत्पूहस्तविक्रन्दैः च	நீர்க்கோழிகள் சப்திக் கும் சத்தங்களாலும்	स्वनन्ति	சத்திக்கின்றன.
पुंस्कोकिलस्तैः } अपि	ஆண்கோகிலங்களின் சத்தங்களாலும்		

अशोकस्तवकाङ्गारः पद्पदस्वननिस्वनः । मां हि पल्वताम्रार्विवसन्ताग्रिः प्रधक्ष्यति ॥

वसन्ताग्रिः	வஸந்தகாலமெனும் நெருப்பானது	पल्वताम्रार्विः	தலிர்களாகிற சிவந்த ஜ்வாலையையுடைய தாய்
अशोक- स्तवकाङ्गारः	அசோகப் பூங்கொத் துக்களாகிற தணல் களையுடையதாய்,	पद्पदस्वन- निस्वनः हि	வண்டுகளின் சத்தம கிய கொதியலின் ஓ சையுடையதாய் என்னை தகிக்கின்றது.
		मां प्रधक्ष्यति	

मां ह्यद्य मृगशाबाक्षी चिन्ताशोकबलात्कृतम् । सन्तापयति सौमित्रे क्रूरश्चैत्रो वनानिलः ॥

சௌமீ
மூகாஷாபாக்ஷி-
சிந்தா-
சோகவலாக்ருதம்
மாं

“ லக்ஷ்மண !
இளமான விழியாளின்
நினைவால் சோகத்
தீவமுழக்கிடக்கும்
என்னை

அத
சை: , இப்பொழுது
வனானில: றி சித்திரைமாதத்திய
கூர்: காட்டுக்காற்றும்
சந்தாபயதி அஸஹ்யமாய்
வாட்டுகின்றது.

अमी मयूराः शोभन्ते प्रनृत्यन्तस्ततस्ततः । स्वैः पक्षैः पवनोद्धृतैर्गवाक्षैः स्फाटिकैरिव ॥

அமீ
மயூரா:
ஸ்பாடிகை:
கவாக்ஷை:
இவ

“ இந்த
மயில்கள்
பளிங்குக்கல்களா
லமைத்த
பலகணிகளால்
எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே

பவனோஹூதை: காற்றலைக்கப்பட்ட
சுை: அவைகளது
பக்ஷை: சிறகுகளோடு
தத: தத: அங்குமிங்கும்
ப்ரநுத்யந்த: நேர்த்தியாய் ஆடுகின்
றவைகளாய்
சோமந்தை விளங்குகின்றன.

शिखिनीभिः परिवृतास्त एते मदमूर्छिताः । मन्मथाभिपरीतस्य मम मन्मथवर्धनाः ॥३९॥

தே ஏதே
சிவிநிநி:பி:
பரிவ்ருதா:
மதமூர்ச்சிதா:

“ அந்த இவைகள்
பெண்மயில்களால்
சூழப்பட்டவைகளாய்
உத்ஸாஹத்தால்
மெய்மறந்தவைகளாய்

மன்மதாபி-பரிதஸ்ய } பிரிவாற்றாமையால்
தவிக்கும்
மம எனக்கு
மன்மதவர்தனா: பிரிவாற்றாமையை அ
திகப்படுத்துகின்றன.

पश्य लक्ष्मण नृत्यन्तं मयूरमुपनृत्यति । शिखिनी मन्मथार्तैषा भर्तारं गिरिसानुषु ॥४०॥

லக்ஷ்மண
பச்ய
கிரிசானுசு
நுத்யந்த்
பதார்த்
மயூர்

“ லக்ஷ்மண !
பார்.
மலைத்தாழ்வரைகளில்
ஆடிக்கொண்டிருக்கும்
கணவனாகிய
ஆண்மயிலை

ஏசா இந்த
சிவிநி மயில்பேடு
மன்மதார்தை பிடிக்கப்
புட்டதாய்
அநுசரித்துக்
கூத்தாடுகிறது.

तामेव मनसा रामां मयूरोऽप्युपधावति । वितत्य रुचिरौ पक्षौ स्तैरुपहसन्निव ॥४१॥

மயூர்: அபி
ரூசிரௌ
பக்ஷௌ
விதத்ய
ஸுதௌ:

ஆண்மயிலும்
அழகிய
சிறகுகளை
பரப்பிக்கொண்டு,
சுப்தங்களால்

அபஹஸந் இவ
தா்
ராமா் எவ
மனசா
அபதாவதி

சிரிக்கின்றதுபோலாகி
அந்த
மனைவியையே
உள்ளம் பூரித்து
கிட்டுகிறது.

मयूरस्य वने नूनं रक्षसा न हता प्रिया । तस्मान्नृत्यति रम्येषु वनेषु सह कान्तया ॥४२॥

प्रिया “என் காதலி
ரக்ஷசா ஆரக்கனாள்
மயூர்ஸ்ய மயில்களிருக்கும்
வனே காட்டின்வழியாய்
நூன் நிச்சயமாய்
ந ஹதா எடுத்துக்கொண்டு
போகப்படவில்லை.

तस्मात् ஆகையால்
कान्तया सह மயில்பேடுடன்
रम्येषु அழகிய
वनेषु வனப்பிரதேசங்களில்
नृत्यति குதூஹலமாய்த்
திரிகிறது.

मम त्वयं विनावासः पुष्पमासे सुदुःसहः

॥ ४३ ॥

पुष्पमासे “வசந்தமாதத்தில்
अयं இந்த
विनावासः பிரிந்துவயித்தல்

मम तु எனக்கும்
सुदुःसहः மிகக் கஷ்டமாயிருக்
கிறது.

पश्य लक्ष्मण संयोगं तिर्यग्योनिगतेष्वपि । यदेषा शिखिनी कामाद्भर्तारमभिवर्तते ॥४४॥

एषा “இந்த
शिखिनी மயில்பேடு
कामात् காதலால்
भर्तारं கணவனை
अभिवर्तते கிட்டுகிறது.

लक्ष्मण லக்ஷ்மண !
यत् என்கிறபடியால்
तिर्यग्योनिगतेषु பக்திஜாதிகளிலும்
अपि கூட
संयोगं இணைபிரியாதிருத்தலை
पश्य பார்.

मामप्येवं विशालाक्षी जानकी जातसंभ्रमा । मदनेनाभिवर्तते यदि नापहता भवेत् ॥४५॥

विशालाक्षी “நீண்ட கண்களையு
जानकी ஜானகி [டைய
अपहता திருடிக்கொண்டுபோக
பட்டவளாக
न भवेत् यदि இல்லையென்றால்

एवं இப்படியே
मां अपि என்னிடமும்
जातसंभ्रमा பக்திகொண்டவளாய்
मदनेन உத்ஸாகத்தோடு
अभिवर्तते ஓடிவருவள்.

पश्य लक्ष्मण पुष्पाणि निष्फलानि भवन्ति मे । पुष्पभारसमृद्धानां वनानां शिशिरात्यये ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண !
पश्य பார்.
शिशिरात्यये வசந்தருதுவில்
पुष्पभारसमृद्धानां புஷ்பங்கள் மிகவும்
சூத்து விளங்குகிறது

वनानां மரங்களுடைய
पुष्पाणि புஷ்பங்கள்
मे எனக்கு
निष्फलानि பிரயோஜனமற்றவை
भवन्ति இருக்கின்றன. [களா ॥ ௧

रुचिराण्यपि पुष्पाणि पादपानामतिश्रिया । निष्फलानि महीं यान्ति समं मधुकरोत्करैः ॥

पादपानां “மரங்களுடைய
புष्पाणि புஷ்பங்கள்
அதிசிரியா அதிகக் காந்தியால்
रुचिराणि अपि அழகானவைகளாயிரு
ந்தும்

निष्फलानि பிரயோஜனமற்றவை
महीं நூமியில் [கராய்
मधुकरोत्करैः வண்டுகள் கூட்டங்க
समं கூட்டவே [னோடு
यान्ति விழுத்கின்றன.

वदन्ति रावं मुदिताः शकुनाः सङ्घशः कलम् । आह्वयन्त इवान्योन्यं कामोन्मादकरा मम ॥

शकुनाः “பசுவிகள்
मुदिताः களித்து
सङ्घशः ஒருங்கே சேர்ந்து
अन्योन्यं ஒன்றுக்கொன்று
आह्वयन्तः அழைக்கின்றவை
इव போன்றவைகளாய்

कलं रावं இனிய ஒலியை
मम எனக்கு
कामोन्माद- } நினைவால் மனச்சஞ்ச
कराः } லத்தை விளைவிக்கின்
றவைகளாய்
वदन्ति இடுகின்றன.

वसन्तो यदि तत्रापि यत्र मे वसति प्रिया । नूनं परवशा सीता साऽपि शोचत्यहं यथा ॥

मे “என்
प्रिया காதலி
यत्र எவ்விடத்தில்
वसति இருக்கிறாளோ,
तत्र अपि அங்கும்
वसन्तः வசந்தகாலம்
यदि என்றால்

अहं நான்
यथा எப்படியோ அப்படி
सा அந்த [யே,
सीता अपि சீதையும்
परवशा மெய்மறந்தவளாய்,
नूनं நிச்சயமாய்
शोचति துயருறுவாள்.

नूनं न तु वसन्तोऽयं देशं स्पृशति यत्र सा । कथं ह्यसितपद्माक्षी वर्तयेत्सा मया विना ॥

सा “அவள்
यत्र எங்கிருக்கிறாளோ,
देशं அந்தப் பிரதேசத்தை
अयं वसन्तः இந்த வஸந்தகாலம்
नूनं ஒருகால்
न स्पृशति तु அணுகவில்லை என்று
லும்,

असितपद्माक्षी செந்தாமரைக்கண்
सा அவள்
मया विना என்னை விட்டுப்பிரிந்
தவளாய்
कथं हि எப்படித்தான்
वर्तयेत् பிழைத்திருப்பாள்?

अथ वा वर्तते तत्र वसन्तो यत्र मे प्रिया । किं करिष्यति सुश्रोणी सा तु निर्भर्त्सिता परैः ॥

मे “எனது
प्रिया காதலி
यत्र எங்கிருக்கிறாளோ,
तत्र அங்கும்
वसन्तः வஸந்தகாலம்
वर्तते நடைபெறுகிறது.
अथ वा என்றுலும்

सुश्रोणी சன்மார்க்கத்தையே
सा அவள் [நாடும்
परैः சுத்துருக்களால்
निर्भर्त्सिता மிரட்டப்பட்டவளாய்
तु இருக்கையில்
किं என்ன
करिष्यति செய்வாளோ?

श्यामा पञ्चपलाशाक्षी मृदुपूर्वाभिभाषिणी । नूनं वसन्तमासाद्य परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥

பஞ்சபலாசாக்ஷி தாமரையிதழ்போன்ற
கண்களுற்றவளும்,
மृதுपूर्वाभि- } இன்சொற்பகற்பவளு
भाषिणी } மான
श्यामा என்னிழலாகுமவள்,

वसन्तं வஸந்தகாலத்தை,
आसाद्य அடைந்து,
नूनं நிச்சயமாய்
जीवितं உயிரை
परित्यक्ष्यति துறந்துவிடுவாள்,

दृढं हि हृदये बुद्धिर्मम संप्रति वर्तते । नालं वर्तयितुं सीता साध्वी मद्विरहं गता ॥ ५३ ॥

சாध्वி “மஹாபதிவிரதை
யான
सीता हि சீதையொவெனில்
मद्विरहं गता என் பிரிவையடைந்த
வளாய்

बुद्धि: என்கிற எண்ண
மானது

वर्तयितुं உயிர் தரிக்க
न अलं சகியாள்,”

मम எனது
हृदये ஹிருதயத்தில்
दृढं உறுதியாய்
संप्रति இப்பொழுது
वर्तते இருக்கிறது.

मयि भावोपि वैदेह्यास्तत्त्वतो विनिवेशितः । ममापि भावः सीतायां सर्वथा विनिवेशितः ॥

वैदेहा: “ஜானகியினுடைய
भाव: உயிர்
मयि अपि என்னிடத்திலேயே
तत्त्वत: உள்ளபடியே
विनिवेशित: வைக்கப்பட்டிருக்க
मम எனது [கிறது.

भाव: உயிர்
सीतायां अपि சீதையிடத்திலேயே
सर्वथा சர்வபிரகாரத் திலும்
विनिवेशित: வைக்கப்பட்டிருக்க கிறது.

एष पुष्पवहो वायुः सुखस्पर्शो हिमावहः । तां विचिन्तयतः कान्तां पावकप्रतिमो मम ॥

पुष्पवह: { “புஷ்பங்களின் நறும்
ணத்தோடு வீசுகிற
தும்,
हिमावह: குளிர்ந்துவீசுகிறதும்
सुखस्पर्श: சுகமான ஸ்பர்சத்தை
யுடையதுமான
एष: वायु: இந்தக் காற்று

तां कान्तां அந்தக் காதலியை
विचिन्तयत: இடைவிடாது சிந்தித்
தவண்ணமேயிருக்கும்
मम எனக்கு
पावकप्रतिम: அக்னிபோலிருக்க கிறது.

सदा सुखमहं मन्ये यं पुरा सह सीतया । मास्तु: स विना सीतां शोकं वर्धयते मम ॥

पुरा இதற்குமுன்
सदा எப்பொழுதும்
सीतया सह சீதையுடனிருந்த
अहं நான்,
यं எதை
सुखं இன்பத்தை விளைவிப்
பதாய்

मन्ये நினைத்துக்கொண்டிருந்தேனே;
स: मास्तु: அந்தக் காற்று
सीतां विना சீதையை விட்டுப் பிரிந்
मम எனக்கு [திருக்கும்
शोकं சோகத்தை
वर्धयते அதிகப்படுத்துகிறது.

अमी लक्ष्मण दृश्यन्ते चूताः कुसुमशालिनः । विभ्रमोत्सिक्तमनसः साङ्गरागा नरा इव ॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மண
अमी இந்த
कुसुमशालिनः ஏராளமாய் பூத்து
चूताः மாமரங்கள், [நிற்கும்
साङ्गरागाः சந்தனம் முதலியது
பூசிக்கொண்டு

विभ्रमोत्सिक्त- } காமவெறியில் ஓடிட்ட
मनसः } மனமுடையவர்க
ளான
नराः इव மனிதர்கள் போல
दृश्यन्ते காணப்படுகின்றன.

सौमित्रे पश्य पम्पायाश्चित्रासु वनराजिषु । किन्नरा नरशार्दूल विचरन्ति समन्ततः ॥६३॥

नरशार्दूल “புருஷோத்தம!
सौमित्रे லக்ஷ்மண!
पश्य பார்.
पम्पायाः பம்பையினது

चित्रासु அழகிய
वनराजिषु மரவரிசைகளில்
समन्ततः அங்குமிங்கும்
किन्नरा: கின்னரங்கள்
विचरन्ति உலாவித்திரிகின்றன.

इमानि शुभगन्धीनि पश्य लक्ष्मण सर्वशः । नलिनानि प्रकाशन्ते जले तरुणसूर्यवत् ॥६४॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!
पश्य பார்.
शुभगन्धीनि நல்ல மணங்கமழும்
इमानि இந்த
नलिनानि செந்தாமரைகள்

तरुणसूर्यवत् பாலசூரியன்கள் போல
जले ஜலத்தில்
सर्वशः எங்கும்
प्रकाशन्ते அழகுவாய்ந்து
விளங்குகின்றன.

एषा प्रसन्नसलिला पद्मनीलोत्पलायुता । हंसकारण्डवाकीर्णा पम्पा सौगन्धिकायुता ॥

एषा पम्पा “இந்த பம்பைசரஸ்
प्रसन्नसलिला நிர்மலமான ஜலத்தை
புடையதாயிருக்கிறது
पद्म- } தாமரை, கருநெய்தல்
नीलोत्पलायुता } புஷ்பங்கள் நிறையப்
பெற்றுவிளங்குகிறது.

हंसकारण्डवाकीर्णा { அன்னம், நீர்காக்கை
கள் நிறையப்பெற்று
விளங்குகிறது.
सौगन्धिकायुता { பலசெங்கழுநீர் புஷ்ப
ங்கள் நிறையப்பெற்
று விளங்குகிறது.

जले तरुणसूर्याभैः षट्पदाहतकेसरैः । पङ्कजैः शोभते पम्पा समन्तादभिसंवृता ॥ ६६ ॥

पम्पा “பம்பை
जले ஜலத்தில்
षट्पदाहत- } வண்டுகளால் மொய்க்
केसरैः } கப்பட்டு உதிர்த
பூந்தா துக்களையுடை
யவைகளும்

तरुणसूर्याभैः பாலசூரியனது
ஒளிகொண்ட
पङ्कजैः தாமரைபுஷ்பங்களால்
समन्तात् எங்குபார் த்தா லும்
अभिसंवृता பரப்பப்பட்டதாய்
शोभते பிரகாசிக்கிறது.

यानि स्य रमणीयानि तथा सह भवन्ति मे । तान्येवारमणीयानि जायन्ते मे तथा विना ॥

तथा सह “அவனோடிருந்த
மே எனக்கு
ரமணியானி மனத்திற்கிசைந்தவைக
ளாய்
யானி எவைகள்
भवन्ति स्य இருந்தனவோ ;

तथा विना அவனோ விட்டுப்பிரிந்
மே எனக்கு [திருக்கும்
तानि एव அவைகளோ
अरमणीयानि மனத்திற்கிசைந்தவைக
ளாய்
जायन्ते இருக்கின்றன.

पद्मकोशपलाशानि दृष्ट्वा दृष्टिर्विमन्यते । सीताया नेत्रकोशाभ्यां सदृशानीति लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
पद्मकोशपलाशानि ‘தாமரை மொட்டுகளி
सीताया: சீதையின் [னிதழ்களோ
नेत्रकोशाभ्यां இருகண்களின்
தோற்றத்திற்கு

सदृशानि ஒத்திருக்கின்றன.
इति என்று
दृष्ट्वा நினைத்து,
दृष्टि: நல்லறிவு
विमन्यते தடுமாற்றமடைகிறது.

पद्मकेसरसंसृष्टो वृक्षान्तरविनिःसृत: । निःश्वास इव सीताया वाति वायुर्मनोहर: ॥ ७४ ॥

पद्मकेसर- } “தாமரைத்தாதுக்க
संसृष्ट: } ளின் பரிமளத்து
டன் கூடியதாய்
वृक्षान्तर- } மரங்களினிடையிலி
विनिःसृत: } ருந்து வெளிவருகி
றதும்

मनोहर: மனோஹரமாயிருக்கிற
वायु: காற்று [துமான
सीताया: சீதையின்
निश्वास: மூச்சுக்காற்று
इव போலிருப்பதால்
वाति இப்பொழுது தான்
புறுத்துகிறது.

सौमित्रे पश्य पम्पाया दक्षिणे गिरिसानुनि । पुष्पितां कर्णिकारस्य यष्टिं परमशोभिताम् ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மணா!
पम्पाया: பம்பையின்
दक्षिणे தென்
गिरिसानुनि மலைத்தாழ்வரையில்
कर्णिकारस्य சரக்கொன்றை
மரத்தின்

परमशोभितां மிக அழகுவாய்ந்து
पुष्पितां பூக்களையுடைய
यष्टिं கிளையை
पश्य பார்.

अधिकं शैलराजोऽयं धातुभिः सुविभूषितः । विचित्रं सृजते रेणुं वायुवेगविघटितम् ॥

अयं “இந்த
शैलराज: மலையரசு
धातुभि: தாதுக்களால்
सुविभूषित: மிக்க அழகுற்றதாய்
वायुवेगविघटितं वायுவேகத்தால்
சிறுதுண்ட

विचित्रं பலவண்ணமான
रेणुं புழுதியை
अधिकं அதிகமாய்
सृजते இறைத்துக்கொண்
[திருக்கிறது.

லோபா: வ
 அக்ஷோ: வ
 குரண்டா: வ
 பூர்ணா: வ
 பாரிமத்ருகா: வ
 சூதா: வ
 பாடலய: வ
 புரிபதா: வ
 கோவிதாரங்கனம், வ
 முசுலிந்தா: வ
 அலுனா: வ
 கெதகோடலகா: வ
 சிரிபா: வ
 சிஷுபா: வ
 தவா: வ

“வெவ்ஹொலுத்திக
 அமுஞ்சிகனும், [ஹம்,
 மஞ்சள் மருதாணிக
 பூர்ணகங்கனும், [ஹம்,
 பாரிபத்ருகங்கனும்,
 மாமரங்கனும்,
 பாதிரிகனும்,
 புஷ்பம் செறிந்த
 கோவிதாரங்கனும்,
 முசுளிர்தங்கனும்,
 மருத மரங்கனும்,
 தாமரைகள், உத்தா
 லகங்கனும்,
 வாகைகனும்,
 சிம்சபாக்கனும்,
 தவங்கனும்,

சாலமய: வ
 கிஷுகா: வ
 ரகா: வ
 குரவகா: ததா
 தினிசா: வ
 நகமாஸா: வ
 சந்தா: வ
 சபந்தா: ததா
 கிரிசானுபு
 கிரிபூபு
 சிஹேசர்- }
 பிஷா: }
 டிஷ்யந்தே

இலகுகனும்,
 புரகமரங்கனும்,
 சிவந்த
 மருதாணிகனும்,
 தினிசங்கனும்,
 நக்தமாலங்கனும்,
 சந்தனங்கனும்,
 சபந்தனங்கனும்,
 மலைத்தாழ்வரைக
 ளிலும்,
 மலைச்சார்புகளிலும்
 சிம்மத்தின் பிடரி ம
 யிர்போல் பொன்னி
 றமுடையவைகளாய்
 தென்படுகின்றன.

पुष्पितानुष्पिताग्राभिर्लताभिः परिवेष्टितान् । द्रुमान्ययेह सौमित्रे पम्पाया रुचिरान्वहून् ॥

சௌமित्रே
 டஹ
 புஷ்பிதாஸ்தி:
 லதாஸ்தி:
 பரிவெஸ்திதான்

“லக்தமணை!
 இப்பொழுது
 நன்கு பூத்த துணிகளை
 கொடுகளால் [முடைய
 சுற்றிக்கொள்ளப்பட்ட
 டவைகனும்,

புஷ்பிதான்
 ருசிரான்
 வஹு
 பம்பாயா:
 டுமான்
 பஹ

பூஷ்பங்கள் செறிந்
 அழகிய [கருமான
 பல
 பம்பாயின்
 மரங்களை
 பார்.

वातविश्विप्तविट्पान्यथासन्नान्द्रुमानिमान् । लताः समनुवर्तन्ते मत्ता इव वरस्त्रियः ॥ ८६ ॥

வாதவிஸ்தி- }
 விட்பான் }
 யத
 ஆஸந்நான்
 டுமான்

“காற்றினாலசைக்கப்ப
 ட்ட கிளைகளையுடைய
 அப்படியே
 பக்கவிலிருக்கின்ற
 இந்த விரகத்தங்களை

லதா:
 மதா:
 வரஸ்திரிய: டவ
 சமனுவர்தந்தே

கொடுகள்
 மனக்குறையின் நிமன
 த்திருப்திகொண்ட
 உத்தமிகள் போலவே
 நன்கு உபசரிக்கின்ற
 றன.

पादपात्यादपं गच्छञ्शैल्यच्चैलं वनाद्नमः । वाति नैकरसास्वादः संमोदित इवानिलः ॥

அனில:
 பாடபாந்
 பாடப்
 ஸைலந்
 ஷீல
 வநாத்

“வாயு
 ஒரு மரத்திலிருந்து
 மற்றொரு மரத்திற்
 (கும்,
 ஒரு மலையிலிருந்து
 மற்றொரு மலைக்கும்,
 ஒரு வனத்திலிருந்து

வந்
 நைகரஸாஸ்தா:
 சமோதித:
 கஷ்ந டவ
 வாதி

மற்றொரு வனத்திற்
 (கும்
 பல்வகை வாசனைகளை
 புட்கொண்டு
 மிக உத்தமமாகமுடைய
 தாய்
 சென்றுகொண்டே
 விரகிதது.

கேசித்பரீயாசுகுசுமா: பாடபா மதுகந்நி: | கேசிந்ஸுகுலசங்விதா: ஸ்யாமவரீ ஸ்வாவஸு: || ௧௧ ||

கேசித்பாடபா: “சில விருக்தங்கள்,
மதுகந்நி: ந்ருமணங்கமழுதம்
பரீயாசுகுசுமா: நன்கு மலர்ந்த புஷ்பங்
கலையுடையதாயும்,

கேசித்பா: சில
ஸ்யாமவரீ: கருநிறமுற்று
ஸுகுலசங்விதா: ஸ்வ மொட்டுகளால் நிறைந்
தவைகளாகவும்
அவஸு: விளங்கின.

இதம் மூஷமிதம் ஸ்வாது ப்ருஷமிதமித்யபி | ராகமதோ மதுகர: குசுமேஷ்வலியதே || ௧௨ ||

மதுகர: “வண்டினம்
இதம் ‘இது
மூஷம் மனோகரமாயிருக்கி
றது.
இதம் இது
ஸ்வாது ருசிகரமாயிருக்கிறதும்.
இதம் இது

ப்ருஷம் நன்றாய் அலர்ந்திருக்கி
றது.
இதி அபி என்மெண்ணி
ராகமத: உதஸாஹம் தலைக்கே
றியதாய்
குசுமேஷு புஷ்பங்களில்
அவலியதே மறைகிறதும்.

நிலிய புநஸ்தபத்ய ஸஹஸான்யத்ர கக்ஷதி | மதுலுஷோ மதுகர: பம்பாதிருதுஷ்வஸோ || ௧௩ ||

அஸோ “இந்த
மதுகர: வண்டினம்
நிலிய மறைந்து,
மதுலுஷ: மதுவில் ஆசை தீராத
ஸஹஸா சடக்கென [தாய்

புந: மீளவும்
உத்ய வௌிவந்து,
அந்யவ வேறிடங்களில்
பம்பாதிருதுஷு பம்பைக்கரை மரங்க
கக்ஷதி திரிகின்றது. [ளில்

இய் குசுமஸவாதேர்பஸ்திர்ணா ஸுலாகுதா | ஸ்வய் நிபதிதேர்புமி: ஸ்யநபஸ்தரேரிவ || ௧௪ ||

இய் “இந்த
புமி: புப்பிரதேசமானது
ஸ்வய் நிபதிதே: தூருகலிவ விழுந்த
குசுமஸவாதே: புஷ்பக் குளியல்களால்
உபஸ்திர்ணா பரப்பப்பெற்றதாய்

ஸ்யநபஸ்தரே: மெத்தைகளால்
இவ எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே
ஸுலாகுதா சுகமாய் விளங்குகி
றது.

விவிதா விவிதே: புஷ்பஸ்தரேவ நகஸானுபு | விகிர்ணே: பீதரக்தா ஹி ஸோமித்ரே பஸ்தரா: குதா: ||

ஸோமித்ரே “லக்ஷ்மணை!
நகஸானுபு மலைத்தாழ்வரைகளில்
விகிர்ணே: இறைந்து கிடக்கின்ற
தே: ஆந்த
விவிதே: நானுவித

புஷ்ப: புவ புஷ்பங்களாலேயே
பீதரக்தா: மஞ்சள் நிறமுற்ற
விவிதா: பல
பஸ்தரா: ஹி விருப்புகளாகவே
குதா: விளங்குகின்றன.

ஹிமாந்தே பஸ்ய ஸோமித்ரே துக்ஷாணா புஷ்பஸத்ரயம் || ௧௫ ||

ஸோமித்ரே “லக்ஷ்மணை!
ஹிமாந்தே வஸந்தகருதானில்

துக்ஷாணா மரங்களுடைய
புஷ்பஸத்ரயம் புஷ்பசமூகத்தை
பார்க்க

न ह्येवं रमणीयेषु शाद्वलेषु तथा सह । रमतो मे भवेच्चिन्ता न स्पृहाऽन्येषु वा भवेत् ॥

तथा सह “அவளோடு கூட
ரமணியேசு மனோரம்படாயுள்ள
ஷாட்வலேசு பசும்புற்றதைகளில்
ரமத: உல்லாசமாய் காலம்
மே எனக்கு [கழிக்கும்
एवं हि இப்படியாகிவிடில்

चिन्ता வேறெதிலும் நினைவு
न भवेत् உண்டாகமாட்டாது.
अन्येषु वा மற்றவைகளிலெதி
स्पृहा தேவையெனும் [ஆம்
அல்லாறதை
भवेत् न உண்டாகமாட்டாது.

अमी हि विविधैः पुष्पैस्तरवो रुचिरच्छदाः । काननेऽस्मिन्विना कान्तां चित्तमुन्मादयन्ति मे ॥

अस्मिन् कानने “இந்தக் காட்டில்
विविधैः நானுவிதமான
पुष्पैः புஷ்பங்களால்
रुचिरच्छदाः அழகாய் வேயப்பட்ட
अमी तरवः இந்த விருகங்கள்

कान्तां கா தலைய
विना விட்டுப்பிரிந்திருக்கும்
मे हि என்னுடையவும்
चित्तं மனத்தை
उन्मादयन्ति சித்த அடிக்கின்றன.

पश्य शीतजलां चेमां सौमित्रे पुष्करायुताम् । चक्रवाकानुचरितां कारण्डवनिषेविताम् ॥

पुनैः क्रौञ्चैश्च संपूर्णां वराहमृगसेविताम्

सौमित्रे “லக்ஷ்மணை!
पुष्करायुतां தாமரைமலர்கள்
நிறைந்துள்ளதும்,

चक्रवाकानुचरितां சக்கிரவாகங்களால்
திரியப்பெற்றதும்,

कारण्डवनिषेवितां நீர்க்காக்கைகள்
நிறைந்துள்ளதும்,
वराहमृगसेवितां { பன்றிகள், மான்கள்
இவைகளால் பக்கலில்
திரியப்பெற்றதும்,

॥ १०२ ॥

पुनैः வாத்துக்களாலும்,
क्रौञ्चैः च கிரௌஞ்சப்பகை
ளாலும்

सम्पूर्णां च நிறைந்துள்ளதும்,
शीतजलां குளிந்த ஜலத்தை
உடையதுமான

इमां இதை (பம்பையை)
पश्य பார்.

अधिकं शोभते पम्पा विकूजद्विविहङ्गमैः

पम्पा “பம்பை
विकूजद्वि: இனிய குரலில் கூனிக்
கொண்டிருக்கின்ற

॥ १०३ ॥

विहङ्गमैः பறவைகளால்
अधिकं மிகவும்
शोभते அழகுற்று விளங்கு
கிறது.

दीपयन्तीव मे कामं विविधा मुदिता द्विजाः । श्यामां चन्द्रमुखीं स्मृत्वा प्रियां पद्मनिषेक्षणाम् ॥

विविधा: “பற்பல
मुदिता: உல்லாஹத்திலிருக்
द्विजा: பறவைகள், [கும்

चन्द्रमुखीं { சந்திரன்போன்ற முக
மண்டலத்தையுடைய
யவளும்,

पद्मनिषेक्षणां { தாமரைமீதழிப்போன்ற
கண்களையுடையவ
ளும்,

श्यामां என் நிழலுமாகிய
प्रियां கா தலைய
मे எனக்கு

स्मृत्वा நினைப்பூட்டி,
कामं மனோபாவத்தை

दीपयन्ति इव { அதிகரிக்கச்செய்கின்
றவைகளாகவே இரு
க்கின்றன.

श्यामा पद्मपलाशाक्षी मिया विरहिता मया । कथं धारयति प्राणान् विवशा जनकात्मजा ॥

पद्मपलाशाक्षी “தாமரையிதழ்போன்
ற கண்களையுடைய
श्यामा என் நிழலாகிய
मिया காதலியாகும்
जनकात्मजा ஜனகந்திரி

मया विरहिता என்னை விட்டுப் பிரிந்
தவளாய்
विवशा பரதந்திரையாய்
प्राणान् உயிரை
कथं धारयति எப்படி- தரித்துக்கொ
ண்டிருப்பான் ?

किं नु वक्ष्यामि राजानं धर्मज्ञं सत्यवादिनम् । सीताया जनकं पृष्ठः कुशलं जनसंसदि ॥

जनसंसदि “சபைநடுவில்
सीताया: சீதையின்
कुशलं சேஷமத்தைதப்பற்றி
पृष्ठः விசாரிக்கப்பட்டநான்
धर्मज्ञं தர்மமுணர்ந்தவரும்

सत्यवादिनं அந்தக்கரணசுத்தி
யுள்ளவருமான
जनकं राजानं ஜனகமன்னருக்கு
किं नु என்னவென்று பதில்
वक्ष्यामि சொல்லுவேன் ?

या मामनुगता मन्दं पित्रा प्रवाजितं वनम् । सीता सत्यथमास्थाय क नु सा वर्तते मिया ॥

पित्रा “தந்தையால்
वनं காட்டி-ற்கு
प्रवाजितं அனுப்பப்பட்ட
मां என்னை
या எவன்
सत्यथं பதிவந்தாதர்மத்தை
आस्थाय சர்வமூமாய்க்கொண்டு

मन्दं ஸ்வேச்சையாய்
अनुगता பின்பற்றி வந்தாளோ,
सा அந்த
मिया மனைவியாகிப்
सीता சீதை
क नु எங்கேதான்
वर्तते இருக்கிறாளோ ?

तया विहीनः कृपणः कथं लक्ष्मण धारये । या मामनुगता राज्याऽऽष्टं विगतचेतनम् ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணை!
राज्यात् நாட்டிலிருந்து
अष्टं கடத்தப்பட்டு
विगतचेतनं உத்தஸாஹம் ஒழிந்து
கிடந்து

तया विहीनः அவளை விட்டுப்பிரிந்
தவனாய்
कृपणः { இன்னது செய்வதெ
ன்று தெரியாது தபி
ந்துக்கொண்டிருக்
கும் நான்
कथं எப்படி
धारये உயிர்வைத்திருப்
பேன் .

मां என்னை
या எவன்
अनुगता பின்பற்றி வந்தாளோ,

तच्चार्वाचितपद्माक्षं सुगन्धि शुभमव्रणम् । अपश्यतो मुखं तस्याः सीदतीव मनो मम ॥

तस्याः “அவளது
सत् அந்த
चार्वाचित- } அழகாயமைந்த இமை
पद्माक्षं } களுற்ற கண்களுடைய
शुभं புண்படமானதும், [கும்,
सुगन्धि நன் மையளிக்கிறதும்,

अवणं மாசற்றதுமான
मुखं திருமுகமண்டலத்தை
अपश्यतो காணப்பெறாத
मम मनः எனது மனமானது
सीदति इय் துடித்துக்கொண்டே
யிருக்கிறது.

स्मितहास्यान्तरयुतं गुणवन्मधुरं हितम् । वैदेह्या वाक्यमतुलं कदा श्रोष्यामि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण

“லக்ஷ்மணா !

स्मितहास्यान्तरयुतं

{ இடையிடையே புன்
முறுவலோடு வெளி
வருவதும்,
நன்மை பயப்பதும்,
இனியதும்,

गुणवत्

मधुरं

प्राप्य दुःखं वने

साध्वी

श्यामा

सा

वने

दुःखं

प्राप्य

नष्टदुःखा इव

{ “கற்பரசாகிய
என்னிழலாகும்
அவள்
காட்டில்
ஏதோ ஒரு அசௌக்
அடைந்தும், [யத்தை
அசௌக்யத்தை மு
ற்றிலும் நினையாதவ
ளாய்

हितं

अतुलं

वैदेह्याः

वाक्यं

कदा

श्रोष्यामि

हृष्टा इव

मन्मथकशितं

मां

साधु

अभ्यभाषत

इति

पृच्छन्तीं

अतिमनस्विनीं

कौसल्यां च

किं नु

वक्ष्यामि

लक्ष्मण

आतृवत्सलं

भरतं

गच्छ

त्वं

पश्य

इति

विलपन् तु

तदा

शोकस्य

पारं

न ददर्श

ஸமயோசிதமானதும்,

ஒப்பில்லாததுமான

ஜானகியின்

வார்த்தையை

எப்பொழுது

கேட்கப்பெறுவேன் ?

சந்தோஷமுடையவ

ளாகவே

வா த்ஸலயத்தால்

மனவேதனையுறும்

என்னைப்பார்த்து

உள்ளம் உருகும்

வண்ணாமாய்

உரையாடுவாள்.

किं नु वक्ष्यामि कौसल्यामयोध्यायां नृपात्मज ।

क सा स्तुषेति पृच्छन्तीं कथं चातिमनस्विनीम् ॥ ११७ ॥

नृपात्मज

अयोध्यायां

सा स्तुषा

कथं

क

गच्छ

लक्ष्मण

पश्य

त्वं

भरतं

गच्छ

त्वं

पश्य

इति

विलपन्

तदा

शोकस्य

पारं

न ददर्श

“சகர்வரத்திருமாரா !

அயோத்தியில்

‘அந்த மருமகன்

என் காணப்பெற

வில்லை ?

என்கேயிருக்கிறார் ?’

“ஜனகர் மகளாகிய

அவளின்றி

நான்,

உயிருடனிருக்க

மாட்டேன்.

ஆனபடியால்

இது

புருஷோத்தமராகிய

ஸ்ரீராமர்

சமுத்திரத்தில்

முழ்கிய பட்டு

போன்றவராகி

இது

விலபந்

தது

சோகத்தினது

முடிவை

காணவில்லை.

என்று

வினாவுகிற

மகா புண்யவதியாகிற

கௌஸல்யாதேவியா

யுக்கும்

என்ன பதிலை

சொல்லுவேன் ?

லக்ஷ்மணா !

சகோதரவாஞ்சை

பரதனிடம் [புள்ள

பொய்ச்சேர்.

நீ

பெருமைப்படுத்து.”

மேற்கண்டவாறு

புலம்பிக்கொண்டே

அப்பொழுது

சோகத்தினது

முடிவை

காணவில்லை.

ச ஶுபே ஶப்யஸ்யே நிவஸ்ய நிவஸாத் ச । சர்ப்பரீயஸஸ்ப்பக்ஷோ ஶ்ஷா தாமநுதர்ஷயந் ॥ 120 ॥

ச: அவர்
சர்ப்பரீயஸஸ்ப்பக்ஷ: பாம்பின் தோற்ற முடையவராகி
நிவஸ்ய பெருமூச்செறிந்து,
தா அந்த
ஷ்ஷா விதிப்பயனை

அநுதர்ஷயந் ச { இப்படித்தானென்று
விளங்கக்காட்டிக்
கொண்டு
ஷுபே இனிய
ஷப்யஸ்யே இளம்புற்றரையில்
நிவஸாத் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

தம் ஶாஸரீயமாஸீனம் ஶுஷம் சஸ்துமிதேந்ரித்யம் । நிவஸயந்த் ததோ வாஸீ ப்ரத்யுவாச ச லக்ஷண: ॥

தத: அப்பொழுது
ஷுஷம் மிகவும்
சஸ்துமிதேந்ரித்யம் இந்திரியங்கள்
நிவஸயந்த் பெருமூச்செறிந்து
கொண்டு

தம் அந்த
ஷாஸரீயம் ஶுஷராமரைப் பார்த்து
ச: அந்த
வாஸீ வாக்காதுரியமுடைய
லக்ஷண: லக்ஷணரை
ப்ரத்யுவாச பின்வருமாறு

அஸீனம் உட்கார்ந்திருக்கும்

சொன்னார்.

தீநரூபேண காஶுஸ்த்ய வுதேஶீமநுத்யஸே । வாரிவேன மயிதா கிந்நரீமிவ கிந்நர: ॥ 121 ॥

காஶுஸ்த்ய “ஶுராம!
வாரிவேன ஜலப்பிரவாகத்தால்
மயிதா இருந்த இடம்
தெரியாதிருக்கின்ற
கிந்நரீ கின்னரப்பேடையைப்ப
கிந்நர: ஓராண்கின்னரம் [ற்றி

ஐவ எப்படியோ அப்
படியே
தீநரூபேண மனோதையத்தை
இழந்து
வுதேஶீ ஜானகியாரைப்பற்றி
அநுத்யஸே இடைவிடாது
பரிதாபிக்கின்றீர்.

துலேபா ஶி ததாரூபா மானுபி பூரூபேண । சரீவஸ்யபி சத்யஜ்ய பூஜ்யோ தமோ ஶி ராஶவ ॥

பூரூபேண “புருஷோத்தம!
ததாரூபா அக்குணங்களையப்
பெற்ற

அபி என்றாலும்
சரீவஸ்ய எதையும்
சத்யஜ்ய முற்றிலுமொழித்து,
தமோ: தர்மம் ஒன்றுதான்
ஶி { எதற்கும் மேம்பட்ட
தாய் கொண்டாத்
தக்கது.

மானுபி ஓர் மானிடஸ்திரீ
துலேபா ஶி கிடைப்பதற்கரிதே.
ராஶவ ஶுராம!

தமோ: ப்ரயதமானஸ்ய ந கிஷ்விதேஶ் துலேபம் । தீரா ஶிவ விவர்தந்தே தீரா ஶிவாதிருஶி: ॥

தமோ: “தர்மத்தில்
ப்ரயதமானஸ்ய அச்சுஞ்சலப்பற்று
டைய ஒருவனுக்கு
ஶி இம்மானிடவுலகில்
துலேபம் பெற்றமுடியாததாயுள்
கிஷ்வி ந ஒன்றும்இல்லை. [ளது
தர்மானுஷ்டான்னங்
தீரா: ஶி எவ { ஶில் வழுவாதவர்
கள்தான்

விவர்தந்தே பெருமைபுற்று
விளங்குகிறார்கள்.
தீரா: ஶி எவ { தர்மானுஷ்டான்னங்
ஷில் வழுவாதவர்
கள்தான்
அதிருஶி: யாவருக்கும் மேம்பட்ட
விளங்குகிறார்கள்.

न नीचः सहते किञ्चिन्निस्सारोऽल्पतयाऽनघ । त्वादृशस्त्वैव सहते कालपर्यायकोविदः ॥

अनघ “புண்பாத்தமாவே !
 निस्सारः உலகவாழ்க்கையின்
 துட்பத்தையறியாத
 नीचः ஓர் அற்பமானிடன்
 अल्पतया புத்திக்குறைவால்
 किञ्चित् எதையும்

सहते न பொறுக்கமாட்டான்.
 कालपर्याय- } தெய்வநியமம் இன்ன
 कोविदः } தென்பதை நன்கறிந்த
 त्वादृशः तु தேவரீர்போன்றவன்
 सहते एव தைரியமாகவே
 இருக்கிறான்.

दुःखमुवाचं प्राप्नो वायुवेगमिवाचलः । राज्यं हि समभित्यज्य भोगांश्चाप्यतिमानुपान् ॥

राज्यं हि “ராஜ்யத்தையும்,
 अतिमानुपान् மனிதர்களுக்கு கிடை
 ப்பதற்கரிதாகிய
 भोगान् च अपि போகங்களுையும்
 समभित्यज्य பொருட்படுத்தாது
 துறந்து,

अचलः ஓர் மலையானது
 वायुवेगं புயல்காற்றை
 इव எவ்வண்ணாமோ,
 अलवचं பலவகை
 दुःखं கஷ்டத்தை
 प्रासः பொறுத்தருகிறீர்.

तप्यसे तमसा छन्नो नीचः कापुरुषो यथा । स पूर्वभावाद्भूयिष्ठमात्मानं योक्तुमर्हसि ॥

तमसा “அக்ஞானத்தால்
 छन्नः மூடுண்ட
 कापुरुषः ஏதோ ஒரு
 नीचः விவேகமற்றவன்
 यथा போல்
 तप्यसे தேவரீர் தவிக்கின்றீர்.
 सः அந்த நீர்

पूर्वभावार् முந்திய சந்தேகத்தை
 कोण्डு
 आत्मानं நிஜஸ்வரூபத்தை
 भूयिष्ठं சர்வோத்கிருஷ்ட
 माय
 योक्तुं சந்தையில்கொள்ள
 अर्हसि வேண்டும்.

सुखदुःखेन भद्रं ते सदश्वानिव सारथिः । वीर त्वं तु प्रमाद्येषु मा शोकेषु मनः कृथाः ॥

सारथिः “ஓர் சாரதி
 सदश्वान् சொன்னபடி கேட்கும்
 குதிரைகளோ
 इव { அடைந்து எவ்வண்
 णामோ அவ்வண்
 णामே
 सुखदुःखेन சுகம் துக்கம்
 இவ்விரண்டிலேயும்

ते தேவரீருக்கு
 भद्रं நன்மையே பயக்கும்.
 वीर தர்மாத்மாவே !
 त्वं தேவரீர்
 प्रमाद्येषु तु ஆபத்தையே விடோ
 शोकेषु சோகங்களில் [கிக்கும்
 मनः மனதை
 मा कृथाः செலுத்தலாகாது.

दर्शयन्निव सङ्कल्पमुदधिर्वेगवानिव । विनिस्तीर्य वने वासं वसुधां प्रतिपद्य च ॥१२९॥
 லட்ச்யஸே பரமாம் ப்ரீதி கீர்தி த்ரம் வலோத்தத: । அபிதாரிணி ம ம்மயேத சிதாமபி ஜஹா ம: ॥

वेगवान् “கொந்தலிக்குடம்
 उदधिः इव சமுத்திரம்போல்
 बलोद्धतः { மனோதைர்யத்தை
 { மேற்கொண்டவராய்
 { தேவரீர்,
 सङ्कल्पं வாக்குதத்தத்தை
 दृश्यन् इव முற்றிலும் நிரூபித்து
 वने வனத்தில் [க்கொண்டு
 वासं வாஸத்தை
 विनिस्त्यैर् ஒழித்து,
 वसुधां பூமியை
 प्रतिपद्य அடைந்து,
 च அதன்மேல்

परमां சர்வோச்சிருஷ்ட-
 மாகிய
 प्रीतिं மனத்திருப்தியையும்,
 कीर्तिं புகழையும்,
 धर्मं தர்மத்தின் பயனையும்,
 लक्ष्यसे அடையப்போகின்றிர்.
 यः எவன்
 सीतां अपि சிதையையும்
 जहार திருடியிருக்கிறானே,
 सः அவன்
 इदानीं अपि இப்பொழுதே
 मृयेत தேடிக்கண்டுபிடிக்கப்
 படவேண்டும்.

आत्मनो जीवितान्ताय मृत्योः कूटमिवास्पृशन् । तं हत्वा मैथिलीं सीतामुपलभ्य सुखी भव ॥

आत्मनः தனது
 जीवितान्ताय உயிரின் முடிவின்
 मृत्योः காரணமாய்
 कूटं इव யமனது
 अस्पृशन् பாசத்தையே
 அறியாதிருந்து வரு
 கருண்.

तं அவனை
 हत्वा கொன்று,
 मैथिलीं மிதிலை மன்னர் மகளா
 सीतां சிதையை [கிய
 उपलभ्य அடைந்து,
 सुखी भव மனக்குறையொழிந்த
 வராக ஆகுவிடாக.

एतत्ते नरशार्दूल कृत्यमात्ययिकं परम् ॥ १३२ ॥

नरशार्दूल “புருஷோத்தம!
 ते தேவரீருக்கு
 आत्ययिकं { காலதாமதமின்றி உட
 { னே செய்யவேண்டி
 { யதாகிய

परं எதிலும் மூக்கியமான
 कृत्यं காரியம்
 एतत् இதுவே.

संस्तम्भ राम भद्रं ते मा शुचः पुरुषर्षभ । नेदृशानां मतिर्मन्दा भवत्यकलुषात्मनाम् ॥

राम “ஹீராம்!
 संस्तम्भ மனோதையியம்
 கொள்ளும்.
 ते भद्रं தேவரீர் கருதக்கருத்ய
 ராவீர்.
 पुरुषर्षभ புருஷோத்தம!
 मा शुचः கவலையுறக்கூடாது.

अकलुषात्मनां { மனத்தை கோபத்தி
 { லும், சோம்பலிலும்
 { செலுத்தாத
 ईदृशानां { இப்படிப்பட்டவர்களு
 { டைய (உம்மைப்போ
 { ன்றவர்களுடைய)
 मतिः அறிவு
 मन्दा குன்றியதாய்
 भवति न ஆகிறதில்லை.

स्मृत्वा वियोगजं दुःखं त्यज स्नेहं प्रिये जने । अतिस्नेहपरिष्वङ्गादतिराद्रापि दह्यते ॥

प्रिये “அன்பிற்கு
பாத்திரமான
ஜனே பந்துவின் விஷயத்தில்
சுஹ் அன்பை
स्मृत्वा பெரிதாய் பாராட்டி
वियोगजं காணாமல் போயிருக்கி
றதால் விளைந்த

दुःखं மனவேதனையை
त्यज முற்றிலுமொழியும்,
वर्ति: விளக்குத்திரியானது
आद्रा अपि ஜலம்பட்டு சுரமாயிருக்
கிறது என்றாலும்
अतिस्नेह- } அதிக எண்ணையில்
परिष्वङ्गात् } நனைக்கப்பட்டதால்
दह्यते எரிக்கப்படுகிறது.

यदि गच्छति पातालं ततो ह्यधिकमेव वा । सर्वथा रावणस्तात न भविष्यति राघव ॥

तात “அண்ணா!
राघव ஸ்ரீராம!
रावण: ராவணன்
पातालं பாதாளலோகத்தை
गच्छति यदि அடைந்திருக்கிறான்
என்றாலும் சரி;

अधिकं एव वा { மேம்பட்ட உலகத்தை,
सर्वथा யடைந்திருக்கிறான்
ततः हि என்றாலும் சரி,
भविष्यति न எப்படியும்
அங்கேயும்
உயிருடனிருக்கப்
போகிறதில்லை.

प्रवृत्तिलभ्यतां तावत्तस्य पापस्य रक्षसः । ततो हास्यति वा सीतां निधनं वा गमिष्यति ॥

तावत् “எதற்கும் முந்தி
तस्य पापस्य அந்த பாபியாகிய
रक्षसः அரக்கனை
प्रवृत्ति: நேரில் காணல்
लभ्यतां அடையப்பட்டும்.

ततः அப்படியாகில்
सीतां சேதையை
हास्यति वा விட்டோடிவிடுவான்.
निधनं वा மரணத்தையும்
गमिष्यति அடைவான்.

यदि यात्यदिर्तेर्गर्भं रावणः सह सीतया । तत्राप्येनं हनिष्यामि न चेदास्यति मैथिलीम् ॥

सीतया “சேதையோடு
सह கூடவிருக்கும்
रावण: ராவணன்,
मैथिली ஜானகியை
दास्यति பிரதிஸமர்ப்பணம்
செய்துவிடுகிறான்,
न चेत् இல்லையென்றால்,

अदिते: அத்தியினுடைய
गर्भं கர்ப்பத்தை
याति यदि அடைந்திருக்கின்ற
एनं இவனை [என்றாலும்
तव अपि அங்கேயும்
हनिष्यामि நான் கொன்றே விடு
வேன்.

स्वास्थ्यं भद्रं भजस्वार्थं त्यज्यतां कृपणा मतिः ॥ १३८ ॥

आर्य “பெரியவரே!
कृपणा { இன்னது செய்கிறதெ
मति: { ன்று நிச்சயங்கொள்
त्यज्यतां { ளாத
மனோபாவமானது
ஒழிக்கப்பட்டும்.

भद्रं யாவருக்கும் நன்மை
பயக்கத்தகம்
स्वास्थ्यं { பிறவிக்குமானாகிய
मजस्व { பிறருதவிவேண்டா
வீர்யத்தை
மேற்கொள்வீராக.

अर्थो हि नष्टकार्यार्थिनार्यन्नेनाधिगम्यते

नष्टकार्यार्थैः “காரியத்தின் பலகித்தியை காணாதவர்களால்
अर्थः कारियत्तिनपयनुनु

॥ १३९ ॥

अयन्नेन न अधिगम्यते हि, முயற்செய்யாததால்
அடையப்படுகிறதே யில்லை.

उत्साहो बलवानार्य नास्त्युत्साहात्परं बलम् ।

सोत्साहस्यास्ति लोकेऽस्मिन्न किञ्चिदपि दुर्लभम्

आर्य “அண்ணை!
उत्साहः எதற்கும் சலியாவிடா முயற்சி
बलवान् எதையுமறிக் வல்லது.
बलं பயனையறிக்கவல்லது.
उत्साहात् விடா முயற்சியைக் காட்டிலும்

॥ १४० ॥

சிறந்ததாய் வேறென்ன இல்லை. [தும்
விடா முயற்சியுடைய இந்த [வனுக்கு
உலகில் அடையமுடியாத ஒன்றுமே [தென்பது இல்லை.

उत्साहवन्तः पुरुषा नावसीदन्ति कर्मसु

उत्साहवन्तः “விடாமுயற்சியையுடைய
पुरुषा: மனிதர்கள்

॥ १४१ ॥

कर्मसु कर्मात्मनो காரியங்களில்
अवसीदन्ति न मनुष्येण மனச்சொர்வடைய மாட்டார்கள்.

उत्साहमात्रमाश्रित्य सीतां प्रतिलभेमहि

उत्साहमात्रं “விடாமுயற்சியொன்றையே
आश्रित्य மேற்கொண்டு,

॥ १४२ ॥

सीतां சித்தாதேவியை.
प्रतिलभेमहि அடைவோம்.

त्यज्यतां कामवृत्तत्वं शोकं संन्यस्य पृष्ठतः ।

आत्मानं “தன்னை
कृतात्मानं ஆத்மஸ்வரூபமறிந்த
महात्मानं மகாத்மாவென்பதை
न अवबुध्यते { திருவுளத்தில் இப்
பொழுது கொள்ளா
திருக்கின்றீர்.

महात्मानं कृतात्मानमात्मानं नावबुद्ध्यसे ॥

शोकं மனக்கவலையை
पृष्ठतः பிரயோஜனமற்றதாய்
संन्यस्य தள்ளிவிட்டு,
कामवृत्तत्वं { மக்கள்மீது வாத்ஸல்யத்தால் தவிக்கும்
தன்மை
त्यज्यताम् விட்டுவிடப்பட்ட
டும்.”

एवं संबोधितस्तेन शोकोपहतचेतनः । न्यस्य शोकं च मोहं च ततो धैर्यमुपागमत् ॥

ततः அப்பொழுது
शोकोपहत-} சோகத்தால் கலவரம்
चेतनः { டைந்த மனமுடைய
राम: ஸ்ரீராமர், [வராயிருந்த
तेन அவரால்
एवं மேற்கண்டவாறு

संबोधितः தேற்றரவு செய்யப்பட்டவராகி
शोकं च मोहं च மனவேதனையையும்
न्यस्य மனக்கலவரத்தையும்
धैर्यं துறந்து,
उपागमत् மனச்சாந்தியை அடைந்தார்.

सोऽभ्यतिक्रामदव्यग्रस्तामचिन्त्यपराक्रमः । रामः पम्पां सुरचिरां रम्यपारिप्लवद्रुमाम् ॥

ச:	அந்த	ரமயபாரிபுல- துமாம்	அழகாய் அசைந்தாடு கிற மரங்களையுடைய
அகிந்யபரா஑்ரம:	{ இத்தனைமையதென நினைத்ததற்கரியபரா க்கிரமமுற்றவராகிய	தா் சுரதிரா்	அந்த அழகுவாய்ந்து விளங் கும்
ராம:	பூராமர்,	பம்பா்	பம்பையை
அவ்ய஑்ர:	சுதநினமனதைத்தே ற்றிக்கொண்டவராகி	அப்யதிக்ராமத் கடந்துசென்றார்.	

निरीक्षमाणः सहसा महात्मा सर्वं वनं निक्षीरकन्दरांश्च ।

उद्विग्नचेताः सह लक्ष्मणेन विचार्य दुःखोपहतः प्रतस्थे ॥ १४६ ॥

महात्मा	“ மஹாத்மாவாகு	उद्विग्नचेताः	{ (காணாமல் போயிருக் கும் காதலிவிடையத் தில்) கவலையுற்ற ம னத்தினராய்
वनं	வனம் [மவர்,	सहसा	உடனே
सर्वं	எல்லாவற்றையும்	विचार्य	ஒருவித தீர்மானத்தை செய்துகொண்டு,
निक्षीरकन्दरां च	மலைபருவிகளையும், குகைகளையும்	सह लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரோடுகூட
दुःखोपहतः	துக்கத்தை மறந்தவராய்	प्रतस्थे	பிரயாணமானார்.
निरीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டே		

तं मत्मातङ्गविलासगामी गच्छन्तमव्यग्रमना महात्मा ।

स लक्ष्मणो राघवमप्रमत्तो ररक्ष धर्मेण वलेन चैव ॥ १४७ ॥

मत्मातङ्ग- विलासगामी	{ मत्मातङ्गபோல் உல் லாஸ நடையுடைய	वलेन एव	ஆற்றலாலேயே
महात्मा	மகாத்மாவான	अप्रमत्तः	எள்ளாளும் மனம் கோணுது நடக்கின்
सः लक्ष्मणः	அந்த லக்ஷ்மணர்,	तं	அந்த [மவராய்
धर्मेण च	தர்மமின்னதெனு மறிவால்	गच्छन्तं	சென்றுகொண்டிருக்
अव्यग्रमनाः	தன்காரியத்தில் சலி யாமனத்தினராய்	राघवं	பூராமரை [கும்
		ररक्ष	பாதுகாத்துச்சென் றார்.

तावृश्यमूकस्य समीपचारी चरन्दर्शार्द्धतदर्शनीयौ ।

शाखामृगाणामधिपस्तरस्वी विभ्रान्तिमत्तस्य वभूव चित्तम् ॥ १४८ ॥

अर्द्धतदर्शनीयौ	அற்புதமானதோற்றத் தையுடையவர்களான	तरस्वी	நீங்குதையசாலையும்
तौ	அவ்விருவர்களையும்	शाखामृगाणां	வானரர்களுக்கு [வன்
अव्यग्रमूकस्य	நிச்யமூகபர்வதத்தி னது	अधिपः	அதிபநியமான சகரீ-
समीपचारी	ஸமீபத்தில் வசுப்பவ னும்,	ददर्श	வெகுதூரத்தில் பார்
चरन्	ஓரிடத்திலேயேயிருந் துகாலங்கழிப்பவனும்	तस्य	அவனது [த்தான்.
		विभ्रान्तिम्	மனமானது
		वभूव	குழம்பியதாய் ஆயிற்று.

ச து ஢ஹா஢ா ரகம஢்஢ா஢ீ ஶாஶா஢ுரஸுதர சரஶ்ர஢ுதௌ ।

஢஢ா விஶா஢் ரர஢் ரகா஢ வி஢ுதாரீதௌ ஢ய஢ார஢ர; ॥ 189 ॥

தவ	அ஢்஢ா஢ுது
ரகம஢்஢ா஢ீ	யா஢ை஢ா ஁ல்லாஸ நடையுற்றவ஢ு஢்
சரந்	அ஢்கேயே வர சரந்செ ய்க஢்நவ஢ு஢்
஢ஹா஢ா	஢ஹாத்஢ாவு஢ா஢
ச:	அந்த
ஶாஶா஢ுர:	வா஢ர஢் (சகரீவ஢்)
சரநு	வழிநடந்துவர஢்

தௌ	அவ்ஶரூவர்களுையும்
஢஢ா	஢ார்த்து,
வி஢ுதாரீத:	஢லஶித ஂணை஢்களு ற்றவ஢ுய்
஢ய஢ார஢ர:	஢யத்த஢் அதுசயத் தில் ஢ு஢்கியவ஢ுய்
ரர஢்	஢ிக
விஶா஢்	ஂக்கத்தை
ரகா஢	அடைந்தா஢்.

த஢ாஶ்ர஢் ஢ுரயசுஶ் ஶர஢்ய் ச஢்வ ஶாஶா஢ுரஸேவிதா஢ு஢் ।

தரஸுதாஶ் ஢஢ா ஶரயௌ஢ி஢ர஢ு஢்ஶுதௌ ராஶவலக்ஷ஢ௌ தௌ ॥ 190 ॥

ஶரய:	வா஢ரர்க஢்
஢ஶுதௌ	஢காதேஜுல்ஶிக஢ாகிய
தௌ	அந்த
ராஶவலக்ஷ஢ௌ	஢ுதீராமரையும் லசுத்த஢
஢஢ா	க஢்டு, [஢ரையும்
வஸுதா:	஢யந்தவர்க஢ாய்
ஶாஶா஢ுர- }	வா஢ரர்க஢் ஢ா஢கக்
ஸேவிதா஢ுத }	கடிய ஂல்லையு஢்
	ளது஢்,

஢ுரயசுஶ்	஢ுணயத்தை஢ு஢் சுகத் தையு஢்ளிக்கவல்லது஢்
ச஢ா ஂவ	ஂ஢்஢ா஢ுது஢்
ஶர஢்ய் ச	அ஢்஢ுது஢்டாகாது ஢ுகலிட஢ாகிதது஢ா஢
த்	அந்த
அஶ்ர஢்	அசுர஢த்திற்கு
அ஢ி஢ர஢ு:	஢ாஶ்ய்விட்டார்க஢்.

இத்யாஶ் ஶ்ரீ஢்஢ா஢ாய஢ே வாலு஢ீகீயே அ஢ிகாவ்யே

கிக்ஶி஢ா஢ா஢்டே ஢்ரத஢: சரீ: ॥

அ஢ித: ஶு஢ா: 9402



கிக்ஶி஢ா஢ா஢்டே அ஢ித: ஶு஢ா: 150

தெர்த்த: சரீ:—இர஢்டாவது ஸர்க்க஢் ॥ 2 ॥

சுரீயே஢ ரா஢஢ாவ஢ா஢ாய ஢ு஢ு஢்஢்ரே஢஢்—

சகரீவ஢் ஢ுதீராமரது ஁த்தேச஢ுரீய ஁஢஢ு஢ார ஂவுதல்

தௌ து ஢஢ா ஢ஹா஢ு஢ௌ ஶ்ராதரௌ ரா஢லக்ஷ஢ௌ । வரயுதரௌ வரௌ சுரீயவ: ஶக்ஶுதௌ஢வ் ॥

சுரீயவ:	சகரீவ஢்
வரயுதரௌ	சுற்றத அயுத஢்களு தரித்தவர்களு஢்,
வரௌ	சுரர்களு஢்,
஢ஹா஢ு஢ௌ	஢காத்஢ாக்களு஢்,
ஶ்ராதரௌ	சகோதரர்களு஢ா஢

தௌ	அந்த
ரா஢லக்ஷ஢ௌ	஢ுதீராமரையும் லசுத்த஢ ஢ரையும்
஢஢ா து	஢ார்த்தது஢ுதல்
ஶக்ஶுத:	சுற்றதை கல஢்கியவ஢ுய்,
அ஢வ்	அயு஢஢்.

उद्दिग्धदयः सर्वा दिशः समवलोकयन् । न व्यतिष्ठ कस्मिंश्चिद्देशे वानरपुङ्गवः ॥ २ ॥

வானரபுங்கவ: வானரோத்தமனுகும்
அவன்
उद्दिग्धदयः உள்ளம் தடுமாறியவ
சர்வா: எல்லா [னும்]
दिशः திக்குகளிலும்

समवलोकयन् மிரண்டுமிரண்டு
பார்க்கின்றவனும்
कस्मिन् चित् ஏதேனுமொரு
देशे இடத்தில்
व्यतिष्ठ न நிலைகொண்டு
நிற்கவில்லை.

नैव चक्रे मनः स्थाने वीक्षमाणो महाबलौ । कपेः परमभीतस्य चित्तं व्यवससाद् ह ॥

महाबलौ மஹா பலிஷ்டர்க
ளான ஆவர்களை
वीक्षमाणः கண்ணோர்க்குமவன்,
मनः மனதை
स्थाने ஓர் நிலையில்
न चक्रे एव நிறுத்த முடியவில்லை.

परमभीतस्य மிகவும் உள்ளம்
பதறிய
कपे: வானரத்தினுடைய
चित्तं சிந்தை
ह வெரு பரிதாபமாப்
व्यवससाद् சதைந்து தத்தனி
த்தன.

चिन्तयित्वा स धर्मात्मा विमृश्य गुरुलाघवम् । सुग्रीवः परमोद्विग्नः सर्वैरनुचरैः सह ॥

सः அந்த
धर्मात्मा தர்மா த்மாவாகிய
सुग्रीवः சுகரீவன்
गुरुलाघवं { வைவரியின் (வாலியின்,
பெருமையையும்,
தனது கூடினதசை
யையும்
विमृश्य சீர்தூக்கிப்பார்த்து,

चिन्तयित्वा பலவாறாய் ஆலோ
சனை செய்து
अनुचरै: தன்னையண்டிபுள்ள
सर्वै: எல்லோருடனும்
सह கூடவே
परमोद्विग्नः மிகக்கவலைகொண்
டான்.

ततः स सचिवेभ्यस्तु सुग्रीवः प्लवगाधिपः । शशंस परमोद्विग्नः पश्यंस्तौ रामलक्ष्मणौ ॥

सः அந்த
प्लवगाधिपः வானராதிபனுகும்
सुग्रीवः சுகரீவன்,
तौ रामलक्ष्मणौ அந்த ஸ்ரீராமரையும்,
லக்ஷ்மணரையும்
ततः அங்கேயே தூரத்தி
லேயே

पश्यन् பார்த்து
परमोद्विग्नः மிக ஏக்கம் பிடித்தவ
னும்
सचिवेभ्यः மந்திரிமார்களைப்
பார்த்து
तु இதுவிஷயத்தில்
பின்வருமாறு
शशंस சொன்னான்.

एतौ वनमिदं दुर्गं वालिप्रणिहितौ ध्रुवम् । छद्मना चौरवसनौ प्रचरन्ताविहागतौ ॥ ६ ॥

दुर्गं “புகுத்தகரிய
इदं वनं இந்த வனத்தில்
इह இப்பொழுது
आगतौ வந்தவர்களான
एतौ இவ்விருவர்களும்
छद्मना கெட்ட எண்ணங்
கொண்டு

चौरवसनौ மரவுரி தரித்தவர்
களாய்
वालिप्रणिहितौ வாலியால் அனுப்பப்
பட்டவர்களாய்
प्रचरन्तौ இருந்துகொண்டிருக்
கின்றார்கள் ;
ध्रुवम् இது திண்ணம்.

ततः सुभीवसचिवा दृष्ट्वा परमधन्विनौ । जम्बुगिरितटाच्छादन्यच्छिखरमुत्तमम् ॥ ७ ॥

ततः	அப்பொழுது	तस्मात्	அந்த
सुभीवसचिवाः	சுகீவனும், மந்திரி மார்களும்து	गिरितटात्	மலைப்பிரதேசத்திலிருந்து
परमधन्विनौ	சிறந்த வில்வீரர்களாகிய அவர்களை	अन्यत्	வேறொரு
दृष्ट्वा	(தூரத்திலேயே) பார்த்து,	उत्तमं	உத்தமமான
		शिखरं	கொடுமுடிக்கு
		जम्बुः	ஜம்புவிட்டார்கள்.

ते क्षिप्रमधिगम्याथ यूथपा यूथपर्वभम् । हरयो वानरश्रेष्ठं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ८ ॥

अथ	அப்பொழுது	वानरश्रेष्ठं	வானரத்தலைவனுமாய்கிய அந்த சுகீவனை
ते	அந்த	क्षिप्रं	விரைவில்
यूथपाः	சிறந்த	अधिगम्य	கிட்டி,
हरयः	வானரர்கள்,	परिवार्ये	சூழ்ந்துகொண்டு,
यूथपर्वभं	வானரகணங்களில் சிறந்தவனும்,	उपतस्थिरे	நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

एकमेकायनगताः प्लवमाना गिरिर्गिरिम् । प्रकम्पयन्तो वेगेन गिरीणां शिखराण्यपि ॥ ९ ॥

गिरीणां	மலைகளுடைய	गिरिः	மலையினின்று
शिखराणि अपि	சிகரங்களையே	एकं	முன்னிருந்த
वेगेन	பாய்ந்து செல்லும் வேகத்தால்	गिरिं	மலைக்கு
प्रकम्पयन्तः	அதிர்ச்செய்து கொண்டு	प्लवमानाः	தாண்டிக்கொண்டு
		एकायनगताः	ஓரிடத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ततः शाखामृगाः सर्वे प्लवमाना महाबलाः । बभञ्जु नगांस्तत्र पुष्पितान् दुर्गसंश्रितान् ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पितान्	நன்கு பூத்து
प्लवमानाः	தாண்டிச்செல்லும்	दुर्गसंश्रितान्	அடர்ந்து நெருங்கி முளைத்திருந்த
महाबलाः	மகா பலிஷ்டர்களாகிய	नगान्	மரங்களை
शाखामृगाः	வானரர்கள்	बभञ्जुः	முறித்துத்தள்ளினார்கள்.
सर्वे च	எல்லோரும்,		
तत्र	அவ்விடத்தில்		

आप्लवन्तो हरिवराः सर्वतस्तं महागिरिम् । मृगमार्जारशार्दूलांश्चासयन्तो ययुस्तदा ॥

तं	அந்த	मृगमार्जार-}	பான், காட்டுப்பூனை,
महागिरिं	புண்யமலையில்	शार्दूलां }	புலி இவைகளை
सर्वतः	எங்கும்	आसयन्तः	பயமுறச் செய்து கொண்டு
आप्लवन्तः	குதித்துக்கொண்டிருந்த	तदा	அப்பொழுது
हरिवराः	வானரோத்தமர்கள்	ययुः	சுற்றித்திரிந்தார்கள்.

ततः सुग्रीवसचिवाः पर्वतेन्द्रं समाश्रिताः । संगम्य कपिमुख्येन सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥

ततः அப்பொழுது
 कपिमुख्येन வானரசரேஷ்டனோடு
 संगम्य கூடி, [(சக்ரீவனோடு)
 पर्वतेन्द्रं உத்தமமான பர்வத
 समाश्रिताः வந்தடைந்த [த்தை

सुग्रीवसचिवाः சுக்ரீவனது மந்திரி
 सर्वे எல்லோரும் [மார்கள்
 प्राञ्जलयः கைகூப்பிக்கொண்டு
 स्थिताः கார்த்தநின்றுகொ
 ண்டிருந்தார்கள்.

ततस्तं भयसंत्रस्तं वालिकिविषशङ्कितम् । उवाच हनुमान्वाक्यं सुग्रीवं वाक्यकोविदः ॥

वाक्यकोविदः பேசுவதில் நிபுணரா
 हनुमान् ஹனுமார், [கிய
 ततः அப்பொழுது
 वालिकिविष- வாலியினது தீச்செ
 शङ्कितं யல்களை எண்ணி
 எண்ணி

भयसंत्रस्तं பயத்தால் உள்ளம்
 நடுங்கிக்கிடந்த
 तं அந்த
 सुग्रीवं சுக்ரீவனைப் பார்த்து
 वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
 उवाच சொன்னார்.

संभ्रमस्त्यज्यतामेष सर्वैर्वाலिकृतो महान् । मलयोऽयं गिरिवरो भयं नेहास्ति वालिनः ॥

सर्वैः “எல்லோராலும்
 वालिकृतः வாலியை நினைப்பதா
 கிய

महान् மஹத்தான
 एषः இந்த
 संभ्रमः கலவரமானது
 त्यज्यतां ஒழிக்கப்பட்டும்,
 अयं இந்த

गिरिवरः சிறந்த மலையானது
 मलयः { ‘மலயமெ’ன்பது. (இ
 தில் சாபத்தால் வாலி
 வரமுடியாது)
 वालिनः வாலியினிடமிருந்து
 इह இவ்விடத்தில்
 भयं ஆபத்து
 अस्ति न உண்டாகமுடியாது.

यस्मादुद्विगचेतास्त्वं प्रदुतो हरिपुङ्गव । तं क्रूरदर्शनं क्रूरं नेह पश्यामि वालिनम् ॥ १५ ॥

हरिपुङ्गव “வானரோத்தம!
 यस्मात् எவனிடத்திலிருந்து
 त्वं தேவரீர்
 उद्विगचेताः மனம் முறிந்து
 प्रदुतः ஓடிவந்து விட்டீரோ;
 तं அந்த

क्रूरदर्शनं பயங்கரமான தோற்ற
 த்தையுடையவனும்,
 क्रूरं கொடிய செயல்களையு
 டையவனுமான
 वालिनं வாலியை
 इह இவ்விடத்தில்
 पश्यामि न நான் காணேன்.

यस्मात्तव भयं सौम्य पूर्वजात्पापकर्मणः । स नेह वाली दुष्टात्मा न ते पश्याम्यहं भयम् ॥

सौम्य “அன்பரே!
 यस्मात् எந்த
 पापकर्मणः தீயச் செயலையுடைய
 पूर्वजात् தமையனிடத்திலி
 तव தேவரீருக்கு [ருந்து
 भयं ஆபத்தோ;
 सः அந்த

दुष्टात्मा துஷ்டாத்தமவாகிய
 वाली வாலி
 इह இவ்விடத்தில்
 न இல்லை.
 ते உமக்கு
 भयं ஒரு ஆபத்தையும்
 अहं पश्यामि न நான் காணவில்லை.

अहो शाखामृगत्वं ते व्यक्तमेव पुवङ्गम् । लघुचित्ततयाऽत्मानं न स्थापयसि यो मतौ ॥

புவங்கம் “வானாரரே!
அஹோ என்ன கஷ்டம்!
தேவரீரின்
शाखामृगत्वं एव குரங்குத்தன்மையே
व्यक्तं வெளிப்பட்டதாகி
यः அந்த நீர் [றது.

मतौ ஓர் மனவறுதியில்
आत्मानं தன்னை
लघुचित्ततया சுஞ்சலிக்கும் மனமு
டையவராதலால்
न स्थापयसि நிலைத்திருக்கச்செய்யா
திருக்கின்றீர்.

बुद्धिविज्ञानसम्पन्न इक्षितैः सर्वमाचर । न ह्यबुद्धिं गतो राजा सर्वभूतानि शास्ति हि ॥

बुद्धिविज्ञान- } “புத்தியிலும் உலக
सम्पन्न } வியாபாரங்களை சீர்
தூக்கி பார்ப்பதிலும்
நிபுணரே!

सर्व एतையும்
इक्षितैः हि { மனதினுள்ளேயே நிச்
சயிக்கப்பட்ட தீர்மா
னங்களைக்கொண்டே

आचर மேற்கொள்ளும்.
हि ஏனெனில்
राजा ஓர் மன்னன்,
अबुद्धिं गतः { விஷயங்களில் ஓர்வித
தீர்மானத்திற்கு
வராதவன்
सर्वभूतानि எந்தப்பிராணிகளையும்
शास्ति न அடக்கியாளமுடி
யாது.”

सुग्रीवस्तु शुभं वाक्यं श्रुत्वा सर्वं हनूतः । ततः शुभतरं वाक्यं हनुमन्तमुवाच ह ॥१९॥

सुग्रीवः சுகரீவர்
हनुमतः ஹனுமாருடைய
शुभं वाक्यं ஹிதகரமான மொழி
सर्वं तु எல்லாவற்றிற்கும்
श्रुत्वा செவிசாற்றி,

ततः அதைவிட [யிருக்கிற
शुभतरं சமயத்திற்கேற்றதா-
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
हनुमन्तं ह ஹனுமாரைப் பார்த்
उवाच மொழிந்தார். [தே

दीर्घबाहू विशालाक्षौ शरचापासिधारिणौ । कस्य न स्याद्भयं दृष्ट्वा हेतौ सुरसुतोपमौ ॥

दीर्घबाहू “நீண்ட கைகளையுடைய
யவர்களுடும்,
विशालाक्षौ அகன்ற கண்களை
யுடையவர்களுடும்,
शरचापासि- } பாணம், வில், வாள்
धारिणौ } இவைகளைத் தரித்த
வர்களும்,

कस्य न स्याद्भयं தேவகுமாரர்கள்போ
ल விளங்குகின்றவர்க
ल सुरसुतोपमौ { ளுடையவர்களை
एतौ இவ்விருவர்களை
दृष्ट्वा பார்த்து,
कस्य हि எவனுக்குத்தான்
भयं न स्यात् திகில் உண்டாகாது?

वालिप्रणिहितावेतौ शङ्केऽहं पुरुषोत्तमौ । राजानो बहुमित्राश्च विश्वासो नात्र हि क्षमः ॥

पुरुषोत्तमौ “புருஷோத்தமர்களா
एतौ இவர்களை [கிய
वालिप्रणिहितौ வாலியால் அனுப்பப்
பட்டவர்களாய்

बहुमित्राः च { பலர்களை உதவிபுரி
பவர்களாக உடைய
अत्र இதில்
विश्वासः { நன்கு விசாரியாது ஓ
ரு காரியத்தில் துணி
தலென்பது
क्षमः न हि யுத்தமன்றே.

अहं நான்
शङ्के சந்தேகிக்கிறேன்.
राजानः அரசர்கள்

अरयश्च मनुष्येण विज्ञेयाश्छन्नचारिणः । विश्वस्तानामविश्वस्ताछिद्रेषु पहरन्ति हि ॥

छन्नचारिणः “உட்கருத்தை வெளிக்
காட்டாது நடிக்கும்
अरयः च சத்ருக்கள்,
मनुष्येण ஓர் மனிதனால்
विज्ञेयाः { ஸர்வ பிரகாரத்திலும்
विज्ञेयाः { விசாரித்து உள்ளபடி
अरयः च { அறியப்படவேண்டிய
मनुष्येण { வவர்கள்.
हि ஏனென்றால்

अविश्वस्ताः { எதிரிகள் விஷயத்தில்
विश्वस्तानां { உள்ளபடி விசுவாஸ
छिद्रेषु { மல்லாத அவர்கள்
पहरन्ति { விசாரியாது நம்பிவிட்
{ டவர்களுக்கு
छिद्रेषु உதவிக்கிடமில்லா
पहरन्ति { இடங்களில்
{ திங்கு விளைவிக்கின்
{ றார்கள்.

कृत्येषु वाली मेधावी राजानो बहुदर्शिनः । भवन्ति परहन्तारस्ते ज्ञेयाः प्राकृतैर्नरैः ॥

वाली “வாலி
कृत्येषु காரியங்களை முடிக்க
मेधावी சும் விஷயங்களில்
राजानः குக்தமபுத்தியுடைய
महानः { மன்னர்கள் [வன்.
बहुदर्शिनः { பலவகை குக்தமங்க
{ லையனுஷ்டிக்கின்
{ மவர்களாய்,

परहन्तारः சத்ருக்களை அடக்கு
भवन्ति { கின் மவர்களாய்
ते { இருக்கின்றார்கள்.
प्राकृतैः { அவர்கள்
नरैः { மாறுவேடம் பூண்ட
ज्ञेयाः { மனிதர்களால்
{ உள்ளபடி அறிய
{ வேண்டியவர்கள்.

तौ त्वया प्राकृतेनैव गत्वा ज्ञेयौ पुवङ्गम । इक्षितानां प्रकारैश्च रूपव्याभाषणेन च ॥ २४ ॥

पुवङ्गम “வானரனே !
तौ அவ்விருவர்களும்
प्राकृतेन மாறுவேடம்பூண்ட
त्वया एव உம்மாலேயே
गत्वा அடையப்பெற்று,

रूपव्या- } அழகிய பலவகை சம்
भाषणेन च } பாஷணைகளைக்கொ
{ ண்டும்
इक्षितानां கருத்துகளின்
प्रकारैः च விசேஷங்களாலும்
ज्ञेयौ அறியப்படவேண்டிய
{ வவர்கள்.

लक्षयस्व तयोर्भावं प्रहृष्टमनसौ यदि । विश्वासयन्प्रशंसाभिरिङ्गितैश्च पुनः पुनः ॥ २५ ॥

प्रहृष्टमनसौ { “நல்லெண்ணமுடைய
यदि { வர்களாய் அவ்விரு
प्रशंसाभिः { வர்களும்
{ இருந்தால், [அும்,
{ ஸ்தோத்திரங்களா-
इङ्गितैः च { அவைகளுக்கனுசூன
{ மான அவயவ சின்
{ னங்களாலும்.

पुनः पुनः மேன்மேல்
विश्वासयन् நம்பிக்கையுடனாகச்
{ செய்து
तयोः { அவ்விருவர்களுக்கும்
भावं { ஆகவேண்டிய
{ காரியத்தை
लक्षयस्व { அறிந்துவருவாயாக.

தூதீய: சரீ:—முன்னுலது ஸர்க்கம் || 3 ||

ஹனுமதா ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணாபுதேய ஸுப்ரீவதூதாந்நிவேதனம்—ஹனுமாரால் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை அடைந்து சகீர்வனுடைய வருத்தார்த்தம் தெரிவிக்கப்படுவது.

வசு விஜாய ஹனுமான் ஸுப்ரீவஸ்ய மஹாத்மன: | பர்வதாதுயமூகாது புபுவே யத் ரா஘வௌ || 1 ||

ஹனுமான் ஹனுமான்
மஹாத்மன: மகா த்மாவான்
ஸுப்ரீவஸ்ய சகீர்வனுடைய
வசு: ஆக்கினையே
விஜாய சிரமேற்கொண்டு,
கஸ்யமூகாது ரிச்யமூக

பர்வதாது மலையினின்று
ரா஘வௌ து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்
யத் கருந்
எங்கிருந்தார்களோ,
அவ்விடத்திற்கு
புபுவே தாண்ட எண்ணினார்.

கபிரூபு பரித்யஜ ஹனுமான் மாஸ்தாஸ்ய: | பிஷுரூபு ததௌ மஜே ஸதவூத்யா கபி: || 2 ||

மாஸ்தாஸ்ய: வாயுருமாருமும்,
கபி: வானாருமாகிய
ஹனுமான் ஹனுமார்
தத: அப்பொழுது
இருந்தார்களின்
நோக்குகளை உள்ள
படி அறிந்து நியாய
ப்படி நன்மை புரியும்
மத்யஸ்தர்களுக்கு
வேண்டிய அறிவைக்
கொண்டு

கபிரூபு வானாருவத்தை
பரித்யஜ விட்டுவிட்டு,
பிஷுரூபு பிராமணபிரம்மசாரி
வேடத்தை
மஜே தரித்துக்கொண்டார்.

தத: ஸ ஹனுமான் வாசா ஸ்ஷ்ணயா ஸுமனோஜயா | வினிதவதுபாஸ்ய ரா஘வௌ ப்ரணிபத்ய ச ||
ஆவமாபே ச தௌ வீரௌ யதாவத்யஸ்ச ச || 3 ||

தத: அதன்மேல்
ஸ: ஹனுமான் அந்த ஹனுமார்,
தௌ வீரௌ அந்த வீரர்களாகிய
ரா஘வௌ ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்மணரையும்
வினிதவத் வினயமாய் [ணரையும்
உபாஸ்ய கிட்டி,
யதாவத் சாஸ்திரமுறைப்படி.

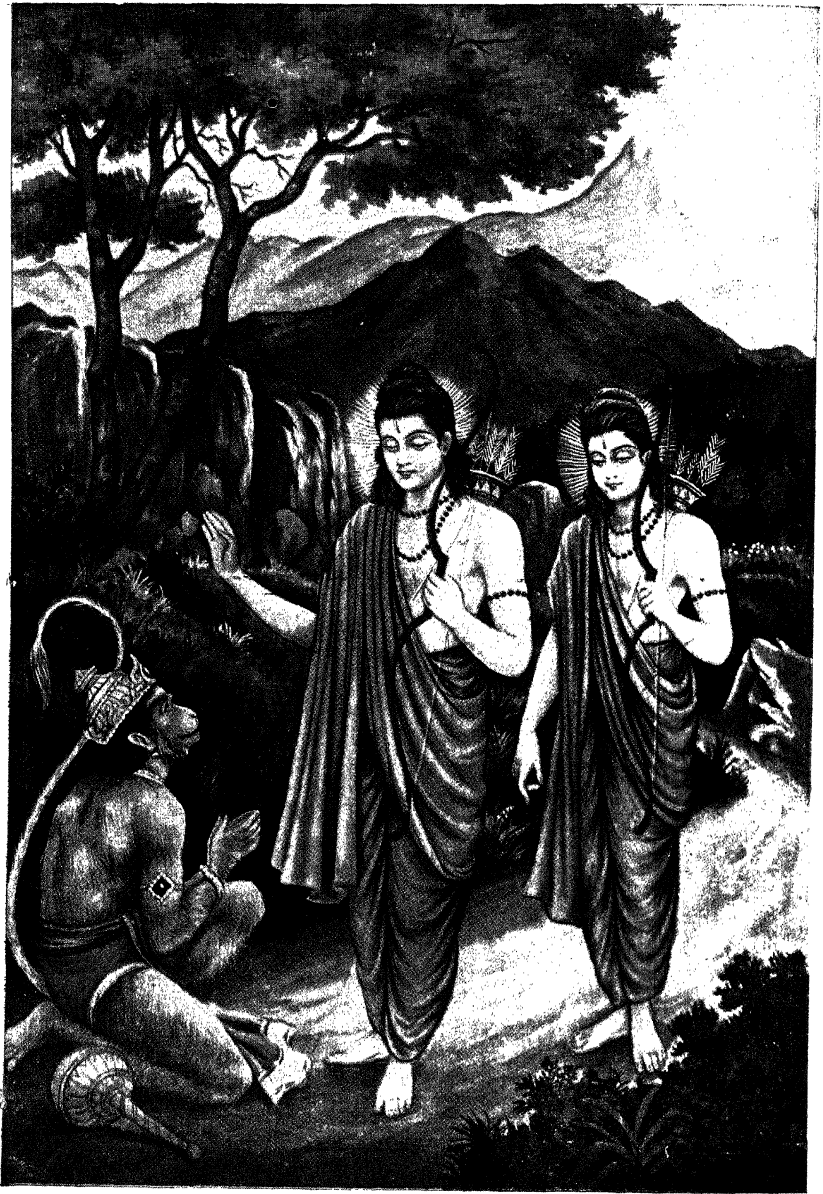
ப்ரணிபத்ய தண்டனிட்டு,
ஸ்சாஸ்ச புகழ்ந்தார், [கிறதும்,
ஸ்ஷ்ணயா ச நம்பக்கூடியதாயிருக்க-
ஸுமனோஜயா ச மிகமனோக்கியமுமான
வாசா சொற்கொண்டு
ஆவமாபே முகமன் சொற்கொற்றார்.

ஸம்பூய விதவிதீரௌ ஹனுமான் மாஸ்தாஸ்ய: | உவாச காமதௌ வாஸிஸ்தீபி: ஸத்யவிக்ரமௌ ||

மாஸ்தாஸ்ய: வாயுவின புதல்வரும்,
வீர: தர்மவீரருமாகிய
ஹனுமான் ஹனுமார்
விதவிதீரௌ விதிப்படி
ஸம்பூய கொளரவித்துவிட்டு,
ஸத்யவிக்ரமௌ { வீண்போகா பராக்கிரமமுள்ள அவ்விருவர்களையும் பார்த்து

ஸதீபி: { தனது சுசிலத்தை
நன்குவிளக்கக்காட்டுகின்ற
வாஸி: சொற்கொண்டு
காமத: மனப்பூர்வமாக பின்வருமாறு
உவாச மொழிந்தார்.

हनुमान्जीकी प्रार्थना



एकु मंद मैं मोहवस कुटिलहृदय अग्यान ।
पुनि प्रभु मोहि बिसारेहु दीनबंधु भगवान ॥

ராஜபிதேவபுரிமௌ தாபசௌ சசிதவ்ரதௌ । தேச கதமிமம் ப்ராஸௌ பவந்தௌ வரவரினௌ ॥ ௫ ॥
 த்ராசயந்தௌ ச்ருககநானந்தாச்சு வநசாரிண: । ப்மபாதிர்ஹானு வுஷானு விஷமானௌ சமந்தத: ॥

ராஜபிதேவபுரிமௌ { “ ராஜரிஷிகளையும்,
 தேவர்களையும் நிகர்
 த்தவர்களாய்,
 வரவரினௌ அபூர்வமான தேஜஸ்
 உடையவர்களாய்,
 சமந்தத: எங்கும்
 ப்மபாதிர்ஹானு பம்பைக் கரையில்
 முளைத்துள்ள
 வுஷானு மரங்களை
 விஷமானௌ பார்த்துக்கொண்டே
 ச்ருககநானு மான்கூட்டங்களையும்,
 அந்யானு மற்றுமுள்ள

வநசாரிண: ச காட்டில் வசிக்கும்
 த்ராசயந்தௌ பிராணிகளையும்
 வெரளச்செய்து
 சசிதவ்ரதௌ கொண்டு
 கடுமையான விரதானு
 த்ராசயந்தௌ கடுமையான
 தாபசௌ தபஸ்விகளாய்
 பவந்தௌ விளங்கும்
 இம் நீங்களிருவர்களும்
 தேச இந்த
 கத தேசத்திற்கு
 ப்ராஸௌ என்ன கார்ப்பமாய்
 வந்திருக்குறிர்கள்?

இமா நர்வீ ஸுபஜலா ஸோபயந்தௌ தரஸ்கினௌ । தீர்யவந்தௌ சுவர்ணாபௌ கௌ யுவா சிரவாசஸௌ ॥
 நிஸ்வஸந்தௌ வரஸுஜௌ பிடியந்தாவிமா: ப்ரா: । சிஹிவிபேகிதௌ விரௌ சிஹிதிவலவிக்ரமௌ ॥
 சக்ராபநிபே சாபே சூஹிவா சஸூதனௌ । ஸ்ரீமந்தௌ ரூபஸ்ப்மபௌ வுஷப்ரெஷ்டவிக்ரமௌ ॥ ௬ ॥
 ஹஸ்திஹஸ்தோபமஸுஜௌ துதிமந்தௌ நர்பேபௌ ॥ ௧௦ ॥

தரஸ்கினௌ “ சுருகருப்ப நுடைய
 த்ரவர்களும்,
 தீர்யவந்தௌ { எதற்கும் சலியாது
 சார்த்தமூர்த்திகளாய்
 விளங்கிக்கொண்ட
 ருக்கிறவர்களும்,
 சுவர்ணாபௌ பொன்னெத்த எழி
 வுற்றவர்களும்,
 நிஸ்வஸந்தௌ பெருமூச்சுக்கொண்ட
 ருக்கின்றவர்களும்,
 வரஸுஜௌ சிறந்த புஜங்கையுடைய
 யவர்களும்,
 இம் இந்த
 ப்ரா: பிராணிகளை
 பிடியந்தௌ மிரளச்செய்கின்றவர்க
 ளும்,
 சிஹிவிபேகிதௌ { வலிமஹத்தையோல்
 கம்பிரமான பார்வை
 யுடையவர்களும்,

விரௌ மிகவும்கொண்டாடத்
 தக்கவண்ணமாய்
 சிஹிதிவலவிக்ரமௌ { ஸிம்ஹத்தையோல்
 சிறந்த கமனமுற்ற
 வர்களும்,
 வுஷப்ரெஷ்டவிக்ரமௌ சிறந்த ரிஷபத்தின் க
 மனமுடையவர்களும்
 ஹஸ்திஹஸ்தோபமஸுஜௌ { யானைகளின் துதிக்கை
 களை நிகர்த்த கைக
 ளையுடையவர்களும்,
 சக்ராபநிபே இந்திரனது வில்லொ
 ளிகொண்ட
 சாபே இரு விற்களை
 சூஹிவா பிடித்துக்கொண்டு,
 ஸ்ரீமந்தௌ { யாவருடைய மனத்
 தையும் கவர்த்து
 கொண்டு
 ரூபஸ்ப்மபௌ அழகுவாய்ந்து
 துதிமந்தௌ ஒளிகொண்டு விளங்
 கும்

नरर्षभौ
चीरवाससौ

புருஷோத்தமர்களாய்
மரவுரி தரித்தவர்
களாய்,

शलुसूदनौ

{ சத்ருக்களையும், பார்
த்தமாத்திரத்தில்
ஒதுங்கிநிற்கச்செய்ய
வல்லவர்களும,

इसां
शुभजलां
नदीं
शोभयन्तौ

இந்த
மாசுற்ற ஜலத்தையு
நதியெ [டைய
விளங்கச்செய்கின்ற
வர்களுமான
நீங்கலிருவர்களும்
யாவர் ?

प्रभया पर्वतेन्द्रोऽयं युवयोस्वभासितः

॥ ११ ॥

अयं

“ இந்த

युवयोः

உங்கலிருவர்களு

पर्वतेन्द्रः

மாமலை

प्रभया

ஒளியால் [டைய

अवभासितः

திகழ்கின்றது.

राज्यार्हावमरप्रख्यौ कथं देशमिहागतौ । पद्मपत्रेक्षणौ वीरौ जटामण्डलधारिणौ ॥ १२ ॥
अन्योन्यसदृशौ वीरौ देवलोकादिवागतौ । यदृच्छयेव संप्राप्तौ चन्द्रसूर्यौ वसुन्धराम् ॥
विशालवक्षसौ वीरौ मानुषौ देवरूपिणौ । सिंहस्कन्धौ महासखौ समदावि व गोवृषौ ॥

राज्याहौ

{ “ அரசுக்குரிய அம்ச
ங்களமையப்பெற்ற
வர்களும்,

अमरप्रख्यौ

தேவர்களபோல் விள
ங்குகின்றவர்களும்,

पद्मपत्रेक्षणौ

{ தாமரையிதழ்போன்
ற கண்களுற்றவர்க
ளும்,

वीरौ

மேன்மையுற்றவர்க
ளாய்

जटामण्डल-
धारिणौ
अन्योन्यसदृशौ

சடைமுடி புனைந்த
வர்களும்
ஒருவரையொருவர்

देवलोकात्
आगतौ

ஒத்து
வையுண்டத்தினின்று
எழுந்தருளியிருக்கும்

वीरौ इव

{ விஷ்ணுபகவானைப்
போலிருக்கின்றவர்க
ளும்,

वसुन्धरां

மண்ணுலகை

यदृच्छया

எதுகாரணமாயோ

संभ्रसौ

அடைந்திருக்கின்ற

चन्द्रसूर्यौ इव

{ சந்திரனையும், சூரிய
னையும் போலிருக்
கின்றவர்களும்,

देवरूपिणौ

தேவர்களது

विशालवक्षसौ

அழகுற்று
அகன்ற மாப்புடைய
வர்களாய்,

सिंहस्कन्धौ

{ சிங்கத்தின் பிடர்
போன்ற கழுத்து
டையவர்களும்,

समदौ

உதஸாஹத்துட
னிருக்கும்

गोवृषौ इव

ரிஷபங்கள்போல

महासखौ

மிக உதஸாஹங்
கொண்டு

वीरौ

மேன்மையுற்று

मानुषौ

மானிடர்களமாகிய
நீங்கலிருவர்களும்,

इह

இப்பொழுது

देशं

இந்த இடத்திற்கு

कथं

என்ன காரணமாய்

आगतौ

வந்திருக்கின்றீர்கள் ?

आयताश्च सुवृत्ताश्च बाहवः परिघोपमाः । सर्वभूषणभूषार्हाः किमर्थं न विभूषिताः ॥ १५ ॥

आयताः च “நீண்டவைகளும்,
சுவृत्ताः च அழகாய் உருண்டிருக்
கின்றவைகளும்,
परिघोपमाः உழந்தடிபோன்றிருக்
கின்றவைகளும்,

सर्वभूषण- } எல்லா பூஷணங்களா
भूषार्हाः } லும் அலங்கரிக்க
ஏற்றவைகளுமான
बाहवः கைகள்
किमर्थं ஏன்
न विभूषिताः அலங்கரிக்கப்படாம
வீருக்கின்றன ?

उभौ योग्यावहं मन्ये रक्षितुं पृथिवीमिमाम् । ससागरवनां कृत्स्नां विन्ध्यमेखविभूषिताम् ॥

ससागरवनां { “சமுத்திரங்களையும்,
विन्ध्यमेख- } வனங்களையுமுள்ளி
विभूषितां } ட்டதும்,
விந்தியமலையா லும்,
மேருமலையா லும் அ
முகுற்று விளங்குகி
றதுமான

इमां இந்த
पृथिवीं பூமியை
कृत्स्नां முழுதையும்
रक्षितुं பாதுகாக்க
उभौ நீங்களிருவர்களும்
योग्यौ எற்றவர்களென்றும்
अहं मन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.

इमे च धनुषी चित्ते श्लक्ष्णे चित्रानुलेपने । प्रकाशेते यथेन्द्रस्य वज्रे हेमविभूषिते ॥ १७ ॥

इमे “இந்த
चित्ते அற்புதமாயிருக்கின்
றதும்,
श्लक्ष्णे பளபளவென்று
चित्रानुलेपने பூச்சுடன் விளங்கு
கின்றதும்,

हेमविभूषिते தங்கத்தாலலங்கரிக்க
பட்டுள்ளவைகளு
धनुषी च விற்களிரண்டும் [மான
इन्द्रस्य இந்திரனது
वज्रे வஜ்ராயுதங்கள்
यथा போலவே
प्रकाशेते விளங்குகின்றன.

संपूर्णा निशितैर्बाणैस्तूयश्च शुभदर्शनाः । जीवितान्तकरैर्घोरैर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥ १८ ॥

जीवितान्तकरैः “உயிரை மாய்க்கவல்ல
घोरैः உக்கிரமாய்
ज्वलद्भिः கொழுந்துவிட்டெ
पावकैः அக்கனிகளால் [ரியும்
इव எவ்வண்ணமோ,
அவ்வண்ணமே

निशितैः உக்கிரமாய் விளங்கு
கின்ற
बाणैः பாணங்களால்
शुभदर्शनाः அழகுற்ற
तूयः च அம்புறுத்தூணிகள்
संपूर्णाः நிறைந்திருக்கின்றன.

महाप्रमाणौ विपुलौ तप्तहाटकभूषितौ । खड्गावेतौ विराजेते निर्मुक्ताविव पद्मगौ ॥ १९ ॥

विपुलौ “பெருத்தவைகளும்,
महाप्रमाणौ மிக நீளமுள்ளவை
களும்,
तप्तहाटक- } தங்கப்பிழுகளாலலங்
भूषितौ } கரிக்கப்பட்டவை
களுமான

एतौ இவ்விரண்டு
खड्गौ கத்திகள்
निर्मुक्तौ சட்டை சுழற்றிய
पद्मगौ इव இரண்டு சர்ப்பங்கள்
போல்
विराजेते விளங்குகின்றன.

एवं मां परिभाषन्तं कस्माद्वै नाभिभाषतः ॥ २० ॥

एवं “இப்படியாய்
परिभाषन्तं பேசிக்கொண்டிருக்கும்

मां அடியேனைப் பார்த்து
कस्मात् वै ஏனோ
न अभिभाषतः வாய்திறந்து பேசாதிருக்கின்றீர்கள்?

सुग्रीवो नाम धर्मात्मा कश्चिद्वा नरयूथपः । वीरो विनिर्कृतो भ्रात्रा जगद्भूमति दुःखितः ॥

धर्मात्मा “தர்மசுந்தனையுற்ற
वीरः சூரரும், [வரும்,
वानरयूथपः வானரத்தலைவருமா
सुग्रीवः नाम ஸங்கீவர் என்ற [கிய
कश्चित् ஒருவர்

भ्रात्रा தமயனும்
विनिर्कृतः தரத்தப்பட்ட
दुःखितः மனம் நொந்தவராய்
जगत् உலகில்
अमति அலைந்து திரிகிறார்.

प्राप्तोऽहं प्रेषितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना । राज्ञा वानरमुख्यानां हनुमान्नाम वानरः ॥

वानरमुख्यानां “வானரத்தலைவர்களுக்கும்
राज्ञा மன்னனும்
महात्मना மஹாத்மாவுமான
तेन அந்த
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்

प्रेषितः அனுப்பப்பட்டவனும்
हनुमान् नाम ஹனுமான் என்ற பெயருடைய
वानरः வானரருமான
अहं நான்
प्राप्तः இங்குவந்தேன்.

युवाभ्यां सह धर्मात्मा सुग्रीवः सख्यमिच्छति । तस्य मां सचिवं वित्तं वानरं पवनात्मजम् ॥
भिक्षुरूपप्रतिच्छन्नं सुग्रीवप्रियंकाम्यया । ऋश्यमूकादिह प्राप्तं कामगं कामरूपिणम् ॥ २४ ॥

धर्मात्मा “தர்மாத்மாவாகும்
सुग्रीवः சுக்ரீவர்,
युवाभ्यां सह உங்களுருவர்களுட
सख्यं கூட்டுறவை [கூட
इच्छति பிரார்த்திக்கின்றார்.
मां அடியேனை
पवनात्मजं வாயு புதல்வனாகிய
वानरं வானரமாகவும்,
कामरूपिणं நினைத்தபடி உருவமெ
டுக்க வல்லவனாய்,
सुग्रीवप्रिय- } சுக்ரீவருக்கு நன்மை
काम्यया } செய்ய வேண்டுமெ
னுமெண்ணத்தால்

भिक्षुरूप- } பிராமண
प्रतिच्छन्नं } மாறுவேஷம்பூண்ட
रुपं बलवान्, ருப்பவனாயும்,
ऋश्यमूकात्, ரிசயமூகத்திலிருந்து
इह இங்கு
प्राप्तं வந்திருப்பவனாயும்,
कामगं, நினைத்தபடி பாய்ந்து
सेल्ल वल्लवान्, செல்ல வல்லவனாயும்,
तस्य அவரது
सचिवं மந்திரியாகவும்
विष्मत् திருவுள்ளத்தில
பற்றுங்கள்.”

एवमुक्त्वा तु हनुमास्तौ वीरौ रामलक्ष्मणौ । वाक्यज्ञौ वाक्यकुशलः पुनर्नोवाच किञ्चन ॥

वाक्यकुशलः பேசுவதில் சாமர்த்திய
हनुमान् ஹனுமார் [சாலியாகிய
वाक्यज्ञौ சொல் துட்பங்களை
யறியவல்ல

तौ अन्त
वीरौ வீரர்களாகிய

रामलक्ष्मणौ तु ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம
ணரையும் பார்த்து
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
पुनः அதன்மேல்
किञ्चन எதொன்றையும்
उवाच न பேசாதிருந்து விட்டார்.

एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । प्रहृष्टवदनः श्रीमान् आतरं पार्श्वतः स्थितम् ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானாகிய
रामः ஸ்ரீராமர்,
तस्य அவரது
एतत् இந்த
वचः சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு,
प्रहृष्टवदनः திருமுகம் மலர்ந்து

पार्श्वतः பக்கலில்
स्थितं இருந்த
आतरं தம்பியாகிய
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
மொழிந்தார்.

सचिवोऽयं कपीन्द्रस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । तमेव काक्षमाणस्य ममान्तिकमुपागतः ॥

महात्मनः “மகாத்மாவாகிய
कपीन्द्रस्य கபிமன்னனை
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது
सचिवः மந்திரியாகிய
अयं இவன்

तं एव அவனையே
काक्षमाणस्य (சுக்ரீவனையே)
எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும்
मम எனது
अन्तिकं சமீபத்திற்கு
उपागतः வந்திருக்கின்றான்.

अभिभाषस्व सौमित्रे सुग्रीवसचिवं कपिम् । वाक्यज्ञं मधुरैर्वाक्यैः स्नेहयुक्तमरिन्दम् ॥२८॥

अरिन्दम् “ஜயசாலியாகிய
सौमित्रे லக்ஷ்மணை!
मधुरैः இனிய
वाक्यैः சொற்கொண்டு
वाक्यज्ञं பேசுவதில்
சமர்த்தரும்,

स्नेहयुक्तं அந்தக்கரணவிச்வாஸ
முடையவரும்,
सुग्रीवसचिवं சுக்ரீவனது மந்திரியு
மாகிய
कपिं வானரருக்கு
अभिभाषस्व நீயே பதில் சொல்.

नानृग्वेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः । नासामवेदविदुषः शक्यमेवं प्रभाषितुम् ॥ २९ ॥

अनृग्वेदविनीतस्य “நிக்வேதத்தில் பயிற்சி
यिल्लात ஒருவனுக்கு
एवं இப்படி
प्रभाषितुं பேசுவதற்கு
शक्यं न முடியாது.

अयजुर्वेद- } யஜுர்வேதத்தில் பயி
धारिणः } ர்சியில்லாத ஒருவ
न முடியாது. [னுக்கு
असामवेद- } ஸாமவேதத்தில் பயி
विदुषः } ர்சியில்லாத ஒருவ
न முடியாது. [னுக்கு

एवंविधो यस्य दूतो न भवेत्पार्थिवस्य तु । सिध्यन्ति हि कथं तस्य कार्याणां गतयोऽनघ ॥

अनघ “புணியா த்மாவே !
एवंविधः இப்படிப்பட்ட
दूतः தூதன்
यस्य पार्थिवस्य எந்த மன்னவனுக்கு
न भवेत् तु இல்லையோ ;

तस्य அவனுடைய
कार्याणां காரியங்களுடைய
गतयः உத்தேசங்கள்
कथं हि எப்படித்தான்
सिध्यन्ति சித்தபெறும் ?

एवं गुणगणैर्युक्ता यस्य स्युः कार्यसाधकाः । तस्य सिध्यन्ति सर्वार्था दूतवाक्यप्रचोदिताः ॥

यस्य “எவனொருவனுக்கு
एवं இப்படிப்பட்ட
गुणगणैः கல்யாணகுணங்களால்
युक्ता: விளங்கிக்கொண்டிக்
कुम्
कार्यसाधकाः காரியங்களில் உதவி
புரிபவர்கள்

स्युः இருக்கின்றார்களோ,
तस्य அவனுடைய
सर्वाथैः காரியங்களெல்லாமும்
दूतवाक्य- } தூதனுடைய சொல்லை
प्रचोदिताः } க்கொண்டே தீர்மா
னிக்கப்பட்டவைக
ளாய்
सिध्यन्ति கைக்கூடுகின்றன.”

एवमुक्तस्तु सौमित्रि: सुग्रीवसचिवं कपिम् । अभ्यभाषत वाक्यज्ञो वाक्यज्ञं पवनात्मजम् ॥

एवं उक्तः இங்ஙனம் ஆக்ஞாபிக்
கப்பட்டவரும்,
वाक्यज्ञः तु சொல் துட்பமறிந்த
वरुमाक्य

वाक्यज्ञं சொல் துட்பமறிந்தவ
ரும்,
सुग्रीवसचिवं சக்ரீவரது மந்திரியு
மான
कपिं வானரைப் பூர்த்து
अभ्यभाषत பின்வருமாறு
மொழிந்தார்.

सौमित्रि: லக்ஷ்மணர்,
पवनात्मजं வாயுபுதல்வரும்,

विदिता नौ गुणा विद्वन्सुग्रीवस्य महात्मनः । तमेव चावां मार्गावः सुग्रीवं ध्रुवगेश्वरम् ॥

विद्वन् “புலவா !
महात्मनः மகாத்மாவாகிய
सुग्रीवस्य சக்ரீவனுடைய
गुणा: கல்யாணகுணங்கள்
नौ எங்கனிருவர்களுக்கும்
विदिता: ஏற்கனவே தெரிந்த
வைகள் .

ध्रुवगेश्वरं வானரேச்வரனாகிய
तं அந்த
सुग्रीवं एव சக்ரீவனையே
आवां च நாங்களிருவரும்
मार्गावः தேடித்திரிந்து
கொண்டிருக்கிறோம்.

यथा ब्रवीषि हनुमन् सुग्रीववचनादिह । तत्तथा हि करिष्यावो वचनात्तव सत्तम ॥३९॥

सत्तम “உத்தமரே !
हनुमन् ஹனுமாரே !
इह இப்பொழுது
सुग्रीववचनात् சக்ரீவரது
ஆக்கையால்

यथा ब्रवीषि எப்படிச் சொல்கி
तव உம்முடைய [தீரோ ;
वचनात् हि சொல்லைக்கொண்டே
तत् அதை
तथा அப்படியே
करिष्यावः நாங்கள் செய்வோம்.”

तत्तस्य वाक्यं निपुणं निशम्य प्रहृष्टरूपः पवनात्मजः कपिः ।

मनः समाधाय जयोपपत्तौ सख्यं तदा कर्तुमियेष ताभ्याम् ॥ ४० ॥

पवनात्मजः	வாயுபுத்திரராகிய
कपिः	வானார் (ஹனுமார்)
तस्य	அவரது
निपुणं	அன்பாரந்த
तत् वाक्यं	அந்தச் சொல்லை
निशम्य	கேட்டு,
प्रहृष्टरूपः	அங்கமெல்லாம் பூரித் தவராகி
तदा	அப்பொழுது

जयोपपत्तौ	காரியம் கைகூடும் விஷயத்தில்
मनः	மனதை
समाधाय	நிச்சயம் செய்து கொண்டு,
ताभ्यां	அவ்விருவர்களை
सख्यं	சக்யத்தை
कर्तुं	செய்ய
इयेप	எண்ணினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9471

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 219



चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४ ॥

श्रीरामलक्ष्मणयोः सुग्रीवसमीपगमनम्—ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மணரும்
சுகீர்வனிடம் போவது.

ततः प्रहृष्टो हनुमान् कृत्यवानिति तद्वचः । श्रुत्वा मधुरभावं च सुग्रीवं मनसा गतः ॥१॥

हनुमान्	ஹனுமார்
तत्	அந்த
मधुरभावं	காரியத்திற்கனுகூண மாயிருக்கிற
वचः	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு,
ततः	அதனால்

कृत्यवान्	உத்தேசம் கைகூடிய வனாய்
इति	என்றி
प्रहृष्टः च	சந்தோஷமடைந்தவ
सुग्रीवं	சுகீர்வனை [ராய்]
मनसा	மனதனுள்
गतः	நினைத்தார்.

भव्यो राज्यागमस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । यदयं कृत्यवान् प्राप्तः कृत्यं चैतदुपागतम् ॥

अयं च	“இவரும்
कृत्यवान्	காரியத்தையுடையவ
प्राप्तः	வந்திருக்கின்றார்; [ராய்]
यत्	ஆனபடியால்
एतत्	இந்த
कृत्यं	காரியம் நிறைவேறக் கூடிய தன்மையை

उपागतं	அடைந்திருக்கிறது.
तस्य	அந்த
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய
सुग्रीवस्य	சுகீர்வருக்கு
राज्यागमः	ராஜ்யத்தைப்பெறுதல்
भव्यः	ஏற்பட்டாலும் ஏற்ப டலாம்.”

ततः परमसंहृष्टो हनुमान् पुत्रवर्षभः । प्रत्युवाच ततो वाक्यं रामं वाक्यविशारदः ॥ ३ ॥

वाक्यविशारदः பேசுவதில் சாமர்த்தியசாலியும்,
புருவவீசன்: வானரோத்தமரு
ஹனுமான் ஹனுமார், [மாகிய
தத: அத்தனூல்

परमसंहृष्टः மிகஸந்துஷ்டியடைந்
ततः அதன்மேல் [தவராப்
रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து
वाक्यं பின்வரும்வாக்யத்தை
प्रत्युवाच வினாவினார்.

किमर्थं च वनं दुर्गं पम्पाकाननमण्डितम् । आगतः सानुजो घोरं नानाव्यालमृगायुतम् ॥

पम्पाकानन- } “பம்பைக்கரையிலுள்ள
मण्डितं } வனங்களால் அழகு
வாய்ந்து விளங்குகி
றதும்,
दुर्गं பிரவேசிப்பதற்கு கஷ்டமாய்
घोरं பயங்கரமாய்

नानाव्याल- } பலவகை துஷ்டமிருக
मृगायुतं च } ங்களால் சுஞ்சரிக்கப்
பெற்றதுமான
वनं காட்டிற்கு
सानुजः தம்பிபிளாடுட
किमर्थं என்ன காரியமாய்
आगतः வந்திருக்கிறீர்?

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणो रामचोदितः । आचचक्षे महात्मानं रामं दशरथात्मजम् ॥ ५ ॥

रामचोदितः ஸ்ரீராமரது நியமனம்
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர், [பெற்ற
तद्वचनं श्रुत्वा அம்மொழியைக்கேட்டு,
तस्य அவருக்கு

दशरथात्मजं தசரதபுதல்வரும்
महात्मानं மகாத்மாவுமாகிய
रामं ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
आचचक्षे பின்வருமாறு மொழி
ந்தார்.

राजा दशरथो नाम द्युतिमान् धर्मवत्सलः । चातुर्वर्ण्यं स्वधर्मेण नित्यमेवाभ्यपालयत् ॥

द्युतिमान् “மகாகாந்திமானும்,
धर्मवत्सलः தர்மத்தில் அசஞ்சல
பற்றுடையவருமான
दशरथः தசரதர்
नाम என்ற
राजा சக்கிரவர்த்தி

नित्यमेव எப்பொழுதுமே
स्वधर्मेण வழுவாத தனது
தர்மத்தில்
चातुर्वर्ण्यं நான்கு வர்ணத்தவ
ரையும்
अभ्यपालयत् பாதுகாத்துவந்தார்.

न द्वेष्टा विद्यते तस्य न च स द्वेष्टि कश्चन । स च सर्वेषु भूतेषु पितामह इवापरः ॥

अग्निष्टोमादिभिर्यज्ञैरिष्टवानासदक्षिणैः ॥ ७ ॥

तस्य “அவருக்கு
द्वेष्टा வைரியாகிறவனொரு
न विद्यते இல்லை. [வன்
सः च அவரும்
कश्चन ஒருவனிடமும்
न द्वेष्टि பகை பாராட்டுகிற
सः அவர் [தில்லை.
भूतेषु பிராணிகள்
सर्वेषु च எல்லோரிடத்திலும்

अपरः இரண்டாவது
पितामहः பிரம்மதேவர்
इव போன்றவர்.
आसदक्षिणैः வேண்டிய அளவு த
க்ஷிணைகளோடுகூடிய
अग्निष्टोमादिभिः அக்னிஷ்டோமம் முத
यज्ञैः யாகங்களால் [லிய
इष्टवान् தெய்வங்களை ஆரா
தித்தவர்.

தஸ்யாய் பூவ்ஜ: பூதோ ராமோ நாம ஜனீ: ஸ்ருத: | ஸரப்ய: சர்வபூதானா பிதுநிர்देशபாரग: ||

தஸ்ய அஹரது
பூவ்ஜ: பூவ்: ஜ்யேஷ்ட... புதல்வர்
அய் இவர்;
ராம: பூதிராமர்
நாம என்று
ஜனீ: ஜனங்களால்

ஸ்ருத: அழைக்கப்படுகின்றவர்.
சர்வபூதானா எல்லா பிராணிகளுக்கும்
ஸரப்ய: ரக்ஷகர்.
பிது: தந்தையினது
நிர்देशபாரग: அக்கிணைகளை சர்வமுமாய்க் கொண்டவர்.

வீரோ த்ஸரதஸ்யாய் பூதாணா் குணவத்தம: | ராஜலக்ஷணஸம்பந்: சயுத்தோ ராஜஸம்பதா || 9 ||
ராஜ்யாஜ்ஞோ வநே வஸ்து மயா சாஸிமிஹாஸத: | பாரியயா ச மஹாதேஜா: சீதயாஸுஸுதோ வஸி ||
தினக்ஷயே மஹாதேஜா: ப்ரமயேவ திவாகர: || 10 ||

த்ஸரதஸ்ய த்ஸரத சக்ரவர்த்தியி
பூதாணா் புத்திரர்களுக்குள்
அய் இவர்
குணவத்தம: உத்தம குணமுடைய
வீர: தனிவீரன். [வர்.
மஹாதேஜா: மகா தேஜஸ்வீ.
வஸி ஜிதேந்திரியர்.
ராஜலக்ஷணஸம்பந்: ராஜலக்ஷணங்களுக்கும்
ராஜஸம்பதா, ராஜ ஸம்பத்துடன்
சயுத்த: இருந்தவருமான
வநே காட்டில் [அவர்
வஸ்து வலிக்க
ராஜ்யாஸ் ராஜ்யத்தினின்று

அஃ: தூரத்தப்பட்டவராய்
மயா என்னோடு
சாஸிமிஹாஸத: கூடவும்
தினக்ஷயே மாலைப்பொழுதில்
மஹாதேஜா: மகா தேஜஸ்வியாகிய
திவாகர: சூரியபகவான்
ப்ரமயா அவரது கார்த்தியால்
இவ் வவண்ணமோ,
பாரியயா ஆவ்வண்ணமே
சீதயா ச தர்மபத்தினியாகிய
அஸுஸுத: சீதாதேவியாரோடும்
பிந்தொடரப்பட்டவராய்
இவ்விடத்திற்கு
வந்தார்.

அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணீர்தஸ்யஸுபாஸத: | க்ருதஜஸ்ய வஹுஜஸ்ய லக்ஷமணோ நாம நாமத: || 11 ||
ஸுரவாஹிஸ்ய மஹாஹிஸ்ய சர்வபூதஹிதாஸ்தமந: | எஸ்வரேண ச ஹிநஸ்ய வநவாஸாஸ்ரதஸ்ய ச || 12 ||

க்ருதஜஸ்ய “நன் நிமதவா தவநும்,
வஹுஜஸ்ய ஸர்வத்தொருமும்,
ஸுரவாஹிஸ்ய சுகத்திலிருக்கத்தக்க
மஹாஹிஸ்ய எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்கவரும்,
சர்வபூதஹிதாஸ்தமந: { எல்லா பிராணிகளுக்கும்
நன்மைசெய்யுமெண்ணமுடையவரும்,
எஸ்வரேண ஹிநஸ்ய ச அரசாஸ்திரையுடைய
முந்து

வநவாஸாஸ்ரதஸ்ய ச வநவாஸத்தையுமடை
அஸ்ய இவரது [ந்திருக்கும்
அவர: ப்ராதா இனைய தம்பியாகிய
அஹ் நான்
குணீ: திருக்கல்யாண குணங்
கொல்
தஸ்ய குற்றேவல் செய்வதை
அபாஸத: சங்கல்பமாய்க்
கொண்டவன்;
லக்ஷமண: நாம லக்ஷமணன் என்பது
நாமத: என் பெயர்.

रक्षसाऽपहृता भार्या रहिते कामरूपिणा । तच्च न ज्ञायते रक्षः पत्नी येनास्य सा हृता ॥

रहिते “தனியாயிருந்த சம
யத்தில்
भार्या தர்மபத்னி
कामरूपिणा நினைத்த உருவ
மெடுக்க வல்ல
रक्षसा ஓர் அரக்கனால்
अपहृता அபஹரிக்கப்பட்டி-
ருக்கிறாள்,
अस्य இவரது

सा அந்த
पत्नी மனைவி
येन எவனொருவனால்
हृता திருடப்பட்டிருக்கி-
ருளோ,
तत् அந்த
रक्षः च அரக்கன் மட்டும்
न ज्ञायते இன்னொனை தெரி-
யப்படவில்லை.

दनुर्नाम दिते: पुत्रः शापाद्राक्षसतां गतः । आख्यातस्तेन सुग्रीवः समर्थो वानराधिपः ॥

दिते: “திதியின்
पुत्रः புதல்வனாகிய
दनुः தனு (கபந்தன்)
नाम என்றவன்
शापात् சாபத்தால்
राक्षसतां குரூரத்தன்மையை
गतः அடைந்திருந்தான்.

तेन அவனால்
वानराधिपः வானரத்தலைவரான
सुग्रीवः சுகரீவன்
समर्थः { காரியசூத்திரக்குவேண்-
டிய குணங்கள் நி-
றைந்தவராய்
आख्यातः பின்வருமாறு தெரி-
விக்கப்பட்டார்.

स ज्ञास्यति महावीर्यस्त्व भार्यापहारिणम् । एवमुक्त्वा दनुः स्वर्गं भ्राजमानो गतः सुखम् ॥

महावीर्यः “மகா வீரயவானாகும்
सः அவர்
तव உமது
भार्यापहारिणं மனைவியைத் திருடிப்-
போனவனை
ज्ञास्यति அறிவார்.
दनुः தனு (கபந்தன்)

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
भ्राजमानः தேஜோமயனாய் விளங்-
கிக்கொண்டு
सुखं சுகமாய்
स्वर्गं ஸ்வர்க்கத்தை
गतः அடைந்தான்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं याथातथ्येन पृच्छतः ॥ १६ ॥

पृच्छतः “கேழ்வின்கேட்ட
ते உமக்கு
एतत् இது
सर्वं எல்லாமும்

याथातथ्येन உள்ளது உள்ளபடி
आख्यातम् தெரிவிக்கப்பட்டுவிட்-
டது.

अहं चैव हि रामश्च सुग्रीवं शरणं गतौ ॥ १७ ॥

रामः च “ஸ்ரீராமரும்
अहं च एवं நானும்
सुग्रीवं हि சுகரீவரையே

शरणं உதவியைநாடி.
गतौ வந்துகோம்.

एष दत्त्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः । लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति ॥

एषः “இவர்
वित्तानि च ராஜ்ய அபிவிருத்திகளை யும்
दत्त्वा துறந் துவிட்டு,
अनुत्तमं ஒப்புயர்வில்லாத
यशः புகழை
प्राप्य च அடைந்தும்,

लोकनाथः லோகநாதசுத்தகராய்
पुरा முன்பு
भूत्वा இருந்துவிட்டு,
सुग्रीवं சுக்ரீவரை
नाथं கைகொடுத்துக் காப்ப
वराक
इच्छति வேண்டுகின்றார்.

पिता यस्य पुरा ह्यாसीच्छरण्यो धर्मवत्सलः । तस्य पुत्रः शरण्यः सन् सुग्रीवं शरणं गतः ॥

पुरा “இதற்குமுன்
यस्य எவரது
पिता திருத்தந்தை
धर्मवत्सलः அறநெறி வழவாத
वरம்
शरण्यः புகழிடமாய்
आसीत् हि இருந்தனனோ,

तस्य அவரது
पुत्रः सन् புதல்வராகி
शरण्यः யாருக்கும் புகழிடமாய்
வ இவர்
सुग्रीवं சுக்ரீவரை
शरणं உதவியை நாடி
गतः வந்திருக்கிறார்.

सर्वलोकस्य धर्मात्मा शरण्यः शरणं पुरा । गुरुर्मे राघवः सोऽयं सुग्रीवं शरणं गतः ॥

पुरा “இதற்குமுன்
राघवः ஸ்ரீராமர்,
धर्मात्मा தர்மநெறி பிரளாதவர்.
सर्वलोकस्य எல்லா உலகிற்கும்
शरण्यः { சரணமடைந்தவரை
எப்படியும் ரகூழித்த
தருளுகிறவர்.
शरणं { சரணமடைவதற்கு
ஏற்ற இடமாயிருக்கி
றவர்.

मे எனக்கு
गुरुः குரு.
सः அந்த
अयं இவர்
सुग्रीवं சுக்ரீவரை
शरणं உதவியை நாடி
गतः வந்திருக்கிறார்.

यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः । स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥

सततं “எப்பொழுதும்
यस्य எவருடைய
प्रसादे அருளில்
इमाः இந்த
प्रजाः ஜனங்கள்

प्रसीदेयुः அருள்பெற்று விளங்
सः அந்த [குக்குரர்களோ
रामः ஸ்ரீராமர்
वानरेन्द्रस्य வானரமன்னனுடைய
प्रसादं உதவியை
अभिकाङ्क्षते அபேக்சிக்கின்றார்.

येन सर्वगुणोपेताः पृथिव्यां सर्वपार्थिवाः । मानिताः सततं राज्ञा सदा दशरथेन वै ॥
तस्यायं पूर्वजः पुत्रस्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः । सुग्रीवं वानरेन्द्रं तु रामः शरणमागतः ॥२३॥

சடா	எப்பொழுதும்
येन	எந்த
दशरथेन राज्ञा	தசரதசுக்ரவர்த்தியால்
पृथिव्यां	உலகில்
सर्वगुणोपेताः	{ எல்லா நற்குணங்க ளோடு கூடியவர்க ளான
सर्वपाथिवाः	மன்னர்களெல்லோ
सततं	சாச்வதமாய் [நம்
मानिताः वै	கௌரவிக்கப்பட்டார்
तस्य	அவருடைய [களோ

शोकाभिभूते रामे तु शोकात् शरणं गते । कर्तुमर्हति सुग्रीवः प्रसादं हरियूथपः ॥ २४ ॥

ராமே	“ ஸ்ரீராமர்
शोकात्	சோகத்திற்காட்டு
शोकाभिभूते	சோகத்தால்
	மெய்மறந்து
शरणं	உதவியை நாடி

एवं ब्रुवाणं सौमित्रिं करुणं साश्रुपातनम् । हनुमान् प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

வாக்யவிசாரத்:	பேசுவதில் நிபுணர
हनुमान्	ஹனுமார் [கிய
एवं	மேற்கண்டவாறு
साश्रुपातनं	கண்ணும கண்ணீரு மாய்
करुणं	உருக்கமாய்

ईदृशा बुद्धिसम्पन्ना जितक्रोधा जितेन्द्रियाः । द्रष्टव्या वानरेन्द्रेण दिष्ट्या दर्शनमागताः ॥

बुद्धिसंपन्नाः	“ புத்தி நிறைந்து
जितक्रोधाः	சினமொழிந்து
जितेन्द्रियाः	ஐம்புலன்களையடக்கிய
ईदृशाः	இப்படிப்பட்டவர்கள்
वानरेन्द्रेण	வானரோத்தமனால்

इत्येवमुक्त्वा हनुमाञ्श्लक्ष्णं मधुरया गिरा । वभाषे सोऽभिगच्छेम सुग्रीवमिति राघवम् ॥

सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,
श्लक्ष्णं	கபடற்ற [த்து
राघवम्	லக்ஷ்மணரைப்பார்-

पूर्वजः	ஜ்யேஷ்ட
पुत्रः	புதல்வரும்
रामः तु	ஸ்ரீராமரென
विषु	மூன்று
लोकेषु	உலகங்களிலும்
विश्रुतः तु	பிரசித்திபெற்றவரு
अयं	இவர் [மாகிய
वानरेन्द्रं	வானரோத்தமராகிய
सुग्रीवं	சுக்ரீவரை
शरणं	உதவியை நாடி
आगतः	வந்திருக்கின்றார்.

गते तु	வந்திருக்கையில்
हरियूथपः	வானரோத்தமராகிய
सुग्रीवः	சுக்ரீவர்
प्रसादं कर्तुं	உதவி புரிய
अर्हति	வேண்டும்”.

ब्रुवाणं	பேசிய
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
इदं	பின்வரும்
वाक्यं	சொல்லை
प्रत्युवाच	விடைபகர்ந்தார்.

द्रष्टव्याः	தேடியடையப்படவே ண்டியவர்கள்.
दर्शनं	தர்சனத்தை உத்தே சித்து
आगताः	வந்திருக்கிறார்கள்.
दिष्ट्या	இது அவனது பாக்ய விசேஷமே!”

मधुरया	இனிய
गिरा	சொற்கொண்டு
इति	இன்னும் பின்வருமா
वभाषे	மொழிந்தார். [றும்
सुग्रीवं	“சுக்ரீவரிடம்
अभिगच्छेम	நாம் போவோம்.

स हि राज्यात्परिभ्रष्टः कृतवैरश्च वालिना । हतदारो वने त्यक्तो भ्रात्रा विनिकृतो भृशम् ॥

ச: ஹி “அவரும்
 भ्रात्रा தமைநீனா
 वालिना வாலியினால்
 राज्यात् ராஜ்யத்தினின்று
 परिभ्रष्टः துரத்தப்பட்டு
 कृतवैरः துவேஷம் வைக்கப்
 பட்டவராய்,

हतदारः மனைவி அபஹரிக்கப்
 பட்டவராய்,
 वने வனத்தில்
 त्यक्तः च துரத்திவிடப்பட்டவ
 भृशं அசஹயமாய் [ராயும்
 विनिकृतः துன்புறுத்தப்பட்ட
 ருக்கினார்.

करिष्यति स साहाय्यं युवयोर्भास्करात्मजः । सुग्रीवः सह चास्माभिः सीतायाः परिमार्गणे ॥

भास्करात्मजः “சூரியபகவானின்
 புதல்வனாகிய
 सः அந்த
 सुग्रीवः சுக்ரீவர்
 अस्माभिः च எங்களோடும்
 सह கூட

सीतायाः சீதாதேவியை
 परिमार्गणे தேடிக்கண்டுபிடிக்கும்
 விஷயத்தில்
 युवयोः உங்களிருவருக்கும்
 साहाय्यं வேண்டிய உதவியை
 करिष्यति செய்வார்.”

एवं ब्रुवाणं धर्मात्मा हनुमन्तं स लक्ष्मणः ।

ச: அந்த
 धर्मात्मा தர்மா த்மாவாகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 एवं ब्रुवाणं இப்படி பேசும்
 हनुमन्तं ஹனுமாரை

प्रतिपूज्य यथान्यायमिदं प्रोवाच राघवम् ॥

यथान्यायं முறைப்படி
 प्रतिपूज्य மெச்சிவிட்டு,
 राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 इदं பின்வரும் சொல்லை
 प्रोवाच சொன்னார்.

कपिः कथयते हृष्टो यथाऽयं मारुतात्मजः । कृत्यवान् सोऽपि संप्राप्तः कृतकृत्योऽसि राघव ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
 सः அந்த
 अयं இந்த
 मारुतात्मजः வாயுபுதல்வராகிய
 कपिः வானார்
 कृत्यवान् अपि காரியமாகவேண்
 டியவராகவே

हृष्टः சந்தோஷித்தராய்
 कथयते பேசுகிறார்.
 यथा என்கிறபடியால்
 संप्राप्तः இவிடம் வந்த
 தேவீரும்
 कृतकृत्यः காரியம் கைகூடின
 असि ஆகிறீர். [வராக

प्रसन्नमुखवर्णश्च व्यक्तं हृष्टश्च भाषते । नानृतं वक्ष्यते वीरो हनुमान् मारुतात्मजः ॥३२॥

प्रसन्नमुखवर्णः च “தெளிவான முக
 கார்த்தியுற்று
 हृष्टः च சந்தோஷித்தராய்
 व्यक्तं சந்தேகத்திற்கிட
 भाषते பேசுகின்றார். [மின்றி

मारुतात्मजः வாயுவின் புதல்வரும்
 वीरः சூரருமான
 हनुमान् ஹனுமார்
 अनृतं பொய்யை
 न वक्ष्यते மொழியார்.

ततः स तु महाप्राज्ञो हनुमान् मास्तात्मजः । जगामादाय तौ वीरौ हरिराजाय राघवौ ॥

ச:	“ அந்த	வீரௌ	வீரர்களாகிய
மாஸ்தாत्मஜ:	வாயுபுத்தல்வரும்	ராঘவௌ	ஸ்ரீராமரையும்
மஹாபிராஜ:	மகா புத்திமானாகியவ	हरिराजाय	லக்ஷ்மணரையும்
	ருமான		வானரமன்னர்
हनुमान् तु	ஹனுமார்		பொருட்டு
ततः	அப்பொழுது	आदाय	எற்றுக்கொண்டு
तौ	அந்த	जगाम	புறப்பட்டார்.

भिक्षुरूपं परित्यज्य वानरं रूपमास्थितः । पृष्ठमारोप्य तौ वीरौ जगाम कपिकुञ्जरः ॥

कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமராகிய	तौ	அந்த
	அவர்	वीरौ	வீரர்களிருவரையும்
भिक्षुरूपं	பிராமண பிரமசாரி	पृष्ठं	முதுகில்
परित्यज्य	துறந்து [வேடத்தை	आरोप्य	எற்றிவைத்துக்
वानरं रूपं	குரங்குருவத்தை		கொண்டு
आस्थितः	அடைந்தவராய்	जगाम	பிரயாணமானார்.

स तु विपुल्यशाः कपिप्रवीरः पवनसुतः कृतकृत्यवान् प्रहृष्टः ।

गिरिवरमुखविक्रमः प्रयातः स शुभमतिः सह रामलक्ष्मणाभ्याम् ॥ ३५ ॥

विपुल्यशाः	மகா கீர்த்திபெற்றவ	कृतकृत्यवान्	வந்த காரியம்
	ரும்,		கைகடியவராய்
कपिप्रवीरः	வானரோத்தமரும்,	तु	அதனால்
पवनसुतः	வாயுபகவானின்	प्रहृष्टः	உள்ளம் பூரித்தார்.
	புதல்வரும்,	सः	அவர்
शुभमतिः	சிறந்த புத்திமானும்	रामलक्ष्मणाभ्यां	ஸ்ரீராமரோடும் லக்ஷ்ம
उरुविक्रमः	மகா பராக்கிரமசாலி	सह	கூடவே [ணரோடும்
	யுமான	गिरिवरं	சிறந்த மலைக்கு
सः	அவர்,	प्रयातः	வழிகடந்தார்.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥



பஞ்சம: சரீ:—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨ ॥

श्रीरामसुग्रीवसख्यम्—ஸ்ரீராமசுகரீவஸக்யம்.

ऋश्यमूकात् हनुमान् गत्वा तु मलयं गिरिम् । आचक्षे तदा वीरौ हरिराजाय राघवौ ॥

ஹனுமான் ஹனுமார்
ததா து உடனேயே
ऋश्यमूकात् ரிச்யமூகபர்வதத்
मलयं மலய [திலிருந்து
गिरिं பர்வதத்திற்கு
गत्वा வந்துசேர்ந்து,

वीरौ வீரர்களான
राघवौ तु ஸ்ரீராமரையும் லக்ஷ்ம
னாரையும் பற்றி
हरिराजाय வானரமன்னனுக்கு
आचक्षे பின்வருமாறு
அறிவித்தார்.

अयं रामो महाप्राज्ञः संप्राप्तो दृढविक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा रामोऽयं सत्यविक्रमः ॥

अयं “இதோ இருக்கிறவர்
रामः ஸ்ரீராமரெனப்பெயர்
महाप्राज्ञः மகாபுத்திமான் ;
दृढविक्रमः எதற்கும் சலியாத
விக்ரமசாலி ;

सत्यविक्रमः { அமோகமாகிய விக்ர
मम् மம் படைக்கப்பெற்
तवर्. ”
अयं இந்த
रामः ஸ்ரீராமர்
भ्रात्रा தம்பியாகிய
लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணரோடு கூட
संप्राप्तः என்னால் தரிசிக்கப்
பட்டார்.

इश्वाकूणां कुले जातो रामो दशरथात्मजः । धर्मे निगदितश्चैव पितुर्निर्देशपाशरगः ॥ ३ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
दशरथात्मजः தசரதரின் புதல்வராய்
इश्वाकूणां இசுவாகு
कुले வம்சத்தில்
जातः பிறந்தவர்.
पितुः தகப்பனாருடைய

निर्देशपाशरगः { ஆக்கனைகளைச் சர்வமு
माय्यக்கொண்டு அனு
वक्ष्य चकित्तुவர்.
धर्मे च एव தர்மமானுஷ்டானத்தி
निरादितः லும்
பரசித்திபெற்றவர்.

तस्यास्य वसतोऽरण्ये नियतस्य महात्मनः । रावणेन हता भार्या स त्वां शरणमागतः ॥

तस्य அவர்
अरण्ये காட்டில்
वसतः வசித்துகொண்டிருந்
कुम्बोपाद्रुது
अस्य இந்த
नियतस्य ஜிதேந்திரியராகிய
महात्मनः மகாத்மாவின்கா

भार्या மனைவி
रावणेन ராவணனால்
हता திருடப்பட்டிருக்கி
सः அவர் [ருள்.
त्वां தேவரீரிடம்
शरणं உதவியை வேண்டி.
आगतः வந்திருக்கின்றார்.

राजसूयाश्वमेधैश्च वह्निर्येनाभितर्पितः । दक्षिणाश्च तथोत्सृष्टा गावः शतसहस्रशः ॥ ५ ॥
तपसा सत्यवाक्येन वसुधा येन पालिता । स्त्रीहेतोस्तस्य पुत्रोऽयं रामस्त्वां शरणं गतः ॥

येन “எவரொருவரால்
ராஜஸூயமும், அச்வ
மேதமும் முதலிய யா
கங்களால்
வஹி: தெய்வகணம்
அபிதர்பித: திருப்திசெய்விக்கப்
பட்டதோ,
शतसहस्रशः அளவுகடந்து
दक्षिणा: च தகழினைகளும்,
गावः பசுக்களும்
तथा அப்படியே
उत्सृष्टा: தானமாய் கொடுக்கப்
பட்டனவோ
येन எவரொருவரால்

वसुधा பூமியானது
तपसा தவங்களின் பயனாலும்
सत्यवाक्येन சொன்ன சொல் தவ
முடையாலும்
पालिता பரிபாலிக்கப்பட்ட
ததோ
तस्य அவரது
पुत्रः புதல்வராகிய
अयं இந்த
रामः ஸ்ரீராமர்
स्त्रीहेतोः மனைவிகாரணமாய்
त्वां தேவரீரிடம்
शरणं உதவியை வேண்டி
गतः வந்திருக்கிறார்.

भवता सख्यकामौ तौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । प्रतिगृह्यार्चयस्वैतौ पूजनीयतामुभौ ॥ ७ ॥

एतौ “இந்த
रामलक्ष्मणौ ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்மண
ருமாகிய
उभौ இருவர்களும்
भ्रातरौ பிராதராக்கள்.

पूजनीयतामुभौ மிகவும் பூஜிக்கத்தக்க
भवता தேவரீரோடு [வர்கள்.
सख्यकामौ நட்பைபக்கோரும்
तौ அவ்விருவர்களையும்
प्रतिगृह्य நல்வரவுகூறி
अर्चयस्व பூஜிப்பிராக்.”

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं सुग्रीवो हृष्टमानसः । भयं च राघवाद्धोरं प्रजहौ विगतज्वरः ॥ ८ ॥

सुग्रीवः சுகரீவர்
हनुमतः ஹனுமாருடைய
वाक्यं சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு,
विगतज्वरः மனவ்யாகுலமொழிந்
தவனாய்

हृष्टमानसः உள்ளம் பூரித்தவனாய்
राघवाद् பூரீராமரிடத்திலி
ருந்து
घोरं அசுஹ்ரயமான
भयं च திகிலையும்
प्रजहौ விட்டொழித்தான்.

स कृत्वा मानुषं रूपं सुग्रीवः पुवगाधिपः । दर्शनीयतमो भूत्वा प्रीत्या प्रोवाच राघवम् ॥

स: அந்த
पुवगाधिपः வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवः சுகரீவன்,
मानुषं மானிட
रूपं உருவத்தை
कृत्वा தரித்து,

दर्शनीयतमः அதி அழகுற்றவராய்
भूत्वा விளங்கிக்கொண்டு,
राघवं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
प्रीत्या ப்ரீதியுடன்
प्रोवाच பின்வருமாறு மொழி
ந்தான்.

भवान् धर्मविनीतश्च विक्रान्तः सर्ववत्सलः । आख्याता वायुपुत्रेण तत्त्वतो मे भवद्गुणाः ॥

வாயுபுத்ரேண “வாயுபுத்தல்வரால்
மே எனக்கு
भवद्गुणाः தேவரீருடைய உத்தம
तत्त्वतः உள்ளபடி [குணங்கள்
आख्याताः தெரிவிக்கப்பட்டன.
च ஆகையால்
भवान् தேவரீர்

धर्मविनीतः தர்மத்தில் பிரபுத
வர்.
विक्रान्तः { எப்பொழுதும் எந்த
சத்ருவையும் ஜயிக்
கின்றவர்.
सर्ववत्सलः எல்லா ரிடத்திலுமன்பு
பாராட்டுகிறவர்.

तन्मयैवैष सत्कारो लाभश्चैवोत्तमः प्रभो । यत्नमिच्छसि सौहार्दं वानरेण मया सह ॥

प्रभो “ப்ரபுவே!
वानरेण வானரனான
मया सह எனனோடு கூட
यत् எந்த
तत् सौहार्दं அந்த சக்யத்தை
त्वं தேவரீர்
इच्छसि வேண்டுகின்றீரோ

एषः च இதுதான்
मम एव எனக்கே
सत्कारः பேருதவி செய்ததாகி
றது.
उत्तमः எதற்கும் சிறந்த
लाभः एव பெரும் பாக்யமாகவு
மாகிறது.

रोचते यदि वा सख्यं बाहुरेष प्रसारितः । गृह्यतां पाणिना पाणिर्मर्यादा बध्यतां ध्रुवा ॥

सख्यं “கூட்டுறவு
रोचते यदि वा தேவரீர் திருவுளத்திற்
बाहुः கை [கேற்றதாகில்
एषः இதோ
प्रसारितः நீட்டிவிடப்பட்டது.
पाणिः கையானது

पाणिना தேவரீரது கையால்
गृह्यतां பற்றப்பட்டும்.
ध्रुवा என்றும் மாறாத
मर्यादा கூட்டுறவு உடன்பாடு
बध्यताम् உண்டாக்கப்பட்ட
டும்.”

एतच्च वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । संप्रहृष्टमना हस्तं पीडयामास पाणिना ॥

सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்
सुभाषितं இனிமையாய் மொழி
யப்பட்ட
एतत् वचनं இந்த மொழியை
श्रुत्वा கேட்டு,
उ அதனால்

संप्रहृष्टमनाः மிகவும் திருவுளமுவர்
தவராய் அவர்
पाणिना கரத்தால்
हस्तं அவன் கையை
पीडयामास பற்றினார்.

हृद्यं सौहृदमालभ्य पर्यवजत पीडितम् ॥ १४ ॥

हृद्यं மனப்பூர்வமான
सौहृदं அன்பை

आलभ्य அடைந்து,
पीडितं இறுக
पर्यवजत கட்டித்தழுவினர்.

ततः सुपर्णबहुलां भङ्क्त्वा शाखां सुपुष्पिताम् । सालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निषसाद सराधवः॥

சுமீவ: சக்ரீவன்
 தத: அப்பொழுது
 சாலச்ய ஒரு சாலவிரகூதத்தி
 னது
 சுபுஷ்பிதா நன்கு பூத்திருந்த
 சுபர்ணவஹுலா இலைகள் அடர்ந்த

शाखां ஓர் கிளையை
 भङ्क्त्वा ஒடித்து,
 आस्तीर्य பரப்பி,
 सराधव: ஸ்ரீராகவருடன்
 निषसाद உட்கார்ந்தான்.

लक्ष्मणायाथ संहृष्टो हनुमान् प्लवगर्षभः । शाखां चन्दनवृक्षस्य ददौ परमपुष्पिताम् ॥

புலகர்ஷப: வானரோத்தமராகிய
 ஹனுமான், ஹனுமார்,
 அथ அப்பொழுது
 சஹ்ர: மிகக்களிப்புற்றவராய்

चन्दनवृक्षस्य சந்தனமரத்தினது
 परमपुष्पितां நன்கு பூத்திருந்த
 शाखां ஒரு கிளையை
 लक्ष्मणाय லக்ஷ்மணருக்கு
 ददौ அளித்தார்.

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः श्लक्ष्णं मधुरया गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं हर्षव्याकुललोचनः ॥

ததா அப்பொழுது
 சுமீவ: சக்ரீவன்,
 ப்ரஹ்ர: மிகக்களிப்புற்றவனாய்
 ஹர்ஷவ்யாகுலலோசன: சந்தோஷத்தால் மலர்
 த கண்களுற்றவனாகி
 மதுரயா இனிய

गिरा சொற்கொண்டு
 श्लक्ष्णं அழகுவாய்த்த
 रामं ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
 तत: இச்சமயத்தில்
 प्रत्युवाच பின்வருமாறு பேசி
 னன்.

अहं विनिकृतो राम चरामीह भयार्दितः । हतभार्यो वने व्रस्तो दुर्गमेतदुपाश्रितः ॥२३॥

ராம "ஸ்ரீராம!
 அஹ் நான்
 இஹ் இப்பொழுது
 வினிகூத: அவமானப்படுத்தப்
 பட்டவனாயும்,
 ஹதபார்ய: மனைவியை அபஹரிக்க
 கப்பட்டவனாகவும்,
 வஸ்த: உள்ளம் நடுங்கி

भयार्दितः { அபத்தையேறினைத்து
 { நினைத்து வருந்துகி
 { ன்றவனாகவும்,
 वने காட்டில்
 दुर्ग சத்ருஅனுகமுடியாத
 एतत् उपाश्रितः இதை அடைந்து
 चरामि காலங்கழித்துவருகி
 ன்றேன்.

सोऽहं व्रस्तो वने भीतो वसाम्युद्भ्रान्तचेतनः । वालिना निकृतो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव ॥

ராவ "ஸ்ரீராம!
 ஆலா தமையனாகிய
 வாலினா வாலியினால்
 நிகூத: மோசஞ்செய்யப்பட்ட
 டவனாய்
 கூதவீர: வ பகைக்கப்பட்டவன
 யும்

भीतः பயந்தவனாய்
 वस्त: திகில்கொண்டவனாய்
 उद्भ्रान्तचेतनः மதிகலங்கியவனாய்
 स: அந்த
 अहं நான்
 वने காட்டில்
 वसामि வசித்துவருகிறேன்.

तमद्य वालिनं पश्य क्रूरैराशीविषोपमैः । शरैर्विनिहतं भूमौ विकीर्णमिव पर्वतम् ॥ ३० ॥

क्रूरैः “கொடிய
आशिषोपमैः சர்ப்பங்களை நிகர்த்த
शरैः பாணங்களால்
तं அந்த
वालिनं வாலியை
भूमौ பூமியில்

विकीर्णं சிதறியிருந்த
पर्वतं इव மலையைப் போலவே
विनिहतं மடிந்து விழுந்து
கிடப்பவனுப்
अद्य இப்பொழுதே
पश्य நீர் பார்ப்பீர்”.

स तु तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्यात्मनो हितम् । सुग्रीवः परमप्रीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥ ३१ ॥

सः அந்த
सुग्रीवः சக்ரீவன்
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய
आत्मनः தனக்கு
हितं ஹிதமான
तत् அந்த

वचनं வார்த்தையை
श्रुत्वा கேட்டு,
परमप्रीतः மிக்கக்களிப்புற்றவனாகி
सुमहद् மிகச் சிறந்த
वाक्यं तु பின்வரும் வார்த்த
अब्रवीत् சொன்னான். [தையை

तव प्रसादेन नृसिंह राघव प्रियां च राज्यं च समाप्नुयामहम् ।

तथा कुरु त्वं नरदेव वैरिणं यथा निहंस्यद्य रिपुं ममाग्रजम् ॥ ३२ ॥

नृसिंह “புருஷோத்தம!
नरदेव அரசே!
राघव ஸ்ரீராம!
तव தேவரீரது
प्रसादेन பேரருளால்
प्रियां च மனைவியையும்,
राज्यं च ராஜ்யத்தையும்,
अहं நான்
समाप्नुयां அடையவேண்டும்.
त्वं தேவரீர்

मम எனக்கு
रिपुं சத்ருவாய்
वैरिणं திங்குசெய்யும்
अग्रजं தமையனை
अद्य இப்பொழுதே
यथा எவ்விதமாய்
निहंसि கொல்லுமீரோ
तथा அங்கனமே
कुरु செய்தருளல்
வேண்டும்.

सीताकपीन्द्रक्षणदाचराणां राजीवहेमज्वलनोपमानि ।

सुग्रीवरामप्रणयप्रसङ्गे वामानि नेत्राणि समं स्फुरन्ति ॥ ३३ ॥

सुग्रीवराम- } சக்ரீவனும் ஸ்ரீராம
प्रणयप्रसङ्गे } நம் அன்பாக பேசிக்
कोण्डाचराणां } கொண்டிருக்கையில்
सीताकपीन्द्र- } சீதாதேவி, வாலி,
क्षणदाचराणां } ராவணன் இம்மூவர்
களுடைய

राजीवहेमज्वल- } செந்தாமரை, பொன்,
नोपमानि } அக்கனி இவைகளை
वामानि नेत्राणि } முறையே நிகர்த்த
समं } இடது கண்கள்
स्फुरन्ति } ஏக்காலத்தில்
தடிக்கின்றன.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

பஃ: சரீ:—ஆருவது ஸர்க்கம். ॥ ௨ ॥

ஸீதாபரணதர்ஸனே ஸ்ரீராமஸ்ய பரிதேவனம்—ஸீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்டு
ஸ்ரீராமர் புலம்புவது.

புனர்வாஸ்ரவீத்ரீதோ ரா஘வ் ரபுநந்நனம் ॥ ௧ ॥

ஸ்ரீத: மிக சந் துஷ்டியடைந்
த சகீவன்
ரபுநந்நனம் ராகுலதிலகராகிய
ரா஘வ் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து

புந: புவ மறுபடியும்
அஸ்ரவீத் பின் வருமாறு
சொன்னார்.

அயமாஹ்யாதி மே ராம சசிவோ மந்ரிசசத்ரப: | ஹுமான்யந்ரிமித்ரத் த்வ் நிர்ஜனம் வனமா஘த: ॥
லக்ஷ்மணேன சஹ ஞ்ராத்ரா வஸதத்ர வநே தவ | ரக்ஷஸாஹுதா ஞ்ராரீ மைதிலி ஜனகாத்ரமஜா ॥௩॥
தவ்யா வியுக்ரதா ருததீ லக்ஷ்மணேன ச ஞ்ரிமதா | அந்நரப்ரேஸுநா தேன ஹ்வா ஷுத்ரம் ஜதாயுஸம் ॥௪॥

ராம “ஸ்ரீராம!
மே எனது
மந்ரிசசத்ரப: மந்திரிகளில் சிறந்த
சசிவ: மந்திரியாகிய
அய் ஹுமான் இந்த ஹனுமார்
த்வ் தேவரீர்
நிர்ஜனம் மனிகசஞ்சாரமற்ற
வநம் காட்டிற்ரு
யந்ரிமித்ரம் என்ன காரணமாய்
அ஘த: வந்திருக்கிறீரென்ப
வநே காட்டில் [தையும்
அஹா தம்பியாகிய
லக்ஷ்மணேன சஹ லக்ஷ்மணரோடுகூட
தவ வஸத: ச தேவரீர் வலித்துக்
கொண்டிருக்கையில்
ஜதாயுஸம் ஜடாயு என்ற
ஷுத்ரம் கழுதை

ஹ்வா கொன்றுவிட்டு
அந்நரப்ரேஸுநா ஏற்ற சமயத்தை பார்
ததுக்கொண்டிருந்த
தேன அந்த
ரக்ஷஸா அரக்கனால்
தவ்யா தேவரீரையும்
ஞ்ரிமதா புத்திமானான
லக்ஷ்மணேன ச லக்ஷ்மணரையும்
வியுக்ரதா விட்டுப்பிரிந்து
ருததீ அழுதுகொண்டிருந்
ஞ்ராரீ மனைவியும் [தவனும்
ஜனகாத்ரமஜா ஜனகரின் திருமகளு
மைதிலி சீதா தேவியார் [மான
அஹுதா அபஹரிக்கப்பட்டிரு
க்கிறார் என்பதையும்
அஹ்யாதி அறிக்கை செய்கின்
றார்.

ஞ்ராரீவியோஜனம் து:ஸ்வமசிராத்வ் விமோஷ்யஸே | அஹ் தாமானயிஷ்யாமி நஷம் வேதஸுதீமிவ ॥௫॥

த்வ் “தேவரீர்
ஞ்ராரீவியோஜனம் { மனைவியை விட்டு பிரி
ந் ததால் உண்டாயி
ருக்கும்
து:ஸ்வம் மனவேதனையை
அசிராத் சிக்கிரத்திலேயே
விமோஷ்யஸே ஒழிக்கப்போகின்றீர்.
அஹ் நான்
தா அவனை

நஷம் { (ஒருகாலத்தில் மது
கைடபர்களென்ற
அசுரர்களால்) திரு
டப்பட்ட
வேதஸுதீம் வேதவாக்கை
இவ் { தேவரீர் எப்படி மீட்
டுக்கொண்டு வந்தீ
ரோ அப்படியே
அநயிஷ்யாமி கொண்டுவந்து
சேர்ப்பேன்.

रसातले वा वर्तन्तीं वर्तन्तीं वा नभःस्थले । अहमानीय दास्यामि तव भार्यामरिन्दम ॥

अरिन्दम “சதா ஜயசாலியே !
रसातले பாதாளலோகத்தில்
वर्तन्तीं वा இருக்கிறவளாயிருந்
தாலுஞ்சாரி,
नभःस्थले ஆகாயத்தில்

वर्तन्तीं वा இருக்கிறவளாயிருந்
तव தேவரீரது[தாலுஞ்சாரி
भार्या மனைவியை
अहं आनीय நான் கொண்டுவந்து
दास्यामि சமர்ப்பிப்பேன்.

इदं तथ्यं मम वचस्त्वमेवेहि च राघव । न शक्या सा जरयितुमपि सेन्द्रैः सुरासुरैः ॥७॥
तव भार्या महाबाहो भक्ष्यं विषकृतं यथा ॥ ८ ॥

राघव “ஸ்ரீராம !
मम எனது
इदं இந்த
वचः சொல்லை
तथ्यं हि உண்மையென
त्वं च தேவரீர்
अवेहि நம்பும்.
महाबाहो மகாபாகுவே !
तव தேவரீரது
भार्या காதலியாகிய

सा அவள்
विषकृतं விஷங்கலந்த
भक्ष्यं உண்டி.
यथा எவ்வாறு ஜீரணம்
{ செய்துகொள்ள முடி-
யாதே அவ்வாறே
जरयितुं திங்குவிடுவிக்க
सेन्द्रैः இந்திரனுள்ளிட்ட
सुरासुरैः अपि தேவர்களாலும் அசு-
ரர்களாலுங்கூட
न शक्या அணுகமுடியாதவள்.

त्यज शोकं महाबाहो तां कान्तामानयामि ते । अनुमानात्तु जानामि मैथिली सा न संशयः ॥
ह्रियमाणा मया दृष्टा रक्षसा क्रूरकर्मेणा । कोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च विस्वरम् ॥
स्फुरन्ती रावणस्याङ्गे पन्नगेन्द्रवधूर्यथा ॥ १०

क्रूरकर्मेणा கொடிய செயலுற்ற
रक्षसा அரக்கனால்
ह्रियमाणा தூக்கிக்கொண்டு போ
கப்படுகின்றவளாய்
राम राम ‘ஸ்ரீராம ! ஸ்ரீராம !’
इति என்றும்
लक्ष्मण ‘லக்ஷ்மண !’
इति च என்றும்
विस्वरं பரிதாபமான
குரலிட்ட
कोशन्ती கதறுகிறவளாயும்
रावणस्य ராவணனது
अङ्गे மடியில்
पन्नगेन्द्रवधूः சர்ப்பராஜன் பத்தினி
யாகிய பாம்பு
यथा போலவே

स्फुरन्ती துடித்துக்கொண்டிரு
க்கின்றவளாயும்
मया என்னால்
दृष्टा பார்க்கப்பட்ட
सा तु அவள்தான்
मैथिली ஜானகியாரென்று
अनुमानात् அடையாளத்தால்
जानामि அறிகிறேன்.
न संशयः இதற்கய்யமில்லை.
ते தேவரீரது
तां कान्ता அந்த காதலியை
आनयामि கொண்டுவந்துசேர்க்கி
महाबाहो மகாபாகுவே ! [நேன்.
शोकं மனக்கவலையை
त्यज ஒழிப்பீராக.

आत्मना पञ्चमं मां हि दृष्ट्वा शैलतटे स्थितम् । उत्तरीयं तथा त्यक्तं शुभान्याभरणानि च ॥

आत्मना “என்னைச்சேர்த்து
पञ्चमं ஐவர்களுடனிருந்த
मां என்னை
शैलतटे மலைத்தாழ்வாரையில்
स्थितं இருக்கின்றவனாய்
दृष्ट्वा हि பார்த்ததும்

तथा அவளால்
उत्तरीयं மேலாடையும்
शुभानि அழகிய
आभरणानि ஆபரணங்களும்
च त्यक्तम् ஒன்றுசேர்த்து போட
ப்பட்டது.

तान्यस्माभिर्गृहीतानि निहितानि च राघव । आनयिष्याम्यहं तानि प्रत्यभिज्ञातुमर्हसि ॥

अस्माभिः “எங்களால்
तानि அவைகள்
गृहीतानि எடுக்கப்பட்டு
निहितानि பாத்திரமாய் வைக்கப்
பட்டிருக்கின்றன.
तानि च அவைகளையே

अहं நான்
आनयिष्यामि இதோ கொண்டுவரு
राघव ஸ்ரீராம! [கிறேன்.
प्रत्यभिज्ञातु முன்னறிந்தவைகள்
நானு என்று பார்க்க
अहंसि அருள்புரிவீராக.”

तमब्रवीत्ततो रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । आनयस्व सखे शीघ्रं किमर्थं त्वं विलम्बसे ॥

ततः அப்பொழுது
प्रियवादिनं இனிமையாய் பேசிய
तं அந்த
सुग्रीवं சுக்ரீவரைப்பார்த்து
रामः ஸ்ரீராமர்
सखे “நண்பனே!

शीघ्रं சீக்கிரமாய்
त्वं நீர்
आनयस्व கொண்டுவாரும்.
किमर्थं ஏன்
विलम्बसे தாமதிக்கின்றீர்”
अब्रवीत् என்று சொன்னார்.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः शैलस्य गहनां गुहाम् । प्रविवेश ततः शीघ्रं राघवप्रियकाम्यया ॥

ततः அப்பொழுது
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः நியமனம்பெற்ற
सुग्रीवः சுக்ரீவர்
शीघ्रं तु உடனேயே

राघवप्रिय- } ஸ்ரீராமருக்கு இஷ்ட
काम्यया } மானதைச் செய்வ
தில் அவர் வினா
शैलस्य மலையினது
गहनां அபூர்வமாகிய
गुहां ஓர் குகைக்குள்
प्रविवेश நுழைந்தார்.

उत्तरीयं गृहीत्वा तु स तान्याभरणानि च । इदं पश्येति रामाय दर्शयामास वानरः ॥

सः அந்த
वानरः வானரர்,
तानि அந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்
उत्तरीयं तु மேலாடையையும்
गृहीत्वा எடுத்துவந்து,

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
दर्शयामास முன்னிலையில் வைத்
தார்.
इदं ‘இதை
पश्य ‘பாரும்’
इति என்றார்.

चन्द्रमाः	சந்திரன்
नीहारेण	பனியால்
इव	எப்படியோ அப்படியே
वाष्पसंरुद्धः	கண்ணீரால் நனைந்த
	வராக
अभवत्	ஆயினர்.

उत्सृज्य	இழந்து
हा	‘ஆ
प्रिये	என் காதுவியே’
इति	என்று
रदन्	கதறிக்கொண்டு
क्षितो	பூமியில்
न्यपतत्	படுத்திவிட்டார்.

बिलस्यः	வலைக்குள்ளிருக்கும்
रोषितः	சினங்கொண்ட
सर्पः	பாம்பு
इव	போல்
शृशं	மிகவும்
निशश्वास	பெருமூச்செறிந்தார்.

சோமித்ரி	லக்ஷ்மணரை
வீஷ்ய	பார்த்து
தீந்	பரிதாபமாய்
பரிதேவயித்	சின்வருமாறு புலம்ப
சமூபவக்ரமே	தலைப்பட்டார்.

भूषणानि च	ஆபரணங்களையும்
संत्यक्तं	எறியப்பட்ட
इदं	இந்த
उत्तरीयं	உத்தரீயத்தையும்
पश्य	பார்.

शद्वलिण्यां ध्रुवं भूम्यां सीतया ह्रियमाणया । उत्सृष्टं भूषणमिदं तथारूपं हि दृश्यते ॥

ஹியமாணயா தூக்கிப்போகப்படுகிறது
 சீதையால்
 ஷாட்வலிண்யா இளம்புல் நிறைந்த
 பூம்யா தரையில்
 ஹ்ம் இந்த
 பூஷண நகைவகை

उत्सृष्टं எறியப்பட்டிருக்கிறது
 ध्रुवं இது திண்ணம்,
 हि ஆகையால்தான்
 तथारूपं உருமாறுததாய்
 दृश्यते காணப்படுகிறது.”

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् । नाहं जानामि केयूरे नाहं जानामि कुण्डले ॥ २२ ॥

ராமேண ஸ்ரீராமரால்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्तः சொல்லியதற்கு
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்,
 तु இச்சமயத்தில்
 वाक्यं பின்வரும்திருவாக்கை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

अहं “நான்
 केयूरे கைககளிலணியும் இரு
 जानामि न கேயூரங்களை
 பார்த்திலேன்.

अहं நான்
 कुण्डले காதிலணியும் குண்ட
 जानामि न பார்த்திலேன்.
 नित्यं பிரதிதினமும்
 पादाभि- } திருவடிகளில் விழந்
 वन्दनात् } து சேவித்துவந்த
 மையால்
 नूपुरे तु { பாதுகளிலணிந்திரு
 अभिजानामि } க்கும் சிலம்புகளிர
 ண்டை மாத்திரம்
 நன்கு பார்த்திருக்கி
 றேன்.”

ततः स राघवो दीनः सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ २३ ॥

ततः அப்பொழுது
 सः राघवः அந்த ஸ்ரீராமர்,
 दीनः பரிதாபநிலையில்
 இருக்கின்றவராய்

सुग्रीवं சுக்ரீவரைப் பார்த்து
 इदं பின்வரும் சொல்லை
 अब्रवीत् மொழிந்தார்.

ब्रूहि सुग्रीव कं देशं ह्रियन्ती लक्षिता त्वया । रक्षसा रौद्ररूपेण मम प्राणप्रिया हता ॥

சுமீவ “சுக்ரீவரே!
 मम எனது
 प्राणप्रिया { பிராணனினும் அரு
 மையானவளாகிய
 अक्षया அவள்
 रक्षसा கொடிய உருவ
 हता அரக்கனால் [முடைய
 அபகரிக்கப்பட்டவ
 ளாய்

ह्रियन्ती தூக்கிக்கொண்டுபோ
 कं எந்த
 देशं பிரதேசத்தில்
 त्वया உம்மால்
 लक्षिता பார்க்கப்பட்டாள்.
 ब्रूहि இதைச்சொல்லும்.
 * 9

क वा वसति तद्रक्षो महद्दयसनदं मम । यन्निमित्तमहं सर्वान्नाशयिष्यामि राक्षसान् ॥
हरता मैथिलीं येन मां च रोषयता भृशम् । आत्मनो जीवितान्ताय मृत्युद्वारमपावृतम् ॥

மேயிலி “மெதிலியை
ஹரதா கவர்ந்தவனாய்
மா் ச எனக்கு
ஃசுர் மிக
ரோஷதா கோபம் மூட்டியவன்
யென எவனோ அவனால்
ஆத்மன: தனது
ஜீவிதாந்தாய் உயிரின் அழிவின்
பொருட்டு
மூதூதர் யமனது கதவு
அபாவூதத் திரக்கப்பட்டதாய்,
யந்நிமித் அந்த அவன் காரண
மாய்

ராஷஸான் அரக்கர்கள்
சர்வான் எல்லோரையும்
அஹ் நான்
நாஸயிஷ்யாமி கொல்லப்போகி
மேனோ
மம எனக்கு
மஹ்நயஸநதம் அசஹ்யமான துக்கத்
தைவினை வித்திருக்கிற
தத் அந்த
ரஷ: அரக்கன்
க வா எங்கேதான்
வஸதி வசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்?

मम दयिततरा हता वनान्ताद्रजनिचरेण विमथ्य येन सा
कथय मम रिपुं त्वमद्य वै प्लवगपते यमसादनं नयामि ॥ २७ ॥

மம எனது
தயிததரா அதி அன்பார்ந்த
சா அந்த
யென எந்த
ரஜநிசேரென அரக்கனால்
வனாந்தா காட்டிலிருந்து
விமத்ய பலாத்கரித்து,
ஹதா அபகரிக்கப்பட்டிருக்
கிருளோ, அந்த

மம எனது
ரிபு சத்ருவை
யமஸாதனம் யமன் வீட்டிற்கு
அத்ய வை இப்பொழுதே
நயாமி அனுப்புக்கிறேன்.
புலவபதே வானரமன்னரே!
தவ நீர்
கதய எல்லாம் விளங்க
விளம்பும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9566

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 314



சசம: சரீ:—ஏழாவது ஸர்க்கம் ॥ 3 ॥

சுரீவேண ஸ்ரீராமசமாஸ்வாசனம்—ஸுக்ரீவர் ஸ்ரீராமரைத் தேற்றுவது

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो रामेणातेन वानरः । अब्रवीत्प्राञ्जलिर्वाक्यं सवाणं वाष्पगद्गद् ॥१॥

அதீன மிக மனம் நொந்து
ராமே ஸ்ரீராமரால் [கிடந்த
ஏவ் மேற்கண்டவாறு
உக்த: சொல்லப்பட்டதற்கு
செவிகாற்றிய
வானர்: வானரனாகிய
சுரீவ: து சுக்ரீவனும்

பாஜலி: அஞ்சலிகெய்து
கொண்டு
சவாண் கண்களில் நீர் ததும்ப
வாஷ்பகட்த் கண்ணீரால் தழுதழு
த்து வெளிவந்த
வாக்ய் பின்வரும் சொல்லை
அவரீவ் சொன்னான்.

न जाने निलयं तस्य सर्वथा पापरक्षसः । सामर्थ्यं विक्रमं वाऽपि दौकुलेयस्य वा कुलम् ॥

तस्य “அந்த
दौकुलेयस्य ஈனஜாதியில் பிறந்த
पापरक्षसः பாபியாகிய அரக்க
னது
निलयं இருப்பிடத்தை
யாவது

सामर्थ्यं சாமர்த்தியத்தை
யாவது
विक्रमं பராக்ரமத்தையாவது
कुलं अपि वा குலத்தையாவது
सर्वथा वा எதொன்றையும்
न जाने நான் அறியேன்.

सत्यं ते प्रतिजानामि त्यज शोकमरिन्दम् । करिष्यामि तथा यत्र यथा प्राप्स्यसि मैथिलीम् ॥

मैथिलीं “ஜானகிதேவியாரை
यथा எது செய்தால்
प्राप्स्यसि தேவரீர் அடைவீரோ
तथा यत्नं அந்த யத்தினத்தை
करिष्यामि செய்கிறேன்.

अरिन्दम् எப்பவும் எதிலும் ஜ
यम्பெற்று விளங்கு
ते தேவரீருக்கு [பவரோ!
सत्यं சத்தியமாய்
प्रतिजानामि ஆணையிட்டு சொல்லு
किதேன்.
शोकं त्यज சோகத்தை ஒழியும்.

रावणं सगणं हत्वा परितोष्यात्मपौरुषम् । तथाऽस्मि कर्ता न चिराद्यथा प्रीतो भविष्यसि ॥

सगणं “கூட்டத்தாருடன்
रावणं ராவணனை
हत्वा கொன்று,
आत्मपौरुषं தேவரீரது ஆற்றலை
परितोष्य நாங்கள் கண்டு
களிக்கச்செய்து,

प्रीत: மனத்திருப்திகொண்
अस्मि நான் [டவராய்
यथा எப்படிச்செய்தால்
भविष्यसि ஆகுவீரோ
न चिरात् காலவினம்பமின்றி
तथा அப்படியே
कर्ता செய்து முடிக்கிறேன்.

अलं वैकुण्ठ्यमालम्ब्य धैर्यमात्मगतं स्मर । त्वद्विधानामसदृशमीदृशं बुद्धिलाघवम् ॥ ५ ॥

வெகுண்த்
அலம்ப்ய
அல்
ஆத்மகத்
தெர்
“மனங்கலங்குதலை
ஆடையத் தது,
போதும்.
கூடப்படுதற்கு
தையத்ததை

स्मर
त्वद्विधानां
ईदृशं
बुद्धिलाघवं
असदृशम्
நினைத்துக்கொள்ளும்.
தேவரீர்போன்றவர்க
இப்படிப்பட்ட[ஒருக்கு
மனத்தடுமாட்டம்
அசததம்
வற்றதன்று.

मयाऽपि व्यसनं प्राप्तं भार्याहरणजं महत् । न चाहमेवं शोचामि न च धैर्यं परित्यजे ॥ ६ ॥

மயா அபி
பார்யாஹ்ரணஜ்
மஹத்
பிரஸ்த்
“என்னாலும்
பார்யையை அபகரித்த
தால் உண்டாகிய
பெரும்துக்கம் [தது.
ஆடையப்பட்டிருக்கி-

अहं
पुवं च
शोचामि न
धैर्यं च
परित्यजे न
நான்
இப்படியாய்
மனமுருகவில்லை.
தையத்ததையும்
நாணிழக்கவில்லை.

नाहं तामनुशोचामि प्राकृतो वानरोऽपि सन् । महात्मा च विनीतश्च किं पुनर्धृतिमान्भवान् ॥

அஹ்
பிரகூத:
வானர:
சந் அபி
தா
அநுசோசாமி ந
மஹாத்மா
“நான்
பெரியோர்களிடமிருந்
து உபதேசம் பெருத
வானரனாய்
இருந்தும்
அவ்வளை
நினைத்து நினைத்துத்
வியாதிருக்கின்றேன்
மஹாத்மாவும்,

विनीतः
धृतिमान् च
भवान्
किं पुनः
பெரியோர்களின் உப
தேசம் பெற்றவரும்து,
எதுவும் நன்மைக்கெ
னவே திருப்திகொள்
ளும் சித்தமுடைய
வருமாகிய
தேவரீர்
இப்படித் துயரமுற
லாமோ?

वाष्पमापतितं धैर्याग्निप्रहीतुं त्वमर्हसि । मर्यादां सत्वयुक्तानां धृतिं नोत्सृष्टुमर्हसि ॥ ८ ॥

த்வம்
தெர்யாந்
அபததித்
பாஸ்ய்
நிபிரஹீது அஹ்ஸி
சத்வயுக்தானா
“தேவரீர்
தையத்ததைக்கொண்
பெருகிவரும் [டு
கண்ணீரை
நிறுத்தவேண்டும்.
பிறவிஞ்ஞமாயுடைய
வர்களுடைய

मर्यादां
धृतिं
उत्सृष्टुं
न अर्हसि
அனுஷ்டித்துக்காட்ட
வேண்டியதாயிருக்கிற
எதுவும் நன்மைக்காக
வே எனும் மனோபா
வத்தை
கைவிட
கூடாது.

व्यसने वाऽर्थकृच्छ्रे वा भये वा जीवितान्तके । विमृशन्वै स्वया बुद्ध्या धृतिमान्नावसीदति ॥

ததமிமான்
வ்யஸநை வா
அர்த்ஹ்ருக்ஷ்
பயை வா
“எதுவும் நன்மைக்கெ
னும் மனத்திருப்தி
கொள்ளுமொருவன்
விபத்தில் தானாகட்டும்
பொருளையிழக்கிற
தில் தானாகட்டும்
ஆபத்தில் தானாகட்டும்

जीवितान्तके वा
स्वया
बुद्ध्या
विमृशन् वै
अवसीदति न
உயிர்போகும் வேளை
யில் தானாகட்டும்
தனது [கொண்டு
நல்ல அறிவைக்-
பர்யாலோசனைசெய்து
மனத்தளர்ச்சி அடை
யாதிருக்கின்றான்.

வாலிஸ்து நரோ நியம் விக்ரவ்யம் யோஸுருவந்தே । ச மஜத்யவஸ: ஸோகே பாராக்ரான்தேவ நோர்ஜலே ॥

ய: “எந்த ஒரு
நர: மனிதன்
வாலிஸ: து கோழைமனமுடைய
வனாய்
வெக்யம் மனவாய் குன்றியிருக்க
நியம் எக்காலத்திலும் துலை
அருவந்தே பற்றியிருக்கிறதே
ச: அவன்

அவஸ: கையால் ஆகாதவனாய்
ஸோகே சோகத்தில்
பாராக்ரான்தேவ அளவுக்கு மிஞ்சின
பாரம் மிகுந்த
நோ: ஓர் ஓடம்
ஜலே ஐவ ஜலத்தில் எவ்வண்ண
மோ அவ்வண்ணமே
மஜததி முழுக்கி ராசமடைகி
றன்.

புஸோஸுலிஸ்யா வத: ப்ரஸாத்வா ப்ரஸாத்யே । பௌஸ்ய ஸ்ய ஸோகஸ்ய நான்தரம் தாதுமஹிஸி ॥

மயா என்னால்
பு: இந்த
அஸலி: கைகூப்பிபுதல்
வத: செய்யப்பட்டது.
வா: தேவரீரை
ப்ரஸாத் அன்பின் மிகுதியால்

ப்ரஸாத்யே பிரார்த்தித்து வேண்
பௌஸ்ய ஆற்றலை [முகிறேன்.
ஸ்ய மேற்கொள்ளும்.
ஸோகஸ்ய சோகத்திற்கு
அந்தரம் தாது இடம் கொடுக்க
அஹிஸி ந கூடாது.

யே ஸோகமருவந்தே ந தோபம் வித்யே ஸுஸம் । தேஸ்ய ஸ்யதே தோபம் ந த்வம் ஸோசிதமஹிஸி ॥ १ २ ॥

யே “எவர்கள்
ஸோகம் சோகத்தை
அருவந்தே இடைவிடாது பாராட்
முகின்றாரார்களோ
தோபம் அவர்களுக்கு [பது
ஸுஸம் மனத்திருப்தி என்-
ந வித்யே உண்டாகமாட்டாது.

தோபம் அவர்களுடைய
தேஜ: ச வலுவும்
ஸ்யதே குன்றிப்போகிறது.
த்வம் தேவரீர்
ஸோசித் துன்பமுறுவதற்கு
அஹிஸி ந இடங்கொடுக்கக்
கூடாது.

ஸோகேநாபிப்ரபநஸ்ய ஜிவந்தே சாபி ஸ்ஸய: । ச ஸோகம் த்யஜ ராஜேந்ர ஸ்யேமாஸ்ய கெவலம் ॥

ஸோகேந சோகத்தால்
அபிப்ரபநஸ்ய மனம் ரொந்துகிடக்
கும் ஒருவனுக்கு
யிருடனிருக்கும்
விஷயத்திலும்
ஸ்ஸய: அபி ஆபத்துதான்.
ராஜேந்ர ராஜேந்திர!

ச: அந்த நீர்
ஸோகம் சோகத்தை
த்யஜ ஒழியும்.
கெவலம் முற்றிலும்
ஸ்யே தைரியம் ஒன்றையே
மாஸ்ய மேற்கொள்ளும்.

ஹித் வயஸ்யபாவேந ப்ரூமி நோபதிஸாமி தே । வயஸ்யதா ப்ரூயந்மே ந த்வம் ஸோசிதமஹிஸி ॥ १ ३ ॥

வயஸ்யபாவேந ஆபத்திசேனகிதனென்
றும் உரிமையினால்
ஹித் இதத்தை
ப்ரூமி நான் விண்ணப்பம்
செய்கின்றேன்.
தேவரீருக்கு வில்லை.
உபதிஸாமி ந நான் உபதேசிக்க வர

த்வம் தேவரீர்
மே வயஸ்யதா அடியேனது நட்பை
ப்ரூயந் பெருமைபடுத்தி
ஸோசித் வருத்தமுற
அஹிஸி ந இடங்கொடுக்காதிருங்
பிராக்ர.

मधुरं सान्त्वितस्तेन सुग्रीवेण स राघवः । सुखमश्रुपरिहृन्नं वस्त्रान्तेन ममार्ज तत् ॥१५॥

तेन	அந்த	अश्रुपरिहृन्नं	கண்ணீரால் நனைந்தி
सुग्रीवेण	சுகீர்வனால்	तत्	அந்த [ருந்த
मधुरं	நாஸூக்காய்	सुखं	முகத்தை
सान्वितः	தேற்றப்பட்ட	वस्त्रान्तेन	வஸ்திரத்தின் துணி
सः	அந்த	ममार्जं	யால்
राघवः	ஸ்ரீராமர்,		துடைத்துக்கொண்டார்.

प्रकृतिस्थस्तु काकुत्स्थः सुग्रीववचनात्प्रभुः । संपरिवृज्य सुग्रीवमिदं वचनमब्रवीत् ॥१६॥

प्रभुः	பிரபுவாகிய	सुग्रीवं	சுகீர்வனை
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்	संपरिवृज्य	கட்டித்தழுவிக்க
सुग्रीववचनात्	சுகீர்வனது சொல்		கொண்டு,
	லால்	इदं	பின்வரும்
प्रकृतिस्थः तु	இயற்கையான மனநிலை	वचनं	சொல்லை
	மையையடைந்தவராகி	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

कर्तव्यं यद्वयस्येन स्निग्धेन च हितेन च । अनुरूपं च युक्तं च कृतं सुग्रीव तवया ॥१७॥

सुग्रीव	“சுகீர்வரே!	युक्तं च	சமயத்திற்கேற்றதாயி
स्निग्धेन च	அன்புள்ளவனும் [ன		ருக்கிறதூமாய்
हितेन च	உதவிபுரிகிறவனும்மா-	कर्तव्यं	செய்யவேண்டியதோ
यद्वयस्येन	ஆப்தகினைகிதனால்	तत्	அது
यत्	எது [றதும்	तवया	உம்மால்
अनुरूपं च	அனுசூலமாயிருக்கி-	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

एष च प्रकृतिस्थोऽहमनुनीतस्त्वया सखे । दुर्लभो हीदृशो बन्धुरस्मिन्काले विशेषतः ॥

सखे	“தோழரே!	विशेषतः	மூக்யமாய்
त्वया	உம்மால்	अस्मिन्	இந்த
अनुनीतः	தேற்றப்பட்ட	काले	தூர்பாக்கயதசையில்
एषः अहं	இந்த நான்	ईदृशः	இப்படிப்பட்ட
	இயற்கையான மனநிலை	बन्धुः	ஆப்தகினைகிதன்
प्रकृतिस्थः च	லமையையடைந்தவ	दुर्लभः हि	கிடைப்பது மிகவும்
	னாகிவிட்டேன்.		அறிது.

किंतु यत्रस्त्वया कार्यो मैथिल्याः परिमार्गणे । राक्षसस्य च रौद्रस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥

किंतु	“ஆனபடியால்	परिमार्गणे	தேடிக்கண்டுபிடிக்கும்
दुरात्मनः	துஷ்டனும்		விஷயத்தில்
रौद्रस्य	கொடியனும்	यत्रः	முயற்சியானது
राक्षसस्य	அரக்கனுமாகிய	त्वया	உம்மால்
रावणस्य	ராவணனையும்	कार्यः	மேற்கொள்ளத்தக்க
मैथिल्याः च	ஜானகியையும்		கது.

मया च यदनुष्ठेयं विसृज्येन तदुच्यताम् । वर्षास्त्रिव च सुक्षेत्रे सर्वे संपद्यते तव ॥ २० ॥

मया “என்னால்
अनुष्ठेयं செய்யவேண்டியதாயி
ருக்கிறது
यत् எதுவோ
तत् அதுவும்
विसृज्येन எதையும் விடாமல்
उच्यतां சொல்லப்பட்டதும்.

सुक्षेत्रे நல்ல வளப்பமுள்ள
நிலத்தில்
वर्षासु மாரிகாலங்களில்
इव च விதைத்த விதைகள்
तव உமக்கு [போலவே
सर्व एல்லாமும்
संपद्यते பவிக்கும்.

मया च यदिदं वाक्यमभिमानात्समीरितम् । त्वया हरिशार्दूल त्वमित्युपधार्यताम् ॥

हरिशार्दूल “வானரோத்தமர்!
मया என்னால்
यत् इदं எந்த இந்த
वाक्यं சொல்
अभिमानात् च அபிமானத்தாலேயே

समीरितं சொல்லப்பட்டது.
तत् அது
त्वया உன்னால்
तत्वं உண்மை
इति என்று
उपधार्यताम् நம்பப்படவேண்டும்.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन । एतत्ते प्रतिजानामि सत्येनैव शपामि ते ॥ २२ ॥

मे “என்னால்
अनृतं பொய்
उक्तपूर्वं न { இதற்குமுந்தி எப்ப
வும் சொல்லப்பட
வில்லை.
कदाचन च இனிமேலும் எப்பவும்
वक्ष्ये न நான் சொல்லமாட்
டேன்.

ते உமக்கு
एतत् இதை
प्रतिजानामि பிரதிக்கை செய்கி
றேன்.
सत्येन एव சத்தியத்தின்மீதும்
ते உமக்கு
शपामि ஆணையிட்டு சொல்
கிறேன்.”

ततः प्रहृष्टः सुग्रीवो वानरैः सचिवैः सह । राघवस्य वचः श्रुत्वा प्रतिज्ञातं विशेषतः ॥

ततः அப்பொழுது
वानरैः வானர
सचिवैः सह மந்திரிமார்களோடு
सुग्रीवः சுக்ரீவன் [கூட
राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய

विशेषतः விசேஷமாக
प्रतिज्ञातं உறுதிமொழியாகிற
वचः சொல்லை
श्रुत्वा கேட்டு,
प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவனா
யினன்.

एवमेकान्तसंपृक्तौ ततस्तौ नरवानरौ । उभावन्योन्यसदृशं सुखं दुःखं प्रभाषताम् ॥ २४ ॥

ततः அப்பொழுது
तौ नरवानरौ அந்த மனிதரும் வான
उभौ இருவர்களும் [ரரும்
एवं இப்படியாய்
एकान्तसंपृक्तौ { ஒர் ஏகாந்தமான இட
த்தை அடைந்தவர்
களாய்

अन्योन्यसदृशं இருவர்களுக்கும்
दुःखं ஒரே மாதிரியாயுள்ள
सुखं குறையை
प्रभाषतां தாராளமாய்
பேசிக்கொண்டிருந்
தார்கள்.

महानुभावस्य वचो निश्चय हरिर्नराणां प्रभस्य तस्य ।

कृतं स मेने हरिवीरमुख्यस्तदा स्वकार्यं हृदयेन विद्वान् ॥ २५ ॥

हरिः
हरिवीरमुख्यः
विद्वान्
सः
नराणां
ऋषभस्य
महानुभावस्य
तस्य

வானானும்,
வானரவீரர்களில்
உத்தமனும்
கற்றறிந்தவனுமான
அவன்
மாணிடர்களுக்குள்
உத்தமரும்
மகானுபாவருமாகிய
அவரது

वचः
निश्चय
तदा
स्वकार्यं
कृतं
हृदयेन
मेने

சொல்லை
கேட்டு,
அப்பொழுது
தனது காரியம்
முடிவுபெற்று
மனதில் [விட்டதாக
உறுதிக்கொண்
டுவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9591

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 339



अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௮ ॥

वालिचधप्रतिज्ञा—வாலிவதபிரதிக்கை.

परितुष्टस्तु सुग्रीवस्तेन वाक्येन वानरः । लक्ष्मणस्याग्रतो राममिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

सुग्रीवः
वानरः
तेन
वाक्येन
परितुष्टः तु

சுகிரீவரென்ற
வானரன்
அந்த
சொல்லால்
மிகவும் களிப்புற்றவ
னாகி

रामं
लक्ष्मणस्य
अग्रतः
इदं
वचनं
अब्रवीत्

ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
லக்ஷ்மணரது
முன்னிலையில்
பின்வரும்
மொழியை
சொன்னான்.

सर्वथाहमनुग्राह्यो देवतानामसंशयः । उपपन्नगुणोपेतः सखा यस्य भवान्मम ॥ २ ॥

उपपन्नगुणोपेतः
भवान्
यस्य
मम
सखा

திருக்கல்யாணானு ண்
களமையப்பெற்ற
தேவரீர்
எந்த
எனக்கு
நண்பனே, அந்த

अहं
सर्वथा
देवतानां
अनुग्राह्यः
असंशयः

நான்
முற்றிலும்
தேவர்களுடைய
அனுக்கிரகத்திற்கு பா
த்திரனாய்விட்டேன்.
இதற்கையமின்று.

शक्यं खलु भवेद्राम सहायेन त्वयाऽनघ । सुरराज्यमपि प्राप्तुं स्वराज्यं किं पुनः प्रभो ॥

அனவ “தேவரஹிதராய்
 ப்ரஹோ எதையும் செய்ய வல்ல
 ராம ஸ்ரீராம!
 த்வயா தேவரீரால்
 சஹாயேன உதவிகொண்ட

பாஸு அடைய
 शक्यं சாத்தியமாக
 भवेत् ஆகும்.
 स्वराज्यं खलु என் கொந்த நாட்டை
 மட்டும் என்றால்

सुरराज्यं अपि தேவர்களுடைய
 ராஜ்யத்தையே

किं पुनः சொல்லவும்
 வேண்டுமோ?

सोऽहं सभाज्यो बन्धूनां सुहृदां चैव राघव । यस्याग्निसाक्षिकं मित्रं लब्धं राघववंशजम् ॥

ராஃவ “ஸ்ரீராகவரே!
 यस्य எவனுக்கு
 राघववंशजं ராகுலத்தில் உதித்
 தவனாய்

सः அந்த
 अहं நான் [வும்
 बन्धूनां च உறவினர்களுடைய
 सुहृदां एव அன்பர்களுடையன

अग्निसाक्षिकं அக்னிசாக்ஷியாக
 मित्रं மித்திரனாய்
 लब्धं ஆகின்றனவே

सभाज्यः மதிப்பிற்கு பாத்திர
 னாய் விட்டேன்.

अहमप्यनुरूपस्ते वयस्यो ज्ञास्यसे शनैः । न तु वक्तुं समर्थोऽहं स्वयमात्मगतान् गुणान् ॥

தே “தேவரீருக்கு
 अहं अपि நானே
 अनुरूपः ஏற்ற
 वयस्यः சினேகிதன் என்பதை
 शनैः காலக்கிரமத்தில்
 ज्ञास्यसे உள்ளபடி அறிவீர்.

अहं நான்
 स्वयं तु நானே
 आत्मगतान् என்னிடத்திலுள்ள
 गुणान् குணங்களை
 वक्तुं எடுத்துரைக்க
 समर्थः न ஏற்றவனாகேன்.

महात्मनां तु भूयिष्ठं त्वद्विधानां कृतात्मनाम् । निश्चला भवति प्रीतिर्धैर्यमात्मवतामिव ॥

த்வத்விதானா “தேவரீரைப்போன்ற
 कृतात्मनां ஆத்மஞானிகளாகிய
 महात्मनां மகாத்மாக்களுடைய
 प्रीतिः तु நண்டி
 भूयिष्ठं அளவுகடந்ததாய்

आत्मवतां ஆத்மவீத்துக்களு
 டைய
 धैर्यं எதற்கும் மனம்
 इव போலவே [சித்ருமை
 निश्चला மாறுதலாய்
 भवति இருக்கிறது.

रजतं वा सुवर्णं वा वस्त्राण्याभरणानि च । अविभक्तानि साधूनामवगच्छन्ति साधवः ॥

ரஜத் வா “வெள்ளியைத்
 தானாகட்டும்
 सुवर्णं பொண்ணைத் தானாகட்
 டும்
 वस्त्राणि च ஆடைகளைத் தானாகட்
 டும்

आभरणानि वा ஆபரணங்களைத் தானா
 साधवः சாதுக்கள் [கட்டும்
 साधूनां மித்திரர்களுக்கு
 अविभक्तानि உரிமையுடையவை
 களால்
 अवगच्छन्ति பாராட்டுகின்றார்கள்

आन्यो वापि दरिद्रो वा दुःखितः सुखितोऽपि वा ।

निर्दोषो वा सदोषो वा वयस्यः परमा गतिः

॥ ८ ॥

आन्यः वा अपि “தனிகனாயிருந்தா
லும் சரி

दरिद्रः वा தரித்திரனாயிருந்தா
லும் சரி

दुःखितः अपि { துக்கப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கின்றவனுயிரு
ந்தாலும் சரி

सुखितः वा { மனக்குறையின் நி
இருக்கின்றவனு
லும் சரி
निर्दोषः वा நல்லவனு
லும் சரி
सदोषः वा கெட்டவனு
லும் சரி
वयस्यः ஓர் சினேகிதன்
परमा எப்படியும்
गतिः கைகொட்டுத்
துக்கார்க்க
வேண்டியவனே.

धनत्यागः सुखत्यागो देहत्यागोऽपि वा पुनः । वयस्यार्थे प्रवर्तन्ते स्नेहं दृष्ट्वा तथाविधम् ॥

तथाविधं அப்படிப்பட்டதாகிய

स्नेहं சினேகத்தை

दृष्ट्वा பாராட்டி,

वयस्यार्थे சினேகிதனின்

பொருட்டு

धनत्यागः { தனது ஆஸ்தியை
எல்லாம் சமர்ப்பித்த
லும்,

सुखत्यागः தனது சுகாலுவந்
களை ஒழித்தலும்,

पुनः वा வேண்டுமென்றால்

देहत्यागः अपि உயிரிழத்தலும்

प्रवर्तन्ते தர்மமாகின்றன.

तत्तथेत्यब्रवीद्रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् । लक्ष्मणस्याग्रतो लक्ष्म्या वासवस्येव धीमतः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்

लक्ष्म्या தேஜஸால்

वासवस्य இந்திரனை

इव நிகர்த்தவரும்

धीमतः பேரறிவுற்றவருமாகிய

लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது

अग्रतः முன்னிலையில்

प्रियवादिनं இனிமையாய் பேசிய

सुग्रीवं சுக்ரீவனைப்பார்த்து

तत् “அது

तथा நீ சொன்னபடிதான்”

इति என்று

अब्रवीत् பதிலுரைத்தார்.

ततो रामं स्थितं दृष्ट्वा लक्ष्मणं च महाबलम् । सुग्रीवः सर्वतश्चक्षुर्वने लोलपातयत् ॥ ११ ॥

ततः அப்பொழுது

सुग्रीवः சுக்ரீவன்

रामं ஸ்ரீராமரை

स्थितं நின்றகொண்டிருக்
கின்றவராகவும்,

महाबलं மகாபலசாலியாகிய

लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை

च அப்படியே நின்றகொ
ண்டிருக்கிறவராகவும்,

दृष्ट्वा பார்த்து,

वने காட்டில்

सर्वतः எல்லாப்பக்கங்
ளிலும்

लोळं சலித்துக்கொண்டிரு

चक्षुः கண்ணை [க்கும்

अपातयत् விடுத்தான்.

स ददर्श ततः सालस्यविदूरे हरीश्वरः । सुपुष्पमीषत्पत्राढ्यं भ्रमरैरुपशोभितम् ॥ १२ ॥

ஹீர்ஷர்: வான் ர மண் னானுகும்
ச: அவன்,
தத: அவ்விடத்தில்
அவிதூரே அருகாமையில்
சுபுஸ்ய நன்கு பூத்திருக்கிற
தும்,

ईषत्पत्राढ्यं கொஞ்சம் இலைகள்
அடர்ந்ததும்,
भ्रमरै: வண்டுகளால்
उपशोभितं அழகுற்று விளங்கு
கிறதமாகிய
सालं ஸாலமிருகத்தொன்
ददर्श கண்டான். [தறை

तस्यैकां पर्णबहुलां भङ्गवा शाखां सुपुष्पिताम् । सालस्यास्तीर्य सुग्रीवो निषसाद सराघवः ॥

சுமீவ: சுக்ரீவன்
तस्य அந்த
सालस्य ஸாலமிருகத்தின்னு
सुपुष्पितां நன்கு பூத்த
पर्णबहुलां இலைகளடர்ந்த

एकां ஒரு
शाखां கிளையை
भङ्गवा ஒடித்து,
आस्तीर्य பரப்பி,
सराघव: பூரீராமருடன்
निषसाद உட்கார்ந்தான்.

तावासीनौ ततो दृष्ट्वा हनूमानपि लक्ष्मणम् । सालशाखां समुत्पाद्य विनीतमुपवेशयत् ॥

ஹ்நூமான் ஹனுமான்
तत: அவ்விடத்தில்
तौ அவ்விருவர்களையும்
आसीनौ வீற்றிருக்கின்றவர்
களாய்
दृष्ट्वा பார்த்து,

सालशाखां ஸாலமரக்கிளை
ஒன்றை
समुत्पाद्य ஒடித்துக்கொண்டு
विनीतं வணக்கமாய் [வந்து,
लक्ष्मणं अपि ஸசத்தமணரையும்
उपवेशयत् உட்காரச்செய்தார்.

सुखोपविष्टं रामं तु प्रसन्नमुदधिं यथा । फलपुष्पसमाकीर्णं तस्मिन् गिरिवरोत्तमे ॥ १५ ॥
ततः प्रहृष्टः सुग्रीवः शृङ्गण्या शुभया गिरा । उवाच प्रणयाद्रामं हर्षव्याकुलिताक्षरम् ॥

தத: அப்பொழுது
சுமீவ: சுக்ரீவன்
तस्मिन् அந்த
फलपुष्पसमाकीर्णं பழங்களும் பூவுப்பங்க
ளும் நிறைந்த
गिरिवरोत्तमे மிகச் சிறந்த மலையில்
प्रसन्न சலியாத
उदधि சமுத்திரத்தை
यथा நிகர்த்து
सुखोपविष्टं சுகமாய் வீற்றிருக்கும்

रामं அமிராமராகிய
रामं तु பூரீராமரைப் பார்த்து
प्रहृष्टः உள்ளம் பூரித்தவராகி
प्रणयात् கௌரவத்தால்
शृङ्गण्या இனிய
शुभया गिरा ஏற்ற சொற்கொண்டு
हर्षव्याकुलिताक्षरं { சந்தோஷத்தால் தட்டு
த்தடுமாறி வெளிவந்
த ஓர் மொழியை
उवाच பின்வருமாறு சொன்
னான்

अहं विनिकृतो भ्रात्रा चराम्येष भयादितः । ऋश्यमूकं गिरिवरं हतभार्यः सुदुःखितः ॥

एवः “இந்த
अहं நான்
भ्रात्रா தமையனான
विनिकृतः அவமானப்படுத்தப்
பட்டவனாய்
हतभार्यः மனைவியபகரிக்கப்
பட்டு

भयादितः ஆபத்தையே நினைத்து
நினைத்துவருகிற
सुदुःखितः மெய்கலங்கியவனாய்
ऋश्यमूकं ரிச்யமூக
गिरिवरं மலையில்
चरामि சுற்றிக்காலம்கழித்து
வருகிறேன்.

सोऽहं त्रस्तो भये मग्नो वसाम्युद्भ्रान्तचेतनः । वालिना निकृतो भ्रात्रा कृतवैरश्च राघव ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
भ्रात्रा தமையனாகிய
वालिना வாலியால்
निकृतः மோசம்செய்யப்பட்ட
வனாய்
कृतवैरः च பகைக்கப்பட்டவனாய்

भये ஆபத்தில்
मग्नः சிக்கி
उद्भ्रान्तचेतनः மதிகலங்கி
त्रस्तः திகில்கொண்டவனாய்
सः அந்த
अहं நான்
वसामि திரிந்துவருகிறேன்.

वालिनो मे भयार्तस्य सर्वलोकाभयङ्कर । ममापि त्वमनाथस्य प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ १९ ॥

सर्वलोकाभयङ्कर { உலகத்தார் யாவருக்
கும் அபயமளித்து
கார்த்தருளுகிறவ
मे எனது [ரே!
वालिनः வாலியினிடமிருந்து
भयार्तस्य அஞ்சி நெரந்துகிடக்
கையில்

अनाथस्य திக்கற்ற
मम अपि எனக்கும்
त्वं தேவரீர்
प्रसादं कर्तुं உதவிபுரிய
अर्हसि திருவுளம் கொள்ள
வேண்டும்.”

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । प्रत्युवाच स काकुत्स्थः सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥ २० ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டவரும்
तेजस्वी தேஜஸ்வியும்
धर्मज्ञः தர்மத்தையறிந்து
धर्मवत्सलः तु தர்மவழியே ஸதா
ஒழுக்கிறவருமாகிய

सः அந்த
काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்
प्रहसन्निव செற்றுபுன்கிரிப்புற்று
सुग्रीवं சுக்ரீவனைப் பார்த்து
प्रत्युवाच பின்வருமாறு பதிலளி
த்தார்.

उपकारफलं मित्रमपकारोऽरिलक्षणम् । अद्यैव तं हनिष्यामि तव भार्यापहारिणम् ॥ २१ ॥

मित्रं “மித்திரனென்பவன்
उपकारफलं உபகாரத்தையே பெரு
தாய்கொண்டவன்
अपकारः அபகாரமென்பது
अरिलक्षणं சுற்றுக்களின் நீங்கா
ஸ்வபாவம்.

तव உனது
भार्यापहारिणं மனைவியை அபகரித்
திருக்கிற
तं அவனை
अद्य एव இப்போதே
हनिष्यामि சங்கரித்துவிடுகிறேன்.

इमे हि मे महाभाग पतिणस्तिग्मतेजसः । कार्तिकेयवनोद्भूताः शरा हेमविभूषिताः ॥
 कङ्कपत्रप्रतिच्छन्ना महेन्द्राशनिसन्निभाः । सुपर्वाणः सुतीक्ष्णाग्राः सरोषा भुजगा इव ॥

மஹாபாஹ
 மெ
 இமே
 ஷரா: ஹி
 பஸிண:
 திம்மதேஜஸ:
 கார்திகேய- }
 வனோஹூதா: }
 ஹேமவிஹூஸிதா:
 “பாக்யஸாஸியே!
 எனது
 இந்த
 பாணங்களோ
 சிறகுள்ளவைகள்;
 உக்கிரமான தேஜஸ்
 என்னவைகள்;
 கார்த்திகேயவன் த்தி
 லேயே தோன்றியவை
 கள்;
 பொன்னுலங்கரிக்க
 பட்டவைகள்;

கங்குபத்ரபரிச்சுத்தா: }
 சுமூகுஇறகு கெட்ட
 ப்பெற்றவைகள்;
 மஹேந்திராஸி- }
 ஸ்நிபா: } இந்திரனது வஜ்ராயு
 தத்தை நிகர்த்தவை
 கள்;
 சுபர்வாண: நல்ல கணுக்களுள்ள
 வைகள்;
 சுதீக்ஷ்ணா: மிகக் கூர்மையான மு
 ணைகளுள்ளவைகள்;
 சரோபா: சிறிவரும்
 பூஜகா: சர்ப்பங்கள்
 இவ் போன்றவைகள்.

भ्रातृसंज्ञमित्रं ते वालिनं कृतकिल्बिषम् । शरैर्विनिहतं पश्य विकीर्णमिव पर्वतम् ॥२४॥

தே
 ஆரதுஸன்
 அமித்ர
 கருதகிலிபஸம்
 வாலினம்
 “உனது
 தமயனென்று பெய
 ரை மாத்திரம் வைத்
 துக்கொண்டு
 சத்ருவாய்
 தீங்குபுரியும்
 வாலியை

சுரே:
 விகிரீ
 பவத் இவ்
 விநிஹத்
 பஸ்ய
 பாணங்களால்
 சிதறிக்கிடக்கும்
 மலையைபோலவே
 கொலையுண்டுவிழுந்து
 கிடக்கின்றவனாய்
 இத்தோ நீர் காண்பீர்.”

राघवस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवो बाहिनीपतिः । प्रहर्षमतुलं लेभे साधु साध्विति चाब्रवीत् ॥

வாஹினிபதி:
 சுஹீவ:
 ராஹவஸ்ய
 வச:
 ஷுத்வா
 அதுலம்
 சேனைத் தலைவனாகிய
 சுக்ரீவன்,
 ஸ்ரீராமருடைய
 சொல்லை
 கேட்டு,
 அளவுகடந்த

பஹ்
 லேபே
 இதி வ
 அப்ரவீத்
 சாபு
 சாபு
 சந்தோஷத்தை
 அடைந்தான்.
 பின்வருமாறு
 மொழிந்தான்.
 ‘சாலரன்று,
 நற்பாக்கியமே!”

राम शोकाभिभूतोऽहं शोकार्तानां भवान् गतिः । वयस्य इति कृत्वा हि त्वय्यहं परिदेवये ॥

ராம
 அஹ்
 ஷோகாபிஹூத்:
 ஷோகார்தானாம்
 பவான்
 கதி:
 “ஸ்ரீராம!
 நான்
 சோகத்தில் மூழ்கிக்
 கிடக்கின்றேன்.
 துயருற்றவர்களுக்கு
 தேவரீர்
 புருமிடம்.

அஹ்
 வயஸ்ய:
 இதி க்ருவா ஹி
 த்வயி
 பரிதேவயே
 நான்
 அன்பன்
 என்று நினைத்துக்
 கொண்டே
 தேவரீரிடத்தில்
 துயரத்தை முறையிட்
 டுக்கொள்ளுகிறேன்.

त्वं हि पाणिप्रदानेन वयस्यो मेऽग्निसाक्षिकम् । कृतः प्राणैर्वहुमतः सत्येनापि शपाम्यहम् ॥

पाणिप्रदानेन “கைகொடுத்து
अग्निसाक्षिकं அக்னிகாக்கியாக
मे எனக்கு
वयस्य: அன்பராக
कृतः ஆகிவிட்ட
त्वं தேவரீர்

प्राणैः என் உயிரைவிட
बहुमतः हि அருமையானவரே.
अहं நான்
सत्येन अपि சத்தியத்தின்மீதும்
शपामि ஆணையிட்டு சொல்லு
கிறேன்.

वयस्य इति कृत्वा च विस्रब्धः प्रवदाम्यहम् । दुःखमन्तर्गतं यन्मे मनो दहति नित्यशः ॥

अहं நான்
वयस्य: அன்பன்
इति என்று
कृत्वा च நினைத்துக்கொண்டே,
विस्रब्धः எதொன்றையும்
ஒளிக்காத
प्रवदामि உரைசெய்கின்றேன்.

दुःखमन्तर्गतं यन्मे मनो दहति नित्यशः ॥
अन्तर्गतं உள்ளத்தில் குடி-
கொண்டிருக்கும்
दुःखं துக்கமானது
यत् एதுவே அது
मे எனது
मनः மனதை
नित्यशः ஒப்ச்சல் ஒழிவின் நி
दहति உருக்குகின்றது.”

एतावदुक्त्वा वचनं बाष्पदूषितलोचनः । बाष्पोपहतया वाचा नोच्चैः शक्नोति भाषितुम् ॥

बाष्पदूषित- } கண்ணீரால் கலங்கிய
लोचनः } கண்களுற்ற அவன்
बाष्पोपहतया கண்ணீரால் நாக்கு
முறி வெளிவந்த
वाचा சொற்கொண்டு
एतावत् இதுவரை

वचनं சொல்லை
उक्त्वा மொழிந்துவிட்டு,
भाषितुं பேச
उच्चैः கொஞ்சமேனும்
शक्नोति न முடியவில்லை.

बाष्पवेगं तु सहसा नदीवेगमिवागतम् । धारयामास धैर्येण सुग्रीवो रामसन्निधौ ॥३०॥

सुग्रीवः சுகரீவன்
रामसन्निधौ ஸ்ரீராமருடைய
சன்னிதியில்

आगतं பெருகிய
बाष्पवेगं तु கண்ணீர் பெருக்கை
யும்

नदीवेगं நதியின் பிரவாகத்தை
इव போலவே

धैर्येण தைரியத்தால்
सहसा வெகு சிரமப்பட்டு
धारयामास அடக்கிக்கொண்டான்

संनिपृष्टा तु तं बाष्पं प्रमृज्य नयने शुभे । विनिश्चस्य च तेजस्वी राघवं पुनरब्रवीत् ॥

तेजस्वी தேஜஸ்வியாகுமவன்
तं அந்த
बाष्पं கண்ணீரை
संनिपृष्टा அடக்கி,
शुभे அழகிய
नयने तु கண்களிரண்டையும்
प्रमृज्य துடைத்து,

विनिश्चस्य च பெருமூச்செறிந்து
கொண்டே,
पुनः மறுபடியும்
राघवं ஸ்ரீராமரை பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
பேசினார்.

पुराऽहं वालिना राम राज्यात्स्वादवरोपितः । परुषाणि च संश्राव्य निर्धूतोऽस्मि बलीयसा ॥

ராம	“ ஸ்ரீராம !	निर्धूतः च	அவமானப்படுத்தப்
बलीयसा	அதிபலத்தின் செருக்		பட்டவனாகவும்
	குற்ற	स्वात्	எனது
वालिना	வாலியினால்	राज्यात्	நாட்டிலிருந்து
पुरा	முதலில்	अवरोपितः	துரத்திடப்பட்டவ
परुषाणि	கொடிய பேச்சுகளை	अहं	நான் [னாகவும்
संश्राव्य	பேசி,	अस्मि	இருக்கிறேன்.

हता भार्या च मे तेन प्राणैभ्योऽपि गरीयसी । सुहृदश्च मदीया ये संयता बन्धनेषु ते ॥

मे	“ எனது	मदीयाः	எனது
प्राणैभ्यः अपि	உயிரினால்	सुहृदः	அன்பர்கள்
गरीयसी	இனிய	ये	எவர்களோ
भार्या च	மனைவியும்	ते च	அவரும்
तेन	அவனால்	बन्धनेषु	சிறைச்சாலைகளில்
हता	அபகரிக்கப்பட்டாள்	संयताः	காவலில் வைக்கப்பட்ட
			டிருக்கின்றார்கள்.

यत्नवांश्च सुदुष्टात्मा मद्दिनाशाय राघव । बहुशस्तत्प्रयुक्ताश्च वानरा निहता मया ॥३४॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !	यत्नवान्	முயன்றான்.
सुदुष्टात्मा	மிகக்கொடியனாகு	तत्प्रयुक्ताः च	அவனால் அனுப்பப்
	மவன்		பட்ட
मद्दिनाशाय	என்னைக் கொல்வதற்	वानराः	வானர்கள்
	காக	मया च	என்னாலேயே
बहुशः	பலமுறை	निहताः	கொல்லப்பட்டார்கள்.

शङ्कया त्वेतया चेह दृष्ट्वा त्वामपि राघव । नोपसर्पाम्यहं भीतो भये सर्वे हि विभ्यति ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம !	त्वां	தேவரீரை
भीतः	ஆபத்திலிருக்கும்	दृष्ट्वा अपि	பார்த்தும்
अहं	நான்	उपसर्पामि न	அணுகா திருந்தேன்.
एतया	இந்த	सर्वे च	எல்லோருமே
शङ्कया तु	ஆபத்தால்தான்	भये	ஆபத்து காலத்தில்
इह	இப்பொழுது	विभ्यति हि	நடுக்கமுறுவார்களான்
			ரே ?

केवलं हि सहाया मे हनुमन्त्यमुखास्त्वमे । अतोऽहं धारयाम्यद्य प्राणान्कृच्छ्रगतोऽपि सन् ॥

हनुमन्मुखः “*ஹனுமான் முதலிய*
इमे *இவர்கள்*
केवलं *மாத்திரம்*
मे *எனக்கு*
सहायाः तु *உதவிசெய்பவர்கள்.*
अतः हि *இக்காரணத்தால்*
தான்

अद्य *இப்பொழுது*
अहं *நான்*
कृच्छ्रगतः *கஷ்டத்தை அடைந்த*
வனாக
अपि सन् *இருக்கையிலுங்கூட*
प्राणान् *உயிரை*
धारयामि *வைத்துக்கொண்டிரு*
க்கிறேன்.

एते हि कपयः स्निग्धा मां रक्षन्ति समन्ततः । सह गच्छन्ति गन्तव्ये नित्यं तिष्ठन्ति च स्थिते ॥

एते “*இந்த*
कपयः हि *வானரர்கள்தான்*
स्निग्धाः *மிக அன்புள்ளவர்*
मां *என்னை* [களாய்
समन्ततः *சுற்றியிருந்து*
रक्षन्ति *கார்த்துவருகின்றார்*
கள்.

गन्तव्ये *செல்லுவகையில்*
सह *கூடவே*
गच्छन्ति *வருகின்றார்கள்.*
नित्यं *எப்பொழுதும்*
स्थिते *இருக்குமிடத்தில்*
तिष्ठन्ति *கார்த்துவிரக்கின்றார்*
கள்.

संक्षेपस्त्वेष मे राम किमुत्त्वा विस्तरं हि ते । समे ज्येष्ठो रिपुभ्राता वाली विश्रुतपौरुषः ॥

राम “*ஸ்ரீராம!*
मे *என்னுடைய*
एषः तु *இதுதான்*
संक्षेपः *விஷயங்களின் சுருக்கம்*
கிரகம்.
ते *தேவரீருக்கு*
विस्तरं हि *விஸ்தரமாய்*

उत्त्वा किं *சொல்லுவானேன்?*
सः *அந்த*
विश्रुतपौरुषः *புகழ்பெற்ற ஆற்றலு*
ज्येष्ठः भ्राता *தமையனாகிய* [டைய
वाली *வாஸி*
मे *எனது*
रिपुः *சக்தரு.*

तद्दिनाशाद्धि मे दुःखं प्रनष्टं स्यादनन्तकम् । सुखं मे जीवितं चैव तद्दिनाशनिवन्धनम् ॥

तद्दिनाशाद् हि “*அவன் செத்தால்*
தான்
मे *எனது*
अनन्तकं *அளவுகடந்த*
दुःखं *துக்கமானது*
प्रनष्टं स्यात् *ஒழிந்ததாக ஆகும்.*
मे *எனது*

सुखं *மனத்திருப்தி*
तद्दिनाश- } *அவனது மாணத்தை*
निबन्धनं } *எதிர்பார்த்திருக்கிற*
जीवितं च *உயிரும்* [து.
एव { *அப்படியே அவனது*
மரணத்தை எதிர்பார்த்திருக்கிறது.

एष मे राम शोकान्तः शोकार्तेन निवेदितः ।

दुःखितोऽदुःखितो वाऽपि सख्युर्नित्यं सखा गतिः

॥ ४० ॥

ராம
ஏஷ:
மே
சோகாந்த:
சோகார்தேன
நிவேதித:
“ஸ்ரீராம!
இதுதான்
எனது
சோகத்தின் முடிவு.
சோகத்தால் துன்பப்
படுமென்னால்
எல்லாம் சொல்லிவிட
ப்பட்டது.

சக்யு:
து:கித:
அது:கித:
வா அபி
நித்ய
சகா
கதி:
ஓர் அன்பனுக்கு
துக்கப்பட்டுகொண்டிருக்கிறவனுனுஞ்சரி
துக்கமில்லாமலிருக்கி
ன்றவனுனுஞ்சரி
எப்பொழுதும்
தோழன்தான்
புகுமிடம்.”

श्रुत्वैतच्च वचो रामः सुग्रीवमिदमब्रवीत् । किंनिमित्तमभूद्वै श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥४१॥

ராம:
ஏதத் வ:
சுதவா ச
சுசிரீவ
இத
அவ்வித்
“ஸ்ரீராமர்,
இந்த சொல்லுக்கு
செவிசாற்றி,
சுகிரீவனைப் பார்த்து
பின்வருமாறு
மொழிந்தார்.

கி்நிமிதத்
விரே
அமூத்
தத்வத:
சுருத்
இசுசாமி
“யாதுகாரணமாய்
துவேஷமானது
ஏற்பட்டது
உள்ளபடி
அறிந்துகொள்ள
விரும்புகின்றேன்.

सुखं हि कारणं श्रुत्वा वैरस्य तव वानर । आनन्तर्त्यं विधास्यामि संप्रधाय बलाबलम् ॥

வானர
விரச்ய
காரணம்
சுதவா
வலாவலம்
“வானரரே!
துவேஷத்தினுடைய
காரணத்தை
அறிந்துகொண்டு
செய்யவேண்டியதை
யும் செய்யக்கூடாத
தைபயம்

சம்பதாய்
தவ
சுதவ
ஆனந்த்யம்
விதாச்யாமி
தீர்க்காலோசனை
உனக்குசெய்துதான்
ஹிதமாய்
மேல் நடக்கவேண்டிய
காரியத்தை
நிச்சயிக்கிறேன்.

बलवान्हि ममार्थः श्रुत्वा त्वामवमानितम् । वर्धते हृदयोत्कम्पी प्रावृद्धेव ग्वाम्भसः ॥

தவ்
அவமானிதம்
சுதவா
மம
அமர்ப்:
வலவான்
“உம்மை
அவமதிக்கப்பட்டவ
கேட்டு அதனால் [னய்
எனது
சினமானது
விசேஷமாய்

ஹதயோத்கம்பி
அம்பச:
பாவூத்வே: இவ
வர்த்தே
உள்ளத்தை நடுக்கமு
றச்செய்கின்றதாய்
ஜலத்தினது
மழைகாலப்பிரவா
ஹம் போலவே
வளர்கின்றது

हृष्टः कथय विसृज्यो यवदारोप्यते धनुः । सृष्टश्च हि मया बाणो निरस्तश्च रिपुस्तव ॥

हृष्टः	“மனசந்நுஷ்டிகொ ண்டவராய்	आरोप्यते	நானோற்றப்படுகிற தோ
विसृज्यः	எதையும் ஒளிக்காமல்	बाणः	பாணம்
कथय	சொல்லிவிடும் ;	सृष्टः च	பிரயோகிக்கப்படுகிற
हि	ஏனென்றால்		தோ அப்பொழுதே
मया	என்னால்	तव	உனது
यावत्	எப்பொழுது	रिपुः	சுத்துரு
धनुः	வில்லு	निरस्तः च	மாண்டவனே”.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः काकुत्स्थेन महात्मना । प्रहर्षमतुलं लेभे चतुर्भिः सह वानरैः ॥ ४५ ॥

महात्मना	மகாத்மா வாகிய	चतुर्भिः	நான்கு
काकुत्स्थेन	கூராமரால்	वानरैः	வானரர்களோடு
एवं	மேற்கண்டவாறு	सह	கூட
उक्तः	சொல்லியதற்கு செவி சாற்றிய	अतुलं	ஒப்புயர்வில்லாத
सुग्रीवः	சுகரீவன்,	प्रहर्षं तु	சந்தோஷத்தை
		लेभे	அடைந்தான்.

ततः प्रहृष्टवदनः सुग्रीवो लक्ष्मणाग्रजे । वैरस्य कारणं तत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ४६ ॥

ततः	அப்பொழுது	कारणं	காரணத்தை
सुग्रीवः	சுகரீவன்	तत्त्वं	உள்ளபடி
प्रहृष्टवदनः	சந்தோஷத்தால் மலர் ந்த முகமுடையவனாய்	लक्ष्मणाग्रजे	சூராமரின் முன்னி லையில்
वैरस्य	துவேஷத்தினுடைய	आख्यातुं	பின்வருமாறு சொல்ல
		उपचक्रमे	தொடங்குகின்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9637

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 385

इति पुरा कुशलंवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवादे गीते

श्रीमद्रामायणे त्रयोदशोऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் சூராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூநீமத் ராமாயணத்தில் 13-ாம்நாள்
கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[புரா குशलவாभ्यां श्रीरामसन्निधौ अश्वमेधयज्ञवाटे चतुर्दशेऽह्नि किष्किन्धाकाण्डे
नवमसर्गादारभ्य एकोनविंशसर्गपर्यन्तं (9638—10513 श्लोकाः)
गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 876.]

[ஆதியில் குசன் ஸவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அசுவமேதயாகசாஸையில்
பதிநான்காவது தினத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 9 முதல் 29-ாவது ஸர்க்கம்
வரை (9638—10513) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம்
செய்யப்பட்ட சிலோகசங்கியை 876.]

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் || 9 ||

वैरकारणकथनम्—வைரகாரணத்தை சொல்வது.

श्रूयतां राम यद्वृत्तमादितः प्रभृति त्वया । यथा वैरं समुद्भूतं यथा चाहं निराकृतः ॥ १ ॥

ராம	“ஸ்ரீராம!	அஃ	நான்
ஆதित: ப்ரஹ்மி	ஆதிமுதல்	யதா	எவ்விதமாய்
யத் வுத்	எது நடைபெற்றதோ	நிராகுத: ச	அவமானப்படுத்தப் பட்டேனோ அதுவும்,
யதா	எவ்விதம் [அதுவும்,		
வैரं	துவேஷம்	त्वया	தேவரீரால்
समुद्भूतं	ஏற்பட்டதோ	श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.
	அதுவும்,		

वाली नाम मम भ्राता ज्येष्ठः शत्रुनिषूदनः । पितुर्वहुमतो नित्यं मम चापि तथा पुरा ॥२॥

शत्रुनिषूदनः	“சத்துருசங்கராகன	नित्यं	எப்பொழுதும்
वाली नाम	வாலியென்பவன் [கிய	बहुमतः	அன்பை பெற்றவன்.
मम	எனது	पुरा	இதற்குமுன்
ज्येष्ठः	ஜ்யேஷ்ட	मम च अपि	என்னுடையவும்
भ्राता	பிரதா.	तथा	அப்படியே அன்பை பெற்றவன்.
पितुः	தந்தையினது		

पितर्युपरतेऽस्माकं ज्येष्ठोऽयमिति मन्त्रिभिः । कपीनामीश्वरो राज्ये कृतः परमसंमतः ॥३॥

अस्माकं	“எங்களுடைய	परमसंमतः	முற்றிலும் சம்மதிக்க ப்பெற்று
पितरि	தந்தை	कपीनां	வானரர்களுடைய
उपरते	இறந்தபிறகு,	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
मन्त्रिभिः	மந்திரிகளால்	ईश्वरः	மன்னனாக
अयं ज्येष्ठः	இவன் மூத்தவன்	कृतः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டான்,
इति	என்கிற காரணத்தால்		

राज्यं प्रशासतस्तस्य पितृपैतामहं महत् । अहं सर्वेषु कालेषु प्रणतः प्रेष्यवत्स्थितः ॥ ४ ॥

महत् “ பெரிய
पितृपैतामहं பாட்டனார் தகப்பனார்
வரிசையாய் கிடைத்த
राज्यं ராஜ்யத்தை
तस्य அவன்
प्रशासतः பரிபாலனம் பண்ணி
வருகையில்

अहं நான்
सर्वेषु எல்லா
कालेषु சமயங்களிலும்
प्रणतः அடங்கி நடக்கின்ற
वक्ष्यवत् அடிமைபோல்
स्थितः இருந்தேன்.

मायावी नाम तेजस्वी पूर्वजो दुन्दुभेः सुतः । तेन तस्य महद्वैरं स्त्रीकृतं विश्रुतं पुरा ॥ ५ ॥

तेजस्वी “ பராக்கிரமசாலியாகிய
मायावी नाम मायाவி என்பவன்
दुन्दुभेः துந்துபியெனும் அசு
पूर्वजः ज்யேஷ்ட [ரனுக்கு
सुतः புதல்வன்.
पुरा பூர்வத்தில்

स्त्रीकृतं ஒரு பெண் விஷயமாய்
महत् பெரும்
वैरं துவேஷம்
तेन அவனோடு
तस्य அவனுக்கு என்று
विश्रुतम् பிரசித்தி.

स तु सुप्तजने रात्रौ किष्किन्धाद्वारमागतः । नर्दति स्म सुसंरब्धो वालिनं चाहयद्रणे ॥

सः तु “ அவனும்
सुप्तजने ஜனங்கள் உறங்கிக்
கொண்டிருக்கும்
रात्रौ இரவில்
किष्किन्धाद्वारं கிஷ்கிந்தைகோட்டை
வாயிலுக்கு
आगतः வந்தவனாய்

सुसंरब्धः மிகக் கோபாவேசங்
கொண்டவனாய்
नर्दति स्म கர்ஜனைசெய்தான்.
वालिनं च வாலியையும்
रणे சண்டைக்கு
आह्वयत् அழைத்தான்.

प्रसुप्तस्तु मम भ्राता नर्दितं भैरवस्वनम् । श्रुत्वा न ममृषे वाली निष्पपात जवाचदा ॥

प्रसुप्तः “ நன்றாய் தூங்கிக்கொ
ண்டிருந்த
मम எனது
भ्राता तु தமையனும்
भैरवस्वनं பயங்கரமான குரலு
नर्दितं கர்ஜனையை [ற்ற

श्रुत्वा கேட்டு,
ममृषे न மன்னிக்கவில்லை.
तदा அப்பொழுது
वाली வாலி
जवात् வேகமாய்
निष्पपात வெளிப்புறப்பட்டான்.

स तु वै निःसृतः क्रोधाच्च हन्तुमसुरोचमम् । वर्यमाणस्ततः स्त्रीभिर्मया च प्रणतात्मना ॥

तं “ அந்த
असुरोचमं அசுரோத்தமனை
हन्तु கொல்ல
क्रोधात् கோபத்தால்
निःसृतः வெளிப்புறப்பட்டு
வந்த

सः तु அவனும்
ततः அப்பொழுது
स्त्रीभिः वै மனைவிமார்களாலும்
प्रणतात्मना அடிபணிந்து வணங்
मया च என்னாலும் [கிய
वर्यमाणः தடுக்கப்பட்டான்.

ச து நிர்ஹய சர்வானோ நிர்ஜகாம மஹாவல: । ததோ஽ஹமபி சௌஹாநி:ஸுதோ வாலினா சஹ ॥

மஹாவல: "மகாபலவாநாகிய
ச: து அவனோவெனில்
ந: எங்கள்
சர்வாந் எல்லோரையும்
நிர்ஹய உதறிவிட்டு,
நிர்ஜகாம புறப்பட்டுவிட்டான்.

தத: அதனால்
அஹ் அபி நானும்
சௌஹாந் அன்பினால்
வாலினா சஹ வாலியோடுகூட
நி:ஸுத: சென்றேன்.

ச து மே ஞ்ராதர் ட்டுமா மா் ச தூராவஸ்திதம் । அஸுரோ ஜாதஸ்தாச: ப்ருதாவ ததோ ஞ்ரம் ॥

ச: "அந்த
அஸுர: து அசுரனோவெனில்
மே எனது
ஞ்ராதர் தமயனையும்
தூராவ தூரத்தில்
அவஸ்திதம் வந்துகொண்டிருந்த

மா் ச எனனையும்
ட்டுமா பார்த்து,
ஜாதஸ்தாச: திகிலடைந்தவனாய்
தத: அவ்விடத்திலிருந்து
ஞ்ரம் வேகமாய்
ப்ருதாவ ஓடினான்.

தஸ்மிந்ரவதி சந்ரஸ்தே ஹா்வா் துததர் ததோ । ப்ரகாசோ ஹி க்ருதோ மாரீசந்ரேஷோஹ்ருதததா ததா ॥

தஸ்மிந் "அவன்
சந்ரஸ்தே நடுக்கமடைந்து
த்ரவதி ஓடுகையில்
ஆவா் ஹி நாங்கனிருவரும்
துததர் இன்னும் வேகமாய்
ததோ பின்பற்றிச்சென்றோம்.

மாரீ: ஹி வழியும்
ததா அப்பொழுது
ஹ்ருதததா உதயமான
சந்ரேஷ சந்திரபகவானால்
ப்ரகாச: பிரகாசிக்கின்றதாக
க்ருத: செய்யப்பட்டது.

ச துநீராவதத் துரீ த்ரணயா விவரீ மஹ் । ப்ரவீசைஸுரோ வேகாவாமாசாத விஹிதோ ॥ 12 ॥

ச: அஸுர: "அந்த அசுரன்,
தூண்: புற்களால்
ஆவதத் மூடப்பட்டதும்
துரீ உட்புக அரிதும்
மஹ் பெரியதுமான
த்ரணயா: பூமியின்

விவரீ குகையொன்றில்
வேகமாய்
ப்ரவீசை புகுந்துவிட்டான்.
ஆவா் நாங்கனிருவரும்
ஆசாத அதையேயடைந்து,
விஹிதோ காத்திருந்தோம்.

த் ப்ரவிஹ் ரிபு் ட்டுமா விலீ ரோபவத் தத: । மாஸுவாத ததா வாலி வதந் துபிதேந்ரய: ॥ 13 ॥

ததா "அப்பொழுது
வாலி வாலி
த் ரிபு் அந்த சத்ருவை
விலீ குகைக்குள்
ப்ரவிஹ் புகுந்தவனாய்
ட்டுமா பார்த்து,

துபிதேந்ரய: இந்திரியங்கள் சிதற
ரோபவத் தத: கோபாவேசம்கொண்
டவனாய்
மா் என்னைப் பார்த்து
வதந் பின்வரும் சொல்லை
உவாத சொன்னான்.

इह तिष्ठाय सुमीव विलद्वारि समाहितः । यावदत्र प्रविश्याहं निहन्मि समरे रिपुम् ॥

சுமீவ “சுக்ரீவ !
அஹ் நான்
அத இப்பொழுது
புவிஷ்ய சென்று,
சமரே போரில்
ரிகு சத்ருவை
நிஹ்மி கொல்லுகின்றேன்.

यावत् अल इतिदम् तिरुம்பிவரும்
வரை

इह इतिदत्तलेयே
विलद्वारि குகையின் வாயிலில்
समाहितः வெகு ஜாக்கிரதையுட
நிருக்கின் றவனாய்

तिष्ठ कात्तिரு.

मया त्वेतद्वचः श्रुत्वा याचितः स परन्तपः । शापयित्वा तु मां पद्भ्यां प्रविशेश विलं ततः ॥

परन्तपः “சத்தருக்களை
ஒழிக்கும்

सः அவன்
मया என்னால்
तु இதுவிஷயத்தில்
याचितः மறுத்து வேண்டிக்
கொள்ளப்பட்டான்.

एतत् இந்த

तस्य प्रविष्टस्य विलं साग्रः संवत्सरो गतः । स्थितस्य च मम द्वारि स कालो व्यत्यवर्तत ॥

तस्य “அவன்
विलं குகைக்குள்
प्रविष्टस्य இருக்கையில்
साग्रः பூர்ணமாய்
संवत्सरः ஒரு வருஷம்
गतः சென்றது.

वचः விண்ணப்பத்தை
श्रुत्वा கேட்டு,
ततः तु அதனாலேயே
मां என்னை
पद्भ्यां அவன்கால்களின்மீது
शापयित्वा ஆணையிடச்செய்து,
विलं குகைக்குள்
प्रविशेश சென்றுவிட்டான்.

द्वारि வாயிலில்
स्थितस्य காத்துக்கொண்டி-
मम च எனக்கும் [நந்த
सः அதே
कालः காலம்
व्यत्यवर्तत கடந்தது.

अहं तु नष्टं तं ज्ञात्वा स्नेहादागतसंभ्रमः । भ्रातरं हि न पश्यामि पापाशङ्किः च मे मनः ॥

तु “அப்பவும்
भ्रातरं தமயனை
पश्यामि न காணவில்லை.
हि ஆனதால்
अहं நான்
तं அவனை
नष्टं மாண்டுவிட்டவனாக

ज्ञात्वा எண்ணிக்கொண்டு,
स्नेहात् அன்பால்
आगतसंभ्रमः மிகக் கவலைகொண்
मे எனது [தேன்.
मनः च மனமும்
पापाशङ्किः ஆபத்தை நினைத்து
துயரடைந்திருந்தது.

अथ दीर्घस्य कालस्य विलात्तस्माद्दिनिःसृतम् । सफेनं रुधिरं रक्तमहं दृष्ट्वा सुदुःखितः ॥

अथ दीर्घस्य कालस्य “வெகுகாலத்திற்குப்
तस्मात् அந்த [பின்
विलात् குகையினின்றும்
सफेनं துரையோடுகடிய
रक्तं சிவந்த

रुधिरं ரத்தத்தை
विनिःसृतं வெளிக்கிளம்பியதாய்
अहं दृष्ट्वा நான் பார்த்து,
सुदुःखितः மிகவும் துக்க
மடைந்தேன்.

नर्दतामसुराणां च ध्वनिर्मे श्रोत्रमागतः । निरस्तस्य च संग्रामे क्रोशतो निःस्वनो गुरोः ॥

नर्दतां “கர்ஜனை செய்த
असुराणां ஆசுரர்களின்
ध्वनिः சத்தம்
मे श्रोत्रं எனது காது
आगतः விழுந்தது.
संग्रामे போரில்

निरस्तस्य தேரல்லியற்று
क्रोशतः கதறும்
गुरोः தமையனது
निःस्वनः च சத்தமும்
च அப்படியே என் கா
து விழுந்தது.

अहं त्ववगतो बुद्ध्या चिह्नैस्तैर्भ्रातरं हतम् । पिधाय च विलद्वारं शिलया गिरिमात्रया ॥
शोकार्तिश्चोदकं कृत्वा किष्किन्ध्यामागतः सखे ॥ २० ॥

सखे “அன்பரே!
अहं நான்
तैः அந்த
चिह्नैः அனுமானங்களால்
भ्रातरं தமயனை
हतं கொல்லப்பட்டவனாக
बुद्ध्या ஆலோசித்து
अवगतः நிச்சயித்துவிட்டேன்.
तु அதனால்
शोकार्तैः துக்காக்கிராந்தனாய்

गिरिमात्रया மலைக்குச் சமமானமான
शिलया ஒரு பாறையாக
विलद्वारं கொண்டு
कुण्डायिन् துவாரத்
தை
पिधाय च முடிவிட்டு,
उदकं च தர்ப்பணத்தையும்
कृत्वा செய்துவிட்டு,
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு
आगतः வந்துசேர்ந்தேன்.

गूहमानस्य मे तत्त्वं यन्नतो मन्त्रिभिः श्रुतम् । ततोऽहं तैः समागम्य संमत्तैरभिषेचितः ॥

समागम्य “திரும்பிவந்து,
मे நான்
गूहमानस्य { ஏதையும் வெளியிடா
து மறைத்துவைத்
तत्त्वं { திருக்கையில்
मन्त्रिभिः மந்திரிகளால்
यन्नतः விடா முயற்சியால்
तत्त्वं விஷயம்

श्रुतं அறிந்துகொள்ளப்
ततः அதனால் [பட்டது.
संमत्तैः { தீர்காலோசனை
செய்து தீர்மானத்
तैः { திற்கு வந்த
अहं அவர்களால்
आभिषेचितः நான்
முடிசூட்டி வைக்கப்
பட்டேன்.

राज्यं प्रशासतस्तस्य न्यायतो मम राघव । आजगाम रिपुं हत्वा दानवं स तु वानरः ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
तस्य அந்த
मम நான்
न्यायतः நீதியால்
राज्यं ராஜ்யத்தை
प्रशासतः ஆண்டு வருகையில்

सः அந்த
वानरः வானரன்
रिपुं சக்ருவாகிய
दानवं तु ஆசுரனையே
हत्वा கொன்றுவிட்டு,
आजगाम திரும்பிவந்தான்.

अभिषिक्तं तु मां दृष्ट्वा वाली संरक्तलोचनः । मदीयान् मन्त्रिणो बद्ध्वा परुषं वाक्यमब्रवीत् ॥

வாலி “வாஸி
து அப்பொழுது
மா என்னை
அபிஷித் முடி சூட்டப்பெற்றவ
தூட்டா பார்த்து, [அக
சர்ரக்ரலோசன: கண்கள் சிவந்தவனாகி

மடியான் எனது
மன்ரிரிமார்க்களை மந்திரிமார்க்களை
வட்டா சிறையில் வைத்து
பரூஷ் க்ரூரமான
வாக்யம் பேச்சை
அவ்ரவீத் பேசினான்.

निग्रहे च समर्थस्य तं पापं प्रति राघव । न प्रावर्तत मे बुद्धिर्भ्रातुर्गौरव्यन्त्रिता ॥ २४ ॥

ராஃவ “ஸ்ரீராம !
நிஃரஹே ச அடக்கும் விஷயத்தில்
சமர்த்ரஸ்ய வல்லமையுற்ற
மே எனது
த் அந்த
பாபம் பரிபின் விஷயத்தில்

அரூ: தமையனிடத்தி
உள்ள
கூர்ரவ்யன்ரிரிதா கௌரவத்திற்கிடு
பட்ட
புத்தி
ந ப்ராவர்தத் துணியவில்லை.

हत्वा शत्रुं स मे भ्राता प्रविशेत् पुरं तदा । मानयस्तं महात्मानं यथावच्चाभ्यवादयम् ॥

శరூ “சத்ருருவை
ஹ்வா கொன்றுவிட்டு,
ச: அந்த
மே எனது
அரூதா தமயன்,
புரம் நகருக்குள்,
ப்ரவிசேஷ வந்துசேர்ந்தான்.

ததா ச தக்ஷணமே
மஹாத்மான் மகா தைரியசாலி
த அவனை [யாகிய
மான்யன் பெருமைப்படுத்தி
யதாவத் விதிமுறைப்படி
அப்யவாத்யம் தாள்களில் விழுந்து
சேவித்தேன்.

उक्ताश्च नाशिषस्तेन सन्तुष्टेनान्तरात्मना

तेन “அவனால்
சன்ரூதேந சந்தோஷமடைந்த

॥ २६ ॥

அன்ரராத்மநா உள்ளதேதோடு
அாசிர்: ஆசர்வாதங்கள்
உக்தா: ந ச கூறப்படவில்லை.

नत्वा पादावहं तस्य मकुटेनास्पृशं प्रभो । अपि वाली मम क्रोधान्न प्रसादं चकार सः ॥

ப்ரஃ “பிரபுவே !
அஹ் நான்,
தஸ்ய அவனுடைய
பாடூ இரு. தாள்களிலும்
நத்ரா பணரிந்து,
மகூடேந கிரீடத்தால்
அஸ்பூஷ் தொட்டேன்;

அபி அப்படியும்
ச: அந்த
வாலி வாலி,
கூரூதாந் சினத்தால்
மம எனக்கு
ப்ரசாதம் அருளை
சகார ந காட்டவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे नवमः सर्गः ॥



दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம் || १० ||

सुग्रीवस्य राज्याभिर्वासनम्—சுகரீவனை ராஜ்யத்திலிருந்து விரட்டவேறு.

ततः क्रोधसमाविष्टं संरब्धं तमुपागतम् । अहं प्रसादयांचक्रे भ्रातरं प्रियकाम्यया ॥ १ ॥

ततः	“அப்பொழுது	भ्रातरं	தமயனை
उपागतं	திரும்பிவந்தவனும்	प्रियकाम्यया	நன்மையைக்கோரி
संरब्धं	மனம் கலங்கி	अहं	நான்
क्रोधसमाविष्टं	கோபம் பூண்டவனு	प्रसादयांचक्रे	பின்பவருமாறு அருள்
तं	அந்த [மான		புரிய வேண்டினேன்.

दिष्ट्याऽसि कुशली प्राप्तो निहतश्च त्वया रिपुः । अनाथस्य हि मे नाथस्त्वमेकोऽनाथनन्दनः ॥

त्वया	“தேவிரால்	प्राप्तः असि	திரும்பிவந்துவிட்டார்.
रिपुः च	சத்ருவும்	अनाथनन्दनः	அனாதரக்ஷகராகிய
निहतः	கொல்லப்பட்டான்.	त्वं एकः	நீர் ஒருவரே
दिष्ट्या	நல்லவேளையாய்	अनाथस्य	திக்கற்ற
कुशली	கேஷமமாய்	मे हि	எனக்கும்
		नाथः	நாதர்.

इदं बहुशलाकं ते पूर्णचन्द्रमिवोदितम् । छत्रं सवालन्यजनं प्रतीच्छस्य मयोद्यतम् ॥ ३ ॥

बहुशलाकं	“பல சலாகைகளையு	इदं	இந்த
उदितं	உதயமான[டையதும்.	छत्रं	குடையை
पूर्णचन्द्रं	பூர்ணசந்திரனை	ते	தேவநீருக்கு
इव	நிகர் த்ததும்,	मया	என்றால்
सवालन्यजनं	வெண்சா மரையுடன்	उद्यतं	பிடிக்கப்பட்டதாய்
	கூடினதுமான	प्रतीच्छस्य	எற்றுக்கொள்ளும்.

आर्तश्चाथ बिलद्वारि स्थितः संवत्सरं नृप । दृष्ट्वाऽहं शोणितं द्वारि विलाचापि समुत्थितम् ॥

नृप	“மன்னரே!	द्वारि	வாயிலில்
संवत्सरं	ஒருவருஷகாலம்	समुत्थितं	கிளம்பிவந்த
बिलद्वारि च	பிலத்தின் வாயிலில்	शोणितं अपि	ரத்தத்தையும்
स्थितः	காத்தாக்கொண்டி-	दृष्ट्वा	பார்த்து,
अहं	நான் [ருந்த	अथ	அதன்மேல்
विलात् च	பிலத்தினின்றே	आतः	துக்கத்தின்.

शोकसंरक्तनयनो भृशं व्याकुलितेन्द्रियः । अपिधाय बिलद्वारं शैलशृङ्गेण तत्तथा ॥

तस्माद्देशादपाक्रम्य किरिष्णं प्राविशं पुनः ॥ ५ ॥

तत् “ஆகையால்
शोकसंरक्तनयनः சோகத்தால் சிவந்த
கண்களுற்றவனாய்,
भृशं மிகவும்
व्याकुलितेन्द्रियः இந்திரியங்கள் குழப்
பமடைந்தவனாய்,
तथा அப்படியே
बिलद्वारं குகையின் துவார
த்தை

शैलशृङ्गेण மலையின் கொடி-
முடியால்
अपिधाय முடிவிட்டு,
तस्मात् அந்த
देशात् இடத்தினின்று
अपाक्रम्य புறப்பட்டு
किरिष्णं கிஷ்கிந்தைக்கு
पुनः மீளவும்
प्राविशम् வந்துசேர்ந்தேன்.

विषादात्विह मां दृष्ट्वा पौरैर्मन्त्रिभिरेव च । अभिषिक्तो न कामेन तन्मे त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥

इह “இவ்விடத்தில்
मां என்னை
दृष्ट्वा பார்த்து,
च அதன்மேல் [ராஜம்
पौरैः பட்டணத்து ஜனங்க-
मन्त्रिभिः एव மந்திரிமார்களாலும்
विषादात् तु { மனோரதம் கைக்கடா
து வேறு வழி காண
மையால்

अभिषिक्तः நான் முடிசூட்டப்
பெற்றேன்.
कामेन न எனது வேண்டுகோ
ளால் இல்லை.
तत् ஆனபடியால்
त्वं தேவரீர்
मे என்னை
क्षन्तुं மன்னிக்க
अर्हसि வேண்டும்.

त्वमेव राजा मानार्हः सदा चाहं यथापुरम् । राजभावनियोगोऽयं मया त्वद्विरहात्कृतः ॥

मानार्हः “எல்லா பெருமை
களுக்குமுரிய
राजा மன்னர்
त्वं एव நீர்தான்.
अहं च நானே
सदा எப்பொழுதும்
यथापुरं முன்போலவே
இருக்கிறேன்.

अयं இந்த
राजभावनियोगः அரசாளுவது
त्वद्विरहात् தேவரீர் இல்லாமை
யால்
मया என்னால்
कृतः ஏற்றுக்கொள்ளப்
பட்டது.

सामात्यपौरनगरं स्थितं निहतकण्टकम् । न्यासभूतमिदं राज्यं तव निर्यातयाम्यहम् ॥

सामात्यपौरनगरं “மந்திரிமார்களும்,
ஜனங்களும், நகரங்க
ளும் நிறைந்ததும்
न्यासभूतं { பத்திரமாய் காப்பா
ற்றி திருப்பிக்கொடு
க்கவேண்டியதுமான
இந்த

स्थितं சாச்வதமான
राज्यं ராஜ்யத்தை
निहतकण्टकं இடையூற்றற்றதாய்
तव தேவரீருக்கு
अहं நான்
निर्यातयामि திருப்பிச் சமர்ப்பித்து
விடுகின்றேன்.

मा च रोषं कृथाः सौम्य मयि शत्रुनिवर्हण

॥ ९ ॥

शत्रुनिवर्हण

“சத்துருக்களை நாசம்
செய்ய வல்லவரே!
அன்பார்ந்தவரே!

சौम्य

मयि च

रोषं

मा कृथाः

அடியேனிடத்தில்
கோபம்
கொள்ளவேண்டாம்,

याचे त्वां शिरसा राजन्मया बद्धोऽयमञ्जलिः

॥ १० ॥

राजन्

त्वां

शिरसा

याचे

“அரசே!

தேவரீரை

முடிதாழ்த்தி

பிரார்த்திக்கின்றேன்.

मया

अयं

अञ्जलिः

बद्धः

என்னால்

இதோ

அஞ்சலியானது

செய்யப்பட்டிருக்கி

றது.

बलादस्मि समागम्य मन्त्रिभिः पुरवासिभिः । राजभावे नियुक्तोऽहं शून्यदेशजिगीषया ॥

समागम्य

मन्त्रिभिः

पुरवासिभिः

“ஒன்றுகூடி
மந்திரிகளாலும்
பட்டணத்து ஜனங்க
ளாலும்

शून्यदेशजिगीषया

{ அரசனில்லாத தேச
மாய் ஆகிவிடும்
என்ற எண்ணத்தால்

अहं

बलात्

நான்

நிர்பந்தப்பட்டுத்தப்

பட்டு

राजभावे

नियुक्तः

अस्मि

ராஜ அதிகாரத்தில்

நியமிக்கப்பட்டவனாக

இருக்கிறேன்”.

स्निग्धमेवं ब्रुवाणं मां स तु निर्भर्त्य वानरः । धित्त्वामिति च मामुत्त्वा बहु तत्तदुवाच ह ॥

वानरः

सः तु

एवं

स्निग्धं

ब्रुवाणं

मां

निर्भर्त्य

मां

त्वां

“வானரனாகும்
அவனோடுவெனில்
மேற்கண்டவாறு
அன்பார்ந்து
பேசிய
என்னை
திட்டி,
என்னைப்பார்த்து
‘உன்னை

धिक्

इति

उत्त्वा च

बहु ह

तत्तत्

उवाच

கண்ணெடுத்துப்

பாரேன்”

என்று

சொல்லிவிட்டு,

பல

{ வாய்விட்டு சொல்ல

முடியாத வார்த்தை

களை

பேசினான்.

प्रकृतीश्च समानीय मन्त्रिणश्चैव सम्मतान् । मामाह सुहृदां मध्ये वाक्यं परमगर्हितम् ॥१३॥

प्रकृतीः च

सम्मतान्

मन्त्रिणः च एव

समानीय

सुहृदां

“பிரஜைகளையும்
பெரியோர்களாகிய
மந்திரிமார்களையும்
வரவழைத்து,
அன்பர்களின்

मध्ये

मां

परमगर्हितं

वाक्यं

आह

நடுவில்

என்னைப்பற்றி

மிகவும் நிந்திதமான

சொல்லை

பின்வருமாறு பேசி

னான்.

विदितं वो यथा रात्रौ मायावी स महासुरः । मां समाह्वयत क्रूरो युद्धकाङ्क्षी सुदुर्मतिः ॥

ச: “அந்த
மகா ஆசுரனும்
கூர்: கொடியவனுமான
மாயாவி என்பவன்
சுதுர்மதி: மகா கெட்ட எண்ணங்
கொண்டு
யுத்தகாங்க்ஷி பேர்புரிய விரும்பி

ராவீ இரவில்
மா் என்னை
சமாஹ்வயத அழைத்தான்.
யதா என்பது
வ: உங்களுக்கு
விதிதம் தெரிந்த விஷயம்.

तस्य तद्भाषितं श्रुत्वा निःसृतोऽहं नृपालयात् । अनुयातश्च मां तूर्णमयं भ्राता सुदारुणः ॥

அஹ் “நான்
தச்ய அவனது
தத் தாபிதம் அக்கொல்லை
சுத்வா கேட்டு,
நூபாலயாத் அரண்மனையிலிருந்து
நி:ஸ்த: வெளிப்புறப்பட்ட
டேன்.

அய் இந்த
சுதாருண: மிகக்கொடியவனாகிய
அதா தம்மியும்
தூர் உடனே
மா் என்னை
அநுயாத: பின்பற்றிவந்தான்.

स तु दृष्ट्वै मां रात्रौ सद्द्वितीयं महाबलः । प्राद्वद्भयसंत्रस्तो वीक्ष्यावां समनुदुतौ ॥ १६ ॥

மஹாபல: “மகா பலசாலியாகிய
ச: ஏவ அவனும்
ராத்திரௌ இரவில்
மா் என்னை
சத்த்வித்யம் துணையுடனிருக்கின்
றவனாக
நூது கவனித்து,

து அதனால்
மயஸந்த்ஸ்த: பயத்தால் உள்ளம்
நடுங்கியவனாய்
பாத்த்வத் விரைந்தோடினான்,
அவா் நாங்களிருவரும்
வீக்ஷ்ய கவனித்துக்கொண்டு
சமநுதுதௌ கூடவே ஓடினோம்.

अनुद्रतश्च वेगेन प्रविशेश महाबिलम् ॥ १७ ॥

வேகென “வலுக்கொண்டு
அநுதுத: ச இடைவிடாது துரத்
தப்பட்ட அவன்

மஹாபிலம் ஓர் பெரியகுகைக்குள்
ப்ரவிசேச துழைந்துவிட்டான்.

तं प्रविष्टं विदित्वा तु सुयोरं सुमहद्बिलम् । अयमुक्तोऽथ मे भ्राता मया तु क्रूरदर्शनः ॥

சுயொர் “மிகப் பயங்கரமான
தும்
சுமஹத் மிகப் பெரியதுமான
பிலம் குகைக்குள்
த் அவனை
ப்ரவிஸ்த் புகுந்துண்டவனாக
விதித்வா அறிந்து,
து அச்சமயத்தில்

மே எனது
கூர்தர்சன: கொடிய எண்ணம்
அதா தம்மியாகிய [கொண்ட
அய் இவன்
மயா து என்னாலேயே
அத பின்வருமாறு
உக்த: ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
டான்.

अहत्वा नास्ति मे शक्तिः प्रतिगन्तुमितः पुरीम् । विलद्वारि प्रतीक्षस्व यावदेनं निहन्म्यहम् ॥

अहत्वा “ இவனைக்கொல்லாது
इतः இவ்விடத்திலிருந்து
पुरीं பட்டணத்திற்கு
प्रतिगन्तुं திரும்பிச் செல்ல
मे எனக்கு
शक्तिः எண்ணம்
अस्ति न இல்லை.

अहं நான்
एनं இவனை
निहन्मि கொன்றுவிடுகிறேன்.
यावत् அதுவரை
विलद्वारि பிலத்துவாரத்தில்
प्रतीक्षस्व எதிர்பார்த்து காத்தி
ருக்கக்கடவாய்”.

स्थितोऽयमिति मत्वा तु प्रविष्टोऽहं दुरासदम् । तं मे मार्गयतस्तत्र गतः संवत्सरस्तदा ॥

अहं “ நான்,
अयं “இவன்
स्थितः காத்துநின்றிக்கொண்ட
டிருக்கின்றான்”
इति என்று
मत्वा तु நம்பிக்கொண்டே
दुरासदं உட்புகுவதற்கு அரி
தாயிருந்த அதில்

प्रविष्टः பிரவேசிக்கேன்.
तत्र அங்கு
तदा அப்பொழுது
तं அவனை
मार्गयतः தேடிக்கொண்டிருந்த
मे எனக்கு
संवत्सरः ஒரு வருஷம்
गतः கழிந்துவிட்டது.

स तु दृष्टो मया शशुरनिवेदाद्भयावहः । निहतश्च मया तत्र सोऽसुरो बन्धुभिः सह ॥२१॥

भयावहः “ பயங்கரமான
शशुः சத்துருவாகிய
सः அவன்
मया तु என்னாலேயே [தினால்
अनिवेदात् எவ்வளாவோ சிரமத்-
दृष्टः கண்டுபிடிக்கப்பட்
டான்.

तत्र அப்பொழுதே
सः அந்த
असुरः அசுரன்
बन्धुभिः பந்துவார்க்கங்களோடு
सह கடவே
मया च என்னாலேயே
निहतः ,கொல்லப்பட்டான்.

तस्यैव च प्रवृत्तेन रुधिरौघेण तद्धिलम् । पूर्णमासीदुराक्रामं स्तनतस्तस्य भूतले ॥ २२ ॥

भूतले “ தரையில்
तस्य அவன்
स्तनतः சாகுமூன் பெருமூச்சு
விடுகையில்

रुधिरौघेण एव ரத்தப்பிரவாஹத்தா
तत् அந்த [லேயே
बिलं குகை

तस्य அவனுக்கு
प्रवृत्तेन உண்டான

दुराक्रामं கடக்கமுடியாததாய்
पूर्णं च நிறைந்ததாக
आसीत् ஆயிற்று.

सूदयित्वा तु तं शशुं बलिनं दुन्दुभेः सुतम् । निष्क्रामन्नैव पश्यामि विलस्य पिहितं मुखम् ॥

दुन्दुभेः “ துந்துபியின்
सुतं புதல்வனும்
बलिनं பலசாலியும்
शशुं சத்துருவுமாகிய
तं அவனை
सूदयित्वा तु கொன்றுவிட்டு,

निष्क्रामत् வெளியில்வரும் நான்
विलस्य குகையினது
पिहितं மூடப்பட்டுவிட்ட
मुखं एव வாயிலேயே
पश्यामि न காணமுடியவில்லை.

विक्रोशमानस्य तु मे सुग्रीवेति पुनः पुनः । यतः प्रतिवचो नास्ति ततोऽहं भृशदुःखितः ॥

पुनः पुनः “ ‘பலமுறை
सुग्रीव “சுக்ரீவ !”
इति என்று
विक्रोशमानस्य तु கூவிய
मे எனக்கு
प्रतिवचः மாறுத்தரம்

यतः எங்கிருந்தும்
अस्ति न கிடைக்கவில்லை.
ततः அதனால்
अहं நான்
भृशदुःखितः மிகவும் துக்கமடைந்
தேன்.

पादप्रहारैस्तु मया बहुभिः स विदारितः । ततोऽहं तेन निष्क्रम्य यन्नात्पुनरुपागतः ॥ २५ ॥

सः “ ‘அது
मया என்னால்
यन्नात् வெகுசிரமப்பட்டு
बहुभिः பல
पादप्रहारैः तु காலுதைகளாலேயே
विदारितः பிரிக்கப்பட்டது.

अहं நான்
तेन அவ்வழியாகவே
ततः அவ்விடத்திலிருந்து
निष्क्रम्य வெளிவந்து
पुनः மீளவும்
उपागतः இவ்விடம் வந்து
சேர்ந்தேன்.

तत्रानेनास्मि संरुद्धो राज्यं प्रार्थयताऽऽत्मनः । सुग्रीवेण नृशंसेन विस्मृत्य भ्रातृसौहृदम् ॥

भ्रातृसौहृदं “ ‘சகோதரவாஞ்சையை
विस्मृत्य முற்றும் மறந்து
आत्मनः தனக்கு
राज्यं ராஜ்யத்தை
प्रार्थयता கோரின

नृशंसेन கொடிய
अनेन இந்த
सुग्रीवेण சுக்ரீவனால்
तल அங்கேயே
अस्मि நான்
संरुद्धः தகையப்பட்டேன்.

एवमुक्त्वा तु मां तत्र वल्लेणैकेन वानरः । तदा निर्वासयामास वाली विगतसाध्वसः ॥

वानरः “ ‘வானரனாகிய
वाली वाली
तदा அப்பொழுது
तल அவ்விடத்தில்
मां என்னைப் பார்த்து
एवं மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा சொல்லிவிட்டு
तु அதன்மேல்
एकेन ஒரு
वल्लेण வஸத்திரத்தூடன்
विगत- } கலவரம் எள்ளளவும்
साध्वसः } இல்லாதவனாய்
निर्वासयामास ஒட்டி விட்டான்.

तेनाहमपविद्धश्च हतदारश्च राघव । तद्भयाच्च मही कृत्स्ना क्रान्तेयं सवनार्णवा ॥ २८ ॥

राघव “ ‘ஸ்ரீராம !
अहं நான்
तेन அவனால்
अपविद्धः च கைவிடப்பட்டேன்.
हतदारः च மனைவியையும் பறிக்
கப்பட்டேன்.
तद्भयाच्च அவ்விடமுள்ள பயத்
தாலேயே

सवनार्णवा காடுகளையும்சமுத்திர
ங்களையும் முன்னிட்ட
इयं இந்த
मही பூமி
कृत्स्ना முழுமையும்
क्रान्ता என்னால் சுற்றித்
திரியப்பட்டது.

क्रश्यमूकं गिरिवरं भार्याहरणदुःखितः । प्रविष्टोऽस्मि दुरार्थं वालिनः कारणान्तरे ॥ २९ ॥

வாலின: "வாலிக்கு
காரணாந்தரே ஓர் காரணத்தால்
தூரார்ப் புகழுடியாத
கிரிவர் சிறந்த மலையாகிய
क्रश्यमूकं ரிச்யமூகத்தில்

भार्याहरण- } மனையாரை பறிகொடு
दुःखितः } த்ததனால் மனவேத
प्रविष्टः புழுந்து
अस्मि இருந்துவருகிறேன்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं वैरानुकथनं महत् । अनागसा मया प्राप्तं व्यसनं पश्य राघव ॥ ३० ॥

தே "தேவரீருக்கு
விரானுகதனம் துவேஷத்தைப் பற்றி
एतत् இது [ய வரலாறுகிய
सर्व எல்லாமும்
महत् விஸ்தாரமாய்
आख्यातं சொல்லிவிடப்பட்ட

राघव ஸ்ரீராகவ!
अनागसा நிரபராதியான
मया என்னால்
प्राप्तं அடையப்பட்ட
व्यसनं கஷ்டத்தை
पश्य தேவரீர் பார்த்தருள
வேண்டும்.

டது.

वालिनस्तु भयातिस्य सर्वभूतभयापह । कर्तुमर्हसि मे वीर प्रसादं तस्य निग्रहात् ॥ ३१ ॥

सर्वभूत- } "எல்லா உலகங்களுக்
भयापह } கும் அபயமளிக்க
வல்ல
वीर வீரரே!
वालिनः வாலியினிடமிருந்து
भयातिस्य பயந்து நடுங்கிக்
கிடக்கும்

मे எனக்கு
तस्य அவனை
निग्रहात् तु ஒழிப்பதாலேயே
प्रसादं அனுக்கிரகத்தை
कर्तुं செய்ய
अर्हसि தேவரீர் திருவுள்ளம்
பற்ற வேண்டும்."

एवमुक्तस्तु तेजस्वी धर्मज्ञो धर्मसंहितम् । वचनं वक्तुमारेभे सुग्रीवं प्रहसन्निव ॥ ३२ ॥

एवं இங்ஙனம்
उक्तः சொல்லப்பட்ட
तेजस्वी தேஜஸ்வியும்
धर्मज्ञः தர்மமறிந்தவருமாகிய
அவர்

प्रहसन् इव புன்னகைகொண்டே
धर्मसंहितं தர்மத்தோடு ஏய்ந்த
वचनं பின்வரும் சொல்லை
सुग्रीवं तु சுக்ரீவனைப் பார்த்து
वक्तुं आरेभे சொல்லுற்றார்.

अमोघाः सूर्यसंकाशा मयैते निशिताः शराः । तस्मिन्वालिनि दुष्टे चे निपतिष्यन्ति वेगिताः ॥

मम "எனது
अमोघाः வீண்போகாதவைகள்
सूर्यसंकाशाः சூரியனை நிகர்த்தவை
களும்க
निशिताः நன்றாக தீட்டப்பட்ட
एते இந்த [வைகளுமாகிய
शराः பாணங்கள்

दुष्टे துஷ்டநடத்தையுற்ற
तस्मिन् அந்த
वालिनि வாலியின்மேல்
वेगिताः உக்கிரம் கொண்டவை
களாய்
निपतिष्यन्ति பாயப்போகின்றன.

यावत् नहि पश्यामि तव भार्यापहारिणम् । तावत्स जीवेत्पापात्मा वाली चारित्रदूषकः ॥

तव "உமது
 भार्यापहारिणं மனைவியை அபகரித்
 திருக்கும்
 तं அவனை
 पश्यामि न பாரா திருக்கின்றேன்.
 यावत् तावत् हि அதுவரையில் தான்

पापात्मा பாபியும்
 चारित्रदूषकः குலப்பெருமையை
 கெடுத்தவனுமான
 सः அந்த
 वाली वाली
 जीवेत् உயிராடனிடுப்பான்.

आत्मानुमानात्पश्यामि मयस्त्वं शोकसागरे । त्वामहं तारयिष्यामि सुखं प्राप्स्यसि पुष्कलम् ॥

त्वं நீர்
 शोकसागरे துயர க்கடலில்
 ममः முழுக்கிடக்கின்ற நீர்
 என்பதை
 आत्मानुमानात् எனக்கு நேர்ந்தது
 போலிருப்பதால்
 पश्यामि நான் உள்ளபடி.
 உணருகின்றேன்.

अहं நான்
 त्वां உம்மை
 तारयिष्यामि கஷ்டத்திலிருந்து விடு
 விக்கின்றேன்.
 पुष्कलं குறையற்ற
 सुखं மனத்திருப்தியை
 प्राप्स्यसि அடைவீர்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्द्धनम् । सुग्रीवः परमधीतः सुमहद्वाक्यमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

सुग्रीवः சுகரீவன்
 तस्य அவரது
 हर्षपौरुष- } உத்ஸாகத்தையும்
 वर्द्धनं } ஆற்றலையும் நன்கு
 விளங்குகங்காட்டுகிற
 तत् वचनं அம்மொழியை
 श्रुत्वा கேட்டு,

परमधीतः அதிக சந்தோஷம்
 டைந்தவனாகி
 वाक्यं சொல்லவேண்டிய
 सुमहत् விசேஷமாய் [பதிலை
 தனக்குள்ளேயே
 अब्रवीत् சொல்லிக்கொண்
 டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे दशमः सर्गः

आदितः श्लोकाः 9700

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 448



एकादशः सर्गः — பத்தொராவது ஸர்க்கம் || 11 ||

वालिपराक्रमवर्णनम् — வாலியின் பராக்கிரமத்தை வர்ணிப்பது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा हर्षपौरुषवर्धनम् । सुग्रीवः पूजयांचक्रे राघवं प्रशंसं च ॥ 1 ॥

सुग्रीवः	சுக்ரீவன்,	श्रुत्वा	கேட்டு,
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	राघवं	ஸ்ரீராமருக்கு [தார்;
हर्षपौरुषवर्धनं	{ உஸ்ஸாஹத்தையும் ஆற்றலையும் நன்கு விளங்கக்காட்டுகின்ற	पूजयांचक्रे	{ அடிபணிந்து சேவித்- பின்வருமாறும் தெரி யப்படுத்திக்கொண் டார்.
वचनं	சொல்லை	प्रशंसं च	

असंशयं प्रज्वलितैस्तीक्ष्णैर्ममातिगैः शरैः । त्वं दहेः कुपितो लोकान्युगान्त इव भास्करः ॥

प्रज्वलितैः	“ஜ்வலிக்கின்றவை களும்	कुपितः	உக்கிரமுற்ற
तीक्ष्णैः	கூர்மையுள்ளவை களாய்	भास्करः	ஊழித்தீ
ममातिगैः	மர்மஸ் தானங்களில் புகவல்லவைகளுமான	लोकान्	உலகங்களை
शरैः	பாணங்களால்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் ண்ணமே
युगान्ते	பிரளயகாலத்தில்	त्वं	தேவரீர் ஒருவரே
		असंशयं	ஸம்சயமில்லாமல்
		दहेः	எரித்துவிடுவீர்.

वालिनः पौरुषं यत्तद्यच्च वीर्यं धृतिश्च या । तन्ममैकमनाः श्रुत्वा विधत्स्व यदनन्तरम् ॥

वालिनः	“வாலியினது	या च	எதுவோ அதையும்
पौरुषं	ஆற்றல்	एकमनाः	கிரத்தையுடனிருப்ப வராய் தேவரீர்
यत्	எதுவோ,	श्रुत्वा	செனியில்கொண்டு,
तत्	அதையும்	यत् अनन्तरं	இனிமேலாகவேண்டி- யதெதுவோ அதை
वीर्यं	பெருமை	मम	எனக்கு
यत्	எதுவோ,	विधत्स्व	செய்தருளும்.
तत् च	அதையும்		
धृतिः	மனத்துணிவு		

समुद्रात्पश्चिमात्पूर्वं दक्षिणादपि चोत्तरम् । क्रामत्यनुदिते सूर्ये वाली व्यपगतक्लमः ॥ 8 ॥

वाली	“வாலி	दक्षिणात्	தெக்குசமுத்திரத்தி லிருந்து
सूर्ये	சூரியபகவான்	उत्तरं अपि	வடக்குசமுத்திரத் திற்குப்
अनुदिते	உதிக்காதிருக்கையில்	व्यपगतक्लमः	அனாயாசமாய்
पश्चिमात्	மேற்கு	क्रामति	தாண்டிச் செல்வ துண்டு
समुद्रात्	சமுத்திரத்திலிருந்து		
पूर्वं च	கிழக்கு சமுத்திரத் திற்கும்		

अग्रण्याश्च शैलानां शिखराणि महान्त्यपि । ऊर्ध्वमुत्क्षिप्य तरसा प्रतिशृङ्गाति वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	“வீர்யவா னுகுமவன்	महान्ति	பெரிய
शैलानां	மலைகளின்	शिखराणि अपि	கொடுமுடிகளையும்
अग्रणि	உச்சிகளில்	ऊर्ध्व	மேலே
आरुह्य	ஏறி,	उत्क्षिप्य	பிடுங்கி எறிந்து,
तरसा	செருக்கால்	प्रतिशृङ्गाति	கையில் பிடிப்ப

துண்டு.

बहवः सारवन्तश्च वनेषु विविधा द्रुमाः । वालिना तरसा भग्ना बलं प्रथयताऽऽत्मनः ॥६॥

आत्मनः	“தன து	सारवन्तः	வைரமேறிய
बलं	பலத்தை	बहवः	பல
प्रथयता	வெளிப்படுத்த எண்	द्रुमाः च	மரங்களும்
वालिना	வாலியால் [ணிய	तरसा	பலச்செருக்கால்
वनेषु	காடுகளில்	अग्नाः	முறித் துத்தளாப்ப
विविधाः	பலவகை		பட்டன.

महिषो दुन्दुभिर्नाम कैलासशिखरप्रभः । बलं नागसहस्रस्य धारयामास वीर्यवान् ॥ ७ ॥

वीर्यवान्	“பராக்கிரமசாலியா கிய	महिषः	எருமையுருக்கொண்டு
दुन्दुभिः नाम	துந்துபியென பெய	नागसहस्रस्य	ஆயிரம் யானையின து
कैलासशिखरप्रभः	ருள்ள ஓர் அசுரன் கைலாசகொடுமுடி களை நிகர்த்து	बलं	பலத்தை
		धारयामास	வகித்திருந்தான்.

स वीर्योत्सेकदुष्टात्मा वरदानाच्च मोहितः । जगाम सुमहाकायः समुद्रं सरितां पतिम् ॥

वीर्योत्सेकदुष्टात्मा	{ “பலத்தின் செருக் கால் துஷ்டஸ்வபா வமுடையவனும்	सुमहाकायः च	பேருருவமுடையவனு
वरदानात्	வரம்பெற்றதால்	सः	அவன், [மான
मोहितः	தலைகொழுத்தவனும்	सरितां	நதிகளுக்கு எல்லாம்
		पति	அரசனான
		समुद्रं	சமுத்திரத்திற்கு
		जगाम	சென்றான்.

ऊर्मिमन्तमतिक्रम्य सागरं रत्नसञ्चयम् । मह्यं युद्धं प्रयच्छेति तमुवाच महार्णवम् ॥ ९ ॥

ऊर्मिमन्तं	அலைகள் செறிந்ததும்	महार्णवं	சமுத்திரத்தைப்
रत्नसञ्चयं	ரத்தனங்களால் நிறைந் ததும்		பார்த்து
सागरं	{ ஸகரனது புதல்வர் களால் தோண்டப் பட்டதுமான	अतिक्रम्य	பொருட்படுத்தாது
तं	அந்த	मह्यं	“எனக்கு
		युद्धं	போரை
		प्रयच्छ	நீதரவேண்டும்”
		इति उवाच	என்று சொன்னான்.

ततः समुद्रो धर्मात्मा समुत्थाय महाबलः । अब्रवीद्वचनं राजनसुरं कालचोदितम् ॥१०॥

राजन् “அரசே!
ततः அப்பொழுது
महाबलः மகாசக்திவானும்
धर्मात्मा தர்மா தமாவுமான
समुद्रः சமுத்திரம்
समुत्थाय எழுந்திருந்து

कालचोदितं எமன் பாசத்திற்கென
“கிக்கொண்டவனான
असुरं அசுரனைப்பார்த்து
वचनं பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत् பதிலாய் உரைத்தது.

समर्थो नास्मि ते दातुं युद्धं युद्धविशारद । श्रूयतां त्वभिधास्यामि यस्ते युद्धं प्रदास्यति ॥

युद्धविशारद “போரில் வல்லாய்!
ते உனக்கு
युद्धं போரை
दातुं அளிக்க
समर्थः வல்லன்
अस्मि न நானல்லேன்.
यः எவன்

ते உனக்கு
युद्धं போரை
प्रदास्यति அளிப்பானே அவனை
तु இப்பொழுதே
अभिधास्यामि நான் சொல்லுகிறேன்
श्रूयताम् உன்னால் கேழ்க்கப்
பட்டடும்.

शैलराजो महारण्ये तपस्विशरणं परम् । शङ्करश्चशुरो नाम्ना हिमवानिति विश्रुतः ॥१२॥

गुहाप्रस्रवणोपेतो बहुकुन्दरनिर्झरः । स समर्थस्तव प्रीतिमतुलं कर्तुमाह्वे ॥ १३ ॥

महारण्ये “மகாரண்யத்தில்
शैलराजः பர்வதராஜனும்
परं சிறந்து
तपस्विशरणं தபோதனர்களுக்கு
இருப்பிடமானதும்
शङ्करश्चशुरः மகேச்வரனுக்கு
மாமனாரானதும்
गुहाप्रस्रवणोपेतः குகைகளும் சுனை
களும் நிறைந்ததும்
बहुकुन्दरनिर्झरः { பல பள்ளத்தாக்கு
களும் அருவிகளு
முள்ளதும்

नाम्ना பெயரால்
हिमवान् “ஹிமவான்”
इति என
विश्रुतः பிரஸித்திபெற்றது
மான
सः அது
आह्वे போரில்
तव உனக்கு
अतुलं உவமையற்ற
प्रीति மனத்திருப்தியை
कर्तु கொடுக்க
समर्थः சாமர்த்தியமுள்ளது.

तं भीत इति विज्ञाय समुद्रमसुरोत्तमः । हिमवद्वनमागच्छच्छापादिव च्युतः ॥ १४ ॥

असुरोत्तमः “அசுரோத்தமன்
भीतः பயங்காளி
इति என்று
तं அந்த
समुद्रं சமுத்திரத்தை
विज्ञाय எண்ணிக்கொண்டு,

चापात् வில்லினின்று
च्युतः விடப்பட்ட
शरः பாணம் [வெகுவைய
इव எப்படியோ அவ்வளவு
हिमवद्वनं இமயமலைச்சாரலுக்கு
आगच्छन् போய்ச்சேர்ந்தான்.

ततस्तस्य गिरेः श्वेता गजेन्द्रविपुलाः शिलाः । चिक्षेप बहुधा भूमौ दुन्दुभिर्विननाद च ॥

ततः “அவ்விடத்தில்
 दुन्दुभिः தந்துபி
 तस्य அந்த
 गिरेः மலையினது
 गजेन्द्रविपुलाः பெரும் யானைகள்
 பருமனுள்ள

शिलाः கற்பாறைகளை
 भूमौ தரையில்
 बहुधा தாறுமாறாய்
 चिक्षेप பெயர்த்துத்தள்ளி
 विननाद च பேரொலியுஞ்செய்தான்.

श्वेताः வெளுத்த
 ततः श्वेताम्बुदाकारः सौम्यः प्रीतिकराकृतिः । हिमवानब्रवीद्वाक्यं स्व एव शिखरे स्थितः॥

ततः “அப்பொழுது
 हिमवान् இமயமலை
 श्वेताम्बुदाकारः வெண்மேகம்போன்ற
 உருக்கொண்டதாய்
 सौम्यः அழகியதாய்

प्रीतिकराकृतिः சந்தோஷத்தைவிளைவிக்கும்மேனியுடைய
 स्वे தனது [யதாய்]
 शिखरे சிகரத்தில்
 स्थितः एव இருந்துகொண்டே
 वाक्यं பின்வரும்சொல்லை
 अवब्रीत् சொல்லிற்று.

क्लृप्तमर्हसि मां न त्वं दुन्दुभे धर्मवत्सल । रणकर्मस्वकुशलस्तपस्वी शरणो ह्यहम् ॥ १७ ॥

धर्मवत्सल “தர்மநெறியில்,தவருத
 दुन्दुभे தந்துபியே!
 अहं நான்,
 रणकर्मसु போர்வியாபாரங்களில்
 अकुशलः பரிசுயமில்லாத
 तपस्वी தபஸ்வியாய்

शरणः தஞ்சமடைந்தவனாகி
 हि अहम् ஆனபடியால் [நேன்,
 त्वं நீ
 मां என்னை
 क्लृप्तं உபத்திரவிக்க
 अहं स न கூடாது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा गिरिराजस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥

दुन्दुभिः “தந்துபி
 धीमतः புத்தியிற்சிறந்த
 तस्य அந்த
 गिरिराजस्य பர்வதராஜனது
 तत् वचनं அம்மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு
 क्रोधात् கோபத்தால்
 संरक्तलोचनः சிவந்த கண்களுடைய
 वाक्यं பின்வரும்சொல்லை
 उवाच சொன்னான்.

यदि युद्धेऽसमर्थस्त्वं मद्भयाद्वा निरुद्यमः । तपाचक्ष्व प्रदद्यान्मे योऽद्य युद्धं युयुत्सतः ॥

त्वं “நீ
 युद्धे போரில்
 मद्भयात् என்னிடத்தில் பயத்தால்
 निरुद्यमः முனையாதிருக்கின்றவனாக இருந்தாலுஞ்சரி,
 असमर्थः यदि वा பயிற்சி இல்லாதவனாக இருந்தாலுஞ்சரி,

युयुत्सतः போராவேண்டும்
 मे எனக்கு
 अद्य இப்பொழுது
 यः எவன்
 युद्धं प्रदद्यात् போரை கொடுப்பனோ
 तं அவனை
 आचक्ष्व இன்னொன்றென்று சொல்லும்.

हिमवानब्रवीद्वाक्यं श्रुत्वा वाक्यविशारदः । अनुक्तपूर्वं धर्मात्मा क्रौधात्तमसुरोत्तमम् ॥

वाक्यविशारदः “பேசுவதில் சமர்த்
தரும்
धर्मात्मा தர்மா த்மாவுமாகிய
हिमवान् இமவான்
क्रौधात् கோபத் துடனிருந்த
वाक्यं மேற்கண்ட சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு
असुरोत्तमं அசுரோத்தமனை
பார்த்து
अनुक्तपूर्वं இதுவரையில் ஒருவ
ரும் சொல்லியிராதபடி
अब्रवीत् சொல்லிற்று.

वाली नाम महाप्राज्ञः शक्रपुत्रः प्रतापवान् । अध्यास्ते वानरः श्रीमान्किष्किन्धामतुलप्रभाम् ॥

अतुलप्रभां “ஒப்பற்ற அழகினை
யுடைய
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தையில்
वाली नाम வாலி என்ற
महाप्राज्ञः மகா புத்திமானும்
श्रीमान् ஸ்ரீமானும்

प्रतापवान् பிரதாபசாலியும்
शक्रपुत्रः இந்திரனது புத்தல்வ
னுமான
वानरः ஓர் வானரன்
अध्यास्ते வசித்துக்கொண்டி.
ருக்கின்றான்.

स समर्थो महाप्राज्ञस्तव युद्धविशारदः । द्वन्द्वयुद्धं महातुं नमुचेरिव वासवः ॥ २२ ॥

वासवः “இந்திரன்
नमुचेः நமுகியெனும் அசுர
னுக்கு
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
महाप्राज्ञः மகா புத்திமானும்

युद्धविशारदः யுத்தத்தில் நிபுண
सः அவன் [னுமாகிய
तव உனக்கு
महत् मेச்சுத்தக்க
द्वन्द्वयुद्धं துவந்துவயுத்தத்தை
दातुं புரிய
समर्थः ஏற்றவன்.

तं शीघ्रमभिगच्छ त्वं यदि युद्धमिहेच्छसि । स हि दुर्मर्षणो नित्यं शूरः समरकर्मणि ॥

सः हि “அவனே
नित्यं எப்பொழுதும்
समरकर्मणि போர் செய்வதில்
दुर्मर्षणः வெல்வதற்கரியனான
शूरः சூரன்.
इह இப்பொழுது

युद्धं போரை
इच्छसि यदि வேண்டுகின்றாய்
शीघ्रं உடனே [என்றால்
त्वं நீ
तं அவனிடம்
अभिगच्छ போய்ச்சேர்’.

श्रुत्वा हिमवतो वाक्यं क्रौधाविष्टः स दुन्दुभिः । जगाम तां पुरीं तस्य किष्किन्धां वालिनस्तदा ॥
धारयन्माहिषं रूपं तीक्ष्णशृङ्गो भयावहः । प्रावृषीव महामेघस्तोयपूर्णो नभस्तले ॥ २५ ॥

सः “அந்த
दुन्दुभिः துந்துபி
माहिषं रूपं எருமையினுருவத்தை
धारयन् எடுத்துக்கொண்டு
तीक्ष्णशृङ्गः கூரிய கொம்புகளை
யுடையவனாய்

नभस्तले ஆகாயத்தில்
प्रावृषि மழைக்காலத்தில்
तोयपूर्णः நீருண்ட
महामेघः பெரும் மேகம்
इव போன்றவனாய்

भयावहः	யாவருக்கும் பயத்தை விளைவிக்கின்றவனாய்
हिमवतः	ஹிமவானது
वाक्यं	சொல்லை
श्रुत्वा	கேட்டு
क्रोधाविष्टः	கோபாவேசங்கொண் ண்டவனாகி

तदा	அப்பொழுதே
तस्य	அந்த
वालिनः	வாலியினது
तां	அந்த
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தா
पुरीं	நகருக்கு
जगाम	போய்ச்சேர்ந்தான்.

ततस्तद्द्वारमागम्य किष्किन्धाया महाबलः । ननर्द कम्पयन्भूमिं दुन्दुभिर्दुन्दुभिर्यथा ॥
सभीपजान्द्रुमान्भञ्जन्वसुधां दारयन्वुरैः । विषाणेनोल्लिखन्दर्पात्तद्वारं द्विरदो यथा ॥

ततः	“ அப்பொழுது
महाबलः	மகா பலசாலியாகிய
दुन्दुभिः	துந்துபி,
किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையினு
तत्	அந்த [டைய
द्वारं	வாயிலை
आगम्य	அடைந்து,
भूमिं	பூமியை
कम्पयन्	அதிர்ச்செய்துக் கொண்டு,
सभीपजान्	பக்கத்திலிருந்த
द्रुमान्	மரங்களை
भञ्जन्	முறித்துக்கொண்டு,

वसुधां	பூமியை
खुरैः	குளம்புகளால்
दारयन्	கிளைத்துக்கொண்டு
द्विरदो	யானை
यथा	போலவே
दर्पात्	செருக்கால்
तत्	அந்த
द्वारं	வாயிலை
विषाणेन	கொம்புகளால்
उल्लिखन्	பிளந்துகொண்டு
दुन्दुभिः	துந்துபிவாத்தியம்
यथा	போலவே
ननर्द	கர்ஜித்தான்.

अन्तःपुरगतो वाली श्रुत्वा शब्दममर्षणः । निष्पपात सह स्त्रीभिस्तारामिरिव चन्द्रमाः ॥

अन्तःपुरगतः	“ அந்தப்புரத்திலிருந்த
वाली	வாலி
शब्दं	சத்தத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு,
अमर्षणः	கடுஞ்சினங்கொண்ட
चन्द्रमाः	சந்திரன் [வனாகி

ताराभिः	நகூத்திரங்களோடு
इव	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
स्त्रीभिः	மனைவிமார்களோடு
सह	கூட
निष्पपात	வெளியில்வந்தான்.

मितं व्यक्ताक्षरपदं तमुवाचाथ दुन्दुभिम् । हरीणाभीश्वरो वाली सर्वेषां वनचारिणाम् ॥

हरीणां	“ வானரர்களுக்கும்
वनचारिणां	வனத்தில் திரியும் மற்ற மிருகங்கள்
सर्वेषां	எல்லாவற்றிற்கும்
ईश्वरः वाली	மன்னனாகிய வாலி
अथ	அப்பொழுது
तं	அந்த

दुन्दुभिं	துந்துபியைப் பார்த்து
व्यक्ताक्षरपदं	தெளிவான சொற்க ளடங்கிய சங்கதியை
मितं	சருக்கமாக
उवाच	பின்வருமாறு சொன்னான்.

किमर्थं नगरद्वारमिदं रुद्ध्वा विनर्दसि । दुन्दुभे विदितो मेऽसि रक्ष प्राणान्महाबल ॥

दुन्दुभे “ துந்துமி!
इदं இந்த
नगरद्वारं நகரவாயிலை
रुद्ध्वा தகைத்து,
किमर्थं ஏன்
विनर्दसि கர்ஜிக்கின்றனை ?

महाबल महाபலசாலியே!
मे எனக்கு
विदितः தெரிந்தவனாகவே
असि இருக்கிறாய்.
प्राणान् பிராணனை
रक्ष காப்பாற்றிக்கொள்’.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा वानरेन्द्रस्य धीमतः । उवाच दुन्दुभिर्वाक्यं क्रोधात्संरक्तलोचनः ॥

दुन्दुभिः “ துந்துமி
धीमतः புத்திமானான
तस्य அந்த
वानरेन्द्रस्य வானரமன்னனுடைய
तत् அந்த
वचनं சொல்லை

शुक्वा கேட்டு
क्रोधात् கோபத்தால்
संरक्तलोचनः சிவந்த கண்களுற்றவனாக
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
उवाच சொன்னான்.

न त्वं स्त्रीसन्निधौ वीर वचनं वक्तुमर्हसि । मम युद्धं प्रयच्छाद्य ततो ज्ञास्यामि ते बलम् ॥

वीर “ சூரனே!
त्वं நீ
स्त्रीसन्निधौ ஸ்திரீகளின் முன்னி
वचनं வீரவாதத்தை [லையில்
वक्तुं சொல்ல
अर्हसि न கூடாது.
मम எனக்கு

युद्धं சண்டையை
अद्य இப்பொழுதே
प्रयच्छ கொடு.
ततः அதன்மேல்
ते உனது
बलं வீரத்தன்மையை
ज्ञास्यामि நான் அறிவேன்.

अथवा धारयिष्यामि क्रोधमद्य निशामिमाम् । गृह्यतामुदयः स्वैरं कामभोगेषु वानर ॥

अद्य “ இப்பொழுதே
अथवा ஆது வேண்டாமென்றால்
इमां இந்த
निशं இரவில்
क्रोधं கோபத்தை

धारयिष्यामि அடக்கிக்கொள்
वानर குரங்கே! [கிறேன்.
कामभोगेषु காமபோகங்களில்
स्वैरं உனதிஷ்டப்படியே
उदयः இரவுகாரியமானது
गृह्यताम् நடத்தப்பட்டும்.

दीयतां संप्रदानं च परिष्वज्य च वानरान् । सर्वशाखामृगेन्द्रस्त्वं संसादय सुहृजनान् ॥

सुहृष्टां कुरु किष्किन्थां कुरुष्व्वात्मसमं पुरे । कीदृशं च सह स्त्रीभिरहं ते दर्पनाशनः ॥

त्वं च “ நீயோ
सर्वशाखामृगेन्द्रः எல்லா வானரர்களுக்கும்
अहं च நானே [கும் அரசு.
ते உனது
दर्पनाशनः கொருக்கை ஒழிக்க
வந்தவன்

संप्रदानं கொடுக்கவேண்டியது
दीयतां கொடுத்துவிடப்பட்ட
सुहृजनान् அன்பர்களாகிய [டும்.
वानरान् च வானரர்களை யெல்லாம்
परिष्वज्य தழுவிக்கொடுத்து
संसादय விடைபெற்றுக்கொள்’.

किक्किन्धां किஷ்கிந்தா நகரை
सुदृष्टं உயிருடன் பார்க்கிற
தென்பதை
कुरु செப்துணிடு.
पुरे நகரில்

यो हि मत्तं प्रमत्तं वा सुप्तं वा व्यथितं भृशम् । हन्यात्स भ्रूणहा लोके त्वद्विधं मदमोहितम् ॥

लोके “உலகில்
यः எவனொருவன்
मत्तं वा கள்ளாண்டவனையா
வது

प्रमत्तं பயித்தியம் பிடித்த
வனையாவது

सुप्तं தூங்கிக்கொண்டிருக்க
கின்றவனையாவது

भृशं மிகவும்

स प्रहस्याब्रवीन्मन्दं क्रोधात्तमसुरोत्तमम् । विसृज्य ताः स्त्रियः सर्वास्ताराप्रभृतिकास्तदा ॥

सः “அவன்
तदा அப்பொழுது
ताराप्रभृतिकाः தாரைமுதலிய
स्त्रियः மனைவியார்கள்
सर्वाः எல்லோரையும் பார்த்த
मन्दं प्रहस्य புன்னகைசெய்து, [து
ताः அவர்களை

मत्तोऽयमिति मा संस्था यद्यभीतोऽसि संयुगे । मदोऽयं संप्रहारेऽस्मिन्वीरपानं समर्थ्यताम् ॥

अयं “இந்த நான்
मत्तः கள்ளாண்டவனுயிருக்
इति என்று [கின்றேன்
मा संस्थाः நீ நினைக்காதே.
संयुगे போரில்
अभीतः பயப்படாதவனாக
असि यदि நீ இருக்கும்பகைத்
अयं இந்த [தில்

तमेवमुत्त्या संक्रुद्धो मालामुत्क्षिप्य काञ्चनीम् । पित्रा दत्तां महेन्द्रेण युद्धाय व्यवतिष्ठत ॥

तं “அவனைப் பார்த்து
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तवा சொல்லிவிட்டு,
पित्रा தந்தையாகிய
महेन्द्रेण இந்திரனால்
दत्तां கொடுக்கப்பட்ட
काञ्चनीं காஞ்சன

आत्मसमं உனக்கு பதிலியை
कुरुष्व நியமித்துவிடு.
स्त्रीभिः सह மனைவியர்களோடுகூட
क्रोडस्व கீழித்துவிடு.

हन्यात्स भ्रूणहा लोके त्वद्विधं मदमोहितम् ॥

व्यथितं பயந்தோடுகின்றவனை
யாவது

त्वद्विधं உன்னைப்போன்ற
मदमोहितं वा காமத்தால் மெய்
மறந்தவனையாவது

हन्यात् கொல்லுவானோ
सः हि அவன்தான்

भ्रूणहा கருவை சிதைத்தவ
னாவான்.

विसृज्य அனுப்பிவிட்டு

क्रोधात् கோபத்துடன்

तं असुरोत्तमं அந்த அசுரோத்
தமனைப் பார்த்து

अब्रवीत् பின்வருமாறு பேசி
னான்.

मदः அள்வுகடந்த உத்ஸா

अस्मिन् संप्रहारे இந்த போரில் [கமே.

वीरपानं { போருக்குமுன் வீரர்
கள் குடிக்கும் வெறி
உண்டாக்கும் சாரா
யமாக

समर्थ्यताम् எற்றுக்கொள்ளப்
பட்டும்.

मालां மாலை

उत्क्षिप्य அணிந்துகொண்டு,
युद्धाय யுத்தத்திற்கு

संक्रुद्धः மிகச் சினங்கொண்ட
வனாகி

व्यवतिष्ठत அயத்தமாய்
வந்துநின்றான்.

विषाणयोर्मृहीत्वा तं दुन्दुभिं गिरिसन्निभम् । आविध्यत तदा वाली विनदन्कपिकुञ्जरः ॥

தடா “அச்சமயத்தில
கபிகுஜர: வானரோத்தமனாகிய
வாலி வாலி,
வினதந் பெரும் கோஷமிட்டுக்
த் அந்த [கொண்டு

गिरिसन्निभं மலையை நிகர்த்த
दुन्दुभिं துந்துபியை
विषाणयो: இரு கொம்புகளில்
मृहीत्वा பற்றி இழுத்து,
आविध्यत தரையில் ஹைந்தான்.

वाली व्यापातयाञ्चक्रे ननर्द च महास्वनम् । ॥ ४१ ॥

வாலி “வாலி
व्यापातयाञ्चक्रे தரையில் வீழ்த்
துணை.

महास्वनं பெரும் குரலிட்டு
ननर्द च கர்ஜித்தான்.

तयोस्तु क्रोधसंरम्भात्परस्परजयैषिणोः । युद्धं सप्तभवद् घोरं दुन्दुभेर्वानरस्य च ॥ ४२ ॥

परस्पर- } “ஒருவரையொருவர்
जयैषिणो: } வெல்ல எண்ணங்
கொண்டவர்களான
तयो: तु அவ்விருவர்களாகிய
दुन्दुभे: துந்துபிக்கும்

वानरस्य च வானரனுக்கும்
क्रोधसंरम्भात् கோடாவேசத்தால்
घोरं பெரும்
युद्धं போர்
सप्तभवत् நடைபெற்றது.

अयुध्यत तदा वाली शक्रतुल्यपराक्रमः । मुष्टिभिर्जालुभिश्चैव शिलाभिः पादपैस्तथा ॥

शक्रतुल्यपराक्रमः “இந்திரனை நிகர்த்த
பராக்கிரமசாலியாகிய
வாலி வாலி,
तदा அப்பொழுது
मुष्टिभि: च முஷ்டிகளாலும்

जालुभि: एव முழங்கால்களாலும்
शिलाभि: கற்களாலும்
पादपै: तथा மரங்களாலும்
अयुध्यत போர்புரிந்தான்.

परस्परं घ्नतोस्तत्र वानरासुरयोस्तदा । आसीदीनोऽसुरो युद्धे शक्रसूनुर्व्यवर्धत ॥ ४४ ॥

युद्धे “போரில்
तदा அப்பொழுது
तत्र அவ்விடத்தில்
परस्परं ஒருவரையொருவர்
घ्नतो: அடித்துக்கொள்ளும்
वानरासुरयो: வானரன், அசுரன்
இவ்விருவர்களில்

असुर: அசுரன்
दीन: நொடித்தவனாக
आसीत् ஆகிவிட்டான்.
शक्रसूनु: இந்திரனது புதல்வன்
வாலி
व्यवर्धत உதஸாகமாயிருந்
தான்.

व्यापारवीर्यधैर्यैश्च परिक्षीणं पराक्रमैः । तं तु दुन्दुभिमुत्पाद्य धरण्यामभ्यपातयत् ॥ ४५ ॥

व्यापारवीर्यधैर्यै: “முயற்சி, வலு, மனோவ
லிமை இவைகளாலும்
पराक्रमै: च மேல்விழுந்து தாக்
சும் வகைகளாலும்
परिक्षीणं கைவிடப்பட்டவனான

तं அந்த
दुन्दुभिं तु துந்துபியையும்
उत्पाद्य தூக்கி,
धरण्यां தரையில்
अभ्यपातयत् அடித்தான்.

युद्धे प्राणहरे तस्मिन्निष्पिष्टो दुन्दुभिस्तदा । स्रोतोभ्यो बहु रक्तं तु तस्य सुस्राव पात्यतः ॥

पपात च महाकायः क्षितौ पञ्चत्वमागतः

॥ ४६ ॥

तदा “அப்பொழுது
 दुन्दुभिः துந்துபி,
 तस्मिन् அந்த
 प्राणहर உயிரை ஒழிக்கும்
 युद्धे போரில்
 निष्पिष्टः பிசையப்பட்டான்.
 पात्यतः வீழ்த்தப்பட்ட
 तस्य அவனுடைய

स्रोतोभ्यो ரத்தக்குழலுகளிலி
 बहु रक्तं तु ருந்தும்
 सुस्राव ஏராளமான ரத்தம்
 महाकायः பெருகி வழிந்தது.
 पञ्चत् आगतः பெருமுடலுற்ற
 क्षितौ அவன்
 पपात च மரணமடைந்தவனாய்
 तत्कायं लोष्टवत्क्षेमुमारब्धो वीर्यावांस्तदा ॥

तस्मिन्पञ्चत्वमापन्ने वाली क्रोधेन चान्वितः ।

तत्कायं लोष्टवत्क्षेमुमारब्धो वीर्यावांस्तदा ॥

तदा “அப்பொழுது
 वीर्यावान् பலவானாகிய
 वाली வாலி
 तस्मिन् அவன்
 पञ्चत् आपन्ने மரணத்தை அடைந்த
 क्रोधेन சினத்தால் [வளவில்]

अन्वितः பற்றப்பட்டவனாய்
 तत्कायं அவனது உடலை
 लोष्टवत् च சிறிய மண்கட்டியைப்
 क्षेमु வீசியெறிய [போல்]
 आरब्धः தீர்மானித்தான்.

तं तोलयित्वा बाहुभ्यां गतसखमचेतनम् । चिक्षेप वेगवान्वाली वेगेनैकेन योजनम् ॥

वेगवान् “பலசாரியாகிய
 वाली வாலி,
 अचेतनं மூடனும்
 गतसखं மாண்டவனுமான
 तं அவனை
 बाहुभ्यां இரு கரங்களாலும்

तोलयित्वा தூக்கி,
 एकेन वेगेन ஒரு மூச்சில்
 योजनं { ஒரு யோஜனை தூரத்
 தில் அதாவது எட்டு
 மைல் தூரத்தில்
 चिक्षेप கடாசியெறிந்தான்.

तस्य वेगप्रविद्धस्य वक्त्रात्क्षतजबिन्दवः । प्रपेतुर्मास्तोत्क्षिप्ता मतङ्गस्याश्रमं प्रति ॥ ४७ ॥

वेगप्रविद्धस्य “வேகமாயெறியப்
 तस्य அவனுடைய [பட்ட
 वक्त्रात् வாயினின்று
 क्षतजबिन्दवः ரத்தத்துளிகள்

मास्तोत्क्षिप्ता: காற்றினால் அடிக்கப்
 பட்டவைகளாய்
 मतङ्गस्य மதங்கமுனிவரது
 आश्रमं प्रति ஆசிரமப் பிரதேசத்
 प्रपेतु: தெறித்தன. [தில்]

तान्हृष्टा पतितास्तत्र मुनिः शोणितविपुषः । कुट्टस्तत्र महाभागश्चिन्तयामास को न्ययम् ॥

तल “அப்பொழுது
 महाभाग: மகா புண்யவானாகிய
 मुनि: முனிவர்,
 तत्र அவ்விடத்தில்
 पतितान् வந்துவிழுந்த
 तान् அந்த
 शोणितविपुषः ரத்தத்திலிலைகளோ

हृष्टा பார்த்து, [ராகி
 कुट्ट: கோபங்கொண்டவ-
 चिन्तयामास { பின்வருமாறு தனக்
 குள்ளேயே சொல்
 लीक़कोण्डा. [தில்]
 अयं ‘இவன்
 कः नु யார் ?

येनाहं सहसा स्पृष्टः शोणितेन दुरात्मना । कोऽयं दुरात्मा दुर्वृद्धिरकृतात्मा च बालिशः ॥

सहसा “ ‘திடீரென
அஃ நான்
येन எந்த
दुरात्मना பாடியால்
शोणितेन ரத்தத்தால் [இந்த
स्पृष्टः च தீண்டப்பட்டேனே-
दुरात्मा துஷ்டஸ்வபாவமு
டையவனும்

दुर्वृद्धिः கெட்ட எண்ணமு
டையவனும்,
अकृतात्मा च மனம் போனபடி
நடக்கின்றவனும்,
बालिशः புரக்கனுமான
अयं இவன்
कः யார் ?

इत्युक्तवाऽथ विनिष्क्रम्य ददर्श मुनिपुङ्गवः । महिषं पर्वताकारं गतासुं पतितं भुवि ॥५२॥

अथ “ அப்பொழுது
मुनिपुङ्गवः முனிவர் பெருமான்
इति மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा தனக்குள்ளேயே
विनिष्क्रम्य சொல்லிக்கொண்டு,
வெளிவந்து,

भुवि தரையில்
गतासुं உயிர்போய்
पतितं விழுந்துகிடக்கும்
पर्वताकारं மலைபோலுருக்கொண்
महिषं எருமையொன்றை [உ
ददर्श கண்டார்.

स तु विज्ञाय तपसा वानरेण कृतं हि तत् । उत्ससर्ज तदा शापं क्षेप्तां बालिनं प्रति ॥

सः “ அவர்
तपसा தவமகிமையால்
तत् அது
वानरेण हि வானரனுலேயே
कृतं तु செய்யப்பட்டிருக்கிற
தென்று

विज्ञाय அறிந்து,
तदा அப்பொழுதே
क्षेप्तां எறிந்த
बालिनं प्रति வாலியைஉத்தேசித்து
शापं பின்வரும் சாபத்தை
उत्ससर्ज இட்டார்.

इह तेनाप्रवेष्टव्यं प्रविष्टस्य वधो भवेत् । वनं मत्संश्रयं येन दूषितं रुधिरस्रवैः ॥

सम्भग्नाः पादपाथ्येमे क्षिपतेहासुरीं तनुम्

॥ ५४ ॥

येन “ ‘எவனால்
मत्संश्रयं நான் வசிக்கும்
वनं வனமானது
रुधिरस्रवैः ரத்தப்பிரவாஹங்க
ளால்
दूषितं கெடுக்கப்பட்டதோ
आसुरीं அசுரனுடைய
तनुं உடலை
इह இவ்விடத்தில்
क्षिपता च எறிந்த எவனால்

इमे இந்த
पादपाः கிருகூதங்கள்
संभग्नाः முறிக்கப்பட்டனவோ
तेन அவனால்
इह இவ்விடம்
अप्रवेष्टव्यं புகத்தக்கதன்று.
प्रविष्टस्य புகுந்த அவனுக்கு
वधः மரணம்
भवेत् உண்டாகக்கூடவது.

समन्ताद्योजनं पूर्णमाश्रमं मामकं यदि । आक्रमिष्यति दुर्बुद्धिर्व्यक्तं स न भविष्यति ॥

மாமக் “எனது
 ஆசிரமம் ஆசிரமத்தை
 சமந்தாந் நாம்முத்திலும்
 புண் பூர்ணமாய்
 யோஜனம் எட்டுமடல் தூரம்
 வரையில்

துஃபுத்தி: துஷ்டனாகிய
 ச: அவன்
 ஆகிரமிப்பதி யதி துழைகின்றான்
 என்றால்
 வ்யக்தம் நிச்சயமாய்
 பவிஷ்யதி ந உயிரிழக்கக்கடவன்.

ये चास्य सचिवाः केचित् संश्रिता मामकं वनम् । न च तैरिह वस्तव्यं श्रुत्वा यान्तु यथासुखम् ॥

மாமக் “எனது
 வன் வனத்தை
 ச்ஸ்திதா: அடைந்தவர்களான
 அச்ய இவனது
 சசிவா: தோழர்கள்
 யே கேசித் எவர்களோ
 தை: ச அவர்களாலும்

இஹ இவ்விடத்தில்
 வஸ்தவ்யம் ந வசிக்கப்படக்கூடாது.
 ஶ்ருத்வா விஷயத்தை அறிந்து
 கொண்டு
 யதாஸுखं இஷ்டப்படி.
 யான்து வெளியில் போய்விடக்
 கடவார்கள்.

यदि तेऽपीह तिष्ठन्ति शपिष्ये तानपि ध्रुवम् । वनेऽस्मिन्मामके नित्यं पुत्रवत्परिरक्षिते ॥
 पत्राङ्कुरविनाशाय फलमूलाभवाय च ॥ ५७ ॥

நித்யம் “எப்பொழுதும்
 புவவத் குழந்தையைப்போல்
 பரிர்ஸ்திதே பரிபாலித்துவரப்
 பட்ட

மாமகே எனது
 அஸிம்ந் இந்த
 வனே வனத்தில்
 பவாங்குர- } இலை, தளிர் இவைக
 விநாஸாய } ளின் அழிவின் ஹே
 துவாயும்

फलमूला- } பழங்கள், கிழங்குகள்
 भवाय च } இவைகளின் அழி
 விண் ஹேதுவாயும்
 ते அவர்கள்
 अपि இன்னும்
 इह இவ்விடத்திலேயே
 तिष्ठन्ति यदि இருக்கின்றார்களென்
 तान् अपि அவர்களையும் [ரூல்
 ध्रुवं நிச்சயமாய்
 शपिष्ये பின்வருமாறு சபித்து
 விடுவேன்.

दिवसश्चाद्य मर्यादा यं द्रष्टा शोऽस्मि वानरम् । बहुवर्षसहस्राणि स वै शैलो भविष्यति ॥

அய “இப்பொழுது
 மர्यादा நடைபெறும்
 நடவடிக்கை
 दिवस: च இன்றுமட்டுந்தான்.
 श: நானோ
 यं எந்த

வானர் குரங்கை
 द्रष्टा अस्मि நான் பார்ப்பேனோ
 स: அவன்
 बहुवर्षसहस्राणि அனேகாயிரம் வரு
 शैल: वै கல்மயமாக [ஷம்
 भविष्यति ஆகக்கடவன் !

शापकारणभीतस्तु वाली विह्वलतां गतः

॥ ६४ ॥

वाली तु

“வாலியும்

शापकारणभीतः

{ சாபத்தால் விளையும்
செய்கையில் அச்ச
முற்றவனாகி

विह्वलतां गतः

துயரமுற்றான்.

ततः शापभयाद्भीत ऋश्यमूकं महागिरिम् । प्रवेष्टुं नेच्छति हरिर्द्रष्टुं वाऽपि नरेश्वर ॥६५॥

नरेश्वर

“புருஷோத்தம!

हरिः

வானான்,

ततः

அப்போதிலிருந்து

शापभयात्

சாபத்தால் விளைய

மாபத்தால்

भीतः

பயமுற்றவனாகி

महागिरिं

சிறந்த பர்வதமாகிய

ऋश्यमूकं

ரிச்யமூகத்தை

प्रवेष्टुं

பிரவேசிக்கவோ

द्रष्टुं अपि वा

கண்ணெடுத்துப்

பார்க்கவுங்கூடவோ

इच्छति न

நினைக்கிறானில்லை.

तस्याप्रवेशं ज्ञात्वाऽहमिदं राम महावनम् । विचरामि सहामात्यो विषादेन च वर्जितः ॥

राम

“ஸ்ரீராம!

अहं

நான்

महावनं

மகாவனத்தை

तस्य

அவனுக்கு

अप्रवेशं

புகுமுடியாததாய்

ज्ञात्वा

தெரிந்துகொண்டு,

सहामात्यः

மந்திரிமார்க்களோடு

विषादेन वर्जितः च

கவலையற்றவனாகவே

इदं

இதில்

विचरामि

வசிக்கிறேன்.

एषोऽस्थिनिचयस्तस्य दुन्दुभेः संप्रकाशते । वीर्योत्सेकाभिरस्तस्य गिरिकूटनिभो महान् ॥

वीर्योत्सेकात्

“வலியின் செருக்கால்

निरस्तस्य

எரியப்பட்ட

तस्य

அந்த

दुन्दुभेः

துந்துபினைது

अस्थिनिचयः

தசையொழிந்த

எலும்புக்கூடு

महान्

மிகப்பெரியதாய்

गिरिकूटनिभः

மலையினைது கொடுமுடி

யை நிகர்த்ததாய்

एषः

இதோ

संप्रकाशते

காணப்படுகிறது.

इमे च विपुलाः सालाः सप्त शाखावलम्बिनः । यत्रैकं घटते वाली निष्पन्नयितुमोजसा ॥

सप्त

“ஏழு

सालाः

ஆச்சாமரங்கள்

विपुलाः

பெரியவைகளாய்

शाखावलम्बिनः

கிளைகள் செறிந்த

வைகளாய்

यस्य

இதில்

एकं

ஒன்றை

ओजसा

பலத்தால்

निष्पन्नयितुं

ஒரு இலையேனும் இல்

லாது செய்வதற்கு

इमे च

இதோ இருக்கின்றன.

वाली

வாலி,

एतदस्यासमं वीर्यं मया राम प्रकीर्तितम्

॥ ६९ ॥

राम

“ஸ்ரீராம!

अस्य

இவனது

एतत्

இப்படிப்பட்ட

असमं

ஒப்பற்றதாகிய

वीर्यं

வீர்யமானது

मया

என்னால்

प्रकीर्तितम्

சொல்லிவிடப்பட்டது

कथं तं वालिनं हन्तुं समरे शक्ष्यसे नृप

॥ ७० ॥

नृप “மன்னரே!
த அப்படிப்பட்ட
வாலின வாலியை

சமரே போரில்
ஹ்நு கொல்ல
கத்ய எப்படி-
சக்யசே நீர் வல்லவராகுவீர்.”

तथा ब्रुवाणं सुग्रीवं प्रहसंलक्ष्मणोऽब्रवीत् । कस्मिन्कर्मणि निवृत्ते श्रद्धया वालिनो वधम् ॥

तथा பேறகண்டவாறு
ब्रुवाणं பேசிய
सुग्रीवं சுக்ரீவரைப்பார்த்து
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
प्रहसन् புன்னகைகொண்டு
अब्रवीत् சொன்னார்.

कस्मिन् ‘எந்த
कर्मणि காரியம்
निवृत्ते செய்துமுடிக்கப்பட்ட
वालिनः வாலியினது [டால்
वधं வதை விஷயத்தில்
श्रद्धया: நீர் நம்பிக்கை
கொள்வீர்? ’

तमुवाचाथ सुग्रीवः सप्त सालानिमानपुरा । एवमेकैकशो वाली विव्याथाथ स चासकृत् ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
त अवரைப் பார்த்து
अथ பின்வருமாறு
उवाच மொழிந்தான்.
पुरा “முன்னொருகால்
इमान् இந்த
सप्त ஏழு
सालान् च ஆச்சாமரங்களையும்

अथ எல்லாவற்றையும்
एवं இப்படியே
एकैकशः தனித்தனியாகவும்
असकृत् பலமுறை
सः அந்த
वाली வாலி
विव्याथ துளைத்திருக்கிறான்.

रामो निर्दारयेदेषां बाणेनैकेन च द्रुमम् । वालिनं निहतं मन्ये दृष्ट्वा रामस्य विक्रमम् ॥

हतस्य महिषस्यास्थि पादेनैकेन लक्ष्मण । उद्यम्य प्रक्षिपेच्चापि तरसा द्वे धनुःशते ॥७४॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!
रामः ஸ்ரீராமர்,
एषा இவைகளுக்கும்
द्रुमं ஓர் மரத்தை
एकेन ஒரு
बाणेन பாணத்தால்
निर्दारयेत् च பிளக்கிறார் என்று
हतस्य மாண்டுபோன [லும்
महिषस्य எருமைபினைது
अस्थि எலும்புங்கூட்டை
एकेन ஒரு
पादेन காலால்
उद्यम्य தூக்கி,

तरसा வலுக்கொண்டு
द्वे धनुःशते { இருநூறு வில்லளவு
(அதாவது 1200 அடி தூரம்)
प्रक्षिपेत् च अपि எறிவார் ஆயினும்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
विक्रमं பராக்கிரமத்தை
दृष्ट्वा பிரத்தியக்ஷத்தில்
கண்டுகொண்டு,
वालिनं வாலியை
निहतं பாண்டவனாக
मन्ये நான் இப்பொழுதே
निश्चयम்கொள்வேன்.”

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवो रामं रक्तान्तलोचनम् । ध्यात्वा मुहूर्तं काकुत्स्थं पुनरेव वचोऽब्रवीत् ॥

சுగிரீவ: சுக்ரீவன்,
 एवं மேற்சண்டலவாறு
 उक्तवा சொல்லிவிட்டு,
 तु இன்னும்
 मुहूर्त முகூர்த்தகாலம்
 { தனக்குள்ளேயே ஆ
 ध्यात्वा { லோசனை செய்து
 விட்டு,

रक्तान्तलोचनं சிவந்த கடைக்கண்க
 काकुत्स्थं கையுடையவரும்
 ककुत्स्थं ககுத்த வம்சத்தவரு
 मा न மான
 राम एव ஸ்ரீராமரையேபார்த்து
 पुनः மீளவும்
 वचः பின்வரும் சொல்லை
 अब्रवीत् சொன்னான்.

शूरश्रासुरवाती च प्रख्यातबलपौरुषः । बलवान्वानरो वाली संयुगेष्वपराजितः ॥ ७६ ॥

வானர: “வானரனாகிய
 वाली வாலி,
 बलवान् பலசாலி.
 शूरः च சூரன்.
 असुरवाती அசுரர்களையும்
 கொன்றவன்.

प्रख्यातबलपौरुषः { மகா பிரசித்திபெற்ற
 { பலமும் ஆற்றலுமு
 { ற்வன்.
 संयुगेषु போர்களில்
 अपराजितः च தோல்வியடையா
 தவன்.

दृश्यन्ते चास्य कर्माणि दुष्कराणि सुरैरपि । यानि संचिन्त्य भीतोऽहमृश्यमूकं समाश्रितः ॥

अस्य “இவனுடைய
 कर्माणि செய்கைகள்
 सुरैः अपि தேவர்களாலும்கூட
 दुष्कराणि च செயற்கரியவைகளாக
 दृश्यन्ते இருக்கின்றன. [களை
 यानि எவைகளோ அவை-

अहं நான்
 संचिन्त्य நினைத்து
 भीतः பயமடைந்தவனாய்
 अश्यमूकं ரிச்யமூகத்திற்கு
 समाश्रितः வந்துசேர்ந்து
 விட்டேன்.

तमजय्यमशृण्यं च वानरेन्द्रममर्षणम् । विचिन्तयन्न मुञ्चामि ऋश्यमूकमहं त्विमम् ॥ ७८ ॥

अहं “நான்
 तं அந்த
 वानरेन्द्रं வானரமன்னனை
 अजय्यं ஜயிக்கமுடியாதவ
 { னெனவும்
 अश्रुयं தலைகொழுத்தவ
 { னெனவும்

अमर्षणं च மன்னிக்கும் குணமில்
 लாதवनेनவும்
 विचिन्तयन् तु தீர்மானித்துக்கொண்
 इमं இந்த [டுதான்
 अश्यमूकं ரிச்யமூகத்தை
 न मुञ्चामि விட்டகலா திருக்கின்
 { ரேன்.

उद्दिप्तः शङ्कितश्चापि विचरामि महावने । अनुरक्तैः सहामाल्यैर्हनुमत्प्रमुखैर्वैः ॥ ७९ ॥

महावने “இந்த பெரும்
 வனத்தில்
 अनुरक्तैः அன்பார்ந்தவர்களும்
 वैः சிறந்தவர்களும்
 हनुमत्प्रमुखैः ஹனுமான் முதலிய

अमाल्यैः सह மந்திரிமார்களுட
 கூடவே
 शङ्कितः च தகிலடைந்தவனாயும்
 उद्दिप्तः अपि மனம் நொந்தவனாயும்
 विचरामि நான் திரிந்துகொண்
 { டிருக்கின்றேன்.

उपलब्धं च मे श्लाघ्यं सम्पित्रं मित्रवत्सल । त्वामहं पुरुषव्याघ्र हिमवन्तमिवाश्रितः ॥

मित्रवत्सल “நண்பரிடம் அன்பு
பாராட்டுபவரே !

मे “எனக்கு
श्लाघ्यं “கொண்டாடத்தக்க
सम्पित्रं च “நல்ல சினேகிதரும்
उपलब्धं “கிடைத்திருக்கிறார்.
पुरुषव्याघ्र “புருஷோத்தமரே !

अहं “நான்
हिमवन्तं “ஹிமவானை
इव “போன்ற
त्वां “தேவரீரை
आश्रितः “புகலடைந்துவிட்டேன்.

किंतु तस्य बलशोऽहं दुर्भ्रातृबलशालिनः । अपत्यक्षं तु मे वीर्यं समरे तव राघव ॥८१॥

किंतु “ஆயினும்
अहं “நான்
दुर्भ्रातृः “கொடிய தமையனும்
बलशालिनः “பலசாலியுமான
तस्य “அவனுடைய
बलशः “ஆற்றலில் பிரத்திய
“சக்தானுபவமுள்ளவன்.

राघव “ஸ்ரீராம !
समरे “போரில்
तव “தேவரீரது
वीर्यं तु “வீரத்தன்மையோ
मे “எனக்கு
अपत्यक्षम् “அனுபவமில்லாதது.

न खल्वहं त्वां तुल्ये नावमन्ये न भीषये । कर्मभिस्तस्य भीमैस्तु कातर्यं जनितं मम ॥

अहं “நான்
त्वां “தேவரீரை
तुल्ये न “பரீக்ஷிக்கவில்லை.
अवमन्ये न “அவமதிக்கவுமில்லை.
भीषये न “பயமுறுத்தக் கருதவு
“மில்லை.

खलु “இப்படி திருவுள்ளத்
“தில் பற்ற பிரார்த்திக்
तस्य “அவனது [கின்றேன்.
भीमैः “பயங்கரமான
कर्मभिः तु “செய்கைகளாலேயே
मम “எனக்கு
कातर्यं “உடல் நடுக்கம்
जनितम् “உண்டாகியிருக்கிறது.

कामं राम भवद्वाणी प्रमाणं धैर्यमाकृतिः । सूचयन्ति परं तेजो भस्मच्छन्नमिवानलम् ॥

राम “ஸ்ரீராம !
कामं “இது இப்படியிருக்க,
भवद्वाणी “தேவரீருடைய
“வாக்கும்,
प्रमाणं “எதற்கும் பயமின்
“மையும்,
धैर्यं “எதற்கும் சலியாத
“பொறுமையும்

आकृतिः “திருமேனியின் தோற்
भस्मच्छन्नं “நீறுபூத்த [முழும்
अनलं “அக்கினியை
इव “போலவே
परं “அமரானுஷ்யமான
तेजः “பராக்கிரமத்தை
सूचयन्ति “வெள்ளொளத்
“துலக்குகின்றன.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सुग्रीवस्य महात्मनः । स्मितपूर्वमथो रामः प्रत्युवाच हरिं प्रभुः ॥

प्रभुः “பிரபுவாகிய
रामः “ஸ்ரீராமர்
महात्मनः “மகாத்மாவாகிய
तस्य “அந்த
सुग्रीवस्य “சுகரீவருடைய

तत् वचनं श्रुत्वा “அம்மொழியை கேட்டு
हरिं “வானரனைப் பார்த்து
स्मितपूर्वं “புன்னகையுடன்
अथो “பின்வருமாறு
प्रत्युवाच “பதிலுரைத்தார்.

परिश्रान्तेन मत्तेन भ्रात्रा मे वालिना तदा । क्षिप्तमेवं प्रहर्षेण भवता रघुनन्दन ॥
नात्र शक्यं बलं ज्ञातुं तव वा तस्य वाऽधिकम् ॥ ९० ॥

ததா அப்பொழுது
परिश्रान्तेन மிகக் களைத்திருந்த
வனும்
मत्तेन சள்ளாண்டு மயக்கத்
திலிருந்தவனும்
मे எனது
भ्राता தமையனுமாகிய
वालिना வாலியால்
क्षिप्त எறியப்பட்ட இது,
रघुनन्दन ஸ்ரீராம!

அஃஸாகத்துடனிருக்
भवता தேவரீரால் [கின்ற
एवं இப்படியெறியப்பட்ட
अव दிருக்கிறது.
अधिकं இவ்விஷயத்தில்
बलं அதிகமான
तव वा பலம்
तस्य वा தேவரீருக்கா, அல்ல
ज्ञातुं அவனுக்கா என்ற[து
न शक्यम् அறிய
முடியாது.

आर्द्रं शुष्कमिति ह्येतत्सुमहद्राघवान्तरम् । स एव संशयस्तात तव तस्य च यद्बले ॥ ९१ ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
एतत् இது [ருப்பதும்
आर्द्रं ரத்தப்பசையுடனி-
शुष्कं உலர்ந்திருப்பதும்
इति என்கிற இராண்டிற்கும்
सुमहत् பெரும்
अन्तरं வித்யாசம்;
तात ஆய்யா!

यत् एव இக்காரணத்தால்தா
तव தேவரீருடையவும் [ன்
तस्य च அவனுடையவும்
बले ஆற்றல்விஷயத்தில்
सः हि அதுவே, (மேற்கண்ட
संशयः வித்யாசமே,
ஜயதேஹதுவாயிருக்
கிறது.

सालमेकं तु निर्भिन्ध्या भवेद्व्यक्तिर्वलावले

॥ ९२ ॥

एकं ஒரு
सालं तु ஆச்சா மரத்தை
மட்டும்
निर्भिन्ध्या: தேவரீர் துளைக்க
வேண்டும்

बलावले { இருவர்களில் யாருக்கு
அதிக பலமென்கிற
व्यक्तिः விஷயத்தில்
भवेत् रिச்சயளுனம்
எற்பட்டும்.

कृवेदं कार्युक्तं सज्यं हस्तिहस्तमिवाततम् । आकर्णपूर्णमायम्य विसृजस्व महाशरम् ॥

हस्तिहस्तं इव “யாணைத்துதிக்கை
आततं நீண்ட [போல
इदं இந்த
कार्युक्तं வில்லை
आकर्णपूर्ण கர்ணபரியந்தம்

आयम्य இழுத்து வளைத்து,
सज्यं कृत्वा நாணைற்றி,
महाशरं பெரிய பாணத்தை
विसृजस्व எய்ய திருவுளம்
கொள்ளும்.

इमं हि सालं प्रहितस्त्वया शरो न संशयोऽत्रास्ति विदारयिष्यति ।

अलं विमर्शनं मम प्रियं ध्रुवं कुरुष्व राजात्मजं शापितो मया

॥ ८४ ॥

त्वया “தேவரீரால்
 प्रहितः விடப்பட்ட
 शरः பாணமானது
 इमं இந்த
 सालं ஆச்சாமாமொன்றை
 विदारयिष्यति துளைத்துவிடப்போகி
 अलं हि அப்படியாகில் [மது.
 संशयः { காரியசுத்தி விளையு
 मोर विनायातोर
 வெனும் சந்தேகம்
 अस्ति न இல்லை.

विमर्शनं } ஏன் ஆராய்ச்சியை
 अलं } இத்துடன் நிறுத்திக்
 கொள்கிறேன்.
 राजात्मजं சக்கிரவர்த்திதிருக்கு
 मया என்னால் [மார!
 शापितः கெஞ்சி பிரார்த்திக்
 कப்பட்ட தேவரீர்
 मम எனக்கு
 प्रियं இஷ்டமான இதை
 ध्रुवं நிச்சயமாய்
 कुरुष्व செய்தருள்வீராக.

यथा हि तेजःसु वरः सदा रविर्यथा हि शैलो हिमवान्हाद्रिषु ।

यथा चतुष्पात्सु च केसरी वरस्तथा नराणामसि विक्रमे वरः

॥ ९५ ॥

तेजःसु ஒளியுள்ளவைகளில்
 वरः சிறந்தது
 रविः சூரியபகவான்
 यथा हि எப்படியோ அப்படி-
 येषु, யேயும்,
 महाद्रिषु மகா பர்வதங்களில்
 हिमवान् இமய
 शैलः மலை
 यथा हि எப்படியோ அப்படி-
 येषு, யேயும்,

चतुष्पात्सु மிருகங்களில்
 वरः சிறந்தது
 केसरी சிங்கம் [யேயும்
 यथा तथा च எப்படியோ அப்படி-
 सदा எப்பொழுதும்
 नराणां மானிடர்களுக்குள்
 विक्रमे பராக்ரமத்தில்
 वरः சிறந்தவராக
 असि தேவரீர் விளங்கு
 கிறீர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9795



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 543

द्वादशः सर्गः—பனிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२ ॥

सुग्रीवप्रत्यायनम्—ஸுகிரீவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டபண்ணுவது.

एतच्च वचनं श्रुत्वा सुग्रीवेण सुभाषितम् । प्रत्ययार्थं महातेजा रामो जग्राह कार्मुकम् ॥

महातेजाः மகா தேஜோவானாகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 सुग्रीवेण சுகிரீவனால்
 सुभाषितं இனிமையாய்
 சொல்லப்பட்ட
 एतत् இந்த

वचनं விண்ணப்பத்தை
 श्रुत्वा ஏற்றுக்கொண்டு,
 प्रत्ययार्थं च நம்பிக்கையுண்டுபண்
 னுவதர்க்காகவே
 कार्मुकं வில்லை
 जग्राह கையிலெடுத்தார்.

ச சூஹித்வா தனுயோர் ஶரமேக் ச மானத: । சாலஸுஹித்வ சிக்ஷே ஜ்யாஸ்வநை: பூரயந்திச: ॥

மானத: யாவரிடமும் மரியா
தையாய் நடக்கும்
ச: அவர்
தோர் பயங்கரமான
தனு: வில்லை
சூஹித்வ எடுத்து,
ஜ்யாஸ்வநை: நானொரு விதமாக

திச: திக்குகளை
பூரயந் 'நிரப்பிக்கொண்டு
ஒக் ஶரம் ச ஒரு பாணத்தை
சால ஒர் ஆச்சாமரத்தை
உஹித்வ குறித்து,
சிக்ஷே விடுத்தார்.

ச விஸுதோ வலவதா வாண: ஸ்வரணபரிஸுத: । பித்வா சாலாநிரிஸ்யே சம பூமி விவேச ஹ ॥

வலவதா பலவானாகிய அவரால்
விஸுத: விடப்பட்ட
ஸ்வரணபரிஸுத: பொற்கட்டுகளுள்ள
ச: அந்த
வாண: பாணமானது
சம எழு

சாலாந் ஆச்சாமரங்களை
பித்வா பிளந்துகொண்டு,
நிரிஸ்யே மலைத்தாழ்வரையில்
பூமி பூமிக்குள்
விவேச புகுந்து விட்டது.
ஹ காண்!

பரிஸுதஸு சூஹிதேந தரா பித்வா மஹாஜவ: । நிஸ்ய ச புநஸ்தூர் ஸ்வரண புநராவிஸத் ॥ ௪ ॥

மஹாஜவ: மகா வேகமுற்ற அது
பரிஸுத: புகுந்து
சூஹிதேந ஒரு நொடிப்பொழுது
தரா பூமியை [தில்
பித்வா பிளந்துவிட்டு,
புந: மீளவும்

தூர் ச தக்கணமே
நிஸ்ய வெளிவந்து
புந: முன்போலவே
ஸ்வரண தனது அம்புறுத்தா
நிரியை
அவிஸத் வந்தடைந்துவிட்டது.

தாந்ஸூதா சம நிபிந்நாஸாலாந்வானரபுஜ்வ: । ராமஸ்ய ஶரவேஜேந விஸ்யம் பரம் தத: ॥ ௫ ॥

வானரபுஜ்வ: வானரோத்தமன்
ராமஸ்ய ஸ்ரீராமருடைய
ஶரவேஜேந பாணசக்தியால்
தாந் அந்த
சம எழு
சாலாந் ஆச்சாமரங்களை

நிபிந்நாந் பிளக்கப்பெட்டவை
புஜ்வ பார்த்து [களாய்
பரம் பரம்
விஸ்யம் ஆச்சார்யத்தை
தத: பின்வருமாறு
அடைந்தான்.

அஹோ ஶரநிபாதேந ராமஸ்யாவிஸுதகர்மண: । யதகர்மணாபதோ ஹே பஸ்யுபாஸவசம் தத: ॥ ௬ ॥

அஸுதகர்மண: எதையும் அனுபாச
மாய் செய்ய வல்ல
ராமஸ்ய ஸ்ரீராமருடைய
ஶரநிபாதேந பாணத்தின் வீழ்ச்சி
யால்
பு: ஹி இவனும் (வாலியும்)

அகர்மணாபத: பெருமாபத்தை
யடைந்தவனும்
பஸ்யுபாஸ- } எமனது பாசத்தால்
வசம் தத: } சிக்கிக்கொண்டவ
யத் அஹோ ஹே ஆய்விட்டான்.
என்பதுதான் என்ன
ஆச்சார்யம்.

சுமீர்வ:	சக்ரீவன்
ராவன்	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
கதாநிலி:	அஞ்ஜலி துறந்தாய்
மூய:	விசேஷமாய்
பிரதாஸ:	பின்வருமாறு
	புகழ்ந்து பேசினான்.

அத	இன்றே
மே	எனது
சுலு:	சுக்ரு
நிஹு:	ஒழிந்தவனாகிறான்.
அஹ் ஹி	நா ஹம்
ஸ்வராய்	எனது ராஜ்யத்தில்
அவஸ்தித:	நிலைக்கப்பெற்றேன்.

<p> சுரான் சவான் அபி ஹ்நு சமர்த்: வாலின் கி் புன: </p>	<p> தேவர்கள் எல்லோரையுமே அழிக்க வல்லீர். வாழியைப்பற்றி சொல்லவும் வேண்டுமோ ! </p>
---	--

கிரி:	மலையும்,
மூமி: வ	பூமியும்
வாரிதா:	பிளக்கப்பட்டனவோ,
தே	அந்த தேவரீருக்கு
ரணாவர:	பொர்முனையில்
ஸ்தா	நிற்க வல்லவன்
க:	யார் ?

விगत:	ஒழிந்தது;
மம	எனக்கு
அவ	இப்பொழுது
பரா	சிறந்த
பிரிதி:	மனத்திருப்தி உண் டாகிவிட்டது.

तमद्यैव प्रियार्थं मे वैरिणं भ्रातृरूपिणम् । वालिनं जहि काकुत्स्थ मया वद्धोऽयमञ्जलिः ॥

காகுத்திய
மே
பிரியார்ய
ஆதூரூபிண
வெரின்
தே
சத்தூருவாகிய
தே
ஆந்த

“ஸ்ரீராம !
எனக்கு
நன்மைசெய்யக்கருதி
தமயனூல் உருக்
கொண்ட

வாலின்
அய எவ
ஜஹி
மயா
அய
அஞ்ஜலி:
வஹ்:
வாலியை
இன்றே
சம்ஹரித்தருள
என்னால் [வேண்டும்.
இதோ
அஞ்சலி
செய்யப்படுகிறது.

ततो रामः परिष्वज्य सुग्रीवं प्रियदर्शनम् । प्रत्युवाच महाप्राज्ञो लक्ष्मणानुमतं वचः ॥१३॥

மஹாபாஜ்:
ராம:
பிரியர்ஷன்
சுஹ்ரீவ்
பரிஷ்வஜ்ய
பகா புத்திமானாகிய
ஸ்ரீராமர்,
சந்தோஷமாய் விளங்
சுக்ரீவனை [கும்
ஆலிங்கனம் செய்து
கொண்டு,

லக்ஷ்மணானுமத்
வவ:
தத:
புதுவாச
லக்ஷ்மணருக்கும்
இஷ்டமாயிருக்கிற
பின்வரும் சொல்லை
அப்பொழுது
பதிலாயுரைத்தார்.

अस्माद्दृच्छाम किष्किन्धां क्षिप्रं गच्छ त्वमग्रतः । गत्वा चाह्वय सुग्रीव वालिनं भ्रातृगन्धिनम् ॥

சுஹ்ரீவ
கிஷ்கிந்தா
அஸ்தா
கஷ்டாம்
தவ்
அஹ்ரத:
“சுக்ரீவ!
கிஷ்கிந்தைக்கு
இவ்விடத்திலிருந்து
நாம் போவோம்.
நீ
முதலில்

க்சிப்ரம்
கவாச
வாலின்
அஹ்ரத:
வேகமாய் செல்.
சென்ற பின்னர்,
தமயனென உறவு
மாத்திரமுடைய
வாலியை
போருக்கழை.

सर्वे ते त्वरितं गत्वा किष्किन्धां वालिनः पुरीम् । वृक्षैरात्मानमावृत्य व्यतिष्ठन् गहने वने ॥

தே
சர்வே
தவரித்
வாலின்:
புரீ
கிஷ்கிந்தா
அவர்கள்
எல்லோரும்
வேகமாய்
வரவேடினது
நகராகிய
கிஷ்கிந்தைக்கு

கவா
கஹ்நே வநே
வ்ருக்ஷை:
அத்மாந்
அவூத்ய
வ்யதிஸ்தந்
சென்று
அடர்ந்த காட்டில்
மரங்களால்
தன்னை
மறைத்துக்கொண்டு,
நின்றனர்.

सुग्रीवो व्यनदद्भोरं वालिनो ह्वानकारणात् । गाढं परिहितो वेगान्नादैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥

சுஹ்ரீவ:
வாலின்:
ஹ்நாகாரணாத்
காஹ்
பரிஹித்:
சுக்ரீவன்,
வாலியை
போருக்கழைக்கும்
உத்தேசத்தால்
இறுக
ஆடையை கட்டிக்
கொண்டவனாகி

வேகாத்
நாடே:
அம்பர்
மிந்நு இவ
வோர்
வ்யநத்
ஒலியின் வேகத்தால்
கர்ஜனைகளால்
ஆகாசத்தை
பிளக்கிறவன்
போலாகி
பயங்கரமாய்
கர்ஜித்தான்.

तं श्रुत्वा निनदं भ्रातुः क्रुद्धो वाली महाबलः । निष्पात सुसंख्यो भास्करोऽस्ततदादिवा ।

महाबलः मका பலசாலியாகிய
वाली வாலீ,
भ्रातुः தம்பியினது
तं निनदं அந்த கஜ்ஜனையை
श्रुत्वा கேட்டு,
क्रुद्धः சினங்கொண்டு

सुसंख्यः மிகப்பரப்புற்றவராக
भास्करो: சூரியபகவான்
अस्ततत् அஸ்தகிரியிலிருந்து
इव வந்தாலெவ்வண்ண
मो अवववववववव
निष्पात வெளியில் வந்தான்.

ततः सुतमुलं युद्धं वालिसुग्रीवयोरभूत् । गगने ग्रहयोर्धोरं बुधाङ्गारकयोरिव ॥ १८ ॥

गगने ஆகாசத்தில்
ग्रहयोः இரு கிரகங்களாகிய
बुधाङ्गारकयोः புதன், அங்காரகன்
इव இவ்விருவர்களுக்கும்
एनगुलं எப்படியோ
अपपपपपप
घोरं பயங்கரமானதும்

सुतमुलं மிகக் குழப்பமானது
युद्धं போர்
ततः அப்பொழுது
वालिसुग्रीवयोः வாலி, சக்ரீவன் இவ்
अभूत् விருவர்களுக்கும்
உண்டாயிற்று.

तलैरशनिकल्पैश्च वज्रकल्पैश्च सुष्टिभिः । जघ्नतुः समरेऽन्योन्यं भ्रातरौ क्रोधमूर्च्छितौ ॥ १९ ॥

क्रोधमूर्च्छितौ கோபாவேசத்திலி
रुद्ध
भ्रातरौ பிராதாக்களாகிய அவ்
समरे போரில் [விருவரும்
अन्योन्यं ஒருவரையொருவர்
अशनिकल्पैः இடியை நிகர்த்த

तलैः च உள்ளங்கைகளாலும்
वज्रकल्पैः வஜ்ராயுதங்களை
निकर्त्त
सुष्टिभिः च முஷ்ட்படிகளாலும்
जघ्नतुः இடித்துக்கொண்
டார்கள்.

ततो धनुषि सन्धाय सायकं वज्रसन्निभम् । वालिसुग्रीवयोर्भात्रोः न व्यक्तमुपधारयत् ॥

ततः அப்பொழுது
वज्रसन्निभं வஜ்ராயுதத்தை
सायकं பாணத்தை [நிகர்த்த
धनुषि வில்லில்
सन्धाय தொடுத்து,
आलो: சகோதரர்களாகிய

वालिसुग्रीवयोः வாலிசக்ரீவர்கள்
व्यक्तं இருவர்க்கும்
इवन् இவன்னானெனும்
पाकुपादा
उपधारयत् न கண்டுகொள்ள முடி
யாமலிருந்தார்.

ततो रामो धनुष्पाणिस्तावुभौ समुदैक्षत । अन्योन्यसदृशौ वीरावुभौ देवाविवाश्विनौ ॥

ततः அப்பொழுது
रामः சூராமர்
धनुष्पाणिः தனுஷ்பாணியாய்,
तौ அந்த
वीरौ வீரர்களாகிய
उभौ இருவர்களையும்
उभौ இரண்டு

अश्विनौ அச்ஷினி
देवौ தேவர்களை
इव போலவே
अन्योन्यसदृशौ { ஒருவனைப்போலவே
இன்னொருவனும் இ
ருக்கின்றவர்களாய்
समुदैक्षत பார்த்தார்.

यन्नावगच्छत्सुग्रीवं वालिनं वाऽपि राघवः । ततो न कृतवान् बुद्धिं शोचुमन्तकरं शरम् ॥

राघवः श्रीरामர்,
सुग्रीवं சுக்ரீவனையாவது
वालिनं वा अपि வாலியையாவது
अवगच्छत् न { எவனின்னானென்று
தெரிந்துகொள்ள
வில்லை.

यत् ஆனதால்
ततः அப்பொழுது
अन्तकरं கொல்லுந்தன்மை
शरं பாணத்தை [யுடைய
मोक्षं பிரயோகிக்க
बुद्धिं न कृतवान् துணியவில்லை.

एतस्मिन्नन्तरे भग्नः सुग्रीवस्तेन वालिना । अपश्यन्नाघवं नाथमृश्यमूकं प्रदुग्धे ॥ २३ ॥

एतस्मिन् अन्तरे இச்சமயத்தில்
सुग्रीवः சுக்ரீவன்,
तेन ஆந்த
वालिना வாலியால்
भग्नः புடைக்கப்பட்டவனாய்

नाथ ரகூடகராகிய
राघव श्रीராமரை
अपश्यन् காணாதவனாய்
अश्यमूकं ரிச்யமுகபார்வதத்தை
நோக்கி
प्रदुग्धे விதைந்தோடினான்.

क्लान्तो रुधिरसिक्ताङ्गः प्रहरैर्जङ्घरीकृतः । वालिनाभिद्रुतः क्रोधात्प्रविवेश महद्गन् ॥

क्लान्तः சோர்ந்தவனாய்,
रुधिरसिक्ताङ्गः ரத்தத்தால் நனைந்த
சரீரமுடையவனாய்
प्रहरैः அடிகளால் [வனாய்,
जङ्घरीकृतः காயப்படுத்தப்பட்ட-
क्रोधात् கோபாவேசத்தால்

वालिना வாலியால்
अभिद्रुतः { பின்பற்றி துரத்தியடி-
க்கப்பட்டவனாய் சுக்
ரீவன்
महद्गन् மகாவனத்தூள், (மதங்
கரதுவனத்தினுள்)
प्रविवेश புகுந்துவிட்டான்.

तं प्रविष्टं वनं दृष्ट्वा वाली शापमयात्ततः । मुक्तो ह्यसि त्वमित्युक्त्वा संनिवृत्तो महाबलः ॥

ततः அவ்விடத்தில்
महाबलः மகாபலசாலியாகிய
वाली வாலி,
तं அவனை
वनं வனத்தினுள்
प्रविष्टं புகுந்துவிட்டவனாக
दृष्ट्वा பார்த்து,
शापमयात् சாபத்திற்குஞ்சி

त्वं “நீ
मुक्तः हि உயிருடன் விடப்பட்ட
டவனாகவே
असि இருக்கின்றனை”
इति என்று
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
संनिवृत्तः திரும்பிப்போய்விட்டான்.

राघवोऽपि सह भ्रात्रा सह चैव हनूमता । तदेव वनमागच्छत्सुग्रीवो यत्र वानरः ॥ २४ ॥

राघवः अपि श्रीராமரும்,
भ्रात्रा தம்பியோடு
सह च கூடவும்
हनूमता ஹனுமாரோடு
सह एव கூடவும்

वानरः வானரனாகிய
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
यत्र எங்கிருந்தாலே
तत् ஆந்த
वनं एव வனத்திற்கே
आगच्छत् திரும்பிவந்தார்.

तं समीक्ष्यागतं रामं सुग्रीवः सहलक्ष्मणम् । ह्रीमान्दीनमुवाचेदं वसुधामवलोकयन् ॥२७॥

சுగிரீவ: சுக்ரீவன்,
சஹலக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மணரோடு கூட
அகரத் திரும்பிவந்த
தம் அந்த
ராமம் ஸ்ரீராமரை
சமீக்ஷய பார்த்து,

ஹீமானு வெட்க
வசுதா தரையை
அவலோகயந் பார்த்துக்கொண்டு
இதம் பின்வருமாறு
தீனம் பரிதாபமாய்
உவாத் பேசினான்.

आह्वयस्वेति मामुत्त्वा दर्शयित्वा च विक्रमम् । वैरिणा घातयित्वा च किमिदानीं त्वया कृतम्॥

விக்ரம் “பரக்கிரமத்தை
दर्शयि वा च வெளிப்படையாய் கா
मां என்னை [ட்டிவிட்டும்
आह्वयस्வ போருக்கழை
इति என்று
उत्त्वा ஆக்ஞாபித்துவிட்டும்

வैரிणा சத்ருவால்
घातयित्वा च அடியுண்ணப்பண்ணிவி
इदानीं இப்பொழுது [ட்டும்
त्वया தேவரீரால்
कृतं செய்யப்பட்டது
किं ஏனே?

तामेव वेलं वक्तव्यं त्वया राघव तवतः । वालिनं तं न हन्मीति ततो नाहमितो ब्रजे ॥

ராஹவ “ஸ்ரீராம!
तां அந்த
वेलं एव சமயத்திலேயே
तं ‘அந்த
वालिन् வாலியை
हन्मि न நான் கொல்லமாட்
इति என்று [டேன்’

तवतः உள்ளபடி.
त्वया वक्तव्यं நீர் சொல்லியிருக்க
வேண்டியது.
ततः அப்பொழுது
इतः இங்கிருந்து
अहं நான்
न ब्रजे போயிருக்கமாட்
டேன்.”

तस्य चैवं ब्रुवाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । करुणं दीनया वाचा राघवः पुनरब्रवीत् ॥

தச்ய அந்த
महात्मनः மகாத்மா வாகிய
सुग्रीवस्य சுக்ரீவன்
एवं மேற்கண்டவாறு
ब्रुवाणस्य च மொழிகையில்
राघवः ஸ்ரீராமர்

दीनया பரிதாபமான
वाचा சொற்கொண்டு
करुणं இரக்கத்துடன்
पुनः மீளவும்
अब्रवीत् பின்வருமாறு பதிலு
ரைத்தார்.

सुग्रीव श्रूयतां तात क्रोधश्च व्यपनीयताम् । कारणं येन बाणोऽयं न मया स विसर्जितः ॥

தாத “அப்பா!
सुग्रीव சுக்ரீவ!
क्रोधः च கோபமானது
व्यपनीयतां விடப்பட்டதும்.
सः அந்த
अयं இந்த
बाणः பாணமானது

मया என்னால்
येन எக்காரணத்தால்
विसर्जितः न போடப்படவில்
இதையா, அந்த
कारणं காரணமானது
श्रूयताम् செவிக்கொடுத்து கே
ட்கப்பட்டதும்.

दत्ताभयवधो नाम पातकं महदुच्यते

॥ ३७ ॥

दत्ताभयवधः } “அபாயம்பெற்றவனைக்
नाम } கொல்லுதல் என்ப
தோ

महत् पातकं } மகா பாதகமென
उच्यते } சாஸ்திரங்களால் கூற
ப்பட்டிருக்கிறது.

अहं च लक्ष्मणश्चैव सीता च वरवर्णिनी । त्वदधीना वयं सर्वे वनेऽस्मिञ्शरणं भवान् ॥

अहं च } “நானும்
लक्ष्मणः च एव } லக்ஷ்மணரும்
वरवर्णिनी } பெண்நாயகமாகிய
सीता च } சீதையும்
वयं } இந்த நாங்கள்
सर्वे } எல்லோரும்

त्वदधीनाः } நின் பொறுப்புள்
} னோர்கள்.
अस्मिन् } இந்த
वने } காட்டில்
भवान् } நீர்
शरणम् } துணையாளர்.

तस्माद्युद्धस्य भूयस्त्वं मा शङ्कां गन्तुमर्हसि । एतन्मुहूर्ते सुग्रीव पश्य वालिनमाहवे ॥
निरस्तमिषुणैकेन वेष्टमानं महीतले ॥ ३९ ॥

तस्मात् } “ஆகையால்
त्वं } நீர்
भूयः } மறுபடி
युध्यस्व } யுத்தம் செய்யும் ;
शङ्कां गन्तुं } சந்தேகம்கொள்ள
मा अर्हसि } வேண்டாம்.
सुग्रीव } சுக்ரீவ !
एतन्मुहूर्ते } இக்கணமே

आहवे } போரில்
वालिन् } வாலியை
एकेन इषुणा } ஒரு பாணத்தால்
निरस्ते } எய்யப்பட்டு
महीतले } பூமியில்
वेष्टमानं } துடித்துக்கொண்
} டிருக்கின்றவனாய்
पश्य } பார்ப்பீர்.

अभिज्ञानं कुरुष्व त्वमात्मनो वानरोत्तम । येन त्वामभिजानीयां द्वन्द्वयुद्धमुपागतम् ॥ ४० ॥

वानरोत्तम } “வானரோத்தமனே !
द्वन्द्वयुद्धं } த்வந்த்வயுத்தத்தை
उपागतं } அடைந்த
त्वां } உம்மை
येन } எதினால்

अभिजानीयां } நான் கண்டுகொள்
} வேண்டு அந்த
अभिज्ञानं } அடையாளத்தை
त्वं } நீர்
आत्मनः } உமக்கு
कुरुष्व } செய்துகொள்ளும்.

गजपुष्पीमिमां फुल्लामुत्पाद्य शुभलक्षणाम् । कुरु लक्ष्मण कण्ठेऽस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

लक्ष्मण } “லக்ஷ்மண !
शुभलक्षणां } நல்ல அழகுவாய்ந்து
फुल्लं } பூத்திருக்கும்
इमां } இந்த
गजपुष्पीं } கஜபூஷ்பி என்ற
} கொடியை

उत्पाद्य } படுங்கி,
अस्य } இந்த
महात्मनः } மஹாத்மாவாகிய
सुग्रीवस्य } சுக்ரீவருடைய
कण्ठे } கழுத்தில்
कुरु } போடு.

समुद्यम्य } नाடுன்றிக்கெண்டு,
 आदित्य- } சூரியனை நிகர்த்த
 सङ्काशान् } வைகளும்த
 रणसाधकान् च { போரில் நினைத்தவைக
 } லோ ஆளிக்கவல்லவை
 शरान् } களுமான
 गुहीत्वा } பாணங்கனையும்
 } எடுத்துக்கொண்டு,

वालिबिक्रम- } வாலியின் பராக்கிரம
 पालितां } த்தால் பரிபாலிக்கப்
 } பட்டதுமான
 किष्किन्धां } கிஷ்கிந்தைக்கு
 ऋश्यसूकान् } ரிச்யசூகத்தினின்று
 सहसुग्रीवः } சகீவனுடன்
 जगाम } நடந்தார்.

अग्रतस्तु ययौ तस्य राघवस्य महात्मनः । सुग्रीवः संहतग्रीवो लक्ष्मणश्च महाबलः ॥ ३ ॥

तस्य } அந்த
 महात्मनः } மகாத்மாவாகிய
 राघवस्य } ஸ்ரீராமருக்கு
 अग्रतः } முன்னே
 सुग्रीवः } சகீவன்

संहतग्रीवः } கழுத்தை அசையாது
 } வைத்துக்கொண்டு
 ययौ } சென்றான்.
 महाबलः } மகாபலசாலியாகிய
 लक्ष्मणः तु } லக்ஷ்மணரும்
 च } அப்படியே முன்
 } சென்றார்.

पृष्ठतो हनुमान्वीरो नलो नीलश्च वानरः । तारश्चैव महातेजा हरियूथपयूथपः ॥ ४ ॥

वीरः } வீரராகிய
 हनुमान् } ஹனுமானும்,
 नलः } நலனும்,
 नीलः } நீலனென்ற
 वानरः च } வானரனும்,

महातेजाः } மகாபலசாலியும்,
 हरियूथपयूथपः } சேனைத்தலைவர்களுக்
 } குத்தலைவனுமான
 तारः च } தாரனும்
 पृष्ठतः एव } பின்பற்றிச்சென்றார்
 } கள்.

ते वीक्षमाणा वृक्षांश्च पुष्पभारावलम्बिनः । प्रसन्नाम्बुवहाश्चैव सरितः सागरंगमाः ॥ ५ ॥
 कन्दराणि च शैलान्श्च निर्दराणि गुहास्तथा । शिखराणि च मुख्यानि दरीश्च प्रियदर्शनाः ॥
 वैदूर्यविमलैस्तोयैः पद्मैश्चाशोककुड्मलैः । शोभितान्सजलान्मार्गे तटाकांश्च व्यलोकयन् ॥
 कारण्डैः सारसैर्हंसैर्वज्रलैर्जलकुट्टैः । चक्रवाकैस्तथा चान्यैः शकुनैः प्रतिनादितान् ॥ ८ ॥

ते } அவர்கள்
 पुष्पभारावलम्बिनः } பூக்களின் சுமையால்
 वृक्षान् च } மரங்களையும் [வளைந்த
 प्रसन्नाम्बुवहाः } தெளிந்த நீரோட்ட
 } முள்ளவைகளும்
 सागरंगमाः च } சமுத்திரத்தைநோக்கி
 } ஓடுகின்றவைகளுமான
 सरितः एव } நதிகளையும்
 कन्दराणि च } பள்ளத்தாக்கு
 } களையும்

शैलान् च } மலைகளையும்
 निर्दराणि च } மலையருகிலையும்
 गुहाः तथा } குகைகளையும்
 मुख्यानि } சிறந்த
 शिखराणि च } சிகரங்களையும்
 प्रियदर्शनाः } அழகிய
 दरीः च } மலைகளின் பிளப்பு
 } களையும்
 वैदूर्यविमलैः } வைநீர்யம்போல் தெ
 } ளியாயிருக்கின்ற

தேயை:	ஜலங்களா லும்
பயை:	தாமரைகளா லும்
अशोककुटुम्बलः	{ அசோகத்தின் மலர்ந்த கொண்டிருந்த மொட்டுகளா லும்
शोभितान्	அழகுவாய்ந்து விளங்கும்
सजलान्	நீர்நிறைந்து விளங்கும் கின்றவைகளும்
कारणैः	நிகரங்களா லும்
सारसैः	அன்றில்களா லும்
हंसैः	அன்னங்களா லும்

வசுலை:	வஞ்சளங்களா லும்
जलकुट्टैः	நீர்க்கோழிகளா லும்
चक्रवाकैः तथा	சக்ரவாகங்களா லும்
अन्यैः	இன்னும் பல
शकुनैः च	பகழிகளா லும்
प्रतिनावितान्	ஒலிக்கப்பட்டவை களுமான
तदाकान् च	தடாகங்களையும்
मार्गे	வழியில் [றவர்களாய்
वीक्षमाणाः	நாற்புறமும்பார்க்கின்-
व्यलोकयन्	கவனித்தார்கள்.

मृदुशष्पाङ्गुराहारान्मृगपोतान्श्च निर्भयान् । चरतः सर्वतोऽपश्यन्स्थलीषु हरिणान्स्थितान् ॥

निर्भयान्	நிர்ப்பயமான
मृदुशष्पाङ्गुरा- हारान्	{ மெல்லிய இளம்பூக்க ளின் துணிகளை மேய கின்றவைகளான மான் குட்டிகளையும் பல இடங்களில்
मृगपोतान्	
स्थलीषु	

स्थितान्	நின்றனுகொண்டும்
सर्वतः	எங்கும்
चरतः च	திரிந்துகொண்டும் இ
हरिणान्	மன்களையும் [ருக்கிற
अपश्यन्	பார்த்தார்கள்.

तदाकवैरिणश्चापि शुक्रदन्तविभूषितान् । घोरानेकचरान्वन्यान्दिरदान्कूलघातिनः ॥१०॥
मत्तान्गिरितदोत्कृष्टान्पर्वतानिव जङ्गमान् । वारणान्वारिदप्रख्यान्महीरेणुसमुक्षितान् ॥११॥
वने वनचरांश्चान्यान्वेचरांश्च विहङ्गमान् । पश्यन्तस्त्वरिता जम्बुः सुग्रीववशवर्तिनः ॥१२॥

सुग्रीववशवर्तिनः	சுக்ரீவன்கூடச் சென்ற ஆவர்களும்
तदाकवैरिणः	தடாகங்களைக் கலக்கு கிறவைகளும்
शुक्रदन्त- विभूषितान्	{ வெளிறிய தந்தை ளால் அழகுற்று வி ளங்குகிறவைகளும்
घोरान्	பயங்கரமானவை களும்
एकचरान्	தனித்தனியே திரிகின் றவைகளும்
कूलघातिनः	கரைகளை நாசம்செய் கின்றவைகளும்
मत्तान्	மதம்கொண்டவை களும்
गिरितदोत्कृष्टान्	மலையடிவாரங்களில் உராய்கின்றவைகளும்
जङ्गमान्	நடந்துகொண்டிருக் கும்

पर्वतान् इव	மலைகளைப்போன்ற வைகளும்
वारिदप्रख्यान्	பேகங்களை நிகர்த்த வைகளும்
महीरेणु- समुक्षितान्	{ பூமியின் புழுதியால் படியப்பெற்றவை களும் [களும்
अन्यान्	காட்டிலுள்ளவை
द्विरदान् अपि	இருதர்தமுள்ளவை களுமான
वारणान् च	யானைகளையும்
वने	சாட்டில்
अन्यान्	மற்றுமுள்ள
वनचरान् च	காட்டுநிருகங்களையும்
खेचरान्	ஆகாயத்தில் பறந்து திரியும்
विहङ्गमान् च	பறவைகளையும்
पश्यन्तः	பார்த்துகொண்டே
त्वरिताः	வேகமாகவே
जम्बुः	நடந்துசென்றார்கள்.

तेषां तु गच्छतां तत्र त्वरितं रघुनन्दनः । द्रुमषण्डं वनं दृष्ट्वा रामः सुग्रीवमब्रवीत् ॥ १३ ॥

तव அப்பொழுது
 तेषां அவர்கள்
 त्वरितं வேகமாய் [கையில்
 गच्छतां तु போய்க்கொண்டிருக்-
 रघुनन्दनः ரகுநன்திலகராகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்,

द्रुमषण्डं மரங்களடர்ந்த
 वनं காடொன்றை
 दृष्ट्वा கண்டு,
 सुग्रीवं சுக்ரீவனைப்பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு வினாவினார்.

एष मेघ इवाकाशे वृक्षषण्डः प्रकाशते । मेघसंघातविपुलः पर्यन्तकदलीवृतः ॥ १४ ॥

एषः “இந்த
 वृक्षषण्डः மரச்சூழல்
 मेघसंघातविपुलः மேகக்கூட்டங்களைப்
 போல் விசாலமாய்

पर्यन्तकदलीवृतः நால்புரமும் வாழைகளால் சூழப்பட்டதாய்,
 आकाशे ஆகாசத்தில்
 मेघः इव மேகம்போல்
 प्रकाशते விளங்குகிறது.

किमेतज्ज्ञातुमिच्छामि सखे कौतूहलं महत् । कौतूहलापनयनं कर्तुमिच्छाम्यहं त्वया ॥

सखे “அன்பரே!
 एतत् किं இது என்ன? என்று
 ज्ञातुं அறிந்துக்கொள்ள
 इच्छामि வேண்டுகிறேன்.
 कौतूहलं { விஷயம் தெரிந்துக்
 கொள்ளவேண்டுமெ
 னும் ஆசை

महत् அதிகம்.
 त्वया உம்மால்
 अहं நான்
 कौतूहलापनयनं } ஆசை நிறைவேறுதலை
 कर्तुं } செய்துக்கொள்ள
 इच्छामि விரும்புகிறேன்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राघवस्य महात्मनः । गच्छन्नेवाचचक्षेऽथ सुग्रीवस्तन्महद्वनम् ॥ १५ ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்,
 तस्य அந்த
 महात्मनः மகாத்மாவாகிய
 राघवस्य ஸ்ரீராமருடைய
 तद्वचनं அம்மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு,
 तत् அந்த
 महद्वनं மகாவனத்தைப்பற்றி,
 गच्छन् एव நடந்துகொண்டே
 अथ பின்வருமாறு
 आचक्षे விளங்க விளம்பினான்.

एतद्राघव विस्तीर्णमाश्रमं श्रमनाशनम् । उद्यानवनसम्पन्नं स्वादुमूलफलोदकम् ॥ १७ ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
 एतत् இந்த
 आश्रमं ஆசிரமமானது
 विस्तीर्णं விசாலமானது.
 श्रमनाशनं சிரமத்தைப்போக்க
 வல்லனது.

उद्यानवनसंपन्नं உத்தியான வனங்கள்
 நிறைந்துள்ளது.
 स्वादुमूल- } ருசிகரமான கிழங்குக
 फलोदकम् } ளையும்; கனிகளையும்
 தீர்த்தங்களையுமு
 டையது.

त्रेतायनोऽपि दीप्यन्ते धूमो ह्यत्र प्रकाशते । वेष्टयन्निव वृक्षायान्कपोताङ्गारुणो घनः ॥

ஹேதாஸ்ய: அபி
தீப்யந்தே
“தரோதாக்கனிகளும்
எரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

हि
अत्र
धूमः
वृक्षायान्
ஆகையால்தான்
இவ்விடத்தில்
புகையானது
மரங்களின் நுனிகளை

कपोताङ्गारुणः
घनः
इव
वेष्टयन्
प्रकाशते
மடப்பிராஸின்
அங்கத்தினது
சிவப்புநிறமுற்ற
மேகம்
போலவே
சுற்றிக்கொண்டு
காணப்படுகிறது.

एते वृक्षाः प्रकाशन्ते धूमसंसक्तमस्तकाः । मेघजालप्रतिच्छन्ना वैडूर्यगिरयो यथा ॥२४॥

एते
वृक्षाः
धूमसंसक्त-
मस्तकाः
“இந்த
மரங்கள்
புகையால் பற்றப்பட்ட
ட நுனிகளையுடைய
வைகளாய்,

मेघजाल-
प्रतिच्छन्ना
वैडूर्यगिरयः
यथा
प्रकाशन्ते
மேகக்கூட்டங்களால்
மறைக்கப்பட்டவை
களாய்
வையூர்யமலைகள்
போலவே
விளங்குகின்றன.

कुरु प्रगामं धर्मात्मंस्तान्समुद्दिश्य राघव । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा प्रयतः संयताञ्जलिः ॥

धर्मात्मन्
राघव
भ्राता
लक्ष्मणेन
सह
तान्
“தர்மா த்மாவே!
ஸ்ரீராம!
தம்பியான
லக்ஷ்மணரோடு
கூட
அவர்களை

समुद्दिश्य
प्रयतः
संयताञ्जलिः
प्रगामं
कुरु
உத்தேசித்து
பக்தியோடு ஒருபட்ட
மனமுடையவராய்
அஞ்சலிஹஸ்தராகி
நமஸ்காரத்தை
செய்யும்.

प्रणमन्ति हि ये तेषां मुनीनां भावितात्मनाम् । न तेषामशुभं किञ्चिच्छरीरे राम विद्यते ॥

राम
तेषां
भावितात्मनां
मुनीनां
ये
“ஸ்ரீராம!
அந்த
ஆத்மநோனிகளாகிய
முனிவர்களை
எவர்கள்,

प्रणमन्ति हि
तेषां
शरीरे
किञ्चित्
अशुभं
न विद्यते
பணிகின்றார்கள்;
அவர்களுக்கு
உடலில்
எவ்வித
நோயும்
உண்டாகிறதில்லை.

ततो रामः सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन कृताञ्जलिः । समुद्दिश्य महात्मानस्तान्प्रीनभ्यवाद्यत् ॥

ततः
रामः
भ्राता
लक्ष्मणेन
सह
कृताञ्जलिः
அப்பொழுது
ஸ்ரீராமர்,
தம்பியாகிய
லக்ஷ்மணரோடு
கூட
அஞ்சலிஹஸ்தராகி

तान्
महात्मानः
समुद्दिश्य
अभ्यवाद्यत्
அந்த
மகாத்மாக்களை
உத்தேசித்து,
அழகுபாரிந்து
சேனத்தார்.

अभिवाद्य च धर्मात्मा रामो भ्राता च लक्ष्मणः । सुग्रीवो वानराश्चैव जम्बुः संहृष्टमानसाः ॥

அபிவாதித்ய ச
அடிபணிந்து சேவித்
ததந்தப் பின்,
தர்மா த்மா வாகிய
ராம: ஸ்ரீராமரும்,
அதா: தம்பியாகிய
லக்ஷ்மண: ச லக்ஷ்மணரும்,

சுக்ரீவ: ச சக்ரீவனும்,
வானரா: புவ வானரர்களும்
சஹ்ர்தமானசா: உவகைபூத்த உள்ளத்
தினராய்
ஜம்பு: வழிநடந்தார்கள்.

ते गत्वा दूरमध्वानं तस्मात्सप्तजनाश्रमात् । ददृशुस्तां दुराधर्षां किष्किन्धां वालिपालिताम् ॥

தே அவர்கள்
தஸா: அந்த
சப்தஜனாஸ்ரமா: சப்தஜனமெனும்
ஆச்ரமத்திலிருந்து
தூர் வெகுதூரம்
அத்வான் வழி
கடந்து,

வாலிபாலிதா: வாலியால் பாலிக்கப்
பட்ட
தூராதர்ஷா: பிறரால் புகழுடியாத
தா: அந்த
கிஷ்கிந்தா: கிஷ்கிந்தையை
தத்ரு: கண்முன் கண்டார்
கள்.

ततस्तु रामानुजरामवानराः प्रगृह्य शस्त्राण्युदितायतेजसः ।

पुरीं सुरेशात्मजवीर्यपालितां वधाय शत्रोः पुनरागताः सह ॥ ३० ॥

தத: அனந்தரம்
ராமானுஜராம- } லக்ஷ்மணரும் ஸ்ரீராம
வானரா: து } ரும் வானரர்களும்
உதிதாயதேஜச: { சத்ருவை மன்னியாத
மிகுந்த கோபம் பொ
ங்கியவர்களாய்
சத்ருவினது
வதத்தின்பொருட்டு
சாஸ்திர ஆயுதங்களை

புரூஹ கையிலேந்திக்
கொண்டு,
சுரேஷாஸ்ம- } இந்திரகுமாரனது வீ
வீர்யபாலிதா: } ர்யத்தால் பரிபாலிக்
கப்பட்ட
புரீ: நகருக்கு
சஹ: ஏககாலத்திலே
புன: திரும்பி
அகதா: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9869

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 617

चतुर्दशः सर्गः—பதினான்காவது ஸர்க்கம் ॥ १४ ॥

युद्धाय वाल्याह्वानम्—யுத்தத்திற்கு வாலியையழைப்பது.

सर्वे ते त्वरितं गत्वा किष्किन्धां वालिनः पुरीं । वृक्षैरात्मानमावृत्य व्यतिष्ठन् गहने वने ॥

தே அவர்கள்
சर्व: எல்லோரும்
வாலின: வாலியினது
புரீ: நகராகிய
கிஷ்கிந்தா: கிஷ்கிந்தையை
தவரित: வேகமாய்

கடந்து,
கஹநே வநே அடர்ந்த காட்டில்
வ்ருக்ஷை: மரங்களால்
அவ்மானம் தன்னை
அவ்ருத்ய மறைத்துக்கொண்டு,
வ்யதிஸ்தந் காத்தாநின்றார்கள்,

विसार्य सर्वतो दृष्टिं कानने काननप्रियः । सुग्रीवो विपुलश्रीवः क्रोधमाहारयद्दृशम् ॥ २ ॥

विपुलश्रीवः நீண்ட கழுத்துடைய
கானனப்ரியः வானரனாகிய
சுக்ரீவன்,
கானன காட்டில்
சर्वतः நாற்புறமும்

दृष्टिं विसार्य சுற்றிப்பார்த்து,
दृशं अग्नவுகடந்த
क्रोधं கோபத்தை
आहारयत् அடைந்தான்.

ततः स निनदं घोरं कृत्वा युद्धाय चाह्वयत् । परिवारैः परिवृतो नादैर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥
गर्जन्निव महामेघो वायुवेगपुरःसरः ॥ ४ ॥

परिवारैः பரிவாரங்களால்
परिवृतः சூழப்பட்ட
सः அவன்,
नादैः கர்ஜனைகளால்
अम्बरं ஆகாயத்தை
भिन्दन् इव பிளப்பவன்போலாகி
वायुवेगपुरःसरः वायுவேகத்தால் தகை
गर्जन् இடிக்கும் [யப்பட்டு]

महामेघः மகாமேகம்
इव போலாகி
घोरं பயங்கரமான
निनदं கர்ஜனையை
ततः அப்பொழுது
कृत्वा च செய்துகொண்டே,
युद्धाय போருக்கு
आह्वयत् அழைகவினன்.

अथ बालार्कसदृशो ह्यसिंहगतिस्तदा । दृष्ट्वा रामं क्रियादक्षं सुग्रीवो वाक्यमब्रवीत् ॥५॥

तदा அப்பொழுது
बालार्कसदृशः இளங்கதிரவனை
யார்த்தவனும்,
ह्यसिंहगतिः கொழுத்த சிங்கநடை
யுடையவனுமான
सुग्रीवः சுக்ரீவன்,

क्रियादक्षं காரியங்களை வாக்க
ளித்தபடி முடிக்கும்
रामं दृष्ट्वा ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து,
वाक्यं ஒரு சொல்லை
अथ இங்ஙனம்
अब्रवीत् நிகழ்த்தினான்.

हरिवागुरया व्याप्तां तप्तकाञ्चनतोरणाम् ।

प्राप्ताः स ध्वजयन्त्राढ्यां किष्किन्धां वालिनः पुरीम्

॥ ६ ॥

हरिवागुरया “வானரக்காவனர்க
ளால்
व्याप्तां நிறைந்துள்ளதும்,
तप्तकाञ्चन-} நல்ல பொன்னான
तोरणां } கோரணங்களையு
டையதும்,

ध्वजयन्त्राढ्यां கொடிகளையும் யந்திர
ங்களையுமுடையதும்,
वालिनः வாலியினது
पुरीम् நகருமாகிய
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்கு
प्राप्ताः स வந்துசேர்ந்து
விட்டோம்.

प्रतिज्ञा या त्वया वीर कृता वालिवधे पुरा । सफलां तां कुरु क्षिप्रं लतां काल इवागतः ॥

वीर “வீரரே!
पुरा முன்னமேயே
वालिबधे வாலிவதைவிஷயத்
त्वया தேவரீரால் [தில்]

प्रतिज्ञा வாக்குத்தத்தம்
या எதுவோ அது,
कृता அருளிவிடப்பட்டது.
कालः ஏற்றகாலம்

आगतः	வந்துவிட்டது.	तां	அதை
लतां	உதவியைக்கோரும்	सफलं	காரியசித்திபெற்ற
	மெலிந்த ஸ்திரீயை	क्षिप्रं	இப்பவே [தாய்
इव	போலிருக்கிற	कुरु	செய்தருளும்.”

एवमुक्तस्तु धर्मात्मा सुग्रीवेण स राघवः । तमथोवाच सुग्रीवं वचनं शत्रुसूदनः ॥ ८ ॥

एवं	மேற்கண்டவாறு	सः	அந்த
सुग्रीवेण	சுக்ரீவனால்	राघवः	ஸ்ரீராமர்,
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப்	तं	அந்த
	பட்டவரும்,	सुग्रीवं	சுக்ரீவனைப் பார்த்து
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	अथ	பின்வருமாறு
शत्रुसूदनः तु	சத்ருசம்ஹாரகரு	वचनं उवाच	திருவாய்மலர்ந்தரு
	மாகிய		எனினர்.

कृताभिज्ञानचिह्नस्त्वमनया गजसाह्वया । लक्ष्मणेन समुत्पाद्य यैषा कण्ठे कृता तव ॥ ९ ॥

लक्ष्मणेन	“லக்ஷ்மணனால்	एषा	அது, இது.
या	எது	अनया	இந்த
समुत्पाद्य	பிடுங்கி,	गजसाह्वया	கஜபுஷ்பியெனும்
तव	உமது	यै	நீர் [கொடியால்
कण्ठे	கழுத்தில் [றதோ ;	कृताभिज्ञानचिह्नः	அடையாளகின்னத்
कृता	போடப்பட்டிருக்கி-		துடன் இருக்கின்றீர்.

शोभसे ह्यधिकं वीर लतया कण्ठसक्तया । विपरीत इवाकाशे सूर्यो नक्षत्रमालया ॥ १० ॥

वीर	“சூரரே !	नक्षत्रमालया	நக்சத்ரவரிசைக
कण्ठसक्तया	கழுத்திலணைந்தி		ளால்
	ருக்கும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
लतया	கொடியால்		வண்ணமேயும்
आकाशे	ஆகாசத்தில்	अधिकं हि	அதிகமாகவும்
विपरीतः सूर्यः	சந்திரன்	शोभसे	விளங்குகின்றீர்.

अद्य वालिसमुत्थं ते भयं वैरं च वानर । एकेनाहं प्रमोक्ष्यामि बाणमोक्षेण संयुगे ॥ ११ ॥

वानर	“வானாரே !	वालिसमुत्थं	வாலியினிடமிருந்து
अद्य	இப்பொழுது		உண்டாயிருக்கும்
संयुगे	போரில்	ते	உமது
अहं	நான்,	भयं	பயத்தையும்,
एकेन	ஒரு	वैरं च	துவேஷத்தையும்,
बाणमोक्षेण	பாணவீழ்ச்சியால்	प्रमोक्ष्यामि	தொலைத்துவிடப்
			போகிறேன்.

मम दर्शय सुग्रीव वैरिणं भ्रातुरुपिणम् । वाली विनिहतो यावद्वने पांसुषु वेष्टते ॥ १२ ॥

சுசுரிவ “சுக்ரீவரே !
 { அண்ணனென உறவு
 மாத் திரம் கொண்டு
 ருக்கும்
 வைரியாகுமவனை
 மம எனக்கு
 வர்சய காட்டுவீராக.

यदि दृष्टिपथं प्राप्तो जीवन्स विनिवर्तते । ततो दोषेण माऽऽगच्छेत्सद्यो गह्वे च मा भवान् ॥

தூஷிபத்ய “கண்புலனாகுதலை
 ப்ராஸ: அடைந்தவனாக
 ச: ஹி அவன்
 ஜீவந் உயிருடன்
 வினிவர்ததே } திரும்பிப்போய்விடு
 யதி கின்றான் என்றால்
 தத: அதினால்

प्रत्यक्षं सप्त ते साला मया बाणेन दारिताः ।

தே “அந்த
 சஸ ஏழு
 சாலா: ஆச்சாமரங்கள்
 மயா என்னால்
 பாணெ ஒரு பாணத்தால்
 ப்ரத்யக்ஷ உமது முன்னிலையிலே
 டாரிதா: பிளக்கப்பட்டன. [யே

अनृतं नोक्तपूर्वं मे कृच्छ्रे महति तिष्ठता । धर्मलोभपरीतेन न च वक्ष्ये कथंचन ॥ १५ ॥

தர்மலோப- } “தர்மத்தில் ஆஸக்தி
 பரிதேந } யை சர்வவுமாய்கொ
 மே என்னால் [ண்ட
 மஹதி பெரும
 க்ருக்ஷே கஷ்டதசையில்
 திஸ்தா இருப்பவனாகியும்

सफलां च करिष्यामि प्रतिज्ञां जहि संभ्रमम् । प्रसूतं कलमं क्षेत्रे वषण्वे शतक्रतुः ॥ १६ ॥

செல்வ் ப்ரஸூத் “நிலத்தில் முளைத்த
 கலம் சென்னெற்பயிரை
 ஷதக்ரது: இந்திரன்
 வர்ஷண மழையால்
 { கதிந்பெறச்செய்கிற
 டிவ து எப்படியோ அப்
 படியே

யாவந் அந்த நிமிஷத்தி
 லேயே

வநே காட்டில்
 வாலி வாலி
 வினிஹத: அடிக்கப்பட்டு
 பாंसுषु தறைப்புழுதியில்
 வேஸ்ததே இதோ புரளுவான்.
 சய: உடனே
 மவாந் நீர்
 மா என்னை
 गह्वे நிந்தியும்.
 दोषेण च என்னிடமிருக்கும்
 தோஷத்தால்

मा आगच्छेत् அணுகவேண்டாம்.

तेनावेहि बलेनाद्य वालिनं निहतं मया ॥

அத இப்பொழுது
 தேந அந்த
 வலேந சக்தியாலே
 மயா என்னால்
 வாலிந் வாலியை
 நிஹத் கொல்லப்பட்டவனாக
 அவேஹி எண்ணும்.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे कृच्छ्रे महति तिष्ठता । धर्मलोभपरीतेन न च वक्ष्ये कथंचन ॥ १५ ॥

அனூத் பொய்
 ந உக்தபூர்வ இதற்குமுன் எப்பவும்
 கத்யன் சொல்லப்படவில்லை.
 வக்ஷ்யே இனிமேலும் எப்பொ
 ந முதும்
 வக்ஷ்யே சொல்லமாட்டேன்.

प्रसूतं कलमं क्षेत्रे वषण्वे शतक्रतुः ॥ १६ ॥

ப்ரதிக்ஷிணைய எனதுபிரதிக்கணையை
 ச஫லா் பூர்த்தியடைந்ததாக
 கரிஷ்யாமி நான் செய்தே திரு
 வேன்.

சம்ப்ரம் மனஏக்கத்தை
 ஜஹி ஒழியும்.

तदाह्वाननिमित्तं त्वं वालिनो हेममालिनः । सुग्रीव कुरु तं शब्दं निष्पतेद्येन वानरः ॥

சுசுரீவ “சக்ரீவரே!
தவ ஆகையால்
த்வ நீர்
ஹேமமாலின:
வாலின:
ஹ்மமாலினித்

பொன்மாலேசூடிய
வாலியை [ணமாய்
அறைகூவுதலின் கார-

யேன எதைச் செய்தால்
வானர:
நிஷ்பதே
தம்
சுஷ்டே
கூறு

வானரன் (வாலி)
வெளிக்கிளம்புவானே
அப்படிப்பட்டதாகிய
கர்ஜனையை
நீ போடு.

जितकाशी बलश्लाघी त्वया चाधर्षितः पुरा । निष्पतिष्यत्यसङ्गेन वाली स म्रियसंयुगः ॥

ஜிதகாசு
பலசுலா
மியசன்யு:
புரா
த்வயா

“ஜயசிலனெனத் தலை
கொழுத்து
பலத்தை கொண்டாடு
பவனும்
போராசையுடையவ
இதற்குமுன் [னும்
உம்மால்

அதர்ஸித:
ச:
வாலி
அசங்கேன
நிஷ்பதிஷ்யதி

அடக்கமுடியா திருந்த
அந்த [வனுமான
வாலி,
உடனே
வெளிப்பட்ட
வருவான்.

रिपूणां धर्षणं शूरा मर्षयन्ति न संयुगे । जानन्तस्तु स्वकं वीर्यं स्त्रीसमक्षं विशेषतः ॥

சன்யு
சுக்
வீர்ய
ஜானந்த:
சூரா: கு
ரிபூணா

“போரில்
தனது
பராக்கிரமத்தை
அறிந்த
சூரர்களோவென்றால்
சத்துருக்களுடைய

தர்ஸணம்
விசேஸத:
ஸ்த்ரிஸமக்ஷம்
மர்ஸயந்தி ந

திரஸ்காரத்தை
அதையும் இன்னும்
விசேஷமாய்
பெண்கள் முன்னிலை
யில்
பொறுக்கமாட்டார்
கள்.”

स तु रामवचः श्रुत्वा सुग्रीवो हेमपिङ्गलः । ननर्द क्रूनादेन विनिर्भिन्दन्निवाम्बरम् ॥

ச:
ஹேமபிங்கல:
சுசுரீவ:
ராமவச:

அந்த
பொன்னிறமுள்ள
சக்ரீவன்,
ஸ்ரீராமருடைய திரு
வாக்கை

சுருவா கு
அம்பர்
விநிர்மிந்நம் இவ
கூர்நாடேன
நனர்தே

கேட்ட பின்னர்,
ஆகாசத்தை
பிளர்க்கின்றவன்
போலாக்,
பெருங்குரலிட்டு
கர்ஜித்தான்.

तस्य शब्देन वित्रस्ता गावो यान्ति हतप्रभाः । राजदोषपराமृष्टाः कुलस्त्रिय इवाकुलाः ॥

தசு
சுஷ்டேன
காவ:
ராஜதோஷபராமுஷ்டா:
அகூலா:

அவனது
கர்ஜனையால்
நிலவுலகெல்லாம்
ராஜதோஷத்தால்
அல்லற்பட்டு
தவிக்கும்

கூலஸ்த்ரிய:
வித்ரஸ்தா:
ஹதப்ரா:
யாந்தி

குலமாதர்கள் போல
உள்ளம் நடுங்கியவை
களாய்
ஒளிகுன்றியவைக
ளாய்
ஆயின.

स तु रोषपरीताङ्गो वाली सन्ध्यातपप्रभः । उपरक्त इवादित्यः सद्यो निष्प्रभतां गतः ॥

சद्य: உடனே
ச: அந்த
வாலி து வாலியும்,
ரோஷபரிதாங்: { கோபத்தால் பற்றப்
பட்ட மனமுடைய
வனாய்

சந்த்யாதபப்: மாலை வெயில் ஒளி
யுடையவனாய்
உபரக்த: கிரஹணம் பிடித்த
ஆதित்ய: சூரியபகவான்
இவ போலவே
நிஷ்ப்ரதாங்: ஒளிகுன்றியிருந்தான்

வாலி த்ஷாகராலஸ்து க்ரோதாதிஸாமிஸிஸிநி: । ஸாத்யுத்பததபபாப: சமூநால இவ இஃ ॥

த்ஷாகரால: கோரைபற்களால் பய
ந்கரமாய்த்தோன்றும்
வாலி வாலி
க்ரோதா க்ரோபாவேசத்தால்
திஸாமி- } கொழுந்துவிட்டொரி
சமிநி: து } யும் அக்கிணியோன்
றவனாகி

உத்பததபபாப: { பிடுங்கி எறியப்பட்ட
தாமரைகளையுடைய
தோற்றமுள்ளதும்
சமூநால: கொடிகளுடனிருக்
கிறதாமரை
இஃ இவ தாமரை ஒடைபோல்
ஸாதி கணப்பட்டான்.

शब्दं दुर्मर्षणं श्रुत्वा निष्पपात ततो हरिः । वेगेन चरणन्यासैर्दारयन्निव मेदिनीम् ॥ ५ ॥

தத: அப்பொழுது
ஹரி: வானான், (வாலி)
துர்மர்ஷணம் பொறுக்கமுடியாத
शब्दं சத்தத்தை
श्रुत्वा கேட்டு,

மேதினீ பூமியை
चरणन्यासै: காலடிவெப்புகளால்
दारयन् इव பிளக்கின் மவன்
वेगेन விரைந்து [போலாகி
निष्पपात வெளிப்புறப்பட்டான்.

तं तु तारा परिष्वज्य स्नेहादशितसौहृदा । उवाच त्रस्तसंभ्रान्ता हितोदकर्मिदं वचः ॥

ஸ்தஸம்ப்ரான்தா பயந்து உள்ளம்
கலங்கிய
தாரா தாரை
ஸ்நேஹத் அன்பினால்
दशितसौहृदा பத்தியை வெளியிட்டுக்
காட்டுகின்றவளாகி

ஹிதோதக் நன்மையை பயக்கத்
इदं பின்வரும் [தக்க
वच: சொல்லை
तं அவனை
परिष्वज्य तु கட்டியனைத்துக்கொ
उवाच சொன்னார். [ண்டே

साधु क्रोधमिमं वीर नदीवेगमिवागतम् । शयनादुत्थितः काल्यं त्यज भुक्तामिव स्रजम् ॥

வீர "நாதா!
नदीवेगं ஆற்றுப்பெருக்கை
इव போலவே
आगतं பொங்கியெழுந்த
इमं இந்த
क्रोधं கோபத்தை
काल्यं அதுகாலையில்
शयनात् படுக்கையிலிருந்து

उत्थित: எழுந்த ஒருவன்
भुक्ता இரவில் புனைந்திருந்த
स्रजं பூமாலையை
इव எவ்வண்ணமோ
त्यज நீக்கவிடும்;
साधु நலம் பெறுகிறார்.

काल्यमेतेन सङ्ग्रामं करिष्यसि च वानर । वीर ते शत्रुबाहुल्यं फल्गुता वा न विद्यते ॥

வானர் “வானாரே!
 एतेन இவனோடு
 काल्यं நாளைக்காலே
 संग्रामं करिष्यसि போரைப் புரிவீர்.
 च அதனால்

वीर नातर !
 शत्रुबाहुल्यं சத்ருவுக்கு அதிகப் பெருமையாவது
 ते தேவரீருக்கு
 फल्गुता वा சிறுமையாவது
 विद्यते न உண்டாகாது.

सहसा तव निष्क्रामो मम तावन्न रोचते । श्रूयतां चाभिधास्यामि यन्निमित्तं निवार्यसे ॥

तव “தேவரீரது
 सहसा அவசரப்பட்டு
 निष्क्रामः வெளிச்செல்கையா
 मम तावत् எனக்கோ [னது
 रोचते न பிடிக்கவில்லை.
 यन्निमित्तं என்னகாரணமாய்

निवार्यसे தேவரீர் தடுக்கப்படு
 किन्तीर् என்பதை
 अभिधास्यामि இதோ, விளங்க விளம்
 पुकिरेन्; புகிறேன்;
 श्रूयतां च செவிகொடுக்கப்
 படும்.

पूर्वमापतितः क्रोधात्स त्वामाह्वयते युधि । निष्पत्य च निरस्तस्ते हन्यमानो दिशो गतः ॥

पूर्व आपतितः “இதற்கு முந்திவந்து
 युधि போரில்
 ते தேவரீரால்
 हन्यमानः புடைக்கப்பட்டு
 निरस्तः தோல்வியடைந்தவனோ
 दिशः திக்குகளை நோக்கி [ய்

गतः ஒடிப்போய்விட்ட
 सः च அவனோ
 निष्पत्य திரும்பிவந்து
 त्वां தேவரீரை
 क्रोधात् கோபத்துடன்
 आह्वयते போருக்கழைக்கின் றான்.

त्वया तस्य निरस्तस्य पीडितस्य विशेषतः । इहैत्य पुनराह्वानं शङ्कां जनयतीव मे ॥

त्वया “தேவரீரால்
 विशेषतः விசேஷமாய்
 पीडितस्य ஹிம்ஸிக்கப்பட்டு
 निरस्तस्य தோல்வியடைந்து
 इह एत्य இங்கு வந்து
 पुनः மீளவும்

तस्य அவனது
 आह्वानं போருக்கழைத்த
 मे எனக்கு [லானது
 इव இப்படிப்பட்டதென சொல்லமுடியாத
 शङ्कां மனக்குழப்பத்தை
 जनयति உண்டுபண்ணுகிறது.

दर्पश्च व्यवसायश्च यादृशस्तस्य नर्दतः । निनादस्य च संरम्भो नैतदल्पं हि कारणम् ॥

नर्दतः “பெரும்கூசலிடும்
 तस्य அவனது
 यादृशः இப்படிப்பட்டதாகிய
 दर्पः அவமரியாதையான நடத்தை
 अल्पं न அசுட்டைசெய்யத்தக்கதன்று.
 व्यवसायः { யுத்தவியாபாரங்களில்
 செய்யும் சுபதோடா
 यम्

च அப்படியே அசுட்டை செய்யத்தக்கதன்று,
 निनादस्य பேரிரச்சலின்
 संरम्भः முழுக்கமும்
 च அப்படியே அசுட்டை செய்யத்தக்கதன்று,
 एतत् அப்பொழுதிய
 कारणं செய்கை
 च அப்படியே அசுட்டை செய்யத்தக்கதன்று
 हि இது திணைம்.

नासहायमहं मन्ये सुग्रीवं तमिहागतम् । अवष्टब्धसहायश्च यमाश्रित्यैष गर्जति ॥ १३ ॥

இஹ
அகாத்
த
சுசுரிவ்
அசஹய்
அஹ்
மன்யே ந
ஏவ:
இவன்
“இப்பொழுது
இவ்விடம் வந்துசேர்ந்
அந்த [திருக்கும்
சுக்ரீவனை
துணையாளனுடனில்
நான் [லாதவனாக
எண்ணவில்லை,
இவன்

ய்
அசுரித்ய
அவஸ்தவ-
சஹய: ச }
गर्जति
எவனோ ஒருவனை
தஞ்சமாயடைந்து,
துணையாளனால் கை
கொடுத்து கார்த்தசுப்
பட்டவனாகவே
பெரும் நட்சஸிடுகின்
ருண்.

प्रकृत्या निपुणश्चैव बुद्धिमान् चैव वानरः । अपरीक्षितवीर्येण सुग्रीवः सह नैष्यति ॥ १४ ॥

प्रकृत्या
बुद्धिमान् च
निपुणः एव
वानरः च
“இயற்கையாகவே
புத்திமானும்
சாமர்ந்தியசாலியும்
வானரனுமான

सुग्रीवः
अपरीक्षितवीर्येण
सह एव
एष्यति न
சுக்ரீவன்
வன்மைபரீக்ஷித்தறிய
ப்படாத ஒருவனோடு
கூட்டுவோடுவென்றால்
வரமாட்டான்.

पूर्वमेव मया वीर श्रुतं कथयतो वचः । अङ्गदस्य कुमारस्य वक्ष्यामि त्वा हितं वचः ॥

वीर
पूर्व एव
कथयतः
“நாதா!
இதற்குமுந்தியே
பல விஷயங்களை
பேசிக்கொண்டிருந்த

मया
श्रुतं
हितं
என்னால் [கிறது.
கேட்கப்பட்டிருக்-
நன்மையை விளைவித்
கும்

कुमारस्य
अङ्गदस्य
वचः
குமாரனாகிய
அங்கதன்
சொல் ஒன்று

वचः
त्वा
वक्ष्यामि
சொல்லாகிய இதை
தேவரீருக்கு
சொல்லுகிறேன்.

अङ्गदस्तु कुमारोऽयं वनान्तमुपनिर्गतः । प्रवृत्तिस्तेन कथिता चारैराप्तैर्निवेदिता ॥ १६ ॥

अयोध्याधिपतेः पुत्रौ शूरो समरदुर्जयौ । इक्ष्वाकूणां कुले जातौ प्रथितौ रामलक्ष्मणौ ॥ १७ ॥

अयं
कुमारः
अङ्गदः
वनान्तं
उपनिर्गतः
अयोध्याधिपतेः
पुत्रौ
शूरो
समरदुर्जयौ
“இந்த
குமாரனாகிய
அங்கதன்
காட்டினுள்
போயிருந்தான் ;
‘அப்போத்திடமன்ன
புதல்வர்களும் [ரின்
ஞாயர்களும்
போரில் வெல்லுதற்கு
ரியவர்களும்

रामलक्ष्मणौ
प्रथितौ
सुग्रीवप्रियकार्माथं
ஸ்ரீராமர் லக்ஷ்மணர்
பிரசித்தபெற்ற [என
வருமான இருவர்கள்
சுக்ரீவருக்கு ஹிதத்
தை செய்யவேண்டி-

इक्ष्वाकूणां
कुले
जातौ
दुरासदौ
இக்ஷ்வாகுக்களுடைய
குலத்தில்
பிறந்தவர்களும்
ஒப்புயர்வில்லாதவர்
களும்

तत्र
प्राप्तौ
आसिः
चारैः
कथिता
प्रवृत्तिः
तेन तु
निवेदिता
அவ்விடத்தில்
வந்திருக்கின்றார்கள்
நண்பர்களான [என்ற
எவாட்களால்
தெரிவிக்கப்பட்ட
தற்காலச்செய்தியா
இவனாலேயே [எனது
ஏனக்கு சொல்லப்
பட்டது.

तव आतुर्हि विख्यातः सहायो रणकर्कशः । रामः परबलमर्दी युगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥

तव “தேவரீரது
 आतुः தம்பியினது
 सहायः हि துணையாளனோ
 विख्यातः திரிலோகப்பிரகித்தி
 रामः ஸ்ரீராமர் ; [பெற்ற
 { போரில் பராக்ரமக்
 रणकर्कशः { தின் எல்லைகண்டறிய
 { ப்படமுடியாதவர் ;

परबलमर्दी சத்துருவினற்றலை அ
 युगान्ताग्निः டியோடொழிப்பவர் ;
 इव போலவே
 उत्थितः உத்பனிக்க்தவர்.

निवासवृक्षः साधूनामापन्नानां परा गतिः । आर्तानां संश्रयश्चैव यशस्यैकभाजनम् ॥

साधूनां “புனையாத்மக்களை
 निवासवृक्षः காத்தருளும் கற்பகம் ;
 आपन्नानां இடறுற்றவர்களுக்கு
 परा எதிலும் போம்பட்ட

गतिः च புகலிடம் ;
 आर्तानां திக்கற்றவர்களுக்கு
 संश्रयः एव ரகூதகர் ;
 यशसः च புகழுக்கு
 एकभाजनं உரிய பாத்திரம்.

ज्ञानविज्ञानसंपन्नो निदेशे निरतः पितुः । धातूनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो महान् ॥

ज्ञानविज्ञान- } “பரமாத்மஞானத்தி
 संपन्नः } லும் மற்றுமுள்ள
 { அறிவிலும் நிபுணர் ;
 पितुः தந்தையினது
 निदेशे ஆக்கிணையில்
 निरतः அசஞ்சலபக்தியுடை
 धातूनां தாதுக்களுக்குயவர் ;

शैलेन्द्रः ஹிமவான்
 इव எப்படியோ
 { அப்படியே
 गुणानां திருக்கல்யாண
 { குணங்களின்
 महान् சர்வோத்திருஷ்டமா
 आकरः சுரங்கம். [கிய

तत्क्षमं न विरोधस्ते सह तेन महात्मना । दुर्जयेनाप्रमेयेन रामेण रणकर्मसु ॥ २१ ॥

तत् “ஆகையால்
 रणकर्मसु போர்த்தொழில்களில்
 अप्रमेयेन அறிவிரகெட்டாத
 { வரும்

महात्मना மகாத்மாவுமாகிய
 तेन அந்த
 रामेण ஸ்ரீராமரோடு
 सह கூட
 ते தேவரீருக்கு
 विरोधः விரோதமென்பது
 क्षमं न யுக்தமன்று.

दुर्जयेन { எப்படிப்பட்டவன
 { லும் வெல்லமுடியா
 { தவரும்

शूर वक्ष्यामि ते किंचिन्न चेच्छाम्यभ्यसूयितुम् । श्रूयतां क्रियतां चैव तव वक्ष्यामि यद्विदितम् ॥

शूर “சூரரே!
 ते தேவரீருக்கு
 किंचित् ஒன்றை
 वक्ष्यामि உரைக்கப்போகிறேன்
 अभ्यसूयितुं च கிணமுட்டுவதற்கோ
 इच्छामि न நான் துணிவுிறேன்.
 तव தேவரீருக்கு

श्रूयतां எதொன்று
 क्रियतां क्रियतां चैव நியாயமானதோ
 { அனுகயே
 वक्ष्यामि சொல்லுகிறேன்.
 श्रूयतां செனிகொடுத்து
 { கேட்க்கப்பட்டும்
 क्रियताम् திருவுளப்படி முடிக்கப்பட்டும்.

यौवराज्ये तु सुग्रीवं तूर्णं साध्वभिषेचय । विग्रहं मा कृथा वीर भ्रात्रा राजन्वलीयसा ॥

वीர “நாதா!
வலியசா தக்க துணையைப்
பெற்றுவிட்ட

அவா தம்பியோடு
விग्रहं போர்
மா கൃதா: புரியாதீர்.

अहं हि ते क्षमं मन्ये तेन रामेण सौहृदम् । सुग्रीवेण च संप्रीतिं वैरमुत्सृज्य दूरतः ॥

अहं हि “அடியாளோ,
तेन रामेण அந்த ஸ்ரீராமருடன்
सौहृदं நட்புபெற்றிருத்தலை
ते தேவரீருக்கு
क्षमं ஏற்றதென
मन्ये எண்ணுகிறேன்
वैरं துவேஷத்தை

लालनीयो हि ते भ्राता यवीयानेष वानरः । तत्र वा सन्निहस्थो वा सर्वथा बन्धुरेव ते ॥

एषः वानरः “இந்த வானரர்
ते தேவரீருக்கு
यवीयान् भ्राता தம்பி.
हि ஆனதால்
लालनीयः கூடி குலாவப்பட்ட
வேண்டியவர்.

न हि तेन समं बन्धुं भुवि पश्यामि कंचन । दानमानादिसत्कारैः कुरुष्व प्रत्यनन्तरम् ॥

हि “ஆனபடியால்
भुवि இவ்வுலகில்
तेन அவரோடு
समं சமமாகிய
बन्धुं பந்துவாகிற
कंचन வேறொருவனை

वैरमेतत्समुत्सृज्य तव पार्श्वे स तिष्ठतु । सुग्रीवो विपुलश्रीवस्तव बन्धुः सदा मतः ॥२७॥

सः “அவர்
एतत् இந்த
वैरं துவேஷத்தை
समुत्सृज्य விட்டொழித்து
तव தேவரீரது
पार्श्वे பக்கலில்
तिष्ठतु இருக்கட்டும்.

राजन् அரசே!
सुग्रीवं तु சுக்ரீவரையே
तूर्णं தக்ஷணமே
साधु மனமுவந்து
यौवराज्ये இளவரசில்
अभिषेचय முடிசூட்டிவையும்.

दूरतः உள்ளத்திலில்லாதபடி
उत्सृज्य விட்டொழித்து
सुग्रीवेण சுக்ரீவரோடு
संप्रीतिं அன்பார்ந்த வாத்ஸல்யமாயிருத்தலையும்
च தேவரீருக்கு ஏற்றதென எண்ணுகிறேன்.

तल सन् वा தூரத்திலிருந்தாலும்
इहस्थः वा பக்கலிலிருந்தாலும்
सर्वथा எப்படியும் [அவர்
ते தேவரீருக்கு
बन्धुः एव கூடப்பிறந்தவரே.

दानमानादिसत्कारैः कुरुष्व प्रत्यनन्तरम् ॥

पश्यामि न நான் அறிந்திலேன்.
दानमानादि- } ரகஷித்தல் கௌரவித்
सत्कारैः } தல் முதலிய அனுசரணைகளால்
प्रत्यनन्तरं ஸ்வாதீனத்திலிருப்பவராக
कुरुष्व செய்துகொள்ளும்.

विपुलश्रीवस्तव बन्धुः सदा मतः ॥२७॥

विपुलश्रीवः நீண்ட கழுத்தை
सुग्रीवः சுக்ரீவர் [யுடைய
सदा எக்காலத்திலும்
तव தேவரீருக்கு
बन्धुः உற்ற துணையவரென
मतः என்னால் நினைக்கப் பட்டவர்.

भ्रातुः सौहृदमालम्ब नान्या गतिरिहास्ति ते ॥ २८ ॥

भ्रातुः “தம்பியினிடம்
सौहृदं நட்பை,
आलम्ब मेற்கொள்ளுதும்;

इह इप्पொழுது
ते தேவரீருக்கு
अन्या வேறு
गतिः अस्ति न கதி இல்லை.

यदि ते मत्प्रियं कार्यं यदि चावैषि मां हिताम् । याच्यमानः प्रयत्नेन साधु वाक्यं कुरुष्व मे ॥

ते “தேவரீருக்கு
मत्प्रियं எனக்கிட்பமானது
कार्यं செய்யத்தக்கது
यदि என்றாலும்
मां அடியாளே
हितां च நலங்கருதுபவளா

अवैषि அறிந்திருக்கின்றீர்
यदि என்றாலும்
याच्यमानः பிரார்த்திக்கப்படும்
मे அடியாளானது [தேவரீர்
वाक्यं விண்ணப்பத்தை
प्रयत्नेन பெரியமனதுசெய்து
कुरुष्व ஏற்றருளும்.
साधु நலம் காண்பீர்.

கவும்

प्रसीद पथ्यं शृणु जल्पितं हि मे न रोषमेवानुविधातुमर्हसि ।

क्षमो हि ते कोसलराजसूनुना न विग्रहः शक्रसमानतेजसा

॥ ३० ॥

प्रसीद “திருவுளமுவந்தரு
मे எனது [ஞாம்.
पथ्यं ஹிதமான
जल्पितं மொழியை
शृणु கேளும்.
रोषं கோபத்தை
अनुविधातुं एव விடாது பற்றியவண்
ணமேயிருக்க

अर्हसि न கூடாது.
हि ஏனெனில்
शक्रसमानतेजसा இந்திரனை நிகர்த்த
ஆற்றலுடைய
ते தேவரீருக்கு
कोसलराजसूनुना கோசலக்கோமான்
विग्रहः போர் [கோமகனோடு
क्षमः न யுத்தமன்று;
हि இது திண்ணம்.”

तदा हि तारा हितमेव वाक्यं तं वालिनं पथ्यमिदं वभाषे ।

न रोचते तद्वचनं हि तस्य कालाभिपन्नस्य विनाशकाले

॥ ३१ ॥

तदा அப்பொழுது
तारा हि தாரையோ
तं அந்த
वालिनं வாலிக்கு
इदं மேற்கண்ட
हितं நியாயமாயிருக்கிறது
पथ्य एव கேட்டமகரமாயிருக்கின்ற
துமான

वाक्यं சொல்லே
वभाषे சொன்னார்.
विनाशकाले அழிவுகாலத்தில்
कालाभिपन्नस्य காலன்கையகப்பட்ட
तस्य हि அவனுக்கோவென்
तद्वचनं அச்சொல்
न रोचते மனத்திருக்கவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9923

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 671



षोडशः सर्गः—பதினாறுவது ஸர்க்கம் || 16 ||

वालिबधः—வாலிவதம்

तामेवं ब्रुवतीं तारां ताराधिपनिभाननाम् । वाली निर्भर्त्स्यामास वचनं चेदमब्रवीत् ॥

வாலி வாஸி
एवं மேற்கண்டவாறு
ब्रुवतीं பேசிக்கொண்டிருக்
கும்
ताराधिपनिभाननां சந்திரனைப்போன்ற
முகமுடைய

तारां தாரையை
निर्भर्त्स्यामास அதட்டினான்.
तां அவனைப்பார்த்து
इदं பின்வரும்
वचनं च சொல்லையும்
अब्रवीत् சொன்னான்.

गर्जतोऽस्य सुसंरब्धं भ्रातुः शत्रोर्विशेषतः । मर्षयिष्याम्यहं केन कारणेन वरानने ॥२॥

वरानने “ஆரணங்கே!
भ्रातुः தம்பியும்
गर्जतः உறுமி கர்ஜிக்கின்ற
विशेषतः அதிலும் [வனும்
शत्रोः சத்துருவுமான
अस्य இவனுடைய

सुसंरब्धं ஆரவாரத்தை
अहं நான்
केन எந்த
कारणेन காரணத்தைக்
கொண்டு

अधर्षितानां शूराणां समरेष्वनिवर्तिनाम् । धर्षणामर्षणं भीरु मरणादतिरिच्यते ॥ ३ ॥

भीरु “பயந்தவனே!
समरेषु போரில்
अनिवर्तिनां புறமுதுகிட்டோடா
अधर्षितानां தோல்வியடையாத
शूराणां சூரர்களுக்கு

मर्षयिष्यामि சகிப்பேன்?
धर्षणामर्षणं அவமானத்தை சகித்
தலென்பது
मरणात् மரணத்தைக்காட்டி
ஊம்
अतिरिच्यते அதிக கஷ்டமானது.

सोढुं न च समर्थोऽहं युद्धकामस्य संयुगे । सुग्रीवस्य च संरम्भं हीनग्रीवस्य गर्जतः ॥४॥

युद्धकामस्य “போரைக்கோரி
गर्जतः கர்ஜிக்கும்
हीनग्रीवस्य கோணக்கழுத்தனாகிய
सुग्रीवस्य சுகரீவனுடைய

संरम्भं च ஆர்ப்பரித்தலை
संयुगे போரில்
सोढुं பொறுக்க
अहं च நான் மட்டும்
समर्थः न உடன்பட்டவனாகேன்.

न च कार्यो विषादस्ते राघवं प्रति मत्कृते । धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च कथं पापं करिष्यति ॥५॥

मत्कृते “என் விஷயத்தில்
राघवं प्रति ராகவரை நினைத்து
ते உனக்கு
विषादः च கவலை என்பதே
कार्यः न கொள்ளத்தக்கதன்று.

धर्मज्ञः च தர்மங்களை உள்ளபடி
யறிந்தவரும்
कृतज्ञः च { சநா தர்மானுஷ்டான
முடையவருமான
அவர்
पापं தகாத காரியத்தை
कथं करिष्यति எவ்வளம் புரிவார்?

निवर्तस्व सह स्त्रीभिः कथं भूयोऽनुगच्छसि । सौहृदं दर्शितं तारे मयि भक्तिः कृता त्वया ॥

தாரே !
 இன்னும்
 ஏன்
 பின்பற்றி வருகின்
 அன்பு [றனை ?
 விளங்கக்காட்டிவிடப்
 பட்டது.

உன்னால்
 என்னிடத்திலுள்ள
 பக்தியும்
 வெளியிடப்பட்டது.
 மற்று மனைவியர்க
 கூட [ளோடு
 திரும்பி போய்விடு.

प्रतियोत्स्याम्यहं गत्वा सुग्रीवं जहि संभ्रमम् । दर्पं चास्य विनेष्यामि न च प्राणैर्विमोक्ष्यते ॥

“நான்
 சென்று
 சுக்ரீவனை
 எதிர்த்து போர்புரிய
 ப்போகிறேன்.

செருக்கை மாத்திரம்
 ஒழிக்கப்போகிறேன்.
 மனச்சஞ்சலத்தை
 விட்டுவிடு ;
 அவன் உயிர் மாய்க்கப்
 படப்போவதில்லை.

अस्य इवन्तु

अहं ह्याजिस्थितस्यास्य करिष्यामि यथेप्सितम् । वृक्षैर्मृष्टिप्रहारैश्च पीडितः प्रतियास्यति ॥

“நான்
 போரில் எதிர்த்து
 இவனுக்கு [நிற்கும்
 எவ்வளவு அவச்யமோ
 அவ்வளவு மட்டுந்
 தான்
 நான்

கரிஷ்யமி
 பிரதிசெய்யப்போகி
 மாங்களாலும் [றேன்.
 முஷ்டிகளின் அடி
 களாலும்
 பிடிக்கப்பட்டவனாய்
 அவன் திரும்பிப்போ
 ய்விடுவான்.

न मे गर्वितमायस्तं सहिष्यति दुरात्मवान् । कृतं तारे सहायत्वं सौहृदं दर्शितं मयि ॥

“துஷ்டா த்மாவாகிய
 அவன்

சहायत्वं
 உன்னால் செய்யக்கூடிய
 உதவி

அவனது கொழுப்
 எனது [பால் விளைந்த
 உபத்திரவத்தை
 பொறுக்கமுடியாது.
 தாரே !

கூதம்
 செய்யப்பட்டது.
 என்னிடத்திலுள்ள
 அன்பானது
 வெளிக்காட்டப்பட்
 டது.

शापिताऽसि मम प्राणैर्निवर्तस्व जयेन च । अहं जित्वा निवर्तिष्ये तमहं भ्रातरं रणे ॥

“எனது
 பிராணன்மீதும்
 வெற்றியின்மீதும்
 ஆணையிடப்பட்டவ
 ஆகிராய். [ளாய்
 நான்

रणे
 போரில்
 அந்த தம்பியை
 ஜயித்துவிட்டு,
 நான்
 திரும்புவேன்.
 திரும்பிப்போ.”

तं तु तारा परिव्वज्य वालिनं प्रियवादिनी । चकार रुदती मन्दं दक्षिणा सा प्रदक्षिणम् ॥

दक्षिणा சாமர் த்தியசாலியும்
प्रियवादिनी ச.தா உள்ளம் குளிரும்
 படிபேசுவனுமான
सा तारा அந்த தாரை
तु இவ்விஷயத்தில்
मन्दं சொல்லியதை ஏற்றுக்
 கொள்ளா திருந்த

तं அந்த
वालिनं வாலியை
परिव्वज्य தழுவி,
रुदती அழுதுகொண்டே
प्रदक्षिणं பிரதக்ஷிணம்
चकार செய்தார்.

ततः स्वस्त्ययनं कृत्वा मन्त्रवद्विजयैषिणी । अन्तःपुरं सह स्त्रीभिः प्रविष्टा शोकमोहिता ॥

ततः அப்பொழுது
शोकमोहिता சோகத்தால் மெய்மற
 ந்துவிட்ட அவள்
विजयैषिणी { இவனுக்கு வெற்றியை
 பிரார்த்திக்கின்றவ
 ளாகி
मन्त्रवत् சாஸ்திரோக்தமாய்

स्वस्त्ययनं தெய்வப்பிரார்த்தனை
 யை
कृत्वा செய்துவிட்டு
स्त्रीभिः सह மற்று மனைவியார்க
 ளோடுகூட
अन्तःपुरं அந்தப்புரத்திற்கு
प्रविष्टा போய் சேர்ந்தனர்.

प्रविष्टायां तु तारायां सह स्त्रीभिः स्वमालयम् । नगरान्निर्ययौ क्रुद्धो महार्सप इव श्वसन् ॥

तारायां தாரை
स्त्रीभिः மற்று மனைவியார்க
सह கூட [ளோடு
स्वं தனது
आलयं ஆரண்மனைக்கு
प्रविष्टायां तु சென்றபின்னர்
महार्सपः மகாசர்ப்பம்

इव போல்
श्वसन् பெருமூச்சுவிட்டுக்
 கொண்டு
क्रुद्धः சிற்றங்கொண்ட
 அவன்
नगरात् நகரத்திலிருந்து
निर्ययौ வெளிப்புறப்பட்டான்

स निश्वस्य महावेगो वाली परमरोषणः । सर्वतश्चारयन् दृष्टिं शत्रुदर्शनकाङ्क्षया ॥ १४ ॥

स ददर्श ततः श्रीमान्सुग्रीवं हेमपिङ्गलम् । सुसंवीतपवष्ठ्यं दीप्यमानमिवानलम् ॥ १५ ॥

सः அந்த
श्रीमान् वाली ஸ்ரீமானாகிய வாலி
परमरोषणः மகா கோபங்கொண்
 டவனாய்

हेमपिङ्गलं பொன்னிறமுடைய
 வனும்

शत्रुदर्शन- } சத்ருவைக்கண்டுவிட
काक्षया } வேண்டுமெனும் அ
 வாவால் [வனாகி

सुसंवीतं நல்ல ஆடையாபரண
 ங்களையணிந்தவனும்

महावेगः மிக வேகங்கொண்ட-
निश्वस्य பெருமூச்சு விட்டுக்
 கொண்டே

दीप्यमानं கொழுந்துவிட்டெ
अनलं அக்னியை [ரியும்

सर्वतः நாற்புறமும்
दृष्टिं चारयन् சுற்றிப்பார்த்துக்-

इव நிகர்த்தவனாய்
अवष्ट्यं எதிர்த்துநிற்கும்
सुग्रीवं சக்ரீவனை
सः அவன்
ततः அப்பொழுது
ददर्श கண்முன் கண்டான்.

तं स दृष्ट्वा महावीर्यः सुग्रीवं पर्यवस्थितम् । गाढं परिदधे वासो वाली परमरोषणः ॥ १६ ॥

महावीर्यः मகா வீர்யவானாகும்
 सः वाली அந்த வாலி
 तं सुग्रीवं அந்த சுக்ரீவனை
 पर्यवस्थितं போருக்குத்தயாராய்
 நிற்பவனாய்

दृष्ट्वा கண்டு,
 परमरोषणः மிக சினங்கொண்டவ
 वासः ஆடையை [அகி
 गाढं இறிக்கி
 परिदधे கட்டிக்கொண்டான்.

स वाली गाढसंवीतो मुष्टिसुद्यम्य वीर्यवान् । सुग्रीवमेवाभिमुखो ययौ योद्धुं कृतक्षणः ॥

गाढसंवीतः ஆடையை இறுக்கிக்
 कट्टि-க்கொண்டிருந்த
 सः அந்த
 वीर्यवान् வீர்யவானாகும்
 वाली வாலி
 सुग्रीवं एव சுக்ரீவனையே

अभिमुखः எதிரில் பார்க்கின்றவ
 कृतक्षणः ஏற்றசமயமென்றெண்
 मुष्टि முட்டியை [ணி
 उद्यम्य உயர்த்துக்கிக்
 योद्धुं அமராட [கொண்டு,
 ययौ ஆரம்பித்தான்.

श्चिष्टमुष्टिं समुद्यम्य संरथतरमागतः । सुग्रीवोऽपि समुद्दिश्य वालिनं हेममालिनम् ॥ १८ ॥

सुग्रीवः अपि சுக்ரீவனும்
 हेममालिनं பொன்மாலையை
 யணிர்திருந்த
 वालिनं வாலியை
 समुद्दिश्य நினைத்து,
 शिष्टमुष्टिं இறுக்கிய முட்டியை

समुद्यम्य உயர்த்துக்கிக்
 கொண்டு,
 संरथतरं இன்னுமதிக கோபா
 வேசத்தை
 आगतः அடைந்தான்.

तं वाली क्रोधताम्राक्षः सुग्रीवं रणपण्डितम् । आपतन्तं महावेगमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १९ ॥

वाली வாலி
 रणपण्डितं போர்வீரனும்
 महावेगं மகாவேகமாய்
 आपतन्तं எதிர்த்துவருகின்ற
 வனுமான
 तं அந்த

सुग्रीवं சுக்ரீவனை பார்த்து
 क्रोधताम्राक्षः கோபத்தால் சிவந்த
 கண்களுற்றவனாகி
 इदं பின்வரும்
 वचनं சொல்லை
 अब्रवीत् மொழிந்தான்.

एष मुष्टिर्मया बद्धो गाढः संनिहिताङ्गुलिः । मया वेगविमुक्तस्ते प्राणानादाय यास्यति ॥

मया “என்னால்
 संनिहिताङ्गुलिः விரல்களை நெருக்கி
 मुष्टि: முட்டியானது
 गाढः கெட்டியாய்
 एषः இதோ
 बद्धः பிடித்துவிடப்பட்டது
 मया என்னால்

वेगविमुक्तः ஆத்திரத்துடன் பிர
 யோகிக்கப்பட்ட இது
 ते உனது
 प्राणान् உயிரை
 आदाय அரித்துக்கொண்டு,
 यास्यति போகப்போகிறது.”

ततोऽवर्धत वाली तु बलवीर्यसमन्वितः ॥ २७ ॥

ततः वाली तु

அதன்மேல் வாலியோ

अवर्धत

உதஸா ஹம்கொண்டு

बलवीर्यसमन्वितः

ஆற்றலுடனும் ஆண்
மையுடனும் கூடியவ
னும்

விளங்கினான்.

सूर्यपुत्रो महावीर्यः सुग्रीवः परिहीयत ॥ २८ ॥

महावीर्यः

மிக்க ஆண்மையுற்ற

सूर्यपुत्रः

சூரியனது புதல்வனு

सुग्रीवः

சுகரீவன் [மாகிய

परिहीयत

சிறிது களைப்புற்றான்.

வனும்,

वालिना भगदर्पस्तु सुग्रीवो मन्दविक्रमः ।

वालिनं प्रति सामर्थो दर्शयामास लाघवम् ॥

वालिना

வாலியால்

सामर्थः तु

ஆவேசங்கொண்டவ

भगदर्पः

கர்வம் சூலைத் து

वालिनं प्रति

வாலியினிடம் [இது

मन्दविक्रमः

பலங்குறைந்தவனான

लाघवं

வன்மையின்வனத்தை

सुग्रीवः

சுகரீவன்

दर्शयामास

காட்டுவித்தான்.

वृक्षैः सशाखैः सशिवैर्वज्रकोटिनिभैरखैः । मुष्टिभिर्जातुभिः पद्भिर्बाहुभिश्च पुनः पुनः ॥

तयोर्युद्धमभूद्धोरं वृत्रवासवयोर्वि ॥ ३० ॥

वृत्रवासवयोः इव

விருத்திரனுக்கும் இந்

नखैः

நகங்களாலும்

मुष्टिभिः

முஷ்டிகளாலும்

जातुभिः

முழங்கால்களாலும்

पद्भिः

கால்களாலும்

बाहुभिः च

கைகளாலும்

युद्धं

போரானது

वोरं

பயங்கரமாய்

पुनः पुनः

மாறி மாறி

अभूत्

நிகழ்ந்தது.

तौ शोणिताक्तौ युध्येतां वानरौ वनचारिणौ । मेघाविव महाशब्दैस्तज्जयानौ परस्परम् ॥

वनचारिणौ

வனத்திலச்சஞ்சரிக்கும்

इव

போலவே

वानरौ

வானரர்களாகிய

महाशब्दैः

பேரொலிகளால்

तौ

அவ்விருவர்களும

परस्परं

ஒருவரை ஒருவர்

शोणिताक्तौ

குறுதி தோய்ந்தவர்

तज्जयानौ

பயமுறுத்திக்

களாய்

கொண்டு

मेघौ

இருமேகங்கள்

युध्येताम्

போர் புரிந்தார்கள்.

हीयमानमथोऽपश्यत्सुग्रीवं वानरेश्वरम् । वीक्षमाणं दिशश्चैव राघवः स मुहुर्मुहुः ॥ ३२ ॥

सः

அந்த

दिशः च

எல்லாதிக்குகளிலும்

राघवः

ஸ்ரீராமர்,

मुहुः मुहुः

அடிக்கடி

वानरेश्वरं

வானரமன்னனாகிய

वीक्षमाणं एव

பார்க்கிறவனாகவும்

सुग्रीवं

சுகரீவனை

अथो

அப்பொழுது

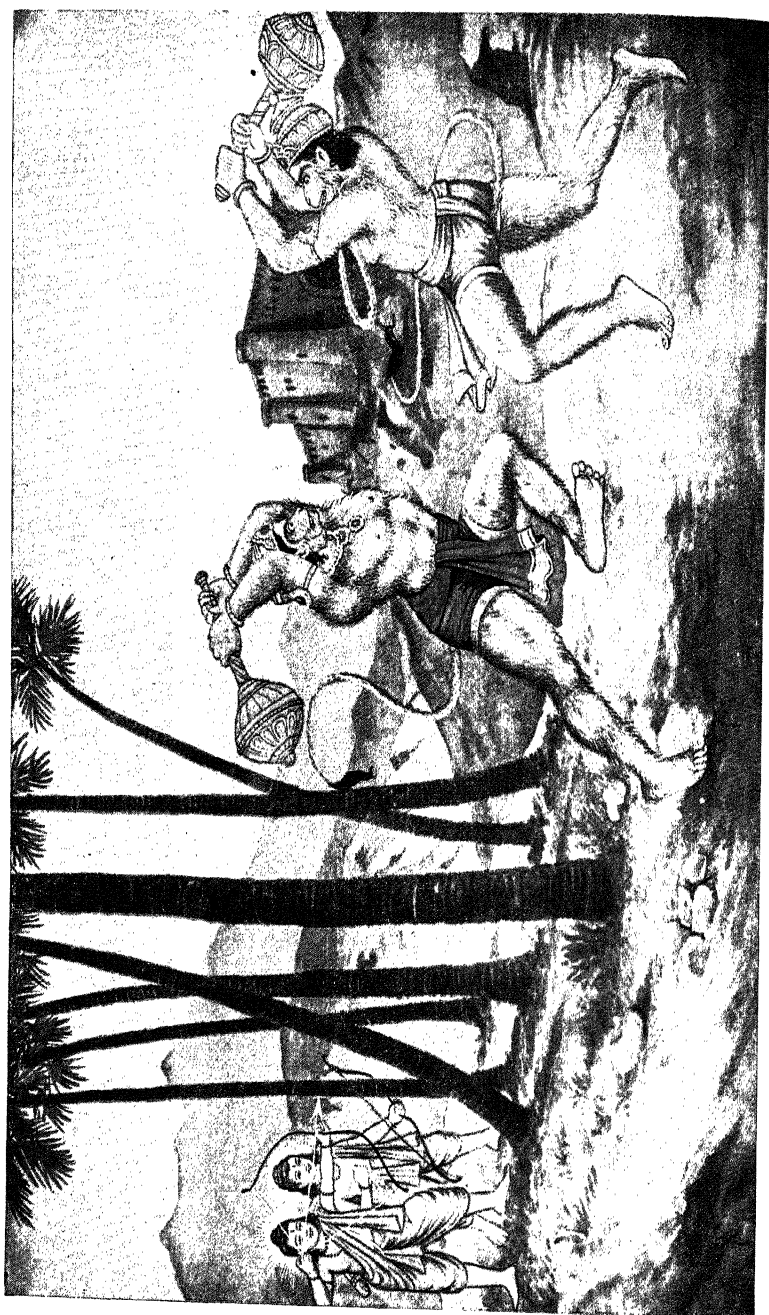
हीयमानं

களைத்த

अपश्यत्

கவனித்தார்.

बालि-सुग्रीव-युद्ध



ततो रामो महातेजा आर्तं दृष्ट्वा हरीश्वरम् । शरं च वीक्षते वीरो वालिनो वधकारणात् ॥

மஹாதேஜா: அமர் அனுவத்யமான
ஆற்றலுடையவரும்,
வீர: ச வீரருமான
ராம: ஸ்ரீராமர்,
ஹரிஸ்வர் வானரமன்னனை,
(சக்ரீவனே)
ஆர்த் சங்கடத்திலிருப்பவ
னாய்

தூஷ்ட பார்த்து,
தத: அதன்மேல்
வாலின: வாலியினது
வத்காரணா வதையை உத்தேச
கித்து
சர் பாணத்தில்
வீக்ஷதே கண்ணோக்கினார்.

ततो धनुषि सन्धाय शरमाशीविषोपपम् । पूरयामास तच्चापं कालचक्रमिवन्तकः ॥३४॥

தத: அதன்மேல்
அாஸீவிஷோபம் சர்ப்பத்தை நிகர்த்த
சர் பாணத்தை
தனுசி வில்லில்
சந்தாய ஸூட்டி
தவ் சாப அந்த வில்லை

அந்தக: எமன்
காலச்சக்ரம் எமதண்டத்தை
இவ எவ்வண்ணமோ
ஆவ்வண்ணமே
பூரயாமாச சித்தமாக்கிக்
கொண்டார்.

तस्य ज्यातलघोषेण त्रस्ताः पत्ररथेश्वराः । प्रदुदुर्बुर्गगाथैव युगान्त इव मोहिताः ॥ ३५ ॥

தச்ய அவரது
ஜ்யாதலதோஷேண நாணின் டங்கார
ஒசையால்
யுகாந்தே பிரளயகாலத்தில்
இவ போலவே
பவரதேஸ்வரா: ச பெரும் பறவைகளும்,

சூரா: எவ விலங்குகளும்
தஸ்தா: திகிலூற்று
மோஹிதா: மதிகலங்கி
பரதுது: நாற்புறமும் ஓடிக்
தலைப்பட்டன.

मुक्तस्तु वज्रनिर्घोषो प्रदीप्ताशनि-सन्निभः । राघवेण महाबाणो वालिवक्षसि पातितः ॥

வஜ்ரநிர்வோஷ: வஜ்ராயுதத்தை நிகர்
த்து ஒலிக்கிறதும்,
பரதீஸாஸநி- } ஜவலிக்கும் மின்னலை
சன்னிப: } நிகர்த்ததும்,
ராஃவேண ஸ்ரீராமரால்

சூக்த: து விடப்பட்டதுமான
மஹாபாண: மகாபாணமானது
வாலிவக்ஷஸி வாலியின் மார்பில்
பாதித: பாய்க்கப்பட்டது
விளங்கிற்று.

ततस्तेन महातेजा वीर्योत्सिक्तः कपीश्वरः । वेगेनाभिहतो बाली निपपात महीतले ॥

தத: அப்பொழுது
மஹாதேஜா: பெரும் ஆற்றலுடை
யவனும்
வீரயோஸ்திக்த: கொழுப்பு தலைக்
கேறியவனும்
கபீஸ்வர்: கபிமன்னனுமாகிய

வாலி வாலி
தென அதால்
வேகன உக்கிரமாய்
அபிஹத: அடியுண்டவனாய்
மஹிதலே பூமியில்
நிபபாத சாய்ந்துவிட்டான்.

इन्द्रध्वज इवोद्धूतः पौर्णमास्यां महीतले । आश्वयुक्समये मासि गतश्रीको विचेतनः ॥

आश्वयुक्समये	{ ஐப்பசிமாதம் (கௌட தேசத்தில்) உத்ஸவம் நடைபெறுகிறதாகிய	उद्धूतः	இறக்கப்பட்ட
मासि	மாசத்தில்	इन्द्रध्वजः	இந்திரபிம்பத்தை வரையப்பட்ட கொடி.
पौर्णमास्यां	பௌர்ணமிதினத்தில்	इव	போலவே
महीतले	பூமியில்	विचेतनः	அறிவிழந்து
		गतश्रीकः	ஒளிகுன்றியவனான.

नरोत्तमः कालयुगान्तकोपमं शरोत्तमं काञ्चनरूप्यभूषितम् ।

ससर्ज दीप्तं तमपित्रमर्दनं सधूममग्निं मुखतो यथा हरः ॥ ३९ ॥

नरोत्तमः	புருஷோத்தமர், ஸ்ரீராமர்	तं	அந்த
कालयुगान्तकोपमं	பிரளயகாலத்து எமனை நிகர்த்ததாய்	शरोत्तमं	சரோத்தமத்தை
काञ्चनरूप्यभूषितं	{ பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்	हरः	சிவபெருமான்
अमित्रमर्दनं	சத்துருக்களை அழிப்பதும்	सधूसं	புகையோடுகூடிய
दीप्तं	ஒளியுற்று விளங்குகிறதான	अग्निं	ஊழித்தீயை
		मुखतः	வாயிலிருந்து
		यथा	கக்குவது எவ்வாறோ அவ்வாறே
		ससर्जं	அப்பொழுது விரித்தார்.

अथोक्षितः शोणिततोयविस्रवैः सुषुप्तिताशोक इवानिलोद्धूतः ।

विचेतनो वासवसूनुराहवे विभ्रंशितेन्द्रध्वजवत् क्षितिं गतः ॥ ४० ॥

वासवसूनुः	இந்திரனது புதல்வன்	सुषुप्तिताशोकः	நிறையப்பூத்த அசோகமரம்
आहवे	போரில் [வாழி	इव	போலவும்
शोणिततोयविस्रवैः	ரத்தநீர்பெருக்குகளால்	विभ्रंशितेन्द्र-ध्वजवत्	{ இறக்கப்பட்ட இந்திர தவஜம் போலவும்
उक्षितः	நனைக்கப்பட்டவனாய்	क्षितिं	பூமியில்
विचेतनः	பிரக்ஞையற்றவனாய்	अथ	அப்பொழுது
अनिलोद्धूतः	காற்றால் அடிபாறியேற்றப்பட்ட	गतः	விழுந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 9963

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 711



वालिना रामगर्हणम्—வாலி ஸ்ரீராமரை நிக்திப்பது.

रणकर्कशः	போரில் தீரனும்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்
शरेण	ஒரு பாணத்தால்
सहस्रा	வலுவாய்
अभिहतः	அடியுண்டவனுமான

வாலி	வாலி
நிகுத்த:	வேரறுக்கப்பட்ட
பாடப: இவ	மரம்போலவே
தத:	அப்பொழுது
பபாத	சாய்ந்துகிடந்தான்.

தசகாஷ்ணபூஷण:	நல்ல பொன்னாபரணங்களை யணிப்பெற்ற
ச:	அவன் [நிரூத
மூமூ	மூமியில்
ந்யஸ்தசர்வாங்க:	{ சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சகல அவயவங்களை யுடையவனாய்

सुत्तरदिमः	கயறுகள் அவிழ்க்கப் பெற்ற
देवराजस्य	இந்திரனது
ध्वजः इव	துவஜம்போலவே
अपतत्	விழுந்ததுகிடந்தான்.

हर्यक्षाणां
गणेश्वरे

குரங்குகளுடையவும்
காடிகளுடையவும்
கணங்களுக்கு மன்ன
சூகிய

निपतिते	விழந்ததும்
नष्टचन्द्रं	சந்திரனில்லா
व्योम	வானம்
इव	போலவே
भूतलं	அவனது ராஜ்யம்
व्यराजत न	பொலிவழிந்தது.

तस्मिन्	அவன்
भूमौ	பூமியில்
भूमौ निपतितस्यापि तस्य देहं महात्मनः ।	
भूमौ	பூமியில்
निपतितस्य	விழுந்தப்பட்டு
तस्य महात्मनः	அந்த மகா த்மாவினு
देहं	உடலை
श्रीः	உடலின் மேனியும்
न जहाति	மாறவில்லை.

<p>श्रीर्जहाति न प्राणा न तेजो न पराक्रमः ॥</p>	
<p>प्राणा:</p>	உயிரும்
<p>ந</p>	போகவில்லை.
<p>तेजः</p>	உடலின் ஒளியும்
<p>ந</p>	குன்றவில்லை.
<p>पराक्रमः अपि</p>	மனோதையமும்
<p>ந</p>	மழுங்கவில்லை.

हरिराजस्य	வா னரமன்ன இடைய
काञ्चनी	பொன்மயமான தும்
वज्रभूषिता	வைவரங்குளிழைக்கப்
	பெற்றதும்
शक्रदत्ता	இந்திரனாஸிக்கப்பட்ட
सा	அந்த டுதுமான

வரா மாலை	உத்தமமான மாலை
பாணாந்	உரிமையும்
தேஜ:	உடலினொளியையும்
அய்யம் ச	உடலின் மேனியையும்
தாற	நிலைத்திருக்கச் செய்
	தது.

சங்லெ போரில்
 ராதசெதன் பிரக்தைநயிழந்து
 பதிதன் பூமியில் விழந்து கிட
 த் க்கிறவனுமான
 அந்த

ஹேமாலின் பொன்மாலையை
 யணிந்த
 மஹேஸ்வரன் இந்திரனது புதல்வ
 வாலின் வாலியை [னாகிய
 வதர் பார்த்தார்.

बहुमान्य च तं वीरं वीक्षमाणं शनैरिव । उपयातौ महावीर्यौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

மகாவீரர்களும்
 சகோதரர்களுமான
 பூதீராமரும் லக்ஷ்மண
 ரும்
 வீர குரனும்

शनैः इव { முடியாத த்தை
 நன்கு விளங்கக்காட்
 டிக்கொண்டே
 வீக்ஷமாண் பார்ப்பவனுமான
 च तं बहुमान्य அவனை கௌரவித்து;
 उपयातौ அணுகினார்கள்.

स भूमावल्पतेजोऽसुनिहतो नष्टचेतनः ॥ १४ ॥

ச: அவன்
 நசுதெதன்: பிரக்தைநயில்லாதவ
 னை

अल्पतेजोऽसु: குன்றிய ஒளியும் உயி
 भूमौ निहतः ருமுடையவனாய்
 தரையில் வீழ்த்தப்
 பட்டுகிடந்தான்.

अर्थसंहितया वाचा गर्वितं रणगर्वितः । तं दृष्ट्वा राघवं वाली लक्ष्मणं च महाबलम् ॥ १५ ॥

रणगर्वितः போர்ச்செருக்குற்ற
 वाली வாலி
 अर्थसंहितया நற்பயனையளிக்கவல்ல
 वाचा சொற்கொண்டு
 गर्वितं { அஹங்காரத்தை நன்
 குவிளங்கக்காட்டுகி
 ன்றதும் [தும்
 पर्व धर्मसंहितं நிந்திதமாயிருக்கிற-
 தர்மநெறிகொண்ட
 [தும்

प्रश्रितं வினயத்துடன் வெளி
 वाक्यं வருகிற துமான
 तं நின்வரும் சொல்லை
 राघवं அந்த
 महाबलं ராகவரையும்
 लक्ष्मणं च மகாபலவானாகிய
 दृष्ट्वा லக்ஷ்மணரையும்
 अवधीत् பார்த்து,
 மொழிந்தான்.

पराङ्मुखवधं कृत्वा को नु प्राप्तस्त्वया गुणः । यदहं युद्धसंरन्धः शरेणोरसि ताडितः ॥

யுத்சர்ந்ந: “யுத்தகாரியத்தில்
 ஈடுபட்டிருந்த
 அஹ் நான்,
 शरेण ஒரு பாணத்தால்
 उरसि மார்பில்
 ताडितः அடிக்கப்பட்டேன்.
 यव என்கிறபடியால்;

पराङ्मुखवधं { எதிர்த்து போர்புரிய
 वरतिरुन्त ஒருவ
 नेककोल्लुதலை
 कृत्वा செய்துவட்டு,
 त्वया உம்மால்
 प्राप्तः அடையப்பட்ட
 गुणः कः नु பயன் என்னவோ?

त्वं नराधिपते: पुत्र: प्रथित: प्रियदर्शन: । कुलीन: सवसम्पन्नस्तेजस्वी चरितव्रत: ॥

त्वं “நீரோ,
 नराधिपते: ஓர் சக்ரவர்த்தியின்
 पुत्र: புதல்வர்.
 प्रियदर्शन: நல்லநோக்குடையவர்.
 कुलीन: மேற்குலத்திலுதித்த
 வர்.

सवसम्पन्न: பிறவி உத்தமகுணங்க
 तेजस्वी தேஜோவான்.
 चरितव्रत: தர்மானுஷ்டானமு
 दायவர்.
 प्रथित: பிரசித்திபெற்றவர்.

राम: करुणवेदी च प्रजानां च हिते रत: । सातुकोशो महोत्साह: समयज्ञो दृढव्रत: ॥
 इति ते सर्वभूतानि कथयन्ति यशो भुवि ॥ १८ ॥

राम: “லோகாபிராமர்;
 करुणवेदी { தண்ணீரின் பெரு
 மையை விளங்கக்
 காட்டி.
 सातुकोश: கருணை புரிபவர்;
 प्रजानां பிரஜைகளுடைய
 हिते च நன்மை ஒன்றிலேயே
 रत: ஈடுபட்டவர்;
 महोत्साह: அமர்மானுஷ ஆற்றலு
 दायவர்;

समयज्ञ: லோகதர்ம விதிகளை
 दृढव्रत: நன்கு அறிந்தவர்;
 भुवि தர்மவிதிகளை வழுவா
 सर्वभूतानि தா நிகழ்த்துகின்ற
 ते यश: உலகில் [வர்;
 इति च ஜனங்களெல்லோரும்
 कथयन्ति உமது புகழை
 பேசிக்கொள்ளுகி
 றார்கள்.

दम: शम: क्षमा धर्मो धृति: सत्यं पराक्रम: । पार्थिवानां गुणा राजन् दण्डश्चाप्यपकारिषु ॥

राजन् “அரசே!
 दम: { பாபத்தொழில்களுக்
 கு மனம் செலுத்
 தாமை,
 शम: ஜிதேந்திரியத்தன்
 क्षमा பொறுமை, [மை,
 धर्म: தர்மானுஷ்டானம்,
 धृति: ஆண்மை,

सत्यं ஸத்தியம்,
 पराक्रम: ஆற்றல்,
 अपकारिषु अपि அபகாரஞ்செய்தவரி
 दण्ड: च டத்தில் மாத்திரம்
 तण्ड: च தண்டனை விதித்தல்
 पार्थिवानां ஆகிய இவைகள்
 गुणा: அரசற்குரிய
 குணங்கள்.

तान् गुणान् संप्रधार्याहमय्यं चाभिजनं तव । तारया प्रतिपिद्ध: सन् सुग्रीवेण समागत: ॥

तारया தாரையால்
 प्रतिपिद्ध: सन् தடைசெய்யப்பட்ட
 अहं நான்
 तव உனது
 अय्य சர்வோத்திருஷ்ட
 மான

अभिजनं நற்குலப்பிறவியை
 तान् அந்த [யும்,
 गुणान् च திருக்கல்யாணகுணங்
 संप्रधार्य நம்பி, [களையும்
 सुग्रीवेण சக்ரீவனோடு
 समागत: அமரரடவந்தேன்.

न मामन्येन संरब्धं प्रपत्तं योद्धुमर्हति । इति मे बुद्धिरुपस्था बभूवादर्थेने तव ॥ २१ ॥

தவ “உம்மை
அதனே கண்டிராதபோது
அன்யென “வேறொருவனோடு
சர்வத் சினங்கொண்டவனாய்
ப்ரமத் உம்மை கவனியா
மா என்னை [திருந்த

யோத் அஃதி ந எதிர்க்க ராமர் உடன்
இதி ளன்று [படார்”
உத்பநா தீர்க்காடொசனோரின்
மேல் வினோந்ததான
மே துதி: எனது நிச்சயம்
வயுவ இருந்தது.

न त्वां विनिहतात्मानं धर्मध्वजमधार्मिकम् । जाने पापसमाचारं तृणैः कूपमिवावृतम् ॥

த்வா “உம்மை
வினிஹதாத்தான் ஆத்மாவையழித்துக்
தர்மததை கொடி கொண்டவராகவும்
தர்மததை கொடி
தர்மததைய
அதர்மவிஷ்டனாகவும்
பாபத்தொழிலையே
செய்கிறவனாகவும்

தூணை புற்களால்
ஆவூத முடப்பட்ட
கூப கிணறை
இவ போன்றவரென்றும்
இதுவரையில் பிரத்
தயக்ஷாநுபவமில்
நானே லாதவனாக நானிருக்
கிறேன்.

सतां वेषधरं पापं प्रच्छन्नमिव पावकम् । नाहं त्वामभिजानामि धर्मच्छन्नाभिसंवृतम् ॥ २३ ॥

த்வா “உம்மை
சதா நல்லோர்களுடைய
வெளிவேடம்பூண்ட
பாபம் பாடியாகவும்
ப்ரக்ஷந் நீர்பூத்த
பாவக் இவ அக்னியைப் போலவே

தர்மததையிவ்ருத் தர்மததையிவ்ருத்
அஃ நான் [வஞ்சகனாகவும்
இதுவரையில் பிரத்
தயக்ஷாநுபவமில்
நானே லாதவனாகயிருக்கி
றேன்.

विषये वा पुरे वा ते यदा नापकरोम्यहम् । न च त्वामवजाने च कस्मात्त्वं हंस्यकिल्बिषम् ॥

फलमूलाशनं नित्यं वानरं वनगोचरम् । माभिहाप्रतियुद्धयन्तमन्येन च समागतम् ॥ २५ ॥

தே விசயே வா “உமது நாட்டிலோ,
புரே வா நகரிலோ,
அஃ நான்
அபகரோமி ந அபகராஞ்செய்தி
த்வா ச உம்மையும் [வேன் ;
அவஜானே ந ச அவமரியாதை பண்
ணவுமில்லை ;
யதா இப்படியிருக்கையில்
கசாந் யாது காரணம்பற்றி
த்வ நீர்
நிலய் எப்பொழுதும்
வனத்தில் திரிந்து
கொண்டு

फलमूलाशनं { கனிகளையும் கிழங்கு
களையும் உணவாய்க்
கொண்ட
வானர் வானரனும்,
அன்யென ச வேறொருவனோடு
சசாगत போர்புரிந்துகொண்டி
ருந்தவனும்
அப்ரத்யுத்யந்த உம்மைச் சண்டாத
வனும்,
அகிலிப்த ஒருபாவத்தையும்றியா
மா என்னை [தவனுமான
இஃ இப்பொழுது
ஃசி வதைக்கிறீர்.

कः क्षत्रियकुले जातः श्रुतवानष्टसंशयः । धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः कूरं कर्म समाचरेत् ॥२६॥

क्षत्रியகுலே “சூத்திரியகுலத்தில்
जातः பிறந்தவனும்
नष्टसंशयः கசடற
श्रुतवान् கற்றறிந்தவனுமான
कः எவன்

धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः { தர்மமூர்த்தியென
வெளிவோடும் தரித்த
வனும்
कूरं கொடிய
कर्म செயலை
समाचरेत् செய்யத்தலைப்படு
வான் ?

राम राजकुले जातो धर्मवानिति विश्रुतः । अभव्यो भव्यरूपेण किमर्थं परिधावसि ॥

राम “राम !
राजकुले राजகுலத்தில்
जातः பிறந்தவரென்றும்
धर्मवान् इति தர்மவானென்றும்
विश्रुतः பெயர்கொண்டு
விளங்குகிறீர்.

अभव्यः தீத்தொழிவற்றவ
னாய்
भव्यरूपेण நல்லவன்போல்
किमर्थं ஏன்
परिधावसि நீர் திரிகின்றீர் ?

साम दानं क्षमा धर्मः सत्यं धृतिपराक्रमौ । पार्थिवानां गुणा राजन्दण्डश्चाप्यपकारिषु ॥

राजन् “அரசே !
साम ஸாமம் 1
दानं தானம் 2
क्षमा கூடமை 3
धर्मः தர்மானுவட்டானம்
सत्यं சத்தியம்
धृतिपराक्रमौ ஆண்மை, ஆற்றல்,

अपकारिषु अपि அபகாரம் செய்தவரி
டத்தில் மாத்திரம்
दण्डः च தண்டனை விதித்தல்
ஆகிய இவைகள்,
पार्थिवानां அரசர்க்குரிய
गुणा: குணங்கள்.

1. ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம் என்ற நான்கு உபாயங்களில் முதல் உபாயமாகிய ஸாமம், அதாவது சமாதானம் செய்துகொண்டுவீடல்.

2. மேற்கண்ட உபாயங்களில் இரண்டாவது உபாயமாகிய தானமென்பது, ஆகாவது லஞ்சம் கொடுத்து சத்ருவை வசமாக்கிக்கொள்ளுதல்.

3. நம்மாலாவது ஒன்றுமில்லையென வந்ததையனுபவித்து பொறுத்திருத்தல்.

वयं वनचरा राम मृगा मूलफलाशनाः ॥ २९ ॥

राम “राम !
वयं நாங்களோ,
मूलफलाशनाः { கிழுங்குகளையும் கணி
களையும் உணவாக்கி
க்கொண்ட

वनचरा: காட்டில் சஞ்சரிக்கும்
मृगा: மிருகங்கள்.

एषा प्रकृतिस्साकं पुरुषस्त्वं नरेश्वर ॥ ३० ॥

नरेश्वर “அரசே !
एषा இது
अस्साकं எங்களது

प्रकृति: இயற்கை.
त्वं நீரோ
पुरुष: மாணிடன்.

राजहा ब्रह्महा गोघ्नश्चोरः प्राणिवधे रतः । नास्तिकः परिवेत्ता च सर्वे निरयगामिनः ॥

राजहा “அரசனைக்கொன்ற
வனும்,
ब्रह्महा அந்தணனைக் கொண்
றவனும்,
गोघ्नः கோவதை செய்தவ
னும்
चोरः பிறர் பொருளை அப
ஹரித்தவனும்,
प्राणिवधे உயிர் பிராணிகளின்
ஹிம்ஸையில்

रतः அஞ்சையப்படாத
வனும்,
नास्तिकः தெய்வமொன்றை ஒப்
புக்கொள்ளாதவனும்,
परिवेत्ता { தமயன் கலியாணமா
காதிருக்க கலியாண
ம் செய்துகொண்டு
விட்ட தம்பியுமாகிய
सर्वे च { இவர்களுள்ளோரும்
निरयगामिनः நரகத்திற்குபோய்ச்
சேருகிறவர்கள்.

सूचकश्च कदर्यश्च मित्रघ्नो गुरुतल्पगः । लोकं पापात्मनामेते गच्छन्ते नात्र संशयः ॥

सूचकः च { “ஒருவருக்குமட்டும்
தெரிந்திருக்கிற ரகசி
யங்களை எல்லோரும்
றியப் பகிரக்கப்படுத்
துபவனும்,
कदर्यः च பேராசையுற்றவனும்,
मित्रघ्नः { நம்பினவனைக் காட்
டிக் கொடுக்கின்ற
வனும்,

गुरुतल्पगः குருபத்தினி கற்பழித்
தவனும்,
एते ஆகிய இவர்கள்
पापात्मनां பாபிகளுக்குரிய
लोकं லோகத்தை
गच्छन्ते அடைகின்றார்கள்.
अत्र இதில்
संशयः न ஐயமில்லை.

अधार्थं चर्म मे सद्भि रोमाण्यस्थि च वर्जितम् । अभक्ष्याणि च मांसानि त्वद्विधैर्धर्मचारिभिः ॥

त्वद्विधैः “உம்போன்ற
धर्मचारिभिः தர்மரானுஷ்டான
முடைய
सद्भिः புண்பாத்தமாக்களால்
मे எனது
चर्म தோல்

अधार्थं அணியத்தகாதது.
रोमाणि ரோமங்களும்,
अस्थि च எலும்பும்
वर्जितं நீக்கத்தக்கது.
मांसानि च மாம்ஸங்களும்
अभक्ष्याणि புசிக்கத்தக்கதன்று.

पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या ब्रह्मक्षत्रेण राघव । शल्यकः श्वाविडो गोधा शशः कूर्मश्च पञ्चमः ॥

राघव “ராம!
ब्रह्मक्षत्रेण அந்தணராலும் கூடத்
திரியராலும்
पञ्च ஐந்து
पञ्चनखा: ஐந்து நகமுள்ள
ஐந்துக்கள்
भक्ष्या: புசிக்கத்தக்கவைகள்.

शल्यकः முள்ளம்பன்றி,
श्वाविडः பன்றி,
गोधा உடும்பு,
शशः முயல்
पञ्चमः ஐந்தாவதாகிற
कूर्मः च ஆமையுமாகிற இவை
களே.

चर्म चास्थि च मे राजन्न स्पृशन्ति मनीषिणः । अभक्ष्याणि च मांसाणि सोऽहं पञ्चनखो हतः ॥

राजन् “அரசே!
मे என்னது
चर्म च தேலையும்
अस्थि च எலும்பையும்
मनीषिणः பெரியோர்கள்
स्पृशन्ति न தொட்டாட்டார்கள்.

मांसाणि च மாம்சங்களுமே
अभक्ष्याणि புண்ணிக்கத்தகாதவை
पञ्चनखः ஐந்து நகமுள்ள [கை].
सः अहं அந்த நான்
हतः புடைத்து வீழ்
த்தப்பட்டேன்.

तारया वाक्यमुक्तोऽहं सत्यं सर्वज्ञया हितम् । तदतिश्रम्य मोहेन कालस्य वशमागतः ॥

सर्वज्ञया “விஷயங்களின் துட்
பங்களை யறிந்த

तारया தாரையால்
हितं ஹிதமாக இருக்கிறது
सत्यं சத்தியமுமான
वाक्यं சொல்லை

उक्तः சொல்லப்பட்ட
अहं நான்,
तत् அதை
मोहेन அசட்டுத்தனத்தால்
अतिश्रम्य உல்லங்கனம் செய்து,
कालस्य वशं எமனது ஆளுகைக்கு
आगतः அடிமையானேன்.

त्वया नाथेन काकुत्स्थ न सनाथा वसुन्धरा । प्रमदा शीलसंपन्ना धूर्तेन पतिना यथा ॥

शीलसम्पन्ना “நல்லொழுக்கமுடைய
प्रमदा ஒரு பெண்
धूर्तेन வஞ்சகனான
पतिना பதியால்
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

काकुत्स्थ ராம!
वसुन्धरा நிலமகள்
नाथेन நாதனாகிய
त्वया உம்மால்
सनाथा அவளுக்கேற்ற நாதனு
न இல்லை. [டையவளாக

शठो नैकृतिकः क्षुद्रो मिथ्याप्रश्रितमानसः । कथं दशरथेन त्वं जातः पापो महात्मना ॥

शठः “மோசக்காரனும்
नैकृतिकः நெறிதவறியவனும்
क्षुद्रः கொடியவனும்
मिथ्याप्रश्रित- } பொய்வேடந்தரித்த
मानसः } நன்னடக்கையற்ற
மனத்தினனும்

पापः தீத்தொழிலிலேயே
பற்றுடையவனுமான
நீர்
त्वं மகாத்மாவான
महात्मना தசரதனால்
दशरथेन எப்படித்தான்
कथं பெற்றெடுக்கப்பட்ட
जातः மரோ?

छिन्नचारित्रिकक्षयेण सतां धर्मातिवर्तिना । त्यक्तधर्माङ्कुशेनाहं निहतो रामहस्तिना ।

छिन्नचारित्र- } “அறுக்கப்பட்ட நன்
क्षयेण } னடக்கையாகிற கச்
சையுடையதும்
त्यक्तधर्माङ्कुशेन தர்மமாகிகிற அங்குச
த்திற்கடங்காததும்
सतां சான்றோர்களின்

धर्मातिवर्तिना நெறியை மீறி கண்ட
படி திரியுப்
रामहस्तिना ராமனெனும் யானை
अहं நான் [யா
निहतः அடித்துத் தள்ளப்பட்ட
டேன்

अशुभं चाप्ययुक्तं च सतां चैव विगर्हितम् । वक्ष्यसे चेदं कृत्वा सद्भिः सह समागतः ॥

अशुभं च “ தீமை தருவதும்
अयुक्तं च தகுதியற்றதும்
सतां சாதுக்களுக்கு
विगर्हितं एव இழிவாயிருக்கிறதை
कृत्वा च செய்துவிட்டு,

सद्भिः सह நல்லவர்களுடிகூட
समागतः च ஸதஸிலிருக்கும் நீர்
ईदृशं இப்படியெல்லாம்
अपि वक्ष्यसे பகரங்கமாய் ஒப்புக்
கொள்வீரா?

उदासीनेषु योऽस्मासु विक्रमोऽयं प्रकाशितः । अपकारिषु ते राम नैव पश्यामि विक्रमम् ॥

राम “ராம்!
उदासीनेषु உன் காரியங்களில்
தலையீடாத

प्रकाशितः காட்டப்பட்டதோ
ते உனது [அந்த
विक्रमं பரக்கிரமத்தை
अपकारिषु அபகாரம்செய்தவர்க
ளிடத்திலே

अस्मासु எங்களிடத்தில்
यः எந்த
अयं இந்த
विक्रमः பரக்கிரமமானது

न पश्यामि एव நான் காணவில்லையே.

दृश्यमानस्तु युध्येथा मया यदि नृपात्मज । अद्य वैवस्वतं देवं पश्येस्त्वं निहतो मया ॥

नृपात्मज “சக்கிரவர்த்தியின்
புதல்வ!

त्वं நீர்
मया என்னால்
निहतः கொல்லப்பட்டவராய்
वैवस्वतं யம
देवं தேவனை
पश्येः நேரில் கண்டிருப்பீர்.

मया என்னால்
दृश्यमानः तु பார்க்கப்பட்டு
युध्येथाः यदि போர்புரிவீரென்றால்,
अद्य அப்பவே

प्रसुप्तः पन्नगेनेव नरः पानवशं गतः ॥ ४८ ॥

रणे “போரில்
दुरासदः வெல்ல முடியாதவ
अहं நான் [ன
अदृश्येन तु மறைந்திருந்தே
त्वया உம்மால்
पानवशं गतः குடித்து மயங்கி

प्रसुप्तः தூங்கிக்கொண்டிருக்
नरः ஓர் மனிதன் [சும்
पन्नगेन ஓர் சர்ப்பத்தினால்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
निहतः கொல்லப்பட்டேன்.

सुग्रीवप्रियकामेन यत्कृतेऽस्मि हतस्त्वया । मामेव यदि पूर्वं त्वमेतदर्थमचोदयः ।

मैथिलीमहमेकाह्वा त्वानयिष्याम्यसंशयम् ॥ ४९ ॥

यत्कृते “எதை உத்தேசித்து
सुग्रीवप्रियकामेन சுக்ரீவனுக்கு நன்மை
செய்ய எண்ணிய

पूर्वं முன்னமேயே
त्वं நீர்
अचोदयः यदि நியமித்திருப்பீராகில்
मैथिली ஜானகியை
अहं நான்
एकाह्वा तु ஒரே நாளிலேயே
आनयिष्यामि கொண்டுவருவேன்.
असंशयम् இதற்கையமில்லை.

त्वया உம்மால்
हतः अस्मि நான் கொல்லப்பட்ட
டேனோ,

एतदर्थं இக்காரியத்தில்
मां एव என்னையே

राक्षसं च दुरात्मानं तव भार्यापहारिणम् । ग्रीवायां तु दशग्रीवं बद्ध्वा संप्रददे तव ॥ ५० ॥

தவ	“உமது	தெவ	“உமது
பாரியாபாரிணம்	மணையாட்டியை அபகரித்த	தெவ	“உமது
தெவ	கெட்ட எண்ணமுடைய	தெவ	“உமது
ராட்சஸம்	அரக்கனாகிய	தெவ	“உமது

न्यस्तां सागरतोये वा पाताले वापि मैथिलीम् । आनयेयं तवादेशाच्छ्वेतामश्वतरीमिव ॥

மெயிலி	“ஜானகியை	அதேசா	ஆக்கினையைக்கொ
சாஸரதோயே வா	சமுத்திரஜலத்திலோ,	சுவதா	வெள்ளை [ண்டு
பாடாலை வா அபி	பாதாளத்திலோ,	அஷ்வதரீ	குதிரையை
ந்யஸ்தா	வைக்கப்பட்டவளாயி	இவ	எவ்வண்ணமோ அவ
	ருந்தாலுமவளை,		வாதே *
தவ	உமது	அனயேயம்	கொண்டு வருவேன்.

[* அதாவது, அசுரர்களாகிய மதுகைடர்களால் வெள்ளைக் குதிரைருபமாகி திருடிப்போகப்பட்டதை, விஷ்ணுபகவான் ஹயக்ரீவ உருவங்கொண்டு மீட்டிவந்தது எவ்விதமோ அவ்விதமே.]

युक्तं यत्प्राप्तुयाद्राज्यं सुग्रीवः स्वर्गते मयि । अयुक्तं यदधर्मेण त्वयाऽहं निहतो रणे ॥

மயி	“நான்	ரணே	போரில்
ஸ்வர்தே	ஸ்வர்க்கம் புகுந்தபின்	தவ	உம்மால்
சுஹீவ:	சக்ரீவர்	அதர்மண	தர்மத்திற்கு மாறாய்
ராஜ்யம்	ராஜ்யத்தை	அஹ்	நான்
பாபுந்யாத்	அடைவான்	நிஹத:	கொல்லப்பட்டேன்
யத்	என்கிற அது	யத்	என்ற இது
யுக்தம்	நியாயம்,	அயுக்தம்	அநியாயம்.

काममेवंविधे लोकः कालेन विनियुज्यते । क्षमं चेद्भवता प्राप्तुस्त्वं साधु चिन्त्यताम् ॥

காம்	“போனதுபோகட்	க்சம் சேவ்	நியாயமாயிருக்கிற
எவ்விதே	இப்படித்தான் [டும்,		தென்றால்,
லாக:	உலகு	சாஹு	சூப்பிக்கொள்ளத்தக்க
காலே	விதியால்		தகிய
விநியுஜ்யதே	நடத்தப்படுகிறது.	உதர்	பதில்
மவதா	உம்மால்	விந்யதாம்	அல்லோசிக்கப்பட்ட
பாஹ்	செய்யப்பட்டது		டும்.”

धर्ममर्थं च कामं च समयं चापि लौकिकम् । अविज्ञाय कथं बाल्यान्माभिहाद्य विगर्हसे ॥

धर्मं च	“தர்மத்தையும்,	बाल्यात्	பரிபூர்ணஞானமின் மையால்
कामं	அதனால் விரும்பப்படு கிறதாகிய	अविज्ञाय च	உள்ளபடியறிയാது,
अर्थं च	புருஷார்ந்தத்தையும்,	अद्य	இப்பொழுது
लौकिकं	உலக	इह	இதுவிஷயத்தில்
समयं अपि	கோட்பாடையும்,	मां	என்னை
		कथं	ஏன்
		विगर्हसे	குற்றங்கூறுகின்றனை?

अष्टवृद्धा बुद्धिसंपन्नान् वृद्धानाचार्यसम्मतान् । सौम्य वानरचापल्याकिं मां वक्तुमिहेच्छसि ॥

सौम्य	“அப்பா!	अष्टवृद्धा	கேட்டறியாது,
बुद्धिसम्पन्नान्	துட்பங்களையறிந்தவர் களும்,	वानरचापल्यात्	குரங்கின் குறுகுறுத்
आचार्य- } सम्मतान् }	ஆசார்யர்களாய் அங் கேரிக்கப்பட்டவர் களுமான	मां	என்னை [தன்மையால்
वृद्धान्	பெரியோர்களை	इह	இவ்விஷயத்தில்
		किं	ஏன்
		वक्तुं	துஷிக்க
		इच्छसि	துணிர்த்தனை?

इक्ष्वाकूणामियं भूमिः सशैलवनकानना । मृगपक्षिमनुष्याणां निग्रहानुग्रहेष्वपि ॥ ६ ॥

सशैलवनकानना	{ “மலைகளும், வனங் களும், உபவனங்களு மடங்கிய	मृगपक्षिमनुष्याणां	மிருகங்கள், பக்சிகள், மானிடர் இவர்களுக்கு
इयं	இந்த	निग्रहानुग्रहेषु	சிகழ்த்தல், ரகழித்தல்
भूमिः	உலகம்	इक्ष्वाकूणां अपि	என்கிற காரியங்களில் இக்ஷ்வாகு மன்னர் களுக்கே உரிமை.

तां पालयति धर्मात्मा भरतः सत्यवाग्जुः । धर्मकामार्थतत्त्वज्ञो निग्रहानुग्रहे रतः ॥ ७ ॥

धर्मात्मा	“தர்மத்மாவும்	निग्रहानुग्रहे	சிகழிப்பதிலும் ரகழிப் பதிலும்
सत्यवाक्	சத்தியசந்தனும்	रतः	ஜாக்கிரதையுடனிருப்
जुः	நேர்வழி ஒழுக்குற வனும்	भरतः	பரதன் [பவனுமான
धर्मकामार्थ } तत्त्वज्ञः }	தர்மத்தால் கோரப் படுகிறது புருஷார்ந்த தந்தானென்ற துட் பத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனும்	तां	அதை
		पालयति	பரிபாலித்துவருகி றான்.

त्वं तु संक्षिप्तधर्मा च कर्मणा च विगर्हितः । कामतन्त्रप्रधानश्च न स्थितो राजवर्त्मनि ॥

त्वं तु “நீயோரா
சங்க்ஷிப்தமர்மா ச அறங்குன் றியவன்.
கர்மணா வி஑ர்ஹித: ச இழிதொழி லுற்றவன்.

காமதன்வ்ரபாந: ச காமவெறியில் முழுக்
ராஜவர்த்மனி னிட்டவன்.
ந ஸ்தித: பற்றற்றவன்.

ज्येष्ठो भ्राता पिता वापि यश्च विद्यां प्रयच्छति । त्रयस्ते पितरो ज्ञेया धर्मे पथि हि वर्तिनः ॥

धर्मे “தர்ம
पथि வழியில்
वर्तिनः ஒழுக்குகிற ஒருவனு
க்கு

विद्यां வித்தையை
प्रयच्छति च புகட்டுகிறானே அவ
னுமாகிய

ज्येष्ठः भ्राता தமையனும
पिता वा अपि தந்தையும
यः எவனோருவன்,

ते त्रयः हि அந்த மூவர்களும்
पितरः பிதாக்களாக
ज्ञेया: பாவிக்கப்படவேண்டி
யவர்கள்.

यवीयान् सोदरः पुत्रः शिष्यश्चापि गुणान्वितः । पुत्रवत्ते त्रयश्चिन्त्या धर्मश्चेदत्र कारणम् ॥

यवीयान् सोदरः “தம்பியும்
पुत्रः புதல்வனும்
गुणान्वितः நற்குணமமைந்த
शिष्यः अपि சிஷ்யனுமாகிய
ते त्रयः च அந்த மூவர்களும்

पुत्रवत् புக்திரகாக
चिन्त्या: பாவிக்கப்படவேண்டி
யவர்கள்.
अत्र धर्मः चैव இதற்கு தர்மமே
कारणम् பிரமாணம்.

सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयः सतां धर्मः सुवङ्गम । हृदिस्थः सर्वभूतानामात्मा वेद शुभाशुभम् ॥

सूक्ष्म “வானர!
सतां புணயா தமாக்களு
டைய
सूक्ष्म: துட்பமாயுள்ள
धर्मः தர்மமானது
परमदुर्ज्ञेयः பிறரால் கஷ்டப்பட்
டும் அறியமுடியாதது.

सर्वभूतानां ஸர்வபிராணிகளின்
हृदिस्थः உள்ளத்திலுள்ளதை
உள்ளபடியறியும்
आत्मा பரமா த்மா
शुभाशुभं நன்மையையும் தீமை
யையும்
वेद அறிவார்.

चपलश्चपलैः सार्धं वानरैरकृतात्मभिः । जात्यन्ध इव जात्यन्धैर्मन्त्रयन्द्रक्ष्यसे नु किम् ॥

जात्यन्धः “பிறவிமூடனோருவன்
जात्यन्धैः பிறவிமூடர்களுட
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
चपलः சபலகித்தானை நீ
चपलैः சபலகித்தர்களும்

अकृतात्मभिः சிசைஷ்டெருதவைக
ளுமான
वानरैः सार्धं வானரர்களோடுகூட
मन्त्रयन् ஆலோசனைசெய்து
किं नु எதைத்தான்
द्रक्ष्यसे அறிந்துகொள்ளப்
டோகின்றனை?

अहं तु व्यक्ततामस्य वचनस्य ब्रवीमि ते । न हि मां केवलं रोषात्त्वं विगर्हितुमर्हसि ॥

अहं तु “நானே
अस्य वचनस्य இந்த சொல்லினது
व्यक्ततां உண்மையை
ते உனக்கு
ब्रवीमि சொல்லுகிறேன்.

मां हि என்னையோ வெனில்
केवलं रोषात् முற்றிலும்கோபத்
त्वं நீ [கால்
विगर्हितुं குற்றங்கூற
अर्हसि न கூடாது.

तदेतत्कारणं पश्य यदर्थं त्वं मया हतः । आतुर्वर्तसि भार्यायां त्यक्त्वा धर्मं सनातनम् ॥

त्वं “நீ
मया என்னால்
यदर्थं எதுகாரணமாய்
हतः கொல்லப்பட்டாயோ;
तत् एतत् அதாகிற இதை
कारणं காரணமாய்

पश्य அறிந்துகொள்;
सनातनं धर्मं புராதனமான தர்மத்
त्यक्त्वा விட்டுவிட்டு, [தை
आतुः தம்பியினது
भार्यायां மனைவியிடத்தில்
वर्तसि குலாவுகின்றனை.

अस्य त्वं धरमाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । रुमायां वर्तसे कामात्स्नुषायां पापकर्मकृत् ॥

त्वं “நீ
धरमाणस्य உயிருடனிருக்கும்
महात्मनः மஹாத்மா வாகிய
अस्य இந்த
सुग्रीवस्य சகீவனுக்கு

पापकर्मकृत् தீங்கை விளைவிப்பவ
नाय
कामात् कामத்திற்காட்டி
स्नुषायां மருமகளாகிய
रुमायां நுமையினிடத்தில்
वर्तसे குலாவுகின்றனை.

तद्व्यतीतस्य ते धर्मात्कामवृत्तस्य वानर । आतृभार्यावमर्शेऽस्मिन् दण्डोऽयं प्रतिपादितः ॥

वानर “வானர!
अस्मिन् இந்த
आतृभार्यावमर्शे தம்பியின் மனைவியை
கற்பழித்தலில்
कामवृत्तस्य कामவேட்கையுற்று

धर्मात् தர்மத்தினின்று
व्यतीतस्य விலகிவிட்ட
तत् ते அந்த உனக்கு
अयं दण्डः இந்த தண்டனை
प्रतिपादितः அளிக்கப்பட்டது.

न हि धर्मविरुद्धस्य लोकवृत्तादपेयुषः । दण्डादन्यत्र पश्यामि निग्रहं हरियूथप ॥ २१ ॥

हरियूथप “வானரமன்னா!
धर्मविरुद्धस्य தர்மத்திற்கு
விரோதமாய்
लोकवृत्तात् உலகதர்ம அனுஷ்டா
னத்திலிருந்து

अपेयुषः மீறி நடக்கிறவனுக்கு
दण्डात् हि சரீரதண்டனையைக்
अन्यत्र வேறு [காட்டிலும்
निग्रहं தண்டனையை
न पश्यामि நான் அறியவில்லை.

न च ते मर्षये पापं क्षत्रियोऽहं कुलोद्भवः ॥ २२ ॥

कुलोद्भवः “நற்குலத்தில் பிறந்த
क्षत्रियः கூடித்திரியனாகிய
अहं च நான் மட்டும்

ते உனது
पापं பாபச்செய்கையை
मर्षये न ஒருகாலும் மன்
नियேன்.

औरसीं भगिनीं चापि भार्या वाऽप्यनुजस्य यः ।

प्रचरेत् नरः कामात्तस्य दण्डो वधः स्मृतः

॥ २३ ॥

ய: நர: “எந்த மானிடன்
औरसीं वा புதல்வியைத் தானு
கட்டும்,
भगिनीं अपि சகோதரியைத்
தானுகட்டும்,
अनुजस्य உடன் பிறந்தவனது
भार्या च மனைவியைத்தானு
கட்டும்,

कामात् कामவெறிகொண்டு
प्रचरेत् கற்பழிக்கின்றானு
तस्य அவனது
वधः अपि வதைதான்
दण्डः தண்டனையாய்
स्मृतः விதிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

भरतस्तु महीपालो वयं त्वादेशवर्तिनः । त्वं च धर्मादतिक्रान्तः कथं शक्यमुपेक्षितम् ॥

भरतः तु “பரதன் தான்
महीपालः சக்கிரவர்த்தி ;
वयं நாங்கள்
आदेशवर्तिनः தருமநெறிதவருதவர்
त्वं च நீயோ, [கள் ;

धर्मात् தருமத்தினின்று
अतिक्रान्तः மீறிநடந்தவன் ;
कथं तु எப்படித்தான்
उपेक्षितं விட்டுவிட
शक्यम् அடுக்கும்.

गुरुर्धर्मव्यतिक्रान्तं प्राज्ञो धर्मेण पालयन् । भरतः कामवृत्तानां निग्रहे पर्यवस्थितः ॥ २४ ॥

कामवृत्तानां { “மனம்போனபடி-
யெல்லாம் நடப்பவர்
களது
धर्मव्यतिक्रान्तं நெறிதவறிநடத்தலை
धर्मेण நெறிதவருது
पालयन् நடைபெறுமாறு
காத்துவரும்

प्राज्ञः அறிவாளியும்
गुरुः சக்கிரவர்த்தியுமான
भरतः பரதன்
निग्रहे சிதைப்பதில்
पर्यवस्थितः நிலைபெற்றிருக்க
கின்றான்.

वयं तु भरतादेशं विधिं कृत्वा हरीश्वर । त्वद्विधान् भिन्नमर्यादाभिहन्तुं पर्यवस्थिताः ॥

हरीश्वर “வானரமன்னு!
वयं तु நாங்களை வென்றால்
भरतादेशं பரதனுடைய மேற்
विधिं கடமையாக [கோளை
कृत्वा கொண்டு,

त्वद्विधान् உன்போன்ற
भिन्नमर्यादान् வரம்பு மீறியவர்களை
निहन्तु சிதைக்க
पर्यवस्थिताः கங்கணம்கட்டிக்
கொண்டிருக்கிறோம்.

सुग्रीवेण च मे सख्यं लक्ष्मणेन यथा तथा ।

दारराज्यनिमित्तं च निःश्रेयसकरः स मे

॥ २७ ॥

लक्ष्मणेन “லக்ஷ்மணனோடு
यथा तथा எப்படியோ அப்படி
सुग्रीवेण சுக்ரீவனோடு
मे எனக்கு ஏற்பட்ட
सख्यं நடப்பு

दारराज्यनिमित्तं च மனைவிக்காகவும் ராஜ்
யத்திற்காகவும்தான்.
सः च அவன்தான்
मे எனக்கு
निःश्रेयसकरः நலம் புரிபவன்.

प्रतिज्ञा च मया दत्ता तदा वानरसन्निधौ । प्रतिज्ञा च कथं शक्या मद्विधेनानवेक्षितुम् ॥

तदा “அப்பொழுது
வானரசநிதௌ
மயா என்னுல் [னிலையில்
பிரதிக்கூறும்
ததா அளிக்கப்பட்டது.

மதவின என்போன் றவனுல்
பிரதிக்கூறானது
அந்வேசிது புறக்கணிக்க
கத்ய் ச எப்படித்தான்
சக்யா முடியும்?

तदेभिः कारणैः सर्वैर्महद्भिर्धर्मसंहितैः । शासनं तव यद्युक्तं तद्भवानुमन्यताम् ॥ २९ ॥

तत् “ஆகையால்
धर्मसंहितैः தர்மசாஸ் திரங்களை
யனுசரித்து
महद्भिः சிறந்திருக்கும்
एभिः कारणैः இந்த காரணங்கள்
सर्वैः எல்லாவற்றாலும்
तव உன்னை

शासनं தண்டிப்பது
यत् எதுவோ அது
युक्तं முறையே.
तत् ஆகையால்
भवान् நீயும்
अनुमन्यताम् முறையென ஒத்துக்
கொள்ளவேண்டியதே.

सर्वथा धर्म इत्येव द्रष्टव्यस्तव नियहः ॥ ३० ॥

तव “உன்னை
नियहः சிகிசித்தது
सर्वथा எவ்வகையாலும்

धर्मः தருமம்;
इति एव என்றே
द्रष्टव्यः உணர்தல்வேண்டும்.

वयस्यस्यापि कर्तव्यं धर्ममेवानुपश्यतः । शक्यं त्वयापि तत्कार्यं धर्ममेवानुपश्यता ॥ ३१ ॥

धर्म एव “தருமமொன்றையே
अनुपश्यतः கடைபிடித்தொழுகும்
वयस्य நண்பனுக்கு
कर्तव्यं செய்யப்படவேண்டிய
तत्कार्यं अपि அக்காரியமும்,
त्वया உன்னால்

धर्म एव தருமத்தையே
अनुपश्यता கடைபிடித்தவனாக
अपि இருப்பின்
शक्यम् ஒத்துக்கொள்ளப்பட
வேண்டியதே.

श्रूयते मनुना गीतौ श्लोकौ चारित्रवत्सलौ । गृहीतौ धर्मकुशलैस्तत्तथा चरितं हरे ॥ ३२ ॥

हरे “வானரனே!
चारित्रवत्सलौ { நல்லொழுக்கத்தை
நன்கு விளங்கக்காட்
டுகிற
श्लोकौ பின்வரும் இரண்டு
சுலோகங்கள்
धर्मकुशलैः தர்மசாஸ் திரங்களில்
நிபுணர்களால்

गृहीतौ மதிக்கப்பட்டவை
मनुना மனுவினால் [களாய்
गीतौ திருவாய்மலர்ந்தருளப்
பட்டிருக்கிறதென்று
श्रूयते வழங்கிவருகிறது.
तत्तथा அதிலிருக்கிறபடியே
चरितम् என்னுன்னுஷ்டிக்கப்
பட்டது.

राजभिर्भृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः । निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥

मानवाः “மாணிடர்கள்
पापानि குற்றங்களை
कृत्वा செய்துவிட்டு,
राजभिः राजாக்களால்
भृतदण्डाः तु { தண்டனையை அனு
பவித்தவர்களாய்
அதனால்

निर्मलाः ,பாபம் நீங்கியவர்
களாய்
सुकृतिनः புண்ணியம் புரிந்த
सन्तः यथा லீத்தர்கட்போலவே
स्वर्गः ஸ்வர்க்கத்தை
आयान्ति அடைகின்றார்கள்.

शासनाद्वा विमोक्षाद्वा स्तेनः स्तेयाद्विमुच्यते ।

राजा त्वशासन् पापस्य तदवामोति किल्बिषम्

॥ ३४ ॥

स्तेनः “திருடன்
स्तेयात् திருட்டுக்குற்றத்திலி
ருந்து
शासनात् वा தண்டனையை அடை
வதாலோ,
विमोक्षात् वा மன்னிப்பையடைவ
தாலோ,

विमुच्यते விடுபடுகின்றான்.
पापस्य பாபியை
अशासन् தண்டியாத
राजा तु அரசனே
तत् किल्बिषं அந்த குற்றத்தால்
விளையும் பாபத்தை
அடைகின்றான்.

आर्येण मम मान्धात्रा व्यसनं घोरमीप्सितम् ।

श्रमणेन कृते पापे यथा पापं कृतं त्वया ॥

त्वया “உன்னால்
पापं பாபமானது [லவே
यथा செய்யப்பட்டதுபோ-
श्रमणेन ஓர் சன்னியாசியால்
पापे பாபம் [து
कृते செய்யப்பட்டபொழு-

मम आर्येण எனது முன்னோரான
मान्धात्रा மாந்தாதானவரால்
व्यसनं தர்மத்திற்க்கொவ்விய
घोरं व्यसनं சீர்தண்டனையானது
कृतम् விதிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

अन्यैरपि कृतं पापं प्रमत्तैरसुधाधिपैः । प्रायश्चित्तं च कुर्वन्ति तेन तच्छाम्यते रजः ॥ ३६ ॥

प्रमत्तैः “செருக்குற்ற
अन्यैः சில
वसुधाधिपैः अपि மன்னர்களாலும்
पापं அடாதகாரியம்
कृतं செய்யப்பட்டிருக்
கிறது.

प्रायश्चित्तं च அதற்கேற்ற பிரதியை
அல்லது கைமாறை
कुर्वन्ति மற்றவர் செய்கின்றார்
तेन அதனால் [கள்,
तत् रजः அந்த பாபம்
शाम्यते லிவர்த்தியடைகிறது.

तदलं परितापेन धर्मतः परिकल्पितः । वधो वानरशार्दूल न वयं स्ववशे स्थिताः ॥ ३७ ॥

वानरशार्दूल “வானரமண்டு!
तत् ஆகையால்
परितापेन अல் பரிதாபப்பட்டதுபோ
வதः வாதையானது [தும்.
धर्मतः தர்மானுசாரமாகத்
தான்

परिकल्पितः செய்யப்பட்டிருக்
वयं நாங்கள் [கிறது.
स्ववशे மனம்போனபடியெல்
स्थिताः न ஈடுபட்டவர்களால்
லோம்.

शृणु चाप्यपरं भूयः कारणं हरिपुङ्गव । तच्छ्रुत्वा हेतुमदीर न मन्युं कर्तुमर्हसि ॥ ३८ ॥

हरिपुङ्गव “வான்ரோத்தம!
भूयः இன்னும்
अपरं च மற்றொரு
कारणं अपि காரணத்தையும்
शृणु சொல்லுமெனக்குச் செ
விகொடுத்துக்கேள்.

वीर சூர!
हेतुमत् ஏற்றுக்கொள்ளவேண்
तत् श्रुत्वा அதை கேட்டு
मन्युं कर्तुं கோபிக்க
न अर्हसि ஏற்றவனாகாய்.

न मे तत्र मनस्तापो न मन्युर्हरियूथप । वागुराभिश्च पाशैश्च कूटैश्च विविधैर्नराः ॥ ३९ ॥
प्रतिच्छन्नाश्च दृश्याश्च शृङ्गान्ति सुबहून्मृगान् । प्रधावितान्वा विप्रस्तान्विस्वधांश्चापि निष्ठितान्
प्रमत्तान्प्रमत्तान्वा नरा मांसार्थिनो भृशम् । विध्यन्ति विमुखांश्चापि न च दोषोऽत्र विद्यते ॥
यान्ति राजर्षयश्चात्र मृगयां धर्मकोविदाः । तस्मात्त्वं निहतो युद्धे मया बाणेन वानर ॥
अयुध्यन् प्रतियुध्यन्वा यस्माच्छरावृगो ह्यसि ॥ ४० ॥

हरियूथप “வான்ரமன்னு!
राजर्षयः ராஜரிஷிகளாகிய
नराः மானிடர்களும்த
धर्मकोविदाः தர்மம் நன்குணர்ந்த
नराः च மாணிடர்களும்
भृशं மிக
मांसार्थिनः மாம்ஸவெறி கொண்டு
विमुखान् பிரதிகுலமாயிருக்
सुबहून् பல [கின்ற
मृगान् च துஷ்டமிருகங்களுையே
वागुराभिः च தோண்டுபள்ளங்களா
पाशैः च வலைகளாலும் [லும்
विविधैः பலவகை
कूटैः च யந்திரங்களாலும்
दृश्याः கட்டிலனாயிருக்கின்ற
வர்களாகவோ
प्रतिच्छन्नाः च மறைந்திருக்கின்றவர்
களாகவோ
विप्रस्तान् பயந்து
प्रधावितान् च ஒடுகின்றவைகளாயி
ருப்பினும்
विस्वध्वान् தைரியங்கொண்டு
निष्ठितान् अपि वा நின்றுகொண்டிருப்பி
னும்
प्रमत्तान् च வெறிகொண்டிருப்
பினும்

अप्रमत्तान् च वा அபரமத்தக்கடப்பினும்
मृगयां यान्ति வேட்டையாடுகின்றார்
गुह्यन्ति பிடிக்கின்றார்கள். [கள்.
विध्यन्ति வெட்டித்தள்ளுகின்
वानर வான்ர! [ார்கள்.
त्वं हि நீயோ
युद्धे போரில்
प्रतियुध्यन् { எதிர்த்துநின்ற போர்
புரிபவனாயிருந்தா
லும் சரி
अयुध्यन् वा எதிர்க்காதவனாயிருந்
தாலும் சரி
शस्त्रावृगः துஷ்டமிருகங்களின்
வகுப்பிலொருவனாய்
असि இருக்கின்றனை.
यस्मात् तस्मात् ஆனதுபற்றி
मया என்னால்
बाणेन ஓர் கணையால்
निहतः அடிக்கப்பட்டனை.
अत्र दोषः च இவ்விஷயத்தில் தோ
ஷமென்பதே
न विद्यते இல்லை.
तत्र இதில்
मे எனக்கு
मनस्तापः न மனஸ்தாபமுமில்லை.
मन्युः न அறபத்தனமுமில்லை.

दुर्लभस्य च धर्मस्य जीवितस्य शुभस्य च । राजानो वानरश्रेष्ठ प्रदातारो न संशयः ॥

வானரश्रेष्ठ	“வானரோத்தம !	शुभस्य	தீநகற்ற
राजानः	மன்னர்கள்	जीवितस्य च	வாழ்வையும்தான்
दुर्लभस्य	சில நன்றாகிய	प्रदातारः	அளிப்பவர்கள்.
धर्मस्य च	தர்மத்தையும்	न संशयः	இதற்கையமில்லை.

तान्न हिंस्यान्न चाक्रोशेन्नाक्षिपेन्नाप्रियं वदेत् । देवा मनुष्यरूपेण चरन्त्येते महीतले ॥

एते देवाः च	“இவர்கள்தான் (இந்த ராஜாக்கள்தான்)	हिंस्यात् न	உபத்ரவிக்கக்கூடாது.
मनुष्यरूपेण	மானிட உருவங் கொண்டு	आक्रोशेत् न	வையக்கூடாது.
महीतले	பூமியில்	आक्षिपेत् न	அலட்சியம்பெய்யக் கூடாது.
चरन्ति	ஆளுகின்றார்கள்.	अप्रियं	கோபம்பெரும்படியான சொல்லை
तान्	அவர்களை	वदेत् न	சொல்லக்கூடாது.

त्वं तु धर्ममविज्ञाय केवलं रोषमास्थितः । प्रदूषयसि मां धर्मं पितृपैतामहे स्थितम् ॥४५॥

त्वं तु	“நீயோ	पितृपैतामहे	முன்னோர்களனுஷ்ட
धर्मं	தர்மத்தை		டித்துவந்த
अविज्ञाय	உள்ளபடியறியாது	धर्मं	தர்மத்தில்
केवलं	முற்றிலும்	स्थितं	பற்றுடைய
रोषं आस्थितः	கோபத்திற்காட்பட்ட வனாகி	मां	என்னை
		प्रदूषयसि	தூஷிக்கின்றனை.”

एवमुक्तस्तु रामेण वाली प्रव्यथितो भृशम् । न दोषं राघवे दध्यौ धर्मोऽधिगतनिश्चयः ॥ प्रत्युवाच ततो रामं प्राञ्जलिर्वानरेश्वरः ॥ ४६ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
एवं	மேற்கண்டவாறு	दोषं	தோஷத்தை
उक्तः तु	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாற்றிய	दध्यौ न	நினைக்காதொழித் தான்.
वाली	வாலியும்	ततः	அதன்மேல்
भृशं	மிகவும் [னாகி	वानरेश्वरः	வானரமன்னன்
प्रव्यथितः	பச்சாத்தாபப்படுவ-	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
धर्मं	தர்மமின்னதென்பதில் உண்மையான கொள்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தனாய்
अधिगतनिश्चयः	{ கையை அறிந்து கொண்டவனாய்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு பதி லுரைத்தான்.

यत्त्वमात्थ नरश्रेष्ठ तदेवं नात्र संशयः । प्रतिवक्तुं प्रकृष्टे हि नाप्रकृष्टस्तु शक्नुयात् ॥४७॥

नरश्रेष्ठ “புருஷோத்தம !
 त्वं தேவரீர்
 यत् எதை
 आत्थ சொல்லியருளினீரோ
 तत् அது
 एवं சொல்லியபடிதான்

अथ இவ்விஷயத்தில்
 संशयः न ஐயமில்லை.
 प्रकृष्टे சான்றோனிடத்தில்
 अप्रकृष्टः तु இழிந்தோன்
 प्रतिवक्तुं हि மீறிப்பேசுவதற்கே
 शक्नुयात् न தகாது.

तदयुक्तं मया पूर्वं प्रमादादुक्तमप्रियम् । तत्रापि खलु मे दोषं कर्तुं नाहंसि राघव ॥४८॥

राघव “ஸ்ரீராம !
 पूर्वं இத்தற்குமுன்
 मया என்னால்
 प्रमादात् அறிவின்மையால்
 तत् अप्रियं அந் : நிஷ்டூரச்சொல்
 अयुक्तं அயுத்தமாய் [டது.
 उक्तं சொல்லிவிடப்பட்ட-

तत्रापि அப்படியிருப்பினும்
 मे என்னுடைய
 दोषं அபசாரத்தை
 कर्तुं உள்ளத்தில் பற்ற
 अहंसि न திருவுளம்பற்றலா
 का तु என
 खलु நான் பிரார்த்திக்கின்
 मेन.

त्वं हि दृष्टार्थतत्त्वज्ञः प्रजानां च हिते रतः । कार्यकारणसिद्धौ ते प्रसन्ना बुद्धिरव्यया ॥

त्वं हि “தேவரீரோ,
 दृष्टार्थतत्त्वज्ञः சாஸ்திர துட்பங்களை
 யுள்ளபடியறிந்தவர்.
 प्रजानां ஜனங்களுக்கு
 हिते च நன்மை செய்வதிலே
 रतः ஊக்கமுடையவர்.

कार्यकारण-} செய்கை, அதன் ஹேற
 सिद्धौ } து இவை இரண்டை
 யும் நிஷ்கர்ஷிப்பதில்
 ते தேவரீருடைய
 बुद्धि: அறிவு
 प्रसन्ना கல்மகிழ்மற்றது.
 अव्यया குறையற்றது.

मामप्यगतधर्माणं व्यतिक्रान्तपुरस्कृतम् । धर्मसंहितया वाचा धर्मज्ञ परिपालय ॥ ५० ॥

धर्मज्ञ “அற்றெறியுணர்ந்
 தாய் !
 अगतधर्माणं தர்மத்தையறியாத
 व्यतिक्रान्त-} வனும்
 पुरस्कृतं } மரியாதையை கடந்த
 वनुमान

मां अपि என்னையும்
 धर्मसंहितया தர்மத்திற்கொத்ததா
 वाचा சொற்கொண்டு
 परिपालय காத்தருளும்.”

बाष्पसंरुद्धकण्ठस्तु वाली सारिखरं शनैः । उवाच रामं सम्प्रेक्ष्य पङ्कलग्न इव द्विपः ॥५१॥

वाली बाली
 बाष्प-} கண்ணீரால் அடைப்
 संरुद्धकण्ठः } புற்ற தொண்டை
 யையுடையவனாகி
 पङ्कलग्नः சேறில் சிக்கிக்கொ
 द्विपः யானை [ண்ட
 इव போலவே

सारिखरं கட்டமாகியகுர லுற்று
 शनैः மெள்ள
 रामं ஸ்ரீராமரை
 सम्प्रेक्ष्य பார்த்து
 तु இன்னுமிப்படியும்
 उवाच விண்ணப்பஞ்செய்து
 கொண்டான்.

न त्वात्मानमहं शोचे न तारां न च बान्धवान् । यथा पुत्रं गुणश्रेष्ठमङ्गदं कनकाङ्गदम् ॥

கனகாங்குதம் “பெ” ன் தோள் வளை
கையாணிந்த
குணசுரேஷ்டம் உத்தமகுணங்களுநம்
மையப்பெற்ற
புலம் புதல்வனு
அங்கதன் விஷயத்தில்
அஹ் நான்
யதா எவ்வளவு கவலைப்படு
கின்றேனோ அவ்வளவு

ஆத்மாம் து எனனைப்பற்றியும்
ந ஷோசை கவலைப்படவில்லை.
தாராம் தாரையைப்பற்றியும்
ந கவலைப்படவில்லை.
பாந்தவான் பற்றி பந்துக்களைப்
பற்றியும்
ந கவலைப்படவில்லை.

स ममादर्शनाद्दीनो बाल्यात्मभृति लालितः । तटाक इव पीताम्बुरूपशोषं गमिष्यति ॥

ச: “அவன் [முதல்
பால்யாத்மபுர்தி குழந்தைப்பருவம்-
லாலித: செல்வமாய் வளர்க்கப்
மம என்னை [பட்டவன்.
அதர்சனாவு காணுமையால்

பீதாங்கு: வரண்ட
தடாக: இவ குளம்போலவே
தீன: ஏங்கியவனாய்
உபசோப இளைத்துப்
கமிஷ்யதி போவான்.

बालश्चाकृतबुद्धिश्च एकपुत्रश्च मे प्रियः । तारेयो राम भवता रक्षणीयो महाबलः ॥५४॥

ராம “சூரராம்!
பால: ச பாலன்.
அகூதபுத்தி: ச நல்லறிவு இனியும் கி
டைக்கப்பெறுதவன்.
மே எனக்கு [பவன்.
பிரிய: மனங்கோணு நடப்-

மகாபலவான்.
ஒரு குமாரன்.
தாரையின் மகன்.
தேவரீரால்
ரக்ஷணிய: ச அவன் பாதுகாக்கப்
படவேண்டியவன்.

सुग्रीवे चाङ्गदे चैव विधत्स्व मतिमुत्तमाम् ।

त्वं हि शास्ता च गोप्ता च कार्याकार्यविधौ स्थितः

॥ ५५ ॥

சுமீரீவ ச “சுக்ரீவனிடத்திலும்
அங்கதனிடத்திலும்
உத்தமாம் மதி எவ சிறந்த அன்பையே
விதஸ்ய வகிப்பிராக!
த்வ் ஹி தேவரீர் ஒருவர்தான்

காரியாகாரியங்களை
பகுத்தறிவதில்
நிபுணராய்
லோகபிதாவாகிய
ரக்ஷகர்.

या ते नरपते वृत्तिर्भरते लक्ष्मणे च या । सुग्रीवे चाङ्गदे राजंस्तां त्वमाधातुमर्हसि ॥५६॥

நரபதே “மாணிடரக்ஷகராகிய
ராஜந் சக்கிரவர்த்தியே!
தேவரீருக்கு
மரதே பரதனிடத்தில்
யா எப்படிப்பட்ட
வூத்தி: வா தஸஸ்யமோ
லக்ஷமணே லக்ஷமணனிடத்தில்

யா ச எந்த வா தஸஸ்யமோ
தாம் ச அதையே [லும்
சுமீரீவ சுக்ரீவன் விஷயத்தி-
அங்கதன் விஷயத்
த்வ் தேவரீர் [தினும்
ஆதாது வைக்க
அஹிச அருள் புரியவேண்டும்

मदोषकृतदोषां तां यथा तारां तपस्विनीम् । सुग्रीवो नावमन्येत तथाऽवस्थ्यातुमर्हसि ॥

मदोषकृतदोषां { “என் குற்றத்தால்
விளைந்த ஆபத்திற்கு
பாத்திரமான
அந்த
புண்ணியவதியாகிய
தாரைபை

सुग्रीवः { சுக்ரீவன்
अवमन्येत न { அவமதிக்கலாகாது.
यथा तथा { இவ்வண்ணம்
अवस्थ्यातुं { நடைபெறுமாறு
अर्हसि { தேவரீர் அருள்புரிய
வேண்டும்.

त्वया ह्यनुगृहीतेन राज्यं शक्यमुपासितुम् । त्वद्वशे वर्तमानेन तव चिन्तानुवर्तिना ॥

शक्यं दिवं चार्जयितुं वसुधां चापि शासितुम् ॥ ५८ ॥

त्वया { “தேவரீரால்
अनुगृहीतेन { அனுக்கிரகம் பெற்ற
வனும்
त्वद्वशे { தேவரீரது அதீனத்
वर्तमानेन { இருப்பவனும் [தில்
तव { தேவரீரது

उपासितुं { ஆள
शक्यं { முடியும்.
अपि च { இதுமட்டுமல்ல இன்
வசுधां च { நிலவுககு எல்லாவற்
றையும்

चिन्तानुवर्तिना हि { திருவுளம் கோணுது
नटप्पवनुमान ஒரு
வனுல்
राज्यं { தன் ராஜ்யத்தை

शासितुं { ஆளவும்
दिवं { விண்ணுலகை
आर्जयितुं { சம்பாதிக்கவும்
शक्यम् { முடியும்.

त्वत्तोऽहं वधमाकाङ्क्षन्वार्थमाणोऽपि तारया । सुग्रीवेण सह भ्रात्रा द्वन्द्वयुद्धमुपागतः ॥

त्वत्तः { “தேவரீர் கையால்
वधं { மரணத்தை
आकांक्षन् { கோரிய
अहं { நான்
तारया { தாரையால்

वार्थमाणः अपि { தடுக்கப்பட்டவனாயி
आत्मा { தம்பியாகிய [ருந்தும்
सुग्रीवेण सह { சுக்ரீவனுடன்கூட
द्वन्द्वयुद्धं { த்வந்தயுத்தத்தை
उपागतः { புரிந்தேன்”.

इत्युक्त्वा सन्नतो रामं विरराम हरीश्वरः ॥ ६० ॥

हरीश्वरः { வானரமன்னன்
रामं { ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
इति { மேற்கண்டவாறு

उक्त्वा { சொல்லிவிட்டு
सन्नतः { வாய்விட்டுப் பேசமுடி
யாதவனாய்
विरराम { மௌனமாயினன்.

स तमाश्वासयद्रामो वालिनं व्यक्तदर्शनम् । सामसंपन्नया वाचा धर्मतत्त्वार्थयुक्तया ॥ ६१ ॥

सः { அந்த
रामः { ஸ்ரீராமர்,
व्यक्तदर्शनं { நல்லறிவுபெற்ற
तं वालिनं { அந்த வாலியை
सामसम्पन्नया { மனச்சார்ந்திக்கு ஏற்ற
தாயிருக்கிறதும்

धर्मतत्त्वार्थयुक्तया { தர்மசாரமாகிய பய
ணை நன்கு விளக்கக்
காட்டுகிறதமாகிய
वाचा { சொற்கொண்டு
आश्वासयत् { பின்வருமாறு தேற்ற
ரவுபடுத்தினார்.

न सन्तापस्त्वया कार्य एतदर्थं पुवङ्गम् ॥ ६२ ॥

புவங்கம் “வானரோத்தம!
எதத்ய இவ்விஷயத்தல்

வ்யா உன்னல்
சந்தாப: மனக்குறை
ந கார்ய: கொள்ளத்தக்கதன்று.

न वयं भवता चिन्त्या नाप्यात्मा हरिसत्तम । वयं भवद्विशेषेण धर्मतः कृतनिश्चयाः ॥ ६३ ॥

ஹரிசத்தம் “வானரோத்தம!
भवता உன்னல்
वयं நங்கள்
चिन्त्या: न { தவறு செய்துவிட்ட
வர்களென எண்ணக்
கூடாது.

आत्मा अपि நீயும்
न அப்படியே.
भवद्विशेषेण உன்னைக்காட்டிலும்
वयं நாங்கள்
धर्मतः தர்மமானுசாரமாகவே
कृतनिश्चयाः எதிலும் துணிபவர்
கள்.

दण्ड्ये यः पातयेदण्डं दण्ड्यो यथापि दण्ड्यते । कार्यकारणसिद्ध्यर्थुभौ तौ नावसीदतः ॥

यः “எவனொருவன்
दण्ड्ये தண்டிக்கப்படவேண்
டியவன் விஷயத்தில்
दण्डं தண்டனையை
पातयेत् விதிக்கின்றாரானே
यः எவனொருவன்
दण्ड्यः குற்றவாளியாய்
दण्ड्यते च தண்டிக்கப்படுகிறானே

तौ அந்த
कार्यकारण- } ஒரு காரியத்தால் வி
सिद्ध्यर्थौ } னைத்த காரியத்தை
செய்துமுடித்தால்
ஏற்படும் பயன்களை
ப்பெற்ற
उभौ अपि இருவர்களும்
अवसीदतः न குறை நீங்கினவர்களா
கிறார்கள்.

तद्भवान्दण्डसंयोगादस्माद्विगतकल्मषः । गतः स्वां प्रकृतिं धर्म्या धर्मदृष्टेन वर्त्मना ॥ ६५ ॥

भवान् “நி
अस्मात् இந்த [கண்ட
धर्मदृष्टेन தர்மசாஸ்திரங்களில்-
वर्त्मना அனுஷ்டானங்களை
யொத்தே
दण्डसंयोगात् தண்டனையடைந்த
மையால்

विगतकल्मषः பாபமொழிந்தவனா
तत् ஆனபடியால் [யினை.
धर्म्या நியாயப்படி ஆடைய
வேண்டியதாகிய
स्वां உனது
प्रकृतिं நல்லறிவை
गतः பெற்றறினை.

त्यज शोकं च मोहं च भयं च हृदये स्थितम् । त्वया विधानं ह्ययं न शक्यमतिवर्तितुम् ॥

हयंय “வானரோத்தம!
शोकं च மனவேதனையையும்
मोहं च அஞ்ஞானத்தையும்
हृदये ஹிருதயத்தில்
स्थितं இருக்கும்

भयं च சஞ்சலத்தையும்
त्यज விட்டுவிடு.
विधानं விதியால் வருவதை
अतिवर्तितुं விலக்க
त्वया உன்னால்
न शक्यम् முடியாது.

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 19 ||

रणाङ्गणे तारागमनम्—போர்க்களத்தில் தாரை வருவது.

स वानरमहाराजः शयानः शरविक्षतः । प्रत्युक्तो हेतुमद्वाक्यैर्नोत्तरं प्रत्यपद्यत ॥ १ ॥

शरविक्षतः	பாணம் கைத்து	हेतुमद्वाक्यैः	{ சரியான காரணங்களுடனிருக்கும் சொற்களால்
शयानः	படுத்துக்கிடக்கும்	प्रत्युक्तः	பதில் சொல்லப்பட்ட
वानरमहाराजः	வானரமகாராஜனாகும்	उत्तरं	பதில்சொல்லை [வனாய்
सः	அவன்,	न प्रत्यपद्यत	சொல்லவில்லை.

अश्मभिः प्रविभिन्नाङ्गः पादपैराहतो भृशम् । रामबाणेन च क्रान्तो जीवितान्ते मुमोह सः॥

सः	அவன்,	रामबाणेन	ஸ்ரீராமரது பாணத் தால்
भृशं	மிகவும்	क्रान्तः च	துளைக்கப்பட்டவனாயும்,
अश्मभिः	கற்களால்	जीवितान्ते	உயிர் போகும் சமயத்தில்
प्रविभिन्नाङ्गः	முறிபட்ட அங்கங்கையுடையவனாகும்,	मुमोह	மூர்ச்சையடைந்தான்.
पादपैः	விருகட்களால்		
आहतः	அடிக்கப்பட்டவனாகும்,		

तं भार्या बाणमोक्षेण रामदत्तेन संयुगे । हतं प्लवगशार्दूलं तारा शुश्राव वालिनम् ॥ ३ ॥

भार्या	தர்மபத்னியாகிய	संयुगे	போரில்
तारा	தாரை	रामदत्तेन	ஸ்ரீராமரால் அளிக்கப்பட்ட
प्लवगशार्दूलं	வானரோத்தமனான	बाणमोक्षेण	பாணவீழ்ச்சியால்
तं	அந்த	हतं	மாண்டுவிட்டவனாக
वालिनं	வாலியை	शुश्राव	அறிந்தான்.

सा सपुत्राऽप्रियं श्रुत्वा वधं भर्तुः सुदारुणम् । निष्पपात भृशं त्रस्ता विविधाद्रिगह्वरात् ॥

सा	அவள்,	श्रुत्वा	அறிந்து,
सुदारुणं	மிக பயங்கரமாயிருக்கிறது	भृशं	மிகவும்
अप्रियं	அசௌகரியமாயிருக்கிறது	तस्ता	நடுக்கமுற்றவளாய்
भर्तुः	கணவனது	सपुत्रा	புதல்வனோடுகூட
वधं	வதையை	विविधात्	‘விவித’மென்ற
		गिरिगह्वरात्	மலைக்குகையினின்றும்
		निष्पपात	வெளிப்பட்டான்.

कपिपत्न्या वचः श्रुत्वा कपयः कामरूपिणः । प्राप्तकालमविक्रिष्टमूर्चुर्वचनमङ्गनाम् ॥१०॥

காமரூபிண: நினைத்த உருவ
மெடுக்கவல்ல
கபய: வானர்கள்
கபிபத்னியா: வானர பத்னியினது
வச: சொல்லை
சுத்வா கேட்டு,

அங்னா் தையலானைப் பார்த்து
அவிக்ரித் சந்தேகத்திற்கிடமில்
வசன் சொல்லை [லாத்தாகிய
பாசகால் சமயத்திற்கேற்றபடி
உசு: பின்வருமாறுமொழிந்
தார்கள்.

जीवपुत्रे निर्वर्त्तस्व पुत्रं रक्षस्व चाङ्गदम् । अन्तको रामरूपेण हत्वा नयति वालिनम् ॥

जीवपुत्रे “குழந்தையை உடைய
வனே !
निर्वर्त्तस्व திரும்பிவிடுவீராக.
पुत्रं च एक புத்திரனாகிய
अङ्गदं அங்கதனை
रक्षस्व காப்பாற்றும்.

अन्तकः எமன்
रामरूपेण ராமனென உருவெ
டுத்துவந்து
वालिन् வாலியை
हत्वा கொன்று,
नयति கொண்டுபோகிறான்.

क्षिप्तान्वृक्षान्समाविध्य विपुलाश्च शिलास्तथा । वाली वज्रसमैर्वाणै रामेण विनिपातितः ॥

क्षिप्तान् “எறிந்த
वृक्षान् च விருகுகளையும,
विपुला: பெரிய
शिला: तथा பாறைகளையும், [பான
वज्रसमै: வஜ்ராயுதத்திற்கொப்-

वाणै: பாணங்களால்
समाविध्य பொடியாக்கி
रामेण ராமனால்
वाली வாலி
विनिपातितः வீழ்த்தப்பட்டார்.

अभिद्रुतमिदं सर्वं विद्रुतं प्रसृतं बलम् । अस्मिन्पुवगशादूले हते शक्रसमप्रभे ॥ १३ ॥

अस्मिन् “இந்த
शक्रसमप्रभे இந்திரனை நிகர்த்த
ஒளிகொண்ட
पुवगशादूले வானரோத்தமன்
हते கொல்லப்பட்டு கிடக்
इदं இந்த [கையால்

बलं சையம்
सर्वं எல்லாமும் [தாய்
विद्रुतं மனக்கலவரமடைந்த-
प्रसृतं எங்கும் சிதறியதாய்
अभिद्रुतम् விரைந்து கலைந்தோடி-
விட்டது.

रक्ष्यतां नगरद्वारमङ्गदश्चाभिषिच्यताम् । पदस्थं वालिनः पुत्रं भजिष्यन्ति पुवङ्गमाः ॥

नगरद्वारं “நகரத்தின்கோட்டை
வாயிலானது
रक्ष्यतां காவல்செய்து வைக்
கப்பட்டும்.
अङ्गदः च அங்கதனும்
अभिषिच्यतां மகுடாபிஷேகம் செய்
விக்கப்பட்டும்.

पुवङ्गमाः வானரர்கள்
वालिनः வாலியினது
पुत्रं புதல்வனை
पदस्थं அவனது பதவியை
यदेन्द्रतवयन्यம் யடைந்தவனாய்
भजिष्यन्ति பக்தியுடன் சேவிப்
பார்கள்

अथवाऽरुचितं स्थानमिह ते रुचिरानने । आविशन्ति हि दुर्गाणि क्षिप्रमथैव वानराः ॥

रुचिरानने “அழகிய முகமுடையாய்!

अथवा மேற் சொல்லியபடி செய்வானிடில்

अथ एव இப்பொழுதே

क्षिप्रं விரைவிலேயே

वानराः வானரர்கள்

अभार्याश्च सभार्याश्च सन्त्यत्र वनचारिणः । लुब्धेभ्यो विप्रयुक्तेभ्यस्तेभ्यो नस्तुमुलं भयम् ॥

अल “இவ்விடத்தில்

वनचारिणः வானரர்கள்

अभार्याः च பத்னியில்லாதவர் களாகவும்

सभार्याः च பத்னியுள்ளவர்களாகவும்

सन्ति இருக்கின்றார்கள்.

अल्पान्तरगतानां तु श्रुत्वा वचनमङ्गना । आत्मनः प्रतिरूपं सा बभाषे चारुहासिनी ॥

सा அந்த

अङ्गना தையலாள்,

तु இவ்விஷயத்தில்

अल्पान्तरगतानां துச்சமான அபிப்பிராயமுடைய அவர்களின்

वचनं சொல்லி

पुत्रेण मम किं कार्यं किं राज्येन किमात्मना । कपिसिंहे महाभागे तस्मिन्भर्तेरि नश्यति ॥

महाभागे “மகா பாக்யம் பொருந்திய

कापिसिंहे வானரோத்தமராகிய

तस्मिन् அந்த

भर्तेरि கணவர்

नश्यति சாகையில

मम எனக்கு

पादमूलं गमिष्यामि तस्यैवाहं महात्मनः । योऽसौ रामप्रयुक्तेन शरेण विनिपातितः ॥

यः “எந்த

असौ இவர்

रामप्रयुक्तेन ராமரால் விடப்பட்ட

शरेण பாணத்தால்

विनिपातितः வீழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றாரோ

दुर्गाणि தூர்க்கங்களில்

आविशन्ति புருந்துகொள்வார்

हि ஆனபடியால் [கள்,

ते தேவரீருக்கு

इह இப்பொழுது

स्थानं இருக்குமிடமானது

अरुचितम् ஏற்றதன்று.

नः நமக்கு

तुमुलं மிக

भयं ஆபத்து

लुब्धेभ्यः பேராசையற்ற

विप्रयुक्तेभ्यः மனைவியில்லாத தனித்திருக்கின்ற

तेभ्यः அவர்களிடமிருந்து தான்.”

श्रुत्वा கேட்டு,

चारुहासिनी புன்சிரிப்புற்றவளாய்

आत्मनः தனது

प्रतिरूपं பெருமைக்கு ஏற்ற

बभाषे பின்வருமாறு [வாறு பேசினாள்.

पुत्रेण புதல்வனால்

किं कार्यं ஆவதென்ன ?

राज्येन ராஜ்யத்தால்

किं ஆவதென்ன ?

आत्मना உயிருடனிருக்கும் என்னால்

किम् ஆவதென்ன ?

महात्मनः மகாத்மாவாகிய

तस्य அவரது

पादमूलं திருவடிவாரத்தை

अहं एव நானும்

गमिष्यामि அடையப்போகிறேன்.”

एवमुक्त्वा प्रदुद्राव रुदन्ती शोककशिता । शिरश्चोरश्च बाहुभ्यां दुःखेन समभिघ्नती ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
शोककशिता { சோகத்தால் முற்றி
 { லும் உள்ளம் கலங்கி
 யவளாய்
दुःखेन துயரத்தால்

बाहुभ्यां இரு கரங்களாலும்
शिरः च தலையிலும்
उरः च மார்பிலும்
समभिघ्नती அதைந்துகொண்டு
रुदन्ती அழுதுகொண்டே
प्रदुद्राव விரைந்துசென்றாள்.

आव्रजन्ती ददर्शयति निपतितं भुवि । हन्तारं दानवेन्द्राणां समरेष्वनिवर्तिनाम् ॥
क्षेसारं पर्वतेन्द्राणां वज्राणां वासवम् । महाबलसमाविष्टं महामेघौघनिःस्वनम् ॥ २२ ॥
शक्रतुल्यपराक्रान्तं वृष्ट्वोपरतं घनम् । नर्दन्तं नर्दतां भीमं शूरं शूरेण पातितम् ॥ २३ ॥
शार्दूलेनामिषस्यार्थे मृगराजं यथा हतम् ॥ २४ ॥

अचितं सर्वलोकस्य सपताकं सवेदिकम् । नागहेतोः सुपर्णेन चैत्यमुन्मथितं यथा ॥ २५ ॥

अथ அப்பொழுது
आव्रजन्ती எல்லையை கிட்டுகின்ற
समरेषु போர்களில் [அவள்
अनिवर्तिनां புறங்கட்டாத
दानवेन्द्राणां அசுரத்தலைவர்களை
हन्तारं கொன்றவனும்,
वज्राणां வஜ்ராயுதங்களை
वासवं इव இந்திரன் எறிவது
 போலவே

पर्वतेन्द्राणां பெரும் மலைகளை
क्षेसारं எறிந்தவனும்,
महाबल- மகத்தான ஆற்றல்
समाविष्टं நிறைந்தவனும்,
महामेघौघ- பெரும் மேகக்கூட்டங்
निस्वनं களின் ஒலியுற்றவ
 னும்,

शक्रतुल्य- இந்திரனை நிகர்த்த
पराक्रान्तं பராக்கிரமசாலியும்,
नर्दतां கர்ஜிப்பவர்களில்
भीमं பயங்கரமாய்
नर्दन्तं கர்ஜிப்பவனும்,
शूरं சூரனுமான
पतिं கணவனை
भुवि தறையில்
निपतितं வீழ்ந்து
वृष्ट्वा மழைபொழிந்து

उपरतं ஓய்ந்த
घनं மேகம்
इव போலிருப்பவனாகவும்,
आमिषस्यार्थे மாமிசத்தின்
 பொருட்டு

शार्दूलैः புலியால்
हतं கொல்லப்பட்ட
मृगराजं தலைமையான மான்
यथा போலிருப்பவனாகவும்,
नागहेतोः ஓர் பாம்பின்
 காரணமாய்

सुपर्णेन கருடபகவானால்
उन्मथितं சிதைத்துத்
 தள்ளப்பட்ட

सर्वलोकस्य எல்லா ஜனங்களின்
अचितं பூஜைக்குரியதும்
सपताकं கொடிகளோடு

सवेदिकं கூடியது
 தண்ணைகளோடு
 கூடியதுமான

चैत्यं கோயிலை
यथा போலிருப்பவனாகவும்
शूरेण சூரரால்
पातितं வீழ்த்தித்தள்ளப்பட்ட
 டு கிடக்கின்றவனு
ददर्श பார்த்தாள்.

अवष्टभ्य च तिष्ठन्तं ददर्श धनुरुर्जितम् । राघं रामानुजं चैव भर्तृशैवानुजं शुभा ॥ २६ ॥

ஆபா	நல்லானாகுமவள்	ராமன்	ஸ்ரீராமரையும்
புரு:	விவிலை	ராமானுஜன்	வசந்தமணரையும்
அபித	உறுதியாய்	மன:	கணவரது
அவத்ய	பிடித்துக்கொண்டு,	அனுஜன்	தம்பியையும்
திருந்	நின்றனெகொண்டிருக்கும்	வதன்	பார்த்தார்.

तानतीत्य समासाद्य भर्तारं निहतं रणे । समीक्ष्य व्यथिता भूमौ संभ्रान्ता निपपात ह ॥

தான்	ஆவர்களை	சமாசாய	கிட்டி,
அதிலு	கடந்துசென்று,	சமீபிய	பார்த்து,
ரண	போரில்	வயிதா	மனம் நொந்து
நிஹத்	கொல்லப்பட்டு	சந்திரா	மெய்ப்பதறி
	கிடக்கும்	பூமி	தரையில்
மதாரி	கணவனை	விபபாத ஹ	விழுந்தாள்.

सुप्त्वैव पुनरुत्थाय ह्यार्यपुत्रेति शोचती । रुरोद सा पतिं दृष्ट्वा संदितं मृत्युदामभिः ॥

சா	அவள்,	சந்தித்	கட்டுண்டிருக்கின்ற
சுவா	மூர்ச்சித் துக்கிட்டுத் து,	வூறு	பார்த்து, [வாய்
புன: புவ	மீளவும்	சோகி	துயருற்று
உதய	எழுந்து	அரங்கு	‘நாதா!’
பதி	கணவனை	இதி	என்று சொல்லிக்கொ
சுலுதாமசி:	யம்பாசங்களால்	சுரோ	கதறினார். [ண்டே

तामवेक्ष्य तु सुग्रीवः क्रोशन्तीं कुररीमिव । विषादमगमत्कष्टं दृष्ट्वा चाङ्गदमागतम् ॥२९॥

சுழிவ: கு	சுகீர்வனும்	ஆகத்	அவிடம் வந்த
தா	அவனோ	அஃதம் வ	அங்கதனையும்
கூரீர்	அன்றில் பறவையை	கஃ	எங்கு புலம்பிக்கொண்
இவ	போலவேயே	ஃ	கண்டு, முருப்பவகை
கோமரீர்	கதறுகிறவனாய்	விசாட்	பெரும் துன்பத்தை
அபேக்ய	பார்த்து,	அபாமத்	அடைந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10115

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 863



विशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம் || 20 ||

ताराविलापः—தாரையின் புலம்பல் .

रामचापविस्त्रेण शरेणान्तकरेण तम् । दृष्ट्वा विनिहतं भूमौ तारा ताराधिपानना ॥ १ ॥

ताराधिपानना	சந்திரனைபோன்ற (முகத்தையுடைய	शरेण	பாணத்தால்
तारा	தாரை	तं	அவனை
रामचापविस्त्रेण	ராமனது வில்லினின் று விடப்பட்ட	भूमौ	தரையில்
अन्तकरेण	மரணத்தை விளைவிக்கும்	विनिहतं	அடித்துத்தள்ளிவிடப்பட்டவனாக
		दृष्ट्वा	கண்டாள்.

वानरेन्द्रं महेन्द्राभं शोकसंतप्तमानसा । तारा तरुमिवोन्मूलं पर्यदेवयदातुरा ॥ २ ॥

तारा	தாரை	इव	போல் கிடக்கும்
आतुरा	மிகவும் மனம் நொந்த வளாய்	वानरेन्द्रं	வானரமன்னனைப் பார்த்து
महेन्द्राभं	இந்திரனை நிகர்த்தவ னும்	शोकसन्तप्त- मानसा	சோகத்தால் கொதிக்கும் மனமுடையவளாய்
उन्मूलं	வேருடன் பெயர்த்து வீழ்த்தப்பட்ட	पर्यदेवयत्	பின்கண்டபடி புலம்பினாள்.
तर्ह	விரகத்தை		

सा समासाद्य भर्तारं पर्यष्वजत भामिनी । इषुणाभिहतं दृष्ट्वा वालिनं कुञ्जरोपमम् ॥ ३ ॥

सा	அந்த	इषुणा	பாணத்தால்
भामिनी	கட்டழகி	अभिहतं	அடியுண்டு கிடப்பவ
कुञ्जरोपमं	யானையை நிகர்த்தவனும்	दृष्ट्वा	கண்டு, [கை
	தவனும்	समासाद्य	அணுகி,
भर्तारं	கணவனுமான	पर्यष्वजत	கட்டிஅணைத்துக் கொண்டாள்.
वालिनं	வாலியை		

रणे दारुणविक्रान्त प्रवीर प्लवतां वर । किं दीनामपुरोभागामद्य त्वं नाभिभाषसे ॥ ४ ॥

रणे	“போரில்	दीनां	வெகு பரிதாபநிலையி லிருப்பவளுமாயி எண்ணப்பார்த்து
दारुणविक्रान्त	பயங்கரமான பராக்கிரமசாலியே!	अद्य	இப்பொழுது
प्रवीर	மகாசூரனே!	त्वं	நீர்
प्लवतां वर	வானரோத்தமரே!	किं	ஏன்
अपुरोभागाम	{ எப்பொழுதும் மனங்கோணாது நடந்துவந்தவனும்	अभिभाषसे न	பேசாதிருக்கிறீர்?

उत्तिष्ठ हरिशार्दूल भजस्व शयनोत्तमम् । नैवंविधाः शेरते हि भूमौ नृपतिसत्तमाः ॥ ५ ॥

हरिशार्दूल “வாஷரோத்தமரோ!
उत्तिष्ठ எழுந்திருந்தும்.
शयनोत्तमं சிறந்த படுக்கைக்கு
भजस्व போய்சேரும்.

एवंविधाः இப்படிப்பட்ட
नृपतिसत्तमाः ராஜோத்தமர்கள்
भूमौ தரையில்
शेरते न हि படுக்கமாட்டார்கள்.

अतीव खलु ते कान्ता वसुधा वसुधाधिप । गतासुरपि यां गात्रैर्मौ विहाय निषेवसे ॥

मां विहाय “என்னை விட்டு,
गतासुः अपि உயிர்துறந்தும்
गात्रैः अवयवங்களால்
यां எவனோ
निषेवसे தழுவிக்கொண்டிருக்க
கிறீரோ அந்த

वसुधाधिप பூபதியே!
वसुधा பூமிதேவி
ते உமக்கு
अतीव மிகவும்
कान्ता खलु பிரியமானவளா
என்ன?

व्यक्तमन्या त्वया वीर धर्मतः संप्रवर्तिता । किष्किन्धेव पुरी रम्या स्वर्गमार्गे विनिर्मिता ॥

वीर “நாதா!
त्वया உம்மால்
विनिर्मिता நிர்மிக்கப்பட்ட
रम्या அழகான
किष्किन्धा கிஷ்கிந்தா நகர்
इव போலவே

अन्या மற்றொரு
पुरी நகரமானது
स्वर्गमार्गे ஸ்வர்க்கத்தில்
धर्मतः தர்மவிதிப்படி
संप्रवर्तिता தயாரிக்கப்பட்டிருக்கி
व्यक्तम् இது திண்ணம். [நது.

यान्यस्माभिस्त्वया सार्धं वनेषु मधुगन्धिषु । विहृतानि त्वया काले तेषामुपरमः कृतः ॥ ८ ॥

मधुगन्धिषु “மதுமணங்கமழும்
वनेषु வனங்களில்
त्वया உம்மால்
अस्माभिः सार्धं எங்கனோடு கூட
विहृतानि கரீடைகள்
यानि எவைகளோ

तेषां அவைகளுக்கு
त्वया உம்மால்
काले இப்பொழுது
उपरमः ஒப்ப
कृतः செய்யப்பட்டிருக்கி
நது.

निरानन्दा निराशाऽहं निमग्नः शोकसागरे । त्वयि पञ्चत्वमापन्ने महायूथपयूथये ॥ ९ ॥

महायूथप- } “பெரும் சைனியத்த
यूथये } லைவர்களுக்குத் தலை
त्वयि நீர் [வரான
पञ्चत्वं आपन्ने மாண்டு கிடக்கையில்
अहं நான்

निरानन्दा உத்ஸாஹமொழிந்து
निराशा விருப்பங்களை வெறுத்
शोकसागरे தவளாய்
निमग्नः ஆழ்ந்து விட்டேன்.

हृदयं सुस्थिरं मयं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । यत्र शोकाभिसन्तप्तं स्फुटतेऽद्य सहस्रधा ॥१०॥

மஹ் “எனது
 हृदयं இதயம்
 सुस्थिरं வெகு கடினமானது.
 यत्र ஏனேனில்
 पतिं கணவரை
 विनिहतं கொல்லப்பட்டவராக

सुग्रीवस्य त्वया भार्या हृता स च विवासितः । यत्तत्तस्य त्वया व्युष्टिः प्राप्तेयं प्लवगाधिप ॥

प्लवगाधिप “வானரமன்னா!
 त्वया உம்மால்
 सुग्रीवस्य भार्या சுக்ரீவரது மனைவி
 हृता அபகரிக்கப்பட்டாள்.
 सः च அவரும்
 विवासितः நாட்டை விட்டு
 கடத்தப்பட்டார்.

दृष्ट्वा கண்டும்,
 शोकाभिसन्तप्तं ‘சோகத்தால் மிகவும்
 வாதிக்கப்பட்டும்

अद्य இன்னும்
 सहस्रधा ஆயிரம் துண்டுகளாக
 स्फुटते न வெடிக்கவில்லை.

यत् तत् என்ற காரணத்தால்
 तस्य அதனது
 व्युष्टिः பயனாக
 इयं இது
 त्वया உம்மால்
 प्राप्ता அடையப்பட்டது.

निःश्रेयसपरा मोहात्त्वया चाहं विगर्हिता ।

वानरेन्द्र “வானரோத்தம!
 निःश्रेयसपरा பத்தியில் ஈடுபட்டு
 हितैषिणी च நன்மையைக் கோருகி
 மவள்

या எவளோ
 एषा இந்த
 अहं நான்

यैषाऽब्रवं हितं वाक्यं वानरेन्द्र हितैषिणी ॥

हितं நன்மை பயக்கும்
 वाक्यं சொல்லை
 अब्रवं சொன்னேன்;
 त्वया உம்மால்
 मोहात् மதிமயக்கத்தால்
 विगर्हिता திரஸ்கரிக்கப்பட்
 டேன்.

रूपयौवनदृप्तानां दक्षिणानां च मानद । नूनमप्सरसामार्यं चित्तानि प्रमथिष्यसि ॥१३॥

मानद “யாவரிடமும் மரியா
 तदयुடன் விளங்கும்
 आर्य உத்தமரே!
 रूपयौवनदृप्तानां { எழில் இளமை இவை
 களால் செருக்குற்ற
 வர்களும்

दक्षिणानां च கண்களைக்கவருபவரு
 मान அப்ஸரஸ்தீகளு
 अप्सरसां ஆப்ஸரஸ்தீகளு
 चित्तानि மனங்களை [டைய
 प्रमथिष्यसि கொள்ளை கொள்ளப்
 போகிறீர்.
 नूनम् இது திண்ணம்.

कालो निःसंशयो नूनं जीवितान्तकरस्तव । बलात्नैवावपन्नोऽसि सुग्रीवस्यावशो वशम् ॥

तव “உமக்கு
 नूनं இப்பொழுது
 जीवितान्तकरः உயிருக்கு முடிவை
 விளைவிக்கிறதாகிய
 कालः காலமிது.
 निःसंशयः இதுநிகையலின்று.

अवशः எவர் கையி லுமகப்பட
 येन அதனால் [டாத நீர்
 बलात् பிடிவா தமாய்
 सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது
 वशं கையில்
 अवपन्नः असि சிக்கிக்கொண்டீர்.

वैधव्यं शोकसन्तापं कृपणं कृपणा सती । अदुःखोपचिता पूर्वं वर्तयिष्याम्यनाथवत् ॥

पूर्वं “இதற்கு முன்
अदुःखोपचिता कஷ்டமென்பதே கண்
டிரா தவளும்
कृपणा { இன்னது செய்கிறதெ
ன்று தெரியாது த
பிக்கும்
सती பதவிரைகயாகும்
நான்

अनाथवत् ரக்ஷகரில்லா மையை
யும்,
वैधव्यं கைம்மையையும்,
शोकसन्तापं சோகத்தால் கஷ்டப்
படுவதையும்,
कृपणं தாழ்வையும்
वर्तयिष्यामि அனுபவிக்கப்போக
றேன்.

लालितश्चाङ्गदो वीरः सुकुमारः सुखोचितः । वत्स्यते कामवस्थां मे पितृव्ये क्रोधमूर्च्छिते ॥

मे “எனது
वीरः புதல்வனும்,
लालितः லாலனைசெய்யப்பட்ட
வனும்,
सुकुमारः கஷ்டத்தை கண்டிரா
தவனும்,
सुखोचितः च செல்வத்திலே வளர்ந்
தவனுமன

अङ्गदः அங்கதன்
क्रोधमूर्च्छिते கோபத்தால் மெய்
மறந்திருக்கும்
पितृव्ये சிற்றப்பனிடத்தில்
क्रं எந்த
अवस्थां கஷ்டத்தை
वत्स्यते அனுபவிக்கப்போகி
றானே?

कुरुष्व पितरं पुत्र सुदृष्टं धर्मवत्सलम् । दुर्लभं दर्शनं वत्स तव तस्य भविष्यति ॥ १७ ॥

पुत्र “புதல்வ! அங்கத!
धर्मवत्सलं தர்மத்திலன்புள்ள
पितरं தந்தையை
सुदृष्टं கடைசியாய் தரிசிக்கப்
பட்டவராக

तव உனக்கு
तस्य அவரது
दर्शनं தரிசனம்
दुर्लभं எப்பொழுதும்
கிடைக்காததாய்

कुरुष्व செய்வாய்.

वत्स குழந்தாய்!

भविष्यति ஆகப்போகிறது.

समाश्वासय पुत्रं त्वं संदेशं संदिशस्व च
मूर्ध्नि चैनं समाधाय प्रवासं प्रस्थितो ह्यसि

त्वं च “நீரோ!
प्रवासं வேறுலகவாசத்திற்கு
प्रस्थितः புறப்பட்டுவிட்டவராக
असि இருக்கின்றீர்.
हि ஆனபடியால்
एनं पुत्रं இந்த புதல்வனை

मूर्ध्नि உச்சி
समाधाय முகர்ந்து;
समाश्वासय தேற்றரவு செய்யும்;
संदेशं च சொல்லவேண்டிய
செய்தியையும்
संदिशस्व சொல்லியருளும்.

रामेण हि महर्क्यं कृतं त्वामभिनिघ्नता । आनृण्यं च गतं तस्य सुग्रीवस्य प्रतिश्रवे ॥

त्वां “உம்மை
अभिनिघ्नता கொன்ற
रामेण ஸ்ரீராமரால்

महर् हि எப்பொழுதும் புக
कर्म கைத்தருகிறதாகிய
செயல்

கூதம் செய்து முடிக்கப் பட்டது.

தச்ய அந்த
சுபிரவச்ய சக்ரீவருக்கு

சகாமோ भव सुग्रीव रूपां त्वं प्रतिपत्स्यसे । शुद्ध्व राज्यमनुद्विजः शस्तो भ्राता रिपुस्तव ॥

சுபிரவ “சக்ரீவரே!
தவ உனது
பாபா நமயனாகிய
ரீபு: சத்துரு
சஸ்த: கொல்லப்பட்டார்.
த்வம் நீர் [வராய்]

அநுதீப: மனக்குறை ஒழிந்த-

किं मामेवं विलपतीं प्रेम्णा त्वं नाभिभाषसे ।

வானரேசுர “வானரமன்னு!
ஏவ் இப்படியாய் [வாஸி!
ப்ரேமா அன்புடன்
விலபதீர் கதறி அழும்
மா என்னைப்பார்த்து
கி என்
த்வம் நீர்

तस्या विलपितं श्रुत्वा वानर्यः सर्वतश्च ताः ।

சஸ்த: சுற்றிலுமிருந்த
தா: அந்த
வானர: வானர ஸ்திரீகளும்
தஸ்ய: அவளது
விலபித் புலம்பலை
சுத்வா கேட்டு

பரிசுத்வம் செய்த
அநுதீப: விஷயத்தில்
செய்யவேண்டிய கட
மைபின் முடிவும்
பெறப்பட்டது.

राज्यं राज्यத்தை
शुद्ध्व அனுபவிக்கும்.
रूपां நுமையை
प्रतिपत्स्यसे அடையப்போகிறீர்.
सकामः மனோர தங்களுல்லாம்
கைகூடப்பெற்றவராக
भव ஆகும்.

इमाः पश्य वरा बह्वीर्भाष्यस्ते वानरेश्वर ॥

அभिபாஷை ந மறமொழி கூறுதிருக்
தே உமது [கின்றீர்?
இமா: இதோ வந்திருக்கும்
வரா: சிறந்த
வஹீ: பால மனைவிமார்களை
பச்ய: பாரும்.” [யும்]

परिगृह्याङ्गदं दीनं दुःखार्ताः परिचुक्रुशुः ॥

தினம் பரிசுபரிசுபரிசுபரிசு
அங்கதனை [கும்
பரிசுபரிசு அனைத்துக்கொண்டு,
து:சுதார்தா: துக்கம் மேலிட்டவர்
களாய்
பரிசுபரிசு: புலம்பி கதறினார்கள்.

किमङ्गदं साङ्गदवीरबाहो विहाय यास्यद्य चिरप्रवासम् ।

न युक्तमेवं गुणसन्निकृष्टं विहाय पुत्रं प्रियपुत्र गन्तुम्

॥ २४ ॥

साङ्गदवीरबाहो

“தோள் வளைகளை யும்
வீரத் தன்மையும் ப
டைக்கப்பெற்ற கை
களுடையவரே!

அங் இப்பொழுது
அங்கதனை
விட்டு,
கி என்
விரபவாச நெடும் பிரயாணத்
திற்கு

யாசி போகின்றீர்;
பரிசுபரிசு { மனங்கொணாத நடக்
கும் புதல்வனை பெ
ற்றவரே!
ஏவ் இப்படியாய்
பரிசுபரிசு உத்தமகுணங்களமை
புதல்வனை [யப்பெற்ற
விட்டு,
கி போக
ந யுக்தம் தகாது.”

किमप्रियं ते प्रियचारुषे मया कृतं नाथ सुतेन वा ते ।

सहाङ्गदां मां स विहाय वीर यत्प्रस्थितो दीर्घमितः प्रवासम्

॥ २५ ॥

यद्यप्रियं किञ्चिदसंप्रधार्य कृतं मया स्यात्तव दीर्घबाहो ।

क्षमस्व मे तद्धरिवंशनाथ ब्रजामि मूर्ध्ना तव वीर पादौ

॥ २६ ॥

तथा तु तारा करुणं रुदन्ती भर्तुः समीपे सह वानरीभिः ।

व्यवस्यत प्रायसुपोपवेष्टुमनिन्द्यवर्णा भुवि यत्र वाली

॥ २७ ॥

தாரா து
வானரீभि:
சஹ்
भर्तुः
समीपे
करुणं
तथा
रुदन्ती

தாரையோவெனில்
வானரஸ்தரீகளோடு
கூட
கணவனது
பக்கவில்
பரிதாபமாய்
பின்வருமாறு சொல்லி
அழுதுகொண்டே

प्रियचारुषे .

“கண்ணைக்கவரும் அ
ழுதுவாய்ந்த திருமே
னியரே!

वीर

சூரரே!

नाथ

நாதா!

सः

அந்த ரீர்

इतः

இவ்விடத்திலிருந்து

दीर्घ

நீண்ட

प्रवासं

பிரயாணத்திற்கு

सहाङ्गदां

அங்கத்தனுடனிருக்கும்

मां

என்னை

विहाय

விட்டு,

प्रस्थितः

புறப்பட்டுவிட்டார்;

यत्

என்கிறபடியால்

ते

உமக்கு

अप्रियं

இஷ்டமில்லாத

செய்கை

मया

என்னால்

कृतं

செய்யப்பட்டது

किं

என்ன?

ते

உமது

सुतेन वा

புதல்வனால்தான் செய்த

யப்பட்டது என்ன?

हरिवंशनाथ

வானரகுலமன்னு!

दीर्घबाहो

நெடுந்தோளாய்!

वीर

நாதா!

तव

உமக்கு

अप्रियं

இஷ்டமில்லாதது

किञ्चित् यदि

ஏதேனுமொன்று

मया

என்னால்

असंप्रधार्यं

ஆலோசனையின்றி,

कृतं

செய்யப்பட்டதாக

स्यात्

இருப்பின்;

तत्

அதை

मे

எனக்காக

क्षमस्व

மன்னித்தருளும்;

तव

உமது

पादौ

திருவடிகளில்

मूर्ध्ना ब्रजामि

முடிதாழ்த்தி வணங்

वाली

வாலி [குக்கிறேன்.]

यत्

எந்த இடத்தில் கிடந்

தானே

भुवि

அந்த இடத்தில்

प्रायं

பட்டினி கிடந்து

उपोपवेष्टुं

உயிர்த்துறக்க

अनिन्द्यवर्णा

குறையற்ற யசஸ்

व्यवस्यत

உடையவளாய்

நிச்சயித்தாள்.

इत्याषं श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10142



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 890

நீர் சிந்தியும்.

வேண்டியவன் ;

जानास्यनियतामेवं भूतानामागतिं गतिम् । तस्माच्छुभं हि कर्तव्यं पण्डितैर्नैहलौकिकम् ॥

भूतानां “உயிர்களின்
आगतिं பிறப்பையும்
गतिं இறப்பையும்
एवं இப்படித்தான்
अनियतां நிலையில்லாததென
जानासि நீரும் அறிகிறீர்;

तस्माद् हि “ஆனபடியால்தான்
पण्डितेन கற்றறிந்த ஒருவனால்
ऐहलौकिकं இவ்வுலகில் செய்ய
शुभं வேண்டியதாயுள்ள
कर्तव्यम् நற்செயல்
புரியத்தக்கது.

यस्मिन् हरिसहस्राणि शतानि नियुतानि च । वर्तयन्ति कृतांशानि सोऽयं दिष्टान्तमागतः ॥

यस्मिन् “எவரொருவரிடத்தில்
हरिसहस्राणि ஆயிரக்கணக்கான
வானரர்களும்
च இன்னும்
शतानि நூற்றுக்கணக்காகவும்
नियुतानि கோடிக்கணக்காகவும்

कृतांशानि { அவரவர்களுக்குரிய
वर्तयन्ति வைகளைப்பெற்றவர்
களாய்
सः अयं அண்டிப்பிழைத்து
दिष्टान्तं வருகின்றார்களோ
आगतः அந்த இவர்
காலகதியை
அடைந்துவிட்டார்.

यदयं न्यायदृष्टार्थः सामदानक्षमापरः । गतो धर्मजितां भूमिं नैनं शोचितुमर्हसि ॥ ७ ॥

अयं “இவர்
न्यायदृष्टार्थः அறநூலின் நுட்பங்க
ளை நன்கறிந்தவர்.
सामदानक्षमापरः { இன்சொற் சொல்லல்,
கொடை, பொறுமை
இவைகளில் பற்று
டையவர்.

धर्मजितां தர்மாத்மாக்களுடைய
भूमिं உலகை
गतः அடைந்திருக்கிறார்;
यत् என்கிறபடியால்
एनं இவரைப்பற்றி
शोचितुं நீர் துயருற
अर्हसि न கூடாது.

सर्वे हि हरिशार्दूलः पुत्रश्चायं तवाङ्गदः । हयृक्षपतिराज्यं च त्वत्सनाथमनिन्दिते ॥ ८ ॥

अनिन्दिते “குற்றமற்றவனே !
हयृक्षपतिराज्यं { வானரர்களுக்கும் கா
டிகளுக்கும் கணவரு
க்கும் உரியதான
இந்த ராஜ்யமானது,
त्वत्सनाथं உம்மை நாதனும்
உடையதாகிறது.
तव உமது
पुत्रः புதல்வனாகிய

अयं இந்த
अङ्गदः அங்கடன்
च { அப்படியே உம்மை
நாதனாய் உடையவ
னாகிறான்.
हरिशार्दूलः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे हि எல்லோருமே
च { அப்படியே உம்மை
நாதனுடையவர்கள்
ஆகிறார்கள்.

ताविमौ शोकसन्तप्तौ शनैः प्रेरय भामिनि । त्वया परिगृहीतोऽयमङ्गदः शास्तु मेदिनीम् ॥

भामिनि

“நல்லாய் !

तौ

அந்த

इमौ

இந்த

शोकसन्तप्तौ

{ மனக்கிலேசம், காயக்
கிலேசம் ஆகிய
இரண்டையும்

शनैः

நீராகவே

संततिश्च यथा दृष्टा कृत्यं यच्चापि सांप्रतम् । राज्ञस्तक्रियतां सर्वमेप कालस्य निश्चयः ॥

सन्ततिः

“சந்ததி

यथा दृष्टा

எதற்காகவென்றுவிதி
க்கப்பட்டிருக்கிறதோ,

सांप्रतं

இச்சமயம்

कृत्यं

ஆகவேண்டியதாயி

ருக்கிறது

यत् च

எதுவோ,

संस्कार्यो हरिराजश्व अङ्गदश्चाभिषिच्यताम् । सिंहासनगतं पुत्रं पश्यन्ती शान्तिमेष्यसि ॥

हरिराजः च

வானரமன்னரும்

संस्कार्यः

உத்தரக்கிரியை செய்
யப்படவேண்டியவர்.

अङ्गदः च

அங்கதனும்

अभिषिच्यतां

அபிஷேகஞ்செய்விக்
கப்படட்டும்;

पुत्रं

புதல்வனை

सिंहासनगतं

சிம்மாசனத்தில் வீற்
றிருக்கின்றவனாய்

पश्यन्ती

பார்க்கும் நீர்

शान्तिं

நிம்மதியை

एष्यसि

பெறுவீர்.”

सा तस्य वचनं श्रुत्वा भर्तृव्यसनपीडिता । अब्रवीदुत्तरं तारा हनुमन्तमवस्थितम् ॥१२॥

भर्तृव्यसनपीडिता

கணவனது மரணத்
தால் துன்புற்றிருந்த

सा

அந்த

तारा

தாரா,

तस्य

அவரது

वचनं

சொல்லை

श्रुत्वा

கேட்டு,

अवस्थितं

பக்கலில் நின்ற

हनुमन्तं

ஹனுமாரைப்

பார்த்து

उत्तरं

பின்வரும் பதிலை

अब्रवीत्

மொழிந்தார்.

अङ्गदप्रतिरूपाणां पुत्राणामेकतः शतम् । हतस्यास्य प्रवीरस्य गात्रसंश्लेषणं वरम् ॥ १३ ॥

अङ्गदप्रतिरूपाणां

“அங்கதனுக்கு நிகரா
கிய

पुत्राणां

புதல்வர்களின்

शतं

நூறும்

एकतः

ஒருபுறமிருக்கட்டும்;

हतस्य

இறந்த

अस्य

இந்த

प्रवीरस्य

உத்தம கணவருடைய;

गात्रसंश्लेषणं

உடலைப்பற்றியிருத்

தல்

वरम्

எதற்கும் மேம்பட்

டது.

न चाहं हरिराजस्य प्रभवाम्यङ्गदस्य वा । पितृव्यस्तस्य सुग्रीवः सर्वकार्येष्वनन्तरः ॥

हरिराजस्य { “வானர மன்னனுக்கு
த்தானாகட்டும், (வாலி
க்குத் தானாகட்டும்)
அங்கதனுக்குத் தானாக
கட்டும்

अहं प्रभवामि न { நான் என்னிஷ்டமாய்
ஒன்றைச் செய்யெ
னச் சொல்லேன்.

तस्य { அவனது
पितृव्यः { சித்தப்பனாகிய
सुग्रीवः च { சுக்ரீவர்தான்
सर्वकार्येषु { எல்லாக் காரியங்களிலும்

अनन्तरः { வாரிஸ்தார்.

न ह्येषा बुद्धिरास्थेया हनुमन्नङ्गदं प्रति । पिता हि बन्धुः पुत्रस्य न माता हरिसत्तम ॥

हरिसत्तम { வானரோத்தம !
हनुमन् { அனும !
अङ्गदं प्रति { அங்கதனைப்பற்றி
एषा { இந்த
बुद्धिः { ஆலோசனையானது
आस्थेया न { என்னொலங்கரிக்கத்
தக்கதன்று ;

हि { ஏனென்றால்,
पुत्रस्य { ஓர் புதல்வனுக்கு
पिता हि { பிதா ஒருவர்தான்
बन्धुः { சதா கூட இருந்து ஆ
தரிக்கவேண்டியவர்.
माता { தாய்
न { அப்படியில்லை.

न हि मम हरिराजसंश्रयात्क्षमतरमस्ति परत्र चेह वा ।

अभिमुखहतवीरसेवितं शयनमिदं मम सेवितुं क्षमम् ॥ १६ ॥

मम { எனக்கு
इह च { இவ்வுலகில்
तथा { தானாகட்டும்
परत्र वा { மற்றோர் உலகில்
तथा { தானாகட்டும்
हरिराजसंश्रयात् { ஹரிமன்னரை ஆசிர
யித்திருப்பதைவிட
क्षमतरं हि { மேலானதொன்றுண்டென்பதே

अस्ति न { இல்லை.
अभिमुख- { இதோ மாண்கிடக்
हतवीरसेवितं } கும் வீரரால் அடை
யப்பட்டதாகிய
इदं शयनं { இந்த படுக்கை
मम { எனக்கு
सेवितुं { படுக்க
क्षमम् { ஏற்றது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10158



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 906

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

वालिनः प्राणवियोगः—வாலி உயிர் துறப்பது

वीक्षमाणस्तु मन्दासुः सर्वतो मन्दमुच्छ्वसन् । आदावेव तु सुग्रीवं ददर्शानुजमग्रतः ॥ १॥

मन्दासुः { குற்றயிராய்க் கிடக்
கின்றவனும்,
सर्वतः { நான்குபக்கங்களிலும்
वीक्षमाणः तु { பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவனும்,
मन्दं { முடியாதசிரமப்பட்டு

उच्छ्वसन् तु { முச்சுவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறவனுமான
अनुजं { தம்பியாகிய [அவன்
सुग्रीवं एव { சுக்ரீவனையே
आदौ अग्रतः } முதன் முதலில் கண்
ददर्शं } கிழித்துப் பார்த்தார்.

तं प्राप्तविजयं वाली सुग्रीवं पृथग्वेश्वरम् । आभाष्य व्यक्त्या वाचा सखेहमिदमब्रवीत् ॥

வாலி
ப्रासविजयं ஜயம் பெற்றவனும்
पृथग्वेश्वरं வானர மன்னனுமா
तं அந்த [கிய
सुग्रीवं சுக்ரீவனைப் பார்த்து
आभाष्य பெயர் சொல்லி

அழைத்து

व्यक्त्या சந்தேகத்திற்கு இட
मात्रात्
वाचा சொற்கொண்டு
सखेह அன்புடன் கூடிய
इदं பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான்.

सुग्रीव दोषेण न मां गन्तुमर्हसि किल्बिषात् । कृप्यमाणं भविष्येण बुद्धिमोहेन मां बलात् ॥

सुग्रीव “சுக்கிரீவ !
बलात् செருக்கினால்
भविष्येण வந்தேதீரும்
बुद्धिमोहेन மதிமயக்கத்தினால்
कृप्यमाणं இழுக்கப்பட்ட
मां என்னை
किल्बिषात् குற்றத்தினின்று

गन्तु விட்டுப்போக
अर्हसि நீ அனுமதிக்கவேண்டாம்.
मां என்னை
दोषेण குறையோடு
न நீ செல்லவிடுக்கக் கூடாது.

युगपद्विहितं तात न मन्ये सुखमावयोः । सौहार्दं भ्रातृयुक्तं हि तदिदं तात नान्यथा ॥

तात “அப்பா !
आवयोः நம்மிருவர்களுக்கும்
युगपत् ஏககாலத்தில்
भ्रातृयुक्तं பிராதாக்களுக்கிருக்க வேண்டிய

सौहार्दं வா த்ஸல்யமாகிற
सुखं இன்பத்தை

विहितं தெய்வத்தால் விதிக்கப்பட்டதாய்
न मन्ये இல்லையென நினைக்க
तात அப்பா ! [நேன்.
तत् हि அப்படியிருப்பதால்
इदं இது [தான்
अन्यथा न ஸாநவிலலை.

प्रतिपद्य त्वमद्यैव राज्यमेषां वनौकसाम् । मामप्यद्यैव गच्छन्तं विद्धि वैवस्वतक्षयम् ॥ ५ ॥

मां “என்னை
अद्य एव இப்பொழுதே
वैवस्वतक्षयं யமபுரிக்கு
गच्छन्तं போய்க்கொண்டிருக்கின்றவனாக

विद्धि “அறிவாய்.

अद्य एव இப்பொழுதே
त्वं अपि நீயே
एषां இந்த
वनौकसां வானரர்களுடைய
राज्यं ராஜ்யத்தை
प्रतिपद्य ஏற்றுக்கொள்.

जीवितं च हि राज्यं च श्रियं च विपुलामिमाम् । प्रजहाम्येष वै तूर्णं महच्चगर्हितं यशः ॥

जीवितं च “உயிரையும்
राज्यं च அரசையும்
इमां இந்த
विपुलां அளவுகடந்த
श्रियं च சம்பத்தையும்

अगर्हितं மாசற்ற
महत् மகத்தான
यशः च புகழையும்
तूर्णं हि இதோ
एषः वै இந்தநீ
प्रजहामि துறக்கின்றேன்.

अस्यां त्वहमवस्थायां वीर वक्ष्यामि यद्वचः । यद्यप्यसुकरं राजन् कर्तुमेव तदर्हसि ॥ ७ ॥

राजन् “அரசே !
 वीर சூரனோ !
 अस्यां இந்த
 अवस्थायां தசையில்
 यत् எந்த
 वचः சொல்லே

अहं நான்
 वक्ष्यामि तु சொல்வேனோ,
 असुकरं செய்தற்கரியதாய்
 अपि यदि இருப்பினும்,
 तत् कर्तुं एव அதைச் செய்யவே
 अर्हसि உடன்படவேண்டும்.

सुखाहं सुखसंवृद्धं बालमेनमबालिशम् । बाष्पपूर्णमुखं पश्य भूमौ पतितमङ्गदम् ॥ ८ ॥

भूमौ “தரையில்
 बाष्पपूर्णमुखं கண்ணீர் நிறைந்த
 முகமுடையவனாய்
 पतितं விழுந்துகிடக்கிறவ
 னும்
 सुखाहं சுகங்களுக்கூரியவனும்

सुखसंवृद्धं செல்வத்திலே வளர்ந்த
 बालं சிறு பையனும் [வனும்
 अबालिशं கருத்தாயிருப்பவனு
 एनं இந்த [மான
 अङ्गदं அங்குதனை
 पश्य பார்க்.

मम प्राणैः प्रियतरं पुत्रं पुत्रमिवौरसम् । मया हीनमहीनार्थं सर्वतः परिपालय ॥ ९ ॥

मम எனது
 प्राणैः உயிரினும்
 प्रियतरं இனியனும்
 मया हीनं என்னைப் பிரிந்தவனு
 மான

पुत्रं इव குழந்தையைப்
 போலவே
 अहीनार्थं ஒரு குறையும்
 இல்லாதபடி
 सर्वतः எல்லாப்பிரகாரத்தா
 லும்
 परिपालय காப்பாற்றும்.

पुत्रं புதல்வனை
 औरसं உன் வயிற்றில் பிறந்த

त्वमेवास्य हि दाता च परित्राता च सर्वतः । भयेष्वभयदश्चैव यथाहं पुत्रगेश्वर ॥ १० ॥

पुत्रगेश्वर “வானாமன்னா !
 अहं यथा நான் எப்படியோ
 त्वं एव நீதான் [அப்படியே
 अस्य இவனுக்கு
 दाता च எதைபுமனிப்பவன்.

सर्वतः च எக்காலத்திலும்
 परित्राता एव காப்பாற்றுவவன்.
 भयेषु ஆபத்துக்களில்
 अभयदः च அபயம் அளிப்பவன்.
 हि இது திண்ணம்.

एष तारात्मजः श्रीमांस्त्वया तुल्यपराक्रमः । रक्षसां तु वधे तेषामग्रतस्ते भविष्यति ॥

तारात्मजः “தாராயின் புதல்வ
 னாகிய

एषः இவன்
 श्रीमान् பிரசித்தி பெற்றவன்.
 त्वया உனக்கு
 तुल्यपराक्रमः சமானமான பராக்கிர
 மமுடையவன்

तेषां அந்த
 रक्षसां அரக்கர்களை
 वधे तु வதைக்கும் விஷயத்
 திலோ
 ते உனக்கு
 अग्रतः முன்னே
 भविष्यति இருப்பான்.

अनुरूपाणि कर्माणि विक्रम्य बलवान्नणे । करिष्यत्येष तारेयस्तरस्वी तरुणोऽङ्गदः ॥

தாரேய: "தாரையின் புதல்வ
நனும்
தரூண: யௌவன தசயிரெருப்
பவனும்
தரஸ்வீ அதி ஆண்மையுடை
யவனும்
பலவாந் ஆற்றலுடையவனு
மான

புப: இந்த
அங்கதன்
அங்கதன்
போரிஸ்
விக்ரமய மேல்விழுந்து
அனூரூபாணி அவனுக்கே ஏற்றதான
கமாணி தொழில்களை
கரிஸ்யதி புரிவான்.

सुषेणदुहिता चैयमर्थसूक्ष्मविनिश्चये । औत्पादिके च विविधे सर्वतः परिनिष्ठिता ॥

சுசேணதுஹிதா "ஸுஷேணனின்
பெண்ணாகிய
இய் வ இவளும்
விவிதே பலவகை
ஔபாதிக்கே இக்கட்டாகிற

அத்சூக்ஷ்ம- } காரியங்களின் துட்பங்
விநிஷ்யே } களை ஆராய்ந்து அ
றிவதிலும்
சர்வத: ச எல்லாப்பிரகாரத்தி
பரிநிஸ்திதா வல்லவள். [அலும்

यदेषा साध्विति ब्रूयात्कार्यं तन्मुक्तसंशयम् । न हि तारामतं किञ्चिदन्यथा परिवर्तते ॥

ஸத் "எந்த
காரியத்தை
புபா இவள்
சாது இத செய்வலாம் என
பூயாத் சொல்லுகிறாரோ
தத் அது

சுக்தசங்கய் ஆபத்திலவாதது;
தாராமதம் தாரை அனுமதிபெற்
அந்யதா வேறாய் [நதென்றால்
கிசித் எள்ளளவும்
ந பரிவர்த்தை நடைபெறுது.

राघवस्य च ते कार्यं कर्तव्यमविशङ्कया । स्यादधर्मो ह्यकरणे त्वां च हिंस्याद्विमानितः ॥

ராவஸ்ய "ஹீராமருடைய
காரியம் காரியம்
அவிசங்க்யா மனவுறுதிகொண்டு
தே உன்னால்
கர்தவ்ய் செய்யத்தக்கது;
அகரணே ஹி செய்யவில்லை என்கிற
விஷயத்திலோ

அதர்ம: பாபம்
ஸாத் ஹீனாயும்;
விமானித: ச பக்திமையில் குறைவு
கொண்டவராக அ
வர் ஆயின்
உன்னையும்
ஹிஸ்யாத் தண்டிப்பார்.

इमां च मालामाधत्स्व दिव्यां सुग्रीव काञ्चनीम् ।

उदारी श्रीः स्थिता ह्यस्यां संप्रजह्यान्मृते मयि

॥ १६ ॥

சுசுரீவ "சுக்கிரீவ!
காஞ்ஞீ பொன்மயமானதும்
{ தெய்வத்தன்மை ப
தீவ்யா் { டைக்கப்பெற்றது
மான
இமா் இந்த
மாஜா் மாலையை

அதஸ்ய எடுத்துத் தரித்துக்
அஸ்ய் இதில் [கொள்.
ஸ்திதா இருக்கும்
உதாரா தண்ணளியுடைய
சுரீ: ஹி லக்ஷ்மியோ
மயி மூதே நான் இறந்தால்
சம்பஜஹ்யாத் போய்விடுவான்.

इत्येवमुक्तः सुग्रीवो वालिना भ्रातृसौहृदात् । हर्षं त्यक्त्वा पुनर्दीनो ग्रहग्रस्त इवोडुराद् ॥

வாலினா	வாலியார்ல்	हर्षं	{ தான் ஜயமடைந்தேன் என்பதால் வினோந்த ஆடம்பரத்தை
भ्रातृसौहृदात्	{ பிராதாவினிடத்திலே ருக்கும் வாக்கஸல்ய த்தால்	त्यक्त्वा	விட்டு,
इति एवं	மேற்கண்டவாறு	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு	ग्रहग्रस्तः	ராகுவினால் பிடிபட்ட
सुग्रीवः	சுக்கிரீவன்	उडुराद् इव	சந்திரன்போல்
		दीनः	வருந்தினன்.

तद्वालिवचनाच्छान्तः कुर्वन्मुक्तमतन्द्रितः । जग्राह सोभ्यनुज्ञातो मालां तां चैव काञ्चनीम् ॥

तत्	அச்சமயத்தில்	अभ्यनुज्ञातः	{ சொல்லியபடி நடக்கி மேன் என்று ஏற்றுக் கொண்டு
सः	அவன்	युक्तं	சமயத்திற்கேற்றதை
वालिंवचनात् एव	வாலியின் சொல்லி	कुर्वन्	செய்கிறவனாய்
	விருந்தே	तां	அந்த
शान्तः	முன் வைரமொழிந்த வனாய்	काञ्चनीं मालां च	பொன் மாலையையும்
अतन्द्रितः	ஜாக்கிரதையுடைய வனாய்	जग्राह	ஸங்கரித்தான்.

तां मालां काञ्चनीं दत्त्वा वाली दृष्ट्वाऽऽत्मजं स्थितम् ।

संसिद्धः प्रेत्यभावाय स्नेहादङ्गदमब्रवीत्

॥ १९ ॥

वाली	வாலி,	स्नेहात्	வாத்தஸல்யத்தால்
तां	அந்த	स्थितं	பக்கலில் இருக்கின்ற
काञ्चनीं	பொன்	आत्मजं	புதல்வனாகிய
मालां	மாலையை	अङ्गदं	அங்கதனை
दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு,	दृष्ट्वा	பார்த்து
प्रेत्यभावाय	உயிரைவிட	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
संसिद्धः	ஆயத்தமாகி		சொன்னான்.

देशकालौ भजस्वाद्य क्षममाणः प्रियाप्रिये । सुखदुःखसहः काले सुग्रीववशगो भव ॥

अद्य	இப்பொழுது	काले	அத்து விளையும்
देशकालौ	இடம், காலம்		காலத்தில்
	இரண்டையும்	सुखदुःखसहः	{ சுகத்தையும், துக்கத் தையும் சமமென எண்ணியவனாய்
भजस्व	நன்கு அறிந்துகொள்.	सुग्रीववशगः	சுக்ரீவன் மனங்கோ
प्रियाप्रिये	பிரியம், அப்பிரியம்		ணைது நடக்கிறவனாய்
क्षममाणः	இவ்விரண்டையும் பொருப்படுத்த தாதவனாய்	भव	இருந்துவா.

यथा हि त्वं महाबाहो लालितः सततं मया । न तथा वर्तमानं त्वां सुग्रीवो बहुमन्यते ॥

மகாபாஹோ
“மகாபாஹோ!
நீயோ
என்னால்
எப்பொழுதும்
எதுவும் செய்யாது இ
டங்கொடுத்து எப்படி
சொரட்டப்பட்டனையோ

मास्यामित्रैर्गतं गच्छेर्मा शत्रुभिरिन्दम । भर्तृरथपरो दान्तः सुग्रीववशगो भव ॥ २२ ॥

அரி:ஹம்
இவனது
சது:மி:
சத்துருக்களோடு
மா:கக்:
சேராடே.
அமி:வ:
சத்துருக்களோடு
கத்:
சேர்ந்திருக்கும்
ஒருவனையும்
மா
அணுகாடே.

न चातिप्रणयः कार्यः कर्तव्योऽप्रणयश्च ते । उभयं हि महान् दोषस्तस्मादन्तरदृग्भव ॥

தே
“உன்னால்
அதி:ப்ரணய:
அளவுக்கு மிஞ்சின
நட்பும்
ந:கர்ய:
செய்யத்தக்கதன்று.
அ:ப்ரணய: ச
பற்றின்மையும்
ச:கர்வ்ய:
அப்படியே செய்யத்
தக்கதன்று.

इत्युत्तवाऽथ विवृत्ताक्षः शरसंपीडितो भृशम् । विवृतैर्दशनैर्भीमैर्भूवोत्क्रान्तजीवितः ॥

அத
அப்பொழுது
இதி
மேற்கண்டவாறு
உக்:வா
சொல்லிவிட்டு,
भृशं
அஸஹ்மமாய்
शरसंपीडितः
பாணத்தினால் மிக்க
பா:தைப்படுகின்றவ
னாய்

ततो विचुकुशुस्तत्र वानरा हरियूथपाः । परिदेवयमानास्ते सर्वे प्लवगपुङ्गवाः ॥ २५ ॥

தத:
அப்பொழுது
தே
அந்த
हरियूथपा:
வானரத்தலைவர்களும்
प्लवगपुङ्गवा:
வானரோத்தமர்களும்
वानरा:
வானர்கள் [மான

ததா
அவ்வண்ணமே
वर्तमानं
இருக்கும்
त्वां
உன்னை
सुग्रीवः
சுகரீவன்
बहुमन्यते न
சொரட்டமாட்டான்.

சது:
வசூ:மானது
अथपरः
நன்மையில் ஆஸக்தி
யுடையவனாயும்,
दातः
எதையுப் பொறுத்துக்
கொள்ளுகிறவனாயும்,
सुग्रीववशगः
சுகரீவனது மனங்கோ
ணைது நடக்கிறவன
भव
இரு. [யும்

उभयं हि
இரண்டும்
महान्
பெரும்
दोषः हि
குற்றமே.
तस्मात्
ஆகையால்
अन्तरदृक्
நடுத்தரமாய்
भव
ஒழுக்குபவனாக
இரு.”

भीमैः
பயங்கரமாய்
विवृतैः
திறந்தவண்ணமே இ
दशनैः
பங்களோடு [ருக்கும்,
विवृत्ताक्षः
நிலைகுத்திய கண்க
ளோடுகடியவனாய்
उत्क्रान्तजीवितः
உயிர்போனவனாக
बभूव
ஆயினன்.

सर्वे
எல்லாரும்
तत्र
இவ்விடத்தில்
परिदेवयमानाः
பின்வருமாறு புலம்பு
கிறவர்களாய்
विचुकुशु:
கதறினார்கள்.

हते तु वीरे प्लवगाधिपे तदा प्लवङ्गमास्तत्र न शर्म लेभिरे ।

वनेचराः सिंहयुते महावने यथा हि गावो निहते गवां पतौ

॥ ३२ ॥

ததா அப்பொழுது
தவ அவிடத்தில்
வீரனாகிய
புலவாழிபை வானரமன்னன்
ஹதே து மாண்டதும்,
மஹாவனே பெருங்காணில்
சிங்கத்தோடு எதிர்த்த
சிங்கயுதே ஓர் காளை

निहते हि माண்டவனவில்
गावः பசுக்கள்
यथा எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணமே
वनेचराः வனத்தில் திரிபவர்
प्लवंगमाः வானரர்கள் [களாகிய
शर्म மனசாந்தியை
लेभिरे न ஆடையவில்லை.

ततस्तु तारा व्यसनाणवापुता मृतस्य भर्तुर्वदनं समाश्रिता ।

जगाम भूमिं परिरभ्य वालिनं महाद्रुमं छिन्नमिवाश्रिता लता

॥ ३३ ॥

ततः அப்பொழுது
तारा तु தாரையோவெனில்
मृतस्य இறந்த
भर्तुः கணவனது
वदनं முகத்தை
समाश्रिता பார்த்துக்கொண்டு
व्यसनाणवापुता சோகஸாகரத்தில்
छिन्नं முழுகியவளாகி
वेलட்டிவீழ்த்தப்
பட்ட

महाद्रुमं ஓர் பெரும் விருக்த
आश्रिता பற்றிப் பட்டந்திருக்
लता கொடி
इव போலவே
वालिनं வாலியை
परिरभ्य அணைத்துக்கொண்டு,
भूमिं தரையில்
जगाम விழுந்துவிட்டாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10191

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 939



त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ २३ ॥

पुनस्ताराविलापः—மறுபடியும் தாரையின் புலம்பல்.

ततः समुपजिघ्रन्ती कपिराजस्य तन्मुखम् । पतिं लोकाच्च्युतं तारा मृतं वचनमब्रवीत् ॥

ततः அப்பொழுது
तारा தாரை
कपिराजस्य வானரவேந்தனது
तव அந்த
मुखं முகத்தை
समुपजिघ्रन्ती முத்தமிட்டு

लोकात् உலகத்திலிருந்து
च्युतं நழுவி
मृतं இறந்த
पतिं கணவரைப்பார்த்து
वचनं பின்வருஞ்சொல்லை
अब्रवीत् மொழிந்தாள்.

ஏய்	“ இவர்களுடைய	இமா	இந்த
கூங்கு	பரிதாபமான	சிர	சொல்லையும்,
விலபி	அழகையையும்,	சுவா	கேட்டு,
சோத:	துக்கப்படும்	ல்	நீர்
அந்நகர	அங்கத்தினரையவும்	கி	ஏன்
மம	என் னுடையவும்	ந ப்ரித்யசை	விழித்துக்கொள்ளா
			திருக்கிறீர்?

इदं तद्वीरशयनं यत्र शेषे हतो युधि । शायिता निहता यत्र त्वयैव रिपवः पुरा ॥ ७ ॥

यत्र “எவ்விடத்தில்
யுधि போரில்
ஹத் மாண்டவராய்
शेषे படுத்துக்கிடக்கின்
पुरा இதற்குமுன் [மீரோ
त्वया एव உம்மாலேயே
निहता: கொல்லப்பட்ட

रिपवः சிக்குருக்கள்
यव எதில்
शायिता: படுக்கவைக்கப்பட்ட
तत् ஆந்த “ [டார்க்கோ
वीरशयनं வீரர்களுக்கேற்பட்ட
படுக்கைதான்

इदम् இது.

विशुद्धसत्त्वाभिजन प्रिययुद्ध मम प्रिय । मामनाथां विहायैकां गतस्त्वमसि मानद ॥ ८ ॥

विशुद्धसत्त्वाभिजन { “குறையற்ற ஆற்றலு
டைய நற்குலத்தி
ஆதித்தவரே!
प्रिययुद्ध போர்மோகமுந்
मम எனது [றவரே!
मानद மானத்தைக் காத்தரு
रिय

प्रिय மனாளா!
मां என்னை
एकां தனியாய்
अनाथां கைம்பெண்ணாய்
विहाय விட்டு,
त्वं நீர்
गतः असि போய்விட்டீரே!

शूराय न प्रदातव्या कन्या खलु विपश्चिता । शूरभार्यां हतां पश्य सद्यो मां विधवां कृताम् ॥

विपश्चिता “ஒரு புத்திமானால்
कन्या ஒரு கன்னிகை
शूराय சூரனுக்கு
प्रदातव्या न { விவாகஞ் செய்துகொ
டுக்கப்படக் கூடா
தென
खलु நான் நினைக்கிறேன் ;

सद्यः இப்பொழுது
शूरभार्या வீரனது மனைவியா
मां என்னை [கிய
विधवां கைம்பெண்ணாக
कृतां செய்யப்பட்டு
हतां கேட்டடைந்தவளாக
पश्य பார்.

अवभग्नश्च मे मानो भग्ना मे शाश्वती गतिः । अगाधे च निमग्नास्मि विपुले शोकसागरे ॥

मे “எனது
मानः மானம்
अवभग्नः குலைந்தது;
मे எனது
शाश्वती வெகுநாளாய் ஆனுப
ளித்த

गतिः च சீரும்
भग्ना கிடைந்தது.
विपुले பெரியதும்
अगाधे च ஆழமுமான
शोकसागरं சோகக்கடலில்
निमग्ना अस्मि ஆழ்ந்துவிட்டோன்.

अश्मसारमयं नूनपिदं मे हृदयं दृढम् । भर्तारं निहतं दृष्ट्वा यन्नाद्य शतथा गतम् ॥ ११ ॥

भर्तारं “கணவனே
निहतं கொல்லப்பட்டவனாக
दृष्ट्वा பார்த்தும்,
अद्य இப்பவும்
यत् எது
शतथा நூலா நூண்டுகளாய்

गतं न பிளவாதிருக்கிறதோ,
मे எனது [ஆந்த
इदं हृदयं இந்த இதயம்
अश्मसारमयं கற்களின் வலிகொண்டு
दृढं மறுகியானது
नूनम् இது நிண்ணம்.

सुहृच्चैव हि भर्ता च प्रकृत्या मम च प्रियः । आहवे च पराक्रान्तः शूरः पञ्चत्वमागतः ॥

मम “எனக்கு
प्रकृत्या உள்ளான் போடு
प्रियः च காதல் வைக்கப்பட்ட
வரும்

सुहृत् च ந்றிதமே செய்பவரும்

पतिहीना तु या नारी कामं भवतु पुत्रिणी ।

या “எந்த
नारी ஒரு பெண்
पतिहीना तु { கணவனையிழந்தவ
ளாகின்றாள் என்றால்,
அவள்

पुत्रिणी भवतु புத்திரப்பேறுடைய
வளாக இருக்கட்டும்;

धनधान्यैः தனதானியங்களால்

स्वगात्रप्रभवे वीर शेषे रुधिरमण्डले । कृमिरागपरिस्तोमे त्वमेव शयने यथा ॥ १४ ॥

वीर “நாதா!
त्वं நீர்

कृमिरागपरिस्तोमे { செம்பரக்குப் போன்
ற சிவந்த விரிப்பு
ளையுடைய

शयने படுக்கையில்

रेणुशोणितसंवीतं गात्रं तव समन्ततः । परिरब्धुं न शक्नोमि भुजाभ्यां प्लवगर्षभ ॥ १५ ॥

प्लवगर्षभ “வானரோத்தம!

तव உமது

गात्रं உடலை

समन्ततः முற்றிலும்

रेणुशोणितसंवीतं { புழுதியாலும் ரத்தத்
தாலும் பற்றப்பட்ட
பிருந்தபதாய்

आहवे போரிஸ்
पराक्रान्तः च மகாபராக்கிரமசாலி
शूरः च சூரருமாகிய [யாகும்
भर्ता एव கணவரே
पञ्चत्वं आगतः हि மாண்டுவிட்டாரே.

धनधान्यैः सुपूर्णापि विधवेत्युच्यते जनैः ॥

सुपूर्णा अपि மிகச் செல்வமுடைய
வளாக இருக்கட்டும்;

कामं எதிருந்தாலென்ன?

जनैः ஜனங்களால்

विधवा கைம்பெண்

इति என்றே

उच्यते அவள் கூறப்படுவாள்.

यथा எவ்வண்ணமோ

स्वगात्रप्रभवं அவ்வண்ணமே

உமது உடலிலிருந்து

பெருகும்

रुधिरमण्डले ரத்தவெள்ளத்தில்

शेषे एव படுத்துக்கிடக்கின்
றே!

भुजाभ्यां எனது இருகரங்க

ளால்

परिरब्धुं அணைத்துக் கட்டிக்

கொள்ள

न शक्नोमि நான் முடியாதிருக்கி

றேன்.

कृतकृत्योऽद्य सुग्रीवो वैरेऽस्मिन्नतिदारुणे । यस्य रामविमुक्तेन हतमेकेषुणा भयम् ॥ १६ ॥

अस्मिन् “இந்த
अतिदारुणे மிகக் கொடிய

वैरे { ஒருவருக்கொருவர்
பிரதி செய்ய வேண்
டுமென்கிற விஷயத்

यस्य எவனுக்கு [தில்

रामविमुक्तन பூராமரால் போடப்

एकेषुणा ஒரு பாணத்தால்

भयं மனக்குறை

हत् திக்கப்பட்டதோ,

सुग्रीवः அந்த சக்கிரீவர்

अद्य இப்பொழுது

कृतकृत्यः சாண்பெல்லாம் கை

நட்பு எவராயினர்.

शरेण हृदि लम्बेन गात्रसंस्पर्शने तव । वार्यामि त्वां निरीक्षन्ती त्वयि पञ्चत्वमागते ॥१७॥

त्वयि “நீர்
 பஞ்வம் அகதே மரண்டு கிடக்கை
 தவ உம்மை [யிலும்
 உடலோடு கட்டியனை
 காஸ்ச்ஸ்பர்ஸினை { த்துக்கொள்ளும் வரி
 உபயத்திலு

ஹதி மார்பில்
 லம்பென அழுந்தியிருக்கின்ற
 ஶரேண பாணத்தால்
 த்வா உம்மை
 நிர்ரிஷ்ண்தீ பார்த்துக்கொண்டே
 வார்யாமி தயங்கிநிற்கின்றேன் ”

उद्धवर्ह शरं नीलस्तस्य गात्रगतं तदा । गिरिगद्गरसंलीनं दीप्तमाशीविषं यथा ॥ १८ ॥

तदा अप्पொழுது
 नीलः நீலன் என்னும் வான
 तस्य அவனது [ரன்
 गात्रगतं உடலில் பாய்ந்திருந்த
 தும்
 दीप्तं தேஜோமயமாய்
 விளங்குவதுமான

शरं பாணத்தை
 गिरिगद्गर- } மலைக்குகையில் மறைந்
 संलीनं } துகிடந்த
 आशीविषं சர்ப்பத்தை
 यथा எவ்வண்ணமோ
 उद्धवर्ह अव्वண்ணமே
 வெளிப்படுத்தினான்.

तस्य निष्कृष्यमाणस्य बाणस्य च बभौ द्युतिः । अस्तमस्तकसंरुद्धो रश्मिर्द्वन्द्वकरादिव ॥

तस्य அந்த
 निष्कृष्यमाणस्य பிடுங்கிப் போடப்படு
 बाणस्य பாணத்தினது [கின்ற
 द्युतिः ஒளியானது
 द्वन्द्वकरात् சூரியனிடத்திலிருந்து

अस्तमस्तकसंरुद्धः அஸ்தமன கிரியில்
 रश्मिः விரிபடாமாகிய
 इव च கிரணம்
 बभौ போலவே
 விளங்கிற்று.

पेतुः क्षतजधारास्तु व्रणेभ्यस्तस्य सर्वशः । ताम्रगैरिकसंपृक्ता धारा इव धराधरात् ॥२०॥

तस्य அவனது
 सर्वशः எல்லா
 व्रणेभ्यः புண்களினின்றும்
 क्षतजधाराः ரத்ததாரைகள்
 धराधरात् மலையிலிருந்து

ताम्रगैरिकसंपृक्ताः செந்தாது கலந்த
 धाराः நீர் த்தாரைகள்
 इव போலவே
 पु अप்பொழுது
 पेतुः பெருகின.

अवकीर्णं विमार्जन्ती भर्तारं रणरेणुना । आसैनयनजैः शूरं सिषेचास्त्रसमाहृतम् ॥ २१ ॥

रणरेणुना போர்க்களத்துப்
 अवकीर्णं புழுதியால்
 பற்றப்பட்டிருந்த
 वनानां வனம்
 अस्त्रसमाहृतं அஸ்திரத்தால் கொ
 லையுண்ட

शूरं சூரனுமாகிய
 भर्तारं கணவனை
 विमार्जन्ती துடைத்துக்கொண்டு
 नयनजैः கண்களிலிருந்துவரும்
 आसैः கண்ணீரால்
 सिषेच நனைத்தார்கள்.

रुधिराक्षितसर्वाङ्गं दृष्ट्वा विनिहतं पतिम् । उवाच तारा पिङ्गाक्षं पुनपद्ममङ्गना ॥ २२ ॥

அங்னா உத்தமபாகிய
தாரா தாரை,
பதி கணவனை
ரூபிராஸ்திதஸர்வாங்கம் அங்கமெல்லாம் ரக்தம்
தோய்ந்து
வினிஹதம் மண்ணடவராக

தூஷ்டா கண்டு,
பிங்காஸ்தம் சிவந்த கண்களையு
புவம் புதல்வனாகிய [டைய
அங்நம் அங்கத்தனைப் பார்ந்து
உவாச மின்வருமாறு
மொழிந்தான்.

अवस्थां पश्चिमां पश्य पितुः पुत्र सुदारुणाम् । संप्रसक्तस्य वैरस्य गतोऽन्तः पापकर्मणा ॥

புல "குழந்தாய்!
பிது: தந்தையினது
சுடாருணாம் மிக்க அஸ்ஹ்மயமாயி
பசிமா மரண [ருக்கின்ற
அவஸ்தாம் அவஸ்தையை
பச்ய பார்;

பாபகர்மணா பாபச்செயலால்
சம்ப்ரஸக்தஸ்ய அடையப்பட்ட
வீரச்ய பகையினது
அந்த: பயன்
கத: அடையப்பட்டு
எய்து.

बालसूयौदयतुं प्रयान्तं यमसादनम् । अभिवादय राजानं पितरं पुत्र मानदम् ॥ २३ ॥

புல "குழந்தாய்;
பாலசூயௌதயது } பாலசூரியனது ஒளி
பாலசூயௌதயது } யுள்ள உடலுடைய
வரும }
மானதம் பெருமையாய் வளர்த
து வந்த

ராஜானம் மன்னரும்
யமசாदनம் யமலோகத்திற்கு
ப்ரயான்தம் போய்க்கொண்டிருக்க
கிறவருமான
பிதரம் தந்தையை
அபிவாதய பணிவாயாக."

एवमुक्तः समुत्थाय जग्राह चरणौ पितुः । भुजाभ्यां पीनवृत्ताभ्यामङ्गदोऽहमिति ब्रुवन् ॥

புவம் இங்ஙனம்
உக்த: நியமனம் பெற்ற
சமுத்யாய எழுந்து, [அவன்
அஹ் 'அடியேன்
அங்ந: 'அங்கதன்'
ஐதி என்று

புவுந் சொல்லிக்கொண்டு
பினவூதாப்யாம் பருத்துருண்ட
புஜாப்யாம் இரு கரங்களா லும்
பிது: தந்தையினது
சரணௌ இரு பாதங்களையும்
ஜகராஹ கட்டிக்கொண்டான்.

अभिवादयमानं त्वामङ्गदं त्वं यथा पुरा । दीर्घायुर्भव पुत्रेति किमर्थं नाभिभाषसे ॥ २४ ॥

த்வாம் "தேவரீரே
அபிவாதயமானம் வணங்குகின்ற
அங்நம் அங்கதனை
த்வம் தேவரீர்
யதாபுரா முன்போலவே

புல 'குழந்தாய்!'
தீர்வாயு: பல்லாண்டு
பவ ஐதி வாழ்வாயாக 'என்று
கிமர்த் ஏன்
அபிமாபசே ந சொல்லாதிருக்கிறீர்?

अहं पुत्रसहाया त्वामुपासे गतचेतसम् । सिंहेन निहतं सद्यो गौः सवत्सेव गोवृषम् ॥

सिंहेन "ஓர் சிங்கத்தால்
 सद्यः "திடீரென்று
 निहतं "கொல்லப்பட்ட
 गोवृषं "எருமை
 गौः "பாடு
 सवत्सा "கன்றுடனேயே

इव "எப்படியோ அப்ப
 अहं "நான் [டி.யே,
 पुत्रसहाया "புத்திரனையும் பக்கவி
 लवत्सेव "ல் வைத்துக்கொண்டு
 गतचेतसं "உயிர் துறந்த
 त्वां "தேவரீபைப் பார்த்து
 उपासे "தபிக்கின்றேன்.

इष्ट्वा संध्यामयज्ञेन रामवाणमहाम्भसि । अस्मिन्नवभृथे स्नातः कथं पत्न्या मया विना ॥

संध्यामयज्ञेन } "யுத்தமாகிய யாகத்
 इष्ट्वा } "தைச்செய்துமுடித்து
 पत्न्या "தர்மபத்தனியாகிய
 मया विना "என்னை விட்டு
 अस्मिन् "இந்த

रामवाण- } "ராமபாணமாகிற புண்
 महाम्भसि } "யதிர்த்தத்தில்
 अवभृथे "யாகமுடிவில்
 कथं "எப்படி
 स्नातः "ஸ்நானம் செய்தீர்.

या दत्ता देवराजेन तव तुष्टेन संयुगे । शातकुम्भमयीं मालां तां ते पश्यामि नेह किम् ॥

संयुगे "போரில்
 तुष्टेन "உள்ளமுடிந்த
 देवराजेन "இந்திரனால்
 तव "தேவரீருக்கு
 या "எது
 दत्ता "அளிக்கப்பட்டதோ
 तां "அந்த

ते "உமது
 शातकुम्भमयीं "காஞ்சன
 मालां "மாலையை
 इह "இப்பொழுது
 किं "எனோ
 न पश्यामि "நான் காணப்பெருகி
 "ருக்கின்றேன் ?

राजश्रीर्न जहाति त्वां गतासुमपि मानद । सूर्यस्यावर्तमानस्य शैलराजमिव प्रभा ॥ ३० ॥

मानद "பெருமையிற் சிறந்
 "தாய் !
 आवर्तमानस्य "அஸ்தமயமாகும்
 सूर्यस्य "சூரிய பகவானது
 प्रभा "ஒளி
 शैलराजं "மேருபர்வதத்தை

इव "எவ்வண்ணமோ
 "அவ்வண்ணமே
 गतासु अपि "இறந்துபோயிருக்கும்
 त्वां "தேவரீரை
 राजश्रीः "ராஜஸக்திமி
 जहाति न "விட்டகலவிலை.

न मे वचः पथ्यमिदं त्वया कृतं न चास्मि शक्ता विनिवारणे तव ।

हता सपुत्रास्मि हतेन संयुगे सह त्वया श्रीर्विजहाति मामिह ॥ ३१ ॥

मे "அடியேனது
 पथ्यं "நன்மையக்கும்
 इदं "இந்த
 वचः "விண்ணப்பமானது
 त्वया "தேவரீரால்

न कृतं "ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
 "வில்லை.
 तव "தேவரீரை
 विनिवारणे "நிர்ப்பந்திக்கும் விஷத
 "யத்தில்

अस्मि च नाहो
शक्ता न உரிமையில்லாதவள்.
सपुत्रा புதல்வனோடுகூட
अस्मि நான்
हता ஜீவப்பிரேதமாயினே
इह இப்பொழுது [ன்.

संयुगे பேரில்
इतेन இதற்கு
त्वया सह தேவரீரோடு
श्रीः லக்ஷ்மி
मां என்னை
विजहाति விட்டுநீங்கிவிட்டாள்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10222

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 970



चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்தி நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ 24 ॥

श्रीरामेण तारासमाश्वसनम्—ஸ்ரீராமர் தாரையைத் தேற்றுவது.

तां चाश्रुवेगेन दुरासदेन त्वभिप्लुतां शोकमहार्णवेन ।

पश्यंस्तदा वाल्यनुजस्तरस्वी भ्रातुर्वधेनाप्रतिमेन तेपे ॥ १ ॥

॥ १ ॥

तरस्वी தைரியசாலியாகிய
वाल्यानुजः வாலியின் தம்பியாகிய
சக்கிரீ வன்
भ्रातुः தமையனது
अप्रतिमेन அற்புதமான
वधेन வதைதயால்
अश्रुवेगेन च கண்ணீர் பிரவாஹத்
தாலான

दुरासदेन तु கரைகாண மூடியாத
शोकमहार्णवेन சோகமகிற் பெருங்
கடலினால்
अभिप्लुतां மெய்மறந்து கிடந்த
तां அவளை
तदा அப்பொழுது
पश्यन् பார்த்து
तेपे மிக மனம் நொந்தான்.

स वाष्पपूर्णं मुखेन वीक्ष्य क्षणेन निर्विण्णमना मनस्वी ।

जगाम रामस्य शनैः समीपं भृत्यैर्वृतः संपरिदूयमानः ॥ २ ॥

॥ २ ॥

मनस्वी நன் மனத்தினனாகிய
सः அவன்,
वाष्पपूर्णं கண்ணீர் நிறைந்த
मुखेन முகத்தோடு
वीक्ष्य அவளைக் கண்ணுற்று,
संपरिदूयमानः அளவுகடந்த துயரத்
தில் மூழ்கியவனாகி
क्षणेन ஒரு நொடிப்பொழுது
தில்

निर्विण्णमनाः உலகவாழ்வில் சலிப்
புற்றவனாகி
भृत्यैः பரிவாரங்களோடு
वृतः சூழப்பெற்றவனாய்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
समीपं ஸன்னிதிக்கு
शनैः மெள்ள
जगाम போய்ச் சேர்ந்தான்

स तं समासाद्य शृहीतचापमुदात्तमाशीविषतुल्यवाणम् ।

यशस्विनं लक्षणलक्षिताङ्गमवस्थितं राघवमित्युवाच ॥ ३ ॥

॥ ३ ॥

ச:	அவன்	अवस्थितं	எதற்கும் கலியாதவ
गृहीतचापं	கோதண்ட பாணியும்,	तं	ருமான
आशीविष- }	சர்ப்பங்களை நிகர்த்த	राघवं	ஆந்த
तुल्यबाणं }	பாணங்களை யுடைய	समासाद्य	ஸ்ரீராமரை
उदात्तं	உத்தமரும் [வரும்	इति	கிட்டி
यशस्विनं	மகா புகழ்பெற்றவரும்	उवाच	பின்வரும், னு
लक्षणलक्षिताङ्गं	{ அபூர்வமாய் அவருக் கே உரிய மனமுடையவரும்		விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டான்.

यथाप्रतिज्ञातमिदं नरेन्द्र कृतं त्वया दृष्टफलं च कर्म ।

ममाद्य भोगेषु नरेन्द्रपुत्र मनौ निवृत्तं सह जीवितेन

॥ ४ ॥

नरेन्द्रपुत्र	“கோமானின் கோமக	कृतं	செய்து முடிக்கப்பட்ட
नरेन्द्र	புருஷோத்தம! [னாகிய	अद्य	இப்பொழுது [டது.
दृढं	இந்த	मम	அடியேனது
कर्म च	காரியமும்	मनः	மனம்
यथाप्रतिज्ञातं	வாக்களிக்கப்பட்டப	भोगेषु	உலகசுகங்களில்
दृष्टफलं	பயனுற்றதாய் [டியே	जीवितेन सह	உயிரோடு கூடவே
त्वया	தேவரீரால்	निवृत्तम्	திரும்பிவிட்டது.

अस्यां महिष्यां तु भृशं रुदन्यां पुरे च विक्रोशति दुःखतप्ते ।

हतेऽग्रजे संशयितेऽङ्गदे च न राम राज्ये रमते मनो मे

॥ ५ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	दुःखतप्ते	துக்கத்திற்காட்பட்டு
अग्रजे	தமயன்	विक्रोशति च	கதறவும்,
हते	மாண்ட பின்னர்,	अङ्गदे	அங்கதன்
अस्यां	இந்த	संशयिते च	குறைபடவும்,
महिष्यां	பட்டமகிஷி	मे	எனது
भृशं	அஸுஹயமாய்	मनः	மனம்
रुदन्यां तु	அழவும்,	राज्ये	அரசாளுகையில்
पुरे	ஊர்ஜனம்	रमते न	பற்றற்றதாகிறது.

क्रोधादमर्षादतिविप्रथर्षाद्भ्रातुर्वधो मेऽनुमतः पुरस्तात् ।

हते त्विदानीं हरियूथपेऽस्मिन् सुतीव्रमिक्ष्वाकुकुमार तपस्ये ॥ ६ ॥

इक्ष्वाकुकुमार	“இக்ஷ்வாகுப்பிள்	अनुमतः	சம்மதிபெற்றதா
पुरस्तात्	இதற்கு முன் [ளாய்!	अस्मिन्	இந்த [யிருந்தது.
भ्रातुः	தமயனது	हरियूथपे	வானரமன்னன்
वधः	வதையானது	हते	மாண்கிடக்கையில்
क्रोधात्	கோபத்தாலும் [லும்	इदानीं तु	இப்பவோ வெனில்
अमर्षात्	முரட்டுத்தனத்தா-	सुतीव्रं	மிகவும்
अतिविप्रथर्षात्	அசஹயமான தெளர்	तपस्ये	பச்சாத்தாப்பட்டு
मे	ஜனயத்தினாலும்		கின்றேன்

श्रेयोऽद्य मन्ये मम शैलमुख्ये तस्मिन्निवासश्चिरमृश्यमूके ।

यथा तथा वर्तयतः स्ववृत्त्या नेमं निहत्य त्रिदिवस्य लाभः ॥ ७ ॥

अद्य “இப்பொழுது
चिरं எந்நாளுந்
स्ववृत्त्या தன் உழைப்பினாலே
वर्तयतः காலங்கழிக்கும் [யே
मम எனக்கு
तस्मिन् அந்த
शैलमुख्ये பார்வதோத்தமமாகிய
ऋश्यमूके ரிச்யமூகத்தில்
निवासः வாஸமானது

श्रेयः ஏதிலும் மேம்பட்ட
नन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.
इमं இவரை
निहत्य கொண்டு
यथा तथा அக்காரணத்தால்
त्रिदिवस्य தேவலோகத்தை
लाभः அடைதலும்
न வேண்டாம்.

न त्वां जिघांसामि चरेति यन्मापयं महात्मा मतिमानुवाच ।

तस्यैव तद्राम वचोऽनुरूपमिदं पुनः कर्म च मेऽनुरूपम् ॥ ८ ॥

महात्मा “மகாத்தமாவும்
मतिमान् புத்திமானுமாகிய
अयं இவர்
मां என்னைப் பார்த்து
त्वां உன்னை
जिघांसामि न கொலைபுரிய மன
च எங்கேயாவது திரிந்து
इति என்று [கொண்டிரு
उवाच சொன்னார் ;
राम ஸ்ரீராம !

यत् எந்த
तत् அந்த
वचः சொல்
तस्य இவருடைய
अनुरूपं एव கல்யாண குணங்களுக்
इदं இந்த [கே ஏற்றது.
कर्म च காரியமும்
मे என்னுடைய
पुनः अनुरूपम् { அதற்கு மாறான தீய
குணங்களுக்கே ஏற்
றது.

भ्राता कथं नाम महागुणस्य भ्रातुर्वधं राघव रोचयेत ।

राज्यस्य दुःखस्य च वीर सारं न चिन्तयन् कामपुरस्कृतः सन् ॥ ९ ॥

वीर “வீரரே !
राघव ஸ்ரீராம !
राज्यस्य ராஜ்யத்தினுடையவும்
दुःखस्य च மனவேதனையுடையவு
सारं தாரதம்மியத்தை [ம்
न चिन्तयन् ஆலோசியாதவனாய்
कामपुरस्कृतः सन् பேராசைக்கு ஈடுபட்ட
வனாயிருந்துகொண்டு

भ्राता உடன் பிறந்தவனாயி
महागुणस्य ருக்குமொருவன்
भ्रातुः தமயனது
वधं வதைதைய
कथं नाम எப்படித்தான்
रोचयेत விரும்பலாம் ?

वधो हि मे मतो नासीत् स्वमाहात्म्यव्यतिक्रमात् ।

ममासीद्बुद्धिदौरात्म्यात् प्राणहारी व्यतिक्रमः ॥ १० ॥

॥ १० ॥

ஸ்வமாஹ்வய-
வ்யதிகமாந் ஹி

“பிறக்கியவர்கைய
பெருந்தன்மையை
மீறி நடவாழையால்
எனது [தான்
வதையானது
அவனால் சம்மதிக்கப்
பட்டதாக

அசீந
மம
துஷ்டிரஸ்யாந்
பிராணாரீ
வ்யதிகம:
அசீந

நில்லை.
எனது
புத்திரின் இழிதகை
மையினாலேயே
பிராணாரீயே ஒழிக்
பெரும்பாபம் [கும்
விளைந்தது.

द्रुमशाखावभयोऽहं सुहृत् परिनिष्ठन् । सान्त्वयित्वा त्वनेनोक्तो न पुनः कर्तुमर्हसि ॥

द्रुमशाखावभयः “மரக்கிளைகளால்
அடியுண்டு
சுஹ்ருத் ஒரு நொய்ப்பொழுது
பரினிஸ்தந் அல்லித் தத்தவரிக்
அஹ் நான் [கின்ற
அனென இவரால்

सान्त्वयित्वा
पुनः
कर्तुं
अर्हसि न
पु
उक्तः

தேற்றரவு செய்யப்
‘இனிமேல் [பட்டு
நீ இப்படிச் செய்ய
கூடாது’ என்று
மட்டும்
புத்திமதி கூறப்
பட்டேன்.

भ्रातृत्वमार्यभावश्च धर्मशानेन रक्षितः

அனென “இவரால்
தர்மம்
ரக்ஷித: அழியாது பாது
காக்கப்பட்டது.

॥ १२ ॥

आर्यभावः
च
भ्रातृत्वं
च

பெரிய தகைமை
அப்படியே பாதுகாக்
கப்பட்டது.
சகோதரவாஞ்சை
அப்படியே பாது
காக்கப்பட்டது.

मया क्रोधश्च कामश्च कपित्वं च प्रदर्शितम् ॥ १३ ॥

மயா ச
கபிவ்
புர்த்ஸித்
கோய:வ
“என்னாலே
குரங்குபுத்தி
காட்டிவிடப்பட்டது.
கோபம் அப்படியே
காட்டிவிடப்பட்டது.

कामः

च

தனக்குத் தோன்றிய
செய்கை
அப்படியே காட்டி
விடப்பட்டது.

अचिन्तनीयं परिवर्जनीयमनीप्सनीयं स्वनवेक्षणीयम् ।

प्राप्तोऽस्मि पाप्मानमिमं नरेन्द्र भ्रातृवधात्पाप्मवधादिवेन्द्रः ॥ १४ ॥

नरेन्द्र

इन्द्रः

त्वाष्ट्रवधात्

इव

भ्रातुः वधात्

अचिन्तनीयं

“புருஷோத்தம!
இந்திரன்
தவஷ்டிரவின் புத்திர
னாகிய விருத்ராசரீனை
கொன்றுதால்
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
தமயனைக் கொன்ற
தால்
அளவிடமுடியாததும்

परिवर्जनीयं

अनीप्सनीयं

स्वनवेक्षणीयं

इमं

पाप्मानं

प्राप्तः अस्मि

தூர விலக்கவேண்டி
யதும்
மனதினால் நினைக்கக்
கூடாததும்
கண்ணிலும் பார்க்க
வொண்ணாததுமாவ
இந்த
கொடிய பாபத்தை
நான் அடைந்து
சிட்டேன்.

पाप्मानमिन्द्रस्य मही जलं च वृक्षाश्च कामं जगृहुः स्त्रियश्च ।

को नाम पाप्मानमिमं क्षमेत शाखासृगस्य प्रतिपतुमिच्छन् ॥ १५ ॥

इन्द्रस्य	“இந்திரனது
पाप्मानं	பாபத்தை
मही	பூமியும்
जलं	நதிகளின் முதல் பிரவாகமும்
स्त्रियः च	பெண்களும்
जगृहुः	வாங்கிக்கொண்டார்கள்
वृक्षाः च	மரங்களும்

च कामं	{ அப்படியே வாங்கிக் கொண்டன எனவும் சொல்வதுண்டு.
शाखासृगस्य	சுரங்காகிய என்னு
इमं पाप्मानं	இந்த கொடும்பாபத்
प्रतिपतुं	பற்ற [தை
इच्छन्	இணங்கி
कः नाम	எவன் தான்
क्षमेत	ஏற்றுக்கொள்வான்.

नार्हामि संमानमिमं प्रजानां न यौवराज्यं कुत एव राज्यम् ।

अधर्मयुक्तं कुलनाशयुक्तमेवंविधं राघव कर्म कृत्वा ॥ १६ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!
एवंविधं	இப்படிப்பட்டதான
अधर्मयुक्तं	தர்மமல்லாததும் [தும்
कुलनाशयुक्तं	குலநாசத்தை விளைவித்ததுமான
कर्म	தித்தொழிலை
कृत्वा	செய்துவிட்டு,
प्रजानां	பிரஜைகளுடைய
इमं	இந்த

सम्मानं	நல்ல அபிப்பிராயத் திற்கு
अर्हामि न	நான் அர்ஹன் அல்லேன்.
यौवराज्यं	இளவரசு பதவிக்கும்
न	அர்ஹனல்லேன்.
राज्यं	ராஜ்யபதவிக்கும்
कुतः एव	எங்கனம் அர்ஹன் ஆவேன்.

पापस्य कर्ताऽसि विगर्हितस्य क्षुद्रस्य लोकापकृतस्य चैव ।

शोको महान्मामभिवर्तितेऽयं वृष्ट्यथा निम्नमिवाम्बुवेगः ॥ १७ ॥

विगर्हितस्य	“நிந்திக்கப்படுவதும்
क्षुद्रस्य च	இழிவானதும்
लोकापकृतस्य एव	உலகிற்கே தீங்காகிற துமாகிய
पापस्य	பாபத்தை
कर्ता असि	நான் செய்தவனாகி
अयं	இந்த [றேன்.
महान्	அளவுக்கு மிஞ்சின

शोकः	துக்கமானது
वृष्टेः	மழையினது
अम्बुवेगः	வெள்ளமானது
निम्नं	பள்ளத்தாக்கில்
यथा	எவ்வண்ணமோ
इव	அவ்வண்ணமே
मां	என்னிடம்
अभिवर्तिते	நிலைத்திருக்கிறது.

सोदर्यघातापरगात्रवालः सन्तापहस्ताक्षिशिरोविषाणः ।

एनोमयो मामभिवर्तन्ति हस्ती दृप्तो नदी कूलमिव प्रवृद्धः ॥ १८ ॥

सोदर्यघाता-	{ “தமயன் கொலை என் னும் பின்புறத்தையும் வாலையுமுடையதும்
परगात्रवालः	

सन्तापहस्ताक्षि-	{ பரிதாபமென்னும் து திக்கையையும் கண்க ளையும் தலையையும் தந் தங்களையுமுடையதும்
शिरोविषाणः	

ஓச: செருக்குற்றதும்
 ப்ருஃ மிகப் பெரியதும்
 னோமய: பாபமே உருவெடுத்து
 வந்ததுமாகிய
 ஹஸி யானையானது

நதி நதியானது
 கலையை
 இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
 மா என்னை [வண்ணமே
 அமிஹந்தி இடைவிடாது
 காக்குகிறது.

अहो बतेदं नृवराविषह्य निर्वर्तते मे हृदि साधुवृत्तम् ।

विवर्णमग्नौ परितप्यमानं किं यथा राघव जातरूपम् ॥ १९ ॥

நுவர “புருஷோத்தம!
 ராஹவ ஸ்ரீராம!
 வத என்ன ஆச்சரியம்!
 இந் த இந் த
 அஹ: பாபத்தை
 அவிஷய பொறுக்கமுடியாது
 மெ என்னது
 ஹ்ரி மனதில்

சாஹுவ்ருத் துர்மசிந்தனையானது
 அக்னௌ நெருப்பில்
 பரிதப்யமான நன்கு காய்ச்சப்படுகிற
 ஜாதரூப் தங்கமானது
 விவரண பிரயே! ஜனமற்ற
 கிஃ மாசை
 யதா எவ்வண்ணமோ
 நிவர்ததே அவ்வண்ணமே
 வெறுக்கிறது.

महाबलानां हरियूथपानामिदं कुलं राघव मन्निमित्तम् ।

अस्याङ्गदस्यापि च शोकतापादर्थस्थितप्राणमतीव मन्ये ॥ २० ॥

ராஹவ “ஸ்ரீராம!
 மஹாபலானா் அதுபலவான்களாகிய
 ஹரியூத்பானா் வானரோத்தமர்களு
 ிவ ம் டையவும்
 அஸ்ய இந் த
 அங்ஙதஸ்ய அபி அங்கதனுடையவும்
 அதீவ மிகக்

சோகதாபாற் சோகத்தின் கடுமை
 யால
 இந் த
 குல் ஜனசமூகம்
 மந்நிமித் தன் காரணமாய்
 அஸ்திதபாண் குற்றயிருந்ததாக
 மந்யே நான் நினைக்கின்றேன்.

सुतः सुलभ्यः सुजनः सुवश्यः कुतः सुपुत्रः सदृशोऽङ्गदेन ।

न चापि विद्येत स वीर देशो यस्मिन्भवेत्सोदरसन्निकर्षः ॥ २१ ॥

அங்ஙதேந “அங்கதனுக்கு
 சமமானான்
 சபுத்: { புத்திரர்களுக்கு வே
 சுபுத்: ண்டிய நற்குணங்கள்
 மையப்பெற்றவனும்
 சுலப்ய: புணியத்தின் பயனாய்
 அடையத்தக்கவனும்,
 சுஜந: ஸௌஜன்யமுள்ளவ
 னும்,
 { எப்பொழுதும் மனம்
 சுவஸ்ய: கோணாதபடி நடக்
 கின்றவனுமாகிய

சுத்: ஓர் புதல்வன்
 குத்: வேறெங்குண்டு ?
 வீர வீரரே!
 சோடரஸநிகர்ஷ: சகோதரனை நேரில்
 காணலென்பது
 யஸிந் எந்த இடத்தில்
 மவே உண்டாகுமோ
 ச: அந்த
 தேச: அபி இடமென்பதே
 ந வித்யேத வ இல்லையே!

यद्यङ्गदो वीरवराह जीवेज्जीवेच्च माता परिपालनार्थम् ।

विना तु पुत्रं परितापदीना तारा न जीवेदिति निश्चितं मे ॥ २२ ॥

वीरவாஹே { உத்க்ம் வீரர்களால்
கொண்டாடப்பட்ட
டவரே !
அங்கதன் [என்றால்
பிழைத்திருக்கின்றான்
தாயும், (தாரையும்)
செல்வமாய் வளர்ப்
பதற்காக
உயிருடனிருப்பாள்.
தாரை

புன் வினா புதல்வனை விட்டுப்
பிரிந்து
து என்றால்
பரிதாபத்தால் நொந்த
வளாகி
ஜிவே ந உயிருடன் இருக்க
இதி என்பது [மாட்டாள்
மே எனக்கு
நிश्चितम् உள்ளபடி தெரிந்த
விஷயம்.

सोऽहं प्रवेक्ष्याम्यतिदीप्समग्निं भ्रात्रा च पुत्रेण च सख्यमिच्छन् ।

इमे विवेष्यन्ति हरिप्रवीराः सीतां निदेशे परिवर्तमानाः ॥ २३ ॥

भ्रात्रा च "தமயனனும்
புதல்வனனும்,
(அங்கதனனும்)
சக்யம் நல்ல அபிப்பிராயத்
தை
ஹ்ந் கோருகிற
ச: அந்த
அஹ் நான்
அதிதிசம் கொழுந்து விட்டெரி
யும்

அग्नि தீயில்
ப்ரவேஷ்யமி விழுந்துவிடப்
போகிறேன்.
இமே இந்த
ஹிப்ரவீரா: வானரோத்தமர்கள்
நிदेशே எனது வார்த்தையில்
பரிவர்த்தமானா: பக்தியுடனிருக்கின்ற
வர்களாய்
சிதா தீவியை
வिवேष्यन्ति தேடுவார்கள்.

कृत्स्नं तु ते सेत्स्यति कार्यमेतन्मय्यप्रतीते मनुजेन्द्रपुत्र ।

कुट्स्य हन्तारमजीवनार्हं रामानुजानीहि कृतागसं माम् ॥ २४ ॥

मनुजेन्द्रपुत्र "சக்கிரவர்த்தியின்
திருக்குமார !
மயி அடியேன்
அப்ரபீதே மாண்டபிள்ளை
தேவரீரது
காரியமாகிற
ஏதத் இது
து அது காரணமாய்
கூண் குறையின்றி
சேत्சயி மூடிவெறும்.

ராம ஸ்ரீராம!
கூலத்தை
ஹ்தார நாசம் செய்தவனும்
அஜிவனாஹ் உயிர் வைத்திருக்க
அநர்ஹனும்
கூலாசம் கொடும் பாவியுமான
நா அடியேனுக்கு
அனுஜானிஹி விடைதந்தருள
வேண்டும்."

इत्येवमातस्य रघुप्रवीरः श्रुत्वा वचो वालिजघन्यजस्य ।

सज्जातवाष्पः परवीरहन्ता रामो मुहूर्तं विमना बभूव ॥ २५ ॥

परवीरहन्ता	ச.த் துருக்ஷரர்களைக் கொல்லும்
रघुप्रवीरः	ரகுசூல்திலகராகிய
रामः	ஸ்ரீராமர்
इति एवं	மேற்கண்டவாறு
आतंस्य	துன்புறும்
वालिजघन्यजस्य	வாலியின் தம்பியினது

वचः	பொல்கை
श्रुत्वा	கேட்டு,
संजातवायुः	கண்களில் நீர்ததும்ப
सुहृत्	சுற்றுகேரம்
विमनाः	கிந்தையுற்றவராய்
बभूव	ஆயினர்.

तस्मिन् क्षणेऽभीक्ष्णमवेक्ष्यमाणः क्षितिक्षमावान् भुवनस्य गोप्ता ।

राधो रुदन्तीं व्यसने निमग्नां समुत्सुकः सोऽथ ददर्श ताराम् ॥ २६ ॥

क्षितिक्षमावान्	{ பூமியை நிகர்த்த பொறுமையையுடையவராய் உலகிற்கே ரக்ஷகராகிய
भुवनस्य	அந்த
गोप्ता	ஸ்ரீராமர்
सः	அந்த
रामः	சமயத்தில்
तस्मिन्	மிகவும்
क्षणे	
अभीक्ष्णं	

अवेक्ष्यमाणः	வேண்டப்பட்டவராய்
व्यसने	துக்கத்தில்
निमग्नां	முழுகி
रुदन्तीं	அழுதுகொண்டிருக்கும்
तारां	தாரையை
अथ	இப்பொழுது
समुत्सुकः	தாளும் மிகத் துயருற்றவராய்
ददर्श	பார்த்தார்.

तां चारुनेत्रां कपिसिंहनाथां पतिं समाश्लिष्य तदा शयानाम् ।

उत्थापयामासुरदीनसत्त्वां मन्त्रिप्रधानाः कपिराजपत्नीम् ॥ २७ ॥

मन्त्रिप्रधानाः	மிகுதான மந்திரிகள்
चारुनेत्रां	அழகிய கண்களை யுடையவளும்
अदीनसत्त्वां	மகக்கான ஞானியும்
कपिराजपत्नीं	வானரமன்னனுக்கு மனைவியாய்

कपिसिंहनाथां	வானரோத்தமர்களுக்கரசியுமாய்
तदा	அப்பொழுது
पतिं समाश्लिष्य	கணவனை கட்டிக்கொ
शयानां	படுத்திருக்கிற [ண்டு,
तां	அவளை
उत्थापयामासुः	எழுப்பினார்கள்.

सा विस्फुरन्ती परिरभ्यमाणा भर्तुः सकाशादपनीयमाना ।

ददर्श रामं शरचापपाणिं स्वतेजसा सूर्यमिव ज्वलन्तम् ॥ २८ ॥

सा	அவள்
विस्फुरन्ती	உடல் நடுங்க
परिरभ्यमाणा	{ தோழிமார்களால் அணைத்துக்கட்டிக்கொள்ளப்பட்டவளாகி
भर्तुः	நாயகனது
सकाशात्	அருகாமையிலிருந்து
अपनीयमाना	அழைத்துவரப்பட்டவளாய்

शरचापपाणिं	{ பாணத்தையும் வில்லை யும் கையில் வைத்திருந்த
स्वतेजसा	தனது ஒளியால்
सूर्य	சூரியபகவானை
इव	நிகர்த்த
ज्वलन्तं	தேஜோமயமாய் விள
रामं	ஸ்ரீராமரை [ங்கும்
ददर्श	பார்த்தாள்.

सुसंवृतं पार्थिवलक्षणैश्च तं चारुनेत्रं मृगशाबनेत्रा ।

अदृष्टपूर्वं पुरुषप्रधानमयं स काकुत्स्थ इति प्रजज्ञे

॥ २९ ॥

मृगशाबनेत्रा	{	மா ன்ருட்டி க்கண்கள் போன்ற கண்களை யுடைய அவள்	पुरुषप्रधानं	புருஷோத்தமராகிய
पार्थिवलक्षणैः		ராஜலக்ஷணங்களால்	तं	அவரைப்பார்த்து
सुसंवृतं		நிறையப்பெற்றவரும்	अयं	‘இவர்தான்’
चारुनेत्रं च		அழகிய கண்களை	सः	அந்த
अदृष्टपूर्वं		யுடையவரும்	काकुत्स्थः इति	‘காகுத்ஸ்த’ என்று
		இதுவரையில்	प्रजज्ञे	மனத்தினுள்
		பார்த்திராத		எண்ணினள்.

तस्येन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महानुभावस्य समीपमार्या ।

आर्ताऽतितूर्णं व्यसनाभिपन्ना जगाम तारा परिविह्वलन्ती ॥ ३० ॥

व्यसनाभिपन्ना	சோகத்தால்	दुरासदस्य	அடைதற்கரியவரும்
	தவிப்புண்டு	महानुभावस्य	மகானுபாவருமாகிய
परिविह्वलन्ती	முற்றிலும் மெய்ம	तस्य	அவரது
आर्ता	துன்புறம் [றந்து	समीपं	சந்திக்கு
आर्या	உத்தமியாகிய	अतितूर्णं	அதிவேகமாய்
तारा	தாரை	जगाम	நடந்தாள்.
इन्द्रकल्पस्य	இந்திரனை நிகர்த்த		
	வரும்		

सा तं समासाद्य विशुद्धसत्त्वं शोकेन संभ्रान्तशरीरभावा ।

मनस्विनी वाक्यमुवाच तारा रामं रणोत्कर्षणलब्धक्ष्यम् ॥ ३१ ॥

शोकेन	சோகத்தால்	रणोत्कर्षण-}	போரில் குறிதப்பாது
	தடுமாற்றமடைந்த	लब्धक्ष्यं }	பாணம் பிரயோகிப்ப
संभ्रान्तशरीरभावा	{		வரென பிரவித்தி
	தேகபலமுடையவ		பெற்றவருமான
	னும்		
मनस्विनी	அதி விவேகியுமான	तं	அந்த
सा तारा	அந்த தாரை	रामं	ஸ்ரீராமரை
	தருமநெறி வாழ்வாது	समासाद्य	அணுகி,
विशुद्धसत्त्वं	{	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
	செலுத்துமாற்றலு	उवाच	சொன்னாள்.
	டையவரும்		

त्वमप्रमेयश्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमधार्मिकश्च ।

अक्षय्यकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिक्षमावान् शतजोपमाक्षः ॥ ३२ ॥

त्वं च	“தேவரீரோ	दुरासदः च	அடைவதற்கரியவர்,
	இத்தன்மையொன்று	जितेन्द्रियः च	ஐம்புலன்களையும்
अप्रमेयः च	யாவராலும் அறிய		அடக்கியவர்.
	முடியாதவர்.		

उत्तमधार्मिकः च { சர்வோத்தம
 அநாதருமான
 முடையவர்,
 अक्षय्यकीर्तिः च { இவ்வளவுதான்
 சொல்லமுடியாத
 கீர்த்தி படைக்கப்
 பெற்றவர்,

विचक्षणः { சர்வஜ்ஞாநி
 शिक्षमावान् { சூழ்போன்ற பொறு
 மையுள்ளவர்,
 क्षतजोपमाक्षः { சங்கம்போல் சுவந்த
 கண்களையுடையவர்.

त्वमात्तवाणासनवाणपाणिमहाबलः संहननोपपन्नः ।

मनुष्यदेहाभ्युदयं विहाय दिव्येन देहाभ्युदयेन युक्तः

॥ ३३ ॥

त्वं { தேவரீர்
 आत्तवाणासन- } எப்பொழுதும் தயா
 वाणपाणिः { ராஜருக்கும் வில்லை
 யும் கணையையும்
 கையில் பிடித்தவர்,
 महाबलः { மகா ஆற்றலுடைய
 வர்,

संहननोपपन्नः { ஆழ்கிய தருமேனியர்;
 मनुष्यदेहाभ्युदयं { மானிடதேகத்திற்கு
 ரிய ஸ்வபாவத்தை
 विहाय { விட்டு,
 दिव्येन { ஆமானுஷ்யமான
 देहाभ्युदयेन { தேகசெனத்தாய்த்தா
 युक्तः { விளங்குகின்றீர். [ல்

येनैव बाणेन हतः प्रियो मे तेनैव मां त्वं जहि सायकेन ।

हता गमिष्यामि समीपमस्य न मामृते राम रमेत वाली

॥ ३४ ॥

राम { “சூராம!
 वाली { வாலி
 मां ऋते { என்னையின்றி
 रमेत न { களிப்புறார்.
 मे { எனது
 प्रियः { சனவர்
 येन { எந்தவெரு
 बाणेन { பாணத்தால்
 हतः { கொல்லப்பட்டாரோ

तेन एव { அதே
 सायकेन { பாணத்தாலே
 मां एव { என்னையும்
 त्वं { தேவரீர்
 जहि { கொன்றருளும்;
 हता { கொல்லப்பட்டநான்
 अस्य { இவரது
 समीपं { சன்னிதானத்தை
 गमिष्यामि { அடைவேன்.

स्वर्गेऽपि पश्यामलपत्रनेत्रः समेत्य संप्रेक्ष्य च मामपश्यन् ।

न ह्येष उच्चावचताम्रचूडा विचित्रवेषाप्सरसोऽभजिष्यत्

॥ ३५ ॥

पश्यामलपत्र- { “நிர்மலபாகிய செந்தா
 नेत्रः { மரைக்கண்ணராகிய
 एषः { இவர்
 स्वर्गे च { ஸ்வர்க்கத்திலும்
 समेत्य { சுற்றித்திரிந்து;
 संप्रेक्ष्य { பார்த்து,
 मां { என்னை
 अपश्यन् अपि { காணப்பெறுகவராயி
 { ருப்பினும்

उच्चावचताम्र- } அதிகமாயும் குறைவா
 चूडाः { யும் சிவந்த கேசங்க
 लोचनयुग्मवत् { லோசனயுடையவர்களுக்கும்
 विचित्र- } பல்வகை ஆடையாபர
 वेषाप्सरसः हि { ணங்களையணிந்த தே
 वरम्पையர்களையும்
 { கூட
 अभजिष्यत् न { கண்ணெடுத்துப்
 { பாரார்.

स्वर्गेऽपि शोकं च विवर्णतां च मया विना प्राप्स्यति वीर वाली ।
रम्ये नगेन्द्रस्य तदावकाशे विदेहकन्यारहितो यथा त्वम् ॥ ३६ ॥

वीர
த்வ்
நகேந்த்ரஸ்ய
ரம்யே
தடாவகாஸே
விதேஹகந்யா-
ரஹித:

“வீரரே!
தேவரீர்
பாவதோத்தமத்தி
அழகிய [னது
தாழ்வரையில்
ஜனகரின் திருமகனே
விட்டுப்பிரிந்தவராய்

யதா
வாலி
स्वर्गे अपि
मया विना
शोकं च
विवर्णतां च
प्राप्स्यति

எப்படியோ அப்ப
வாலி [டியே
ஸ்வர்க்கத்திலும்
என்னைப்பிரிந்து
சோகத்தையும்
விவ்ரண்தா்
அடைவார். [லையும்

त्वं वेत्थ यावद्द्विनिताविहीनः प्राप्नोति दुःखं पुरुषः कुमारः ।
तत्त्वं प्रजानञ्जहि मां न वाली दुःखं ममादर्शनजं भजेत ॥ ३७ ॥

குமார:
புருஷ:
வனிதாவிஹீன:
யாவத்
து:க்
பாப்னோதி
த்வ்

“ராஜாக்களின் புகல்
வனுகிய
ஓர் மானிடன்
அன்பார்ந்த தர்மபத்
{ கினியை விட்டுப்பிரி
ந்தவனாய்
எப்படிப்பட்டதாகிய
மனவேதனையை
அனுபவிக்கின்றான்
தேவரீர் [என்பதை

वेत्थ
तत्त्वं
प्रजानन्
मां
जहि
वाली
मम अदर्शनजं
दुःखं
भजेत न

உள்ளபடி அறிகண்
விஷயத்தை [மீர்.
நன்கு அறிந்திருக்கும்
என்னை [தேவரீர்
கொன்றருளும்.
வாலி [உண்டாகும்
என்னைக்காணாததால்-
மனவேதனையை
அனுபவியா திருக்
கட்டும்.

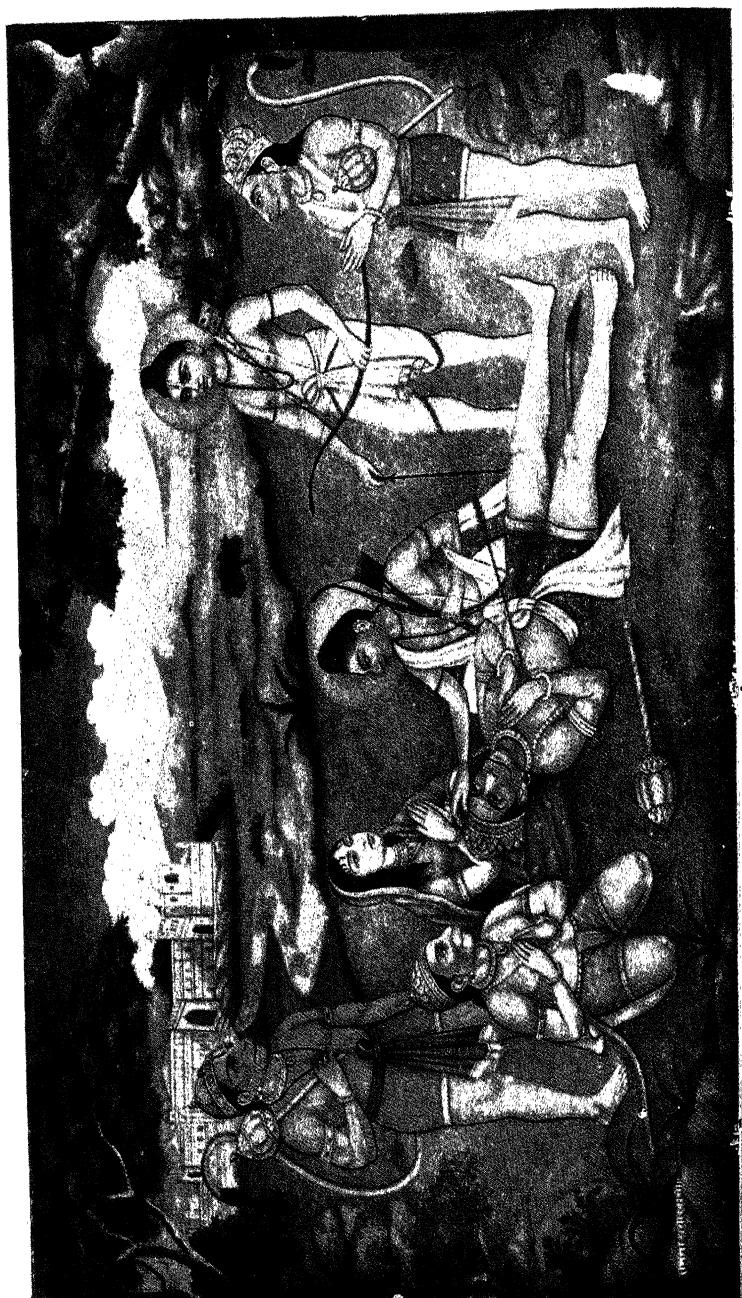
यच्चपि मन्येत भवान्महात्मा स्त्रीघातदोषां न भवेत्तु मह्यम् ।
आत्मेयमस्येति च मां जहि त्वं न स्त्रीवधः स्यान्मनुजेन्द्रपुत्र
शास्त्रप्रयोगाद्विविधाच्च वेदादात्मा ह्यनन्यः पुरुषस्य दाराः । ॥ ३८ ॥

மஹாத்மா
भवान्
यत्
मन्येत
स्त्रीघातदोषः
मह्यं
भवेत् न
मनुजेन्द्रपुत्र
त्वं
इयं
अस्य
आत्मा
इति च

“மகாத்மாவாகிய
தேவரீர்
எதைப்பற்றி
மனதில் தயங்குவீ
[ரோ அந்த
ஸ்திரீயைக் கொன்ற
தால் விளையும் பாபம்
என் விஷயத்தில்
எற்படமாட்டாது.
சக்கிரவர்த்தியின் திரு
தேவரீர், [க்குமார!
இவள்
இவனது
ஆத்மா
என்கிறபடியால்

मां
जहि
अपि च
स्त्रीवधः तु
न स्यात्
शास्त्रप्रयोगात्
विविधात्
वेदात् च
दाराः
पुरुषस्य
आत्मा
अनन्यः
हि

என்னை
கொன்றருளும்.
அப்படியிருப்பதால்
ஸ்திரீஹத்தி என்பது
உண்டாகாது.
சாஸ்திரங்களில் கூறி
யிருப்பவைகளைக்
பல [கொண்டும்
வேதவாக்யங்களைகொ
தரட்டாதி [ண்டும்
கணவனது
ஆத்மாவென்றும்
வேறில்லையென்றும்
பிரஸித்தம்.



बालि-वध और तारविनाय

No. 276.

THE GITA PRESS, GORAKHPUR.

दारप्रदानाद्धि न दानमन्यत्प्रदृश्यते ज्ञानवतां हि लोके ॥ ३९ ॥

लोके
ज्ञानவதாं
दारप्रदानात्

“உலகில்
ஞானவான்களுக்கு
தர்மபத்னியை பதயி
டம் சேர்த்துவைப்ப
தை விட

अन्यत् வேறு
दानं हि சிறந்த தர்மமென்பது
न இல்லை, என்று
प्रदृश्यते हि பிரஸித்தமாய் அறிவு
றுத்தப்படுகிறது.

त्वं चापि मां तस्य मम प्रियस्य प्रदास्यसे धर्मवेक्ष्य वीर ।

अनेन दानेन न लप्स्यसे त्वमधर्मयोगं मम वीर घातात् ॥ ४० ॥

वीर
त्वं
मम
तस्य
प्रियस्य च
नां
धर्म
अवेक्ष्य

“வீரரே !
தேவரீர்
எனது
அந்த
நாயகனுக்கே
என்னை,
தர்மத்தை
பெருமைப்படுத்தியே,

प्रदास्यसे கொடுத்துவிடுவீராக.
त्वं தேவரீர்
मम எனது
वीरघातात् நாயகரைக் கொன்ற
अनेन இந்த [தால்
दानेन अपि தர்மமொன்றால்தான்
अधर्मयोगं பாயசம்பந்தத்தை
लप्स्यसे न அடையாதிருப்பீர்.

आर्तामनाथामपनीयमानामेवंविधामर्हसि मां निहन्तुम् ।

अहं हि मातङ्गविलासगामिना पुवङ्गमानामृषभेण धीमता ॥

विना वराहोत्तमहेममालिना चिरं न शक्ष्यामि नरेन्द्र जीवितुम् ॥ ४१ ॥

एवंविधां
अनाथां
अपनीयमानां
आर्तां
मां
निहन्तुं
अहंसि
नरेन्द्र
मातङ्गविलास- }
गामिना }
पुवङ्गमानां

“இப்படியாய்
நாயகனையிழந்து
பிரிக்கப்பட்டு
துன்புறும்
என்னை
கொல்ல
கொல்லும் பற்றும்.
புருஷோத்தம !
யானைபோல் உல்லாச
நடையுடையவரும்,
வானரர்களுக்கு

ऋषभेण மன்னரும்,
धीमता பேரறிவினரும்,
वराहोत्तम- }
हेममालिना }
சிறந்த பொன்மாலை
ஆணிந்தவருமான
ஆவரிடமிருந்து
विना பிரிந்து
अहं हि நான் மட்டும்
चिरं வெகுநாளும்
जीवितुं உயிருடைநீருக்க
शक्ष्यामि न மாட்டேன்”.

इत्येवमुक्तस्तु विष्णुर्महात्मा तारां समाश्वस्य हितं बभाषे ॥ ४२ ॥

इति एवं
उक्तः
महात्मा
विष्णुः

மேற்கண்டவாறு
சொல்லப்பட்டதற்கு
திருச்செண்சாற்றிய
மகா த்மா வாகிய
லோகநாதராகுமவர்,

तारां தாரையை
समाश्वस्य தெற்றவுசெய்து,
उ अप்பொழுது
हितं ஹிதமாய்
बभाषे பின்வருமாறு திரு
வாய்மலர்ந்தருவினார்.

मा वीरभार्ये विमर्ति कुरुष्व लोको हि सर्वो विहितो विधात्रा ।
तं चैव सर्वं सुखदुःखयोगं लोकोऽब्रवीत्तेन कृतं विधात्रा ॥ ४३ ॥

वीरभार्ये
विमर्ति
कुरुष्व मा
विधात्रा हि
लोकः
सर्वः
विहितः

“வீரபத்னி!
அசட்டுண்ணத்
திற்கு
இடங்கொடாதே.
பிரம்மா ஒருவராலே
உலகு [யே
எல்லாமும்
நடைபெறுகிறது.

सुखदुःखयोगं
तं
सर्वं च
तेन
विधात्रा एव
कृतं
लोकः
अब्रवीत्

சுகதுக்கமென்கிற
அது [அனுபவமாகிற
எல்லாவற்றையும்
அந்த
பிரம்மதேவனாலேயே
விளைவிக்கப்பட்ட
வேதம் [தாய்
கூறியிருக்கிறது.

त्रयो हि लोका विहितं विधानं नातिक्रमन्ते वशगा हि तस्य ।
भीतिं परां प्राप्स्यसि तां तथैव पुनस्तु ते प्राप्स्यति यौवराज्यम् ॥
धात्रा विधानं विहितं तथैव न शूरपन्नयः परिदेवयन्ति ॥ ४४ ॥

त्रयः
लोकाः हि
तस्य
वशगाः हि
विहितं
विधानं
अतिक्रमन्ते न
ते
पुनः
यौवराज्यं

“மூன்று
உலகத்தவர்களும்
அவரது (பிரம்ம
தேவரது)
ஆணைக்கிணங்கி நடக்
கின்றவர்களாகவே
விதிக்கப்பட்ட
விதியை
மீறி நடக்கின்றார்
உனது [களில்லை.
புதல்வன்
யுவராஜபதியை

तु
प्राप्स्यति
तथा एव
तां
परां भीतिं
प्राप्स्यसि
तथा एव
धात्रा
विहितं
विधानं
शूरपन्नयः
परिदेवयन्ति न

இப்பொழுது
அடைவான்.
அவ்வாறானதும்
அந்த
பரம மனசுந் துஷ்டி-
நீ யடைவாய். [யை
அப்படியேதான்
பிரம்மதேவரால்
விதிக்கப்பட்ட
நியமனம். [மார்கள்
வீரர்களின் மனைவி-
மனக்கலக்கமுற்றார்கள்.

आश्वसिता तेन तु राघवेण प्रभावयुक्तेन परन्तपेन ।
सा वीरपत्नी ध्वनता मुखेन सुवेषरूपा विरराम तारा ॥ ४५ ॥

परन्तपेन
प्रभावयुक्तेन तु
तेन
राघवेण
आश्वसिता
वीरपत्नी

சத் துருக்களைத் தவி
க்க அடிப்பவரும்
அமானுஷ்ய சக்தி ப
டைக்கப்பெற்றவரு
அந்த [மான
ஸ்ரீராமரால்
தேற்றாவுபடுத்தப்
பட்டவனும்
வீரபத்தியும்,

सुवेषरूपा
सा तारा
ध्वनता
मुखेन
विरराम

நன்கு அழகுற்ற உரு
வமுடையவளுமான
அந்த தாரை
தற்கால மனோபாவத்
தை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகின்ற
முகத்தோடு
மௌனமாயிருந்து
விட்டனள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥
आदितः श्लोकाः 10267



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1015

पञ्चाविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௩ ॥

वालिस्संस्कारः—வாலிஸம்ஸ்காரம்.

सुग्रीवं चैव तारां च साङ्गदं सहलक्ष्मणः । समानशोकः काकुत्स्थः सान्त्वयन्निदमब्रवीत् ॥

சஹலக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணனுடனிருந்த	सुग्रीवं च	சுகரீவனையும்
समानशोकः	{ கூட இருந்தவர்களின் துக்கத்தால் தான் துன்புறும்	सान्त्वयन् एव	பார்க்கு தேற்றவு செய்து கொண்டே
काकुत्स्थः	கூராமர்,	इदं	பின்வருமாறு
तारां च	தாரையையும்	अब्रवीत्	கிருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.
साङ्गदं	அங்கத்தோடிருக்கும்		

न शोकपरितापेन श्रेयसा युज्यते मृतः । यदत्रानन्तरं कार्यं तत्समाधातुमर्हथ ॥ २ ॥

मृतः	“ இறந்து போனவன்	अनन्तरं	உடனே ஆகவேண்டிய
शोकपरितापेन	சோகத்தால் பரிதபிப் பதால்	कार्यं	காரியம் [தாயிருக்கிற
श्रेयसा	நன்மையால்	यत्	எதுவோ,
युज्यते न	பற்றப்படுகிறானில்லை.	तत्	அதை
अथ	இவ்விஷயத்தில்	समाधातुं	அனுஷ்டிக்க
		अर्हथ	கடவீர்.

लोकवृत्तमनुष्ठेयं कृतं वो बाष्पमोक्षणम् । न कालादुत्तरं किञ्चित्कर्म शक्यमुपासितुम् ॥

वः	“உங்கள் து	कृतं	இதோடு போதும்.
बाष्पमोक्षणं	கண்ணீர் பெருக்கு கிறதாகிற	कालात् उत्तरं	விதிக்கு மீறி
लोकवृत्तं	லோகசம்பிரதாயமாய்	किञ्चित्	ஒரு
अनुष्ठेयं	அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியது	कर्म	காரியம்
		उपासितुं	செய்ய
		न शक्यम्	முடியாது.

नियतिः कारणं लोके नियतिः कर्मसाधनम् । नियतिः सर्वभूतानां नियोगेध्वह कारणम् ॥

लोके	“உலகில்	इह	இவ்வுலகில்
नियतिः	விதிதான்	नियतिः	விதிதான்
कारणं	எதற்கும் முதற்கார	सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளு டைய
नियतिः	விதிதான் [ணம்.	नियोगेषु	காரியங்களில்
कर्मसाधनं	{ எக்காரியத்திலும் பிரத்தியக்ஷத்தில் காணப்படுகிறது.	कारणम्	கூடவே இருந்து நடத்துகிறதாகிறது.

न कर्ता कस्यचित्कश्चिन्नियोगे चापि नेश्वरः । स्वभावे वर्तते लोकस्तस्य कालः परायणम् ॥

कश्चित् “எதோன் றிற்கும்
कश्चित् எவனொருவனும்
कर्ता न நடத்துபவனாக
ஆகான்.
नियोगे च अपि ஆக்ஞாபிக்கும்
விஷயத்திலும்

ईश्वरः न உரிமையுடையவனு
लोकः உலகு [கான்.
स्वभावे விதிப்பயனில்
वर्तते நடந்துவருகிறது.
तस्य परायणं அதை விளைவிப்பது
कालः விதிதான்.

न कालः कालमत्येति न कालः परिहीयते । स्वभावं हि समासाद्य न कश्चिदतिवर्तते ॥

कालः “விதி
कालः அத்தன் பயனை
अत्येति न கடக்கமாட்டாது.
कालः விதி
परिहीयते न கூடவோ குறையவோ
ஏற்படாது.

हि என்கிறபடியால்
स्वभावं விதிப்பயனை
समासाद्य அடைந்து,
कश्चित् எவனொருவனும்
अतिवर्तते न அனுபவியாதிருக்க
முடியாது.

न कालस्यास्ति बन्धुत्वं न हेतुर्न पराक्रमः । न मित्रज्ञातिसंबन्धः कारणं नात्मनो वशः ॥

कालस्य “விதிக்கு
बन्धुत्वं பகைபாடம் என்பது
अस्ति न இல்லை.
हेतुः தனக்கு ஆகவேண்டி
न இல்லை. [யதென்பது
पराक्रमः பிரயத்னமென்பது
न இல்லை.

मित्रज्ञातिसंबन्धः வேண்டியவன் ஞாதி
என்கிற உறவு
न இல்லை.
कारणं மூலகாரணமதுவே.
आत्मनः ஒருவனுக்கு
वशः न அடங்கி இஷ்டப்படி
நடக்கிறது அன்று.

किं तु कालपरीणामो द्रष्टव्यः साधु पश्यता । धर्मश्चार्थश्च कामश्च कालक्रमसमाहिताः ॥

किं तु “ஆயினும்
साधु पश्यता { எதையும் நன்கு ஆ
ராய்ச்சி செய்கிற ஒரு
வருடால்
कालपरीणामः { விதியால் அப்போதை
ச்சுப்போது சம்பவிக்க
கிறது

द्रष्टव्यः எச்சரிக்கையுடன் கவ
னிக்கப்படவேண்டி
धर्मः च அறமும், [யது.
अर्थः च பொருளும்,
कामः च இன்பமும்,
कालक्रम- } விதியின் பயன்களாய்
समाहिताः } கைகூடுகின்றன.

इतः स्वां प्रकृतिं वाली गतः प्राप्तः क्रियाफलम् । दानमानार्थसंयोगैः पवित्रं पुत्रगेश्वरः ॥

पुत्रगेश्वरः “வானாமன்னதாகிய
वाली வாலி
इतः இங்கிருந்து
गतः சென்றவனுய்
दानमानार्थ- } தஃனங்கள், அனுக்கிர
संयोगैः } ஹங்கள் இவைகளின்
சம்பந்தங்களால்

पवित्रं புண்யமானதும்
स्वां தனது
प्रकृतिं பிரவிகாரணமுமாகிய
क्रियाफलं விளைகளின் பயனை
प्राप्तः அடைந்துவிட்டான்.

स्वधर्मस्य च संयोगाज्जितस्तेन महात्मना । स्वर्गः परिशुहीतश्च प्राणानपरिरक्षता ॥१०॥

பாணான் ஷ
அபரிர்ஷதா
மஹா:ஸநா
தேந
ஸ்வதர்மஸ்ய
“உயிரையும்
திருணமாய் நினைத்த
மகாத்தமாவான
அவனால்
தனது தர்மத்தினது

संयोगात् च
स्वर्गः
जितः
परिशुहीतः
சம்பந்தத்தாலேயே
ஸ்வர்க்கமானது
வெல்லப்பட்ட
ஏற்றுக்கொள்ளப்
பட்டது.

एषा वै नियतिः श्रेष्ठा यां गतो हरियूथपः । तदलं परितापेन प्रासकालमुपास्यताम् ॥

ஹரியூதப:
யா
கத:
ஏஷா
நியதி: வை
श्रेष्ठा
“வானரோத்தமன்
எதென்றை
அடைந்துவிட்டானே;
இந்த
விதிப்பயன்தான்
எதற்கும் மேன்மை
யானது.

तत्
परितापेन अलं
प्रासकालं
उपास्यताम्
ஆனபடியால்
பரிதாபப்பட்டது
போதும்.
இக்காலத்திற்கேற்ற
காரியம்
அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
டும்”.

वचनान्ते तु रामस्य लक्ष्मणः परवीरहा । अवदत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं गतचेतसम् ॥१२॥

ராமஸ்ய
வசநான்தே து
பரவீரஹா
லக்ஷ்மண:
ஸ்ரீராமருடைய
சொல்லின் முடிவில்
விஷ்ணுபகவானின் ம
ற்றொரு அம்சமாகிய
லக்ஷ்மணர்,

गतचेतसं
सुग्रीवं
प्रश्रितं
वाक्यं
अवदत्
பிரக்ஞை தப்பிக்
கிடந்த
சுக்ரீவனைப் பார்த்து
இனிய
பின்வரும் சொல்லை
மொழிந்தார்.

कुरु त्वमस्य सुग्रीव प्रेतकार्यमनन्तरम् ॥ १३ ॥

சுக்ரீவ
த்வ
அஸ்ய
“சுக்ரீவரே!
நீர்
இவருக்கு

अनन्तरं
प्रेतकार्यं
कुरु
இனி ஆகவேண்டிய
உத்தரகிரியையை
கூறு
விதியும்.

ताराङ्गदाभ्यां सहितो वालिनो दहनं प्रति । समाज्ञापय काष्ठानि शुष्काणि च बहूनि च ॥
चन्दनादीनि दिव्यानि वालिसंस्कारकारणात् ॥ १४ ॥

வாலின:
தஹன் ப்ரதி
தாராங்கடாப்யா
சஹித:
வாலிஸ்ச்கார்-
காரணா
“வாலியினது
தகனவிஷயத்தில்
தாரையுடனும்
அங்கதனுடனும்
கலந்து பேசியவராய்
வாலியின் உத்திராக்கி
ரியைக்காக

शुष्काणि
दिव्यानि च
चन्दनादीनि
बहूनि च
काष्ठानि
समाज्ञापय
உலர்ந்த
சிறந்த
சந்தனம் முதலிய
பல
கட்டைகளுக்கு
ஆக்ஞாபியும்.

समाश्वासय चैनं त्वमङ्गदं दीनचेतसम् । मा भूर्वालिशबुद्धिस्त्वं त्वदधीनमिदं पुरम् ॥१५॥

त्वं "நீர்
 दीनचेतसं மனம் நொந்து தபித்
 துக்கொண்டிருக்கும்
 एनं இந்த
 अङ्गदं च அங்கதனையும்
 समाश्वासय தேற்றரவுபடுத்தும்.
 त्वं நீர்

बालिशबुद्धिः கோழைத்தனமுடையவராய்
 मा भूः இராதேயும்.
 इदं இந்த
 पुरं நகர்
 त्वदधीनम् உமது அநீனத்திலி
 ருக்கிறது.

अङ्गदस्त्वानयेन्माल्यं वस्त्राणि विविधानि च । धृतं तैलमथो गन्धान्यच्चात्र समनन्तरम् ॥

अङ्गदः तु "அங்கதனும்
 अल इப்பொழுது
 माल्यं புஷ்பத்தையும்
 विविधानि பலவகை
 वस्त्राणि च வஸ்திரங்களையும்,
 धृतं நெய்யையும்,
 तैलं எண்ணெயையும்,

अथो அலவிதமே
 गन्धान् வாசனைத் திரவ்னியங்
 कलौयम्, கலையும்,
 समनन्तरं இனி வேண்டியதாய்
 यत् च எதுவோ அது [ள்ள
 எல்லா வற்றையும்
 आनयेत् கொண்டுவாட்டும்.

त्वं तार शिविकां शीघ्रमादायागच्छ सम्भ्रमात् ।

त्वा गुणवती युक्ता ह्यस्मिन् काले विशेषतः

॥ १७ ॥

तार "தாரனே!
 त्वं நீ
 शीघ्रं சீக்கிரமே
 शिविकां சிபிகை ஒன்றை
 आदाय எடுத்துக்கொண்டு,
 सम्भ्रमात् காலதாமதமின்றி
 आगच्छ திரும்பி வந்துசேர்.

हि ஏனெனில்
 अस्मिन् இந்த
 काले பிரஸக்தியில்
 त्वरा விரைதல்
 विशेषतः முக்கியமாய் [தாய்
 गुणवती நன்மை பயக்குகிற-
 युक्ता ஏற்பட்டிருக்கிறது.

सज्जीभवन्तु पृथगाः शिविकावहनोचिताः । समर्था बलिनश्चैव निहरिष्यन्ति वालिनम् ॥

समर्थाः च "சாமர்த்தியசாலிக
 बलिनः एव பலிஷ்டர்களும், [ஞம்,
 शिविका- } பல்லக்கு தூக்குவதில்
 वहनोचिताः } அனுபவமுள்ளவர்
 கருமாவன

पृथगाः வானரர்கள்
 वालिनं வாலியை
 निहरिष्यन्ति எடுத்துச் செல்லு
 வார்கள்;
 सज्जीभवन्तु சித்தமாயிருக்கட்டும்.

एवमुक्त्वा तु सुग्रीवं सुमित्रानन्दवर्धनः । तस्थौ भ्रातृसमीपस्थो लक्ष्मणः परवीरहा ॥

सुग्रीवं சுக்கிரீவனைப் பார்த்து
 तु இவ்விஷயத்தில்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 सुमित्रानन्द- } சுமித்திராதேவியின்
 वर्धनः } ஆனந்தத்தைப் பெ
 ருக்குகிறவரும்,

परवीरहा மற்றொரு விஷ்ணு
 ஆம்சமாகிய
 लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
 भ्रातृसमीपस्थः { பிராதாவினுடைய பக்
 तस्थौ { கலில் போய்ச்சேர்ந்
 தவராய்
 நின்றுவிட்டார்.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा तारः सम्भ्रान्तमानसः । प्रविवेश गुहां शीघ्रं शिविकागतमानसः ॥

தார: தாரன்
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணரது
 वचः வியமனத்தை
 श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு,
 शिविकागत- } சிவிகையொன்றையே
 मानसः } நினைப்பில் கொண்ட
 வனாய்

संभ्रान्तमानसः பரபரப்புற்றவனாய்
 शीघ्रं உடனேயே
 गुहां குகைக்குள்
 प्रविवेश போய்ச் சேர்ந்தான்.

आदाय शिविकां तारः स तु पर्याप्तत्पुनः ॥ २१ ॥

वानरैरुद्यमानां तां शूरैरुद्धनोचितैः । दिव्यां भद्रासनयुतां शिविकां स्यन्दनोपमाम् ॥
 पक्षिकर्मभिराचित्रां द्रुमकर्मभिरावृताम् । आस्थितां चित्रपत्तीभिः सुनिविष्टां समन्ततः ॥
 विमानमिव सिद्धानां जालवातायनावृताम् । सुनियुक्तां विशालां च सुकृतां विश्वकर्मणा ॥
 दारुपर्वतकोपेतां चारुकर्मपरिष्कृताम् । वराभरणहारैश्च चित्रमाल्योपशोभिताम् ॥ २५ ॥
 गुहागहनसंछन्नां रक्तचन्दनरुषिताम् । पुष्पौघैः समभिच्छन्नां पद्ममालाभिरेव च ॥
 तरुणादित्यवर्णाभिभ्राजमानाभिरावृताम् ॥ २६ ॥

ச: தார: அந்த தாரன்
 उद्धनोचितैः தூக்குவதில் அனுபவ
 शूरैः சூரர்களான [முள்ள
 वानरैः வானரர்களால்
 उद्यमानां வகிக்கப்படுகிறதும்,
 दिव्यां அழகானதும்,
 भद्रासनयुतां சிங்காசனத்தோடு கூடிய
 शिविकां உயர்ந்த ஆஸனத்
 தையுடையதும்,
 स्यन्दनोपमां ரதத்தைப்போலிருக்
 கிறதும்,
 पक्षिकर्मभिः பகழிப் பிரதிமைகளால்
 आचित्रां அழகுற்ற வரையப்
 பெற்றதும்,
 द्रुमकर्मभिः விருகூழ்ப் பிரதிமை
 களால்
 आवृतां வரையப்பெற்றதும்,
 चित्रपत्तीभिः சித்திரைவரிசைக
 களால்
 आस्थितां நிறைந்துள்ளதும்,
 समन्ततः நாற்புறமும் உல்லாச
 सुनिविष्टां மாயத் தங்குமிடங்க
 ளையுடையதும்;

सिद्धानां வித்தர்களுடைய
 विमानं விமானத்தை
 इव போலிருக்கிறதும்,
 जाल- சல்லடைக்கண்க
 वातायनावृतां } னுற்ற சாளரங்களை
 யுடையதும்,
 विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்
 विशालां च விசாலமாயும்
 सुनियुक्तां உறுதியாயும்
 सुकृतां च அழகாய் நிருமிக்கப்
 பட்டதும்,
 दारुपर्वतकोपेतां { மரங்களில் வரையப்
 பட்ட பர்வதங்களை
 யுடையதும்
 चारुकर्म- { மெருகுவேலைகளால்
 परिष्कृतां } அழகாய்ச் செய்யப்
 பட்டதும்,
 वराभरणहारैः च சிறந்த ஆபரணங்களா
 லும், மாலைகளாலும்,
 चित्रमाल्योप- { அழகிய புஷ்பங்களா
 शोभितां } ல் அழகுற்று விளங்
 குகிறதும்;

गुह्याहन-)	குகைகளும், வளங்க
संछन्नां)	ளும் வரையப்பெ
	ற்றதும்,
रक्तचन्दन-)	செஞ்சந்தனத்தால்
रुषितां)	பூசப்பெற்று விளங்
	குகிறதும்,
पुष्पौघैः	புஷ்பக்குவியல்களால்
समभिच्छन्नां	தூவப்பெற்றிருக்கி
	றதும்,

तरुणादित्य-)	இளஞ்சூரியனது
वर्णाभिः च)	ஒளிகொண்டு
भ्राजमानाभिः एव	விளங்குகின்ற
पद्ममालाभिः	தாமரைமாலையால்
आवृतां	விளங்குகிற துமான
तां	அந்த
शिविकां	பல்லக்கை
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
पुनः तु	பீளவும்
पर्यापतत्	வந்துசேர்ந்தான்.

ईदृशीं शिविकां दृष्ट्वा रामो लक्ष्मणमब्रवीत् । क्षिप्रं विनीयतां वाली प्रेतकार्यं विधीयताम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,
ईदृशीं	இப்படிப்பட்ட
शिविकां	பல்லக்கை
दृष्ट्वा	பார்த்து,
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை நோக்கி
अब्रवीत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா
	பித்தருளினார்.

वाली	“வாலி
क्षिप्रं	சீக்கிரமே
विनीयतां	சொண்டுபோகப்
	பட்டும்.
प्रेतकार्यं	பிரேதகாரியமானது
विधीयताम्	செய்யப்பட்டடும்.”

ततो वालिनमुद्यम्य सुग्रीवः शिविकां तदा । आरोपयत विक्रोशनङ्गदेन सहैव तु ॥२८॥

तदा	அப்பொழுது
सुग्रीवः तु	சுக்கிரீவனே
अङ्गदेन सह एव	அங்கதனோடு கூடவே
वालिनं	வாலியை

विक्रोशन	கதறிக்கொண்டே
ततः उद्यम्य	அவ்விடத்திலிருந்து
शिविकां	பல்லக்கில் [தூக்கி,
आरोपयत	வைத்தார்.

आरोप्य शिविकां चैव वालिनं गतजीवितम् । अलङ्कारैश्च विविधैर्माल्यैर्वस्त्रैश्च भूषितम् ॥
आज्ञापयत्तदा राजा सुग्रीवः पुत्रगेश्वरः । और्ध्वदैहिकमार्यस्य क्रियतामनुरूपतः ॥३०॥

पुत्रगेश्वरः	வானரோத்தமனும்
राजा	மன்னனுமாகிய
सुग्रीवः	சுக்கிரீவன்,
गतजीवितं	இறந்துபோன
वालिनं	வாலியை
विविधैः	பல்வகை
अलङ्कारैः च	அலங்காரங்களாலும்
माल्यैः च	மாலையாலும்
वस्त्रैः च	வஸ்திரங்களாலும்

भूषितं	அலங்கரிக்கப்பட்டவ
शिविकां	சிவிகையில் [எனும்
आरोप्य	வைத்துவிட்டு,
तदा एव	உடனேயே
आज्ञापयत्	பின்வருமாறு ஆக்ஞா
	பித்தான்.
आर्यस्य	தமயனருக்கு
अनुरूपतः	எற்றபடியே
और्ध्वदैहिकं	உத்திரக்கிரியை
क्रियताम्	செய்யப்பட்டடும்.

तासां रुदितशब्देन वानरीणां वनान्तरे । वनानि गिरयः सर्वे विक्रोशन्तीव सर्वतः ॥

सर्वतः எல்லாப்புறங்களிலும்
वनानि காடுகள்
गिरयः மலைகள்
सर्वे எல்லாமும்
वनान्तरे வனத்தினிடையில்
तासां அந்த

वानरीणां வானரஸ்திரீக
रुदितशब्देन ஞுடைய
विक्रोशन्ति அழுவதாலுண்டான
इव சப்தத்தால்
போலிருந்தன.

पुलिने गिरिनद्यास्तु विविक्ते जलसंवृते । चितां चक्रुः सुबहवो वानरा वनचारिणः ॥

वनचारिणः வனவாசிகளாகிய
वानराः வானரர்கள்
सुबहवः सु பஸும்
गिरिनद्याः மலையருவியினது

जलसंवृते ஜலத்தால் சூழப்பட்ட
विविक्ते பரிசுத்தமான
पुलिने மணல்திட்டில்
चितां சிதைப
चक्रुः அடுக்கினார்கள்.

अवरोप्य ततः स्कन्धाच्छिविकां वहनोचिताः । तस्थुरेकान्तमाश्रित्य सर्वे शोकसमन्विताः ॥

वहनोचिताः தூக்கிவந்தவர்கள்
शिविकां பல்லக்கை
स्कन्धात् தோளினின்று
ततः அவ்விடத்தில்
अवरोप्य இறக்கிவைத்துவிட்டு,
एकान्तं ஏகாந்தமான ஓரிடத்
திற்கு

आश्रित्य சென்று,
सर्वे எல்லோரும்
शोकसमन्विताः சோகத்தால் தபிக்
तस्थुः நின்றவர்களாய்
நின்றுகொண்டிருந்
தார்கள்.

ततस्तारा पतिं दृष्ट्वा शिविकातलशायिनम् । आरोप्याङ्गे शिरस्तस्य विललाप सुदुःखितः ॥

ततः அப்பொழுது
तारा தாரை
शिविकातल- } சிவிகையின்மீது
शायिनं } படுக்குக்கிடக்கும்
पतिं நாயகனை
दृष्ट्वा பார்த்து,
तस्य அவனது

शिरः சிரசை
अङ्गे தன் மடிமீது
आरोप्य தூக்கிவைத்துக்
सुदुःखितः கொண்டு,
विललाप துக்கம் மேலிட்டவ
ளாய்
பின்வருமாறு புலம்பி
க்கதறினார்.

हा वानरमहाराज हा नाथ मम वत्सल । हा महाहं महाबाहो हा मम प्रिय पश्य माम् ॥

हा वानरमहाराज “ஓ! வானரர் கோம
கனே!
हा नाथ ஓ! நாயகரே!
हा महाहं மகா பூஜ்யரே!
महाबाहो மகா ஆற்றலுடைய
வரே!

हा मम प्रिय ஓ! என் காதலரே!
मम எனமீது
वत्सल ஆன்பார்ந்தவரே!
मां என்னை
पश्य கண்ணிழித்துப்
பாருமே!

जनं न पश्यसीमं त्वं कस्माच्छोकाभिपीडितम् ॥ ४१ ॥

த்வம் “தேவரீர்து
இம் இந்,த
शोकाभिपीडितं சோகத்தால் மிக
வருந்தும்

जनं ஜனத்தை
कस्मात् என்
पश्यसि न கண்ணெடுத்துத் துப்
பாராதிருக்கின்றீர்?

प्रहृष्टमिव ते वक्तुं गतासोरपि मानद । अस्तार्कसमवर्णं च लक्ष्यते जीवतो यथा ॥ ४२ ॥

मानद “யாவரிடமும் மரியா
தையாய் நடப்பவரே!
ते தேவரீர்து
गतासोः अपि இறந்துபோயிருப்பி
वर्णं முகமானது [னும்
अस्तार्कसमवर्णं च { அஸ்தமய சூரியபக
வாரணை நிகர்த்த கார்
தியுடையதாய்

जीवतः உயிருடனிருக்கின்ற
यथा போன்றதாய்
प्रहृष्ट इव களையுடனிருக்கிறதா
लक्ष्यते கவோ
காணப்படுகிறது.

एष त्वां रामरूपेण कालः कर्षति वानर । येन स्म विधवाः सर्वाः कृता एकेषुणा रणे ॥

वानर “வானரரே!
येन எவரால்
रणे போரில்
एकेषुणा ஒரு பாணத்தால்
सर्वाः எல்லோரும்
विधवाः விதவைகளாக

कृताः स्म ஆக்கப்பட்டார்களோ
एषः இந்,த [அந்,த
कालः எமனே
रामरूपेण ராமனென உருவங்
त्वां தேவரீரை [கொண்டு
कर्षति அடைந்திருக்கிறார்.

इमास्तास्तव राजेन्द्र वानर्यो वल्लभाः सदा । पादैर्विकृष्टपद्मानमागताः किं न बुध्यसे ॥

राजेन्द्र “ராஜேந்தமரே!
सदा எப்பொழுதும்
तव தேவரீர்து
वल्लभाः அன்புபெற்ற
ताः அந்,த
इमाः இந்,த
वानर्यः வானரஸ்திரீகள்

विकृष्ट நீண்ட
अध्वानं தூரம்
पादैः கால்நடையாய்
आगताः வந்திருக்கின்றார்கள்.
किं ஏன்
बुध्यसे न கவனியாதிருக்கின்
றீர்?

तवेष्टा ननु नामैता भार्याश्चन्द्रनिभाननाः ॥ ४५ ॥

चन्द्रनिभाननाः “சந்திரணை நிகர்த்த
முகங்கொளையுடைய
एताः இந்,த
भार्याः மனைவிமார்கள்

तव தேவரீர்து
इष्टाः மனங்கொணுது நடக்
கின்றவர்கள்
ननु नाम இல்லையா என்ன?

इदानीं नेक्षसे कस्मात्सुग्रीवं प्लवगेश्वरम् । एते हि सचिवा राजन् तारप्रभृतयस्तव ॥
 पुरवासी जनश्चायं परिवार्याऽऽसतेऽनघ । विसर्जयैतान् प्लवगान् यथोचितमरिन्दम् ॥
 ततः क्रीडामहे सर्वा वनेषु मदनोत्कटाः ॥ ४७ ॥

புலகேசுவர் “வானரமன்னரான
 சுசுக்ரிவரை
 சுசுக்ரிவரை இப்பொழுது
 இப்பொழுது ஏனோ
 கஸ்தாவ கண்ணெடுத்துப்பா
 இக்ஷஸே ந ராதிருக்கின்றீர் ?
 ராஜன் ஆரேசே !
 தவ தேவரீரது
 தாரப்ருதய: தாரன் முதலிய
 एते இந்த
 सचिवा: हि மந்திரிமார்களும்,
 पुरवासी புரவாஸிகளாகிய
 अयं जन: च இந்த ஜனசமுதமும்
 परिवार्यं சூழ்ந்துகொண்டு,

आसते காத்துநிற்கின்றனர்.
 अनघ புண்பாத்தமாவே !
 अरिन्दम சத்ருஸம்ஹாரகரே !
 एतान् இந்த
 प्लवगान् வானரர்களை
 यथोचितं முறைப்படி
 विसर्जय விடைகொடுத்தனுப்பி
 वनेषु வனங்களில் [விடும்.
 मदनोत्कटाः அன்பால் பெருமை
 பெற்று விளங்கிய
 सर्वा: நாங்களுல்லோரும்
 ततः இவ்விடத்திலேயே
 क्रीडामहे இன்பமாய்க் காலங்க
 பிழித்துவிடுகிறோம்.”

एवं विलपतीं तारां पतिशोकपरिप्लुताम् । उत्थापयन्ति स्म तदा वानर्यः शोककशिताः ॥

शोककशिताः சோகத்தால் வாடிக்கிடந்த
 वानर्यः வானரஸ்திரிகள்
 तदा அப்பொழுது
 पतिशोक- } கணவனை நினைத்து
 परिप्लुतां } சோகித்து மெய்யம
 றந்து

एवं மேற்கண்டவண்ணம்
 विलपतीं புலம்பிக்கத்தமும்
 तारां தாரையை
 उत्थापयन्ति स्म தேற்றரவுபடுத்தி
 ஹர்கள்.

सुग्रीवेण ततः सार्धमङ्गदः पितरं रुदन । चितामारोपयामास शोकेनाभिहतेन्द्रियः ॥४९॥

ततः அதன்மேல்
 अङ्गदः அங்கதன்
 सुग्रीवेण சுசுக்ரிவனோடு
 सार्धं ஸட்டவே
 शोकेन சோகத்தால்

अभिहतेन्द्रियः இத்திரியங்கள் சிதற
 रुदन அழுதுகொண்டு
 पितरं தந்தையை
 चितां சிதையின்மீது
 आरोपयामास வளர்த்திடுவான்.

ततोऽग्निं विधिवद्वत्त्वा सोपसव्यं चकार ह । पितरं दीर्घमध्वानं प्रस्थितं व्याकुलेन्द्रियः ॥

व्याकुलेन्द्रियः இத்திரியங்கள் கலங்கி
 க்கிடந்த
 सः அவன்
 दीर्घं अध्वानं நெடுவழி
 प्रस्थितं செல்லும்
 पितरं தந்தைக்கு

विधिवत् விதிப்படி
 अग्निं நெருப்பை
 दत्त्वा போட்டுவிட்டு,
 ततः அதன்மேல்
 अपसव्यं அப்பிரதக்ஷிணம்
 चकार ह செய்தான்.

संस्कृत्य वालिनं ते तु विधिपूर्वं प्लवङ्गमाः । आजग्मुखदकं कर्तुं नदीं शीतजलां शुभाम् ॥

ते अर्हत
प्लवङ्गमाः वानराः
विधिपूर्वं निश्चितपट्टि-
वालिनं वार्लिக்கு
संस्कृत्य தக்கபடி மரியாதை
செய்துவிட்டு,

सुभ्रां अपुःस्यताम्
शीतजलां तु குளிர்ந்த ஜலமுடைய
नदीं ஓர் நதிக்கு [துமான
उदकं ஸ்நானத்தை
कर्तुं செய்ய
आजग्मुखः போய்க் சேர்ந்தார்கள்.

ततस्ते सहितास्तत्र ह्यङ्गदं स्थाप्य चाग्रतः । सुग्रीवतारासहिताः सिपिचुर्वालिनं जलम् ॥

तत्र अक्ஷிதத்தல்
सुग्रीवतारासहिताः சுக்ரீவன், தாரை
இவர்களுடையருந்த
ते அவர்கள்
सहिताः ஒன்று கூடி

ततः அப்பொழுது
अङ्गदं च அங்கத்தை
अग्रतः स्थाप्य हि முன்னிட்டுக்கொண்டு
वालिनं வாரிலிக்கு
जलं ஸ்நானம்
सिपिचुः செய்தார்கள்.

सुग्रीवेणैव दीनेन दीनो भूत्वा महाबलः । समानशोकः काकुत्स्थः प्रेतकार्याभ्यकारयत् ॥

महाबलः மகா சக்திவானாகிய
काकुत्स्थः ஸ்ரீராமர்
समानशोकः அவர்கள் சோகத்
தால் துன்புற்று
दीनः மனம் நொந்தவராய்

भूत्वा ஆகி,
दीनेन துக்கப்படுகின்ற
सुग्रीवेण एव சுக்ரீவனைக்கொண்டே
प्रेतकार्याणि உத்திரக்கிரியைகளை
अकारयत् செய்துவித்தார்.

ततस्तु तं वालिनमभ्यपौरुषं प्रकाशपिक्ष्वाकुवरेषुणा हतम् ।

प्रदीप्य दीप्ताग्निमौजसं तदा सलक्ष्णं राममुपेयिवान् हरिः ॥ ५४ ॥

तदा அப்பொழுது
हरिः வானரன், (சுக்ரீவன்)
अभ्यपौरुषं சிறந்த பராக்கிரமம்
முடையவனும்,
प्रकाशं மகா பிரஸித்தி பெற்ற
வனும்,
इक्ष्वाकुवरेषुणा இக்ஷ்வாகு குலதலைக
ரிண் பாணத்தால்
हतं கொலையுண்டவனு
மரண
तं அந்த

वालिनं வாலியை
प्रदीप्य தகனஞ்செய்துவிட்டு,
ततः அத்தன்மேல்
सलक्ष्णं லக்ஷ்மணருடன்
இருந்தவரும்
दीप्ताग्नि- } கொழுந்தவிட்டெரி
समौजसं } யும் அக்கினியை நிகர்
த்த ஒளியுடையவரு
மரண
रामं ஸ்ரீராமரை
उपेयिवान् அடைந்தான்.

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

சுதிரிவாங்஑தயௌ ராஜ்யா஑ிபேக:—சுக்ரீவனா஑ு஑்ம் அங்கதனா஑ு஑்ம் ராஜ்யாபிஷேகம்.

ततः शोकाभिसन्तप्तं सुग्रीवं ह्निन्नावाससम् । शाखामृगमहामात्याः परिवार्योपतस्थिरे ॥१॥

शाखागुण- महामात्याः ततः शोकाभिसंतप्तं	வானரோத்தமமந்திரி மார்கள் ஆப்பொழுது சோகத்தால் பரிதபித் துக்கொண்டு
--	--

கிணவாசம்
சுமீர்வ்
பரிவார்
உபதஸ்திரே

अभिगम्य महाबाहुं राममह्लिष्टकारिणम् । स्थिताः प्राञ्जलयः सर्वे पितामहमिवर्षयः ॥

சर्वे	எல்லோரும்
महाबाहुं	மகாபாகுவும்
अष्टिकाणि	{ அனாயசமாய் எதையும்கொண்டிருக்கின்றவருமான
रामं	புரீராமரை
अभिषम्य	கட்டி,

பாஜ்னலய:	அஞ்சலி ஹஸ், தர்க் ளாகி
நபய:	ரிஷிகன்
பிதாமஹ்	பிரம்மதேவரிடம்
இவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
ஸிதா:	காத்துலிஞர்கள்.

ततः काञ्चनशैलभस्तरुणार्कनिभाननः । अब्रवीत्पाञ्जलिर्वाक्यं हनुमान् मारुतात्मजः ॥

தல:	அச்சமயத்தில்
காஞ்சனசௌப:	பொன்மலைபோன்ற வரும,
தரூகர்நிபான:	இளஞாயிறுபோன்ற முகமுடையவரும்,
மாஸ்தாஸ்ச:	வாய்குமாரநாமகிய
பவத்ரபாசாடசுயிவ:	பிழைபைமான் மஹ் !
பரபோ	“பிரபுவே !
சுயிவ:	சக்கிரிவர்
பவத்ரபாசாட	தேவரீரது அதுக்கிர
	கத்தால்
பிழைபைமான்	தலைமுறையாய்
	வந்தும்

ஹுமான்	ஹனுமான்
பாஜலி:	கையைக் குவித்துக் கொண்டு
வாக்ய்	பின்வரும் விண்ணப் பத்தை
அக்ஷீத்	செய்தருளினார்.
பாபா சதுஷ்பாப் பாதோ ராஜ்யமித் ப்ரபோ ॥8॥	
சதுஷ்பாப்	பெறுவதற்கரியது மான்
வானராபா	வானமர் கருடைய
இத்	இந்த
மஹந் ராஜ்ய்	பெரிய ராஜ்யத்தை
பாச:	ஆடைந்தார்.

भवता समनुज्ञातः प्रविश्य नगरं शुभम् । संविधास्यति कार्याणि सर्वाणि ससहज्जनः ॥

भवता	“ தேவரீரால்
समनुज्ञातः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
	வராய்
सयुहजनः	அனடர்கனோடுகூடி
शुभं	சிறந்த [னவராய்]

नगरं	நகரில்
प्रविश्य	புகுந்து,
सर्वाणि	எல்லா
कार्याणि	காரியங்களையும்
संविधास्यति	விதிக்கட்டும்.

स्नातोऽयं विविधैर्गन्धैरौषधैश्च यथाविधि । अर्चयिष्यति रत्नैश्च माल्यैश्च त्वां विशेषतः ॥”

अयं “இவர்
यथाविधि च முறைப்படியே
विविधैः பலவகை
गन्धैः பரிமள [களால்
औषधैः அபிஷேகத்திரவியங்-
स्नातः பட்டாபிஷேகம்
பெற்றவராய்

त्वां தேவரீரை
विशेषतः விசேஷமாய்
रत्नैः च ரத்னங்களாலும்
माल्यैः च மாலைகளாலும்
अर्चयिष्यति பெருமைப்படுத்து
வார்.

इमां गिरिगुहां रम्यामभिगन्तुमितोऽर्हसि । कुरुष्व स्वामिसंबन्धं वानरान् संप्रहर्षयन् ॥

इतः இவிடத்திலிருந்து
इमां இந்த
रम्या அழகிய
गिरिगुहां மலைக்குகைக்குள்
अभिगन्तु எழுந்தருள
अर्हसि தேவரீர் திருவுளம்
கொள்ளவேண்டும் ;

वानरान् வானரர்களை
संप्रहर्षयन् மகிழ்விக்கச்செய்கின்
றவராய்
स्वामिसंबन्धं மன்னனுடன் விளங்
குவதை
कुरुष्व செய்தருளும்.

एवमुक्तो हनुमता राघवः परवीरहा । प्रत्युवाच हनूमन्तं बुद्धिमान् वाक्यकोविदः ॥ ८ ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः விண்ணப்பஞ் செய்
யப்பட்டவரும்,
वाक्यकोविदः { சொல்லின் துட்பங்
களை அறிவதில்
நிபுணரும்,

बुद्धिमान् புத்திமானும்
परवीरहा விஷ்ணு அவதாரவு
राघवः ஸ்ரீராமர் [மாகிய
हनूमन्तं ஹனுமாரை பார்த்து
प्रत्युवाच பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

चतुर्दश समाः सौम्य ग्रामं वा यदि वा पुरम् । न प्रवेक्ष्यामि हनुमन् पितुर्निर्देशपालकः ॥

हनुमन् “ஹனுமானே !
सौम्य புண்டரீகமாவே !
पितुः தந்தையினது
निर्देशपालकः ஆக்கொடுப்படி நடக்கின்
றவனாகிய நான்,

ग्रामं ஓர் கிராமத்தினுள்
यदि वा அல்லது [ளோ,
पुरं वा நகரத்தினுள்ளோ,
चतुर्दश பதினான்கு
समाः வருஷங்கள்
प्रवेक्ष्यामि न புகமாட்டேன்.

सुसमुद्रां गुहां रम्यां सुग्रीवो वानरर्षभः । प्रविष्टो विधिवद्दीरः क्षिप्रं राज्येऽभिषिच्यताम् ॥

वानरर्षभः “வானரோத்தமனும்,
वीरः சூரனுமாகிய
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
रम्या அழகானதும்
सुसमुद्रां அதிக செல்வம் நிறைந்
गुहां குகைக்கு [தனுமான

प्रविष्टः சென்றவனாய்
विधिवत् முறைப்படி
क्षिप्रं விரைவில்
राज्ये ராஜ்யத்தில்
अभिषिच्यताम् அபிஷேகஞ் செய்விக்க
கப்படட்டும்.

एवमुक्त्वा हन्मन्तं रामः सुग्रीवमब्रवीत् । वृत्तज्ञो वृत्तसम्पन्नमुदारबलविक्रमम् ॥ ११ ॥

வூதஜ்: { உலக ஸம்பிரதாயங்
கரீனா நன்கு அறிந்த
வராகிய
ராம: பூரீ ராமர்
ஹ்நுமன்: ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. பார்த்து
ஏவ்: கீடற்குண்டகாறு
உக்தவா: அருளிச்செய்துவிட்டு,

வூதசரபஜ்: நல்லொழுக்க முடைய
வனும்
உதாரவலவிக்ரம் { மகத்தான ஆற்றலை
யும் ஆண்மையையும்
உடையவனுமான
சுமீரீவ்: சுக்ரீவனைப்பார்த்து
அவவீவ்: பின்வருமாறு ஆக்குநர்
பித்தருளினார்.

इममप्यङ्गदं वीर यौवराज्येऽभिषेच्य । ज्येष्ठस्य स सुतो ज्येष्ठः सदृशो विक्रमेण च ॥
अङ्गदोऽयमदीनात्मा यौवराज्यस्य भाजनम् ॥ १३ ॥

வீர: " வீரனே !
ஹ்ம: இந்த
யௌவராஜ்யச்ய: இளவரசனுந்ருப்டு
தற்கு
பாஜன்: எற்ற பார்த்திடமாகிய
அஹ்: அங்கதனை
யௌவராஜ்ய: இளவரசராக
அபிஷேக்ய: முடிசூட்டிவைக்கும்;
ச: அந்த

அய்: இந்த
அஹ்: அங்கதன்
அதீனா: எதற்கும் சலியாத
யே: உத்தமன்;
ஜே: முதத்தவருடைய
சு: புதல்வன்;
விக்ரமே: பராக்கிரமத்திலோ
ச: அவருக்கு ஒப்பான
வன்.

पूर्वोऽयं वार्षिको मासः श्रावणःसलिलागमः । प्रवृत्ताः सौम्य चत्वारो मासा वार्षिकसंज्ञिकाः॥

சௌ: புண்பாற்போவே !
வார्षிகசன்சிகா: வார்ஷிகங்கொன்று
சொல்லப்பட்ட
க்வார: நான்கு
மாசா: மாதங்களும்
பவூதா: நடைபெறுகின்றன;

சலிலா: நீரைப்பொழியும்
அய்: இந்த
சாவண: ஆடிமாதம்
புவீ: முதலாவது
வார्षிக: வார்ஷிக
மாச: மாதம்.

नायमुद्योगसमयः प्रविश त्वं पुरीं शुभाय् । अस्मिन्वत्स्याम्यहं सौम्य पर्वते सहलक्ष्मणः ॥

அய்: " இது
உத்யோகசமய: காரியத்திற்கேற்ற
காலம்,
ந: ஆன்று.
த்வ: நீ
சுமா: அழகிற்
புரீ: நகருக்கு

பவீ: போய்ச்சேர்.
சௌ: ஆன்பா !
அஹ்: நான்
சஹலக்ஷமண: லக்ஷ்மணனோடுகூட
அஸ்மிந்: இந்த
பவீ: பங்குதத்தில்
வஸ்யாமி: காலங்கழிக்கிறேன்.

इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमासता । प्रभूतसलिला सौम्य प्रभूतकमलोत्पला ॥

சौம்ய	“அன்பா !	யுக்தமாசதா	சுகமான காற்றுடைய
इयं	இந்த		தாயிருக்கிறது.
गिरिगुहा	மலையின் ஏகாந்தஸ்த	प्रभूतसलिला	மெண்டிய ஜலசேக
	லமோ		ரியமிருக்கிறது.
रम्या	மனோகரமாயிருக்கி	प्रभूतकमलोत्पला	தாமரைகளும் ஆம்பல்
	றது.		களும் ஏராளமாயி
विशाला	விசாலமாயிருக்கிறது.		ருக்கின்றன.

कार्तिके समनुप्राप्ते त्वं रावणवधे यत । एष नः समयः सौम्य प्रविश त्वं स्वमालयम् ॥

சौम्य	“அப்பா !	एषः	இதுதான்
त्वं	நீ	नः	நாக்கு
रावणवधे	ராவணனுடைய வதை	समयः	வந்தகாலம்.
	விஷயத்தில்,	त्वं	நீ
कार्तिके	கார்த்திகாசம்	स्वं आलयं	உனதரண்மனைக்கு
समनुप्राप्ते	ஆரம்பித்ததும்	प्रविश	போய்ச்சேர்.
यत	முயர்ச்சிசெய்வாயாக.		

अभिषिञ्चस्व राज्ये च सुहृदः संप्रहर्षय ॥ १८ ॥

राज्ये	“ராஜ்யத்தில்	सुहृदः च	அன்பர்களுக்கும்
अभिषिञ्चस्व	திருமுடி சூட்டிக்	संप्रहर्षय	உள்ளாங்குவிரச்செய்.”
	கொள்.		

इति रामाभ्यनुज्ञातः सुग्रीवो वानराधिपः । प्रविवेश पुरीं रम्यां किष्किन्यां बालिपालिताम् ॥

इति	மேற்கண்டவாறு	बालिपालितां	வாலியினால் பரிபாலிக்
रामाभ्यनुज्ञातः	ஸ்ரீராமனது நியமனம்		கப்பட்டிருந்த
	பெற்றவனும்	रम्यां	அழகிய
वानराधिपः	வானரமன்னனுமாகிய	किष्किन्यां	கிஷ்கிந்தா
सुग्रीवः	சுகரீவன்,	पुरीं	நகருக்கு
		प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தான்.

तं वानरसहस्राणि प्रविष्टं वानरेश्वरम् । अभिवाद्य प्रविष्टानि सर्वतः पर्यवारयन् ॥ २० ॥

प्रविष्टानि	கூடவந்த	तं	அவரை
वानरसहस्राणि	பல வானரர்கள்	अभिवाद्य	வணங்கி,
प्रविष्टं	வந்துசேர்ந்த	सर्वतः	நாற்புறமும்
वानरेश्वरं	வானரமன்னனாகிய	पर्यवारयन्	முழுந் துறியின்றார்கள்.

ततः प्रकृतयः सर्वा दृष्ट्वा हरिगणेश्वरम् । प्रणम्य मूर्ध्ना पतिता वसुधायां समाहिताः ॥

ततः அப்பொழுது
 प्रकृतयः பிரதேசங்கள்
 सर्वा: எல்லோரும்
 हरिगणेश्वरं காரைக்கலா என்ன
 दृष्ट्वा பார்த்து

समाहिताः பத்தினிகொண்டு
 मूर्ध्ना प्रणम्य தலை வணங்கி,
 वसुधायां பூமியில்
 पतिता: விழுந்து சேவித்தார்
 கள்.

सुग्रीवः प्रकृतीः सर्वाः संभाष्योत्थाप्य वीर्यवान् । भ्रातुरन्तःपुरं सौम्यं प्रविवेश महाबलः ॥

वीर्यवान् வீரப்பவா னும்
 महाबलः மகா ஆற்றலுடையவ
 னுமாவான்

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 प्रकृतीः பிரதேசங்கள்
 सर्वा: எல்லோரையும்

उत्थाप्य எழுந்திருக்கச்செய்து,
 सम्भाष्य முகமண்கூறி,
 भ्रातु: தமயனது
 सौम्यं மகேசுவரமாயிருக்கிற
 अन्तःपुरं அந்தப்புரத்திற்கு
 प्रविवेश போனான்.

प्रविश्य त्वभिनिष्क्रान्तं सुग्रीवं वानरर्षभम् । अभ्यषिञ्चन्त सुहृदः सहस्राक्षमिवामराः ॥

अमरा: தேவர்கள்
 सहस्राक्षं இத்திரட்சை
 इव எவ்வண்ணமோ
 ஆவ்வண்ணமே
 सुहृदः நண்பர்கள்
 प्रविश्य புழுந்து,

तु உடனே
 अभिनिष्क्रान्तं வந்துசென்றத
 वानरर्षभं வானரோத்தமனாகிய
 सुग्रीवं சுக்ரீவனை
 अभ्यषिञ्चन्त பட்டாபிஷேகஞ்செய்து
 வைத்தார்கள்.

तस्य पाण्डुरमाजहृदस्थं हेमपरिष्कृतम् । शुक्ले च वालव्यजने हेमदण्डे यशस्करे ॥ २४ ॥

तस्य அவருக்கு
 हेमपरिष्कृतं பொன்னைப்பிடி
 पाण्डुरं வெண்
 छत्रं குடையையும்

शुक्ले வெண்
 वालव्यजने च சாமரங்கனையும்
 यशस्करे ஆழகிய
 हेमदण्डे பொந்தழகனையும்
 आजहू: கொண்டுவந்தார்கள்.

तथा सर्वाणि रत्नानि सर्वबीजौषधानि च । सक्षीराणां च वृक्षाणां प्ररोहान् कुसुमानि च ॥
 शुक्लानि चैव वस्त्राणि खेतं चैवानुलेपनम् । सुगन्धीनि च माल्यानि स्थलजान्यम्बुजानि च ॥
 चन्दनानि च दिव्यानि गन्धांश्च विविधान् बहून् । अक्षतं जातरूपं च प्रियङ्गुमधुसर्पिषी ॥
 दधि चर्म च वैयाघ्रं वाराही चाप्युपानहौ ॥ २७ ॥

समालम्बनमादाय रोचनां समनःशिलाम् । आजगमुस्तत्र मुदिता वराः कन्याश्च षोडश ॥

षोडश பதினாறு
 वरा: சிறந்த
 कन्या: கன்னிகைகள்
 तल அப்பொழுது

मुदिता: உள்ளம் பூரித்தவர்கள்
 तथा च ஆளுக்கொன்றாய்
 सर्वाणि எல்லா

ரவானி	ரத்வங்குகளையும்,	ரவ்யான	வாய்க்குறிக்கியங்க
சவ்வீஜைபவானி	பலவித தானியங்களை யும், மூலிகைகளின் ரஸங்களையும்,	ஜாதரூப	மஞ்சளும் குங்குமமும் மிடப்பட்ட
சகிராணா	பாலுள்ள	அக்ஷத	அக்ஷதையையும்,
வூஷாணா	மரங்களுடைய	திரிபுமுக	திரிபுமுகையையும்,
பரோஹாந்	தளிர்களை யும்,	சபிபி	தேனையும், செப்பை
கூசுமானி	புஷ்பங்களையும்,	வசி	தையையும், யும்,
சுக்ஷானி	வெண்	வையாந்	புதித்தோலையும்,
வக்ஷாணி	ஆடைகளையும்,	வாராஹி	பன்றித்தோலும்
சேத்	வெண்		செய்த
அநுலேபந்	பூச்சையும்,	அபி	இப்பாத்தாக்கை
சுரவந்தி	மணங்கமழும்		களையும்,
மாலயானி	மாலைகளையும்,	சமாலம்	சமாலம் பனமெனும்
ஸ்தலஜானி	ரோஜாப்புஷ்பங்க		தூர் வகை மெய்ப்பூச்
அந்ருஜானி	களையும்,		சையும்,
திரிபுமுக	திவ்விய	சமன:சிலா	மேனோதலைபுடன் கூடிய
கந்தமானி	சந்தனங்களையும்,	ரோசனா	கோரோசனையையும்,
வஹு	பல	அநாய	எடுத்துக்கொண்டு,
விவான	நானுவித	அஜமு:	வந்துசேர்த்தார்கள்.

ததஸ்தே வானரஸ்தே யதா காலம் யதா விதி । ரவீர்வசுதே பக்ஷே துபயிதவா திஜிபமான ॥ 29 ॥
 தத: குஷபரிஸ்திரிணி சமிதம் ஜாதவேதசம் । மன்த்ரபூதேந ஹவிஷா ஹுவா மன்த்ரவிதோ ஜனா: ॥
 ததோ ஹேமபரிஸ்திரிணே வராஸ்தரணஸந்தே । பராஸாதசிவரே ரமயே சித்ரமாலயோபஸோபிதே ॥ 31 ॥
 பராஸுக்ஷம் விவிதபேர்த்ரே: ஸ்தாபயிதவா வராஸநே । நதிநதே:ப்ய: சந்த்ரவ்ய திதே:ப்ய: சமந்தத: ॥
 அஹுவ்ய ச சமுதே:ப்ய: சவ்வே:ப்யோ வானர்ப்பா: । அப: கனககும்பேஷு நிதாய விமலா: சூபா: ॥
 சூபே:ஷ்பமபூதே:ப்ய: கலசே:ப்யா கிசுநே: । சாஸ்த்ரே:ப்ய: விதிநா மஹிபிவிதே:ப்ய: ச ॥ 33 ॥
 கஜோ கவாஸோ கவய: சரபோ கந்த்ரமாதந: । மைந்த்ர த்விவிததே:ப்ய: ஹனுமாத்ரமாவந்நல: ॥ 35 ॥
 அப்யபிசுந்ந சூரீவம் ப்ரஸந்நேந சூரந்நிநா । சலிலேந சஹஸாஸம் வசவோ வாஸவம் யதா ॥

தத:	அப்பொழுது	திஜிபமான	பிராமனோத்தமர்களை
தே	அவர்கள்	துபயிதவா	திருத்திபண்ணிவிட்டு.
யதா காலம்	உகிதகாலத்தில்	தத:	அதன்மேல்
யதா விதி	விதிமுறைப்படி	மந்த்ரவித:	வைதிக
ரவீ:	ரத்தனங்களாலும்,	ஜனா:	பிரஜைகள்
வசுதே:	வஸந்திரங்களாலும்,	குஷபரிஸ்திரிணி	தர்ப்பைகள் பரப்பப்
பக்ஷே:	பக்ஷியங்களாலும்,		பெற்றதும்

समिद्धं	ஜுவலிக்கும்
जातवेदसं	அக்னியில்
मन्त्रपूतेन	மந்திரங்கள் ஜடிக் கப் பெற்ற
हविषा	ஹவிஸினால்
हुत्वा	ஹோமம் செய்து கிட்டு,
ततः	அதன் பின்னர்
हेमप्रतिष्ठाने	பொன்னரசனத்தை உடையதும்,
वरास्तरुण- }	சிறந்த விரிப்பு பரப்
संवृते }	பப்பெற்றதும்,
प्रासादशिखरे	கோயிலை நிகர்த்த கோபுரமுடையதும்,
रम्ये	அழகாயிருக்கிறதும்,
चित्रमाल्योप- }	பலவித மாலிகளால்
शोभिते }	அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதமான
वरासने	சிறந்த சிங்காதனத் தின் மீது
वानरश्रेष्ठं	வானரோத்தமனாகிய
सुग्रीवं	சுகிரீவனை
विविधैः	பலவகை
मन्त्रैः	ஜபங்களை ஜபித்து
प्राङ्मुखं	கிழக்குமுகமாய்
स्थापयित्वा	வீற்றிருக்கச்செய்து,
राजः	சுஜன்,
गवाक्षः	கவாக்ஷன்,
गवयः	கவயன்,
शरभः	சரபன்,
गन्धमादनः	கந்தமாதனன்,
मैत्र्यः च	மேயுறவுகள்,
द्विविदः एव	தனிவிதன்,
हनुमान्	ஹனுமான்,
जाम्बवान्	ஜாம்பவான்,
नलः च	நளன் ஆகிய இந்த
वानरपैमाः	வானரோத்தமர்கள்
समन्वतः	எங்குமிருந்து
तीर्थेभ्यः	புணிய சேஷத்திரங்க

ளாகிய

नदीनदेभ्यः च	கிழக்குநோக்கி ஓடும் நதிகளிலிருந்தும் மேற்குநோக்கி ஓடும் நதிகளிலிருந்தும்
सर्वेभ्यः	எல்லா
समुद्रेभ्यः च	சமுத்திரங்களிலிருந்தும்
विमलाः	சுத்தமான
शुभाः	புணிய
अपः	தீர்த்தங்களை
कनककुम्भेषु	பொன்னுடங்களில்.
संहृत्य	எடுத்து,
आहत्य	கொண்டுவந்து,
निधाय	வைத்து,
काञ्चनैः	பொன்
कलशैः च अपि	கலசங்களாலும்
शुभैः	புணிய
वृषभशृङ्गैः च	மாட்டுக்கொம்புகளாலும் (அதாவது இவைகளில் அந்த தீர்த்தங்களை நிரப்பி)
शाखदृष्टेन	சாஸத்திரங்களில் கண்ட
विधिना	விதிப்பிரகாரமும்
सहर्षि- }	வேதங்களில் சொல்
विहितेन च }	ஸ்ப்பட்ட விதிப்பிரகாரமும்,
प्रयत्नेन	மந்திரமோதிப் புனிதமாக்கப்பட்ட
सुगन्धिना	நறுமணங்கமழும்
सलिलेन	தீர்த்தத்தால்
वसनः	வசுக்கள்
सहस्राक्षं	ஆயிரம் கண்ணாகிய
वासवं	தேவேந்திரனை
यथा	எவ்வாறோ அவ்வாறே
अभ्यविञ्चस्त	அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

निवेद्य रामाय तदा महात्मने महाभिषेकं कपिवाहिनीपतिः ।

रुमां च भार्या प्रतिलभ्य वीर्यवानवाप राज्यं त्रिदशाधिपौ यथा ॥ ४२ ॥

वीर्यवान् வீர்யசாலியாகும்
அவன்
कपिवाहिनीपतिः வானரசன்யங்களு
க்கு மன்னனாகி
तदा ஆப்பொழுது
महाभिषेकं மகாபிஷேகத்தை
महात्मने மகாத்மாவாகிய
रामाय ஸ்ரீராமருக்கு

निवेद्य தெரியப்படுத்தி
त्रिदशाधिपः இத்திரன் [விட்டு,
यथा போலவே
भार्या தர்மபத்னியாகிய
रुमां குமையை
प्रतिलभ्य ஆடைந்து,
राज्यं च ராஜ்யத்தையும்
अवाप ஆடைந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10363



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1111

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்திழாவது ஸர்க்கம் ॥ २७ ॥

प्रस्ववणगुहायां निवासः—ப்ரஸ்ரவணகுகையில் வஸித்தல்.

अभिषिक्ते तु सुग्रीवे प्रविष्टे वानरे गुहाम् । आजगाम सह भ्रात्रा रामः प्रस्ववणं गिरिम् ॥

शार्दूलमृगसंघुष्टं सिंहैर्भीमतरैर्वृतम् । नानागुल्मलतागूढं बहुपादपसङ्कुलम् ॥ २ ॥

ऋक्षवानरगोपुच्छैर्मार्जारैश्च निषेवितम् । मेघराशिनिभं शैलं नित्यं शुचिजलाश्रयम् ॥

வானர வானராகிய
சுக்ரீவன்
अभिषिक्ते ஆபிஷேகம் பெற்று
गुहां குகைக்குள்
प्रविष्टे तु போய்ச்சேர்ந்து
रामः ஸ்ரீராமர், [பிரின்னா
भ्राता தம்பிதோடு
सह கூடவே

शार्दूलमृगसंघुष्टं { புலிகளாலும், மான்களாலும்
சேர்ந்தபெற்றதும்,
பெற்றதும்,

भीमतरैः மிகவும் பயங்கரமான
सिंहैः சிங்கங்களால்
वृत्तं நிறையப்பெற்றதும்,
नानागुल्म- } பலவகைப் புதர்களால்
लतागूढं } லும், கொடிகளாலும்
மூடப்பட்டதும்,

बहुपादपसंकुलं பல விருகங்களுடர்
ததும்,
ऋक्षवानर- } கரடிகள், வானரங்கள்,
गोपुच्छैः } கோபுச்சங்கள், இ
வைகளாலும்,
मार्जारैः च புனைகளாலும்
निषेविनं வாசிக்கப்பெற்றதும்,
मेघराशिनिभं மேகராசியை நிகர்த்த
தும்,

नित्यं எக்கனீலத்திலும்
शुचिजलाश्रयं பரிசுத்தமான நீருற்று
களுள்ள துமான
प्रस्ववणं गिरिं பிரஸ்ரவண
கிரி என்ற
शैलं மலைக்கு
आजगाम சென்றார்.

तस्य शैलस्य शिखरे महतीमायतां गुहाम् । प्रत्यगृह्यत वासार्थं रामः सौमित्रिणा सह ॥

ராம: ஸ்ரீராமர்
சௌமித்ரிணா ஸக்தமணிரோடு
சஹ கூட
வாசார்थ வயிர்ப்பதற்கு
தஸ்ய ஆந்த
சைலஸ்ய மலையினுடனாக

शिखरे உச்சியில்
आयतां அசாலமானதும்
महतीं பெரியதுமான
गुहां குகையொன்றை
प्रत्यगृह्यत நன்குபெறக்கொண்டார்.

कृत्वा च समयं सौम्यः सुग्रीवेण सहानघः । कालयुक्तं महद्वाक्यमुवाच रघुनन्दनः ॥ ५ ॥

சுக்ரீவேண சுக்ரீவனோடு
சஹ கூட
சமயம் ஓர் சங்கேதத்தை
கூவா ச வற்படுத்திக்
கொண்டு,

विनीतं சொந்திடி நடக்கிற
வரும்,
लक्ष्मिवर्द्धनं நற்பெயரை வளர்க்கி
भ्रातरं நம்பியுமான [றவரும்,
लक्ष्मणं ஸக்தமணரைப்
பார்த்து
कालयुक्तं சமயத்திற்கேற்றதும்
महत् சிறந்ததுமாகிய
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
उवाच சொன்னார்.

इयं गिरिगुहा रम्या विशाला युक्तमारुता । अस्यां वसाव सौमित्रे वर्षरात्रमरिन्दम ॥६॥

ஐய் இந்த
கிரிகுஹா மலைக்குகையொன்று
ரம்யா இழையுதிருக்கிறது.
விசாலா பெரியதாயும்,
யுக்தமாருதா காற்றோட்டமுற்ற
தாயுதிருக்கிறது.

अरिन्दम எந்நூம் ஐயசாஸி
सौमित्रे ஸக்தமண! [யாகிய
अस्यां இடில்
वर्षरात्रं மழைக்காலத்தை
वसाव கழிப்போம்.

गिरिशृङ्गमिदं रम्यमुन्नतं पार्थिवात्मज । श्वेताभिः कृष्णताम्राभिः शिलाभिर्लपशोभितम् ॥
नानाधातुसमाकीर्णं दरीनिर्झरशोभितम् । विविधैर्वृक्षपण्डैश्च चारु चित्रलतावृतम् ॥ ८ ॥
नानाविहगसंघुष्टं मयूररवनादितम् । मालतीकुन्दगुल्लैश्च सिन्धुवारकुण्डलैः ॥ ९ ॥
कदम्बार्युनसजैश्च पुष्पितैरुपशोभितम् ॥ १० ॥

பாதிவாஸஜ “பாஜகுமார!
இதே இந்த [னது
கிரிசுங்கம் மலைக்கொடுமுடியா-
ரம்ய இழையுதிருக்கிறது.
உன்னதம் உயரமாயிருக்கிறது.
சுவேதாபி: வெளுத்த

कृष्णताम्राभिः கறுத்துசிவந்த
शिलाभिः கற்களால்
उपशोभितं அழகுநவாய்ந்து
விளங்குகிறது.
नानाधातु-) பலவகை தானுக்களா
समाकीर्णं) ல் பிழைநதிருக்கிறது.

திரிநிர்ஷீ-) சோமித }	குக்கைகளாலும், அரு விக்களாலும் அழகு வாய்ந்து விளங்குகி	மயூரரவநாதித	மயில்களின் ஒலிகளா ல் ஒலிக்கப்பெற்றது.
விவிசை:	பலவகை [றது.	மாலதீகும்புலம்:	மாலதீ, குருந்தமலை களின் புதர்களாலும்
வூஷணை: ச வார	மரச்சோலைகளாலும், அழகாய்	சிவ்வார-) கூரணை: ச)	வெண்ணெச்சி குரிஞ் சி இவைகளாலும்,
திவலதாவுத	{ பலவகைக் கொடிக ளால் செறிந்ததாய் மிருக்கிறது.	புழிவை:	இந்த
நானாவிஹகஸங்கு	{ பலவகைப் பறவைக ளால் சப்திக்கப் பெற்றது.	கந்தவாசுநஸை: ச	கடம்பு, மருது ஆச்சா மரங்களாலும்,
		உபசோமிதம்	அழகுவாய்ந்து விள ங்குகிறது.

இய் ச நலினி ரம்யா ஸுலபகூஜமஸிதா । நாதிதூரே குஹாயா நௌ பவிஸ்யதி வுபாஸ்ய ॥

ஸுபாஸ்ய	“ ராஜகுமார !	நலினி	தாமரை ஒடை
இய்	இந்த	நௌ	நமது
ஸுலபகூஜ-) மஸிதா }	மலர்ந்த தாமரைப் பு ஷ்பங்கள் நிறைந்து	குஹாய:	குக்கைக்கு
ரம்யா	அழகுவாய்ந்த	நாதிதூரே ச பவிஸ்யதி	சமீபத்திலேயே இருக்கிறது.

மாஸுதகமவணே தேசே குஹா சாஸு பவிஸ்யதி । பஸ்சைவோஹதா சௌம்ய நிவாதேய் பவிஸ்யதி ॥

சௌம்ய	“ அப்பா !	பவிஸ்யதி	இருக்கிறது.
குஹா	குக்கை	இய்	இது
மாஸுதகமவணே	வடகிழக்கு தாழ்வரை யாகிய	பஸ்சாத் எவ	மேற்கிலோ
தேசே	பிரதேசத்தில்	உஹதா	உயர்ந்ததாய்
சாஸு	மிக இனியதாய்	நிவாதா ச பவிஸ்யதி	காற்றிற்கண்களாயும் இருக்கிறது.

குஹாதுரை ச சௌமித்ரே சிலா சமதலா ஸுபா । ஸுஹா சைவாயதா சைவ பிஸாஹநவயோபமா ॥

சௌமித்ரே	“ லக்ஷ்மண !	ஸுபா எவ	அழகாயும்,
குஹாதுரை	குக்கையின் முன்பாகத் தில்	ஸுஹா ச	மழமழப்பாயும்,
சிலா ச	பரமையும்,	சாயதா எவ	விசாலமாயும்,
சமதலா ச	சமமான தலமுடைய தாயும்,	பிஸாஹந-) வயோபமா }	தனித்துக்கிடக்கும் அஞ்சனமலைக்கு நிக ராயுமிருக்கிறது.

गिरिशृङ्गमिदं तात पश्य चोत्तरतः शुभम् । भिन्नाञ्जनचयाकारमम्भोधरमिवोत्थितम् ॥
दक्षिणस्यामपि दिशिः स्थितं श्वेतमिवाम्बुधम् । कैलासशिखरप्रख्यं नानाधातुविभूषितम् ॥

तात “அப்பா!
शुभं அழகாய்
भिन्नाञ्जन- } தனித்துக்கிடக்கும்
चयाकारं } மலையுருக்கொண்ட
தாய்
उत्थितं மேலெழும்பிய
अम्भोधरं மேகத்தை
इव நிகர், தத்துமான
उत्तरतः வடக்குதிசையிலிருக்
इदं இந்த [கும்
गिरिशृङ्गं च மலைக்கொடுமுடியை
யும்

श्वेतं வெண்மையான
अम्बुधं மேகத்தை
इव போலிருக்கிறதும்
कैलासशिखरप्रख्यं கயிலைமலை கொடுமுடி-
யை நிகர், தத்து
नानाधातु- } பல்வகை தாதுக்க
विभूषितं } ால் அழகுவாய்ந்து
விளங்குகிறதும்,
दक्षिण्यां தென்
दिशि திக்கில்
स्थितं अपि இருக்கிறதாகிய
पश्य பார். [இதையும்

प्राचीनवाहिनींचैव नदीं भृशमकर्दमाम् । गुहायाः पूर्वतः पश्य त्रिकूटे जाह्नवीमिव ॥
चम्पकैस्तिलकैस्तालैस्तमालैरतिमुक्तकैः । पद्मकैः सरलैश्चैव अङ्गोलैश्चैव शोभितम् ॥१७॥
वानीरैस्तिमिशैश्चैव वकुलैः केतकैश्चैव । हिन्तालैस्तिरिदैर्नीपैश्चैव कृतमालकैः ॥ १८ ॥

गुहायाः “குகையின்
पूर्वतः முன்னே
चम्पकैः சம்பகங்களா லும்,
तिलकैः திலகங்களா லும்,
तालैः தாளங்களா லும்,
तमालैः தமாலங்களா லும்,
अतिमुक्तकैः அதிமுகத்தகங்களா
லும்,
पद्मकैः பதமங்களா லும்,
सरलैः ஸரளங்களா லும்,
अङ्गोलैः அழிஞ்சிகளா லும்,
वानीरैः வானீரங்களா லும்,
तिमिशैः திமிசங்களா லும்,
वकुलैः வகுளங்களா லும்,
केतकैः கேதகங்களா லும்,
धवैः தவங்களா லும்,
हिन्तालैः ஹிந்தாளங்களா லும்,

तिरिदैः च திரிடங்களா லும்,
नीपैः च நீபங்களா லும்,
वेदकैः च வேத்திரகங்களா லும்,
कृतमालकैः च கருதமாலகங்களா
லும்,
शोभितं एव அழகுற்று விளங்குகி
றதும்,
त्रिकूटे த்ரிகூடபர்வதத்தில்
जाह्नवी மந்தாகினிநதியை
इव போலிருக்கிறதும்
भृशं மிகவும்
अकर्दमा एव தெளிந்த நீரையுடை-
யதுமான
प्राचीनवाहिनीं } கிழக்குமுகமாய்
एव } ளுதுகிற
नदीं एव நதியையும்
पश्य பார்.

तीरजैः शोभिता भाति नानारूपैस्ततस्ततः । वसनाभरणोपेता प्रमदेवाभ्यलङ्कृता ॥१९॥

ततस्ततः “ஆங்காங்கு
नानारूपैः பலவகை [ளால்
तीरजैः கரையிலுள்ள மரங்க-
वसनाभरणोपेता நல்ல ஆடையாபரணங்
களையணிந்து

अलङ्कृता அழகுற்று விளங்குப
प्रमदा பெண்மணி [வளான
इव போல
शोभिता அழகாய்
भाति விளங்குகிறது.

शतशः पक्षिसङ्घैश्च नानानादैर्विनादिता । एकैकमनुरक्तैश्च चक्रवाकैरलङ्कृता ॥ २० ॥

नानानादैः பலவகை ஒலிகளைச்
செய்யும்
पक्षिसङ्घैः च பகலிக்கூட்டங்களால்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
विनादिता ஒலிபெற்று விளங்
கிறது.

एकैकं ஒன்றோடொன்று
अनुरक्तैः அன்புள்ள
चक्रवाकैः च சக்ரவாகங்களாலும்
अलङ्कृता அழகுவாய்ந்து
விளங்கிற்று.

पुलिनैरतिरम्यैश्च हंससारससेवितैः । प्रहसन्तीव भात्येषा नानारत्नविभूषिता ॥ २१ ॥

हंससारससेवितैः { ஹம்ஸங்கள், ஸாரஸ
ங்கள் இவைகளால்
தங்கப்பெற்று
अतिरम्यैः च மிக்க அழகிய
पुलिनैः மணந்திட்டுகளால்

नानारत्नविभूषिता பலவகையாபரணங்
களணிந்த
प्रहसन्ती புன்னகையுற்ற ஒரு
इव போல [பெண்
एषा இது, (நதி)
भाति விளங்குகிறது.

कचिन्नीलोत्पलच्छन्ना भाति रक्तोत्पलैः कचित् । कचिदाभाति शुद्धैश्च दिव्यैः कुमुदकुञ्जलैः॥

कचित् “சிலவிடங்களில்
नीलोत्पलच्छन्ना கருநெய்தல்களால் வி
யாப்தமாயிருக்கிறது.
कचित् சிலவிடங்களில்
रक्तोत्पलैः செங்கழுநீர் புஷ்பங்
களால்

भाति அழகுற்று விளங்குகி
कचित् சிலவிடங்களில் [றது.
शुद्धैः வெண்மையான
दिव्यैः அழகிய
कुमुदकुञ्जलैः च ஆம்பல் மொட்டுகளா
आभाति விளங்குகிறது. [லும்

पारिप्लवशतैर्जुष्टा बर्हिणक्रौञ्चनादिता । रमणीया नदी सौम्य मुनिसङ्घैर्निषेविता ॥२३॥

सौम्य “அப்பா!
नदी நதியானது
पारिप्लवशतैः பல நீர்பறவைகளால்
जुष्टा விளங்குகிறது

बर्हिणक्रौञ्च- } மயில்களாலும் அன்
नादिता } றில்களாலும் ஒலிக்
கப்பெற்றதும்
मुनिसङ्घैः } முனிகணங்களால் வசி
निषेविता } க்கப்பெற்றதுமாய்
रमणीया வெகுரமணியமாயி
ருக்கிறது.

पश्य चन्दनवृक्षाणां पङ्क्तिः सुरचिता इव । ककुभानां च दृश्यन्ते मनसेवोदिताः समम् ॥

चन्दनवृक्षाणां “சந்தன மரங்களு
டைய

पङ्क्तिः வரிசைகளோ
सुरचिता: इव அழகாய் வைக்கப்பட்ட
டவைபோலிருப்பதை

पश्य பார்.

ककुभानां च மருத மரங்களின்
வரிசையும்

मनसा மனத்திலே நினைக்க
समं ஏககாலத்தில்
उदिता: इव தோன்றியவைகள்
போலவே

दृश्यन्ते காணப்படுகின்றன.

अहो सुरमणीयोऽयं देशः शत्रुनिषूदन । इह रस्याव सौमित्रे साध्वत्र निवसावहै ॥ २५ ॥

शत्रुनिषूदन “சத்ருக்கள் கொட்ட
மடக்கும்

अहो सौमित्रे ஓ லக்ஷ்மணா !

अयं இந்த

देश: இடமானது

सुरमणीय: மிக அழகாயிருக்கிற
इह இவ்விடத்தில் [து.

रस्याव சந்தோஷமுறுவோம்.

अव இவ்விடத்தில்

साधु சுகமே

निवसावहै வவ்விடமே.

इतश्च नातिदूरे सा किष्किन्धा चित्रकानना । सुमीवस्य पुरी रम्या भविष्यति नृपात्मज ॥

नृपात्मज “ராஜகுமார!
सुमीवस्य சுகீவனது
पुरी நகரம்
रम्या அழகானதும்
चित्रकानना च பல காடுகளடர்ந்த
குமான

सा அந்த
किष्किन्धा கிஷ்கிந்தை
इत: இங்கிருந்து
नातिदूरे சமீபத்திலேயே
भविष्यति இருக்கிறது.

गीतवादित्रनिर्घोषः श्रूयते जयतां वर । नर्दतां वानराणां च मृदङ्गाडम्बरैः सह ॥ २७ ॥

जयतां वर “ஜயசாலிகளில்
உத்தம!

नर्दतां கர்ஜனை செய்பவின்

वानराणां வானரர்களுடைய

मृदङ्गाडम्बरैः } மிருதங்கத்தின் ஒசை
सह } களோடுகூடவே
गीतवादित्र- } பாட்டும் வாத்தியங்க
निर्घोषः च } னின் ஒலியும்
श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

लब्ध्वा भार्यां कपिवरः प्राप्य राज्यं सुहृदृतः । ध्रुवं नन्दति सुमीवः संप्राप्य महतीं श्रियम् ॥

कपिवर: “வானரசரேஷ்டனா
सुमीव: சுகீவன் [கிய
राज्यं ராஜ்யத்தை
प्राप्य அடைந்து,
सुहृदृत: நண்பர்களால் சூழப்
பட்டவனாகி

महती பெரும்

श्रियं செல்வத்தை
संप्राप्य அடைந்தும்,
भार्या மனைவியை
लब्ध्वा அடைந்து,
नन्दति சந்தோஷமாயிருக்
கின்றான்.
ध्रुवम् இது திண்ணம்.

இதுய்வா நயவசத்தர ரா஘வ: சஹலக்ஷ்மண: । வஹுஹ்யதரிக்குஜே தஸ்மிந்ஸ்ரவணே கிரௌ ॥ ௨௭ ॥

சஹலக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணருடனிருந்த
ரா஘வ: ஸ்ரீராமர்
இதி மேற்கண்டவாறு
தஸ அப்பொழுது
உத்தவா சொல்லிவிட்டு,

வஹுஹ்யதரி-
குஜே }
தஸ்மிந்
ஸ்ரவணே
கிரௌ
நயவசத்

அழகிய குகைகளை
யும் புதர்களையுமு
அந்த [டையதான
பிரஸ்ரவண
மலையில்
வசித்துவந்தார்.

ஸுஸுவே஽பி வஹுஹ்யே தஸ்மிந்ஹ ஧ரணீதரே । வஸதஸ்தஸ்ய ராமஸ்ய ரதிரஸ்யா஽பி நாவஸத் ॥
ஹதா ஹி ஹாயா ஸ்ரத: பரணே஽பி கரியஸீம் ॥ ௨௮ ॥

பரணே: அபி உயிரினும்
கரியஸீம் இனியவளும்
ஹதா காணும்பொயிருத்
கின்றவனும்மான
ஹாயா மனைவியை
ஸ்ரத: ஹி இடைவிடாது நினைத்
துக்கொண்டே,
வஹுஹ்யே எல்லா பதார்த்தங்
களையுடையதும்

ஸுஸுவே அபி மிக மனோகரமாயிருத்
தஸ்மிந் அந்த [கின்றதுமான
஧ரணீதரே பர்வதத்தில்
வஸத: வசித்துக்கொண்டி
தஸ்ய அந்த [ருக்கும்
ராமஸ்ய ஸ்ரீராமருக்கு
ரதி: மனச்சார்தி
அஸ்ய அபி கொஞ்சமேனும்
அவஸத் ஏற்படவில்லை.

உதயாஸ்யுதத் ஹ்ம சாஷாங்கு: ச விசேஷத: । அவிவேஷ ந த் நித்ரா நிசாஸு ஶயந் கதம் ॥

நிசாஸு இரவுகளில்
ஶயந் கதம் படுத்துக்கிடந்த
த அவருக்கு
உதயாஸ்யுதத் உதயகிரியில் உதித்த
சாஷாங்கு: சந்திரனை

ஹ்ம பார்த்து,
விசேஷத: ச முக்கியமாய் அதனை
நித்ரா நித்திரை [னும்,
அவிவேஷ ந வரவில்லை.

ததஸ்யுதேன ஶோகேன வாஸ்யோபஹததேதஸம் । த் ஶோசமானம் காஹுஸ்யம் நித்யம் ஶோகபராயணம் ॥
தஸ்யுத: ஶோசவீரஜாநா லக்ஷ்மணோஸுநயந் வச: ॥ ௨௯ ॥

நித்யம் இடைவிடாது
ஶோகபராயணம் சோகத்திலாழ்ந்து
ததஸ்யுதேன அதனால் விளைந்த
ஶோகேன கஷ்டத்தால்
வாஸ்யோபஹததேதஸம் கண்ணீர் பெருக்கால்
அழிவிழந்து
ஶோசமானம் பரிதபிக்கும்
த் அந்த

காஹுஸ்யம் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
தஸ்யுத: ஶோ: ஒத்த துன்பத்தை
அநா தம்பியாகிய [யுடைய
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
அஸுநயந் தேற்றாவுபடுத்துகிற
வச: வராய்
அவவீத் பின்வரும் சொல்லை
சொன்னார்.

அலம் வீர வ்யயா கதா ந த்வம் ஶோசிதம்ஹிஸி ॥ ௩௦ ॥

வீர "கூரரே!
வ்யயா மனக்கலவரத்தை
கதா அடைந்தது
அலம் போதுமே.

த்வம் தேவரீர்
ஶோசிதம் துயரப்பட
அஹிஸி கட்டாது.

शोचतो व्यवसीदन्ति सर्वार्था विदितं हि ते ॥ ३४ ॥

शोचतः “मनश्च त्वं शोचति
कोण्डवन्नुக்கு
सर्वार्थाः எல்லாக்காரியங்களுக்கும்

व्यवसीदन्ति ते विहितं हि
நாசமுடைகின்றன.
தேவரீரது
உபதேசமே இது.

भवान्क्रियापरो लोके भवान्दैवपरायणः । आस्तिको धर्मशीलश्च व्यवसायी च राघव ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
लोके உலகில்
भवान् தேவரீரொருவரே
क्रियापरः ஊழலினைக்கஞ்சாத
भवान् தேவரீரொருவரேவர்.
दैवपरायणः தெய்வமாய்க் கொண்
டாடப்படுபவர்.

आस्तिकः { பெரியோர் அனுஷ்டா
नामकगल्ल நம்பிக்கை
யுள்ளவர்.
धर्मशीलः தர்மானுஷ்டான
முடையவர்.
व्यवसायी च உலகநன்மைக்
குழைப்பவர்.

न ह्यव्यवसितः शत्रुं राक्षसं तं विशेषतः । समर्थस्त्वं रणे हन्तुं विक्रमैर्जिह्मकारिणम् ॥ ३६ ॥

विक्रमैः “பரக்கிரமங்களால்
जिह्मकारिणं வழிதப்பி நடக்கும்
तं அந்த
शत्रुं சத்ருவாகிய
राक्षसं ஆரக்களை
रणे போரில்
हन्तुं கொல்ல

विशेषतः முக்கியமாய்
त्वं தேவரீர் ஒருவரே
समर्थः சமர்த்தர்.
हि ஆனபடியால்
अव्यवसितः தீர்மானத்தை மீறி
न நடக்கிறவராக
வேண்டாம்.

समुन्मूल्य शोकं त्वं व्यवसायं स्थिरं कुरु । ततः सपरिवारं तं निर्मूलं कुरु राक्षसम् ॥

त्वं “தேவரீர்
शोकं சோகத்தை
समुन्मूल्य வேரோடுகளையும்.
व्यवसायं முயற்சிபை
स्थिरं உறுதியாய்
कुरु கைப்பற்றும்.

ततः அதனால்
तं அந்த
राक्षसं ஆரக்களை
सपरिवारं பரிவாரங்களோடு
निर्मूलं நிர்மூலமாக [கடவே
कुरु செய்யும்.

पृथिवीमपि काकुत्स्थ ससागरवनाचलाम् । परिवर्तयितुं शक्तः किं पुन रावणं रणे ॥

काकुत्स्थ “ஸ்ரீராம!
ससागर- } சமுத்திரங்களையும்
वनाचलां } வனங்களையும் மலை
களையுமுள்ளிட்ட
पृथिवीं अपि உலகயும்கூட
परिवर्तयितुं அழிக்கவும் ஆக்கவும்

शक्तः சக்தர்.
रणे போரில்
रावणं ராவணனைப் பற்றி
किं पुनः என்றால் எம்மாத்
திரம்?

शरत्कालं प्रतीक्षस्व प्रावृत्कालोऽयमागतः । ततः सराष्ट्रं सगणं रावणं त्वं वधिष्यसि ॥

अयं “இந்த
प्रावृत्कालः மழைக்காலம்
आगतः ஆரம்பித்து விட்டது,
शरत्कालं சரத்தகாலத்தை
प्रतीक्षस्व எதிர்பார்த்திருக்கும்.

ततः அப்பொழுது
त्वं தேவரீர்
रावणं ராவணனை
सराष्ट्रं நாட்டுஜனங்களோடும்
सगणं இனத்தாரோடும்
वधिष्यसि கொல்வீர்.

अहं तु खलु ते वीर्यं प्रसुप्तं प्रतिबोधये । दीप्तैराहुतिभिः काले भस्मच्छन्नमिवानलम् ॥

काले “வேண்டியகாலத்தில்
भस्मच्छन्नं நீறுபூத்த
अनलं அக்னியை
वीर्यैः பரிசுத்தமான
आहुतिभिः ஆஹுதிகளால்
इव எவ்வண்ணமோ
ஆவ்வண்ணமே,

ते தேவரீருக்கு
प्रसुप्तं { வெளிக்காட்டாது அ
டக்கிவைத்துக்கொ
ண்டிருக்கும்
वीर्यं வீரயத்தை
अहं நான்
प्रतिबोधये நினைப்பூட்டுகின்றேன்
खलु तु இல்லையா என்ன ? ”

लक्ष्मणस्य तु तद्वाक्यं प्रतिपूज्य हितं शुभम् । राघवः सुहृदं स्निग्धमिदं वचनमब्रवीत् ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
शुभं நல்லதாயிருக்கிறதும்
हितं ஹிதமாயிருக்கிறது
तत् அந்த [மான
वाक्यं சொல்லை
प्रतिपूज्य கௌரவித்து,
वाच्यं यदनुरक्तेन स्निग्धेन च हितेन च । सत्यविक्रमयुक्तेन तदुक्तं लक्ष्मण त्वया ॥४२॥

सुहृदं { விசுவாசத்தை நன்கு
விளக்கக் காட்டுகிற
தும்
स्निग्धं तु மதுரமாயுமிருக்கின்ற
इदं பின்வரும்
वचनं பதிலை
अब्रवीत् சொன்னார்.

वाच्यं यदनुरक्तेन स्निग्धेन च हितेन च । सत्यविक्रमयुक्तेन तदुक्तं लक्ष्मण त्वया ॥४२॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
अनुरक्तेन மகத்தான பக்தியு
டையவனும்,

सत्यविक्रम- } வீண்போகாத பராக்
युक्तेन } கிரமம் படைக்கப்
பெற்றவனுமான

स्निग्धेन च அன்புடையவனும்,
हितेन च ஹிதத்தையே செய்
பவனும்,

त्वया உன்னால்
यत् वाच्यं எது சொல்லத்தக்க
तत् அதுவே [தோ
उक्तम् சொல்லப்பட்டது.

एष शोकः परित्यक्तः सर्वकार्यावसादकः । विक्रमेऽथ प्रतिहतं तेजः प्रोत्साहयाम्यहम् ॥

सर्वकार्या- } “சர்வகாரியங்களுக்கும்
वसादकः } கேடுவிளைவிக்கின்ற
एषः शोकः இந்த சோகமானது
परित्यक्तः முற்றிலும் ஒழிந்து
விடப்பட்டது.

अहं நான்
विक्रमेषु பராக்கிரமங்களில்
अप्रतिहतं இடையூறுறுத
तेजः ஊக்கத்தை
प्रोत्साहयामि மேற்கொள்ளுகின்றேன்.

शरत्कालं प्रतीक्षिष्ये स्थितोऽस्मि वचने तव । सुग्रीवस्य नदीनां च प्रसादमनुपालयन् ॥

तव “உனது
वचनं சொல்லில்
स्थितः अस्मि நிலைத்திருக்கின்றேன்.
सुग्रीवस्य சுகீர்வனுடையவும்,
नदीनां च நதிகளுடையவும்

प्रसादं உதவியை
अनुपालयन् எதிர்பார்த்துக்கொண்
शरत्कालं சரத்தாலத்திற்கு [டு
प्रतीक्षिष्ये கார்த்துக்கொண்டி
ருக்கின்றேன்.

उपकारेण वीरस्तु प्रतिकारेण युज्यते । अकृतज्ञोऽप्रतिकृतो हन्ति सत्त्ववतां मनः ॥ ४५ ॥

वीरः तु “தர்மவீரன் என்றால்
उपकारेण ஓர் உபகாரம் பெற்ற
தற்கு மாராய்
प्रतिकारेण கைம்மாரால்
युज्यते பக்தி பாராட்டுகின்
ருன்.

अकृतज्ञः கன்றி மற்றந்தவனாய்
अप्रतिकृतः ப்ரத்திசெய்யத்தவ
நின் ஒருவன்
सत्त्ववतां சான்றோர்களுடைய
मनः மனதை
हन्ति புண்படுத்துகின்றான்”.

अथैवमुक्तः प्रणिधाय लक्ष्मणः कृताञ्जलिस्तत्प्रतिपूज्य भाषितम् ।

उवाच रामं स्वभिरामदर्शनं प्रदर्शयन् दर्शनमात्मनः शुभम् ॥ ४६ ॥

लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
अथ இப்பொழுது
एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லியதற்குச் செ
விசாற்றியவராய்
भाषितं சொல்லி
प्रणिधाय தீர்க்காலோசனை
तव அதை [செய்து,
प्रतिपूज्य மனதுனுள் கொண்
டாடி,

स्वभिरामदर्शनं மிக அழகிய அபிப்பி
ராயத்தையுடைய
रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
आत्मनः தனது
शुभं புண்மமான
दर्शनं நோக்கை
प्रदर्शयन् வெளியிடக்காட்டிக்
கொண்டு
उवाच பின் வருமாறு
மொழிந்தார்.

यथोक्तमेतत्तव सर्वमीप्सितं नरेन्द्र कर्ता न विराड्गरीश्वरः ।

शरत्प्रतीक्षः क्षमतामिमं भवाञ्जलप्रपातं रिपुनिग्रहे धृतः ॥ ४७ ॥

नरेन्द्र “புருஷோத்தம!
हरीश्वरः ல்லானரமன்னன்
न विराट् சீக்கிரத்திலேயே
तव தேவரீரது
ईप्सितं மனோபிஷ்டத்தை
सर्वं எல்லாவற்றையும்
यथोक्तं வாக்களித்தவண்
एतत् இதை [ணமே
कर्ता செய்து முடித்தவ
னாகுவான்.

भवान् தேவரீர்
रिपुनिग्रहे சத்ருவை ஒழிப்பதில்
धृतः உறுதிகொண்டவராய்
शरत्प्रतीक्षः { சரத்தாலத்தை எதிர்ப
பார்த்துக் காத்தி
ருக்கின்றவராய்
इमं இந்த
जलप्रपातं மழைமுகாலத்தை
क्षमताम् பொறுத்தருள
வேண்டும்.

नियम्य कोपं प्रतिपाल्यतां शरत् क्षमस्व मासांश्चतुरो मया सह ।

वसाचलेऽस्मिन् मृगराजसेविते संवर्तयन् शत्रुवधे समुद्यतः

॥ ४८ ॥

कोपं	“மனக்கொதிப்பை
नियम्य	ஒதுக்கி,
क्षमस्व	பொறுத்துக்கொள்
	ளும்.
शरत्	சரத்தகாலமானது
प्रतिपाल्यतां	ஏதிர்பார்க்கப்பட்ட
	தும்,
मृगराजसेविते	சிங்கங்கள் வசிக்கப்
अस्मिन्	இந்த [பெற்ற
अचले	பர்வதத்தில்

शत्रुवधे	சத்ருவின் வதையில்
समुद्यतः	அதிக நோக்கமுடைய
	வராய்
संवर्तयन्	முற்றிலும் தீர்மானங்
	கொண்டு
मया सह	என்னோடுகூட
चतुरः	நான்கு
मासान्	மாதங்கள்
वस	போக்கும்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10411

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1159



अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

प्रावृद्धवर्णनम्—மழைக்காலத்தை வருணிப்பது.

स तथा वालिनं हत्वा सुग्रीवमभिषिच्य च । वसन् माल्यवतः पृष्ठे रामो लक्ष्मणमब्रवीत् ॥

वालिनं	வாலியை
हत्वा	கொன்று,
सुग्रीवं	சுக்ரீவனுக்கு
तथा	அப்படியே
अभिषिच्य च	பட்டாபிஷேகம் செய்
	வித்தும்,
माल्यवतः	{ மால்யவானேனும் பெ
	யருடைய பிரஸ்ரவ
	ணமலையினது

पृष्ठे	உச்சியில்
वसन्	வசித்துக்கொண்டிருக்கும்
सः	அந்த
रामः	புரீராமர்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
	பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு
	மொழிந்தார்.

अयं स कालः संप्राप्तः समयोऽद्य जज्ञागमः । संपश्य त्वं नभो मेघैः संवृतं गिरिसन्निभैः ॥

जज्ञागमः समयः	“வருஷ நுதுவாகிய
सः	அந்த
अयं	இந்த
कालः	காலமானது
अद्य	இப்பொழுது
संप्राप्तः	வந்துவிட்டது.

नभः	ஆகாசம்
गिरिसन्निभैः	மலைகளை நிகர்த்த
मेघैः	மேகங்களால்
संवृतं	மூடப்பட்டிருப்பதை
त्वं	நீ
संपश्य	பார்.

नवमासधृतं गर्भं भास्करस्य गभस्तिभिः । पीत्वा रसं समुद्राणां द्यौः प्रसूते रसायनम् ॥

द्यौः “ஆகாசமானது
 भास्करस्य சூர்யபகவானது
 गभस्तिभिः கிரணங்களால்
 समुद्राणां சமுத்திரங்களுடைய
 रसं ஜல ஆவியை

पीत्वा குடித்து.
 नवमासधृतं ஒன்பது மாதம்
 गर्भं கருவாகிற [சாமந்த
 रसायनं ஜலத்தை
 प्रसूते பொழிகிறது.

शक्यमम्बरमाख्य मेघसोपानपङ्क्तिभिः । कुटजार्जुनमालाभिरलंकृतं दिवाकरम् ॥ ४ ॥

मेघसोपान- } “மேகங்களாகிற படி-
 पङ्क्तिभिः } கட்டுகளின் வரிசை
 कुटजार्जुन- } வெட்பாலை, மருது
 मालाभिः } இவைகளின் மலர்க
 ளைக்கொண்டு

अम्बरं ஆகாசத்திற்கே
 आख्य ஒருவன் ஏறி,
 दिवाकरं சூரியனை
 अलंकृतं நேரில் பூஜிக்க
 शक्यम् சா த்யம்போலிருக்கி
 रतु.

सन्ध्यारागोत्थितैस्ताम्रैरन्तेष्वधिकपाण्डुरैः ।

अम्बरं “ஆகாசமானது
 सन्ध्यारागोत्थितैः ஸந்த்யாகாலத்தி
 லுண்டாகும்
 ताम्रैः சிவப்பு வர்ணங்களால்
 अन्तेषु ஓரங்களில்
 अधिकपाण्डुरैः அதிக வெண்மை வர்
 ணங்களால்

स्निग्धैर्भ्रपटच्छेदैर्वद्धव्रगमिवाम्बरम् ॥ ५ ॥

स्निग्धैः மழமழப்பான
 अभ्रपटच्छेदैः முகில்களாகிற கிழிந்
 த துணிகளால்
 वद्धव्रगं கட்டப்பட்ட புண்ணை
 युदैयतु
 इव போலிருக்கிறது.

मन्दमारुतनिश्वासं सन्ध्याचन्दनरञ्जितम् ।

अम्बरं “ஆகாசமானது
 मन्दमारुत- } மந்தமாருதமாகிய
 निश्वासं } சுவாசத்தையுடைய
 सन्ध्याचन्दन- } ஸந்தியா காலமாகிய
 रञ्जितं } சந்தனத்தால் பூசப்
 பட்டதும்,

आपाण्डुजलदं भाति कामातुरमिवाम्बरम् ॥

आपाण्डुजलदं வெளுத்த மேகத்தை
 युदैयतாயும்
 कामातुरं கிறின்பநோயுற்ற
 वन
 इव போல
 भाति காண்படுகிறது.

एषा धर्मपरिक्षिता नववारिपरिप्लुता । सीतेव शोकसन्तप्ता मही बाष्पं विमुञ्चति ॥ ७ ॥

एषा “இந்த
 मही பூமியானது
 धर्मपरिक्षिता வெப்பத்தால்
 வாடியதாய்
 नववारिपरिप्लुता புதுஜலத்தால்
 நனைந்ததாய்

शोकसन्तप्ता சோகத்தால் பரிதபித்
 त्वम्
 सीता சீதை
 इव போலவே
 बाष्पं கண்ணீரை
 विमुञ्चति பெருக்குகிறது.
 * 32

मेघोदरविनिर्मुक्ताः कल्हारसुखशीतलाः । शव्यमञ्जलिभिः पातुं वाताः केतकिगन्धिनः ॥

वाताः “நால்புறமிருந்து வரும் காற்றுகள்
मेघोदर- } மேகத்தினின்று வெ
विनिर्मुक्ताः } ளிப்பட்டவைகளாய்
कल्हारसुख- } செங்கழுநீர் புஷ்பங்க
शीतलाः } ளை நிகர்த்து மனோக்
ருமான குளிமையை
யுடையவைகளாய்

केतकिगन्धिनः தாழைமணம் வஹிக்
கின்றவைகளாய்
अञ्जलिभिः கைகளிலேந்தி
पातुं குடிக்க
शव्यम् ஏற்றதாயிருக்கின்
றன.

एष फुल्लार्जुनः शैलः केतकैरधिवासितः । सुग्रीव इव शान्तारिधाराभिरभिषिच्यते ॥ ९ ॥

फुल्लार्जुनः “மலர்ந்த மருதுமலர்
களையுடைய தும்
केतकैः தாழைகளால்
अधिवासितः மிக வாசனையுற்று வி
ளங்குகிறதுமாகிய
एषः शैलः இந்த மலை

शान्तारिः சத்துருவை ஒழித்த
सुग्रीवः சகரீவன்
इव போல்
धाराभिः நீர்த்தாரைகளால்
अभिषिच्यते அபிஷேகம் செய்யப்
படுகின்றது.

मेघकृष्णाजिनधरा धारायज्ञोपवीतिनः । मास्तापूरितगुहाः प्राधीता इव पर्वताः ॥ १० ॥

पर्वताः “மலைகள்
मेघकृष्णा- } மேகமாகிய கரிய மான்
जिनधराः } தோல்களையுடைய
வைகளாய்
धारायज्ञोप- } மழைத்தாரைகளாகிற
वीतिनः } உபவீதங்களை பூண்
டவைகளாய்,

मास्तापूरित- } காற்று நிரம்பிய குகை
गुहाः } களையுடையவைகளாய்
प्राधीताः வேதவித்துக்களான
பிராமணர்கள்
इव போலிருக்கின்றன.

कशाभिरिव हैमीभिर्विच्युद्भिरिव ताडितम् । अन्तः स्तनितनिर्घोषं सवेदनमिवाम्बरम् ॥

अम्बरं “ஆகாசமானது
हैमीभिः பொன்கட்டுகளுற்ற
कशाभिः इव சவுக்குகள் போலிருக்
विच्युद्भिः மின்னல்களால் கின்ற
ताडितं इव அடிக்கப்பட்டது
போன்றதாய்

अन्तः உள்ளே
सवेदनं வேதனையோடு கூட
இருப்பது
इव போன்றதாய்
स्तनितनिर्घोषम् மேகமுழக்கத்துடன்
கடியதாயிருக்கிறது.

नीलमेवाश्रिता विच्युत स्फुरन्ती प्रतिभाति मे । स्फुरन्ती रावणस्याङ्गे वैदेही तपस्विनी ॥

नीलमेवाश्रिता “நீலமேகத்தினிடையில்
இருக்கிறது
स्फुरन्ती துடித்துக்கொண்
டிருக்கிறதுமாகிய
विच्युत् மின்னல்
रावणस्य ராவணனது
अङ्गे மடியில்

स्फुरन्ती துடித்துக்கொண்
டிருக்கும்
तपस्विनी பதிவிருதையாகிய
वैदेही ஜானகி
इव போல்
मे எனக்கு
प्रतिभाति இதோற்றுகின்றது.

இமாஸ்தா மன்மதவதா ஹிதா: ப்ரதிஹதா ஹிதா: | அநுலிஸ்தா இவ யநைர்ஹ்நிஷாஹிதா: || 13 ||

நஹ்நிஷாஹிதா: “கிரகங்களும்த் சந்திர
னும் கட்டபுலனாகாது
யநை: மேகங்களால்
அநுலிஸ்தா: மறைக்கப்பட்டவைக
ளாய்
இவ முற்றிலும்

ப்ரதிஹதா: இருளாடர்ந்த
தா: அந்த
இமா: இந்த
ஹிதா: பிரதேசங்கள்
மன்மதவதா: காம்புற்றவர்களுக்கு
ஹிதா: சுகமானவைகள்.

கச்சிஹ்நிஷாஹிதா: வர்ஷாபரிமளமஸ்துபரிமளம் | குஹ்நிஷாஹிதா: ப்ரதிஹதா: புஷ்பிதா: கிரிஸ்தாபு ||
மம ஷோகாபிஹ்நிஷாஹிதா: காமசந்திபரிமளம் ஸ்திதா: || 14 ||

சௌமித்ர “லக்ஷ்மணை!
கிரிஸ்தாபு மலைத்தாழ்வரைகளில்
கச்சித்ர சிலவிடங்களில்
வர்ஷாபரிமளம் } மழைக்காலவருகையி
மஸ்துபரிமளம் } னால் செழிப்புற்று
காமசந்திபரிமளம் } நீர்த்திலைகளை
ஸ்திதா: சொட்டிக்கொண்டு
குஹ்நிஷாஹிதா: நன்கு புஷ்பித்து

ஷோகாபிஹ்நிஷாஹிதா: ஷோகத்தால் வருந்தும்த்
மம எனக்கு
காமசந்திபரிமளம் மனோரத்ததை நினைப்
பூட்டிக்கொண்டு
ஸ்திதா: இருக்கின்ற
குஹ்நிஷாஹிதா: வெட்டாலைகளை
ப்ரதிஹதா: பார்க்க.

ரஜ: ப்ரஸாந்த் சஹிமோஷ்ய வாயுநிதாபரிமளம்: ப்ரஸாந்தா: |

ஸ்திதா ஹி யாத்ரா வஸுதாபரிமளம்: ப்ரவாஸினோ யாந்தி நரா: ஸ்வேதா: || 15 ||

ரஜ: “பூதாஸி
ப்ரஸாந்த் அடங்கிவிட்டது.
அஷ்ய இப்பொழுது
வாயு: காற்று
சஹிம: குளிர்ந்திருக்கிறது.
நிதாபரிமளம்: வேனற்காலத்திய அ
சௌகர்யசமூகங்கள்
ப்ரஸாந்தா: ஒழிந்துவிட்டன.

வஸுதாபரிமளம்: மன்னர்களுடைய
யாத்ரா படையெடுத்துச்
செல்லுதல்
ஸ்திதா ஹி நின்றுவிட்டது.
ப்ரவாஸின: தேசாந்தரம் போய்
நரா: மனிதர்கள் [ருந்த
ஸ்வேதா: தங்கள் தேசங்களுக்கு
யாந்தி செல்லுகின்றார்கள்.

ஸம்ப்ரஸ்திதா மானசவாஸலுப்தா: ப்ரியாந்விதா: ஸம்ப்ரதி சக்ரவாகா: |

அபிஷேகவர்போதகவிஸ்தேபு யானாநி மாஸேஷு ந ஸம்ப்ரதி

|| 16 ||

மானசவாஸ- } “மானஸஸரிசில் கால
லுப்தா: } ம் கழிக்கவேண்ணிய
சக்ரவாகா: சக்கிரவாகங்கள்
ப்ரியாந்விதா: பேடைகளோடு
கூடவே
ஸம்ப்ரதி இப்பொழுது

ஸம்ப்ரஸ்திதா: புறப்பட்டுவிட்டன.
அபிஷேகவர்போதக- } ஓயாது பெய்த மழை
விஸ்தேபு } யால் உளையுண்ட
மாஸேஷு வழிகளில்
யானாநி வண்டிகள்
ந ஸம்ப்ரதி செல்லவில்லை.

कचित्प्रकाशं कचिदप्रकाशं नभः प्रकीर्णम्बुधरं विभाति ।

कचित्कचित्पर्वतसन्निरुद्धं रूपं यथा शान्तमहाणवस्य

॥ १७ ॥

नभः “ஆகாசமானது
प्रकीर्णम्बुधरं சிதறுண்ட மேகங்
களையுடையதாய்
कचित् சிலவடிவங்களில்
प्रकाशं பிரகாசமாகவும்,
कचित् சிலவடிவங்களில்
अप्रकाशं அப்ரகாசமாகவும்,

कचित् कचित् அங்கங்கே சில
இடங்களில்
पर्वतसन्निरुद्धं மலைகளால் மறைக்கப்
பட்டதாய்
शान्त- } அலை ஓய்ந்த
महाणवस्य } சமுத்திரத்தின்
रूपं ஈடுபத்தை
यथा போன்றதாய்
विभाति விளங்குகிறது.

व्यामिश्रितं सर्वकदम्बपुष्पैर्नवं जलं पर्वताधुताम्रम् ।

मयूरकेकाभिरनुप्रयातं शैलापगा शीघ्रतरं वहन्ति

॥ १८ ॥

शैलापगा: “மலையருவிகள்
सर्वकदम्ब- } ஆச்சா, கதம்பம்
पुष्पै: } இவைகளின் புஷ்பம்
பங்களால்
व्यामिश्रितं தூவப்பெற்றதும்,
पर्वताधु- } மலைதாதுக்களால்
ताम्रं } சிவந்திருக்கிறதும்,

मयूरकेकाभि: மயில்களின் கேகாளன்
கிற சப்தங்களோடு
अनुप्रयातं ஒத்த சப்தத்துடன்
नवं புதிய [கூடியதுமான,
जलं ஜலத்தை
शीघ्रतरं அதிவேகமாக
वहन्ति புரண்டோடச்
செய்கின்றன.

रसाकुलं षट्पदसन्निकाशं प्रभुज्यते जम्बुफलं प्रकामम् ।

॥ १९ ॥

षट्पदसन्निकाशं “வண்டுபோன்றதும்,
रसाकुलं மதுரமானதுமான
जम्बुफलं நாவற்பழம்

प्रकामं வேண்டியவரையில்
प्रभुज्यते திங்கப்படுகிறது.

अनेकवर्णं पवनावधूतं भूमौ पतत्याम्रफलं विपकम्

॥ २० ॥

अनेकवर्णं “பலநிறமுடைய
आम्रफलं மாம்பழம்
विपकं அளிக்து

पवनावधूतं காற்றினாலடிக்கப்பட்ட
भूमौ தரையில்
पतति விழுகிறது.

विद्युत्पताकाः सवलाकमालाः शैलेन्द्रकूटाकृतिसन्निकाशाः ।

गर्जन्ति मेघाः समुदीर्घनादा मत्ता गजेन्द्रा इव संयुगस्थाः

॥ २१ ॥

शैलेन्द्रकूटाकृति- } “மலையினது சிகரத்
सन्निकाशा: } தின் வடிவைபிகர்த்த
मेघा: } மேகங்கள்
विद्युत्पताका: { மின்னல்களாகிற கொ
டிக்களையுடையவைக
ளாய்
सवलाक- } கொக்குகளின் வரிசை
माला: } களோடு கூடினவை
களாய்,

संयुगस्था: போர்க்களத்தில் நிற
मत्ता: கொழுத்த [கின்ற
गजेन्द्रा: யானைச் சிரேஷ்டங்
इव போலவே [கள்
समुदीर्घनादा: { உரத்த சத்தத்துடன்
गर्जन्ति { ஒலிக்கின்றவைக
ளாய்
முழங்குகின்றன.

हृष्टा बलाका घनमभ्युपैति कान्ता सकामा प्रियमभ्युपैति

॥ २७ ॥

बलाका “கொக்கு
हृष्टा களிப்புற்று
घनं ஆகாசத்தை
अभ्युपैति அடைகிறது.

कान्ता பெண்
सकामा காதலுற்று
प्रिये கணவனை
अभ्युपैति அடைகிறான்.

जाता वनान्ताः शिखिसंभ्रुता जाताः कदम्बाः सकदम्बशाखाः ॥ २८ ॥

वनान्ताः “வனப்பிரதேசங்கள்
शिखिसंभ्रुताः மயில்கள் ஆடப்பெற்று
जाताः ஆயின. [வையாய்
कदम्बाः கடம்புவிருகங்கள்

सकदम्बशाखाः { புஷ்பங்களோடு கூடிய
கிளைகளோடுடையவை
களாய்
जाताः ஆயின.

जाता वृषा गोषु समानकामा जाता मही सख्यवनाभिरामा ॥ २९ ॥

वृषाः “எருதுகள்
गोषु பசுக்களிடத்தில்
समानकामाः ஏற்ற காதல் கொண்ட
வைகளாய்
जाताः ஆயின.

मही பூமியானது
सख्यवनाभिरामा { பயிரினாலும் ஜலத்தின
ஆம் மிக அழகுவாய்ந்
து விளங்குகிறதாய்
जाता ஆயிற்று.

वहन्ति वर्षन्ति नदन्ति भान्ति ध्यायन्ति नृत्यन्ति समाश्वसन्ति ।

नयो घना मत्तगजा वनान्ताः प्रियाविहीनाः शिखिनः पुवङ्गाः ॥ ३० ॥

नद्यः “நதிகள்
वहन्ति பிரவாகமெடுக்கேதாடு
கின்றன.
घनाः மெகங்கள்
वर्षन्ति மழை பொழிகின்றன.
मत्तगजाः மதயானைகள்
नदन्ति பிரிந்துகின்றன.
वनान्ताः வனப்பிரதேசங்கள்

भान्ति அழகுற்று விளங்கு
கின்றன.
प्रियाविहीनाः காதலியை விட்டுப்
பிரிந்தவர்கள்
ध्यायन्ति நினைத்துத் தவிக்கின்
शिखिनः மயில்கள் [றனர்.
नृत्यन्ति ஆடுகின்றன.
पुवङ्गाः குரங்குகள்
समाश्वसन्ति இளைப்பாறுகின்றன.

प्रहर्षिताः केतकपुष्पगन्धमाध्राय हृष्टा वननिर्झरेषु ।

प्रपातशब्दाकुलिता गजेन्द्राः सार्धं मयूरैः समदा नदन्ति ॥ ३१ ॥

प्रहर्षिताः “உற்சாகம்கொண்ட
गजेन्द्राः யானையரசுகள்
वननिर्झरेषु கட்டாறுகளில்
केतकपुष्पगन्धं தாமழம்பூவின் வாசனை
பை
आध्राय மோந்து,
हृष्टा களிப்புற்று

प्रपात- } வீழ்ச்சியின் சப்தத்
शब्दाकुलिताः } தால் வெருண்டவை
களாய்
मयूरैः மயில்களோடு
सार्धं கூடவே
समदाः மதத்துடன்
नदन्ति பிரிந்துகின்றன.

धारानिपातैरभिहन्यमानाः कदम्बशाखास्तु विलम्बमानाः ।

क्षणार्जितं पुष्परसावगाढं शनैर्भद्रं पद्मचरणास्त्यजन्ति

॥ ३२ ॥

पद्मचरणाः	“வண்டுகள்	पुष्परसावगाढं	புஷ்பராஸத்தில்
धारानिपातैः	பொழியும் மறைத் தாரைகளால்	क्षणार्जितं	சாவகாசமாய்
अभिहन्यमानाः	அடியுண்டவைகளாய்	भद्रं	மத்ததை
कदम्बशाखास्तु	கதம்பக் கிளைகளில்	शनैः	மென்ற
विलम्बमानाः	தொங்கிக்கொண்டு	त्यजन्ति	தூழிக்கின்றன.

अङ्गारचूर्णोत्करसन्निकाशैः फलैः सुपर्थाप्तरसैः समृद्धैः ।

जम्बूद्रमाणां प्रविभान्ति शाखा निलीयमाना इव पद्मदोयैः

॥ ३३ ॥

जम्बूद्रमाणां	“நாவல்மரங்களின்	फलैः	பழங்களால்
शाखाः	கிளைகள்	पद्मदोयैः	வண்டுகளால்
अङ्गारचूर्णोत्कर-}	கரியப்பட்டவை	निलीयमानाः	மொய்க்கப்படுகின்ற
सन्निकाशैः	போன்ற		வைகள்
सुपर्थाप्तरसैः	ரஸம் ததும்பிய	इव	போலவே
समृद्धैः	ஏராளமான	प्रविभान्ति	விளங்குகின்றன.

तटित्पताकाभिरलंकृतानामुदीर्णगम्भीरमहारवाणाम् ।

विभान्ति रूपाणि बलाहकानां रणोद्यतानामिव वारणानाम्

॥ ३४ ॥

तटित्पताकाभिः	“மின்னும் கொடி ளால்	बलाहकानां	மேகங்களுடைய
अलंकृतानां	அலங்கரிக்கப்பட்டு	रूपाणि	ரூபங்கள்
उदीर्णगंभीर-}	மேலிடும் கம்பீரமான	रणोद्यतानां	போருக்குக் கிளம்பிய
महारवाणां	பெரிய கர்ஜனைகளை யுடைய	वारणानां	யானைகளுடைய
		इव	ஏற்பங்கள் போலவே
		विभान्ति	விளங்குகின்றன.

मार्गानुगः शैलवनानुसारी संप्रस्थितो मेघरवं निशम्य ।

युद्धाभिकामः प्रतिनागशङ्की मत्तो गजेन्द्रः प्रतिसन्निवृत्तः

॥ ३५ ॥

शैलवनानुसारी	“மலைகளிலும் காடு களிலும் திரியும்	प्रतिनागशङ्की	சத்ருயானையென் றெண்ணி
मत्तः	கொழுத்த	युद्धाभिकामः	போரிலாசையுற்று
गजेन्द्रः	யானையரசு	प्रतिसन्निवृत्तः	திரும்பி
मेघरवं	மேகத்தின்	मार्गानुगः	(அதே சப்தம் கிளம் பிய) வாயிறையப் பின்
निशम्य	முழுக்கத்தை கேட்டு,	संप्रस्थितः	சென்றது. [பறநி

कचिल्मीता इव षट्पदौघैः कचिल्मृत्ता इव नीलकण्ठैः ।

कचिल्मृत्ता इव वारणेन्द्रैर्विभान्त्यनेकाश्रयिणो वनान्ताः

॥ ३६ ॥

वनान्ताः “வனப்பிரதேசங்கள்
 ஷட்ପଦௌ: வண்டுக்கூட்டங்களி
 னால்
 கச்சிற் சிலவிடங்களில்
 ப்ரமீதா: இவ பாடுகின்றனபோல
 வும்,
 நீலகண்டை: மயில்களினால்
 கச்சிற் சிலவிடங்களில்

मृत्ता: इव ஆடுகின்றனபோலவும்,
 वारणेन्द्रै: யானையாசுகளால்
 कचिற் சிலவிடங்களில்
 प्रमत्ता: इव மதம்கொண்டன
 போலவும்,
 अनेकाश्रयिण: அனேக தன்மை
 யுடையவனாய்
 विभान्ति விளங்குகின்றன.

कदम्बसर्जार्जुनकन्दलाख्या वनान्तभूमिर्नववारिपूर्णा ।

मयूरमत्ताभिरुतप्रवृत्तैरपानभूमिप्रतिमा विभाति

॥ ३७ ॥

वनान्तभूमि: “வனப்பிரதேசமா
 னது,
 कदम्बसर्जार्जुन- } கடம்பு, ஆச்சா, மரு
 कन्दलाख्या } து, கந்தளம் முதலி
 ய மலர்கள் மிகுந்து

नववारिपूर्णा புது நீர் நிறைந்து
 मयूरमत्ताभि- } மயில்களின் உத்ஸா
 रुतप्रवृत्तै: } ஹபாடல் ஆடல்க
 ளால்
 आपानभूमि- } பாணபூமியை நிகர்த்
 प्रतिमा } ததாய்
 विभाति } தோன்றுகிறது.

मुक्तासकाशं सलिलं पतद्वै सुनिर्मलं पत्रपुटेषु लयम् ।

हृष्टा विवर्णच्छदना विहङ्गाः सुरेन्द्रतं वृषिताः पिबन्ति

॥ ३८ ॥

विवर्णच्छदना: “பல வர்ணங்களுற்ற
 இமருகுளையுடைய
 विहङ्गा: பறவைகள்
 वृषिता: விடாய்கொண்டவை
 களாய்,
 मुक्तासकाशं முத்துக்கள்போன்ற
 தாய்

पत्रपुटेषु இலைத்தலங்களில்
 सुरेन्द्रतं இரத்திரனாலளிக்கப்
 पतत् वै வீழ்ந்து [பட்டு
 लयं தங்கிய
 सुनिर्मलं மிக பரிசுத்தமான
 सलिलं ஜலத்தை
 हृष्टा: களிப்புற்று
 पिबन्ति பானம்செய்கின்றன.

षट्पादतन्त्रीमधुराभिधानं पुवङ्गमोदीरितकण्ठतालम् ।

आविष्कृतं मेघमृदङ्गनादैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम्

॥ ३९ ॥

वनेषु “காடுகளில்
 षट्पादतन्त्री- } வண்டுகளாகிற வீணை
 मधुराभिधानं } களின் இனிய தொ
 னியுற்றதும்,
 पुवङ्गमोदीरित- } குரங்குகளால் செய்ய
 कण्ठतालं } ப்பட்ட வாய்த்தாள
 த்ஹையுடையதும்,

मेघमृदङ्गनादै: மேகமாகிற மத்தள
 आविष्कृतं விளங்குகிறதுமான
 संगीतं பாட்டுக்கச்சேரி
 प्रवृत्तं इव தொடங்கியதுபோலி
 ருக்கின்றது.

कचित्प्रवृत्तैः कचिदुन्नदभिः कचिच्च वृक्षप्रनिषणकायैः ।

व्यालम्बवर्हाभरणैर्मयूरैर्वनेषु संगीतमिव प्रवृत्तम्

॥ ४० ॥

வனேசு
கச்சித்
பருச்சை:
கச்சித்
உலுத்தி:
கச்சித்
வூஷாபரிபண்ண- }
காயை: ச }
“வனங்களில்
சிலவிடங்களில்
ஆடுகின்றவைகளும்
சிலவிடங்களில்
கூவுகின்றவைகளும்
சிலவிடங்களில்
விருகங்கனின் துணி
களிலுட்கார்த்து கேட
கின்றவைகளும்மா

வ்யாலம்வ- }
வஹ்ரிபரணை: }
மயூரே:
சங்கீதம்
பருச்சை இவ
தொக்குகிற தோகை
யாகிற ஆபரணங்க
ளைப்பூண்ட
மயில்களால்
நாட்டியக்கச்சை
ஆரம்பிக்கப்பட்டது
போலிருக்கிறது.

स्वनैर्वनानां पुवगाः प्रबुद्धा विहाय निद्रां चिरसन्निरुद्धाम् ।

अनेकरूपाकृतिर्वर्णनादा नवाम्बुधाराभिहता नदन्ति

॥ ४१ ॥

புவகா:
சிரசந்நிரூதா
நித்ரா
விஹாய
வனானா
சுவநை:
பருத்தா:
“தவளைகள்
வெகுதாலம் தகையப்
பட்டிருந்ததான
நித்திரையை
விட்டு,
மேகங்களின்
முழக்கங்களால்
விழித்துக்கொண்ட
வைகளாய்

நவாம்புதாரா- }
பிஹதா: }
அனேகரூபாகுதி- }
வரணாடா: }
நதந்தி
புதிய ஜலத்தால் உத்
ஸாஹம்கொண்ட
வைகளாய்
பலவகை உருவங்களை
யும் தோற்றங்களை
யும் ஒலிகளையுமு
டையவைகளாய்
சத்திக்கின்றன.

नद्यस्समुद्राहितचक्रवाकास्तटानि शीर्णान्यपवाहयित्वा ।

दृष्ट्वा नवप्राभृतपूर्णभोगा द्रुतं स्वभर्तारमुपोपयान्ति

॥ ४२ ॥

நத:
சமுத்தாஹித- }
சக்ரவாகா: }
தூஸா:
சீர்ணானி
தடானி
அபவாஹயித்வா
“நதிகள்
மேலே நீந்திவரும் சக்
கிரவாகங்களைபுடைய
யனவாய்
பெருக்கெடுத்து
அழிந்த
கரைகளை
உடைத்துத் தள்ளி,

நவபாபுத- }
பூர்ணமோகா: }
சுபம்தாரம்
துதம்
உபோபயந்தி
புதிதாய் தானாக விழு
ந்து நிறைந்தவைக
ளான வஸ்துக்களை
உணவாகவுடைய
வைகளாய்
தனது நாயகனை
வேகமாக [நோக்கி
செல்லுகின்றன.

नीलेषु भीलाः प्रविभान्ति सक्ता मेषेषु मेघा नववारिपूर्णाः ।

दवाग्निदग्धेषु दवाग्निदग्धाः शैलेषु शैला इव बद्धमूलाः

॥ ४३ ॥

நிலா:
நவவாரிபூர்ணா:
மேஸா:
நிலேசு மேஸு
சக்தா:
வடிமூலா:
“நீல
அப்பொழுது
மேகங்கள் [நீருண்ட
நீலமேகங்களில்
சேர்ந்தவைகளாய்
வோர் தாக்கப்பட்ட

தவாஸிதஹ:
சைலா:
தவாஸிதஹேஸு
சைலேஸு
இவ
பரிவாஸித்
காட்டக்நியினுல் தகிக்
மலைகள் [கப்பட்ட
காட்டுத்தீயினுல் தகிக்
மலைகளில் [கப்பட்ட
சேர்ந்தாவெவ்வண்ண
மே அவ்வண்ணமே
விளங்குகின்றன.

प्रहृष्टसन्नादितर्वाहिणानि सशक्रगोपाकुलशाद्वलानि ।

चरन्ति नीपार्जुनवासितानि गजाः सुरम्याणि वनान्तराणि ॥ ४४ ॥

गजाः “याணைகள்
प्रहृष्टसन्नादित- } களிப்புற்று மயில்கள்
बर्हिणानि } கூவப்பெற்றதும்,
सशक्रगोपाकुल- } தம்பலப்பூச்சிகளால்
शाद्वलानि } நிறைந்த புற்றறை
புற்றதும்,

नीपार्जुन- } கடம்பு, மருது இவை
वासितानि } சரின் மணம் கமழ்
சுன்றதுமான
सुरम्याणि மிக்க அழகுற்ற
वनान्तराणि வனப்பிரதேசங்களில்,
चरन्ति திரிகின்றன.

नवाम्बुधाराहतकेसराणि द्रुतं परित्यज्य सरोरुहाणि ।

कदम्बपुष्पाणि सकेसराणि नवानि हृष्टा भ्रमराः पतन्ति ॥ ४५ ॥

भ्रमराः “வண்டுகள்
नवाम्बुधारा- } புதிய மலழத்தரைக
हतकेसराणि } ளால் மடங்கிய தா
துக்களையுடைய
सरोरुहाणि தாமரைபூத்தங்களை
द्रुतं வேகமாய்

परित्यज्य விட்டுவிட்டு,
सकेसराणि தாதுக்கையுடைய
नवानि புதிய
कदम्बपुष्पाणि கடம்புமலர்களில்
हृष्टा: களிப்புற்றவைகளாய்
पतन्ति விழுதுகின்றன.

मत्ता गजेन्द्रा मुदिता गवेन्द्रा वनेषु विश्रान्ततरा मृगेन्द्राः ।

रम्या नगेन्द्रा निभृता नरेन्द्राः प्रक्रीडितो वारिधरैः सुरेन्द्रः ॥ ४६ ॥

गजेन्द्राः “யானையரசுகள்
मत्ता: மதங்கொண்டிருக்
கின்றன.
गवेन्द्रा: எருதுகள்
मुदिता: களிப்புற்றிருக்கின்
றன.
मृगेन्द्रा: சிக்கங்கள்
वनेषु காடுகளில்
विश्रान्ततरा: மிகவும் ஓடுங்கிக் கிடக்
கின்றன.

नगेन्द्रा: மலையரசுகள்
रम्या: அழகாய் விளங்கு
கின்றன.
नरेन्द्रा: மன்னர்கள்
निभृता: ஆண் மனையிலேயே
இருக்கின்றார்கள்.
सुरेन्द्र: தேவோந்திரன்
वारिधरै: மேகங்களைோடு
प्रक्रीडित: பொழுதுபோக்கு
கின்றான்.

मेघाः समुद्रतसमुद्रनादा महाजलौघैर्गगनावलम्बाः ।

नदीस्तटाकानि सरांसि वापीर्महीं च कृत्स्नामभितर्पयन्ति ॥ ४७ ॥

मेघाः “மேகங்கள்
गगनावलम्बाः ஆகாயத்திலிருக்கின்ற
வைகளாய்
समुद्रत- } தொத்தளிக்கும் சமு
समुद्रनादा: } த்திரமுழக்கமுடைய
வைகளாய்
महाजलौघै: மிக ஜலப்பிரவாஹங்க
ளால்

नदी: நதிகளையும்,
तटाकानि சிறு குட்டைகளையும்,
सरांसि ஓடைகளையும்,
वापी: நடை கிணறுகளையும்,
महीं பூமி
कृत्स्नां च எங்கும்
अभितर्पयन्ति பெருகுச்செய்கின்றன.

வर्षप्रवेगा विपुलाः पतन्ति प्रवान्ति वाताः समुदीर्णघोषाः ॥ ४८ ॥

विपुलाः “ ஏரா ள மா ன
वर्षप्रवेगाः வெ ள் ள ங் க ள்
पतन्ति ஓடு க ி ன் ற ன .

वाताः நா ற்பு ற பி ருந் து வ ரு ம்
கா ற்று க ள்
समुदीर्णघोषाः அ தி க ச ப் த ம் கொ ண் டு
प्रवान्ति வீ ச க ி ன் ற ன .

प्रणष्टकूलाः प्रवहन्ति शीघ्रं नद्यो जलैर्विप्रतिपन्नमार्गाः ॥ ४९ ॥

नद्यः “ ந தி க ள்
जलैः பிர வ ா ஹ ங் க ள ா ல்
प्रणष्टकूलाः க ளை க ளை யு டை த் து

विप्रतिपन्नमार्गाः கு று ம் க் கே செ ல் லு க ி ன்
ந வை க ள ா ய்
शीघ्रं விரை வாய்
प्रवहन्ति பெ ரு க் கெ டு த் தோ டு
க ி ன் ற ன .

नरैर्नरेन्द्रा इव पर्वतेन्द्राः सुरेन्द्रदत्तैः पवनोपनीतैः ।
घनाम्बुकुम्भैरभिषिच्यमाना रूपं श्रियं स्वामिव दर्शयन्ति ॥ ५० ॥

नरेन्द्राः “ ம ன் ன ா க ள்
नरैः மா னி ட ா க ள ா ல்
इव எ வ் வ ண் ண மோ ,
அ வ் வ ண் ண மோ
पर्वतेन्द्राः ம லே ய ரு ச க ள்
सुरेन्द्रदत्तैः இந் திர னு ல் அ ளி க் க ப்
பட்ட வை க ள னு ம்
पवनोपनीतैः கா ற் றி னு ல் கொ ண் டு வ
ர ப் பட்ட வை க ள னு ம ா ன

घनाम्बुकुम्भैः மே க ம ா க ி ற தீ ர் த் த க ள
ச ங் க ள ா ல்
अभिषिच्यमानाः அ பி ஷே க ம் செய் ய ப்
பட்ட வை க ள ா ய்
स्वां த ன து
श्रियं रूपं அ மு கி ய ரூ ப த் தை
दर्शयन्ति கா ட் டு க ி ன் ற ன
इव போ லி ரு க் க ி ன் ற ன .

घनोपगृहं गगनं सतारं न भास्करो दर्शनमभ्युपैति ।
नवैर्जलौघैर्धरणी वितृप्ता तमोविलिप्ता न दिशः प्रकाशाः ॥ ५१ ॥

सतारं “ ந ச ூ த் திர ங் க ள னு ள்
गगनं ஆ காய மா ன து [னி ட்ட
घनोपगृहं மே க ங் க ள ா ல் மூ டப்
பட்ட ி ரு க் க ி ன் ற து .
भास्करः சூ ரி ய ன்
दर्शनं अभ्युपैति न க ட்பு ல் னு கா திரு க் க ி ன்
धरणी பூ மி ய ா ன து [ற து .

नवैः பு தி ய
जलौघैः ஜ ல ப் பிர வ ா ஹ ங் க ள ா ல்
वितृप्ता மிக த் திரு ப் தி ய டை ன்
दिशः தி க் கு க ள் [து ள து .
तमोविलिप्ताः இரு ள ா ல் மூ டப் பட்ட
வை க ள ா ய் இரு ப் ப த ா ல்
प्रकाशाः न தெ ரி யா திரு க் க ி ன் ற ன

महान्ति कूटानि महीधराणां धाराभिधौतान्यधिकं विभान्ति ।
महाप्रमाणैर्विपुलैः प्रपातैर्मुक्ताकलापैरिव लम्बमानैः ॥ ५२ ॥

महीधराणां ம லை க ளி ன்
महान्ति कूटानि பெ ரி ய சி க ர ங் க ள்
धाराभिधौतानि { மழை த் தா ரை க ள ா ல்
ந ண் கு கழு வப் பட்
ட வை க ள ா ய்
लम्बमानैः தொ ங் கு க ி ன் ற
विपुलैः பெ ரி ய

मुक्ताकलापैः மு த் து மா லை க ள ா ள்
इव எ வ் வ ண் ண மோ
அ வ் வ ண் ண மோ
महाप्रमाणैः அ ள வு க ட ன் து வெ ள்
ள ம் பெ ரு கி ஓ டு ம்
प्रपातैः ம லே ய ரு விக ள ா ல்
अधिकं மிக வு ம்
विभान्ति ளி ள ங் கு க ி ன் ற ன .

शैलोपलप्रस्खलमानवेगाः शैलोत्तमानां विपुलाः प्रपाताः ।

गुहासु सन्नादितवर्हिणासु हारा विकीर्यन्त इवाभिमान्ति

॥ ५३ ॥

शैलोत्तमानां } “சிறந்த மலைகளின்
விபுலா: } பெரும்
प्रपाता: } அருவிகள்
शैलोपल- } சிறப்பாறைகளை உருட்ட
प्रस्खलमानवेगा: } டி.த்தன ன்றும் வேக
முடையவைகளாய்

संनादितवर्हिणासु } மயில்களாலொலிக்கப்
गुहासु } குகைகளில் [பெற்ற
विकीर्यन्त: } அறுந்துடோன
हारा: } ஹாரங்கள்
इव } போல
अभिमान्ति } விளங்குகின்றன.

शीघ्रप्रवेगा विपुलाः प्रपाता निर्धौतशृङ्गोपतला गिरीणाम् ।

सुक्ताकलापप्रतिमाः पतन्तो महागुहोत्सङ्गतलैर्ध्रियन्ते

॥ ५४ ॥

विपुला: } “பெரும்
प्रपाता: } அருவிகள் [வைகளாய்
शीघ्रप्रवेगा: } வேகவெள்ளமுடைய-
गिरीणां } மலைகளுடைய
निर्धौतशृङ्गोपतला: } கொடுமுடிப் பிரதே
சங்களைக் கழுவி

सुक्ताकलापप्रतिमा: } முத்து ஹாரங்களை
पतन्त: } நிகர்த்தவைகளாய்
महागुहोत्सङ्गतलै: } ஒடுகின்றவைகளாய்
ध्रियन्ते } பெரும் குகைகளினுட்
பிரதேசங்களால்
வசிக்கப்படுகின்றன.

सुरतामर्दविच्छिन्नाः स्वर्गस्त्रीहारमौक्तिकाः ।

सुरतामर्द- } “முரட்டுத்தனமாய்
विच्छिन्ना: } (பல அபஸ்ஸதிரீ
கள் கூடிய) விளையா
ட்டில் அறுந்து
விழுந்த

स्वर्गस्त्रीहार- } அபஸ்ஸஸ்திரீகளின்
मौक्तिका: } ஹாரங்களின் முத
துகள்

पतन्तीवाकुला दिक्षु तोयधाराः समन्ततः ॥

इव } போலவே
तोयधारा: } மழைத்துள்ளிகள்
दिक्षु } திக்குகளில்
समन्तत: } எங்கும்
आकुला: } சிதறியவைகளாய்
पतन्ति } விழுக்கின்றன.

निलीयमानैर्विहगैर्निमीलद्भिश्च पङ्कजैः । विकसन्त्या च मालत्या गतोऽस्तं ज्ञायते रविः ॥

निलीयमानै: } “கூடுகளில் பதுங்கும்
विहगै: } பறவைகளாலும்,
निमीलद्भि: } குவிக்கின்ற
पङ्कजै: च } தாமரைமலர்களாலும்,
विकसन्त्या } மலரும்

मालत्या च } முல்லைமலர்க்கொடி
या } யாவும்
रवि: } சூரியன்
अस्तं गत: } அஸ்தமயமானவனாக
ज्ञायते } அறியப்படுகிறான்.

वृत्ता यात्रा नरेन्द्राणां सेना प्रतिनिवर्तते ।

नरेन्द्राणां } “மன்னர்களுடைய
यात्रा } வெளியில் சஞ்சரித்த
வென்பது

वृत्ता } ஒழிந்திருக்கிறது
सेना } சேனை
प्रतिनिवर्तते } நகருக்குத் திரும்பி
வந்து விட்டது

वैराणि चैव मार्गाश्च सलिलेन समीकृताः ॥

वैराणि च एव } சண்டை சச்சரவு
களும்
मार्गा: च } போகும் வழிகளும்
सलिलेन } ஜலத்தால்
समीकृता: } வெளித்தெரியாது மூ
டிக்கிடக்கின்றன.

मासि प्रोष्ठपदे ब्रह्म ब्राह्मणानां विवक्षताम् । अयमध्यायसमयः सामगानामुपस्थितः ॥

ब्रह्म “வேதத்தை
विवक्षतां ஒத விரும்பிய
सामगानां ஸாமக
ब्राह्मणानां பிராமணர்களுக்கு
प्रोष्ठपदं புரட்டாசி

मासि माசத்தில்
अयं இந்த
अध्यायसमयः வேதாப்யயனம் செய
யும் காலம்
उपस्थितः வந்துவிட்டது.

निवृत्तकर्मायतनो नूनं सञ्चितसञ्चयः । आषाढीमभ्युपगतो भरतः कोसलाधिपः ॥५९॥

कोसलाधिपः “கோசலாதிபனாகிய
भरतः பரதன்
निवृत्तकर्मायतनः { வெளிவேலைகளை முடி
த்து அரண்மனையி
லேயிருப்பவனாய்

सञ्चितसञ्चयः { வேண்டிய பொருளை
சேர்த்து வைத்துக்
கொண்டு
नूनं இப்பொழுது
आषाढी அடிமாதத்திய பெளர்
ணமீயிருத்ததை
अभ्युपगतः தொடங்கியிருப்பான்.

नूत्मापूर्वमाणायाः सरखा वर्धते रयः । मां समीक्ष्य समायान्तमयोध्याया इव स्वनः ॥

मां “எனனை
समायान्तं திரும்பிவருகிறவனாக
समीक्ष्य கண்டு,
अयोध्यायाः அயோத்தியின்
स्वनः ஒலி
इव எப்படி இருக்குமோ
அப்படியே,

नूनं இப்பொழுது
आपूर्वमाणायाः நீர்நிறைந்தோடும்
सरखाः சரஃபுத்தியினது
रयः பிரவாஹம்
वर्धते விருத்தியடைகிறது.

इमाः स्फीतशुणा वर्षाः सुग्रीवः सुखमश्नुते । विजितारिः सदारश्च राज्ये महति च स्थितः ॥

इमाः “இந்த
वर्षाः மழை பொழியும்
மாதங்கள்
स्फीतशुणाः { அவைகளுக்கேற்ற கு
ணங்களுடன் விளங்
குகின்றன.
सुग्रीवः சுகரீவன்
विजितारिः சத்துருவை ஒழித்த
வனாய்

सदारः च மனைவியுடன்கூட இ
ருக்கின்றவனாய்
महति பெரும்
राज्ये ராஜ்யத்தில்
स्थितः च நிலைபெற்றவனாய்
सुखं சுகத்தை
अश्नुते அனுபவித்துக்கொண்
டிருக்கின்றான்.

अहं तु हृतदारश्च राज्याच्च महतश्च्युतः । नदीकूलमिव किन्नमवसीदामि लक्ष्मण ॥६२॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
अहं तु நாடுவெவனில்
हृतदारः च மனைவி திருடப்பட்ட
महतः பெரிய [வனாய்
राज्यात् ராஜ்யத்தினின்று

च्युतः च வெளிப்பட்டவனாய்
किन्नं நனைந்த
नदीकूलं ஆற்றங்கரையை
इव போலவே
अवसीदामि தேய்வுறுகின்றேன்.

शोकश्च मम विस्तीर्णो मार्गाश्च भृशदुर्गमाः । रावणश्च महाञ्जश्रुरपारः प्रतिभाति मे ॥

मम “எனது
शोकः च கோகமோ
विस्तीर्णः அளவுக்குமிஞ்சியி
ருக்கிறது.

मार्गाः च உபாயங்களோ
भृशदुर्गमाः மிகவும் கிட்டற்கரியன
வாயிருக்கின்றன.

महान् பெரும்
शत्रुः சத்துருவாகிய
रावणः च ராவணனும்
अपारः வெல்லமுடியாதவ
னென

मे எனக்கு
प्रतिभाति தோன்றுகிறது.

अयात्रां चैव दृष्ट्वा मां मार्गाश्च भृशदुर्गमान् । प्रणते चैव सुग्रीवे न मया किञ्चिदोरितम् ॥

दृष्ट्वा “இந்த
अयात्रां च யாத்திரைக்கு ஏனாத
தன்மையையும்
मार्गान् च போகும் வழிகளை
भृशदुर्गमान् மிகவும் செல்லமுடியாத
திருத்தலையும்

दृष्ट्वा एव நினைத்தே,
प्रणते சாமர்த்தியசாலியா
सुग्रीवे சகீவனிடத்தில் [கிய
मया என்னால்
किञ्चित् एव ஏதொன்றுமே
ईरितं न च சொல்லப்படவில்லை.

अपि चातिपरिक्षिप्तं चिराद्दरैः समागतम् । आत्मकार्यगरीयस्त्वाद्रुक्ते नेच्छामि वानरम् ॥

अतिपरिक्षिप्तं “மிகத் துன்பமடைந்த
வனும்
चिरात् வெகு காலம் கழித்து
दरैः தர்மபத்தினியோடு
समागतं च கோந்திருக்கின்றவனு
மான

वानरं வானரனுக்கு
आत्मकार्य- } எனது காரியத்தின்
गरीयस्त्वाव अपि } மகத்துவத்தாலும்
वक्तुं ஆக்குபிக்க
इच्छामि न நான் இஷ்டப்படாதி
ருக்கின்றேன்.

अयमेव हि विश्रम्य ज्ञात्वा कालमुपागतम् । उपकारं च सुग्रीवो वेत्स्यते नात्र संशयः ॥

अयं “இந்த
सुग्रीवः हि சகீவனும்
विश्रम्य இளைப்பாறிவிட்டு,
कालं च ஏற்ற காலம்
उपागतं வந்துவிட்டதாய்

ज्ञात्वा அறிந்துகொண்டு,
उपकारं வேண்டிய முயற்சியை
वेत्स्यते கவனிப்பான்;
अत्र இதில்
संशयः एव न ஐயமேயில்லை.

तस्मात्कालप्रतीक्षोऽहं स्थितोऽस्मि शुभलक्षण ॥ ६७ ॥

शुभलक्षण “நல்ல பிறவிக்குணங்க
ளமையப்பெற்றவனே!
तस्मात् ஆனபடியால்
अहं நான்,

कालप्रतीक्षः ஏற்ற காலத்தையெதிர்ப
பார்த்துக்கொண்டு
स्थितः இருக்கின்றவனாக
अस्मि இருக்கிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10478

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1226

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௯ ॥

हनुमता सुग्रीवप्रतिबोधनम्—ஹனுமார் சுகரீவரை உணர்த்துவது.

समीक्ष्य विमलं व्योम गतविद्युद्वलाहकम् । सारसारवसंधुष्टं रम्यज्योत्स्नानुलेपनम् ॥ १ ॥
 समुद्धार्य च सुग्रीवं मन्दधर्माधिसंग्रहम् । अत्यर्थमसतां मार्गमेकान्तगतमानसम् ॥ २ ॥
 निवृत्तकार्यं सिद्धार्थं प्रमदाभिरतं सदा । प्राप्तवन्तमभिप्रेतान् सर्वानेव मनोरथान् ॥ ३ ॥
 स्वां च पत्नीमभिप्रेतां तारां चापि समीक्षिताम् । विहरन्तमहोरात्रं कृतार्थं विगतज्वरम् ॥ ४ ॥
 क्रीडन्तमिव देवेशं नन्दनेऽप्सरसां गणैः । मन्त्रिषु न्यस्तकार्यं च मित्राणामनवेक्षकम् ॥ ५ ॥
 उत्सन्नराज्यसन्देशं कामवृत्तमवस्थितम् । निश्चिதार्थोऽर्थतत्त्वज्ञः कालधर्मविशेषवित् ॥ ६ ॥
 प्रसाद्य वाक्यैर्मधुरैर्हेतुमद्भिर्मनोहरैः । वाक्यविद्वाक्यतत्त्वज्ञं हरीशं मास्तुतामजः ॥ ७ ॥
 हितं तत्त्वं च पथ्यं च सामधर्मार्थनीतिमत् । प्रणयप्रीतिसंयुक्तं विश्वासकृतनिश्चयम् ॥ ८ ॥
 हरीश्वरमुपागम्य हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥ ८ ॥

निश्चितार्थः { ஆகவேண்டிய காரியத்
 தில் சலியாப் பற்று
 டையவரும்,
 காரியங்களுக்கென்றே
 அறிந்தவரும்,
 அதற்கேற்ற காலம்
 அதனால விளையும்
 தர்மம் இவைகளை
 உள்ளபடி அறிந்த
 வரும்,
 எடுத்துரைப்பதில்
 வல்லவரும்,
 வாய்குமாரருமாகிய
 ஹனுமார்,
 ஆகாசத்தை
 நிர்மலமாயிருப்பதாக
 வும்,
 மின்ன லும். போகக்க
 னுமில்லாததாயும்,
 பக்கிகளின் ஆரவார
 ஒலியால் நிரம்பிப்
 பெற்றதாயுர்,

रम्यज्योत्स्नानु- } அழகிய நிலாவாகிய
 लेपनं } பூச்சையுடைய
 தாயும்,
 हरीशं } வானரோத்தமனும்,
 हरीश्वरं } வானரமன்னனு
 माकिय
 वाक्यतत्त्वज्ञं } பேச்சின் துட்பமறிந்த
 सुग्रीवं } சுகரீவனை
 समुद्धार्य } காரியம் கைகூடப்
 பெற்று
 मन्दधर्माधिस- } தர்மத்தைடும் அர்த்த
 संग्रहं च } த்தையும் பாதுகா
 कक महरन्तिरुपबल
 नुपुम्,
 अत्यर्थं } மிகவும்
 असतां } கெட்டவர்களுடைய
 मार्गं } அலுஷ்டானத்தை
 युदयवतुक्வும்,
 एकान्तगत- } ஏகாந்தமாயிருப்பதில்
 मानसं } மனதை முற்றிலும்
 செலுத்தியவனாக
 वुम्,
 निवृत्तकार्यं } உத்தேசித்த காரியம்
 கைகூடப்பெற்று

यो हि मित्रेषु कालज्ञः सततं साधु वर्तते । तस्य राज्यं च कीर्तिश्च प्रतापश्चाभिवर्धते ॥

ய: ஹி	“ எவனொருவன்	வர்த்தே	நடக்கின்றானோ
காலஜ்:	{ எதையும் சரியான கா லத்தில் செய்யவேண் டுமென்பதையறிந்த வனாய்	तस्य	அவனுக்கு
மित्रேषு	பேருதவி புரிந்தவர் கள் விஷயத்தில்	राज्यं	ராஜ்யமானது
साधु	நீதிமுறைப்படி	अभिवर्धते	பெருதுகிறது.
सततं	எக்காலத்திலும்	कीर्तिः	கீர்த்தியும்
		च	அப்படியே
		प्रतापः च	செல்வாக்கும்
		च	அப்படியே
			பெருதுகிறது.

यस्य कोशश्च दण्डश्च मित्राण्यात्मा च भूमिप । समवेतानि सर्वाणि स राज्यं महदश्नुते ॥

भूमिप	“ மன்னா!	सर्वाणि च	ஆகிய இவையெல்லா
यस्य	எவனொருவனுக்கு		மும்
कोशः	கருவுலமும்	समवेतानि	அகலாது கூடியிருக் கின்றனவோ
दण्डः	சைனியமும்		
मित्राणि	அன்பர்களும்த	सः च	அவன்தான்
आत्मा च	{ எல்லாக்காரியத்தை யும் ஆராய்ச்சி செய் தலும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
		महत्	நீடுழிகாலம்
		अश्नुते	அனுபவிக்கிறான்.

तद्ववान् वृत्तसंपन्नः स्थितः पथि निरत्यये । मित्रार्थमभिनीतार्थं यथावत्कुरुमहीति ॥

तत्	“ ஆதலால்	मित्रार्थं	உதவிபுரிந்தவனுக்காக
वृत्तसंपन्नः	நற்குணம் பூண்டு		{ தர்மம்ப்படி செய்ய
निरत्यये	தோஷர ஹிதமான	अभिनीतार्थं	{ வேண்டியதான காரி யத்தை
पथि	அனுஷ்டானத்தில்	यथावत्	சொன்னபடி.
स्थितः	பற்றுடையவருமாகிய	कुरु	செய்து முடிக்க
भवान्	தேவரீர்	अहीति	வேண்டும்.

सन्त्यज्य सर्वकर्माणि मित्रार्थं योऽनुवर्तते । संभ्रमाद्धि कृतोत्साहः सोऽनर्थैर्नावरुध्यते ॥

यः	“ எவனொருவன்	संभ्रमान्	கொளவந்தால்
सर्वकर्माणि	தனது மற்றகாரியங்க ளெல்லாவற்றையும்	कृतोत्साहः	ஊக்கமுடையவனாய்
सन्त्यज्य	கவனியாது விட்டு, விட்டு,	अनुवर्तते	ஈடுபட்டிருக்கின்
		सः हि	அவன்தான் [ஈடு
		अनर्थैः	நிந்துகனால்
मित्रार्थं	உதவிபுரிந்தவன் காரி யத்தில்	अवरुध्यते न	தாக்கப்படாதிருக் கின்றான்.

यस्तु कालव्यतीतेषु मित्रकार्येषु वर्तते । स कृत्वा महतोऽप्यथान मित्रार्थेन युज्यते ॥

यः “எவனொருவன்
காலவ்யதீதேஷு ஏற்றகாலம் கடந்த
தாசிய
மித்ரகார்யேஷு மித்திரனுடைய
காரியங்களில்
வர்தே பிரவிருத்திக்கின்
ருளை

सः “அவன்
महतः பெரிய
अर्थान् காரியங்களை
कृत्वा अपि तु செய்தாலும்
मित्रार्थेन மித்திரனுக்கு செய்ய
युज्यते न } வேண்டிய கடமையை
செய்தவனாகான்.

यदिदं वीर कार्यं नो मित्रकार्यमरिन्दम । क्रियतां राघवस्यैतद्वैदेह्याः परिमार्गणम् ॥१५॥

अरिन्दम “சத்துருசம்ஹாரக!
वीर குரளை!
वैदेह्याः சீதாதேவியாருடைய
परिमार्गणं இருக்குமிடத்தைத்
தேடுதலானது
एतत् இப்பொழுதே
क्रियतां செய்யப்பட்டும்.

यत् इदं இந்த இதுதான்
राघवस्य ஸ்ரீராமருக்கு
मित्रकार्यं { உதவிபுரிந்தவருக்குச்
செய்யவேண்டிய கட
மையாக
नः நம்மால்
कार्यम् செய்யத்தக்கது.

तदिदं वीर कार्यं ते कालातीतमरिन्दम ॥ १६ ।

अरिन्दम “சத்துருசம்ஹாரக!
वीर குரளை!
ते உனது
कार्यं காரியமாகிறது

तत् அந்த
इदं இது
कालातीतम् சரியானகாலத்தைக்
கடந்ததாக ஆகிறது.

न च कालमतीतं ते निवेदयति कालवित् । त्वरमाणोऽपि सन् प्राज्ञस्तव राजन् वशानुगः ॥

राजन् “அரசே!
कालवित् { எதெதை எந்தெந்த
வேளையில் செய்ய
வேண்டுமென்பதை
அறிந்தவரும்
प्राज्ञः சர்வக்ஞருமாகிய
அவர்
त्वरमाणः { ஆகவேண்டிய காரியத்
தில் அவசரப்படுகின்
றவராய்

अपि सन् இருக்கையிலும்கூட
तव உமது
वशानुगः மனம்கோணுது நடப்
பவராய்
ते உமக்கு
कालं செய்யதற்குரிய காலம்
अतीतं च கடந்துவிட்டதையும்
கூட
निवेदयति न அறிவியாதிருக்கிறார்.

कुलस्य हेतुः स्फीतस्य दीर्घबन्धुश्च राघवः । अप्रमेयप्रभावश्च स्वयं चाप्रतिमो गुणैः ॥१८॥

राघवः “ஸ்ரீராமர்
स्फीतस्य செழுமையுற்று விளங்
कुलस्य ராஜ்யத்திற்கு [கும்
हेतुः காரணமாயுள்ளவர்;
दीर्घबन्धुः च நீடுழிகாலம் செய்த
நன்றி மறவாதவர்;

अप्रमेयप्रभावः च அளவிடப்படாத
மஹிமையுடையவர்;
स्वयं தனக்கே உரியதான
गुणैः திருக்கல்யாணகுணங்
களால்
अप्रतिमः च ஒப்பற்றவர்.

तस्य त्वं कुरु वै कार्यं पूर्वं तेन कृतं तव । हरीश्वर हरिश्रेष्ठानाज्ञापयितुमर्हसि ॥ १९ ॥

हरीश्वर “வானரமன்னா !
हरिश्रेष्ठान् வானரோத்தமர்களை
आज्ञापयितुं ஆக்ஞாபிக்க
अर्हसि வேண்டும் ;
तेन அவரால்
तव உமக்கு
पूर्वं ஏற்கனவே

கூதம் { ஆதலேண்டிய காரியம்
செய்து முடிக்கப்பட்ட
டது.
த்வ் வை நீரும்
தச्य .அவருக்கு
கார்ய் செய்யவேண்டிய காரி
கூர் செப்பும். [யத்தை

न हि तावद्भवेत्कालो व्यतीतश्चोदनादृते । चोदितस्य हि कार्यस्य भवेत्कालव्यतिक्रमः ॥

चोदनाव् ऋते “ஆக்கினையின்றி
तावद् हि இப்பொழுதே
என்றால்
கால: செய்தற்குரிய காலம்
व्यतीत: கடந்துபோனதாக
भवेत् न ஏற்படாது ;

கார்யச्य காரியம்
चोदितस्य हि நினைப்பூட்டப்பட்ட
தக ஆகில்
காலவ்யதிக்ரம: செய்தற்குரிய காலம்
தப்பினதாக
भवेत् ஏற்படும்.

अकर्तुरपि कार्यस्य भवान् कर्ता हरीश्वर । किं पुनः प्रतिकर्तुस्ते राज्येन च धनेन च ॥

हरीश्वर “வானரமன்னா !
भवान् நீர்
कार्यस्य च ஏதொரு உதவியையும்
अकर्तुः अपि புரியாதவனுக்கும்கூட
कर्ता உதவி புரிகிறவர் ;
ते உமக்கு

राज्येन ராஜ்யத்தோடும்
धनेन च செல்வத்தோடும்
प्रतिकर्तुः உதவிபுரிந்த
அவருக்கு
किं पुनः ஏனோ இப்படியிருக்
கிறீர் ?

शक्तिमानपि विक्रान्तो वानरर्क्षगणेश्वर । कर्तुं दाशरथेः प्रीतिमाज्ञायां किं न सज्जसे ॥

वानरर्क्षगणेश्वर “வானர கரடி கணங்
களுக்கு மன்னா !
विक्रान्त: ஆற்றலுடையவரும்,
शक्तिमान् अपि ஆண்மையுடையவரு
மான நீர்

दाशरथे: ஸ்ரீராமருடைய
प्रीति மனோபிஷ்டத்தை
कर्तुं செய்து முடிக்க
आज्ञायां ஆக்கைஞரெடுவதில்
किं ஏன்
न सज्जसे முயலாதிருக்கின்றீர்.

कामं खलु शरैः शक्तः सुरासुरमहोरगान् । वशे दाशरथिः कर्तुं त्वत्प्रतिज्ञां तु काङ्क्षते ॥

दाशरथि: “ஸ்ரீராமர்
सुरासुर- } தேவர்கள், அசுரர்கள்
महोरगान् } மகோரகர்களாகிய
எல்லோரையும்
शरै: பாணங்களால்
वशे कर्तुं அதனைமாக்கிக்
शक्त: வல்லவர். [கொள்ள

காமம் ஖லு இப்படியிருக்கையி
லும்கூட
तु இவ்விஷயத்தில்
त्वप्रतिज्ञां உமது வாக்குத்
தத்தத்தை
काङ्क्षते எதிர்பார்த்துக் காத்த
திருக்கிறார்.

प्राणत्यागविशङ्केन कृतं तेन तव प्रियम् । तस्य मार्गमि वैदेहीं पृथिव्यामपि चाम्बरे ॥

प्राणत्यागविशङ्केन “உயிரை விடக்

துணிந்த

तेन “அவரால்

तव “உமக்கு

प्रियं “உதவி

कृतं “புரியப்பட்டது.

तस्य “அவருக்கு

वैदेहीं “சீதாதேவியை

पृथिव्यां च “உலகிலும்

अम्बरे अपि “ஆகாயத்திலும்

मार्गमि “தேடிக்காணக்கட

வோம்.

देवदानवगन्धर्वा असुराः समरुद्धाः । न च यक्षा भयं तस्य कुर्युः किमुत राक्षसाः ॥

असुराः “அசுரர்களும்

समरुद्धाः “மருத்களைங்க

ளுள்ளிட்ட

देवदानवगन्धर्वाः “தேவர்கள், தானவர்
கள், கந்தர்வர்களும்,

यक्षाः च “யக்ஷர்களும்,

तस्य “அவருக்கு

भयं “ஆபத்தை

कुर्युः न “விளைவிக்க முடியாது;

राक्षसाः “அரக்கர்கள்

किमुत “என்ன செய்ய

முடியும்?

तदेवं शक्तियुक्तस्य पूर्वं प्रियकृतस्त्वव । रामस्यार्हसि पिङ्गेश कर्तुं सर्वात्मना प्रियम् ॥२६॥

पिङ्गेश “வானரமன்னு!

एवं “இத்தகைய

शक्तियुक्तस्य “சக்தி படைக்கப்

तव “உமக்கு [பெற்றவரும்

पूर्वं “ஏற்கனவே

प्रियकृतः “உதவிசெய்து முடித்த

வருமான

रामस्य “ஸ்ரீராமருக்கு

सर्वात्मना “எவ்வகையாலும்

तत् “அந்த

प्रियं “கைம்மாறை

कर्तुं “செய்ய

अर्हसि “வேண்டும்.

नाथस्ताद्वनौ नाप्सु गतिर्नोपरि चाम्बरे । कस्यचित्सज्जतेऽस्माकं कपीश्वर तवाज्ञया ॥

कपीश्वर “வானரமன்னு!

तव “உமது

आज्ञया “நியமத்தைக்கொண்டு,

अस्माकं “எங்களுக்குள்

कस्यचित् “எவனுக்கும்

गतिः “போக்கானது

अथस्तात् “பாதாளத்திலும்

अवनौ च “பூமியிலும்

सज्जते न “தடைபடுகிறதில்லை;

अप्सु “நீரிலும்

न “தடைபடுகிறதில்லை;

उपरि “உயர

अम्बरे “ஆகாயத்திலும்

न “தடைபடுகிறதில்லை.

तदाज्ञापय कः किं ते कृते कुत्र व्यस्यतु । हरयो ह्यप्रधृष्यास्ते सन्ति कोऽन्यग्रतोऽनघाः ॥

ते “உமக்கு

अनघाः “தோஷரஹிதர்களும

अप्रधृष्याः “பிறரால் வெல்லமுடி

யாதவர்களுமான

हरयः “வானரர்கள்

कोऽन्यग्रतः हि “கோடிக்கணக்காகவே

सन्ति “இருக்கின்றார்கள்.

ते कृते “உமக்காக

कः “யார்

किं “எதை

कुत्र “எங்கு

व्यवस्यतु “ஏற்றுக்கொள்ள

तत् “அதை [வேண்டும்?

आज्ञापय “கட்டளையிட்டருளும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा काले साधु निवेदितम् । सुदिदः सर्वसम्पन्नकार मतिमुत्तमाम् ॥

சுபிரீவ: அக்ரீவன்
தச्य அவரது
காலே ஏற்ற காலத்தில்
சாது ஏற்றபடி
निवेदितं அறிவிக்கப்பட்ட
तत् वचनं அம்பொழியை

शु-वा கேட்டது.
सर्वसंपन्नः எல்ல அறிவுடன்
उत्तमां கூடியவனாகி
मतिं சிறந்த
कार् अநீகானையை
செய்தானா.

स संदिदेशाभिमतं नीलं नित्यकृतोद्यमम् । दिक्षु सर्वासु सर्वेषां सैन्यानामुपसंग्रहे ॥

सः அவன்
सर्वासु எல்லா
दिक्षु திக்குகளிலும்
सर्वेषां எல்லா
सैन्यानां சேனையை
उपसंग्रहे ஒரிடத்தில் சேர்க்கும்
விஷயத்தில்

नित्यकृतोद्यमं { எப்பொழுதும் எதி
லும் விடா முயற்சி
யுடையவனும்,
अभिमतं நன்கு மதிக்கப்பட்ட
வனுமான
नीलं நீலனென்பவனை
संदिदेशं பின்வருமாறு
கட்டளையிட்டான்.

यथा सेना समग्रा मे यूथपालाश्च सर्वशः । समागच्छन्त्यसङ्गेन सेनाग्राणि तथा कुरु ॥

मे “எனது
सेना சேனை
समग्रा எல்லா மும்
यूथपालाः சேனைத் தலைவர்களை
ஆக்ஞாபிக்கும்
सेनाग्राणि च சேனைகளை நடத்தும்
தலைவர்களும்கூட

सर्वशः முற்றும்
असंगेन தடையின்றி
यथा எப்படிச் செய்தால்
समागच्छन्ति வந்து சேர்வார்களோ
तथा அப்படியே
कुरु செய்.

ये त्वन्तपालाः प्लवगाः शीघ्रगा व्यवसायिनः । समानयन्तु ते सैन्यं त्वरिताः शासनान्मम॥

मम “எனது
शासनात् ஆக்கனையைக்
கொண்டு
अन्तपालाः ராஜ்ய எல்லைகளைக்
காக்குகிறவர்களும்
व्यवसायिनः தைரியமுள்ளவர்
களும்கூட
शीघ्रगा வேகம் செல்ல வல்ல
வர்களுமான

प्लवगाः .வானர்கள்
ये तु எவர்களோ
ते அவர்கள்
त्वरिताः காலதாமதம் செய்யா
தவர்களாய்
सैन्यं சேனையை
समानयन्तु அழைத்துக்கொண்டு
வரட்டும்.

स्वयं चानन्तरं सैन्यं भवानेवानुपश्यतु ॥ ३३ ॥

अनन्तरं “अ. தற்கட்ப்பால்
सैन्यं சென்யத்தை

स्वयं च भवान् एव अनुपश्यतु வேறுத்திரவுளதிரிலா
நீயே [மலே
கவணிப்பபயாக.

त्रिपञ्चरात्रादूर्ध्वं यः प्राप्नुयाद्देहं वानर । तस्य प्राणान्तिको दण्डो नात्र कार्या विचारणा ॥

वानर “வானரனே !
इह इत्ரு
यः எவனெருவால்
त्रिपञ्चरात्रात् பதனைந்து இரவு
கழிந்து
ऊर्ध्वं மறுதினைத்திற்குள்
न प्राप्नुयात् வந்துசேராதிருக்
கின்றனே

तस्य அவனுக்கு
प्राणान्तिकः கொலை
दण्डः தண்டனை.
अत्र இவ்விஷயத்தில்
विचारणा முன்பின் யோசித்தல்
न कार्या செய்யத்தக்கதன்று.

हरींश्च वृद्धानुपयातु साङ्गदो भवान् ममाज्ञामधिकृत्य निश्चिताम् ।

इति व्यवस्थां हरिपुङ्गवेश्वरो विधाय वेष्टम प्रविवेश वीर्यवान् ॥ ३५ ॥

भवान् “நீ
साङ्गदः அங்கத்தனோடுகூடவே
मम எனது
निश्चितां முடிவான
आज्ञां ஆக்கினையை
अधिकृत्य அதிகாரமாகக்
கொண்டு,
वृद्धान् பெரியோர்களாகிய
हरीन् च வானரர்களை

उपयातु திட்டம்செய்வாயாகு.
वीर्यवान् வீர்யவானாகிய
हरिपुङ्गवेश्वरः வானரோத்தம மன்ன
னாகுமவன்
इति மேற்கண்டபடி
व्यवस्थां ஏற்பாட்டை
विधाय செய்துமுடித்து,
वेष्टम ஆரண்மனைக்கு
प्रविवेश போய்ச் சேர்ந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10513

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1261

इति पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधाचश्वमेधयज्ञवादे गीते

श्रीमद्रामायणे चतुर्दशेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 14-ாம்நாள் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நிதௌ அஸ்வமேதயஜ்ஞவாஃ பஜ்ஜதஸ்டஹி கிப்கிந்நாபாஷே
 த்ரிஸர்சர்மாரஸ்ய பஜ்ஜாஸர்சர்மாரஸ்ய (10514—11330 ஸ்லோகா:)
 ரீதம் । தஸிந் திநே ரீதா: ஸ்லோகா: 817.]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அக்ஷயமேதயாகசாலையில்
 பதினைந்தாவது தினத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 30 முதல் 50-வது ஸர்க்கம்
 முடிய (10514—11330) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம்
 செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 817.]

த்ரிஸ: சர்ச:—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

சரஹ்நம்—சரத்ருதுவரணம்.

குஹாப்ரவிஷ்டே சுயீவே விமுக்நே: | வர்ஷரதோபிதோ ராம: காமசோகாமிபீடித: || 11 ||
 பாண்டுரீ ராமனீ ட்ஷா விமலீ சந்த்ரமண்டலம் | சாரதீ ரஜனீ சீவ ட்ஷா ஜ்யோத்ஸானுலேபநாம் ||
 காமவூத் ச சுயீவீ நஷா ச ஜனகாத்தமாம் | வுத்வா காலமதீத் ச சுமோஹ் பரமாதுர: ||

வர்ஷரதோபித: வர்ஷா காலத்தைக்
 கழித்துவிட்டு
 காமசோகாமி- } அன்பினதசயத்தால்
 பீடித: } தழித்துக்கொண்டி.
 ராம: ஸ்ரீராமர்,
 சுயீவே சக்ரீவன்
 குஹா குகையினில்
 ப்ரவிஷ்டே இருக்கையில்,
 ராமனே ஆகாயம்
 வனீ: விமுக்நே மேகங்குளில்லாதிருக்
 குகையில்,
 ராமனே ஆகாயத்தை
 பாண்டுரீ வெண்மையாயிருப்பது
 தாகவும்,
 சந்த்ரமண்டலம் சந்திரமண்டலத்தை
 விமலீ நிர்மலமாயிருப்பதாக
 வும்,
 ட்ஷா ச கவனித்தும்,
 சாரதீ சரத்தாலத்திய
 ரஜனீ இரவை

ஜ்யோத்ஸானுலேபநா நிலவுபறந்து விளங்கு
 வதாகும்,
 ட்ஷா எவ் கவனித்தும்,
 சுயீவீ சக்ரீவனை
 காமவூத் ச { காமத்தில் முற்றிலும்
 முழுகிக்கிடப்பவன
 கவும்,
 ஜனகாத்தமாம் ஜானகியை
 நஷா ச கவரப்பட்டிருப்பவ
 ளாகவும்,
 காலம் வாக்களிக்கப்பட்ட
 காலம்
 அதீத் ச கடந்துவிட்டதையும்
 வுத்வா நினைத்து,
 பரமாதுர: { முன்னிலுமதிகமாய்
 மனவேதனைப்படு
 கின்றவராகி
 சுமோஹ் { இன்னது செய்கிற
 தென்று தெரியாது
 திகைத்து நின்றனர்.

स तु संज्ञासुपागम्य सुहूर्तान्मतिमान् पुनः । मनःस्थामपि वैदेहीं चिन्तयामास राघवः ॥

மதிமான் பேரறிவுற்ற
 ச: அந்த
 ராঘவ: ஸ்ரீராமர்
 सुहूर्ताव तु ஒரு முகூர்த்தகாலத்
 திலேயே
 पुन: மீளவும்
 संज्ञा எவ்வாறவமாயுள்ள
 அறிவை

उपागम्य அறிந்து,
 मनःस्थां { மனத்தினுள்ளேயே
 वैदेहीं अपि { ஆவாஹனம் செய்
 चिन्तयामास { துகொண்டிருந்த
 வைதேஹியாரைப்
 பற்றி மட்டும்
 என்ன ஆயிற்றோ என்
 று கவலையுற்றார்.

आसीनः पर्वतस्याग्रे हेमधातुविभूषिते । शारदं गगनं दृष्ट्वा जगाम मनसा प्रियाम् ॥ ५ ॥

पर्वतस्य மலையினது
 हेमधातु- } பொற்றுதுக்களால்
 विभूषिते } அழகுவாய்ந்து வி
 नाங்கிய
 अग्रे உச்சிரில்
 आसीनः உட்கார்ந்திருக்குமவர்

शारदं சாத்தாலத்திய
 गगनं ஆகாசத்தை
 दृष्ट्वा பார்த்து,
 प्रियां மனைவியை
 मनसा जगाम நினைத்தார்.

दृष्ट्वा स विमलं व्योम गतविद्युद्वलाहकम् । सारसारवसंधुष्टं विललापार्तया गिरा ॥ ६ ॥

स: அவர்
 व्योम ஆகாசத்தை [வும்
 विमलं நிர்மலமாயிருப்பதாக-
 गतविद्युद्वलाहकं { மின்னல்களும் மேகங்
 कलरुम् இல்லா திருப்ப
 ताकवम् { தாகவும்
 सारसारवसंधुष्टं { பறவைகளின் ஒலிக
 लालं ஒலிக்கப்பெ
 ष्टं { ற்றதாகவும்

दृष्ट्वा பார்த்து,
 आर्तया மனவேதனையை நன்கு
 विग्राங்கककाட்டுकुर
 गिरा சொல்கொண்டு
 विललाप பின்வருமாறு
 புலம்பினார்.

सारसारवसन्नादैः सारसारवनादिनी । याऽऽश्रमे रमते बाला साऽद्य मे रमते कथम् ॥

या “எவள்
 सारसारव- } சாரசப்பறவையின்
 नादिनी } குரல்போன்ற குர
 लुदையவளாய்
 आश्रमे ஆசிரமத்தில்
 सारसारव- } சாரசப்பறவைகளின்
 सन्नादैः } ஆரவார ஒலிகளால்

रमते { இதுவரை சந்தோஷ
 माय् காலம்கழித்து
 वन्तागोरा
 सा அந்த
 मे எனது
 बाला இழுக்கற்ற மனைவி
 अद्य இப்பொழுது
 कथं எப்படி.
 रमते காலம்கழிக்கிறாளோ?

புஷ்பிதாஸனாந் தூஷ்டா காஷ்ணானிவ நிர்மலாந் । கய் சா ரமதே வாலா பஷ்யந்தீ மாமபஷ்யதீ ॥

வாலா “இழுக்குற்ற ஒழுக்க
சா அவன் [முடைய
பஷ்யந்தீ நார்புறமும் பார்த்து
மா என்னை
அபஷ்யதீ காணாதவளாய்
நிர்மலாந் நிர்மலமான

காஷ்ணாந் இவ பொன்போன்று
புஷ்பிதாந் புஷ்பித்திருக்கின்ற
அஸனாந் வேங்கைமரங்களை
தூஷ்டா பார்த்து,
கய் சா எப்படித்தான்
ரமதே மனம்சாந்தியடைவன்.

யா புரா கலஹ்ஸானாந் சவரேண கலபாஷிணி । வுஷ்யதே சாஸவாஹீ சாஸ்ய மே வுஷ்யதே கயம் ॥

யா “எவன்
புரா இதற்குமுன்
கலஹ்ஸானாந் இனிய குரலுடைய
ஹம்ஸங்களின்
சவரேண ஒலியால்
வுஷ்யதே இதுவரை துயி
ஹம்ஸவாரோ,

சா அந்த,
மே எனது
கலபாஷிணி இனிய குரலுடைய
சாஸவாஹீ சர்வாங்ககந்தரி
அத இப்பொழுது
கய் எப்படி.
வுஷ்யதே துயி ஹம்ஸவான் ?

நிஸ்வந் சக்ரவாகானாந் நிஷம்ய சஹ்চারிணாம் । புஷ்டரீகவிஷாலாஹீ கயமேஷா பவிஷ்யதி ॥

சஹ்चारिणं “இளைபிரியாது
சஞ்சரிக்கின்ற
சக்ரவாகானாந் சக்ரவாகங்களுடைய
நிஸ்வந் ஒலியை
நிஷம்ய கேட்டு,

புஷ்டரீக-) வெண்டாமரைத்தடக்
விஷாலாஹீ) கண்ணாளாகிய
புஷா இவன்
கய் எவ்வாறு
பவிஷ்யதி உயிர்வாழ்வான் ?

சராஸி சரיתோ வாபி: கானநானி வநானி ச । தா விநா மூஷாபாஹீ சரநாஹ் சுக்ல லபே ॥

சராஸி “சுரங்களிலும்,
சரית: நதிகளிலும்,
வாபி: நடைவாழிகளிலும்,
கானநானி சோலைகளிலும்,
வநானி வனங்களிலும்,
தா அந்த
மூஷாபாஹீ இளைமான்விழியாவே

விநா விட்டுப் பிரிந்து
தகரிகையே
அத இப்பொழுது
சரந் திரிகின்ற நான்
சுக்ல நிம்மதியை
ந லபே அடையாதிருக்கின்
மேன்.

அபி தா மஹியோகாஷ் சௌமாஸ்யாஷ் பாமினிம் । ந தூர் பிஷ்யேரகாப: சரஹுநிரந்தர: ॥

சரஹுந- } “சரத்தாலத்திய
நிரந்தர: } குணங்களால் கூட
வே இருக்கின்றதா
கிய

பாமினி கட்டமுசியை
மஹியோகாஷ் ச என்னை விட்டுப்பிரிந்
திருக்கிறதையிலும்,
சௌமாஸ்யாஷ் ச பேரெழிலாலும்
தூர் முற்றிலும்
ந பிஷ்யேரகாபி கெடுத்துவிட்டாமல்
இருக்கணரோ.

காம: சம்போகத்தில் (ராவ
ணனுடைய) ஆசை
தா அந்த

एवमादि नरश्रेष्ठो विललाप नृपात्मजः । विहङ्ग इव सारङ्गः सलिलं त्रिदशेश्वरात् ॥ १३ ॥

नृपात्मजः	சக்கிரவர்த்தி மகனும்	त्रिदशेश्वरात्	தேவேந்திரனிடத்தி
नरश्रेष्ठः	புருஷோத்தமரு பாகிய அவர்	सलिलं	மழைக்காக [னின்று
एवमादि	இப்படியெல்லாம்	सारङ्गः विहङ्गः	சாதகப்பறவை
		इव	போல
		विललाप	கதறினர்.

ततः सञ्चर्य रम्येषु फलार्थी गिरिसानुषु । ददर्श पशुपावृत्तो लक्ष्मणो लक्ष्मणाग्रजम् ॥

रम्येषु	அழகான	पशुपावृत्तः	திரும்பிவந்த செர்ந்த
गिरिसानुषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
फलार्थी	பழங்களை வேண்டி	लक्ष्मणाग्रजं	லக்ஷ்மணரின் தமைய
सञ्चर्य	திரிந்து,		னரை (ஸ்ரீராமரை)
ततः	அப்பொழுது	ददर्श	கண்டு காத்திருந்நர்.

तं चिन्तया दुःसहया परीतं विसंज्ञमेकं विजने मनस्वी ।

भ्रातुर्विषादात्परितापदीनः समीक्ष्य सौमित्रिस्त्वाच रामम् ॥ १५ ॥

मनस्वी	மகாப் பிராக்குராகிய	तं	அந்த
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	रामं	ஸ்ரீராமரை
दुःसहया	பொறுத்தற்கரிய	समीक्ष्य	பார்த்து,
चिन्तया	மனக்கவலையால்	भ्रातुः	தமையனது
परितं	நொந்து	विषादात्	துயரத்தினால்
विसंज्ञं	களைமாறி	परितापदीनः	பரிதபித்து துயரப் படுகின்றவராகி
विजने	ஒருவருமில்லாத	उवाच	பின்வருமாறு
एकं	இடத்தில் தனியாயிருந்த		மொழிந்தார்.

किमार्य कामस्य वशं गतेन किमात्मपौरुष्यपराभवेन ।

अयं सदा संह्रियते समाधिः किमत्र योगेन निर्वर्तितेन ॥ १६ ॥

आर्य	“ ஆண்ணா !	समाधिः	நிம்மதியானது
कामस्य	மனோதத்திற்கு	सदा	அடிக்கடி
वशं गतेन	ஈடுபட்டுக் கிடப்பதால்	संह्रियते	உம்மால் குலைக்கப்படு கிறதே ?
किं	ஆவதென்ன ?		
आत्मपौरुष्य-	உமது ஆண்மையை	अत्र	இப்பொழுது
पराभवेन	ஒழிக்கவருவதால்	निर्वर्तितेन	தாறுமாறாய்த
किं	ஆவதென்ன ?	योगेन	நினைபால் [திரும்பிய
अयं	இந்த	किम्	ஆவதென்ன ?

क्रियाभियोगं मनसः प्रसादं समाधियोगानुगतं च कालम् ।

सहायसामर्थ्यमदीनसत्त्वं स्वकर्महेतुं च कुरुष्व हेतुम्

॥ १७ ॥

अदीनसत्त्वं	எதற்கும் சலியா ஆண் மையுடையவரே !
क्रियाभियोगं	{ மேற்கொண்ட காரிய த்தில் விடாமுயற்சி பையும்
मनसः प्रसादं	மனதைச் சிதறவிடா தீருக்குதலையும்
समाधि- योगानुगतं }	{ புர்வசங்கேதத்தின் பயனுப் பித்தகர்விக் கடாட்ட

कालं च	காலத்தையும்
सहायसामर्थ्यं	ஆன்பர்களின் சாமர் த்தியக்கதையும்
स्वकर्महेतुं	உமது காரியத்தின் பிரயோஜனத்தையும்
हेतुं च	அதற்கேற்பு வழி பையும்
कुरुष्व	மனதில் கொள்ளும்.

न जानकी मानववंशनाथ त्वया सनाथा सुलभा परेण ।

न चाभिचूडां ज्वलितामुपेत्य न दह्यते वीरवराह कश्चित्

॥ १८ ॥

मानववंशनाथ	“ மனுசுலத்தலைவ !
वीरवराहं	{ உத்தமவீரர்களால் கொண்டாடப்படு பவரே !
त्वया	உம்மை
सनाथा	நாயகராக உடைய
जानकी	ஜானகிகேவியார்
परेण	மேலொருவனால்

सुलभा न	அனுசுலமுடி யாதவன்.
कश्चित्	ஒருவன்
ज्वलितां	கொழுந்துவிட்டெரி யும்
अभिचूडां च	அக்னிஜ்வாலையையும்
उपेत्य	கிட்டு,
न दह्यते न	பொசுக்கப்படாம லிரான்.

स लक्ष्मिर्वाङ्मणमप्रभृष्यं स्वभावजं वाक्यमुवाच रामः ।

हितं च पथ्यं च नयप्रसक्तं ससाम धर्मार्थसमाहितं च

॥ १९ ॥

लक्ष्मिवाक्	பாக்யசாலியாகிய
सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்
लक्ष्मणं	உத்தமணரைப் பார்த்து
अप्रभृष्यं	மறுபதிலுக்கிடம் கொடாததும்
स्वभावजं	பிறவிகுணத்தால் விளைந்ததும்.
हितं च	சமயத்திற்கேற்றதும்

पथ्यं च	நன்மை பயக்கத்தக்க தும்
नयप्रसक्तं	{ கல்யாணகுணங்களுக் கேற்றதாயிருக்கிற தும்
ससाम	தண்ணீரையை விளங் கக்கட்டுகிறதும்
धर्मार्थ- समाहितं च }	{ தர்மத்தினால் விளையும் பயனை நன்கு விளங் கக்காட்டுகிற துமான
वाक्यं	பின்வரும் மொழியை
उवाच	மொழிந்தார்.

॥ २० ॥

प्रवृत्तस्य	மேற்கொண்ட
दुरासदस्य	கஷ்டமான
कार्यस्य	காரியத்தினது
फलं	பயன்
न तु	ஒருபொழுதும்
चित्स्यं न	நினைக்கத்தக்கதன்று.

परिशुष्यता	வாடிப
मुखेन	முகத்தோடு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
	பார்த்து
अथ	பின்வருமாறு
उवाच	மொழிந்தார்.

सस्यानि
निर्वैयिचा
कृतकर्मा
व्यवस्थितः

பயிர்களை
வளரச்செய்து,
நனது தொழிலை செய்
து முடித்தவனாய்
ஆயினன்.

ஷேல்டும- } புரோகமா: }	மலைகளின் மீதும் விரு ஷ்டங்களின் மீதும் உ யர சஞ்சரிக்கின்ற நீரை [வைகளாய் பொழித்து விட்டு, இளைப்பாறுகின்றன.
சலிலம் விசுவ பரிவாஹா:	

श्यामीकृत्वा
 विमदाः
 मातङ्गाः इव
 शान्तवेगाः

கறுக்கச்செய்து,
 மதமொழிந்த
 யானைகள் போலவே
 ஆற்றலடைக்கிக்
 குடக்கின்றன

नमः समीक्ष्याम्बुधरैर्विमुक्तं विमुक्तवर्हाभरणा वनेषु ।

प्रियास्वसक्ता विनिवृत्तशोभा गतोत्सवा ध्यानपरा मयूराः

॥ ३४ ॥

வனேடு “காடுகளில்
மயூரா: மயில்கள்
நம: ஆகாசத்தை
அம்புதீர்: விசுக் மேகங்களில்லாததாய்
சமீட்சய பார்த்து,
விசுக்- } தோகைகளாகிய ஆப
வஹ்ரணா: } ரணங்களை விரித்தா
வைகளாய்

प्रियासु “பாடுகளிடம்
असक्ता: உன்ஸாஹமில்லாத
வைகளாய்
विनिवृत्तशोभा: அதுகு ஞ்றியவை
களாய்
गतोत्सवा: உன்ஸாஹம் ஒழிந்த
வைகளாய்
ध्यानपरा: கவலைகொண்டிருக்
கின்றன.

मनोज्ञगन्धैः प्रियकैरनल्पैः पुष्पातिभारावनताग्रशाखैः ।

सुवर्णगौरैर्नयनाभिरामैर्योतितानीव वनान्तराणि

॥ ३५ ॥

वनान्तराणि “வனப்பிரதேசங்கள்
मनोज्ञगन्धैः நறுமணம் வீசுகின்ற
வைகளும்,
पुष्पातिभारा- } புஷ்ப பாரத்தால்
वनताग्रशाखैः } வளைந்த துணிக்கிளை
யுடையனவும்,

सुवर्णगौरैः தங்கம்போல் மஞ்சள்
நிறமுடையனவும்,
नयनाभिरामैः கண்ணிற்கிரியனவு
अनल्पैः அனேக [மான
प्रियकैः வேங்கை மரங்களால்
उद्योतितानि इव ஒளியுற்றன போலும்.

प्रियान्वितानां नलिनीप्रियाणां वने रतानां कुसुमोद्धतानाम् ।

मदोक्तानां मदलालसानां गजोत्तमानां गतयोऽद्य मन्दाः

॥ ३६ ॥

प्रियान्वितानां “பெண்யானைகளோடி-
ருக்கின்றவைகளும்,
नलिनीप्रियाणां தாமரையோடைகளில்
ஆசையுள்ளவைகளும்,
कुसुमोद्धतानां மலர்களால் செறுக்
குற்றவைகளும்,
मदोक्तानां மதம் மிகுந்து

मदलालसानां மதத்தால் செருக்குற
वने रतानां காட்டில் திரியும் [று
गजोत्तमानां கஜகிரேஷ்டங்களு
गतयोः செய்கைகள் [டைய
अद्य இப்பொழுது
मन्दा: கொடியவைகளாய்
இருக்கின்றன.

व्यभ्रं नमः शस्त्रविधौतवर्णं कृशप्रवाहानि नदीजलानि ।

कह्लारशीताः पवनाः प्रवाप्ति तमोविमुक्ताश्च दिशः प्रकाशाः

॥ ३७ ॥

नमः “ஆகாயம்
व्यभ्रं மேகங்களில்லாததாய்
शस्त्रविधौतवर्णं { தீட்டப்பெற்ற கத்தி
யின் ஒளியுடையதா
யிருக்கிறது.
नदीजलानि ஆறுகளின் ஜலங்கள்
कृशप्रवाहानि { குறைந்த பிரவாகமு
டையவைகளாயிருக்
கின்றன.

पवनाः காற்றுகள்
कह्लारशीताः { செங்கழுநீர் புஷ்பங்க
ளின் ஞ்ளர்ச்சியுடை
யவைகளாய்
प्रवाप्ति வீசுகின்றன.
दिशः च திக்குகளெல்லா மும்
तमोविमुक्ता: இருள் நீக்கினவை
களாய்
प्रकाशा: விளங்குகின்றன.

वित्रास्य कारणवचक्रवाकान् महारवैर्भिन्नकटा गजेन्द्राः ।

सरःसु बुद्धाबुजभूषणेषु विक्षोभ्य विक्षोभ्य जलं पिवन्ति

॥ ४२ ॥

भिन्नகட்டா: } “மதம் ஏறிய
 गजेन्द्राः } யானையரசுகள்
 महारवैः } பிளறுகளால்
 कारणव- } நீர்க்காக்கைகளையும்
 चक्रवाकान् } சக்ரவாகங்களையும்
 विनास्य } அஞ்சச் செய்து,

बुद्धाबुज- } மலர்ந்த தாமரைப்
 भूषणेषु } புஷ்பங்களால் ஆழ
 सरसु } குவாய்ந்து விளங்கு
 जलं } தடாகங்களில் [கின்று
 विक्षोभ्य विक्षोभ्य } ஜலத்தை
 पिवन्ति } கலக்கிக் கலக்கி,
 } குடிக்கின்றன.

व्यपेतपङ्कासु सवालुकासु प्रसन्नतोयासु सगोकुलासु ।

ससारसा रावविनादितासु नदीषु हृष्टा निपतन्ति हंसाः

॥ ४३ ॥

हंसाः } “ஹம்ஸங்கள்
 व्यपेतपङ्कासु } சேறு நீங்கினவும்,
 सवालुकासु } மணல் குன்றுகளோ
 } யுடையனவும்,
 प्रसन्नतोयासु } தெளிந்த நீரையுடை
 } யனவும்,
 सगोकुलासु } பசுமந்தைகளை
 } யுடையனவும்,

रावविनादितासु } ஒலிகளால் பிரதி
 } தவனி ஒலிக்கப்
 } பெற்றவைகளுமான
 नदीषु } நதிகளில்
 हृष्टाः } களிப்புற்றவைகளாய்
 ससारसाः } சாரசப் பசுநிகளோடு
 } கூடவே
 निपतन्ति } முழுகின்றன.

नदीधनप्रस्रवणोदकानामतिप्रवृद्धानिलवर्हिणानाम् ।

प्लवङ्गमानां च गतोत्सवानां हुतं रवाः संप्रति संप्रनष्टाः

॥ ४४ ॥

नदीधन- } “நதிகளுடையவும், மே
 प्रस्रवणोदकानां } கங்களுடையவும், ம
 } லையருவிஜலங்களு
 } டையவும்,
 अतिप्रवृद्धानिल- } புசல்காற்றினுடைய
 वर्हिणानां } வும், மயில்களுடை
 } வும்,

गतोत्सवानां } உத்ஸாஹம் குன்றிய
 प्लवङ्गमानां च } தவளைகளுடையவும்,
 रवाः } ஒலிகள்
 संप्रति } இப்பொழுது
 हुतं } ஏககாலத்தில
 संप्रनष्टाः } ஒய்ந்தன.

अनेकवर्णाः सुविनष्टकाया नवोदितेष्वम्बुधरेषु नष्टाः ।

क्षुषार्दिता घोरविषा विलेभ्यश्चिरोषिता विप्रसरन्ति सर्पाः

॥ ४५ ॥

घोरविषाः } “கொடிய விஷமுள்ள
 अनेकवर्णाः } அநேகஜாதி
 सर्पाः } பாம்புகள்
 अम्बुधरेषु } மேகங்கள்
 नवोदितेषु } கிளம்பியிருக்கையில்
 नष्टाः } மறைந்துகிடந்தவை
 } களாய்

चिरोषिताः } வெகுகாலம் ஓரிடத்
 } தில் தங்கி
 क्षुषार्दिताः } பசிமேலிட்ட
 सुविनष्टकायाः } உடல் மெலிந்து
 विलेभ्यः } புற்றுகளினின்று
 विप्रसरन्ति } வெளிவந்து உலாவு
 } கின்றன.

जलं प्रसन्नं कुमुदं प्रभासं क्रौञ्चस्वनः शालिवनं विपक्वम् ।

मृदुश्च वायुविमलश्च चन्द्रः शंसन्ति वर्षव्यपनीतकालम्

॥ ५४ ॥

प्रसन्नं "தெளிந்த
जलं நீரும்,
प्रभासं மலர்ந்த
कुमुदं ஆட்டிலும், [ஓலையும்,
क्रौञ्चस्वनः க்ரொனஞ்சப்புகறியின்-
विपक्वं முற்றிவினாந்த
शालिवनं சென்றெல்பாறும்,

मृदुः மிருதுவான
वायुः च காற்றும்,
विमलः களங்கமற்ற
चन्द्रः च சந்திரனும்,
वर्षव्यपनीतकालं மழை ஓய்ந்த
शंसन्ति காலத்தை
சூசிப்பிக்கின்றன.

मीनोपसंश्रितमेखलानां नदीवधूनां गतयोऽथ मन्दाः ।

कान्तोपसृक्कालसगामिनीनां प्रभातकालेऽथ कामिनीनाम्

॥ ५५ ॥

अथ "இப்பொழுது
मीनोपसंश्रित- } மீன்களாகிற மேகலை
मेखलानां } களை ஆணிர்த்தவைகள்
गाना गान
नदीवधूनां பெண்கள் போன்ற
गतयः பிரவாஹங்கள்
நதிகளுடைய
பிரவாஹங்கள்

कांतोपसृक्काल- } கணவர்களால் ஆடை
गामिनीनां } யப்பட்ட சோம்பேரி
रदायुदाय
कामिनीनां ஸ்திரீகளின்
प्रभातकालेषु வெடியற்காலங்களில்
इव நடைகள் போலவே
मन्दाः மந்தமாயிருக்கின்றன.

सचक्रवाकानि सशैवलानि काशैर्दुकूलैरिव संवृतानि ।

सपत्रलेखानि सरोचनानि वधूसुखानीव नदीमुखानि

॥ ५६ ॥

सचक्रवाकानि "சக்கிரவாகங்கள் தங்
கப்பெற்றவைகளும்,
सशैवलानि பாசி படர்ந்திருக்கிற
வைகளும்
दुकूलैः வெண்பட்டுக்களால்
इव போலிருக்கின்ற
काशैः நாணல்களால் [மர
संवृतानि சூழப்பட்டவைகளு-

नदीमुखानि நதீமுகங்கள்
सरोचनानि கோரோசனைத் திலகங்
களுடையவைகளும்
सपत्रलेखानि பச்சைசூத்திடப்பட்ட
வைகளுமான்
वधूसुखानि ஸ்திரீமுகங்கள்
इव போலவேயிருக்கின்
றன.

प्रफुल्लवाणासनचित्रितेषु प्रहृष्टपादनिक्कृजितेषु ।

गृहीतचापोद्यतचण्डदण्डः प्रचण्डचरोऽथ वनेषु कामः

॥ ५७ ॥

प्रफुल्लवाणासन- } "மலர்ந்த குருஞ்சி, வே
चित्रितेषु } ற்கை இவைகளால்
अप्युत्पन्न விளங்கு
கின்றவைகளும்
प्रहृष्टपाद- } களிப்புற்ற வண்டு
निक्कृजितेषु } லின் நீங்காரங்கொய்ய
டையவைகளுமான
वनेषु வனங்களில்

अथ இப்பொழுது
कामः மன்மதன்
गृहीतचापोद्यत- } கய்யில் தரித்த வில்லை
चण्डदण्डः } யுயர எடுத்து கொடி
ய தண்டனை விதிக்க
கின்றவனாய்
प्रचण्डचारः வலுக்கொண்டு
திரிகின்றான்.

लोकं सुवृष्ट्या परितोषयित्वा नदीस्तटाकानि च पूरयित्वा ।

निष्पन्नसस्यां वसुधां च कृत्वा त्यक्त्वा नभस्तोयधराः प्रनष्टाः ॥ ५८ ॥

தோயதரா: “மேகங்கள்
லோகம் உலகத்தை
சுவृஷ்ட்யா நல்ல மழையால்
பரிதோஷயி:வா மகிழ்ந்துவிட்டு,
நதிகளையும்
தடாகங்களையும்
பூரயி:வா நீரால் நிரப்பிவிட்டு,

வசுதா் வ பூம்பையையும்
நிஷ்பன்னசயா் வினாந்த பயிருடைய
தாய்
கூ:வா செய்துவிட்டு,
நப: ஆகாசத்தை
த்யக்:வா விட்டு,
ப்ரநஸ்த: ஒருந்தை.

प्रसन्नसलिलाः सौम्य कुरीभिर्विनादिताः । चक्रवाकगणाकीर्णा विभान्ति सलिलाशयाः॥

சௌம்ய “அப்பா!
சலிலாசயா: நீர்நிலைகள்
ப்ரஸன்னசலிலா: தெளிந்த நீரையுடை
யவையாய்
கூரீभि: அன் தில்களால்

வினாदिता: சத்திக்கப்பெற்றன
வாய்
चक्रवाक- } சக்கிரவாகக்கூட்டங்
गणाकीर्णा: } களால் நிறையப்
பெற்றனவாய்
विभान्ति விளங்குகின்றன.

अन्योन्यबद्धवैराणां जिगीषूणां नृपात्मज । उद्योगसमयः सौम्य पार्थिवानामुपस्थितः ॥

சௌம்ய “அப்பா!
நூபா:ம்: ராஜகுமார!
अन्योन्य- } ஒருவரோடொருவர்
बद्धवैराणां } வைவரம்கொண்டு

जिगीषूणां வெல்ல விரும்பிய
पार्थिवानां மன்னர்களுடைய
उद्योगसमयः போருக்கேற்றகாலம்
उपस्थितः வந்துவிட்டது.

इयं सा प्रथमा यात्रा पार्थिवानां नृपात्मज । न च पश्यामि सुग्रीवमुद्योगं वा तथाविधम् ॥

நூபா:ம்: “ராஜகுமார!
பா:திவா:் மன்னர்களுடைய
सा அந்த
यात्रा படையெடுத்து செல்
ஆதலானது
इयं இப்பொழுதே

प्रथमा ஆரம்பித்துவிட்டது.
सुग्रीवं च சுக்ரீவனையாவது
तथाविधं அப்படிப்பட்டதாகிய
उद्योगं वा முயற்சியையாவது
पश्यामि न நான் காணப்பெறுதவ
ஒக இருக்கின்றேன்.

असनाः सप्तपर्णाश्च कोविदाराश्च पुष्पिताः । दृश्यन्ते बन्धुजीवाश्च श्यामाश्च गिरिसानुषु ॥

गिरिसानुषु மலையடிவாரங்களில்
असना: வேங்கைமரங்களும்,
सप्तपर्णा: च ஏழிலைப் பால்களும்,
कोविदारा: च கரிங்காலிகளும்,

बन्धुजीवा: च பந்துஜீவமரங்களும்,
श्यामा: च ஞாழல்கொடிகளும்,
पुष्पिता: நன்கு பூத்து
दृश्यन्ते காணப்படுகின்றன.

हंससारसचक्राद्वैः कुररैश्च समन्ततः । पुलिनान्यवकीर्णानि नदीनां पश्य लक्ष्मण ॥६३॥

लक्ष्मण "लक्ष्मண !
 हंससारस- } ஹம்ஸம், ஸாஸம்,
 चक्राद्वैः } சக்கரவாகம் என்
 कुररैः च } கிற பக்கதிகளாலும்,
 அன்றில்களாலும்

समन्ततः எங்கு பார்த்தாலும்
 अवकीर्णानि நிறைந்து விளங்கு
 नदीनां நதிகளுடைய [கின்ற
 पुलिनानि மணல்க்குன்றங்களை
 पश्य பார்.

चत्वारो वार्षिका मासा गता वर्षशतोपमाः । मम शोकाभिभूतस्य सौम्य सीतामपश्यतः ॥

सौम्य "அப்பா !
 सीता சீதையை
 अपश्यतः காணுது
 शो हाभिभूतस्य சோகத்தில் மூழ்கிக்
 கிடக்கும்

चत्वारः நான்கு
 वार्षिका: மழைக்காலத்திய
 मासा: மாதங்களுடம்
 वर्षशतोपमा: நூறு வருஷங்கள்
 गता: போல
 कृतिरन्तः கழிந்தன.

चक्रवाकीव भर्तारं पृष्ठतोऽनुगता वनम् । विषमं दण्डकारण्यमुद्यानमिव चाङ्गना ॥ ६५ ॥

अङ्गना "எழின் மங்கையாகும்
 அவள்
 चक्रवाकी சக்கரவாகப்பேடு
 भर्तारं சேவலை
 इव எவ்வாறோ அவ்வாறே
 विषमं கொடிய

दण्डकारण्यं தண்டகாரண்யம்
 वनं வனத்திற்கு [எனும்
 उद्यानं பூஞ்சோலைக்கு
 इव च எங்ஙனமோ அங்
 पृष्ठतः பின்பற்றி [நனமே
 अनुगता தொடர்ந்துவந்தான்.

प्रियाविहीने दुःखार्ते हतराज्ये विवासिते । कृपां न कुरुते राजा सुग्रीवो मयि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण "லக்ஷ்மண !
 प्रियाविहीने மனைவியை விட்டுப்
 பிரிந்து
 दुःखार्ते துயரப்பட்டுக்கொண்
 டிருப்பவனும்,
 हतराज्ये ராஜ்யத்தை இழந்து

विवासिते காட்டிற்கு அனுப்பப்
 பட்டவனுமாகிய
 मयि என் விஷயத்தில்,
 सुग्रीवः राजा சுக்ரீவமன்னன்
 कृपां கிருபையை
 न कुरुते செய்யா திருக்கொண்.

अनाथो हतराज्योऽयं रावणेन च धर्षितः । दीनो दूरगृहः कामी मां चैव शरणं गतः ॥
 इत्येतैः कारणैः सौम्य सुग्रीवस्य दुरात्मनः । अहं वानरराजस्य परिभूतः परन्तप ॥६८॥

परन्तप "சத்ருக்களைத் தனிக்
 கச்செய்வவனே !
 सौम्य அப்பா !
 अयं இந்ந
 अहं நான்
 अनाथः அனாதைகளும்

हतराज्यः ராஜ்யத்தைப் பறி
 கொடுத்தவனாகவும்
 रावणेन ராவணனால்
 धर्षितः च வஞ்சிக்கப்பட்டவன
 கவும்

தின: கய்யாஸாநாதவனாகவுந்
 தூரதேசத்தனாகவுந்
 காமி தன்னையே
 மாங்க சரணாமாய் அடைந்து
 ஶரண ராத: புவ விட்டவனாகவுந்
 இதி பூத: இவைகளாகிற் இந்

காரண: என்னக்காரல்
 தூராமன: கெட்ட கோக்குடைய
 வானராஜஸ்ய வானரமன்னனாகிய
 சுமீவஸ்ய சுக்ரீவனாகு
 பரிபூத: அவமதிப்பிற்குப் பா
 த்திரமாயிருக்கிறேன்.

ச காலம் பரிசங்க்யாய சிதாயா: பரிமார்பணே ।

கூதார்த்த: சமயம் க்ருதா தும்திநாவபுத்யதே ॥

ச: “அவன்
 சிதாயா: சிதையை
 பரிமார்பணே தேடும் விஷயத்தில்
 சமயம் க்ருதா உறுதிகூறிவிட்டு,
 காலம் ஏற்றகாலத்தை
 பரிசங்க்யாய தீர்மானித்துவிட்டு,

கூதார்த்த: { தனது மனோரதங்கள்
 கைக்கூடப்பற்றவ
 தும்தி: நிய எண்ணமுடைய
 வனாபு
 அவபுத்யதே ந கவனியாதிருக்கின்
 ருள்.

தவ் பரிவஸ்ய ச கிஷ்கிந்யாங் பூஹி வானரபுஜ்வம் । மூர்த் தாம்யசுரே சக்த் சுமீவ் வசனாமம் ॥

தவ் ச “நீயே
 கிஷ்கிந்யாங் கிஷ்கிந்நைக்கு
 பரிவஸ்ய சென்று,
 தாம்யசுரே அல்பசகத்தில்
 சக்த் முழுக்கிக்குட்கும்
 மூர்த் அசடாகிய

வானரபுஜ்வம் வானரத்தலவனாகிய
 சுமீவ் சுக்ரீவனிடம்
 மம வசனாத் நான் சொன்னதாகப்
 பின்வருமாறு
 பூஹி சொல்லுவாயாக.

அர்திநாஸுபபந்நானாங் பூவ் சாப்யுபகாரிணாம் । அாசாங் சங்குத்ய யோ ஹந்தி ச லோகே புரூபாதம: ॥

ய: “எவனெருவன்
 பூவ் முதலில்
 உபகாரிணாங் உபகாரம் செய்தவர்
 களுந்
 அர்திநாங் அபி கைம்பாறை வேண்டு
 கின்றவர்களுமான
 உபபந்நானாங் உரியவர்களுக்கு

அாசாங் மனோரதத்தை
 சங்குத்ய வாக்களித்துவிட்டு
 ஹந்தி செய்யாதொழிகின்
 ருனே

ச: ச அவன்தான்
 லோகே உலகின்
 புரூபாதம: மானிடப்பதர்.

சுபம் வா யதி வா பைபம் யோ ஹி வாக்யஸுதிரிதம் । சஸ்யேந பரிஸுஹிதி ச விர: புரூபாதம: ॥

ய: “எந்த
 விர: தர்மவீரன்
 உதிரிதம் வாக்களிக்கப்பட்ட
 வாக்யம் சொல்லை
 சுபம் வா சுலபமாயிருந்தாலும்
 சரி,

பாபம் யதி வா கஷ்டமாயிருந்தாலும்
 சரி
 சஸ்யேந சொன்னபடியே
 பரிஸுஹிதி செய்துமுடிக்கின்
 ச: ஹி அவன்தான் [ஹனே
 புரூபாதம: புருஷோத்தமன்.

कृतार्था ह्यकृतार्थानां मित्राणां न भवन्ति ये । तान्मृतानपि क्रव्यादाः कृतघ्नान्नोपयुज्यते ॥

ये	“எவர்கள்	भवन्ति न	ஆகின்றார் இல்லையே
अकृतार्थानां	{ செய்யவேண்டிய காரி யங்களை செய்து மு டிக்கப்பெறாதவர்க ளான	तान्	அந்த
मित्राणां	உதவிபுரிந்தவர்க ளுக்கு	कृतघ्नान्	செய்ததன் றி மறந்த வர்களை
कृतार्थाः	கைமாறுசெய்தவர் களாய்	मृतान् अपि	பிணமாய்ப் போனவர் களாயினும்
		क्रव्यादाः हि	மாம்சத்தை புஜிக்கும் நாய்நரிகள்கூட
		उपयुज्यते न	தீண்டமாட்டாது.

नूनं काञ्चनपृष्ठस्य विकृष्टस्य मया रणे । द्रष्टुमिच्छति चापस्य रूपं विद्युद्गणोपमम् ॥७४॥

रणे	“போரில்	विद्युद्गणोपमं	மின்னல்கணங்களுக்
मया	என்னால்	रूपं	ரூபத்தை [கொப்பா
विकृष्टस्य	வளைக்கப்பட்ட	द्रष्टुं	நேரில் கண்டுகொள்ள
काञ्चनपृष्ठस्य	பொன் பின்புறமுள்வ	इच्छति नूनं	விரும்புகிறான்
चापस्य	வில்லினது		- போலும்.

घोरं ज्यातलनिघोषं क्रुद्धस्य मम संयुगे । निर्घोषमिव वज्रस्य पुनः संश्रोतुमिच्छति ॥

संयुगे	“போரில்	निघोषं	முழுக்கத்தை
क्रुद्धस्य	கிணங்கொண்ட	इव	நிகர்த்ததுமான
मम	எனது	ज्यातलनिघोषं	நாணின் ஒசையை
घोरं	அசஹ்யமான திங்கை விளைவிக்க வல்லதும்,	संश्रोतुं	கேட்க
वज्रस्य	வஜ்ராயுதத்தினுடைய	इच्छति पुनः	விரும்புகின்றான்
			போலும்.

काममेवं गतेऽप्यस्य परिज्ञाते पराक्रमे । त्वत्सहायस्य मे वीर न चिन्ता स्यान्नृपात्मज ॥

वीर	“சூரனே!	परिज्ञाते	யாவராலும் ஒப்புக்
नृपात्मज	ராஜகுமார!		கொள்ளப்பட்டதான
त्वत्सहायस्य	உன்னைத் துணையாகக் கொண்ட	पराक्रमे	பராக்கிரமவிஷயத்தில்
मे	எனக்கு	अस्य	இவனுக்கு
एवं गते	இப்படிப்பட்டதாய்	चिन्ता अपि	அரளுதலென்பதே
		कामं स्यात् न	எள்ளளவும் உண்டாக வில்லை.

यदर्थमयमारम्भः कृतः परपुरंजय । समयं नाभिजानाति कृतार्थः पुवगेश्वरः ॥ ७५ ॥

परपुरंजय	“எப்பவும் எதிலும் ஜயசூலியே!	समयं	அவனது பிரதிக்கை யை
यदर्थ	எதுகாரணமாய்	पुवगेश्वरः	வானரமன்னன்
अर्थ	இந்த	कृतार्थः	தன் காரியங்கைகூடப்
आरम्भः	(வாடி) வதையானது		பெற்றவனாய்
कृतः	செய்யப்பட்டதோ, அந்த	अभिजानाति न	மறந்துவிட்டான்.

वर्षासमयकालं तु प्रतिज्ञाय हरीश्वरः । व्यतीतांश्चतुरो मासान्विहरन्नावबुध्यते ॥ ७८ ॥

तु “இவ்விஷயத்தில்
வर्षासमयकालं மழைக்காலம் கழிந்து
அடுத்தகாலத்தை
प्रतिज्ञाय பிரதிக்கொஞ்செய்து
விட்டு,

हरीश्वरः வானாமன்னன்

विहरन् சிற்றின்பத்தின்பொழுது
தூபோக்கிக்கொண்டு
चतुरः நான்கு
मासान् மாதங்களும்
व्यतीतान् கழிந்துவிட்டதை
अवबुध्यते न நினைவாதிருக்கின்றான்.

सामात्यपरिषत्क्रीडनानमेवोपसेवते । शोकदीनेषु नास्मासु सुग्रीवः कुरुते दयाम् ॥ ७९ ॥

सुग्रीवः “சக்ரீவன்
சாமாत्यपरிஷத் { அரண்மனையிலுள்ள
பரிஜனங்களுோடு
கூடினவனாய்
கீடந் { சிற்றின்பத்தில் காலத்
தைக்கழித்துக்கொ
ண்டு

पानं एव குடிப்பதிலேயே
उपसेवते மூழ்கிக்கிடக்கிறான்.
शोकदीनेषु சோகத்தால் தபிக்கும்
अस्मासु நம் விஷயத்தில்
दयां கிருபையை
कुरुते न செய்யாதிருக்
கின்றான்.

उच्यतां गच्छ सुग्रीवस्त्वया वत्स महाबल । मम रोषस्य यद्रूपं ब्रूयाश्चैनमिदं वचः ॥

महाबल “மகாசக்திவானாகிய
वत्स குழந்தாய்!
गच्छ நீயே போய்வா.
त्वया உன்னால்
सुग्रीवः சக்ரீவன்
मम எனது
रोषस्य கோபத்தினது

रूपं ஸ்வரூபம்
यत् எதுவோ அது
उच्यतां சொல்லப்பட்டும்.
एनं இவனிடம்
इदं பின்வரும்
वचः च சொல்லையும்
ब्रूयाः நீ சொல்வாயாக.

न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा वालिपथमन्वगाः ॥

सुग्रीव “சக்ரீவ!
येन எந்த வழியாய்
वालि வாலி
हतः கொல்லப்பட்ட
गतः சென்றானே, அந்த
पन्थाः च வழி இன்னும்

संकुचितः न அடைப்பட்டுப்
போகவில்லை.
समये சொன்னபடி நடப்
तिष्ठ நிலையாய் நில்? [பதில்
वालिपथं வாலியின் வழியை
अन्वगाः मा நீ பின்பற்றுகே.

एक एव रणे वाली शरेण निहतो मया । त्वां तु सत्यादतिक्रान्तं वधिष्यामि सबान्वयम् ॥

मया “என்னால்
रणे போரில்
शरेण ஒரு பாணத்தால்
वालि வாலி [யாய்
एकः एव ஒருவன் மட்டும் தனி-
निहतः கொல்லப்பட்டான்.

सत्यात् சொன்ன சொல்லி
अतिक्रान्तं தடுமாறிய [விருந்து
त्वां तु உன்னையே வென்றால்
सबान्वयं சுற்றத்தாரோடு
சேர்த்தே
वधिष्यामि கொல்லப்போகிறேன்

तदेवं विहिते कार्ये यद्धितं पुरुषर्षभ । तत्तद्ब्रूहि नरश्रेष्ठ त्वर कालव्यतिक्रमः ॥ ८३ ॥

नरश्रेष्ठ { “மாணிடர்க்களில்
எனக்கு மிகவும் அ
ருமையான
புருஷோத்தம!
ஆகையால்
இப்படியாய்
காரியம் இருக்கையில்
நன்மை செய்தவனு
க்கு ஏற்ற உபகாரம்

यत् तत् ब्रूहि कालव्यतिक्रमः त्वर
எதுவோ,
அதையெல்லாம்
நேரில் தெரிவி.
காலம் ஏற்கனவே
வினில் கழிந்துவிட்
டது ;
அவசரப்படு.

कुरुष्व सत्यं मयि वानरेश्वर प्रतिश्रुतं धर्मवेक्ष्य शाश्वतम् ।

मा वालिनं प्रेत्य गतो यमक्षयं त्वमद्य पश्ये मम चोदितैः शरैः ॥ ८४ ॥

वानरेश्वर “வானரமன்னா!
மயி என் விஷயத்தில்
புதிசுர்த் வாக்களரித்ததை
சாஸ்தத் எதையும் ஆளிக்க
வல்லதாக்கிய
தர்மம்மொன்றையே
அவேஷ்ய சர்வவுமாய்க்
கொண்டு,
சத்யம் பிரயோஜனம்
பெற்றதாய்
கருஷ்வ செய்வாயாக.

अद्य त्वं मम चोदितैः शरैः प्रेत्य यमक्षयं गतः वालिनं मा पश्ये
இப்பொழுது
நீயும்
எனது
ஆக்ஞையைக் கொண்
டு வெளிவரும்
பாணங்களால்
மாண்டு,
யமலோகத்தை
அடைந்து
வாலின
வாலியை நேரில்
தரிசிக்கவேண்டாம்”.

स पूर्वजं तीव्रविबुद्धकोपं लालप्यमानं प्रसमीक्ष्य दीनम् ।

चकार तीव्रां मतिमुग्रतेजा हरीश्वरे मानववंशवर्धनः ॥ ८५ ॥

मानववंश- } मनुवம்சத்தைப்
वर्धनः } பெருமைப்படுத்து
கின்றவரும்
उग्रतेजाः मकरा कोपिवृद्धरुमा
கிய
सः அவர்
पूर्वजं தமயனாரை
तीव्रविबुद्धकोपं அளவுகடந்த கோபத்
திறுப்பவராகவும்,

दीनं உள்ளமுருகி
लालप्यमानं புலம்பிக்கொண்டிருக்க
கிறவராகவும்
प्रसमीक्ष्य நன்கு கவனித்து,
हरीश्वरे வானர மன்னன்
விஷயத்தில்
तीव्रां மிகக் கொடுமையான
मतिं தீர்மானத்தை
चकार கொண்டுவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10597

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1345



एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தியோராவது ஸர்க்கம் || ३१ ||

अङ्गदेन कुक्ष्य लक्ष्मणस्यागमनकथनम्—அங்கதன் சினங்கோண்ட லக்ஷ்மணரின் வரவைத் தெரிவிப்பது.

स कामिनं दीनमदीनसत्त्वं शोकाभिपन्नं समुदीर्णकोपम् ।

नरेन्द्रसुनुरदेवपुत्रं रामानुजः पूर्वजमित्युवाच

|| १ ||

नरेन्द्रसूनुः	ராஜகுமாரரும்	अदीनसत्त्वं	ஆப்பவும் மனச்
रामानुजः	ஸ்ரீராமர் தம்பியுமா		சோர்வடையாது
सः	அவர், [கிய	समुदीर्णकोपं	கோபம்திகரித்தவரும்
	மனைவியிடம் அதிக	नरेवपुत्रं	சக்கிரவர்த்தியின்
कामिनं	{ வா தஸல்யமுடைய		புதல்வருமான
	வரும்	पूर्वजं	தமயனரைப் பார்த்து
शोकाभिपन्नं	சோகத்தில் மூழ்கி	इति	பின்வருமாறு
दीनं	மனம் கொந்து	उवाच	சொன்னார்.

न वानरः स्थास्यति साधुवृत्ते न मंस्यते कर्मफलानुषङ्गान् ।

न भोक्ष्यते वानरराज्यलक्ष्मीं तथा हि नाभिक्रमतेऽस्य बुद्धिः

|| २ ||

वानरः	“வானரன்	वानरराज्यलक्ष्मीं	வானரராஜ்ய
साधुवृत्ते	நல்லோர்களுமுக்கும்		லக்ஷ்மியை
	வழியில்	भोक्ष्यते न	அவன் அனுபவிக்கப்
स्थास्यति न	நிலைநிற்கமாட்டான்.		போகிறதில்லை.
	{ எக்காரியத்தினால் தற்	तथा हि	அப்படியிருப்பதால்
	கால பயன் கிடைத்	अस्य	இவனது [தான்
कर्मफलानुषङ्गान्	{ திருக்கிறது என்ற	बुद्धिः	புத்தி
	உணர்வுகளை	अभिक्रमते न	நல்வழியில் செல்
मंस्यते न	அவன் அறியான்.		வாதிருக்கின்றது.

मतिक्षयाद्भ्राम्यसुखेषु सक्तस्तव प्रसादाप्रतिकारबुद्धिः ।

हतोऽग्रजं पश्यतु वीर वालिनं न राज्यमेवं विगुणस्य देयम्

|| ३ ||

वीर	“சூரரே !	प्रसादाप्रतिकार-	{ அனுக்கிரகத்திற்குப்
एवं	இப்படிப்பட்ட	बुद्धिः	{ பிரதி உபகாரம் செ
विगुणस्य	துற்புத்தியுடைய		ய்யாத எண்ணமு
राज्यं	ராஜ்யமானது [னுக்கு		டையவனாகிய அவன்
न देयं	கொடுக்கத்தக்க	हतः	கொல்லப்பட்டவனும்
	தன்று;	अग्रजं	தமயனாகிய
मतिक्षयात्	புத்திக்குறைவால்	वालिं	வாலியை
भ्राम्यसुखेषु	சிறிறின்பங்களில்	पश्यतु	நேரில் சென்று
सक्तः	மூழ்கிக் கிடக்கின்றவ		கூண்டிடும்.
तव	தேவரீரது [னாய்		

न धारये कोपमुदीर्णवेगं निहन्मि सुग्रीवमसत्यमद्य ।
हरिप्रवीरैः सह वालिपुत्रो नरेन्द्रपुत्र्या विचयं करोतु

॥ ४ ॥

உதீர்ணவெங்
“ஆதி உக்ரமாய்
எற்பட்டுள்ள
கோபத்தை
நான் ஆடக்கமுடியா
திருக்கிறேன்.
அது இப்பொழுதே
அசत्य சொன்னசொல்
தவறிய

சுதிரீவனை
நிஹ்மி கொல்லுகின்றேன்.
வாலிபுத்ர: வாலியின் புதல்வன்
ஹரிப்ரவீர: வானரோத்தமர்க
சஹ கூட [ளோடு
நரேந்த்ரபுத்ர: ராஜகுமாரியினது
விசயம் தேடுதலை
கரோது செய்யட்டும்”.

तमात्तबाणासनमुत्पतन्तं निवेदितार्थं रणचण्डकोपम् ।

उवाच रामः परवीरहन्ता स्ववेक्षितं सानुनयं च वाक्यम्

॥ ५ ॥

परवीरहन्ता
रामः
निवेदितार्थं
रणचण्डकोपं
आत्तबाणासनं

சத்துருவீரர்களை
ஸ்ரீராமர்[வேறுறுக்கும்
தனது அழிப்பிராயத்
தை வெளியிட்டவரும்
போரில் ஆவேசம்
கொண்டு கோபமுற்
றவரும்
வில்லை தயாராய் எடுத்த
துக்கொண்டு

उत्पतन्तं
तं
स्ववेक्षितं
सानुनयं च
वाक्यं
उवाच

கிளம்பிய
அவரைப் பார்த்தது
தீர்க்காலோசனையின்
பயனழிநுக்கிறதும்
நல்லொழுக்கத்தை
உபதேசிக்கிறதாமாகிய
பின்வரும் சொல்லை
சொன்னார்.

न हि वै त्वद्विधो लोके पापमेवं समाचरेत् । पापमार्येण यो हन्ति स वीरः पुरुषोत्तमः ॥

लोके
त्वद्विधः
एवं
पापं
समाचरेत् न
यः

“உலகில்
உண்ணப்போன்ற
ஒருவன்
இப்படிப்பட்டதாகிய
அடாத செயலை
தீர்மானிக்கமாட்டான்.
எவனொருவன்

आर्येण
पापं
हन्ति वै
सः हि
वीरः
पुरुषोत्तमः

பெருந்தன்மையால்
தீய எண்ணத்தை
ஒழிக்கின்றானே
அவன்தான்
தர்மவீரன் ;
புருஷோத்தமன்.

नेदमद्य त्वया ग्राह्यं साधुवृत्तेन लक्ष्मण । तां प्रीतिमनुवर्तस्व पूर्ववृत्तं च सङ्गतम् ॥ ७ ॥

लक्ष्मण
साधुवृत्तेन
त्वया
अद्य
इदं
न ग्राह्यं

“லக்ஷ்மண!
நல்லொழுக்கமுடைய
உன்னால்
இப்பொழுது
இது
கொள்ளத்தக்கதன்று.

पूर्ववृत्तं
सङ्गतं च
तां
प्रीतिं
अनुवर्तस्व

முன்னடந்த
கூட்டுறவையும்
அந்த
அவனிடத்திலுள்ள
அன்பையும்
பெருமைப்படுத்து.

सामोपहितया वाचा रूक्षाणि परिवर्जयन् । वक्तुमर्हसि सुग्रीवं व्यतीतं कालपर्यये ॥ ८ ॥

காலபர்யே “காலம் கடந்துவிட்ட
விஷயத்தில்
வ்யதீதம் கவனியாதிருக்கின்ற
சுசுரீவம் சக்ரீவனிடம்
ரூக்ஷாணி மனதைப் புண்படுத்தும் சொற்களை

பரிவர்ஜயந் முற்றிலும் விட்டு
பூரித்து
சாமோபஹிதயா சாந்தகுணத்தால்
வெளிவரும்
வாசா சொற்கொண்டு
வக்து அஹ்சி நீ சம்பாஷிக்க
வேண்டும்.”

सोऽग्रजेनानुशिष्टार्थो यथावत्पुरुषर्षभः । प्रविवेश पुरीं वीरो लक्ष्मणः परवीरहा ॥ ९ ॥

பரவீரஹா சத்ருவீரர்களைப்பொ
ழிப்பவரும்,
வீரஃ சூரரும்
புரூஷர்ஷபஃ புருஷோத்தமரு
சஃ அந்த [மாகிய
லக்ஷ்மணஃ லக்ஷ்மணர்

யதாவத் சாஸ்திரமுறப்படி
அக்ரஜன் தமயனரால்
அனுசிஷ்டார்ஃ துட்பங்களை உபதே
சிக்குப்பெற்றவராய்
புரீ நகருக்கு
ப்ரவீவేశ சென்றார்.

ततः शुभमतिः प्राज्ञो भ्रातुः प्रियहिते रतः । लक्ष्मणः प्रति संरब्धो जगाम भवनं कपेः ॥

சுஹமதிஃ நற்புத்தியுடையவரும்
ப்ராஜஃ பிராஞ்ஞமான
லக்ஷ்மணஃ லக்ஷ்மணர்
ததஃ அப்பவும்
சர்ரब्धः கோபாவேசத்திலிருக்
கின்றவராய்

ப்ராதுஃ தமயனது
ப்ரியஹிதே மனங்கோணுது நடக்
கும் விஷயத்தில்
ரதஃ ஆஸக்தியுடையவராய்
கபேஃ வானரத்தினது
பவனம் ப்ரதி மாளிகையை நோக்கி
ஜகாம சென்றார்.

शक्रबाणासनप्रख्यं धनुः कालान्तकोपमः । प्रवृह्य गिरिशृङ्गाभं मन्दरः सानुमानिव ॥
यथोक्तकारी वचनमुत्तरं चैव सोत्तरम् । बृहस्पतिसमो बुद्ध्या मत्वा रामानुजस्तथा ॥
कामक्रोधसमुत्थेन भ्रातुः कोपाग्निना वृतः । प्रभञ्जन इवाग्नीतः प्रययौ लक्ष्मणस्तदा ॥

தவா அப்பொழுது
ராமானுஜஃ ஸ்ரீராமரின் தம்பியும்,
வூஹஸ்பதீஸமஃ பிருகஸ்பதியை
நிகர்த்தவரும்
மந்ரஃ மந்தர
சானுமான் மலை
ஐவ போன்றவருமான
லக்ஷ்மணஃ லக்ஷ்மணர்
அதுஃ தமயனானது

காமக்ரோஷ- } அன்பினகிசயத்தா
சமூத்யேன } லும், கோபத்தாலும்
வெளிவந்த
கோபாग्निना கோபத்தியால்
வூதஃ பற்றப்பட்டு [வராய்
அग्नीतः உத்ஸாஹம் ஒழிந்த-
शक्रबाणासनप्रख्यं இந்திரனது வில்லை
நிகர்த்ததும்
गिरिशृङ्गाभं மலைக்கொடுமுடியை
நிகர்த்ததுமான

धनुः	வில்லை
कालान्तकोपमः	எமன்போன்றவராய்
प्रगृह्य	கையிலெடுத்துக் கொண்டு
सोत्तरं च	விசேஷமான பிரயோஜனத்தோடு கூடியது
उत्तरं एव	சர்வோத்திருஷ்டவுடைய மான
वचनं	(ஸ்ரீராமா) நியமினத்தை

बुद्ध्या	துண்ணறிவால்
सत्त्वा	நினைத்து
तथा	அப்படியே
यथोक्तकारी	சொல்லப்பட்டவண்ணமே செய்கிறவராய்
प्रभञ्जनः	கற்று
इव	போலவே
प्रययौ	நடந்தார்.

सालतालाश्वकर्णाश्च तरसा पातयन् बहून् । पर्यस्यन् गिरिकूटानि द्रुमानन्यांश्च वेगतः ॥

शिलाश्च शकलीकुर्वन् पद्भ्यां गज इवाशुगः । दूरमेकपदं त्यक्त्वा ययौ कार्यवशाद्भुतम् ॥

कार्यवशात्	காரியத்தின் பெருமையால்
बहून्	அனேக
सालतालाश्व- कर्णान् च	ஆச்சா, பனை, அச்வகர்ணம் இவைகளையும்
अन्यान्	இன்னும் இதர
द्रुमान् च	மாங்களையும்
तरसा	வேகமாய்
पातयन्	போத்துக்கொண்டும்
गिरिकूटानि	மலைகிரங்களை
वेगतः	வேகமாய்
पर्यस्यन्	சுற்றிக்கொண்டும்

एकपदं	ஒவ்வொரு அடியையும்
दूरं त्यक्त्वा	எட்டி எட்டி வைத்துக் கொண்டு,
आशुगः	வேகமாய் நடக்கின்ற
गजः इव	யானைபோல் [வராய்]
पद्भ्यां	இரு கால்களாலும்
शिलाः	சிறு கற்களை
शकलीकुर्वन् च	உருட்டித்தள்ளிக் கொண்டே
दुतं	வேகமாய்
ययौ	நடந்தார்.

तामपश्यद्बलाकीर्णां हरिराजमहापुरीम् । दुर्गामिश्वाकुशार्दूलः किष्किन्धां गिरिसङ्कटे ॥

इश्वाकुशार्दूलः	இசுத்வாகுஷார்டூல் திலகராசுமவர்
हरिराजमहापुरीं	வானரமன்னனது ராஜதானியும்
बलाकीर्णां	சைனியங்களால் நிறைந்துள்ளதும்

गिरिसङ्कटे	இருமலைகளினிடக்கில்
दुर्गां	புகுதற்கரியதாயிருக்
तां	அந்த [கருதுமான
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையை
अपश्यत्	பார்த்தார்.

रोषात्मस्फुरमाणोष्ठः सुग्रीवं प्रति लक्ष्मणः । ददर्श वानरान्भीमान्किष्किन्धाया बहिश्चरान् ॥

किष्किन्धायाः	கிஷ்கிந்தையினது
बहिश्चरान्	வெளியில் சுஞ்சரித்து க்கொண்டிருக்கின்ற
भीमान्	கொடிய
वानरान्	வானரர்களை

ददर्श	கண்டார்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
सुग्रीवं प्रति	சுகிரீவனை நினைத்து
रोषात्	சினத்தால்
स्फुरमाणोष्ठः	உதடுதடித்தார்.

तं दृष्ट्वा वानराः सर्वे लक्ष्मणं पुरुषर्षभम् । शैलशृङ्गाणि शतशः प्रवृद्धांश्च महीरुहान् ॥
जगृहुः कुञ्जरप्रख्या वानराः पर्वतान्तरे ॥ १८ ॥

पर्वतान्तरे பர்வதத்தினிடுக்கி
லிருந்த
குஜரப்ரஹ்யா: யானைகளை நிகர்த்த
வானரா: வானரர்களும்
வானரா: மற்றுமுள்ள வானரர்
கள்
सर्वे எல்லோரும்
पुरुषर्षभं புருஷோத்தமராகிய

तान् गृहीतप्रहरणान् हरीन् दृष्ट्वा तु लक्ष्मणः । बभूव द्विगुणं क्रुद्धो बह्विन्धन इवानलः ॥

लक्ष्मणः लக்ஷ்மணர்
तु அப்பொழுது
तान् அந்த
हरीन् வானரர்களை
{ அடிப்பதற்கேற்ற கரு
விகளைக் கையில் கொ
ண்டிருக்கின்றவர்க
ளாக

तं ते भयपरीताङ्गाः क्रुद्धं दृष्ट्वा पुवङ्गमाः ।

ते पुवङ्गमाः அந்த வானரர்கள்
तं அவரை
कालमृत्युयुगान्ताभं யுகாந்தகாலத்திய
யமனை நிகர்த்து
क्रुद्धं சினங்கொண்டிருப்
दृष्ट्वा பார்த்து, [பவராய்

ततः सुग्रीवभवनं प्रविश्य हरिपुङ्गवाः । क्रोधमागमनं चैव लक्ष्मणस्य न्यवेदयन् ॥ २१ ॥

ततः அப்பொழுது
हरिपुङ्गवा: வானரோத்தமர்கள்
सुग्रीवभवनं சுக்ரீவனது மாளி
प्रविश्य சென்று [கைக்கு

तारया सहितः कामी सक्तः कपिवृष्टो रहः । न तेषां कपिवीराणां शुश्राव वचनं तदा ॥

तदा அப்பொழுது
कामी பெண்பித்தனாய்
तारया தாயோடு
सहितः கூடி
रहः ஏகாந்தத்தில்
सक्तः மூழ்கிக் கிடந்த

तं लक्ष्मणं அந்த லக்ஷ்மணரை
दृष्ट्वा பார்த்து,
शैलशृङ्गाणि மலைச்சிகரங்களையும்
प्रवृद्धान् மிகப் பெரிய
महीरुहान् च விருஷங்ககளையும்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
जगृहुः எடுத்துக்கொண்
டார்கள்.

वभूव द्विगुणं क्रुद्धो बह्विन्धन इवानलः ॥

दृष्ट्वा பார்த்து,
बह्विन्धनः அதிகமாய் விறகூட்ட
ப்பட்ட
अनलः इव தியென
द्विगुणं இருமடங்கு
क्रुद्धः சினங்கொண்டவராக
बभूव ஆயினர்.

कालमृत्युयुगान्ताभं शतशो विदुता दिशः ॥

भयपरीताङ्गाः உள்ளம் நடுங்கியவர்
களாய்
दिशः எல்லா திக்குகளிலும்
शतशः நூற்றுக்கணக்காக
विदुता: ஒடிப்போய்விட்டார்
கள்.

लक्ष्मणस्य लக்ஷ்மணருடைய
आगमनं च வரவையும்
क्रोध एव கோபத்தையும்
न्यवेदयन् தெரிவித்தார்கள்.

कपिवृष्टः வானரோத்தமன்
तेषां அந்த
कपिवीराणां வானர வீரர்களின்
वचनं சொல்லை
शुश्राव न காதில் போட்டுக்
கொள்ளவில்லை.

ततः सचिवसंदिष्टा हरयो रोमहर्षणाः । गिरिकुञ्जरमेघाभा नगर्या निर्ययुस्तदा ॥ २३ ॥

ததா
 கிரிகுலர்-
 மெயாபா: }

அப்பொழுது
 மலைகளையும், யானை
 களையும், மேகங்களையும்
 நிகர்த்து

रोमहर्षणाः பயங்கரமாயிருக்
 हरयः வானரங்கள் [கின்ற

नखदंष्ट्रायुधा वीराः सर्वे विकृतदर्शनाः । सर्वे शार्दूलदर्पाश्च सर्वे च विकृताननाः ॥२४॥

सर्वे
वीराः

எல்லோரும்
சூரர்கள் ;

நகத்தையுடைய பற்களையும் ஆயுதமாகவுடையவர்கள் ;

विकृतदर्शनाः பயங்கரமான தோற்ற
 முடையவர்கள் ;

दशनागबलाः केचित्केचिद्दशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥२५॥

केचित् सिलार्
दशनागबलाः பத்து யாளை பலமு

டையவர்களாயும்,
केचित् சிலர்

दशगुणोत्तराः {

 அதற்குப் பத்தும

 டங்கு மேலானவர்

 களாயும்,

सन्ति चौघबलाः केचित्केचिद्वायुबलोत्तराः । अप्रमेयबलाः केचित्त्रासन्हरिपुङ्गवाः ॥

केचित्	சிலர்
ओघबलाः च	பலர்களின் பலமுடை

केचित् சிலர் யவர்களாயும்,

वायुबलान्तरा: { वायुवर्धनं वेदकृत्
 { कु मूर्धन्यवर्धक
 { नान्यम्,

प्रतिपूर्णमिवाकाशं संछन्नमिव तद्वनम् । तेन वानरसैन्येन सुग्रीवस्य महात्मनः ॥ २७ ॥

महात्मनः मकार, त्, मा, वा, क्, य
सुग्रीवस्य சுக்ரீ, வ, ன, து

तेन
 वानरसैन्येन

அந்த
 வானரசைன்யத்தால்

सत्	அந்த
वनं	வனம்

சசிவசுந்திரா: மந்திரிகளது ஆக்ஷை
பெற்றவர்களாய்

ततः अन्त
नगर्याः पट्टणाத்திவிருந்து

நிரியு: வெளிப் புறப்பட்டார்
 கள்.

सर्वे च
आर्द्रिलदर्पाः

யுடையவர்கள்;

सर्वं च
विकृताननाः

ஞடையவர்கள்.

केचित् मिवां

नागसहस्रस्य श्रुतिरम् याज्ञेक्ये
तुल्यविक्रमाः निकर्कत पराक्किरम्

முடையவர்களாயும்

बभूवुः ॐ॥ कं कृ णां.
अप्रमेयबलाः केचित्तत्रात्मनःपिबन्ताः ॥

सन्ति इन्द्रकिंनराणां कणाः ।

தலை	அவ்வளவு தலை
கேசித்	சில
தமிழ்நாடு	தமிழ்நாடு தலை

ஹரிபுகழ்: வானொரீ தீதமாகி
 அபரமேயபலா: அளவிடமுடியாத பல

முண்டியவர்களாய்
 ஆசந் இருந்தார்கள்.

இவ
சங்கத்
தமிழ்
பாட்டு
காலம்
பெரிய
பாட்டு
காலம்
பெரிய
பாட்டு
காலம்

சஞ்ஞ முற்றிலும் மறைக்கப்
பட்டதாகவும்
आकाशं इव இடைவெளியெல்லா

முமே
நிறைந்ததுமா

யிருந்தது.

वाणशल्यस्फुरजिह्वः सायकासनभोगवान् । स्वतेजोविषसङ्घातः पञ्चास्य इव पन्नगः ॥

वाणशल्य- } பாண துணிகளாகிற
स्फुरजिह्वः } துடிக்கும் நாக்கையு
டைய தும்,

सायकासन- } வில்லாகிற படத்தை
भोगवान् } யுடைய தும்,

स्वतेजोविष- } தனது தேஜஸ்ஸாகிற
सङ्घातः } விஷப்பெருக்கையு
டைய துமான

पञ्चास्यः } ஐந்து தலை
पन्नगः } நாகம்
इव } போல் விளங்கினார்.

तं दीप्तमिव कालाग्निं नागेन्द्रमिव कोपितम् । समासाद्याङ्गदस्त्रासाद्विषादमगमद्भृशम् ॥३४॥

अङ्गदः } அங்கதன்
कालाग्निं इव } பிரளயா க்னியைப்
போல்

दीप्तं } ஜ்வலித் துக்கொண்டி-
ருந்தவரும்

नागेन्द्रं } சர்ப்பராஜனை
इव } போலவே

कोपितं } கோபம் கொண்டிருப்
பவருமான

तं } அவரை
समासाद्य } அணுகி,
वासात् } பயத்தால்
भृशं विषादं } மிக மனக்கவலையை
अगमत् } அடைந்தான்.

सोऽङ्गदं रोषताम्राक्षः संदिदेश महायशः । सुग्रीवः कथ्यतां वत्स ममागमनमित्युत ॥

महायशः } பெரும் புகழ் படைத்
தவரும்

रोषताम्राक्षः } கோபத்தால் சிவந்த
கண்களையுடையவரு
सः } அவர் [மான
अङ्गदं } அங்கதனை பார்த்து
संदिदेश } பின்வருபாறு
கட்டளைபிட்டார்.

वत्स } “குழந்தாய் !
सुग्रीवः } சுக்ரீவன்
मम } எனது
आगमनं } வரவு
इति उत } பின்கண்டவாறு
कथ्यताम् } தெரிவிக்கப்பட்டும்.

एष रामाजुजः प्राप्तस्त्वत्सकाशमरिन्दमः । भ्रातुर्व्यसनसंतप्तो द्वारि तिष्ठति लक्ष्मणः ॥

एषः } “இந்த
रामाजुजः } ராமரின் தம்பியும்
अरिन्दमः } சத்ருசம்ஹாரகரும்
भ्रातुः } தம்பயனது
व्यसनसन्तप्तः } துன்பம் கொண்டி-
ருக்கிறவருமான

लक्ष्मणः } லக்ஷ்மணர்
त्वत्सकाशं } உம்மிடத்திற்கு
प्रासः } வந்தவராய்
द्वारि } வாசலில்
तिष्ठति } காத்து நிற்குகொண்
டிருக்கின்றார்.

तस्य वाक्ये यदि रुचिः क्रियतां साधु वानर । इत्युत्त्वा शीघ्रमागच्छ वत्स वाक्यमिदं मम ॥

वानर } “வானரரே !
तस्य } அவருடைய
वाक्ये } சொல்லில்
रुचिः } ஊக்கம்
यदि } உண்டெனில்
साधु } நல்லபடி
क्रियतां } செய்யப்பட்டும்.

वत्स } குழந்தாய் !
मम वाक्यं } எனது சொல்லாகிய
इदं } இதை
इति } மேற்கண்டவாறு
उक्त्वा } சொல்லிவிட்டு,
शीघ्रं } விரைவில்
आगच्छ } திரும்பிவா ”.

लक्ष्मणस्य वचः श्रुत्वा शोकाविष्टोऽङ्गदोव्रवीत् । पितुः समीपमागम्य सौमित्रिरयमागतः ॥

அங்கதன்
லக்ஷ்மணச्य
வசு:
श्रुत्वा
शोकाविष्टः
पितुः

அங்கதன்
லக்ஷ்மணாருடைய
வார்த்தையை
கேட்டு.
சோகாக்கிராந்தனாய்
கிறற்ப்பனது

समीपं
आगम्य
सौमित्रिः
अयं
आगतः
अववीत्

அருகாமையில்
சென்று,
“ லக்ஷ்மணார்
இதே
வந்திருக்கிறார் ” என
சொன்னான்.

अथाङ्गदस्तस्य वचो निशम्य संभ्रान्तभावः परिदीनवक्त्रः ।

निपत्य तूर्णं नृपतेस्तरस्वी ततः कुमारश्चरणौ ववन्दे

॥ ३९ ॥

अथ
तरस्वी
कुमारः
अङ्गदः
तस्य
वचः
निशम्य

அதன்மேல்
தையசாஸியும்
இளவரசமாகிய
அங்கதன்
அவருடைய
சொல்லை
மனதினுள் ஆராய்ச்சி
செய்து அறிந்து,

ततः
सम्भ्रान्तभावः
परिदीनवक्त्रः
नृपतेः
चरणौ
तूर्णं
निपत्य
ववन्दे

அதனால்
உள்ளம் சிதறியவனாய்
முகம் வாடியவனாய்
மன்னனுடைய
பாதங்களில்
வினாவிச்
விழுந்து,
சேவித்தான்.

संगृह्य पादौ पितुरय्यतेजा जग्राह मातुः पुनरेव पादौ ।

पादौ रुमायाश्च निपीडयित्वा निवेदयामास ततस्तमर्थम्

॥ ४० ॥

अय्यतेजाः
पितुः
पादौ
संगृह्य
पुनः एव
मातुः
पादौ

கிறந்தேஜஸ்ஸுடைய
யவனாகிய அவன்
கிறற்ப்பனது
பாதங்களில்
சேவித்துவிட்டு,
அதன்மேல்
தாயினது
பாதங்களை

जग्राह
रुमायाः
पादौ च
निपीडयित्वा
ततः
तं
अर्थं
निवेदयामास

சேவித்தான்.
உருமையினது
பாதங்களையும்
சேவித்துவிட்டு,
அதன்மேல்
அந்த
செய்தியை
தேரினத்தான்.

स निद्राग्लानिसंवीतो वानरो न विबुद्धवान् । बभूव मदमत्तश्च मद्नेन च मोहितः ॥ ४१ ॥

निद्राग्लानिसंवीतः
मदमत्तः च
मद्नेन

தூக்கமும் சேம்பலும்
மேலிட்டவனாய்
குடிவெறிகொண்டவ
னாய்
காமவேட்கையால்

मोहितः च
सः
वानरः
न विबुद्धवान्
बभूव

மெய்மறந்துகிடந்த
வனுமான்
அந்த
வானரன்
கண்ணிழிக்காமல்
இருந்துவிட்டான்.

ततः किलकिलां चक्रुर्लक्ष्मणं प्रेक्ष्य वानराः । प्रसादयन्तस्तं कुटुं भयमोहितचेतसः ॥ ४२ ॥

வானரா: வானரர்கள்
 तं அந்த
 कुटुं சினங்கொண்டிருந்த
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனரை
 प्रेक्ष्य பார்த்து,
 ततः அதனால்

भयमोहित- } பயத்தால் சிதறுண்ட
 चेतसः } மனமுடையவர்களாய்
 प्रसादयन्तः சாந்தப்படுத்துகின்ற
 वர்களாய்
 किलकिलां கிலகிலா சப்தத்தை
 चक्रुः செய்தார்கள்.

ते महौघनिभं दृष्ट्वा वज्राशनिमसस्वनम् । सिंहनादं समं चक्रुर्लक्ष्मणस्य समीपतः ॥ ४३ ॥

ते அவர்கள்
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
 समीपतः சமீபத்தில்
 दृष्ट्वा சுற்றிப்பார்த்து,
 महौघनिभं பெரும் வெள்ளத்தை
 निकर्त्तததும்,

वज्राशनि- } வஜ்ராயுதத்திற்கும்
 समस्वनं } இடிக்கும் சமானமா
 न ललियययुदय न லலியையுடைய
 सिंहनादं சிம்மநாதத்தை
 समं ஏககாலத்தில்
 चक्रुः செய்தார்கள்.

तेन शब्देन महता प्रत्यबुध्यत वानरः । मदविह्वलताप्राक्षौ व्याकुलसग्विभूषणः ॥ ४४ ॥

வானர: வானரன் (சுக்ரீவன்)
 मदविह्वलताप्राक्षः { கள்ளாண்டு மயங்கி
 कण्ठकं சிவந்திருந்த
 वज्राय सग्विभूषणः { மாலைகளும், ஆபரணங்
 कण्ठकं தாறுமாறாய்
 कटक्कप्पेற்றவனாய்

तेन அந்த
 महता பெரும்
 शब्देन சத்தத்தால்
 प्रत्यबुध्यत விழித்துக்கொண்
 டான்.

अथाङ्गदवचः श्रुत्वा तेनैव च समागतौ । मन्त्रिणौ वानरेन्द्रस्य संमतौ दारदर्शिनौ ॥ ४५ ॥

अथ அப்பொழுது
 वानरेन्द्रस्य வானரமன்னனுக்கு
 संमतौ இஷ்டமானவர்களும்
 दारदर्शिनौ च { ராணிகளை நிரிசிக்க உ
 रिमैमयुदयवர்களு
 மான

मन्त्रिणौ இரு மந்திரிகள்
 अङ्गदवचः அங்கதனுடைய
 श्रुत्वा கேட்டு [சொல்லை
 तेन एव அவனோடேயே
 समागतौ திரும்பி உள்ளே
 சென்றார்கள்.

पुक्षश्चैव प्रभासश्च मन्त्रिणावर्थधर्मयोः । वक्तुमुच्चावचं प्राप्तं लक्ष्मणं तौ शशंसतुः ॥ ४६ ॥

तौ அந்த
 मन्त्रिणौ மந்திரிகளாகிய
 पुक्षः च பிஸக்ஷனென்பவனும்
 प्रभासः च एव பிரபாஸனென்பவ
 னும்
 अर्थधर्मयोः அர்த்தம், தர்மம் இவ்
 विरண்ட-னுடைய

उच्चावचं ஏதோ சிலவற்றை
 वक्तुं சொல்ல
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணனரை
 प्राप्तं வந்திருக்கிறவராக
 शशंसतुः தெரிவித்தார்கள்.

तयोरेको धनुष्पाणिद्वारि तिष्ठति लक्ष्मणः । यस्य भीताः प्रवेपन्तो नादान्मुञ्चन्ति वानराः॥

तयोः “அவ்விருவர்களில்
एकः ஒருவரும்
यस्य எவருக்கு
भीताः பயந்து
प्रवेपन्तः நடுங்கி
वानराः வானர்கள்

नादान् கோஷங்களை
मुञ्चन्ति இடுகின்றார்கள்ளோ,
लक्ष्मणः அந்த லக்ஷ்மணர்
द्वारि வாசலில்
धनुष्पाणिः விலுயம் கையுமாய்
तिष्ठति இருக்கிறார்.

स एष राघवभ्राता लक्ष्मणो वाक्यसारथिः । व्यवसायरथः प्राप्तस्तस्य रामस्य शासनात्॥

सः “அந்த
राघवभ्राता ராமரது தம்பியாகிய
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
तस्य அந்த
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
शासनात् ஆக்கிளையைக்
கொண்டு

वाक्यसारथिः { அவருடைய ஆக்கிளை
யாகிய தேர்ப்பாகினை
க்கொண்டும்
व्यवसायरथः உபாயமாகிற ரதத்
தைக்கொண்டும்
एषः இதோ
प्राप्तः வந்திருக்கிறார்.

अयं च दयितो राजंस्तारायास्तनयोऽङ्गदः । लक्ष्मणेन सकाशं ते प्रेषितस्त्वरयाऽनघ ॥

अनघ “கவலையற்றிருக்கும்
राजन् அரசே!
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
ते தேவரீருடைய
सकाशं ஸந்நிதிக்கு
दयितः மனங்கொண்டு நடக்
கின்றவனும்

तारायाः தாரையின்
तनयः च புதல்வனுமாகிய
अयं இந்த
अङ्गदः அங்கதன்
त्वरया அவஸரமாய்
प्रेषितः தூதுகொண்டுவிடுக்
கப்பட்டான்.

सोऽयं रोषपरीताक्षो द्वारि तिष्ठति वीर्यवान् । वानरान्वानरपते चक्षुषा निर्दहन्निव ॥५५॥

वानरपते வானரமன்னா!
सः அந்த
वीर्यवान् பராக்கிரமசாலராகிய
अयं இவர்
रोषपरीताक्षः கோபத்தால் கலங்கிய
கண்களையுடையவராய்

वानरान् வானரர்களை
चक्षुषा கண்ணால்
निर्दहन् எரித்துவிடுபவர்
इव போலவே
द्वारि வாசலில்
तिष्ठति கார்த்திகனிற்கின்றனர்.

तस्य मूर्ध्ना प्रणामं त्वं सपुत्रः सहबान्धवः । कुरु शीघ्रं महाराज रोषो ह्यस्योपशम्यताम् ॥

त्वं தேவரீர்
सपुत्रः புதல்வனோடுகூடவும்
सहबान्धवः பந்துக்களோடு
तस्य அவருக்கு [கூடவும்
मूर्ध्ना முடிதாழ்த்தி
प्रणामं நமஸ்கரித்தலை

शीघ्रं விரைவில்
कुरु செய்யும்.
महाराज மஹாராஜரே!
अस्य இவரது
रोषः हि கோபவும்
उपशम्यताम् ஆற்றப்படட்டும்.

यदाह रामो धर्मात्मा तत्कुरुष्व समाहितः । राजंरितृष्ट स्वसमये भव सत्यप्रतिश्रवः ॥५७॥

ராஜந் அரட்சே
 ஧ர்மாட்மா தர்மாவாகிய
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 யத் எதொன்றை
 ஆக்குநாபித்தருளி
 தத் அதை [ஐரோ
 சமாஹித: விடா முயற்சியுடைய
 வராகி

கூருஷ் செய்துமுடியும்.
 ச்வசமயே உமது பிரதிக்கையிலு
 தித நில்லல்லும்.
 சத்யபரிதிரவ: { சொன்ன சொல்லை வா
 க்ககறித்தவண்ணமே
 செய்து முடித்தவராக
 பவ ஆகும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
 किष्किन्धाकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10654

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1402



इकविंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 32 ॥

हनुमता लक्ष्मणप्रसादनचोदना—ஹனுமார் லக்ஷ்மணரை நல்லவார்த்தை
 சொல்லச் சொல்வது.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा सुग्रीवः सचिवैः सह । लक्ष्मणं कुपितं श्रुत्वा मुमोचासनमात्मवान् ॥

சுக்ரீவ: சுகரீவன்
 சசிவ: மந்திரிமாரர்களே ॥ ௫
 சஹ கூட
 லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணரை
 குபித கேட்பத்துடனிருப்ப
 வராக
 ஶ்ருத்வ அறிந்துகொண்டு,

அங்஑த்ய அங்கதனது
 வச: வேண்டுக்கோளை
 ஶ்ருத்வ பெருமைப்படுத்தி,
 ஆத்மவான் தன்னறிவு அடைந்த
 வாகி
 ஆசன ஆஸனத்தை
 முமோச முந்தான்.

स च तानब्रवीद्वाक्यं निश्चित्य गुरुराघवम् । मन्त्रज्ञान्मन्त्रकुशलो मन्त्रेषु परिनिष्ठितान् ॥

மந்ருகூசல: ராஜகாரியங்களில்
 ச: அவன் [நிபுணனாகிய
 குரூராவம் { தற்காலம் சம்பனித்தி
 ருக்கின்றதின் நன்
 மைதீமைகளைப்பற்றி
 நிஷ்ரித்ய தீர்க்காலோசனை
 செய்து,

மந்ருஷு ராஜகாரியங்களில்
 பரிநிஸ்திதான் நிபுணர்களும்
 மந்ருஜ்ஞான் ச ராஜகாரங்களையறிந்
 தவர்களான
 தான் அவர்களைப்பார்த்து
 வாக்ய பின்வரும் சொல்லை
 அப்ருவீத் மொழிந்தான்.

न मे दुर्व्याहृतं किञ्चिन्नापि मे दुरनुष्ठितम् । लक्ष्मणो राघवभ्राता क्रुद्धः किमिति चिन्तये ॥

மே	“என்னால்
கிண்பி	ஒன்றும்
புறியாத ந	குறைபட்சச்சொல்லப்
மே	என்னால் [படவில்லை.
புறியாத அபி	பிழையுற நடக்கப்பட
ந	இல்லை. [வும்

राधवभ्राता	ஸ்ரீராமரின் தம்பி
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் [பாகிய
किं	ஏனோ
क्रुद्धः	வெகுளியுற்றார்
इति	என்று
चिन्तये	கவலைகொள்கிறதுன்.

असुहृद्भिर्ममामितैर्नित्यमन्तरदर्शिभिः । मम दोषानसंभूताञ्श्रावितो राघवानुजः ॥ ४ ॥

ராஷ்வானுஜ:	“லக்ஷ்மணார்
நிலய்	ஸ்தா
அந்தரர்ஷிபி:	{ தீங்குசெய்யத்தரு
	ணம் பார்த்துக்கொ
	ண்டிருக்கிறவர்க
மம	எனக்கு [ஓம்]
அசுஹ்மி:	தீங்கே நினைக்கும்

अभिषैः	சத் துருக்களால்
मम	எண்ணிடத்தில்
असम्भूतान्	இல்லாத
दोषान्	குற்றங்களை
आवितः	சொல்லப்பட்டிருக் கிறார்.

अत्र तावद्यथाबुद्धिः सर्वैरेव यथाविधि । भावस्य निश्चयस्तावद्विज्ञेयो निपुणं शनैः ॥ ५ ॥

அவ்	“இவ் விஷயத்தில்
தாவத்	முதலில்
भावस्थ	மனோபாவத்தின்
निश्चयः	றுப்பம் [ஆம்]
सर्वैः एव	உங்கள் எல்லோராரா-
यथाहुहि	அவரவர்கள் புத்திக்கு
	ஏற்றவாறும்

யதாவிधि	தர்மவிதிசுளுக்கு கு
தாவத்	ஹயில்லாத்வா றும்
சநீ:	உள்ளபடியே
நிபுண்	கலவரமின்றி
	அவர் மனம்கோணாத
	வாறு
விசேய:	அறியத்தக்கது.

न खल्वस्ति मम त्रासो लक्ष्मणान्नापि राघवात् । मित्रं त्वस्थानकुपितं जनयत्येव संभ्रमम् ॥

मम	எனக்கு
लक्ष्मणात्	லக்ஷ்மணரிடத்திலி
	ருந்து
वासः खलु	பயம் என்பதே
न अस्ति	இல்லை.
राघवात् अपि	ராகவ் இடத்தில்
	நின்றும்

न	இல்லை.
मिबं	நண்பர்
अस्थानकुपितं	காரணமின்றி கோபம்
	கொண்டிருக்கின்றார்
तु एव	என்பதுதான்
सम्भ्रमं	மனக்குழப்பத்தை
जनयति	உண்டாக்கும் ஊகிற் து.

सर्वथा सुकरं मित्रं दुष्करं परिपालनम् । अनित्यत्वाद्धि चित्तानां प्रीतिरल्पेऽपि भिद्यते ॥७॥

மின்
சர்வதா
சுகம்

“நட்பானது
எவ்வகையிலும்
எளிதில் அடையக்
கூடியது.
அதை அருது ராஜித்
தூலா

<p> दुष्करं चित्तानां अनित्यत्वात् अल्पे अपि प्रीतिः भिद्यते </p>	<p> கஷ்டம். மனங்களுடைய ஸ்திரமின்மையால் அற்பவிஷயத்திலும் நம்பினது குலைகிறது. </p>
--	---

त्वं प्रमत्तो न जानीषे कालं कालविदां वर । फुलससच्छदश्यामा प्रवृत्ता तु शरच्छिवा ॥

காலவிதா வர “காலம் தெரிந்தவர்க
த்வ தேவரீர் [வினாத்தம்!
பமத்த: அஜாக்ரதையாயிருந்த
 வராய்

காலம் இது இன்னகாலம்
 என்பதை
 அறியா திருக்கின்றீர்.

जानीषे न अरिष्यति त्रुक्किन्तीर्.

निर्मलग्रहक्षत्रा द्यौः प्रनष्टबलाहका । प्रसन्नाश्च दिशः सर्वाः सरितश्च सरांसि च ॥१४॥

சு: “ஆகாசமானது
 மேகங்களின்
 நிர்மலமான கிரஹங்க
 னும் நக்சத் திரங்களு
 முடையதாயிருக்கி
 றது.

निर्मल- }
ग्रहक्षत्रा }
 திக்குகள்

दिशः திக்குகள்

प्राप्तमुद्योगकालं तु नावैषि हरिपुङ्गव । त्वं प्रमत्त इति व्यक्तं लक्ष्मणोऽयमिहागतः ॥१५॥

ஹரிபுங்ஙவ “வானரோத்தம்!
பமத்த: ஜாக்கிரதைக்குறை
த்வ தேவரீர் [வாயிருக்கும்
 இப்பொழுது
 முயற்சிக்குகின்ற காலம்
 கடந்துகொண்டிருப்
 பதை

तु }
उद्योगकालं }
प्राप्तं }
 திருக்கின்றீர்.

अवैषि न अरिष्यति त्रुक्किन्तीर्.
इति व्यक्तं इत्कारणं त्ताल
 தான்

अयं இந்த
लक्ष्मणः लक्ष्मण
इह இங்கு
आगतः வந்திருக்கிறார்.

आर्तस्य हतदारस्य परुषं पुरुषान्तरात् । वचनं मर्षणीयं ते राघवस्य महात्मनः ॥ १६ ॥

ஹததாரஸ “மனைவி திருடப்பட்டு
 மனம் நொந்துகிடக்
 கும்

महात्मनः மஹாத்மாவாகிய
राघवस्य பூரீராமருடைய

कृतापराधस्य हि ते नान्यत्पश्याम्यहं क्षमम् । अन्तरेणाञ्जलिं बद्ध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात् ॥

கூதாபராபத “அபராதப்பட்ட
 உமக்கோ
 கைகூப்பி,
 லக்ஷ்மணரை
 அருள் புரியச் செய்
 வதை விட

अन्यत् வேறு ஒன்றை
क्षमं நன்மை பயக்கக்
 கூடியதாய்
 நான்
 பசியாமி ந
 நினைக்கிலேன்.

न रामरामानुजशासनं त्वया कपीन्द्र युक्तं मनसाऽप्यपोहितम् ।
मनो हि ते ज्ञास्यति मानुषं बलं सराघवस्यास्य सुरेन्द्रवर्चसः ॥ २२ ॥

கபிन्द्र வானரமன்னா !
வயா உம்மால்
ராமராமானுஜ- } ராமலக்ஷ்மணர்களு
ஷாசனம் } டைய ஆக்கினையை
மனசா அபி மனத்தாலாயினும்
அபொஹிதம் புறக்கணிக்க
யுக்தம் தக்கதன்றி.
சுரேந்தர்வர்ச்ச: இந்நிரனை நிகர்த்த
ஒளிபெற்றவரும்

சராঘবস্য லக்ஷ்மணருடன் இரு
வக்கின் நவருமான
அச்ய இவரது
மானுஷ அன்பினதிசயத்தால்
வலம் சக்தியை
தே உமது
மன: ஹி மனமே
ஜாச்யதி அறியும்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥
आदितः श्लोकाः 10676 किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1424

वयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ २३ ॥

तारया लक्ष्मणसान्वनम्—தாரை லக்ஷ்மணரை ஸமாதானம் செய்வது.

अथ प्रतिसमादिष्टो लक्ष्मणः परवीरहा । प्रविवेश शुभां घोरां किष्किन्धां रामशासनात् ॥

परवीरहा சுத்ருவி ரர்களை
ஒழிக்க வல்ல
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
ராமசாசனாட் ராமரது ஆக்கினையா
யிருந்தமையால்
அய அப்பொழுது

प्रतिसमादिष्टः உள்ளே அழைக்கப்
பட்டவராய்
शुभां அழகுவாய்ந்ததும்
घोरां பயங்கரமானதுமான
किष्किन्धां கிஷ்கிந்தைக்குள்
प्रविवेश பிரவேசித்தார்.

द्वारस्था हरयस्तत्र महाकाया महाबलाः । बभूवुर्लक्ष्मणं दृष्ट्वा सर्वे प्राञ्जलयः स्थिताः ॥

தல அவ்விடத்தில்
மஹாகாயா: பேருடனுற்றவர்களும்
மஹாவலா: மகா பலிஷ்டர்களும்
தூரஸ்தா: வாயில் காப்போர்களு
மான

हरयः வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரை
दृष्ट्वा பார்த்து
प्राञ्जलयः கைகடப்பிக்கொண்டு
स्थिता: बभूवु: நின்றார்கள்.

निःश्वसन्तं तु तं दृष्ट्वा क्रुद्धं दशरथात्मजम् । बभूवुर्हरयस्त्रस्ता न चैनं पर्यवारयन् ॥ ३ ॥

हरयः வானரர்கள்
दशरथात्मजं ,தசரதபுதல்வராகிய
तं அவரை
निश्चसन्तं பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டு

क्रुद्धं கோபத்திலிருப்பவ
दृष्ट्वा तु பார்த்து [ராய்
तस्मा: அச்சமுற்றவர்களாக
बभूवु: ஆயினர்.
एनं இவரை
पर्यवारयन् न च அணுகவே இல்லை.

स तां रत्नमयीं श्रीमान्दिव्यां पुष्पितकाननाम् । रम्यां रत्नसमाकीर्णां ददर्श महतीं गुहाम् ॥
 हर्म्यप्रासादसंवाधां नानापण्योपशोभिताम् । सर्वकामफलैर्वृक्षैः पुष्पैरुपशोभिताम् ॥ ५ ॥
 देवगन्धर्वपुत्रैश्च वानरैः कामरूपिभिः । दिव्यमाल्याम्बरधरैः शोभितां प्रियदर्शनैः ॥ ६ ॥
 चन्दनारूपज्ञानां गन्धैः सुरभिगन्धिनाम् । मैत्र्याणां मधूनां च संमोदितमहापथाम् ॥
 विन्ध्यमेरुगिरिप्रख्यैः प्रासादैर्नैकभूमिभिः ॥ ७ ॥

श्रीमान् பூமிமானாகும்
 ச: அவர்
 தா் அந்த
 महती பெருகிய
 रम्यां அழகிய
 गुहां குறைவைய
 रत्नमयीं ரத்னமயமானதாயும்,
 दिव्यां அமானுஷ்யமாயிருக்கிறதாயும்
 पुष्पितकाननां புஷ்பித்த பூங்காவனங்களுற்றதாயும்
 रत्नसमाकीर्णां { அருமையான வஸ்துக்களால் நிறைந்திருக்கிறதாயும்,
 हर्म्यप्रासाद- } அரண்மனைக்குச்
 संवाधां } சமான மாளிகைகளாலும், அரண்மனைகளாலும் நிறைந்துள்ளதாயும்,
 नानापण्योप- } பலவகைக் கடைகளால் அழகுவாய்ந்த
 शोभितां } விளங்குகிறதாயும்,
 सर्वकामफलैः ' { விரும்பிய எல்லாப் பழங்களை தர வல்லவைகளான
 पुष्पितैः நன்குபூத்த
 वृक्षैः மரங்களால்
 उपशोभितां அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதாயும்,

देवगन्धर्वपुत्रैः { தேவர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களின் புத்தவர்களும்
 कामरूपिभिः { காமரூபிநீத்த உருவமெடுக்க வல்லவர்களும்,
 दिव्य- } நிவ்யமான மாலைகளையும் ஆடைகளையும்
 माल्याम्बरधरैः } அணிந்தவர்களும்,
 प्रियदर्शनैः பார் த்ததற்கரியதோற்றமுடையவர்களு
 वानरैः வானரர்களால் [மான
 शोभितां அழகுற்று விளங்குகிறதாயும்,
 चन्दनारूप- } சந்தனம், அகில, தாம
 पञ्चानां } ரை, இவைகளுடையவும்,
 मैत्र्याणां மைத்ரியமெனும் கள்
 मधूनां ஒருகளுடையவும்,
 सुरभिगन्धिनां च தேன்களுடையவும்
 नन्मनः कम्पकिन्तनैः நன்மனம் கம்பிக்கின்றவைகளுடையவும்
 वासुनैःகளாலும்
 विन्ध्यमेरुगिरि- } விந்தியமலை, மேருமலை
 प्रख्यैः } இவைகளை நிகர்த்த
 नैकभूमिभिः பல உப்பரிசைகளை யுடைய
 प्रासादैः பெரிய மாளிகைகளாலும்
 संमोदित- } களிப்புற்று விளங்குகின்ற ராஜவீதிகளை
 महापथां } யுடைய துமாய்
 ददर्श कवनिर्तारः

ददर्श गिरिनद्यश्च विमलास्तत्र राघवः

॥ ८ ॥

राघवः लक्ष्मணः
तत्र अवलोक्य तत्र
गिरिनद्यः च मलयपर्वतयोः

विमलाः தெளிந்திருக்கின்ற
வைகளாய்
ददर्श பார்த்தார்.

अङ्गदस्य गृहं रम्यं मैन्दस्य द्विविदस्य च । गवयस्य गवाक्षस्य गजस्य शरभस्य च ॥
विद्युन्मालेश्च संपातेः सूर्याक्षस्य हनूमतः । वीरबाहोः सुबाहोश्च नलस्य च महात्मनः ॥
कुमुदस्य सुषेणस्य तारजाम्बवतोस्तथा । दधिवक्त्रस्य नीलस्य सुपाटलसुनेत्रयोः ॥११॥
एतेषां कपिसुख्यानां राजमार्गे महात्मनाम् । ददर्श गृहमुख्यानि महासाराणि लक्ष्मणः ॥
पाण्डुराभ्रप्रकाशानि दिव्यमाल्ययुतानि च । प्रभूतधनधान्यानि स्त्रीरत्नैः शोभितानि च ॥

लक्ष्मणः लக்ஷ்மணர்
राजमार्गे ராஜவீதியில்
अङ्गदस्य அங்கதனுடைய
रम्यं அழகிய
गृहं மாளிகையையும்
एतेषां இந்த
महात्मनां மஹாத்மாக்களாகிய
कपिसुख्यानां காவாரோத்தமர்க

मैन्दस्य மைந்தனுடையவும்,
द्विविदस्य च த்விவிதனுடையவும்,
गवयस्य கவயனுடையவும்,
गजस्य கஜனுடையவும்,
गवाक्षस्य கவாக்ஷனுடையவும்,
शरभस्य च சரபனுடையவும்,
विद्युन्मालेः च வித்யுன்மாலையுடையவும்,

सम्पातेः சம்பாதிப்புனுடையவும்,
सूर्याक्षस्य சூர்யாக்ஷனுடையவும்,
हनूमतः ஹனுமாருடையவும்,
वीरबाहोः வீரபாகுவனுடைய

सुबाहोः च சுபாகுவனுடையவும்,
महात्मनः மகாத்மாவாகிய
नलस्य च நளனுடையவும்,
कुमुदस्य குமுதனுடையவும்,

सुषेणस्य ஸுஷேணனுடைய
வும்,
तारजाम्बवतोः } தாரன், ஜாம்பவான்
तथा இவர்களுடையவும்,
दधिवक्त्रस्य ததிவக்த்ரனுடைய
வும்,

नीलस्य நீலனுடையவும்
सुपाटल- } சுபாடலனுடையவும்
सुनेत्रयोः } சுநேத்ரனுடையவும்,
महासाराणि உறுதியாய் கட்டப்
பட்டவைகளும்,

पाण्डुराभ्र- } வெண்மேகங்கள்
प्रकाशानि } போல் விளங்குகின்
றவைகளும்,
दिव्यमाल्य- } திவ்ய புஷ்பங்களால்
युतानि } நிறைந்துள்ளவை
களும்,

प्रभूत- } தனங்களாலும் தான்
धनधान्यानि } யங்களாலும் மிகுந்த
வைகளும்,

स्त्रीरत्नैः உயர்ந்த நங்கைகளால்
शोभितानि च அழகுவாய்ந்து விளங்
குற்றவைகளுமான
गृहमुख्यानि மாடமாளிகைகளை
ददर्श கண்டார்.

पाण्डुरेण तु शैलेन परिक्षिप्तं दुरासदम् । वानरेन्द्रगृहं रम्यं महेन्द्रसदनोपमम् ॥ १४ ॥
 शुक्लैः प्रासादशिखरैः कैलासशिखरोपमैः । सर्वकामफलैर्वृक्षैः पुष्पितैरुपशोभितम् ॥ १५ ॥
 महेन्द्रदत्तैः श्रीमद्भिनीलजीमूतसन्निभैः । दिव्यपुष्पफलैर्वृक्षैः शीतच्छायैर्मनोरमैः ॥ १६ ॥
 हरिभिः संवृतद्वारं बलिभिः शस्त्रपाणिभिः । दिव्यमाल्यावृतं शुभ्रं तप्तकाञ्चनतोरणम् ॥
 सुग्रीवस्य गृहं रम्यं प्रविशेत् महाबलः । अवार्यमाणः सौमित्रिर्महाभ्रमिषु भास्करः ॥ १८ ॥

महाबलः மகாபலவானான
 சৌமிவி: லக்ஷ்மணர்
 पाण्डुरेण வெள்ளிய
 शैलेन மலையால்
 दुरासदं உட்புக முடியாததாய்
 परिक्षिप्तं சூழப்பட்டதும்
 महेन्द्रसदनोपमं இந்திரனது மாளிகை போன்றதாய்

रम्यं அழகுற்று
 वानरेन्द्रगृहं { வானரமன்னனாகிய
 वा लीयिन् वारुणस्य
 लमायिर्नुந்தतुम्
 कैलासशिखरोपमैः கைலாசசிகரங்களை
 शुक्लैः வெள்ளிய [நிகர்க்க
 प्रासादशिखरैः உயர்ந்த சிகரங்களா

सर्वकामफलैः விரும்பிய சகல பழங்
 कलैरप्युम् தரவல்ல
 पुष्पितैः நன்கூத்த
 वृक्षैः மரங்களா லும்
 महेन्द्रदत्तैः இந்திரனால் கொடுக்க
 पपत्त

श्रीमद्भिः இனியவைகளுந்
 नीलजीमूतसन्निभैः நீலமேகங்களுக்கொப்
 பாணவைகளுந்

दिव्यपुष्पफलैः { திவ்யமான புஷ்பங்க
 ளையும் பழங்களையும்
 தரவல்லவைகளுந்

शीतच्छायैः குளிர்ந்த நிழலுள்ள
 வைகளாய்
 मनोरमैः { மனதை கொள்ளை
 கொள்ளுகின்றவை
 कनुमान
 मरुङ्कनारुम्
 उपशोभितं அழகுவாய்ந்து விளங்
 குகிறதும்,
 शस्त्रपाणिभिः ஆயுதங்களோக் கையி
 லேந்திய
 बलिभिः பலவான்களாகிய
 हरिभिः வானரர்களால்
 संवृतद्वारं காவல் கார்க்கப்பட்ட
 वारयिष्युदையதும்
 दिव्यमाल्यावृतं திவ்யமாலைகள் புணை
 ப்பெற்றதும்
 शुभ्रं பிரகாசமாய்
 तप्तकाञ्चन- } நல்ல பொன்தோரண
 तोरणं तु } ங்களையுடையதுமான
 सुग्रीवस्य சகீவனது
 रम्यं அழகிய
 गृहं மாளிகைக்குள்
 भास्करः சூர்யன்
 महाभ्रं பெரும்மேகத்திற்குள்
 इव எவ்வண்ணமோ
 अवार्यमाणः தடையின் றி
 प्रविशेत् புகுந்தார்.

स सप्त कक्ष्या धर्मात्मा नानाजनसमाकुलाः । प्रविश्य सुमहद्गुप्तं ददर्शान्तःपुरं महत् ॥ १९ ॥
 हैमराजतपर्यङ्कैर्विभुश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैस्तत्र तत्रोपशोभितम् ॥ २० ॥

धर्मात्मा தர்மா தர்மாவாகும்
 सः அவர்
 नानाजनसमाकुलाः பலஜனங்கள் நிறைந்
 துள்ளா

शीतच्छायैः குளிர்ந்த நிழலுள்ள
 வைகளாய்
 मनोरमैः { மனதை கொள்ளை
 கொள்ளுகின்றவை
 कनुमान
 मरुङ्कनारुम्
 उपशोभितं அழகுவாய்ந்து விளங்
 குகிறதும்,
 शस्त्रपाणिभिः ஆயுதங்களோக் கையி
 லேந்திய
 बलिभिः பலவான்களாகிய
 हरिभिः வானரர்களால்
 संवृतद्वारं காவல் கார்க்கப்பட்ட
 वारयिष्युदையதும்
 दिव्यमाल्यावृतं திவ்யமாலைகள் புணை
 ப்பெற்றதும்
 शुभ्रं பிரகாசமாய்
 तप्तकाञ्चन- } நல்ல பொன்தோரண
 तोरणं तु } ங்களையுடையதுமான
 सुग्रीवस्य சகீவனது
 रम्यं அழகிய
 गृहं மாளிகைக்குள்
 भास्करः சூர்யன்
 महाभ्रं பெரும்மேகத்திற்குள்
 इव எவ்வண்ணமோ
 अवार्यमाणः தடையின் றி
 प्रविशेत् புகுந்தார்.

स सप्त कक्ष्या धर्मात्मा नानाजनसमाकुलाः । प्रविश्य सुमहद्गुप्तं ददर्शान्तःपुरं महत् ॥ १९ ॥
 हैमराजतपर्यङ्कैर्विभुश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपेतैस्तत्र तत्रोपशोभितम् ॥ २० ॥
 धर्मात्मा தர்மா தர்மாவாகும்
 सः அவர்
 नानाजनसमाकुलाः பலஜனங்கள் நிறைந்
 துள்ளா

स एषु
 कक्ष्याः கட்டுகளை
 प्रविश्य தாண்டி;

सुमहद्वयसु { மிகவும் ஜாக்கிரதை
யாய் காவல்கார்க்கப்
பட்டதும்
ஹேமராஜதபயீகை: { பொண்ணினாலும்
வெள்ளியினாலும்
செய்யப்பட்ட கட்
டில்களாலும்
तल तल அங்கு அங்கு

महाहंस्तरणोपेतैः { மிக விலையுயர்ந்த விரிப்
बहुभिः { பல [புகளோடுகூடிய
वरासवैः च { சிறந்த ஆசனங்க
ளாலும்
उपशोभितं அழகுற்று விளங்குகி
महत् பெரிய [றதுமான
अन्तःपुरं அந்தப்புரத்தை
ददर्श कண்டார்.

प्रविशन्नेव स ततं शुश्राव मधुरस्वनम् । तन्त्रीगीतसमाकीर्णं समतालपदाक्षरम् ॥ २१ ॥

सः { அவர்
प्रविशन् एव { நுழைந்துகொண்டே
समताल- { ஒத்த தாளத்தையும்,
पदाक्षरं { பதத்தையும், அசுஷ்ர
த்தையுமுடையதும்

तन्त्रीगीत- } வீணைபாடல் இவைக
समाकीर्णं } ளோடு நிறைந்து
ततं { பரவியதுமான
मधुरस्वनं { இன்னோசையை
शुश्राव செவிக்கொண்டார்.

बह्वीश्च विविधाकारा रूपयौवनगर्विताः । स्त्रियः सुग्रीवभवने ददर्श स महाबलः ॥ २२ ॥

महाबलः { மகா பலவானாகும்
सः { அவர்
सुग्रीवभवने { சுக்ரீவனது மாளிகையில்
विविधाकाराः { பல மேனியர்களும

रूपयौवन- } செளந்தர்யத்தாலும்
गर्विताः } யெளவனத்தாலும்
बह्वीः { பல [செருக்குற்ற
स्त्रियः च { ஸ்த்ரீகளையும்
ददर्श { பார்த்தார்.

दृष्ट्वाऽभिजनसम्पन्नाश्चित्रमाल्यकृतस्त्रजः । फलमाल्यकृतव्यग्रा भूषणोत्तमभूषिताः ॥ २३ ॥
नातृसान्नापि चाव्यग्रान्नानुदात्तपरिच्छदान् । सुग्रीवानुचरांश्चापि लक्षयामास लक्ष्मणः ॥

लक्ष्मणः { லக்ஷ்மணர்
अभिजनसम्पन्नाः { உயர்ந்த ஜாதியில்
பிறந்தவர்களும்,
चित्रमाल्य- } அழகிய புஷ்பங்க
कृतस्त्रजः } ளால் தொடுக்கப்
பட்ட மாலைகளை
அணிந்தவர்களும்,
फलमाल्य- } பழங்களுக்காகவும்,
कृतव्यग्राः } மாலைகளுக்காகவும்
எடுத்துக்கொண்ட
முயற்சியுடையவர்க
ளும்,

भूषणोत्तम- } சிறந்த ஆபரணங்க
भूषिताः } ளால் அலங்கரிக்கப்
பெற்றவர்களுமான
அவர்களை
दृष्ट्वा { பார்த்துவிட்டு,
सुग्रीवानुचरान् च { சுக்ரீவனது அடிமை
களையும்
अनुसान् अपि { மனக்குறையுள்ளவர்
लक्षयामास न { காணவில்லை. [களாக
अव्यग्रान् च { முயற்சியில்லாதவர்
न { காணவில்லை. [களாயும்
अनुदात्त- } நல்ல ஆடையாபரணங்
परिच्छदान् अपि } களில்லாதவர்களா
न { கணவில்லை. [யும்,

कूजितं नूपुराणां च काञ्चीनां निस्वनं तथा ।
स निशम्य ततः श्रीमान् सौमित्रिल्जितोऽभवत्

॥ २५ ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானாகும்
ச: அந்த
சௌமித்ரி: ஸசந்தமணர்
நூபுராணா் சிலம்புகளின்
கூஜிதம் च ஓசையையும்

काञ्चीनां ஓட்டயாணைக்களின்
निस्वनं तथा ஓசையையும்
निशम्य கேட்டு,
तत: அதனால்
लजित: வெட்கமடைந்தவராக
अभवत् ஆனார்.

रोषवेगप्रकुपितः श्रुत्वा चाभरणस्वनम् । चकार ज्यास्वनं वीरो दिशः शब्देन पूरयन् ॥

वीर: சூரராகும் அவர்
आभरणस्वनं ஆபரண ஓசையை
श्रुत्वा கேட்டு,
रोषवेगप्रकुपित: { கோபத்தின் கடுமை
யை முன்னிறும்திக
மடைந்தவராகி

शब्देन ஓடியால்
दिश: எல்லா திக்குகளிலும்
पूरयन् च கேட்கச்செய்து
கொண்டு
ज्यास्वनं நாறோசையை
चकार செய்தார்.

चारित्रेण महाबाहुपकृष्टः स लक्ष्मणः । तस्यावेकान्तमाश्रित्य रामकोपसमन्वितः ॥२७॥

रामकोप- } ஸ்ரீராமரது கோபத்
समन्वित: } तैयே மனதிற்கொ
ண்டிருந்த
महाबाहु: மகாபாகுவாகிய
स: அந்த
लक्ष्मण: ஸசந்தமணர்

चारित्रेण அங்கு நடக்கும் நட
வடிக்கையால்
अपकृष्ट: அருவருப்புற்றவராகி
एकान्तं ஒருவருமில்லாத ஓரி
आश्रित्य அடைந்து, [டத்தை
तस्यौ கார்த்துநின்றார்.

तेन चापस्वनेनाथ सुग्रीवः प्लवगाधिपः । विज्ञायाऽऽगमनं त्रस्तः संचाल वरासनात् ॥

प्लवगाधिप: வானரமன்னனாகிய
सुग्रीव: சுக்ரீவன்
तेन அந்த
चापस्वनेन வில்லின் கோஷத்தால்
आगमनं அவர் வந்திருப்பதை

विज्ञाय அறிந்து,
वस्त: நடுங்கி
अथ உடன்
वरासनात् சிறந்த ஆசனைத்தி
सञ्चाल எழுந்தான். [னின்ற

अङ्गदेन यथा मङ्गं पुरस्तात्प्रतिवेदितम् । सुव्यक्तमेष संप्राप्तः सौमित्रिभ्रातृवत्सलः ॥२९॥

पुरस्तात् “முன்னே
अङ्गदेन அங்கதனால்
मङ्गं எனக்கு
प्रतिवेदितं यथा தெரிவிக்கப்பட்ட

एष: இதோ
सम्प्राप्त: வந்திருக்கின்றவர்
आनुवत्सल: பிராத்தருவத்ஸலராகி
கிய

வண்ணாமே

सौमित्रि: सुव्यक्तम् ஸசந்தமணரே.”

* 40

अङ्गदेन समाख्यातो ज्यास्वनेन च वानरः । बुबुधे लक्ष्मणं प्राप्तं सुखं चास्य व्यशुष्यत ॥

அங்குதனல்
சமாख्याத: முன்னமேயே அறிக்கை செய்யப்பட்ட
வானர: வானரன்,
ஜ்யாஸ்வனேன ச நானோசையினாலும்
லக்ஷ்மணம் லக்ஷ்மணனாரை

பாஸ்த் வந்துசேர்ந்துவிட்ட
புபுதே அறிந்தான். [வராய்
ச அதனால்
அச்ய இவனது
சுக்ஷ்ம் முகம்
வ்யஸுஷ்யத் வாட்டமுற்றது.

ततस्तारां हरिश्रेष्ठः सुग्रीवः प्रियदर्शनाम् । उवाच हितमव्यग्रस्त्राससंभ्रान्तमानसः ॥३१॥

हरिश्रेष्ठ: வாரோத்தமனாகிய
சுக்ரீவன்
வாஸஸ்த்ரான்ட்- } பயத்தால் குழம்பிய
மானச: } மனமுடையவனாய்
தத: அப்பவும்
அவ்யக்ர: { சமயத்திற்க்கேற்ற
படி ஜாக்கிரதையு
டையவனாகி

பரியர்ஷனா அழகிய
தாரா தாரையைப் பார்த்து
ஹித் சமயத்திற்க்கேற்ற
வாறு
உவாச மின்வருமாறு
மொழிந்தான்.

किं तु तत्कारणं सुभू प्रकृत्या मृदुमानसः । सरोष इव संप्राप्तो येनायं राघवानुजः ॥३२॥

சுபூ “சந்தரி!
புருஷ்யா ஸ்வபாவத்தில
மृதுமானச: இளகிய மனத்தை
அய் இந்த [யுடையவரான
ரா஘வானுஜ: லக்ஷ்மணர்

சரோஷ: இவ கோபத்துடன் கூடிய
வராக்ஷை
சம்பாஸ்த: யேன வந்திருக்கின்றபடி
தக்காரணம் [யால்
கிந்து என்ன?

किं पश्यसि कुमारस्य रोषस्थानमनिन्दिते । न खल्वकारणे कोपमाहरेन्नरसत्तमः ॥३३॥

नरसत्तम: “புருஷோத்தமராகு
மவர்
அகாரணே நிஷ்காரணமாய்
கோபம்கொள்ள மாட்
खलु ஆனபடியால் [டார்.
अनिन्दिते குற்றமற்றவனோ!

குமாரஸ்ய சக்கிரவர்த்திமக
னுக்கு
ரோஷஸ்தான் கோபமேற்பட்டதற்
குக்காரணத்தை
किं पश्यसि என்னவென நினைக்
கின்றாய்?

यदस्य कुतमस्माभिर्व्युत्पसे किंचिदप्रियम् । तदुद्धया संप्रधायान्शु क्षिप्रमर्हसि भाषितम् ॥

अस्माभि: “நம்மால்
அச்ய இவருக்கு
அபிரய் இஷ்டடபில்லாத
किंचित् ஏதேனுமொன்றை
कृतं செய்ப்பட்டதாய்
बुध्यसे ஊகிக்கின்றாய்;
यत् என்னால்

तत् அதை
आशु காலதாமதமின்றி
बुद्धया நுண்ணறிவைக்
கொண்டு
संप्रधाय ஆராய்ந்தறிந்து,
क्षिप्रं சீக்கிரம்
भाषितुं அஹீஸி எனக்குச் சொல்ல
வேண்டும்.

अथवा स्वयमेवैनं द्रष्टुमर्हसि भामिनि । वचनैः सान्त्वयुक्तैश्च प्रसादयितुमर्हसि ॥ ३५ ॥

भामिनि “கட்டழகியே!
अथवा அல்லது
स्वयं एव நீயே
एनं இவரை
द्रष्टु நேரில்ப் போய்

பார்க்க

अहंसि வேண்டும்.
सान्त्वयुक्तैः கோபசாந்தியை
வினோவிக்கத்தக்க
वचनैः च வார்த்தைகளாலேப
प्रसादयितुं அருள்புரிய செய்ய
अहंसि கடவாய்.

त्वदर्शनविशुद्धात्मा न स कोपं करिष्यति । न हि स्त्रीषु महात्मानः कचित्कुर्वन्ति दारुणम् ॥

सः “ஆவர்
त्वदर्शन- } உண்ணப் பார்த்து
विशुद्धात्मा } சாந்தமனத்தினராகி
कोपं சினத்தை
करिष्यति न கொள்ளார்.
हि ஏனெனில்

महात्मानः சான்றோர்கள்
स्त्रीषु ஸ்திரீகள் விஷயத்தில்
कचिद् ஒருபொழுதும்
दारुणं மனம் நோகும்
कुर्वन्ति न வண்ணம்
நடவார்கள்.

त्वया सान्त्वरूपक्रान्तं प्रसन्नोन्द्रियमानसम् । ततः कमलपत्राक्षं द्रक्ष्याम्यहमरिन्दमम् ॥ ३७ ॥

कमलपत्राक्षं “தாமரைக்கண்
அரிதம் சத்துருக்களை ஒழிப்
பவருமாகிய அவரை
त्वया உண்ணல்
सान्त्वैः நல்ல வார்த்தைக
களால்

उपक्रान्तं கோபாவேசமொழிந்
தவராய்
प्रसन्नोन्द्रिय- } இந்திரயக்களுந் மன
मानसं } மும் தெளிந்தவராய்
ततः ஆனபின்னர்
अहं நான்
द्रक्ष्यामि பார்க்கின்றேன்”.

सा प्रसवलन्ती मदविह्वलाक्षी प्रलम्बकाञ्चीगुणहेमसूत्रा ।

सलक्षणा लक्ष्मणसन्निधानं जगाम तारा नमिताङ्गयष्टिः

॥ ३८ ॥

सा तारा அந்த தாரை,
प्रसवलन्ती தள்ளாடி நடக்கின்ற
வளராய்
मदविह्वलाक्षी { குடிமயக்கத்தால் சொ
ருகும் கண்களுற்ற
வளராய்,
प्रलम्बकाञ्चीगुण- } நழுவிக்கிடந்த பொன்
हेमसूत्रा } ஓடியாணமும், பொ
ன்னொணும் உடைய
வளராய்,

नमिताङ्गयष्टिः குறித்து வணங்கிய
மேனியளாய்
सलक्षणा { தான் செய்யவேண்டி
ய கடமைக்கு ஆதி
காரம் பெற்றவளாய்
लक्ष्मण- } லக்ஷ்மணருடைய சன்
सन्निधानं } னிதானத்திற்கு
जगाम போய்ச் சேர்ந்தாள்.

स तां समीक्ष्यैव हरीशपत्रीं तस्याबुदासीनतया महात्मा ।

अवाञ्छुर्योऽभून्मनुजेन्द्रपुत्रः स्त्रीसन्निकर्षाद्दिनवृत्तकोपः

॥ ३९ ॥

महात्मा	மகா தீபாவும்
मनुजेन्द्रपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியின் மகனாகும்
सः	அவர்
हरीशपत्रीं	வானாமன்னனின் மனைவியாகிய
तां	அவளை
समीक्ष्य	பார்த்து,

उदासीनतया	} விருப்பும் வெறுப்பு மில்லாத உதாவீன
एव	
तस्थौ	பேசாதிருந்தார்.
स्त्रीसन्निकर्षात्	ஸ்த்திரீயின் சாம்பியத் தலை குனிந்து [தால்
अवाञ्छुर्यः	கோபமொழிந்தவராய்
विनिवृत्तकोपः	அஞர்.
अभूत्	

सा पानयोगाद्दिनवृत्तलज्जा दृष्टिप्रसादाच्च नरेन्द्रसूनोः ।

उवाच तारा प्रणयप्रगल्भं वाक्यं महार्थं परिसान्त्वपूर्वम्

॥ ४० ॥

सा	அந்த
तारा	தாரை
नरेन्द्रसूनोः	சக்கிரவர்த்தியின் மகனனின்
दृष्टिप्रसादात्	தெளிவான பார்வையாலும்
पानयोगात् च	ஆதரவுகிடைத்து விட்டமையாலும்
विनिवृत्तलज्जा	நானம் துறந்து

प्रणयप्रगल्भं	{ வேண்டுமோளுக்கு மனம் துணிந்ததை நன்குவிளக்கக் காட் டுகிறது,
महार्थं	
परिसान्त्वपूर्वम्	{ முற்றிலும் உள்ளம் குளிர்ச்செய்வதை உத்தேசமாய் உடை
वाक्यं	
उवाच	ஒரு சொல்லை [ய பின்வருமாறு மொ ழிந்தான்.

किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र कस्ते न संतिष्ठति वाङ्निदेशे ।

कः शुष्कवृक्षं वनमापतन्तं दवाग्निमासीदति निर्विशङ्कः

॥ ४१ ॥

मनुजेन्द्रपुत्र	“ சக்கிரவர்த்தியின் திருமகனாகே !
कोपमूलं	கோபத்திற்குக் கார ணம்
किं	யாது ?
ते	தேவரீரினது
वाङ्निदेशे	திருவாக்கினுக்கினை யில்
कः	எவன்
संतिष्ठति न	நிற்கா திருக்கின்றான் ?

शुष्कवृक्षं	உலர்ந்த மரங்களை யு டைய
वनं	காட்டை
आपतन्तं	பற்றியிருக்கும்
दवाग्निं	{ காட்டுத்தீயை (அதற் கு சமமானமான தே வரீரை)
कः	
निर्विशङ्कः	எவன்
आसीदति	மனக்கவற்றியின்றி சீண்டுவான் ? ”

स तस्या वचनं श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमशङ्कितः । भूयः प्रणयदृष्टार्थं लक्ष्मणो वाक्यमब्रवीत् ॥

ச: லக்ஷ்மண: அந்த லக்ஷ்மணர்
 தஸ்ய: அவனாடைய
 சாந்வபூவ் மனதை ரஞ்சிப்பிக்கிற
 வைமுன்னிட்டதாகிய
 வசனம் சொல்லை
 ஶ்ருத்வா கேட்டு,
 அசாங்கித: மனம் சிதறாதவராய்

भूय: அந்தற்கு பதிலாய்
 प्रणयदृष्टार्थं { மரியாதையை நன்கு
 விளக்கக் காட்டுகிற
 பொருளோடு கூடிய
 वाक्यं சொல்லை
 अब्रवीत् பின்வருமாறு சொ
 ழிந்தார்.

किमयं कामवृत्तस्ते लुप्तधर्मार्थिसंग्रहः । भर्ता भर्तृहिते युक्ते न चैनमवबुध्यसे ॥ ४३ ॥

भर्तृहिते “கணவனுக்கு நன்மை
 செய்வதில்
 युक्ते ஆசக்தியுடையவனோ!
 ते உனது
 भर्ता கணவனாகும்
 अयं இவன்
 कामवृत्त: காமத்திலீடுபட்டவ
 னாய்

लुप्तधर्मार्थि- } தர்மம், அர்த்தம், மு
 संग्रहः } யற்சி எல்லாவற்றை
 யும் முற்றிலும் மறந்
 திருக்கின்றான்.
 एनं இவனை
 किं च ஏனோ
 अबुध्यसे न உள்வாபடி அறியாதி
 ருக்கின்றனை?

न चिन्तयति राज्यस्थो ह्यस्माञ्शोकपरायणान् । सामात्यपरिषत्तारे पानमेवोपसेवते ॥

तारे “தாரே!
 राज्यस्थ: ராஜ்யத்தை அடைந்த
 அவன்
 शोकपरायणान् சோகத்தினால் மீதுற
 अस्मान् हि எங்கனாயும் [ப்பட்ட

चिन्तयति न நினையாதிருக்கின்றான்.
 सामात्यपरिषत् பரிவாரவர்க்கங்களோ
 पानं एव குடிப்பதையே [டுகூட
 उपसेवते சர்வவுமாய்க்கொண்
 டிருக்கின்றான்.

स मासांश्चतुरः कृत्वा प्रमाणं प्लवगेश्वरः । व्यतीतांस्तान्मदव्यग्रो विहरन्नावबुध्यते ॥ ४५ ॥

प्लवगेश्वरः வானரமன்னனாகும்
 स: அவன்
 चतुर: நான்கு
 मासान् மாதங்களை
 प्रमाणं எல்லையாக
 कृत्वा ஏற்பாடு செய்துகொ
 ண்டு,

मदव्यग्रः குடிவெறிகொண்ட
 வனாய்
 विहरन् { சிற்றின்பத்தில் காலத்
 தைக்கழித் துக்கொ
 ண்டு
 तान् அவைகளை
 व्यतीतान् கடந்துவிட்டதாய்
 न अबुध्यते அறியாதிருக்கின்றான்.

न हि धर्मार्थसिद्ध्यर्थं पानमेवं प्रशस्यते । पानादर्थश्च धर्मश्च कामश्च परिहीयते ॥ ४६ ॥

एवं	“ இப்படி	अर्थः	பொருள்
पानं	கள்ளாண்டல்	परिहीयते	அழிந்துவிடுகிறது.
धर्मार्थसिद्ध्यर्थं	தர்மத்தினால் விளையும் புருஷார் த்தங்களை அளிக்கவல்ல ஏற்ற கருவியாக, எங்கும் சொல்லப் படவில்லையே.	धर्मः च	தர்மமும் அப்படியே அழிந்துவிடுகின்றது. புருஷார் த்தங்களில் மூன்றாவதாகிய இன் பமும்
प्रशस्यते न हि		कामः च	அப்படியே அழிந்து விடுகின்றது.
पानात्	கள்ளைக் குடிப்பதால்	च	

धर्मलोपो महांस्तावत्कृते ह्यप्रतिकुर्वतः । अर्थलोपश्च मित्रस्य नाशो गुणवतो महान् ॥ ४७ ॥

कृते	“ உதவிபெற்ற	धर्मलोपः	தர்மத்திற்கு அழிவு
अप्रतिकुर्वतः	விஷயத்தில் கைம்மாறு செய்யாத ஒருவனுக்கு	गुणवतः	சிறந்த [ஏற்படும்.
तावत् हि	அக்காரணத் தினாலேயே	मित्रस्य	அன்பனுடைய
महान्	மஹத்தான்	नाशे	அழிவில்
		महान्	பெரும்
		अर्थलोपः च	பொருளின அழிவும் ஏற்படுமே.

मित्रं ह्यर्थगुणश्रेष्ठं सत्यधर्मपरायणम् । तद्द्वयं तु परित्यक्तं न तु धर्मे व्यवस्थितम् ॥ ४८ ॥

धर्मे	“ தர்மத்தில்	सत्यधर्म-	சொன்ன சொல் தவ
तु	இவன் மட்டால்	परायणं हि }	றாத தாகிய தர்மம்
व्यवस्थितं न	பற்றென்பதில்லை.		ஒன்றில் அசஞ்சல பக்தியுடையவனும்
अर्थगुणश्रेष्ठं	மித்திரனுக்குச்செய்ய வேண்டிய உதவியை செய்யும் குணத்தால் மேன்மையுற்றவனும்	मित्रं तु	மித்திரன். [தான்,
		तद् द्वयं	அவ்விரண்டும்
		परित्यक्तम्	ஒழிந்துவிட்டது.

तदेवं प्रस्तुते कार्ये कार्यमस्माभिरुत्तरम् । यत्कार्यं कार्यतत्त्वज्ञे तदुदाहृतुमर्हसि ॥ ४९ ॥

कार्यतत्त्वज्ञे	“ காரியங்களின் உண்மையை உள்ளபடி அறிந்த மாதே!	अस्माभिः	எங்களால்
तत्	ஆகையால்	उत्तरं	இதற்குமேல்
एवं	இப்படியாய்	कार्यं	செய்யவேண்டிய
कार्यं	காரியம்	कार्यं	காரியம்
प्रस्तुते	நடைபெற்றிருக்கையில்	यत् तत्	ஏதுவே அதை
		उदाहरतुं अर्हसि	நீயே சொல்லக் கடவாய்.”

सा तस्य धर्मार्थसमाधियुक्तं निश्चयं वाक्यं मधुरस्वभावम् ।

तारा गतार्थं मनुजेन्द्रकार्यं विश्वासयुक्तं तथुवाच भूयः

॥ ५० ॥

सा तारा	அந்த தாரை
तस्य	அவரது
धर्मार्थसमाधि- युक्तं	தர்மம், அர்த்தம், சமா தானம் செய்யும் கட மை இவைகளே நன் கு விளங்கக் காட்டு கிறது,
मधुरस्वभावं	யாவருக்கும் மனம் கொண்டு நடக்கும் ஸ்வபாவத்தை நன் கு விளங்கக் காட்டுகி றதுமான

वाक्यं	சொல்லு
निश्चयं	கேட்டு,
विश्वासयुक्तं	காரியம் கைகொடுமென நம்பிக்கையுடன் வந் திருக்கும்
तं	அவரைப்பார்த்து
गतार्थं	தாறுமாறுபடுகின்ற
मनुजेन्द्रकार्यं	புருஷோத்தமருடைய காரியத்தில்
भूयः	அதற்கு பதிலாய்
उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தான்.

न कोपकालः क्षितिपालपुत्र न चातिकोपः स्वजने विधेयः ।

त्वदर्थकामस्य जनस्य तस्य प्रमादमप्यहंसि वीर सोडुम्

॥ ५१ ॥

क्षितिपालपुत्र	“கோமானின் கோமகரே!
कोपकालः	கோபத்திற்கேற்ற
न	ஆன்று. [காலம்
स्वजने	தன் இனத்தினிடத் தில்
अतिकोपः च	அதிககோபமானது
विधेयः न	கொள்ளத்தக்கதன்று.

वीर	வீர!
त्वदर्थकामस्य अपि	உமது காரியத்தில் கவலையுடனிருக்கும்
तस्य	அந்த
जनस्य	தாஸருடைய
प्रमादं	குற்றத்தை
सोडुं अहंसि	தேவரீர் பொறுத்தரு ளாவேண்டும்.

कोपं कथं नाम गुणप्रकृष्टः कुमार कुर्यादपकृष्टसत्त्वे ।

कस्त्वद्विधः कोपवशं हि गच्छेत्सत्त्वावरुद्धस्तपसः प्रसूतिः

॥ ५२ ॥

कुमार	“ராஜகுமார!
गुणप्रकृष्टः	உத்தமகுணங்களால் நிறைந்த ஒருவன்
अपकृष्टसत्त्वे	தாழ்ந்த குணமுள்ள வன் விஷயத்தில்
कोपं	கோபத்தை
कथं नाम	எப்படித்தான்
कुर्यात्	பாராட்டுவான்?

सत्त्वावरुद्धः	நற்குணங்கள் பொ ருத்தி
तपसः	பொறுமைக்கு
प्रसूतिः	பிறப்பிடமாகிய
त्वद्विधः	உம்போன்ற
कः हि	எவன் தான்
कोपवशं गच्छेत्	கோபத்திற்காட்படு வான்?

जानामि कोपं हरिवीरबन्धोर्जानामि कार्यस्य च कालसङ्गम् ।

जानामि कार्यं त्वयि यत्कृतं नस्तच्चापि जानामि यदत्र कार्यम् ॥ ५३ ॥

हरिवीर- बन्धोः	}	“ वाணரவீரனை கை கொடுத்துக் காத்த வருடைய
कोपं		கோபத்தை
जानामि		நான் அறிவேன்.
कार्यस्य		காரியத்தினுடைய
कालसङ्गं च		சொன்ன காலம் தடை பட்டிருப்பதையும்
जानामि		நான் அறிவேன்.
त्वयि		உங்களிடத்தில்
नः		எங்களுக்கு

यत्	யாதொரு
कार्यं	ஆகவேண்டிய காரியம்
कृतं	செய்து முடிக்கப்பட்ட தோ அதை
जानामि	நான் அறிவேன்.
अत्र	இவ்விஷயத்தில்
यत्	யாதொன்று
कार्यं च	செய்யவேண்டுமோ
तत् अपि	அதையும்
जानामि	நான் அறிவேன்.

तच्चापि जानामि यथाऽविषह्यं वलं नरश्रेष्ठ शरीरजस्य ।

जानामि यस्मिंश्च जनेऽवबद्धं कामेन सुग्रीवमसक्तमद्य ॥ ५४ ॥

नरश्रेष्ठ	“ புருஷோத்தமரே !
शरीरजस्य	காமனுடைய
वलं	வலனுடைய
यथा	எவ்வாறு
अविषह्यं च	அடக்கமுடியாதது
तत् अपि	அதையும் [என்ற
जानामि	நான் அறிவேன்.
सुग्रीवं	சுகிரீவரை

यस्मिन्	எந்த
जने	மனிதரிடத்தில்
अवबद्धं	கட்டுண்டு
अद्य	இப்பொழுது
कामेन	காமத்தால்
असक्तं च	முற்றிலும் (உறந்து கிடப்பவராகவும்
जानामि	நான் அறிவேன்.

न कामतन्त्रे तव बुद्धिरस्ति त्वं वै यथा मन्युवशं प्रपन्नः ।

न देशकालौ हि न चार्थधर्मावपेक्षते कामरतिर्मनुष्यः ॥ ५५ ॥

तव	“தேவரீருக்கு
कामतन्त्रे	காமத்தால் ஏற்படும் இன்பத்தில்
बुद्धिः	அனுபவம்
अस्ति न	இல்லை.
यथा वै	அக்காரணத்தால்
त्वं	தேவரீர் [நான்
मन्युवशं प्रपन्नः	கோபாவேசம் கொண் டீர்.

कामरतिः	காமத்தில் பற்றுடைய
मनुष्यः	மானிடன்
देशकालौ	கோட்பாடு, காலம்
अपेक्षते हि न	இவ்விண்ணதையும்
अर्थधर्मौ च	நினைக்கவேமாட்டான்.
न	பொருள், தர்மம் ஆகிய இவ்விண்ணதையும்
	அப்படியே நினைக்க வே மாட்டான்.

तं कामवृत्तं मम सन्निकृष्टं कामाभियोगाच्च विमुक्तलज्जम् ।

क्षमस्व तावत्परवीरहन्तस्त्वद्भ्रातरं वानरवंशनाथम् ॥ ५६ ॥

परवीरहन्तः “சத்ருவீரர்களை வெ
ரோடொழிப்பவரே!
वानरवंशनाथं வானர குலத்திற்குத்
தலைவரும்
त्वद्भातरं { தங்கனோடு கூட்டுறவு
செய்துகொண்ட ஆ
ப்த சினேகிகளும்
मम எனது

सन्निवृष्टं பக்கலிலிருந்து
கொண்டு
कामाभियोगात् காமவெறியால்
विमुक्तलज्जं வெட்கத்தைத்
तावत् மூற்றியும் [சுதந்த
कामवृत्तं च காமத்தில் மூழ்கிக்கிட
तं அவரை [க்கும்
धमस्व மன்னித்தருள்வீராக.

महर्षयो धर्मतपोऽभिकामाः कामानुकामाः प्रतिवद्धमोहाः ।

अयं प्रकृत्या चपलः कपिस्तु कथं न सज्जेत सुखेषु राजा

॥ ५७ ॥

धर्मतपोऽभि- } “தர்மத்திலும், தவத்
कामाः } திலும் ஈடுபட்ட
महर्षयः तु மஹர்ஷிகளே!
कामानुकामाः காமவிரின்பதைக்கோ
ரியவர்களாய்
प्रतिवद्धमोहाः அசட்டுத்தனத்தில் மூ
ழ்கியிருக்கின்றார்கள்.
प्रकृत्या பிறவியிலேயே

चपलः சஞ்சலரும்
कपिः வானரரும்
राजा மன்னரமாகிய
अयं இவர்
सुखेषु சிறப்பங்களில்
कथं என்னமாய்
सज्जेत न முழுகாமலிருப்பார் ?”

इत्येवमुक्त्वा वचनं महार्थं सा वानरी लक्ष्मणमप्रमेयम् ।

पुनः सखेलं मदविह्वलं च भर्तुर्हितं वाक्यमिदं वभाषे

॥ ५८ ॥

सा अந்த
वानरी வானரனின் மனைவி
अप्रमेयं எண்ணுதற்கரிய
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து
इति एवं மேற்கண்டவாறு
महार्थं அப்புத்தப்பொருள்
वचनं சொல்லை [பொதிந்த
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு,
पुनः மீளவும்

मदविह्वलं { அஹம்பாவம் தலைக்
கேறிவிட்டதை விள
ங்கக்காட்டுகிறதும்
सखेलं விசுவாசம் பிறக்கும்
படியாயிருக்கிறது
भर्तुः கணவனுக்கு
हितं च நன்மை பயக்கத்தக்க
துமாகிய
इदं वाक्यं பின்வரும் மொழியை
वभाषे மொழிந்தான்.

उद्योगस्तु चिराद्भस्तेः सुग्रीवेण नरोत्तम । कामस्यापि विधेयेन तवार्थप्रतिसाधने ॥ ५९ ॥

नरोत्तम “புருஷோத்தம!
अर्थप्रतिसाधने காரியத்தை முடிக்கும்
விஷயத்தில்
तव தேவரீரது
कामस्य மனோபிஷ்டத்திற்கு

विधेयेन अपि ஈடுபட்டே நடக்கின்ற
सुग्रीवेण சுகிரீவரால் [வராகிய
उद्योगः तु ஆகவேண்டிய காரிய
மும்
चिराद्भस्तेः முன்னமேயே ஆக்கை
செய்யப்பட்டது.

रुमां तु वीरः परिरभ्य गाढं वरासनस्थो वरहेमवर्णः ।

ददर्श सौमित्रिमदीनसत्त्वं विशालनेत्रः सुविशालनेत्रम् ॥ ६६ ॥

वरहेமவரண: நல்ல தங்கநிறமுடையவனும்
 विशालनेत्र: அகன்ற கண்களையுடையவனுமான
 वीर: சூரனாகுமவன்
 रुमां உருமையை
 गाढं இறுக
 परिरभ्य தழுவிக்கொண்டு,

वरासनस्थः तु சிறந்த ஆசனத்தில்
 सुविशालनेत्रं இருக்கின்றவனாகவே
 अदीनसत्त्वं அழகிய அகன்ற கண்களுற்றவரும்
 सलिया तिनैनामयन्तं சலியா தினைமையற்ற
 सौमित्रिं வருமான
 ददर्श லக்ஷ்மணரை
 पाश्चात्तान् பார்ந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रयविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10742

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1490

चतुर्विंशः सर्गः—முப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ 34 ॥

सुग्रीवतर्जनम्—சுகரீவனை அதட்டுவது.

तमप्रतिहतं क्रुद्धं प्रविष्टं पुरुषर्षभम् । सुग्रीवो लक्ष्मणं दृष्ट्वा बभूव व्यथितेन्द्रियः ॥ १ ॥

சுగிரீவ: சுகரீவன்
 अप्रतिहतं ஒருவராலும் தடுக்கப் படாதவராய்
 क्रुद्धं சினங்கொண்டவராய்
 प्रविष्टं உள்ளே வந்துசேர்ந்த
 पुरुषर्षभं புருஷோத்தமராகிய

तं அந்த
 लक्षणं லக்ஷ்மணரை
 दृष्ट्वा பார்ந்து,
 व्यथितेन्द्रियः ஐம்புலன் களும் கலங்கினவனாக
 बभूव ஆயினன்.

क्रुद्धं निःश्वसमानं तं प्रदीप्तमिव तेजसा । भ्रातुर्व्यसनसंतप्तं दृष्ट्वा दशरथात्मजम् ॥ २ ॥

उत्पपात हरिश्रेष्ठो हित्वा सौवर्णमासनम् । महान्महेन्द्रस्य यथा स्वलंकृत इव ध्वजः ॥ ३ ॥

हरिश्रेष्ठः வானரோத்தமன் (சுகரீவன்)
 तेजसा தேககார்தியால்
 प्रदीप्तं इव ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும்
 भ्रातुः தமையனது
 व्यसनसन्तप्तं { மனவேதனையால் தழித்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும்
 क्रुद्धं { சினங்கொண்டு பெருமூச்செறிந்து
 निःश्वसमानं { கொண்டிருக்கிறவருமான

दशरथात्मजं தசரதரின் திருக்குமாரன்
 तं அவரை [ரராகும்
 दृष्ट्वा பார்ந்து,
 सौवर्णं आसनं பொன் ஆஸனத்தை
 हित्वा விட்டு,
 महेंद्रस्य இந்திரனுடைய
 स्वलंकृतः அலங்கரிக்கப்பட்ட
 महान् மஹத்தான
 ध्वजः த்வஜம்
 यथा எவ்வண்ணமோ
 इव அவ்வண்ணமே
 उत्पपात எழுந்துநின்றான்.

शतमश्वानृते हन्ति सहस्रं च गवानृते । आत्मानं स्वजनं हन्ति पुरुषः पुरुषानृते ॥ ९ ॥

புருஷ: “ஓர் மனிதன்
அந்நூதனம் ஒரு குதிரைக்காகப்
பொய் சொல்லில்
சுற்று விஷயங்களை
ஹந்தி கெடுத்துக்கொள்
ஒரு பசுவிற்காகப்
பொய்சொல்லில்
சுற்றும் விஷயங்களை

च अर्धपशुये कृत्वा
कोऽनृतेन
पुरुषानृते एक मनुष्यं कृत्वा
कोऽनृतेन
आत्मानं तन्नाथम्
स्वजनं तदाश्वं
हन्ति कृत्वा विदुः

पूर्वं कृतार्थो मित्राणां न तत्प्रतिकरोति यः ।

புவகேசர் “வாநரமன்னு!
ய: எவனொருவன்
பூர்வ முத்தலில்
கூதார்த: காரியத்தை முடித்து
கொண்டவனுப்
கூதந: செய்நன்றி கொன்ற
வனுப்

कृतघ्नः सर्वभूतानां स वध्यः पुत्रगेश्वर ॥

मित्राणां दक्षविशेष्यत
मित्रं
तत्
प्रतिकरोति न
सः
सर्वभूतानां
वध्यः

गीतोऽयं ब्रह्मणा श्लोकः सर्वलोकनमस्कृतः ।

புவஜ்ஜம் “வாநரனே!
கூதந: செய்நன்றி கொன்ற
ஒருவனை
கூதந: உத்தேசித்து,
கூதந: சினங்கொண்ட
புறம்தேவனுல்
அய: இந்தப் பின்வரும்

दृष्ट्वा कृतघ्नं कुदेन तं निबोध पुत्रज्ञम् ॥

सर्वलोक- }
नमस्कृतः }
श्लोकः
गीतः
तं
निबोध

ब्रह्मणे च सुरापे च चोरे भग्नव्रते तथा । निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ॥

சஹி: “பெரியோர்களால்
புறமணனைக் கொள்
நவன் விஷயத்திலும்
சுரபே: கள்ளாண்டவன் விஷ
யத்திலும்,
சுரே: திருடன் விஷயத்
திலும்,
பஹ்வே: விருதம் தவறினவன்
விஷயத்திலும்

निष्कृतिः
विहिता
कृतघ्ने
निष्कृतिः तथा
अस्ति न

न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुश्रीव मा वालिपथमन्वगाः ॥

சுசுரீவ	“சுக்ரீவ !	சங்குசித: ந	அடைபட்டுப் போக
யென	எந்த வழியாய்		வில்லை.
வாலி	வாலி	சமயே	சொன்னபடி நடப்ப
ஹத:	கொல்லப்பட்டு		தில்
கத:	சென்றானே,	திட்ட	விஷயம் வில்.
பந்நா:	அந்த வழி	வாலிபதே	வாலியின் வழியை
ச	இன்னும்	மா அந்வா:	நினைப்பற்றுகே.

न नूनमिक्ष्वाकुवरस्य कामुकाच्युताञ्जरान्पश्यसि वज्रसन्निभान् ।

ततः सुखं नाम निपेवसे सुखी न रामकार्य मनसाऽप्यवेक्षसे ॥ १९ ॥

இக்ஷ்வாகுரஸ்ய	“இக்ஷ்வாகு வம்சத் தின் உத்தமருடைய	தத: நாம	ஆகையால்தான்
காமுகாந்	கோதண்டத்தினின்று	சுஹி	மனக்கவலையில்லா
ச்யுதாந்	வெளிவரும்	சுஹ்	தவனுப்
சாராந்	பாணங்களை	நிபேவஸே	சுற்றின்பத்தில்
வஜ்ரசந்நிபாந்	வஜ்ராயுதத்திற்கு நிகர்த்தவைகளாய்		முழுக்கிடக்கின்
பஸ்யஸி ந	நீ அறியாதிருக்கின் றனை.	ராமகார்ய	பூரீராமாது காரியத்
நூந்	இது திண்ணம்.	மனசா அபி	மனதாலும்
		அவேக்ஷஸே ந	கருதாதிருக்கின் றனை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10761

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1509



पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்திஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३५ ॥

तारया पुनर्लक्ष्मणसान्वनम्—தாரை மறுவடியும் லக்ஷ்மணரை ஸமாதானம் செய்வது.

तथा ब्रुवाणं सौमित्रिं प्रदीप्तमिव तेजसा । अब्रवीलक्ष्मणं तारा ताराधिपनिभानना ॥

தாராधिபநிபானநா	சந்திரன்போன்ற	புரவாண்	பேசுகிற
தாரா	தாரை [முகமுடைய	சௌமித்ரி	சுமித்ராதேவியின்
தேஜஸா	சினத்தால்		புதல்வனாகிய
புரதீஸம் இவ	கொளுத்திவிட்டெரி கிறவர்போல்	லக்ஷ்மண்	லக்ஷ்மணரை பார்த்து
ததா	மேற்கண்டவாறு	அப்ரவீந்	பின்வருமாறு மொ
			ழிந்தான்.

नैवं लक्ष्मण वक्तव्यो नायं पुरुषमर्हति । हरीणामीश्वरः श्रोतुं तव वक्त्राद्विशेषतः ॥ २ ॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மணரே !
एवं இப்படி
वक्तव्यः न பேசப்பட்டத்காதுவர்.
हरीणां வானரர்களுடைய
ईश्वरः மன்னனாகும்
अयं இவர்

नैवाकृतज्ञः सुग्रीवो न शठो नापि दारुणः ।

वीर “சூரரே !
हरीश्वरः கபிமன்னனாகும்
सुग्रीवः சுக்ரீவர்
अकृतज्ञः செய்நன்றி மறந்தவர்
என்பது

न एव இல்லவே இல்லை.
शठः வஞ்சகனும்

उपकारं कृतं वीरो नाप्ययं विस्मृतः कपिः ।

वीर “சூரரே !
वीरः வீரராகிய
अयं सुग्रीवः இந்த சுக்ரீவர்
कपिः வானரர்
रामेण ஸ்ரீராமரால்
रणे போரில்

रामप्रसादात्कीर्तिं च कपिराज्यं च शाश्वतम् ।

परन्तप சத்தாருக்களைக்கூற
அடிப்பவரே !
रामप्रसादात् ஸ்ரீராமரது அனுக்கி
ரகத்தால்

सुग्रीवः சுக்ரீவர்
कीर्तिं च கீர்த்தியையும்

सुदुःखशयितः पूर्वं प्राप्येदं सुखमुत्तमम् । प्राप्तकालं न जानीते विश्वाग्निश्च यथा मुनिः ॥

पूर्वं முன்னே
सुदुःखशयितः மிகவும் துக்கத்தில்
முழுக்கிட்டந்த இவர்

इदं இந்த
उत्तमं பெரும்
सुखं டாக்கியத்தை
प्राप्य அடைந்து,
विश्वामित्रः விச்வாமித்திரர்

विशेषतः எப்படியும்
तव தேவரீரது
वक्त्रात् வாயினின்றி
पुरुषं கொடிய சொல்லை
श्रोतुं கேட்க
अर्हति न அருகனாகார்.

नैवानृतकथो वीर न जिह्वश्च हरीश्वरः ॥

न அல்லர்.
दाख्यः अपि கொடியவனும்
न அல்லர்.
अनृतकथः एव பொய்பேசுகிறவனும்
न அல்லர்.
जिह्वः च தர்மநெறி வழுவிரட
न இல்லை. [க்கிறவனும்]

रामेण वीर सुग्रीवो यदन्यैर्दुष्करं रणे ॥

अन्यैः अपि மற்றெவர்களாலும்
दुष्करं செய்யமுடியாததாகிய
उपकारं உபகாரம்
यत् எதுவோ அந்த
कृतं பேருதவியை
विस्मृतः न மறந்துவிட்டவரல்லர்.

प्राप्तवानिह सुग्रीवो रुमां मां च परन्तप ॥

कपिराज्यं வானரராஜ்யம்
शाश्वतं எல்லாவற்றையும்
रुमां च உருமையையும்
मां च என்னையும்
इह இப்பொழுது
प्रासवान् அடைந்தார்.

मुनिः முனிவர்
यथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

प्राप्तकालं { எதெதை எப்பொழுது
து செய்யவேண்டு
மென்கிற காலத்தை
जानीते न அறியாதிருக்கிறார்.

घृताच्यां किल संसक्तो दश वर्षाणि लक्ष्मण । अहोऽमन्यत धर्मात्मा विश्वामित्रो महामुनिः ॥

लक्ष्मण “लக்ஷ்மணரே!
महामुनिः முனியாற்பெருமானும்
धर्मात्मा தர்மா த்மா ஷ்மாத்மாய
विश्वामित्रः किल விச்வாமித் திரரே
घृताच्यां கருதாசியெனும் அப்
ஸரஸ்கீழினிடத்தில்

संसक्तः மோகங்கொண்டு
दश वर्षाणि பத்துவாண்டுகளை
अहः ஒரு தினமாக
अमन्यत எண்ணினார்.

स हि प्राप्तं न जानीते कालं कालविदां वरः । विश्वामित्रो महातेजाः किं पुनर्यः पृथग्जनः ॥

कालविदां वरः { “பரமா த்மாவை
உள்ளபடி அறிந்தவ
ருள் உத்தமரும்
महातेजाः { அளவுகடந்த ஆண்
மை படைக்கப்பெ
ற்றவரும்
यः எவரோ,
सः அந்த

विश्वामित्रः हि விச்வாமித் திரரே
प्राप्तं { எதெதை எப்பொழு
து செய்யவேண்டிய
தாகிய
कालं சரியான காலத்தை
जानीते न அறியவில்லை.
पृथग्जनः பாமரஜனம்
किं पुनः எங்ஙனமறியமுடியும்?

देहर्षं गतस्यास्य परिश्रान्तस्य लक्ष्मण । अवितृप्तस्य कामेषु कामं क्षन्तुमिहार्हसि ॥९॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மணா!
देहधर्मं ஆகாரம் மித்திரையா
கிய உடலியற்றுகையை
गतस्य விசேஷமாய் கொண்
டாடுகிறவனுய்
कामेषु கிற்றின்பங்களில்

परिश्रान्तस्य முழுக்கி
अवितृप्तस्य தெவிட்டல் அடை
अस्य இவருடைய [யாத
कामं மோகத்தை
इह இப்பொழுது
क्षन्तुमिहार्हसि க்ஷமித்தருள்வீராக.

न च रोषवशं तात गन्तुमर्हसि लक्ष्मण । निश्चयार्थमविज्ञाय सहसा प्राकृतो यथा ॥ १० ॥

तात “மகா பூஜ்யராகிய
लक्ष्मण लक्ष्मण!
प्राकृतः ஒரு பாமரமனிதன்
यथा போல்
निश्चयार्थं ஆகவேண்டிய காரி
யத்தின் முடிவை

अविज्ञाय கவனியாது, [மலும்
सहसा च முன்பின் ஆனோசியா-
रोषवशं गन्तुं கோபத்திற்கு வசப்
பட்டவனாய் ஆவதற்கு
अर्हसि न தேவரீர் இடங்கொ
டுக்கக்கூடாது.

सत्त्वयुक्ता हि पुरुषास्त्वद्विधाः पुरुषर्षभ । अविमृश्य न रोषस्य सहसा यान्ति वश्यताम् ॥

पुरुषर्षभ “புருஷோத்தம!
त्वद्विधाः தேவரீர் போன்ற
सत्त्वयुक्ताः நற்குணங்களமையப்
पुरुषाः மானிடர்கள் [பெற்ற
अविमृश्य விசாரித்தறியாது,

सहसा ஆனோசியாது
रोषस्य சினத்திற்கு
वश्यतां ஈடுபட்டு கிடத்தலை
यान्ति न हि அடையமாட்டார்கள
என்றோ.

प्रसादये त्वां धर्मज्ञ सुग्रीवार्थे समाहिता

॥ १२ ॥

धर्मज्ञ “தர்மமறிந்தவரே!
सुग्रीवार्थे சுக்ரீவர் விஷயத்திலு
समाहिता பத்திமைகொண்ட
நான்

त्वां தேவரீரை
प्रसादये அருள்புரிய பிரர்த்
திக்கின்றேன்.

महान्रोषसमुत्पन्नः संरम्भस्त्यज्यतामयम्

॥ १३ ॥

अयं “இந்த
महान् அளவுகடந்த

रोषसमुत्पन्नः சினத்தால் விளைந்த
संरम्भः துடிப்பு
त्यज्यताम् விடப்பட்டும்.

रुमां मां कपिराज्यं च धनधान्यवसूनि च । रामप्रियार्थं सुग्रीवस्त्यजेदिति मतिर्मम ॥ १४ ॥

सुग्रीवः “சுக்ரீவர்
रामप्रियार्थं ராமருடையமனங்கோ
ணை நடப்பதற்காக
தனங்கோயும், தான்
धनधान्यवसूनि च { யங்கோயும், செல்வங்
கோயும்,
कपिराज्यं வானரராஜ்யத்தையும்

मां என்னையும்,
रुमां च உருமையையும்,
त्यजेत् துறந்துவிடுவார்;
इति என்பது
मम எனக்கு
मतिः தெரிந்த விஷயம்.

समानेव्यति सुग्रीवः सीतया सह राघवम् ।

शशाङ्कमिव रोहिण्या निहत्वा रावणं रणे ॥

सुग्रीवः “சுக்ரீவர்
रणे போரில்
रावणं ராவணனை
निहत्वा கொன்று,
रोहिण्या ரோகினியோடு

शशाङ्कं சந்திரனை
इव போல
सीतया सह சீதையோடு கூட
राघवं ஸ்ரீராமரை
समानेव्यति சேர்த்துவைப்பார்.

शतकोटिसहस्राणि लङ्कायां किल रक्षसाम् । अयुतानि च षट्त्रिंशत्सहस्राणि शतानि च ॥

लङ्कायां “இலங்கையில்
रक्षसां அரக்கர்களின்
शतकोटिसहस्राणि கோடி நூறுபிரவரும்
षट्त्रिंशत् முப்பத்தியாறு

अयुतानि च பதிபிரவரும்
सहस्राणि ஆயிரக்கணக்காகவும்,
शतानि च நூற்றுக்கணக்காகவும்
किञ्च இருக்கிறார்களெனக்
கேள்வி.

अहत्वा तांश्च दुर्धर्षान् राक्षसान् कामरूपिणः । न शक्यो रावणो हन्तुं येन सा मैथिली हता ॥

न शक्यो रावणो हन्तुं येन सा मैथिली हता ॥

दुर्धर्षान् “வெல்லுதற்கரியரும்,
कामरूपिणः வேண்டிய உருவமெ
டுக்க வல்லருமாகிய
तान् அந்த
राक्षसान् च அரக்கர்களெல்லோ
अहत्वा கொல்லாமல், [ரையும்
सा அந்த

मैथिली ஜானகிதேவியார்
येन எவனால்
हता திருடிக்கொண்டு போ
கப்பட்டாளோ,
रावणः அந்த ராவணன்
हन्तुं கொல்ல
शक्यः न முடிந்தவனாகான்.

ते न शक्या रणे हन्तुमसहायेन लक्ष्मण । रावणः क्रूरकर्मा च सुग्रीवेण विशेषतः ॥

லக்ஷ்மண !
போரில்
உதவிபெறாத
சுக்ரீவரொருவரால்
தே
அவர்களுடும், [மட்டும்]

விசேஷத்:
கூரகர்மா
ரா வணனும்
ஹ்நு
சக்யா: ந
முக்கியமாப்
கொடிய செயலுடைய
ராவணனும்
கொல்ல
முடியாதவர்கள்.

एवमाख्यातवान् वाली स ह्यभिज्ञो हरीश्वरः । आगमस्तु न मे व्यक्तः श्रवात्तस्माद्ब्रवीम्यहम् ॥

வாலீ
எவ்
அக்யாதவான்
ஹரிஸ்வர்:
ச: ஹி
அபிஜ்:
மே
வா லீ
மேற்கண்டவாறு
சொல்லியிருக்கிறார்.
வானரமன்னனாகும்
அவரோ
இவ்விஷயங்களுையெல்
லாம் நன்கறிந்தவர்.
எனக்கு

வ்யக்த:
அராம:
ந
தஸ்யாவ்
சுவாத் து
அஹ்
ப்ரவீமி
தெரிந்ததாகிய
விஷயம்
இல்லை.
அவரிடமிருந்து
கேள்வியாலேயே
நான்
இப்பொழுது
சொல்லுகிறேன்.

त्वत्सहायनिमित्तं वै प्रेषिता हरिपुङ्गवाः । आनेतुं वानरान् युद्धे सुबहून्हरियूयपान् ॥२०॥

யுத்தே
त्वत्सहायनिमित्तं वै
சுபஹூந்
வானரான்
போரில்
உமக்கு உதவிசெய்
வதற்காக
அனேக
வானரர்களையும்

ஹரியூயபான்
அனேது
ஹரிபுங்஘ா:
ப்ரேபிதா:
வானர சேனாபதிகளை
அழைத்துவர [யும்]
வானரோத்தமர்கள்
அனுப்பப்பட்டிருக்கி
றார்கள்.

तांश्च प्रतीक्षमाणोऽयं विक्रान्तान् सुमहाबलान् । राघवस्यार्थसिद्धयर्थं न निर्याति हरीश्वरः ॥

ரா஘வஸ்ய
அர்த்ஸித்தயர்த்
விக்ரான்தான்
சுமஹாவலான்
தான் ச
ஸ்ரீராமருடைய
காரியசித்திக்காக
விக்ரமசாலிகளும்
மிக்க பலசாலிகளும்
அவர்களையே [மான]

ப்ரதீக்ஷமாண:
அய்
ஹரிஸ்வர்:
நிர்யாதி ந
எதிர்பார்ப்பவராய்
இந்த
வானரமன்னர்
வெளிக்கிளம்பா
திருக்கின்றார்.

कृताऽत्र संस्था सौमित्रे सुग्रीवेण यथा पुरा । अद्य तैर्नारैः सर्वैरागन्तव्यं महाबलैः ॥

சௌமித்ரே
சுசுரீவேண
புரா
அத
கூதா
சன்ஸ்தா யதா
மஹாவலே:
“ லக்ஷ்மண !
சுக்ரீவரால்
முன்னமேயே
இவ்விஷயத்தில்
செய்யப்பட்ட
உத்தரவுப்படி
மகா பவிஷ்டர்களான

தே:
வானரே:
சர்வே:
அத
அரகந்தவ்யம்
அந்த
வானர்கள்
எல்லோராலும்
இப்பொழுது
வந்தடையப்பட
வேண்டும்.

ऋक्षकोटिसहस्राणि गोलाङ्गुलशतानि च । अद्य त्वाद्युपयास्यन्ति जहि कोपमरिन्दम् ॥

कोटयोनेकास्तु काकुत्स्थ कपीनां दीप्ततेजसाम् ॥ २३ ॥

अरिन्दम् “சத்ருஸம்ஹாரக
ரான
காகுत्स्थ லக்ஷ்மணை!
ऋक्षकोटि- } ஆயிரம் கோடி
सहस्राणि } கரடிகளும்
गोलाङ्गुलशतानि நூற்றுக்கணக்கான
முசுக்களும்
दीप्ततेजसां மிக்க பலமுள்ள

कपीनां வானரர்களின்
अनेकाः அனேக
कोट्यः च கோடிகளும்
अद्य तु இப்பொழுதே
त्वा உம்மை
उपयास्यन्ति வந்தடைவார்கள்.
कोपं சினத்தை
जहि தவிர்ப்பாயாக.

तव हि मुखमिदं निरीक्ष्य कोपाक्षतजानिभे नयने निरीक्षमाणाः ।

हरिवरवनिता न यान्ति शान्तिं प्रथमभयस्य हि शङ्किताः स्म सर्वाः ॥ २४ ॥

तव “தேவரீரது
इदं இந்த
मुखं முகத்தை
निरीक्ष्य பார்த்து,
कोपात् கோபத்தால்
नयने கண்களிரண்டையும்
क्षतजानिभे ரத்தத்தைபோலிருக்
கின்றவைகளாய்
निरीक्षमाणाः கவனிக்கும்

हरिवरवनिताः வானர உத்தமஸ்த்ரீ
सर्वाः हि எல்லோருமே [கள்
शङ्किताः स्म உள்ளம் கலங்கிய
வர்களாய்
प्रथमभयस्य முதலில் கொண்ட
शान्तिं தனியை [பயத்திற்கு
यान्ति न हि அடையாமலேயிருக்
கிறார்கள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10785

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1533



पट्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ २६ ॥

सुग्रीवेण लक्ष्मणप्रसादनम्—லக்ஷ்மணரை சுகரீவன் சமாதானம் செய்வது.

इत्युक्तस्तारया वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् । मृदुस्वभावः सौमित्रिः प्रतिजग्राह तद्वचः ॥

तारया தாரையால்
धर्मसंहितं தர்மத்திற்கு ஒத்தி
ருக்கிறதும்
प्रश्रितं வணக்கத்துடனிருக்
கிறதுமான
वाक्यं சொல்லை
इति மேற்கண்டவாறு

उक्तः சொல்லப்பட்டதற்கு
செவிசாற்றியவரும்
मृदुस्वभावः { தண்ணளியே பிறவி
குணமாயுடையவரு
மான
सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
तद्वचः அச்சொல்லை
प्रतिजग्राह அங்கீகரித்தார்.

तस्मिन् प्रतिगृहीते तु वाक्ये हरिगणेश्वरः । लक्ष्मणात्सुमहन्नामं वस्त्रं किञ्चमिवात्यजत् ॥

तस्मिन् ஆந்த
 वाक्ये சொல்
 प्रतिगृहीते तु அங்குகரிக்கப்படவும்
 हरिगणेश्वरः ஹரிகணாமன் எனானு
 மவன்
 लक्ष्मणात् லக்ஷ்மணரிடத்தி
 னின்று

सुमहन् அது அடங்காத
 वास्त्रं மனக்கலவா துதை,
 किञ्च एர
 वस्त्रं வஸ்திர துதை
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 वண்ணामே வண்ணமே
 अत्यजत् நீக்கிவிட்டான்.

ततः कण्ठगतं माल्यं चित्रं बहुगुणं महत् । चिच्छेद् विमदश्चासीत्सुग्रीवो वानरेश्वरः ॥

ततः அப்பொழுது
 वानरेश्वरः வானரமன்னனாகிய
 सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 कण्ठगतं கழுத்திலிருந்திருந்
 ததும்
 महत् மிக
 चित्रं அழகுவாய்ந்ததும்

बहुगुणं பலவிதமாய் காபுவே
 माल्यं டிகையை மிகுவிக்கும்
 चिच्छेद् மாலையை
 च கழற்றிவிட்டான்.
 वम उடனே
 विमदः மயக்கந்தெளிந்தவ
 आसीत् ஆயினான். [அய்]

स लक्ष्मणं भीमवलं सर्ववानरसत्तमः । अब्रवीत्प्रभितं वाक्यं सुग्रीवः संप्रहर्षयन् ॥ ४ ॥

सर्ववानरसत्तमः எல்லா வானரர்களி
 सः ஆந்த [அத்தமனாகிய
 सुग्रीवः சுக்ரீவன் [அடைய
 भीमवलं பயங்கரமான ஆற்ற-
 लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப் பார்
 த்து

संप्रहर्षयन् உள்ளம் குளிரச் செய்
 किन्तु வனக்குத் துடன்
 प्रभितं வணக்கம் [கூடிய
 वाक्यं சொல்லி
 अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
 र्त्तवान्.ந்தான்.

प्रनष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शाश्वतम् । रामप्रसादात्सौमित्रे पुनः प्राप्तमिदं मया ॥

सौमित्रे “ லக்ஷ்மணை!
 प्रनष्टा கைநழுவிய
 श्रीः च ராஜ்யலக்ஷ்மியும்,
 कीर्तिः च கீர்த்தியும்
 कपिराज्यं வானரராஜ்யம்
 शाश्वतं முழுவதும்,

इदं च ஆகிய இது எல்லாமும்
 पुनः மறுபடியும்
 मया என்னால்
 रामप्रसादात् ஸ்ரீராமரது பிரஸாத
 त्ताल
 प्राप्तम् அடையப்பட்டது.

कः शक्तस्तस्य देवस्य ख्यातस्य स्वेन कर्मणा । तादृशं विक्रमं वीर प्रतिकर्तुमिन्द्रम् ॥

अरिन्द्रम् “ சுத்ருசம்ஹாரக
 वीर சூரரே! [ராகிய
 स्वेन தனது
 कर्मणा தொழிலால்
 ख्यातस्य புகழ் படைத்த
 तस्य ஆந்த

देवस्य தேவருக்கு
 तादृशं அவர்செய்ததற்கேற்ற
 विक्रमं பராக்கிரமத்தை[தான
 प्रतिकर्तुं கைமாறாய் செய்ய
 कः எவன்
 शक्तः வல்லவன் ?

सीतां प्राप्स्यति धर्मात्मा वधिष्यति च रावणम् । सहायमात्रेण मया राघवः स्वेन तेजसा ॥

धर्मात्मा “ தர்மா த்மாவாகும்
 राघवः ஸ்ரீராமர்
 स्वेन தனது
 तेजसा च பராக்கிரமத்தாலேயும்
 सहायमात्रेण அற்ப பிரயோஜனமாகிய துணையாகிய

मया என்னோடும்
 रावणं ராவணனை
 वधिष्याति கொல்லப்போகிறார்.
 सीतां சீதாதேவியையும்
 प्राप्स्यति அடையப் போகிறார்.

सहायकृत्यं किं तस्य येन सप्त महाद्रुमाः ।

येन “ எவரொருவரால்
 एकेन ஒரு
 वाणेन பாணத்தால்
 सप्त ஏழு
 महाद्रुमाः च பெரும் மரங்களும்
 शैलः च பர்வதமும்

शैलश्च वसुधा चैव वाणेनैकेन दारिताः ॥

वसुधा एव பூமியும்
 दारिताः பிளக்கப்பட்டனவொ,
 तस्य அவருக்கு
 सहायकृत्यं துணையாய் வந்த ஒரு
 वल्लरा कवेण्डिय எனலாகவேண்டிய
 किम् என்ன ? [காரியம்]

धनुर्विस्फारयाणस्य यस्य शब्देन लक्ष्मणः । सशैला कम्पिता भूमिः सहायैस्तस्य किं नु वै ॥

लक्ष्मण “ லக்ஷ்மணரே !
 धनुः தனுசை
 विस्फारयाणस्य நாணோற்றுக்கிற
 यस्य எவருடைய
 शब्देन சப்தத்தால்
 सशैला பர்வதங்களுள்வரிட்ட

भूमिः பூமி
 कम्पिता குலங்குகிறதோ,
 तस्य அவருக்கு
 सहायैः துணைவர்களால்
 किं नु वै ஆவதென்ன ?

अनुयात्रां नरेन्द्रस्य करिष्येऽहं नरर्षभ । गच्छतो रावणं हन्तुं वैरिणं सपुरःसरम् ॥१०॥

नरर्षभ “ புருஷோத்தம !
 वैरिणं வைரியாகிய
 रावणं ராவணனை
 सपुरःसरं பரிவாரங்களுள்பட
 हन्तुं கொல்வதற்கு

गच्छतः எழுந்தருளச் செல்லும்
 नरेन्द्रस्य புருஷோத்தமரை
 अहं நான்
 अनुयात्रां करिष्ये பின்தொடர்ந்து செல்வேன்.

यदि किंचिदतिक्रान्तं विश्वासात्प्रगयेन वा । प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे न कश्चिन्नपराध्यति ॥

प्रेष्यस्य “ தாசனாகிய
 मे என்னுடைய
 विश्वासात् கோபங்கொள்ளாரொ
 னும் நம்பிக்கையாலும்
 प्रणयेन அனையோன்ய சினேக
 பாவத்தாலும்
 किञ्चित् எதேகனுமொரு சிறு

अतिक्रान्तं ஆணை மீறிய செய்கை
 यदि वा உண்டெனில் அது
 क्षमितव्यं மன்னிக்கத்தக்கது.
 कश्चित् ஒருவன்
 न अपराध्यति न சிறு பிழையும் புரியா
 மலிரான்.”

इति तस्य वृषाणस्य सुग्रीवस्य महात्मनः । अभवत्क्षमणः प्रीतः प्रेम्णा चैवमुवाच ह ॥

तस्य அந்த
மகாத்மாவாகிய
சுக்ரீவன்
இதி மேற்கண்டவாறு
வृषाणस्य சொன்னபொழுது
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

प्रीतः மனார்த்தப்புகொண்
अभवत् ஆயினர்; [உவராச
ह காண்!
प्रेम्णा च பிரியத்தோடேய
एवं [எனவருமாறு
उवाच உவாசத்தார்.

सर्वथा हि मम भ्राता सनाथो वानरेश्वर । त्वया नाथेन सुग्रीव प्रश्रितेन विशेषतः ॥

सुग्रीव “சக்ரீவ!
वानरेश्वर வானரமன்னு!
मम எனது
भ्राता தமையனார்,
नाथेन துணைவரும்,
विशेषतः விசேஷமாய்

प्रश्रितेन அடங்கி நடக்கிறவரு
மான்
त्वया உம்மால்
सर्वथा எவ்வாறாலும்
सनाथः हि வேண்டிய தனையுற்ற
வரை.

यस्ते प्रभावः सुग्रीव यच्च ते शौचमार्जवम् । अर्हस्त्वं कपिराज्यस्य श्रियं भोक्तुमनुत्तमाम् ॥

सुग्रीव “சக்ரீவ!
ते உனக்கு
यः எப்படிப்பட்டதாகிய
प्रभावः ஆற்றலோ,
ते உனக்கு
यत् எப்படிப்பட்டதான
शौचं கபடின்மையோ,

आर्जवं பணிவோ,
त्वं அந்த நீ
कपिराज्यस्य வானரராஜ்யத்தி
अनुत्तमां சிறந்த [னுடைய
श्रियं திருவை
भोक्तु அடைவதற்கு
अर्हः தக்கவனோ.

सहायेन च सुग्रीव त्वया रामः प्रतापवान् । वधिष्यति रणे शत्रूनचिरान्नात्र संशयः ॥१५॥

सुग्रीव “சக்ரீவ!
रामः ஸ்ரீராமர்
सहायेन துணையாகிற
त्वया च உன்னாலேயே
प्रतापवान् மேன்மைபெற்று
விளங்குகின்றார்.

शत्रून् சத்துருக்களை
अचिरात् சீக்கிரமே
रणे போரில்
वधिष्यति அழிப்பார்.
अत्र இதில்
संशयः न ஐயமில்லை.

धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य संग्रासेष्वनिवर्तिनः । उपपन्नं च युक्तं च सुग्रीव तव भाषितम् ॥१६॥

सुग्रीव “சக்ரீவ!
धर्मज्ञस्य தர்மமறிந்தவரும்
कृतज्ञस्य செய்நன்றி அறிந்த
வரும்
संग्रामेषु போர்களில்

अनिवर्तिनः மகா தைரியசாலியு
तव உனது [மாகிய
भाषितं சொல்
युक्तं च சரியாயிருக்கிறது.
उपपन्नं च உமக்கேற்றதாயு
மிருக்கிறது.

दोषज्ञः सति सामर्थ्ये कोऽन्यो भाषितुमर्हति । वर्जयित्वा मम ज्येष्ठं त्वां च वानरसत्तम ॥

வானரசுத்தம
மம
ஜ்யேஷ்ட
த்வாं ச
வஜ்ஜயித்வா
அந்ய:
வேறு

“வானரோத்தம!
எனது
தமையனாரையும்
உன்னையும்
தவிர்க்குது,
வேறு

க:
दोषज्ञः
सामर्थ्ये सति
भाषितुं
अर्हति

எந்த ஒரு
அறிவுடையவன்
ஆற்றலிருக்கையில்
அழகாய் பேச
முடியுமா?

सदृशश्चासि रामस्य विक्रमेण वलेन च । सहायो दैवतैर्दत्तश्चिराय हरिपुङ्गव ॥ १८ ॥

हरिपुङ्गव
दैवतैः
चिराय
सहायः
दत्तः

“வானரோத்தம!
தேவதைகளால்
வெகுதூரத்திற்கு
துணையாக [முந்தி
அளிக்கப்பட்ட நீ

रामस्य च
विक्रमेण
वलेन च
सदृशः
असि

ஸ்ரீராமருக்கே
ஆண்மையாலும்
ஆற்றலாலும்
ஒப்பானவராக
இருக்கின்றீர்.

किं तु शीघ्रमितो वीर निष्क्राम त्वं मया सह । सान्त्वय स्ववयस्यं त्वं भार्याहरणकशितम् ॥

वीर
किं तु
त्व
मया सह
इतः
शीघ्रं

“வீர!
போனது போகட்டும்
இனியாவது
நீ
என்னோடுகூடவே
இவ்விடத்தினின்று
இப்பவே

निष्क्राम
त्वं
भार्याहरण-
कशितं
स्ववयस्यं
सान्त्वय

புறப்படு.
நீ
மனைவியை திருட்டுக்
கொடுத்து மனம்
கொந்து கிடக்கும்
உனது தோழரை
தேற்றாதல் செய்.

यच्च शोकाभिभूतस्य श्रुत्वा रामस्य भाषितम् । मया त्वं परुषाण्युक्तस्तच्च त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥

शोकाभिभूतस्य
रामस्य
भाषितं
श्रुत्वा
मया
त्वं

“சோகத்தில் மூழ்கிக்
கிடக்கும்
ஸ்ரீராமருடைய
சொல்லை
நினைத்து,
என்னால்
நீ

परुषाणि
उक्तः
यत् च
तत् च
क्षन्तुं
अर्हसि

கடுஞ்சொற்கள்
சொல்லப்பட்டன,
எதுவோ
அது எல்லாவற்றை
மன்னிக்க
வேண்டும்”.

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥



சசத்ரிச: சரீ:—முட்பத்தீழ்வாவது ஸர்க்கம் ॥ ௩௩ ॥

வானரசேனாமனம்—வானரஸேனையினின் வரவு.

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । हनुमन्तं स्थितं पार्श्वे सचिवं त्वदमब्रवीत् ॥

महात्मना	மகாத்மாவான
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்
एवं	மேற்கண்டவாறு
उक्तः	சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாற்றிய
सुग्रीवः	சுகரீவன்
पार्श्वे	பக்கலில்

स्थितं	நின்றகொண்டிருந்த
सचिवं	மந்திரியாகிய
हनुमन्तं	ஹனுமானரப்பார்த்
तु	உடனே [அ]
तु	இவ்விஷயத்தில்
इदं	இனிவருமாறு
अब्रवीत्	ஆக்ரூபிக்கான்.

महेन्द्रहिमवद्विन्ध्यकैलासशिखरेषु च । मन्दरे पाण्डुशिखरे पञ्चशैलेषु ये स्थिताः ॥ २ ॥
 तरुणादित्यवर्णेषु भ्राजमानेषु सर्वतः । पर्वतेषु समुद्रान्ते पश्चिमायां तु ये दिशि ॥ ३ ॥
 आदित्यभवने चैव गिरौ सन्ध्याभ्रसन्निभे । पञ्चतालवनं भीमं संश्रिता हरिपुङ्गवाः ॥ ४ ॥
 अञ्जनांबुदसङ्काशाः कुञ्जरप्रतिमौजसः । अञ्जने पर्वते चैव ये वसन्ति पुनङ्गमाः ॥ ५ ॥
 मनःशिलागुहावासा वानराः कनकप्रभाः । मेरुपार्श्वगताश्चैव ये धूम्रगिरिसंश्रिताः ॥ ६ ॥
 तरुणादित्यवर्णाश्च पर्वते च महारुणे । पिवन्तो मधु मैरेयं भीमवगाः पुनङ्गमाः ॥ ७ ॥
 वनेषु च सुरम्येषु सुगन्धिषु महत्सु च । तापसानां च रम्येषु वनान्तेषु समन्ततः ॥
 तांस्तान् समानय क्षिप्रं पृथिव्यां सर्ववानरान् । सामदानादिभिः कल्पैराशु प्रेषय वानरान् ॥

वानरान्	வானரர்களை
आशु	விரைவில்
प्रेषय	அனுப்பும்.
ये	எவர்கள்
महेन्द्रहिमवद्विन्ध्य- कैलासशिखरेषु च	மகேந்திரம், ஹிமயம், வந்தியம், கைலாஸ சிகரங்களிலும்,
मन्दरे	மந்தரமலைமீதும்,
पाण्डुशिखरे	பாண்டுமலைசிகரத்திலும்,
पञ्चशैलेषु	பஞ்சமலைகளிலும்
ये	எந்த
हरिपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்
पश्चिमायां	மேற்கு
दिशि	திக்கில்
समुद्रान्ते	சமுத்திரக்கரையில்

तरुणादित्यवर्णेषु	பாலசூரியநிறக் கொண்டு
सर्वतः	எங்கும்
भ्राजमानेषु	பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும்
पर्वतेषु तु	மலைகளிலும்
सन्ध्याभ्रसन्निभे	அந்திவானத்தை நிகர்த்த
आदित्यभवने	சூரியனது மாளிகை
गिरौ च	மலையிலும் [யாகிய
स्थिताः एव	இருக்கிறார்களோ,
भीमं	மிகப் பெரிய
पञ्चतालवनं	பத்தாலவனத்தில்
संश्रिताः	வசிக்கின்றார்களோ,
ये	எந்த

अञ्जनाम्बुद- }	மையையும் மேகத்தை
सङ्काशाः }	யும் நிகர் த்தவர்களும்
कुञ्जर- }	யானையைநிகர் த்த வலி
प्रतिमौजसः च }	வுடையவர்களுமான
शुवङ्गमाः	வான ரர்கள்
अञ्जने	அஞ்சன
पर्वते	பர்வதத்தில்
वसन्ति एव	வசிக்கின்றார்களோ,
मनःशिला- }	மனோசிலை குகைகளுக்
गुहावासाः }	கள் வசிக்கின்றவர்களும்
कनकप्रभाः	பொன்னிறமுடைய
मेरुपार्श्वगताः	வர்களும்,
भृशगिरि- }	மேருப்பிரதேசத்தி
संश्रिताः च }	லிருப்பவர்களும்,
वानराः	நூமரகிரியில் வசிக்
तरुणादिव- }	கின்றவர்களுமான
वर्णाः च }	வானரர்கள்
महारणे	பாலகூரியவர்களை
पर्वते च	முடையவர்களும்,
सुरभ्येषु	மகாநுண
	பர்வதத்திலும்
	அழகிய

प्रेषिताः प्रथमं ये च मया दूता महाजवाः । त्वरणार्थं तु भूयस्त्वं हरीन् संप्रेषयापरान् ॥

प्रथमं	“முந்தியே
मया	என்னால்
प्रेषिताः	அனுப்பப்பட்ட
दूताः	தூதர்கள்
ये च	எவர்களோ அவர்கள்
महाजवाः	மிக வேகசராலிகள்.
तु	இருந்தாலும்

ये प्रसक्ताश्च कामेषु दीर्घसूत्राश्च वानराः । इहानयस्व तान् सर्वाञ्शीघ्रं तु मम शासनात् ॥

ये	“எந்த
वानराः	வானரர்கள்
कामेषु	சிற்றின்பங்களில்
प्रसक्ताः च	முழுக்கியவர்களாய்
दीर्घसूत्राः च	{ எதையும் நாளைக்கெ
	ன தவணைவைக்கின்
	றவர்களோ,

सुगन्धिषु	நறுமணங்கமழும்
महस्यु	பெரும்
वनेषु च	வனங்களிலும்,
समन्ततः	எங்கும்
तापसानां	தபஸ்விகளுடைய
रम्येषु	அழகிய
वनान्तेषु च	வனங்களிலும்
भीमवेगाः	பராக்கிரமசாலிகளாய்
मधु	தேனையும் [னையும்
मैरयं	மேரேயமெனும் கள்-
पिबन्तः	குடித்துக்கொண்டி-
शुवङ्गमाः	வானரர்கள் [ருக்கும்
ये एव	எவர்களோ அவர்க
पृथिव्यां	உலகில் [னையும்
तान् तान्	அங்கங்கிருக்கும்
सर्ववानरान् च	வானர் எல்லோ
	ரையும்

सामदानादिभिः	நல்ல வார்த்தை கொ
	டுத்தல் முதலிய
कल्पैः	உபாயங்களால்
क्षिप्रं	விரைவில்
समानय	வரவழை.

त्वं	நீ
भूयः	மறுபடியும்
त्वरणार्थं	விரைந்துவரச்செய்
	யும்பொருட்டு
अपरान्	இதர
हरीन्	வானர்களை
संप्रेषय	அனுப்பும்.

तान्	அவர்கள்
सर्वान् तु	எல்லோரையும்
शीघ्रं	இப்பொழுதே
मम	எனது
शासनात्	ஆக்களுக்கொண்டு
इह	இவ்விடத்திற்கு
आनयस्व	அழைத்துவரும்.

अहोभिर्दशभिर्ये हि नागच्छन्ति ममाज्ञया । हन्तव्यास्ते दुरात्मानो राजशासनदूषकाः ॥

மம “எனது
ஆज्ञயா ஆக்ஞைப்படி-
தசாமி: பத்து
அஹோமி: தினங்களில்
யே எவர்கள்

आगच्छन्ति न हि वरं तु शेरान्तिருக்கின்
ते अर्क [ருக்கினோ;
राजशासनदूषका: ராஜனது ஆக்ஞையை
दुरात्मान: துஷ்டர்கள் [மீறிய
हन्तव्या: கொல்லப்பட வேண்
युयवर्ग.

शतान्यथ सहस्राणां कोट्यश्च मम शासनात् । प्रयान्तु कपिसिंहानां दिशो मम मते स्थिताः ॥

மம “எனது
மதே நல்ல அபிப்பிராயத்
தில்
स्थिता: இருக்கின்றவர்களு
மான
कपिसिंहानां வானரோத்தமர்களு
டைய
सहस्राणां ஆயிரங்களின்

शतानि நூறுகளும்
कोट्य: च கோடி.களும்
अथ இப்பொழுது
मम எனது
शासनात् ஆக்ஞையைக்கொண்டு
दिश: எல்லாதிக்குகளிலும்
प्रयान्तु புறப்பட்டுப்
போகட்டும்.

मेघपर्वतसङ्काशाच्छादयन्त इवाम्बरम् । घोररूपा: कपिश्रेष्ठा यान्तु मच्छासनादितः ॥

घोररूपा: பயங்கரமான உருக்
கொண்டவர்களும்
मेघपर्वतसङ्काशा: { மேகத்தையும் பர்வ
தத்தையும் நிகர்த்த
வர்களுமான
कपिश्रेष्ठा: வானரோத்தமர்கள்

अम्बरं इव ஆகாசத்தையே
छादयन्त: மறைப்பவர்களாய்
मच्छासनात् எனது ஆக்ஞையைக்
इत: இங்கிருந்து [கொண்டு
यान्तु புறப்பட்டுச்
செல்லட்டும்.

ते गतिज्ञा गतिं गत्वा पृथिव्यां सर्ववानराः । आनयन्तु हरीन्सर्वांस्त्वरिताः शासनात्मनः ॥

தே “அந்த
பூமியில்
गतिज्ञा: இருப்பிடங்களை
सर्ववानरा: வானரர்கள் [யறிந்த
எல்லோரும்
त्वरिता: காலதாமதஞ்செய்யா
தவர்களாய்

गतिं இருக்குமிடத்திற்கு
गत्वा சென்று,
हरीन् வானரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
मम எனது
शासनात् ஆக்ஞையைக்கொண்டு
आनयन्तु அழைத்துவரட்டும்.

तस्य वानरराजस्य श्रुत्वा वायुसुतो वचः । दिक्षु सर्वासु विक्रान्तान् प्रेषयामास वानरान् ॥

वायुसुत: “வாயுவின் புதல்வர்
तस्य அந்த
वानरराजस्य வானரமன்னனது
वच: ஆக்ஞையை
श्रुत्वा கிரமேற்கொண்டு

विक्रान्तान् பராக்கிரமசாலிகளா
वानरान् வானரர்களை [கிய
सर्वासु எல்லா
दिक्षु திக்குகளுக்கும்
प्रेषयामास அனுப்பினார்.

விணுவிக்ரான்த் பத்	ஆகாசமாரக்கமாய்
ராஜா	ராஜாவால்
தக்ஷணேன வை	அப்பொழுதே
பரிஹிதா:	அனுப்பப்பட்டவர்
	களாய்
புறயாத்தா:	சென்றார்கள்.

सर:सु च	பொய்கைகளிலும்
वानरान्	வானரர்கள்
सर्वान्	எல்லோரையும்
रामहेतोः	ஸ்ரீராமகைங்கரியத்
अचोदयन्	ஏவினார்கள். [திற்காக

ஆஜ்	ஆக்ஞையை
ஆத்மா	கேட்டு,
சுழிவய- }	சுக்ரீவனிடமிருந்து
தர்சின:	ஆபத்தை நினைத்த
	வர்களாய்
ஆயயு:	பிரயாணமாணர்கள்.

தெ அண்ணசங்காசா:	அந்த அஞ்சனமலையை நிகர்த்தவர்களும்
மஹாஜவா:	மகா வேகமுடைய
திஸ்:	மூன்று [வர்களுமான
கோடய:	கோடிகள்
நிய்யு:	பிரயாணமானார்கள்.

தசஹ-	}	உருக்கின பொன்
மஹாபாச:		போன்ற திறந்த ஓளி
		கொண்டவர்கள்;
தஸ்யத்		அதிநிரூந்து
தஷ		பத்து
கோடிய:		கோடிகள்
ய்யுத:		பிரயாணமானார்கள்.

மனோஹர:	எல்லாருடைய மனங்க ளையும் கவருகிறதும்,
விவ்ய:	அமா னுஷ்யமா னது மா ன
மாதேஷ்வர:	மா கேச்வரமெனப் படும்
யஜ்:	யாகமானது
வஸீ	நடந்தது.

மூலானி	வ	கிழங்குகளையும்
மூலானி	வ	பழங்களையும்
அமൃதாஸ்தா-	}	அமிர்ந்த ருசி போன்ற
கல்பானி		வைகளாய்
ददुः		கண்டார்கள்.

फलं	பழத்தையும்
मूलं	கிழங்கையும்
अनाति	புசுக்கின்றாடுனோ ;
	அவன்
मासं	ஒருமாதம் வரைக்கும்
तपितः	பசிதா கமில்லாதவ
भवति	அகிறான். [ஐய]

மூலானி	கிழங்குகளையும்,
फलानि च	பழங்களையும்
दिव्यानि	ஆமா லுஷ்ட்யமான
औपधानि च	ஒஷ்டிகளையும்
जगृहुः	பறித்துக் கொண்டார்
	கள்.

पुष्पाणि च புஷ்பங்களையும்
 सुग्रीवप्रियकारणात् சக்ரீ வனைப் ப்ரீதிசெய்
 யும் பொருட்டு
 आनिन्युः எடுத்துக்கொண்டு
 வந்தார்கள்.

ते तु सर्वे हरिवराः पृथिव्यां सर्ववानरान् । संचोदयित्वा त्वरिता यूथानां जग्मुर्ग्रतः ॥

ते அந்த
 हरिवराः வானரோத்தமர்கள்
 सर्वे तु எல்லோருமே
 पृथिव्यां உலகில்
 सर्ववानरान् வானரர்கள் எல்லோ
 ரையும்

संचोदयित्वा ஆக்குறாடித் துவிட்டு,
 त्वरिता: விரைவாகச் செல்லு
 கின்றவர்களாய்
 यूथानां சையங்களுக்கு
 अग्रतः முந்தியே
 जग्मु: வந்தார்கள்.

ते तु तेन मुहूर्तेन यूथपाः शीघ्रगामिनः । किष्किन्धां त्वरया प्राप्ताः सुग्रीवो यत्र वानरः ॥

ते அந்த
 शीघ्रगामिनः சீக்கிரமே பறக்கவல்ல
 यूथपा: வானரத் தலைவர்கள்
 त्वरया तु அவசரமாகவே
 तेन मुहूर्तेन அதே முகூர்த்தத்தில்

किष्किन्धां கிஷ்கிந்தையில்
 सुग्रीवः சுக்கிரீவ
 वानरः வானரன் [அங்கு
 यत्र எங்கிருந்தானோ,
 प्राप्ता: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते गृहीत्वौषधीः सर्वाः फलं मूलं च वानराः । तं प्रतिग्राहयामासुर्वचनं चेदमब्रुवन् ॥ ३५ ॥

ते வானரா: அந்த வானரர்கள்
 ओषधी: ஓஷதிகள்
 सर्वा: எல்லாவற்றையும்
 फलं பழத்தையும்
 मूलं च கிழங்கையும்
 गृहीत्वा கொண்டுவந்து,

तं அவளை
 प्रतिग्राहयामासु: எடுத்துக்கொள்ள
 வேண்டினார்கள்;
 इदं இனிவரும்
 वचनं च வார்த்தையையும்
 अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

सर्वे परिगताः शैलाः समुद्राश्च वनानि च । पृथिव्यां वानराः सर्वे शासनादुपयान्ति ते ॥

शैला: “மலைகளும்
 समुद्रा: சமுத்திரங்களும்
 सर्वे च எல்லாமும்
 परिगता: எங்கனால்தேடப்
 பட்டன.
 वनानि च வனங்களும் அப்படி
 யே தேடப்பட்டன.

पृथिव्यां உலகில்
 वानरा: வானரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 ते தேவரீர்து
 शासनात् கட்டளையின்படி
 उपयान्ति வந்துகொண்டிருக்க
 கின்றார்கள்.

एवं श्रुत्वा ततो हृष्टः सुग्रीवः प्लवगाधिपः । प्रतिजग्राह तत्प्रीतस्तेषां सर्वमुपायनम् ॥ ३७ ॥

प्लवगाधिपः ஷ்ணரமன்னனாகிய
 सुग्रीवः சுக்ரீவன்
 एवं மேற்கண்டவாறு
 श्रुत्वा கேட்டு, [சொல்லியதை
 ततः அதனால்
 हृष्टः உள்ளம் பூரித்தவனாகி

तज्प्रीतः அவர்களிடத்தில் சந்
 தோஷமடைந்தவனுய்
 तेषां அவர்களுடைய
 उपायनं காணிக்கை
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 प्रतिजग्राह ஏற்றுக்கொண்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10842



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1590

अष्टविंशः सर्गः—முப்பத்தி எட்டாவது ஸர்க்கம் || 34 ||

सुग्रीवस्य रामसन्निधौ गमनम्—சுகரீவன் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் வருவது.

प्रतिगृह्य च तत्सर्वमुपायनमुपाहृतम् । वानरान्सान्त्वयित्वा च सर्वानेव व्यसर्जयत् ॥ १ ॥

उपाहतं கொண்டு வரப்பட்ட
उपायनं காணிக்கையான
तत् सर्वं च அது எல்லாவற்றை
प्रतिगृह्य வாங்கிக்கொண்டு, [யும்
वानरान् வானரர்கள்

सर्वान् एव எல்லோரையும்
सान्त्वयित्वा च புகழ்ந்து கொண்டாடி
व्यसर्जयत् விடைகொடுத்தனுப்
பினான்.

विसर्जयित्वा स हरीञ्शूरांस्तान्कृतकर्मणः । मेने कृतार्थमात्मानं राघवं च महाबलम् ॥

सः அவன்
कृतकर्मणः இட்ட வேலையைச்
तान् அந்த[செய்து முடித்த
शूरान् சூரர்களான
हरीन् வானரர்களை
विसर्जयित्वा விடைகொடுத்தனுப்
பிவிட்டு,

आत्मानं தன்னை
कृतार्थं காரியம் கைகூடப்
महाबलं பெற்றவனாகவும்
राघवं च { மகா பலிஷ்டராகிய
 ஸ்ரீராமரை அப்படியே
 காரியம் கைகூடப்
 பெற்றவராகவும்
मेने எண்ணினான்.

स लक्ष्मणो भीमबलं सर्वानरसत्तमम् । अग्रवीत्प्रश्रितं वाक्यं सुग्रीवं संप्रहर्षयन् ॥
किष्किन्धाया विनिष्क्राम यदि ते सौम्य रोचते || ३ ||

सः அந்த
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
भीमबलं மகா பலசாலியும்
सर्वानरसत्तमं எல்லா வானரர்களில்
 உத்தமருமான
सुग्रीवं சுகரீவனைப் பார்த்து
संप्रहर्षयन् உத்ஸாகப்படுத்து
 கின்றவராய்

प्रश्रितं நல்ல ஒழுக்கத்தை வி
 ளங்கக்காட்டுகிற
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
अग्रवीत् சொன்னார்.
सौम्य “அப்பா!
ते रोचते यदि உமக்குப் பிரியமாகில்
किष्किन्धायाः கிஷ்கிந்தையிலிருந்து
विनिष्क्राम நீர் புறப்படும்.”

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य सुभाषितम् । सुग्रीवः परमप्रीतो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ४ ॥

सुग्रीवः சுகரீவன்
तस्य அந்த
लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
सुभाषितं அழகாய்ச் சொல்லப்
 பட்ட
तद्वचनं அம்மொழியை

श्रुत्वा கேட்டு,
परमप्रीतः மிகச் சந்தோஷமடைந்
 தவனாகி
एतन् இனி வரப்போகிற
वाक्यं ह சொல்லையும்
उवाच சொன்னார்.

एवं भवतु गच्छावः स्थेयं त्वच्छासने मया

॥ ५ ॥

एवं भवतु “அப்படியே ஆகட்டும் ;
गच्छावः நாமிருவரும் போ
मया என்னால் [வேடம் ;

त्वच्छासने உமதாக்கினையில்
स्थेयम् இருக்கவேண்டியது”.

तमेवमुत्त्वा सुग्रीवो लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ।

विसर्जयामास तदा तारामन्याश्च योषितः ॥

सुग्रीवः சுக்ரீவன்,
शुभलक्षणं உத்தம லக்ஷணங்க
ளமையப்பெற்ற

उत्त्वा சொல்லிவிட்டு,
तदा அப்பொழுது
तारां தாரையையும்

तं அந்த
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து

अन्याः மற்றுமுள்ள
योषितः च மனைவிமார்களையும்
विसर्जयामास விடைகொடுத்தனுப்

एवं மேற்கண்டவாறு

பினான்.

एतेत्युच्चैर्हरिवरान्सुग्रीवः समुदाहरत् । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा हरयः शीघ्रमाययुः ॥

॥ ७ ॥

बद्धाञ्जलिपुटाः सर्वे ये स्युः स्त्रीदर्शनक्षमाः

सुग्रीवः சுக்ரீவன்
हरिवरान् வானரோத்தமர்களை
उच्चैः உத்த குரலில்
एत ‘இங்கு வாருங்கள்’
इति என்று
समुदाहरत् ஆக்ஞாபித்தான்.
हरयः வானரர்கள்
तस्य அவனது
तद्वचनं அந்த ஆக்ஞையை

श्रुत्वा கிரமேற்கொண்டு,
शीघ्रं உடனே
आययुः வந்துகூடினார்கள்.
स्त्रीदर्शनक्षमाः ஸ்திரீகளைக் காக்க நிய
மிக்கப்பட்டவர்கள்
ये எவர்களோ அவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
बद्धाञ्जलिपुटाः கைகடப்பிக்கொண்டு
स्युः இருந்தார்கள்.

तानुवाच ततः प्राप्ताव्राजाऽर्कसदृशप्रभः । उपस्थापयत क्षिप्रं शिविकां मम वानराः ॥ ८ ॥

अर्कसदृशप्रभः சூரியன்போன்ற
ஒளியுடைய
राजा மன்னன் (சுக்ரீவன்)
प्राप्तान् அங்கிருந்த
तान् அவர்களைப் பார்த்து
ततः அப்பொழுது

उवाच பின் வருமாறு ஆக்ஞா
பித்தான்.
वानराः ‘வானரர்களே !
मम शिविकां எனது பல்லக்கை
क्षिप्रं சீக்கிரம்
उपस्थापयत கொண்டு வாருங்கள்’.

श्रुत्वा तु वचनं तस्य हरयः शीघ्रविक्रमाः । समुपस्थापयामासुः शिविकां प्रियदर्शनाम् ॥

हरयः வானரர்கள்
तस्य அவனது
वचनं ஆக்ஞையை
श्रुत्वा तु கேட்டதுமே,
शीघ्रविक्रमाः வேகமாய் செல்லுகின்
றவர்களாகி

प्रियदर्शनां கண்ணாடிக் காணத்
தக்க
शिविकां பல்லக்கை
समुपस्थापयामासुः கொண்டு வந்து
பிறுத்தினார்கள்.

तामुपस्थापितां दृष्ट्वा शिविकां वानराधिपः । लक्ष्मणारूढतां शीघ्रमिति सौमित्रिमब्रवीत् ॥

வானாதிப: லொனா மன்னனாகு
மவன்
தா
அந்த
சிவிகை
சிலிகையை
அபஸ்தாபிதா
வந்துசேர்ந்துவிட்ட
தா க
தூஷா கவனித்து,

சௌமித்ரி லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து
லக்ஷ்மண
“லக்ஷ்மணரே!
शीघ्रं காலதாமதமின்றி
आरूढतां ஏறிக்கொள்ளப்பட்ட
इति என்று [ட்டும்]
अब्रवीत् சொன்னான்.

इत्युत्त्वा काञ्चन यानं सुग्रीवः सूर्यसंनिभम् । बृहद्भिर्हरिभिर्युक्तमारोह सलक्ष्मणः ॥

சுக்ரீவ: சுக்ரீவன்
इति மேற்கண்டவாறு
उत्त्वा சொல்லிவிட்டு,
सूर्यसंनिभं சூரியனைப் போன்ற
தும்
काञ्चन பொன்னாலானதும்

बृहद्भि: ஆற்றலுடைய
हरिभि: வானரர்களால்
युक्तं வசிக்கப்பெற்றது
यानं சினிகையில் [மான
सलक्ष्मण: லக்ஷ்மணரோடுகூட
आरोह ஏறினான்.

पाण्डुरेणातपत्रेण ध्रियमाणेन मूर्धनि । शुद्धैश्च वालव्यजनैर्ध्रियमानैः समन्ततः ॥ १२ ॥
शङ्खभेरीनिनादैश्च हरिभिश्चाभिनन्दितः । निर्ययौ प्राप्य सुग्रीवो राज्यश्रियमनुत्तमाम् ॥

சுக்ரீவ: சுக்ரீவன்
अनुत्तमां மிகச் சிறந்த
राज्यश्रियं ராஜ்யலக்ஷ்மியை
प्राप्य ஆடைந்து,
सूर्ध्वनि முடிமீது
ध्रियमाणेन கிழற்றப்பட்ட
पाण्डुरेण வெண்
आतपत्रेण குடையாலும்
समन्ततः நரற்புறமும்த

ध्रियमानै: இரட்டப்பெற்ற
शुद्धै: வெண்
वालव्यजनै: च சாமரங்களாலும்
शङ्खभेरीनिनादै: च சங்கம், பேரி இவைக
ஏன் கோஷங்களா
हरिभि: च வானரர்களாலும்[லும்
अभिनन्दित: உதஸாகப்படுத்தப்
பட்டவனாய்
निर्ययौ புறப்பட்டான்.

स वानरशतैस्तीक्ष्णैर्वहुभिः शस्त्रपाणिभिः । परिकीर्णो ययौ तत्र यत्र रामो व्यवस्थितः ॥

ச: அவன்
तीक्ष्णै: சுருகருப்புள்ள
शस्त्रपाणिभि: ஆயுதபாணிகளான
बहुभि: பல
वानरशतै: நூற்றுக்கணக்கான
வானரர்களாலும்

परिकीर्ण: சூழப்பெற்றவனாய்
राम: ஸ்ரீராமர்
यल எவ்விடத்தில்
व्यवस्थित: எழுந்தருளியிருக்கின்
றாரோ
तस: அவ்விடத்திற்கு
ययौ வந்துசேர்ந்தான்.

देशं	பிரதேசத்தை
अनुप्राप्य	ஆடைந்து,
शिविकायाः	சினிகையிலிருந்து
सलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரோடு கூட
अवातरत्	இறங்கினான்.

कृतज्ञलौ	கைகூப்பிக்கொண்டு
स्थिते	காத்துநிற்கையில்
वानराः च	வானரர்களும்
तथा	அப்படியே கைகூப்பி
	பிடிவண்ணமே
अभवन्	இருந்தார்கள்.

तत्	அந்த
महत् सैन्यं	பெரும் சேனையை
वृद्धा	பார்த்து,
सुग्रीवे	சுக்ரீவனிடத்தில்
प्रीतिमान्	திருவுளமுவந்தவராக
अभूत्	ஆயினர்.

उत्थाप्य
प्रेम्णा च
वदुमानात् च
परिष्वजे

எழுந்திருக்கச்செய்து,
வாத்ஸல்யத்தாலும்
கௌரவத்தாலும்
இறுகத் தழுவித்
கொண்டார்.

தத:	அப்பொழுது
ஐதௌ	தரையில்
த	அவனை
நிஷண	உட்கார்ந்திருக்கிற
ட்டு	பார்த்து, [வனக
வவ:	பின்வரும்திருவாக்கை
அவ்வித்	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	ரை.

धर्ममर्थं च कामं च यस्तु काले निषेवते । विभज्य सततं वीर स राजा हरिसत्तम ॥२०॥

वीर	“ வீர !	विभज्य	பாகுபாடுசெய்து,
हरिसत्तम	வானரோத்தம !	காலே	அதற்கு விதிக்கப்ப
यः	எவனெருவன்		ட்ட காலத்திலு
धर्मं	தர்மத்தையும்	निषेवते	ஆசரயிக்கிறானே
अर्थं च	அர்த்தத்தையும்,	सः तु	அவன் தான்
कामं च	காமத்தையும்,	राजा	அரசனாவான்.
सततं	எக்காலத்திலும்,		

हित्वा धर्मं तथार्थं च कामं यस्तु निषेवते । स वृक्षाये यथा सुप्तः पतितः प्रतिबुध्यते ॥

यः	“ எவனெருவன்	सः	அவன்
धर्मं	தர்மத்தையும்	वृक्षाये	மர நுனியில்
तथा	அவ்வண்ணமே	सुप्तः	படுத்துறங்கி
अर्थं च	அர்த்தத்தையும்	पतितः	கீழே விழுந்தவன்
हित्वा	அற்றதுவிட்டு,	यथा	எப்படியோ அப்படியே
कामं तु	காமத்தில் மட்டும்	प्रतिबुध्यते	நல்லறிவையடைகி
निषेवते	முழுகிக் கிடக்கிறானே		ருன்.

अमित्राणां वधे युक्तो मित्राणां संग्रहे रतः । त्रिवर्गफलभोक्ता तु राजा धर्मेण युज्यते ॥

अमित्राणां	“ சத்துருக்களின்	त्रिवर्गफल-}	தருமம், அர்த்தம், கா
वधे	வதையில்	भोक्ता तु }	மம் என்ற மூன்று பு
युक्तः	பற்றுள்ளவனும்,		ருஷார்த்தங்களின் ப
मित्राणां	நண்பர்களை		யனை உள்ளபடி அறி
संग्रहे	நமுவலிடாது வைத்	राजा	ந்து காப்பாற்றுகிற
	துக்கொள்வதில்	धर्मेण	மன்னன் [வனுமான்
रतः	ஊக்கமுடையவனும்,	युज्यते	தர்மத்தால்
			விடாங்குகிறான்.

उद्योगसमयस्त्वेष प्राप्तः शत्रुनिबर्हण । संचिन्त्यतां हि पिङ्गेश हरिभिः-सह मन्त्रिभिः ॥

शत्रुनिबर्हण	“ பகைவரையழிக்க	हि	ஆனபடியால்
	வல்ல	हरिभिः	வானர
पिङ्गेश	வானரமன்னா !	मन्त्रिभिः सह	மந்திரிமார்களோடு
उद्योगसमयः	முயற்சிசெய்தற்	तु	இப்பொழுது [கூட
एषः	இதே [கேற்றகாலம்	संचिन्त्यताम्	ஆலோசனை செய்யப்
प्राप्तः	வந்துவிட்டது.		பட்டும்.

॥ २४ ॥

एवं மேற்கண்டவாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டதற்கு
 செனி சாற்றிய
सुग्रीवः சுக்ரீவன்

ராம்	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
சு	இப்பொழுது
வசன்	ஒரு சொல்லை
அவ்வீத	பின்வருமாறு
	மொழிந்தான்.

प्रणष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शाश्वतम् । त्वत्प्रसादान्महाबाहो पुनः प्राप्तमिदं मया ॥
तव देव प्रसादाच्च भ्रातुश्च जयतां वर ॥ २५ ॥

மகாபாஹோ	“மகாபாகுலே!
ஜயதா வர	வெற்றி பெற்றவர்
	களில் உத்தமரே!
தேவ	ஆண்டவரே!
தவப்ரசாடா த்	தேவரீருடைய அனுக்
	கிரகத்தாலும்
தவ	தேவரீரது
ப்ராது:	தம்மியினது
ப்ரசாடா த்	அனுகிரகத்தாலும்

प्रणष्टा	இழந்துபோன
श्रीः च	ராஜ்யலக்ஷ்மியும்
कीर्तिः च	புகழும்
कपिशयं	வானரராஜ்யம்
दाश्वत्	முழுமையும்
इदं च	இதெல்லாமும்
मया	என்னால்
पुनः	மறுபடி
प्राप्तम्	அடையப்பட்டது.

कृतं न प्रतिकुर्याद्यः पुरुषाणां स दूषकः ॥ २६ ॥

ய: “எவனெருவன்
கூதம் செய்நன் றிக்கு
புத்தியா ந ஏற்ற கைமாறு செய்
பாதிநாக்கின்ருனோ

ச: அவன்
புரூபாணி மாநிடர்களுக்குள்
தபக: கடைபட்டவன்.

एते वानरमुख्याश्च शतशः शत्रुमुदन । प्राप्ताश्चादाय बलिनः पृथिव्यां सर्ववानरान् ॥२७॥

शलुसूदन
प्रयिव्यां
बलिनः
सवेवानरान् च

“சத்ருஸம்ஹாரக!
உலகில்
பலிஷ்டர்களாகிய
வானரர்கள் எல்லோர்
ரையும்

आदाय	அழைத்துக்கொண்டு,
एते	இந்த
वानरमुख्याः	வானரோத்தமர்கள்
शतशः च	சூற்றுக்கணக்காக
प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்திருக்கின்றார்கள்.

ऋक्षाश्च वानराः शूरा गोलान्जलाश्च राघव । कान्ताखनदुर्गाणामभिज्ञा घोरदर्शनाः ॥२८॥

ராவ்	“ஸ்ரீராம்!
நகா: ச	கரடிக்கும்
சூர:	சூரர்களான
வானர:	வானர்களுக்கும்
கோலாங்கா: ச	முசுக்கும்

<p> வரதர்சனா: காந்தரவந- துரூபா </p>	<p> பயங்கராத்தூற்ற முடையவர்களாய பள்ளத்தாக்குகலூ யும், வனங்கலூயும், மலூகலூயும் நன்குறித்தவர்கள், </p>
--	---

देवगन्धर्वपुत्राश्च वानराः कामरूपिणः । स्वैः स्वैः परिवृताः सैन्यैर्वर्तन्ते पथि राघव ॥२९॥

राघव "பூரீராம!
காமரூபிண: நீனைத்த ரூபமெடுக்க
வல்லவர்களுடும்
देवगन्धर्व- } தேவர்களுடையவும்;
पुत्रा: च } கந்தர்வர்களுடைய
வும் புதல்வர்களு
மான

वानरा: வானர்கள்
स्वै: स्वै: தங்கள் தங்கள்
सैन्यै: சேனைகளால்
परिवृता: சூழப்பட்டவர்களாய்
पथि வழியில்
वर्तन्ते வந்துகொண்டிருக்
கிறார்கள்.

शतैः शतसहस्रैश्च कोटिभिश्च प्लवङ्गमाः । अयुतैश्चावृता वीराः शङ्खुभिश्च परन्तप ॥३०॥

अर्बुदैर्युद्धशतैर्मयैश्चान्तैश्च वानराः । समुद्रैश्च परार्थैश्च हरिभिर्हरियूथपाः ॥३१॥

आगमिष्यन्ति ते राजन्महेन्द्रसमविक्रमाः । मेरुमन्दरसङ्काशा विन्ध्यमेरुकृतालयाः ॥३२॥

परन्तप "சத்துருக்களைத்தாக்க
राजन् அரசே! [கச்செய்யும்]

महेन्द्रसमविक्रमाः { இந்திரனை நிகர்த்த
ஆற்றலுடையவர்க
ளும்,

मेरुमन्दर- } மேருமலையையும், மந்
सङ्काशा: } தரமலையையும் நிகர்
த்தவர்களும்,

विन्ध्यमेरु- } வீந்தியமலையையும்,
कृतालया: } மேருமலையையு் வா
சஸ்தலமாய்க் கொ
ண்டவர்களுமான

हरियूथपा: வானரசேனைகளின்
தலைவர்களுமான

वीरा: சூரர்களாகிய
ते அந்த

प्लवङ्गमा: பறக்கவல்ல

वानरा: வானர்கள்

शतै: நூற்றுக்கணக்காகவும்,

अयुतै: च பதினாயிரக்கணக்காக
வும்,

शतसहस्रै: च நூறாயிரக்கணக்காக
வும்,

कोटिभि: च கோடிக்கணக்காகவும்
शङ्खुभि: च லக்ஷம் கோடிக்கணக்
காகவும்,

अर्बुदै: பத்துகோடிக்கணக்
காகவும்,

मयै: च நூறுகோடிக்கணக்
காகவும்,

अन्तै: च ஆயிரம் கோடிக்கணக்
காகவும்,

समुद्रै: च இருபதினாயிரம்
கோடிக்கணக்காகவும்,

परार्थै: च ஆறுலக்ஷம்கோடிக்க
ணக்காகவும்

अर्बुदशतै: च பலபத்துகோடிக்க
ணக்காகவும்,

हरिभि: வானர்களால்

आवृता: சூழப்பட்டவர்களாய்

आगमिष्यन्ति வந்துசேரப் போகி
றார்கள்.

ते त्वामभिगमिष्यन्ति राक्षसं ये सवान्धवम् । निहत्य रावणं संख्ये ह्यनयिष्यन्ति मैथिलीम् ॥

ये "எவர்களோ
ते ஆவர்கள்

त्वां தேவரீரை

अभिगमिष्यन्ति வந்தடையப் போகின்

संख्ये போரில் [றார்கள்.

राक्षसं அரக்கனாகிய

रावणं ராவணனை

सवान्धवं பந்துக்களோடுடன

निहत्य கொன்று,

मैथिलीं மைதிலியாரை

आनयिष्यन्ति அழைத்துவரப்
போகிறார்கள் ;

हि இது நிச்சயம் ॥

ततस्तमुद्योगमवेक्ष्य बुद्धिमान्हरिप्रवीरस्य निदेशवर्तिनः ।

बभूव हर्षाद्रसुधाधिपात्मजः प्रबुद्धनीलोत्पलतुल्यदर्शनः

॥ ३४ ॥

बुद्धिमान् பேரறிவுற்றவரும்
 वसुधाधिपात्मजः சுக்ரவர்த்தியின் திருக்
 குமாரருமாகிய அவர்
 निदेशवर्तिनः சொன்னபடி செய்து
 முடிக்கும்
 हरिप्रवीरस्य வானரோத்தமரு
 तं அந்த [டைய
 उद्योगं ஏற்பாட்டை

ततः அப்பொழுது
 अवेक्ष्य திருவுள்ளத்தில் பற்றி
 हर्षात् மனச்சுந்துஷ்டியால்
 प्रबुद्धनीलोत्पल- } அலர்ந்த நீலோத்தமலங்
 तुल्यदर्शनः } கலா நிகர்த்த திருக்
 कण्ठेनैव युद्धेनैव கண்களையுடையவ
 बभूव விளங்கினார். [ராய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10876

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1624



एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப் பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३२ ॥

वानरसेनासङ्ख्यानिवेदनम्—வானரஸேனையகளை கணக்கிடச்சொல்வது.

इति ब्रुवाणं सुग्रीवं रामो धर्मभृतां वरः । बाहुभ्यां संपरिष्वज्य प्रत्युवाच कृताञ्जलिम् ॥१॥

धर्मभृतां தர்மவான்களுக்குள்
 वरः உத்தமராகிய
 रामः ஸ்ரீராமர்
 इति மேற்கண்டவாறு
 कृताञ्जलिं கைகடப்பிக்கொண்டு
 ब्रुवाणं மொழிகின்ற

सुग्रीवं சுக்ரீவனை
 बाहुभ्यां இரு கரங்களால்
 संपरिष्वज्य சுட்டித்தழுவி,
 प्रत्युवाच அவனுக்குப் பின்வரு
 மாறுபதினுரைத்தார்.

यदिन्द्रो वर्षते वर्षं न तच्चित्रं भवेद्भुवि । आदित्यो वा सहस्रांशुः कुर्याद्वितिमिरं नभः ॥ २ ॥

इन्द्रः *இந்திரன்
 भुवि பூமியில்
 वर्षं மழையை
 वर्षते பெய்நிகின்றான் ;
 सहस्रांशुः ஆயிரம் சிரனாகைய
 आदित्यः சூரியராகவான்

नभः ஆகாசத்தை
 वितिमिरं இருளற்றதாக
 कुर्यात् செய்கிறான்.
 यत् இந்த
 तत् वा எதுவும்
 चित् भवेत् न புதிதாய் வியக்கத்
 தக்கதன்று.

चन्द्रमारश्मिभिः कुर्यात्पृथिवीं सौम्य निर्मलाम् । त्वद्विधो वाऽपि मित्राणां प्रीतिं कुर्यात्परंतप ॥

சௌம்ய “ அப்பா !
 चन्द्रमाः சந்திரன்
 रश्मिभिः கிரணங்களால்
 पृथिवीं உலகை
 निर्मलां பிரகாசிக்கிறதாய்
 कुर्यात् செய்கிறான் .

परन्तप சத்தாருக்களோத் தவிர
 अपि वा க்கச் செய்கிறவனே !
 त्वद्विधः இப்படித்தான்
 मित्राणां உன்போன்றவன்
 प्रीतिं மித்திரர்களுக்கு
 कुर्यात् இஷ்டமானதை
 செய்வார் .

एतत्त्वयि न तच्चित्रं भवेद्यत्सौम्य शोभनम् । जानाम्यहं त्वां सुग्रीव सततं प्रियवादिनम् ॥

சௌம்ய “ அப்பா !
 यत् எந்த
 एतत् शोभनं இந்த நற்செயல்
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 भवेत् வினோந்திருக்கிறது,
 तत् இது [என்ற
 न चित्रं வியக்கத்தக்கதன்று .

सुग्रीव சுக்கிரீவ
 त्वां உன்னை
 अहं நான்
 सततं எக்காலத்திலும்
 प्रियवादिनं ப்ரிதந்தையே சொல்
 இப்பவனாக
 நன்கறிவேன் .

त्वत्सनाथः सखे संख्ये जेतास्मि सकलानरीन् । त्वमेव मे सुहृन्मित्रं साहाय्यं कर्तुमर्हसि ॥

சகலே “ சகாவே !
 संख्ये போரில்
 त्वत्सनाथः உன்னைத் துணையாகக்
 கொண்டான்
 सकलान् எப்படிப்பட்ட
 अरीन् சத்ருக்களையும்

जेतास्मि தோற்கடிப்பேன் .
 त्वं एव நீதான்
 मे எனக்கு
 सुहृत् ஆபத்திலுதவும்
 मित्रं மித்திரன் ;
 साहाय्यं வேண்டிய உதவியை
 कर्तुं अर्हसि செய்யவேண்டும் .

जहारात्मविनाशाय वैदेहीं राक्षसाधमः । वञ्चयित्वा तु पौलोमीमनुह्लादो यथा शचीम् ॥

அனுஹ்லாத் அனுஹ்லாதனென்ற
 அசுரன்
 पौलोमीं புலோமனின் புதல்வி
 शचीं இந்திராணியைப் பாகிய
 वञ्चयित्वा வஞ்சித்து,
 திருடிச் சென்றது

यथा तु எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 राक्षसाधमः ராக்ஷஸப் பதராகு
 மவன்
 आत्मविनाशाय தனது அழிவு கார
 वैदेहीं ஜானகியை [ணமாய்
 जहार திருடியிருக்கிறான் .

अचिरात् वधिष्यामि रावणं निशितैः शरैः । पौलोम्याः पितरं दम् शतक्रतुरिवारिहा ॥

த் ராவண் அந்த ராவண்ணை
 अचिरात् சீக்கிரமே
 निशितैः शरैः கூரிய பாணங்களால்
 अरिहा சத்ருசம்ஹாரகருகிய
 शतक्रतुः இந்திரன்
 पौलोम्याः இந்திராணியினது

दम् தலைகொழுத்த
 पितरं தந்தையை
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 वधिष्यामि துன்புறுத்தப்
 போகிறேன் .

एतस्मिन्नन्तरे चैव रजः समभिवर्तत । उष्णां तीव्रां सहस्रांशोश्छादयद्गने प्रभाम् ॥ ८ ॥

புதரின் பின்னரே இதே சமயத்தில்
ரஜ: சூதாளி
கமனே ஆகாயத்தில்
சகசாஸோ: சூரிய பகவானது
உஷா: உஷணமானதும்

तीव्रां एव कठुमेवमाना तु माना
प्रभां एनिरिये
छादयत् मறைத்துக்கொண்டு
समभिवर्तत நிறைந்து கிடந்தது.

दिशः पर्याकुलाश्चासन्नजसा तेन मूर्च्छिताः । चचाल च मही सर्वा सशैलवनकानना ॥ ९ ॥

தென அந்த
ரஜசா சூரியால்
दिशः ज திக்குகளெல்லாம்
पर्याकुला: எங்கும் நிறைந்தவை
களாய்

आसन् श्रुतिना.
सशैलवनकानना { மலைகளையும், வனங்க
ளையும், சோலைகளையும்
முள்ளிட்ட
मही பூமி
सर्वा च எல்லாமும்
चचाल நடுங்கிற்று.

मूर्च्छिताः மூண்டுடைவைகளாய்

ततो नगेन्द्रसंकाशैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्ब्रह्मावलैः । कृत्स्ना संछादिता भूमिरसंख्येयैः प्लवङ्गमैः ॥ १० ॥

பூமி
கூலா எல்லாமும்
ततः அப்பொழுது
नगेन्द्रसङ्काशैः இமயமலையை நிகர்த்த
வர்களும்,

तीक्ष्णदंष्ट्रैः கூரிய பற்களையுடைய
வர்களும்,
महाबलैः மகா பலவான்களு
असंख्येयैः கணக்கிறந்த [மான
प्लवङ्गमैः வானரர்களால்
संछादिता நிறைந்ததாயிற்று.

निमेषान्तरमात्रेण ततस्तैर्हरियूथपैः । कोटीशतवृत्तैश्च प्रच्छन्ना कामरूपिभिः ॥ ११ ॥

நிமேஷாந்தரமாதிரி } ஒரு நிமிஷத்திற்கு
एव குள்ளையே
कामरूपिभिः நினைத்த ரூபமெடுக்க
வல்ல
कोटीशतवृत्तैः பல கோடிக்களால் சூழ
ப்பட்டவர்களான

तैः அந்த
हरियूथपैः வானரசேனைத் தலைவர்
களால்
ततः அப்பொழுது
प्रच्छन्ना பூமி மூடிக்கிடந்தது.

नादैयैः पार्वतेश्वरैश्च सामुद्रैश्च महाबलैः । हरिभिर्मघनिर्हार्दैन्यैश्च वनवासिभिः ॥ १२ ॥

तरुणादित्यवर्णैश्च शशिगौरैश्च वानरैः । पद्मकेसरवर्णैश्च श्वेतैर्मैरुकुताभ्यैः ॥ १३ ॥

कोटीसहस्रैर्दशभिः श्रीमान्परिवृत्तस्तदा । वीरः शतबलिर्नाम वानरः प्रत्यदृश्यत ॥ १४ ॥

श्रीमान् பூரிமானும்
वीरः வீரனுமான
शतबलिः சதபலி
नाम என்ற
वानरः வானரன்

तदा அப்பொழுது
नादैयैः நடிகளில் வசிப்பவர்
களும்,
पार्वतेश्वरैः च பார்வதங்களில் வசிப்
பவர்களும்,

சாஸுதிரै: च	சமுத்திரங்களில்
वनवासिभिः	வசிப்பவர்களும், வனங்களில் வசிப்ப வர்களும்,
मेरुक्षतालैः	{ மேருமலையை இருப்பிட டமாய்க் கொண்ட வர்களும்
हरिभिः च	வானரர்களாலும்
अन्यैः	மற்றுமுள்ள
महाबलैः	மகா பலவான்களும்
मेघनिर्वाहैः	மேகம்போல் கர்ச்சிக் கின்றவர்களும்
तरुणादित्यवर्णैः च	இளஞ்சூரியனது நிற முடையவர்களும்

ततः काञ्चनशैलाभस्ताराया वीर्यवान्पिता ।

काञ्चनशैलाभः	பொன்மலையை நிகர்த்தவனும்
वीर्यवान्	வீர்யவா னுமான
तारायाः	தாரையின்
पिता	தந்தை

तथाऽपरेण कोटीनां सहस्रेण समन्वितः ।

विशुः	மகா சாமரத்திய சாலியும்
सुग्रीवश्चशुरः	சுகர்வன் மாமனாரு மான
रमायाः	உருமையின்
पिता	தந்தை

पद्मकेसरसंकाशस्तरुणार्कनिभाननः । बुद्धिमान्वानरश्रेष्ठः सर्ववानरसत्तमः ॥ १७ ॥

अनीकैर्वहुसाहसैर्वानराणां समन्वितः । पिता हनुमतः श्रीमान्केसरी प्रत्यहश्यत ॥ १८ ॥

पद्मकेसरसङ्काशः	தாமரைக் குஞ்சலத் தை நிகர்த்தவனும்,
तरुणार्कनिभाननः	இளஞ்சூரியனை நிகர்த் த முகமுடையவனும்,
बुद्धिमान्	புத்திமானும்,
सर्ववानरसत्तमः	வானரர்கள் எல்லோரி யும் உத்தமனும்,
वानरश्रेष्ठः	வானரர்களுக்குத் த
श्रीमान्	ஸ்ரீமானும், [விலகும்,

शशिगौरैः च	{ சந்திரனை நிகர்த்து பொன்னிறமானவர் களும்,
पद्मकेसरवर्णैः च	{ தாமரைக் குஞ்சலத் தை நிகர்த்த வர்ண முடையவர்களும்,
श्वेतैः	வெளிறியவர்களும்
दशभिः	பத்து
कोटीसहस्रैः	ஆயிரங்கோடிக்கணக் காண
वानरैः	வானரர்களால்
परिभूतः	சூழப்பட்டவனும்
प्रत्यहश्यत	வந்துதோன்றினான்.

अनेकैर्दशसाहस्रैः कोटिभिः प्रत्यहश्यत ॥

दशसाहस्रैः	பத்தாயிரக்கணக்காக வும்
कोटिभिः	கோடிக்கணக்காகவும்
अनेकैः	பலரோடு
ततः	அப்பொழுது
प्रत्यहश्यत	வந்துதோன்றினான்.

पिता रुमायाः संप्राप्तः सुग्रीवश्चशुरो विशुः ॥

तथा	அப்படியே
अपरेण	இதர
कोटीनां	கோடிகளின்
सहस्रेण	ஆயிரத்தால்
समन्वितः	சூழப்பட்டவனும்
संप्राप्तः	வந்துதோன்றினான்.

हनुमतः पिता केसरी

वानराणां बहुसाहस्रैः अनीकैः समन्वितः प्रत्यहश्यत

हनुमतः	ஹனுமாரின்
पिता	தந்தையுமான
केसरी	கேஸரி என்ற வானரன்
वानराणां	வானரர்களின்
बहुसाहस्रैः	பல ஆயிரக்கணக்கான
अनीकैः	சேனைகளோடு
समन्वितः	சூடியவனும்
प्रत्यहश्यत	வந்து தோன்றினான்.

गोलाङ्गुलमहाराजो गवाक्षो भीमविक्रमः । वृतः क्रोडसिहस्रेण वानराणामदृश्यत ॥ १९ ॥

பிமவிக்ரம:	அஞ்சத்தக்க வர்பி
	புடையவனும்
கோடீஸ்வரமஹாராஜ:	முசுக்களுக்கு மகா
	ராஜனுமான்
கவாஷ:	கவாஷன்

வானராள்	வான ரர்களின்
கோட்சிஹ்ஸென	ஆயிரம் கோடி-க்கணக்
	கால்
வூத்:	சூழப்பட்டவனாய்
அவஸ்யத்	தோன் றினான்.

ऋक्षाणां भीमवेगानां धूम्रः शत्रुनिवर्हणः । वृतः कोटिसहस्राभ्यां द्वाभ्यां समभिर्वर्तत ॥

शलुनिवर्हणः	சத்ருஸம்ஹாரக	சூகிய
धूम्रः	தூமரன்	
भीमवेगानां	அஞ்சத்தக்க சக்தி	கொண்ட

நட்பாண்	கரடிக்கரினுடைய
தூய்மை	இரண்டு
கோதெஹ்நாண்	ஆயிரந்தோடிக்களால்
வரு:	சூழப்பட்டவனுய்
சமநிவர்த்த	வந்துகோந்தான்.

महाचलनिभैर्योरैः पनसो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यस्तिसृभिः कोटिभिर्वृतः ॥२१॥

மகாவீரீய்:	மகாவீர்யவாளுன
பனச:	பனஸன்
நாம:	என்ற
யூயப:	சேனைத்தலைவன்
மகாஅலநிமீ:	பெருநம் மலைகளை
	நிகர்த்து

घोरैः	பயங்கரமான
तिष्ठभिः	மூன்று
कोटिभिः	கோடிகளால்
वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
आज्ञागम	வந்துசேர்தான்.

नीलाञ्जनचयाकारो नीलो नामाथ यूथपः । अद्भुत्य महाकायः कोटिभिर्दशभिर्वृतः ॥२२॥

நீலாஜனந்நாயகர்: கருத்த அஞ்சனமலை
 யை நிகர்த்த
மஹாகாய: பெருமுடையுடைய
 வனும்,
யுதப: சேனை க்தலைவனுமான

நில: நாம	நீலனென்பவன்
தசாதி:	பத்து
கோடிம:	கோடிக்களால்
வூத:	சூழப்பட்டவனாக
அத:	அப்பொழுது
அதர்யத:	வந்துதான் நினை.

ततः काञ्चनशैलाभो गवयो नाम यूथपः । आजगाम महावीर्यः कोटिभिः पञ्चभिर्दृतः ॥

ततः	பிறகு
काञ्चनशैलाभः	பொன்மலையை
	நிகர்த்தவனும;
महावीर्यः	மகா வீர்யவானும்,
युथपः	சேனைத் தலைவனுமான

गवयः नाम	கவயன் என்பவன்
पञ्चभिः	ஐந்து
कोटिभिः	கோடிகளால்
वृत्तः	சூழப்பட்டவனும்
आज्ञगाम	வந்துசேர்ந்தான்.

दरीमुखश्च बलवान्यूपोऽभ्याययौ तदा । वृतः कोटिसहस्रेण सुग्रीवं समुपस्थितः ॥ २४ ॥

बलवान् பலவா னும்
यूथपः சேனைத் தலைவனுமான
दरीमुखः தரீமுக்கனென்ற
வானரன்
कोटिसहस्रेण ஆயிரம் கோடியால்

वृतः च சூழப்பட்டவனாகவே
तदा அப்பொழுது
अभ्याययौ வந்துசேர்ந்தான்.
सुग्रीवं சுக்ரீவனை
समुपस्थितः அணுகுகின்றான்.

मैन्द्रश्च द्विविदश्चोभावश्विपुत्रौ महाबलौ । कोटिकोटिसहस्रेण वानराणामदृश्यताम् ॥ २५ ॥

महाबलौ மகா பலவான்களும்
अश्विपुत्रौ அசுவினிதேவதைகளின்
புதல்வர்களுமான
मैन्द्रः च மைந்தனென்பவனும்
द्विविदः च திவிதனென்பவனு
மான

उभौ இருவர்களும்
वानराणां வானரர்களின்
कोटिकोटिसहस्रेण பல்லாயிரம்கோடி
யோடு
अदृश्यताम् தோன்றினார்கள்.

गजश्च बलवान्वीरः कोटिभिस्तिष्ठभिर्वृतः । आजगाम महातेजाः सुग्रीवस्य समीपतः ॥ २६ ॥

महातेजाः மகா பராக்கிரமசாலியும்,
बलवान् பலவானும்,
वीरः வீரனுமாகிய
गजः च கஜனென்பவனும்,

तिष्ठभिः, कोटिभिः மூன்று கோடிகளால்
वृतः சூழப்பட்டவனும்
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது
समीपतः சன்னிதிக்கு
आजगाम வந்துசேர்ந்தான்.

ऋक्षराजो महातेजा जाम्बवान्नाम नामतः । कीटिभिर्दशभिः प्राप्तः सुग्रीवस्य वशे स्थितः ॥

महातेजाः மகத்தான ஆற்றலு
டையவரும்
ऋक्षराजः கரடிமன்னரும்
सुग्रीवस्य சுக்ரீவனது
वशे ஆளுகையில்
स्थितः இருந்தவாரும்

नामतः பெயரால்
जाम्बवान् ஜாம்பவானென்று
नाम பெயர்பெற்ற அவர்
दशभिः பத்து
कीटिभिः கோடிகளோடு
प्राप्तः வந்துசேர்ந்தார்.

रुमण्वान्नाम विक्त्रान्तो वानरो वानरेश्वरम् । आययौ बलवांस्तूर्णौ कोटीशतसमावृतः ॥ २७ ॥

विक्त्रान्तः பராக்கிரமசாலியு
बलवान् பலவானுமான
रुमण्वान् ருமணவான்
नाम என்ற
वानरः வானரன்

कोटीशत- } தூறுகோடியால்
समावृतः } சூழப்பட்டவனும்
वानरेश्वरं வானரமன்னனை
तूर्णौ விரைவில்
आययौ வந்து அடைந்தார்.

ततः कोटिसहस्राणां सहस्रेण शतेन च । पृष्ठतोऽनुगतः प्राप्तो हरिर्भिर्गन्धमादनः ॥

गन्धमादनः	கந்தமாதனன் என்பவன்	सहस्रेण च	ஆயிரக்கணக்காகவும்
कोटिसहस्राणां	ஆயிரம் கோடிகளின்	पृष्ठतः	பக்கலில்
हरिभिः	வானரர்களால்	अनुगतः	பின்துடர்ந்து வரப் பட்டவனும்
शतेन	நூற்றுக்கணக்காக வும்	ततः	அப்பொழுது
		प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततः पद्मसहस्रेण वृतः शङ्कुशतेन च । युवराजोऽङ्गदः प्राप्तः पितृतुल्यपराक्रमः ॥ ३० ॥

पितृतुल्य- पराक्रमः	தந்தையை நிகர்த்த பராக்கிரமசாலியும்,	पद्मसहस्रेण च	நூறுகோடி கோடி யாலும்
युवराजः	இளவரசுமீன	वृतः	சூழப்பட்டவனும்
अङ्गदः	அங்கதன்	ततः	அப்பொழுது
शङ्कुशतेन	நூறுலக்தம் கோடியா லும்	प्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततस्ताराद्युतिस्तारो हरिर्भीमपराक्रमः । पञ्चभिर्हरिकोटिभिर्दूरतः प्रत्यदृश्यत ॥ ३१ ॥

ताराद्युतिः	நகைத்திரம்போன்ற ஒளிகொண்டவனும்	पञ्चभिः	ஐந்து
भीमपराक्रमः	அஞ்சு த்தக்க பராக் கிரமத்தையுடையவ	हरिकोटिभिः	வானரகோடிகளோடு
तारः	தாரனென்ற [னுமான்	दूरतः	வெகுதூரத்திலி ருந்து
हरिः	வானன்	ततः	அவ்விடத்திற்கு
		प्रत्यदृश्यत	வந்து தோன்றினன்.

इन्द्रजानुः कपिवीरो यूथपः प्रत्यदृश्यत । एकादशानां कोटीनामीश्वरस्तैः समावृतः ॥ ३२ ॥

वीरः	வீரனும்	एकादशानां	பதினொன்று
यूथपः	சேனைத்தலைவனும்	कोटीनां	கோடிகளின்
ईश्वरः	பிரபுவுமான்	तैः	அவர்களால்
इन्द्रजानुः	இந்திரஜானு என்ற	समावृतः	சூழப்பட்டவனும்
कपिः	வானன்	प्रत्यदृश्यत	வந்து தோன்றினன்.

ततो रम्भस्त्वनुप्राप्तस्तरुणादित्यसंनिभः । अयुतेनावृतश्चैव सहस्रेण शतेन च ॥ ३३ ॥

तरुणादित्य- संनिभः	இளம் சூரியனை நிகர்த்தவனான	अयुतेन एव	பதினாயிரக்கணக்காக வும்
रम्भः	ரம்பனென்பவன்	आवृतः तु	சூழப்பட்டவனாகவே
शतेन च	நூற்றுக்கணக்காக வும்	ततः	அப்பொழுது
सहस्रेण च	ஆயிரக்கணக்காகவும்	अनुप्राप्तः	வந்துசேர்ந்தான்.

ततो यूथपतिर्वीरो दुर्मुखो नाम वानरः । प्रत्यदृश्यत कोटिभ्यां द्वाभ्यां परिवृतो बली ॥

ततः अ.தற்குப்பின்
 बली பலசாலியும்
 वीरः சூரனும்
 यूथपतिः சேனைத்தலைவனுமா
 दुर्मुखः துர்முகன் [கிய]

नाम वानरः என்ற வானரன்
 द्वाभ्यां இரண்டு
 कोटिभ्यां கோடி.களால்
 परिवृतः சூழப்பட்டவனாய்
 प्रत्यदृश्यत வந்துதோன்றினான்.

कैलासशिखराकारैर्वानरैर्भीमविक्रमैः । वृतः कोटिसहस्रेण हनुमान्प्रत्यदृश्यत ॥ ३५ ॥

हनुमान् ஹனுமார்
 कैलास- } கைலாஸமலையை நிகர்
 शिखराकारैः } த்த உருக்கொண்ட
 भीमविक्रमैः } வர்களும்
 अश्वत्थं தக்க பராக்கி
 रमशालिकं ருமான

वानरैः வானரர்களால்
 कोटिसहस्रेण ஆயிரம் கோடி.க்கணக்
 वृतः சூழப்பட்டவராய்
 प्रत्यदृश्यत வந்துசேர்ந்தான்.

नलथापि महावीर्यः संवृतो द्रुमवासिभिः । कोटीशतेन संप्राप्तः सहस्रेण शतेन च ॥ ३६ ॥

महावीर्यः மகா வீர்யவானாகிய
 नलः நளன்
 द्रुमवासिभिः மரங்களில் வசிப்பவர்
 कोटीशतेन च நூறுகோடி.க்கணக்
 कककुवम् காகவும்

सहस्रेण अपि ஆயிரக் கணக்காகவும்,
 शतेन च நூற்றுக்கணக்காக
 संवृतः சூழப்பட்டவனாய்
 संप्राप्तः வந்துசேர்ந்தான்.

ततो दधिमुखः श्रीमान्कोटिभिर्दशभिर्वृतः । संप्राप्तोऽभिमतस्तस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

श्रीमान् ஸ்ரீமானும்
 तस्य அந்த
 महात्मनः மகாத்மாவான்
 सुग्रीवस्य சுகரீவருக்கு
 अभिमतः இஷ்ட.னுமான

दधिमुखः ததிமுகனென்பவன்
 दशभिः பத்து
 कोटिभिः கோடி.களால்
 वृतः சூழப்பட்டவனாய்
 ततः அப்பொழுது
 संप्राप्तः வந்துசேர்ந்தான்.

शरभः कुमुदो वह्निर्वानरो रंह एव च । एते चान्ये च वहवो वानराः कामरूपिणः ॥ ३८ ॥
 आवृत्य पृथिवीं सर्वां पर्वतांश्च वनानि च । यूथपाः समनुप्राप्तास्तेषां संख्या न विद्यते ॥
 आगताश्च विशिष्टाश्च पृथिव्यां सर्ववानराः ॥ ३९ ॥

शरभः சரபன்
 कुमुदः குமுதன்
 वह्निः च வந்தியும்
 रंहः ரம்மென்ற
 वानरः एव வானரனும்

एते च இவர்களும்
 पृथिव्यां பூமியில்
 कामरूपिणः கிணைத்த ரூபமெடுக்க
 विशिष्टाः பெரியோர்களான

बहवः	பல
वानराः च	வானரர்களும்
अन्ये	மற்றுமுள்ள சாதாரண
सर्वानराः च	வானரர்கள் எல்லோரும்
समुप्राप्ताः	கூட்டவே வந்த
यूथपाः च	சேனைத் தலைவர்களும்
पृथिवीं	உலகை

सर्वा	எங்கும்
पर्वतान् च	பர்வதங்களையும்
वनानि च	வனங்களையும்
आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு,
आगताः	வந்து சேர்ந்தார்கள்.
तेषां	அவர்களுடைய
संख्या	துகை
न विद्यते	எண்ணமுடியாது.

आपुवन्तः पुवन्तश्च गर्जन्तश्च पुवङ्गमाः । अभ्यवर्तन्त सुग्रीवं सूर्यमभ्रगणा इव ॥ ४० ॥

पुवङ्गमाः	வானரர்கள்
आपुवन्तः	சூதித்துக்கொண்டும்
पुवन्तः च	கூத்தாடிக்கொண்டும்
गर्जन्तः च	காஜித்துக்கொண்டும்
सुग्रीवं	சுகிரீவனை,

सूर्यं	சூரியபகவானை
अभ्रगणाः	மேகக்கூட்டங்கள்
इव	போலவே
अभ्यवर्तन्त	சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

कुर्वाणा बहुशब्दांश्च प्रहृष्टा बलशालिनः । शिरोभिर्वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयन् ॥ ४१ ॥

बलशालिनः	பலசாலிகளாகிய ஆவர்கள்
प्रहृष्टाः	சந்தோஷமடைந்தவர் களாய்
बहुशब्दान्	பலவித சப்தங்களை
कुर्वाणाः च	இடுகின்றவர்களாய்

वानरेन्द्राय	வானரமன்னனாகிய
सुग्रीवाय	சுகிரீவனுக்கு
शिरोभिः } न्यवेदयन् }	முடிகளைத் தாழ்த்தி நமஸ்கரித்து தெரி வித்துக்கொண்டார் கள்.

अपरे वानरश्रेष्ठाः संयम्य च यथोचितम् । सुग्रीवेण समामगम्य स्थिताः प्राञ्जलयस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது
अपरे	மற்றுமுள்ள
वानरश्रेष्ठाः	வானரோத்தமர்கள்
सुग्रीवेण	சுகிரீவரை
समामगम्य	அடைந்து,

यथोचितं	விதிப்படி
संयम्य च	மரியாதைசெய்து,
प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர் களாய்
स्थिताः	காத்தாநின்றார்கள்.

सुग्रीवस्त्वरितो रुमे सर्वास्तान् वानरर्षभान् । निवेदयित्वा धर्मज्ञः स्थितः प्राञ्जलिब्रवीत् ॥

धर्मज्ञः	தர்மக்குறானை
सुग्रीवः	சுகிரீவன்
त्वरितः	காலதாமதம் செய்யா தவனாய்
प्राञ्जलिः	கைகூப்பி
स्थितः	நின்றனிகொண்டு
रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தின்

निवेदयित्वा	தெரிவித்துவிட்டு,
तान्	அந்த
वानरर्षभान्	வானரோத்தமர்கள்
सर्वान्	எல்லோரையும் பார்த்து
अब्रवीत्	பின் வருமாறு ஆய்நொடித்தான்.

यथासुखं पर्वतनिर्झरेषु वनेषु सर्वेषु च वानरेन्द्राः ।
निवेशयित्वा विधिवद्वलानि बलं बलज्ञः प्रतिपत्तुमीष्टे

॥ ४४ ॥

वानरेन्द्रா: “வானரோத்தமர்
களே !
பவீதநிர்ஜரேசு மலையருவிகளிலும்
சर्वेषு च எல்லா
வனேசு காடுகளிலும்
यथासुखं செளகரியப்படி
बलानि சையங்களை

निवेशयित्वा தங்கியிருக்கச்
செய்துவிட்டு,
बलज्ञः தனது சையத்தை
யறிந்தவன்
बलं தனது சையத்தை
विधिवन् முறைப்படி
प्रतिपत्तुमीष्टे பாதுகாக்க வேண்டும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10920



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1668

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४० ॥

प्राच्यां विनतप्रेषणम्—கிழக்கு திக்கில் “வினதன்” என்ற வானரனையனுப்புவது.

अथ राजा समुद्दार्थः सुग्रीवः प्लवगेश्वरः । उवाच नरशार्दूलं रामं परबलार्दनम् ॥ १ ॥

अथ अप्‌பொழுது
समुद्दार्थः எண்ணம் முற்றப்
பெற்றவனும்,
प्लवगेश्वरः வானரர்களுக்கு ஈசனு
सुग्रीवः சுகிரீவ [மான
राजा மன்னன்

परबलार्दनं சத்ருசையத்தை
அழிக்கும்
नरशार्दूलं புருஷோத்தமராகிய
रामं ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
उवाच மொழிந்தான்.

आगता विनिविष्टाश्च बलिनः कामरूपिणः । वानरा वारणेन्द्राभा ये मद्दिषयवासिनः ॥

ये “எவர்கள்
मद्दिषयवासिनः எனது தேசத்தில்
வசிக்கின்றவர்களும்,
वारणेन्द्राभा: யானையரசுகளை நிகர்த்த
வைகளும்,

कामरूपिणः நினைத்த ரூபமெடுக்க
வல்லவர்களுமான
वानरा: வானரர்களோ
आगता: வந்துவிட்டார்கள்.
विनिविष्टा: च வசதியாய் வைக்கப்
பட்டிருக்கிறார்கள்.

त इमे बहुविक्रान्तैरिभिर्भीषविक्रमैः । आगता वानरा घोरा दैत्यदानवसन्निभाः ॥ ३ ॥

ते अந்த
इमे இந்த
घोरा: அஞ்சத்தக்க
दैत्यदानवसन्निभा: தையதானவர்களை
நிதர்த்த
वानरा: வானரர்கள்

बहुविक्रान्तै: அளவுகடந்த ஆற்ற
இடையவர்களும்
भीषविक्रमै: அளவில்லாத ஆண்
மையுடையவர்களு
हरिभि: வானரர்களோடு[ம]ன
आगता: வந்திருக்கிறார்கள்.

ख्यातकर्मापदानाश्च बलवन्तो जितकुमाः । पराक्रमेषु विख्याता व्यवसायेषु चोत्तमाः ॥

ख्यातकर्மா- } “நற்றொழிலும் நல்லொ
படானா: ச } முக்கமும் உடைய
வர்கள்;
बलवन्तः } வலியுள்ளவர்கள்;
जितकुमाः } இளைப்பில்லாதவர்கள்;
கள்;

पराक्रमेषु } சத்தாருக்களைத்தாக்கும்
विख्याता: } விக்ஷயங்களில்
व्यवसायेषु } சமயத்திற்கு வேண்டிய
उत्तमा: च } உபாயங்களில்
தோந்தவர்கள்.

पृथिव्यम्बुचरा राम नानानगनिवासिनः । कोटयोद्याश्च इमे प्राप्ता वानरास्तव किङ्कराः ॥

पृथिव्यम्बुचरा: } “பூமியிலும் ஜலத்திலும்
नानानग- } வசிப்பவர்கள்;
निवासिनः } பல மலைகளிலும்
कोटयोद्या: } வசிக்கின்றவர்கள்;
கோயோ- } எத்தனையோ கோயுட்க
கணக்காக

प्राप्ता: } வந்திருக்கின்றார்கள்.
राम } ஸ்ரீராம!
इमे } இந்த
वानरा: च } வானரர்கள் எல்லோ
तव } தேவரீரது [ருடம்
किङ्करा: } ஏவலாளர்கள்.

निदेशवर्तिनः सर्वे सर्वे गुरुहिते रताः । अभिषेकमनुष्ठानं तव शक्ष्यन्त्यरिन्दम ॥ ६ ॥

अरिन्दम } “சத்ருசம்ஹாரகரே!
सर्वे } எல்லோரும்
निदेशवर्तिनः } ஆக்கொற்ப்படி நடப்ப
सर्वे } எல்லோரும் [வார்கள்.
गुरुहिते } எஜமானனுக்கு நன்
மைசெய்வதில்

रता: } ஊக்கமுடைவர்கள்.
तव } தேவரீரது
अभिषेकं } திருவுளத்
अनुष्ठानं } திருவுள்ளத்தை
शक्ष्यन्ति } செய்துமுடிக்க
ஏற்றவர்களாவார்கள்.

यन्मन्यसे नरव्याघ्र प्राप्तकालं तदुच्यताम् । त्वत्सैन्यं त्वदृशे युक्तमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ७ ॥

नरव्याघ्र } “புருஷோத்தம!
यत् } எதை
प्राप्तकालं } ஏற்ற காலமாக
मन्यसे } திருவுளத்தில் கொண்
तत् } அது [ருக்கிறோ
उच्यतां } அருளிச்செய்யப்
பட்டும்.

त्वदृशे } தேவரீரது ஆக்கொ
युक्तं } இருக்கும் [யில்
त्वत्सैन्यं } தேவரீரது சைன்
यत्तதை
आज्ञापयितुं } சுட்டளை செய்ய
अर्हसि } திருவுள்ளம் கொள்ள
வேண்டும்.

काममेषामिदं कार्यं विदितं वीर तत्त्वतः । तथाऽपि तु यथातत्त्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ८ ॥

वीर } “சூரரே!
इदं कार्यं } இந்தக் காரியமானது
तत्त्वतः } உள்ளபடி
एषां } இவர்களுக்கு
विदितं तु } தெரிந்த விஷயமே.
तथापि } ஆப்படியிருந்தாலும்

यथातत्त्वं } நடக்கவேண்டிய
படியே
कामं } { திருவுள்ளத்தில் எப்
படியிருக்கிறதோ
आज्ञापयितुं } அப்படியே
अर्हसि } ஆக்கொடுக்க
திருவுள்ளம் கொள்வீராக”.

सुहृद्द्वितीयो विक्रान्तः प्राज्ञः कालविशेषवित् । भवानस्मद्विते युक्तः सुकृतार्थोऽर्थवित्तमः ॥

भवान् “நி
சுவேகிதர்களைக் கை
சுஹ்ருத்விதீய: விடாத துணைவன் ;
விக்ரான்த: ஆண்மையுள்ளவன்,
பிராஜ: எல்லாமறிந்தவன் ;
காலவிசேஷவित् காலத்திற்கேற்றவை
களை அறிந்தவன்.

अस्मद्विते எனக்கு நன்மை
செய்வதில்
युक्तः ஆஸக்தியுடையவன் ;
सुकृतार्थः நன்கு ஆராய்ந்து காரி
யங்களை செய்கிறவன் ;
अर्थवित्तमः { காரியங்களின் துட்
பங்களை அறிந்தவர்
களில் சிறந்தவன்.”

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो विनतं नाम यूथपम् । अब्रवीद्रामसन्निध्ये लक्ष्मणस्य च धीमतः ॥
शैलाभं मेघनिर्घोषमूर्जितं प्लवगेश्वरः ॥ १५ ॥

एवं இவ்வாறு
उक्तः ஆகவே
प्लवगेश्वर: வானரமன்னனான
सुग्रीवः तु சக்ரீவனே
रामसन्निध्ये ஸ்ரீராமருடைய
முன்னிலையில்,
धीमतः புத்திமானாகிய
लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணருடைய
முன்னிலையிலும்,

शैलाभं மலைபோன்றவனும்,
मेघनिर्घोषं மேகம்போல் கர்ஜிக்
கின்றவனும்,
ऊर्जितं அதிக ஆற்றலுடைய
வனும்,
यूथपं சேனைத்தலைவனுமான
विनतं नाम வினதனென்பவனைப்
பார்த்து
अब्रवीत् பின்வருமாறு
ஆக்ஞாபித்தான்.

सोमसूर्यात्मजैः सार्धं वानरैर्वानरोत्तम । देशकालनैर्युक्तः कार्याकार्यविनिश्चये ॥ १६ ॥
वृतः शतसहस्रेण वानराणां तरस्विनाम् । अधिगच्छ दिशं पूर्वां सशैलवनकाननाम् ॥

वानरोत्तम வானரோத்தம !
सोमसूर्यात्मजैः { சந்திரன் சூரியன்
இவர்களின் புதல்
வர்களாகிய
वानरैः வானரர்களோடு
सार्धं கூட
तरस्विनां பலசாலிகளான
वानराणां வானரர்களின்
शतसहस्रेण நூறு ஆயிரத்தால்
वृतः சூழப்பட்டவனாயும்

कार्याकार्य- } செய்யத்தகுந்தது,
विनिश्चये } செய்யத் தகாதது
இவைகளை ஆராய்ந்
தறிவதில்
देशकालनैः தேசம், காலம், உபாய
மிவைகளோடு
युक्तः கூடியிருப்பவனாகவும்
सशैलवनकाननां மலை, காடு, சோலைகள்
இவைகளோடுகூடிய
पूर्वां கிழக்கு
दिशं திக்குக்கு
अधिगच्छ செல்.

ब्रह्मसालान्
 विदेहान् च
 मालवान्
 काशिकोसलान्
 मगधान् च
 पुण्ड्रान् च
 वङ्गान् एव
 कोशकाराणां
 पत्तनं
 रजताकरां
 भूमिं च
 तथा
 महाग्रामान्
 वेदेहीं
 सीतान् च
 रावणस्य
 निलयं च
 सार्धश्वम्

பிரம்மமாலென்னும்
 தேசங்களிலும்
 விதேகதேசங்களிலும்
 மாலவதேசங்களிலும்
 காசி, கோஸல
 தேசங்களிலும்
 மகதநாடுகளிலும்
 புண்டரநாடுகளிலும்
 வங்கநாடுகளிலும்
 கோசகாரர்கள் என்
 னும் ராஜார்களுடைய
 பட்டணத்திலும்
 ரஜதாகாரமென்னும்
 பிரதேசத்திலும்
 அவ்வண்ணமே
 பொரும் கிராமங்கள்
 லும்
 விதேகமன்னரின்
 புதல்வியாகிய
 சீதாதேவியையும்
 ராவணனுடைய
 இருப்பிடத்தையும்
 தேடுங்கள்.

சிதா	சீதா தேவியை
ததஸுத:	அங்கங்கு
மூராயதி:	தேடுகின்ற உங்களால்
ஐதவ் சவ்	இதெல்லாமும்
விசேதவ்யம்	தேடத்தக்கது.

समुद्रमवगाढांश्च पर्वतान्पत्तनानि च । मन्दरस्य च ये कोटिं संश्रिताः केचिदायताम् ॥
कर्णप्रावरणाश्चैव तथा चाप्योष्टुर्कर्णकाः । घोरलोहमुखाश्चैव जवनाश्चैकपादकाः ॥ २४ ॥
अक्षया बलवन्तश्च पुरुषाः पुरुषादकाः । किराताः कर्णचूडाश्च हेमाङ्गाः प्रियदर्शनाः ॥

आममीनाशनास्तत्र किराता द्वीपवासिनः । अन्तर्जलचरा घोरा नरव्याघ्रा इति श्रुताः ॥
एतेषामालयाः सर्वे विचेयाः काननौकसः ॥ २६ ॥

समुद्रं “ஸமுத்திரத்தையும்
अवगाढान् மறைந்த இடங்களை
पर्वतान् பர்வதங்களையும் [யும்
पत्तनानि च பட்டணங்களையும்
मन्दरस्य மந்தரமலையினது
आयतां பெருக்த
कोटिं च கொடுமுடியையும்
ये केचित् ஏதோ சிலர்
संश्रिताः அடைந்திருக்கின்றார்கள்.

कर्णप्रावरणाः च கர்ணப்பிராவணர்கள்
ஒன்பவர்களும்
ओष्ठकर्णकाः च ஒஷ்டகர்ணகர் என்பவர்களும்
घोरलोहमुखाः च கோரலோகமுககொன்பவர்களும்
जवनाः च ஜவனர்கள் என்பவர்களும்
एकपादकाः च ஏகபாதகர்கள் என்பவர்களும்
अक्षयाः एव அக்ஷயரென்பவர்
களும்
बलवन्तः பலசாலிகளாகிய
पुरुषादकाः புருஷாதகர்கள்
என்னும்

पुरुषाः च மாணிடர்களும்
किराताः तथा கிராதர் என்பவர்களும்
कर्णचूडाः च கர்ணசூடர்கள் என்பவர்களும்
प्रियदर्शनाः அழகிய தோற்றமுடைய
हेमाङ्गाः ஹேமாங்கர் என்பவர்
तस्य அங்கே [களும்
द्वीपवासिनः தீவீபங்களில்
வசிக்கும்
आममीनाशनाः பச்சைமீன்களைத்தின்னும்
किराताः एव கிராதர் என்பவர்
களும்
नरव्याघ्राः நரவியாக்கிரர்கள்
इति என்று
श्रुताः அழைக்கப்படும்
घोराः பயங்கரமான
अन्तर्जलचराः अपि ஜலத்தினுள் வசிப்பவர்
களுமாகிய இவர்கள்
काननौकसः வன்வாஸிகள்
एतेषां இவர்களுடைய
आलयाः இருப்பிடங்கள்
सर्वे எல்லாமும்
विचेयाः தேடத்தக்கவைகள்.

गिरिभिर्ये च गम्यन्ते प्लवनेन प्लवेन च । रत्नवन्तं यवद्वीपं सम्राज्योपशोभितम् ॥
सुवर्णकुण्डलं चैव सुवर्णाकरमण्डितम् ॥ २७ ॥
यवद्वीपमतिक्रम्य शिशिरो नाम पर्वतः । दिवं स्पृशति शृङ्गेण देवदानवसेवितः ॥ २८ ॥
एतेषां गिरिदुर्गेषु प्रभूतेषु वनेषु च । मार्गध्वं सहिताः सर्वे रामपत्नीं यशस्विनीम् ॥ २९ ॥

यवद्वीपं “யவதீபத்தை
अतिक्रम्य தாண்டி,
शिशिरो नाम சிசிரமென்ற
पर्वतः ஒரு மலையிருக்கிறது.
தேவர்களாலும் அசு
ரர்களாலும் வசிக்
देवदानवसेवितः { कम्பெற்றது.

दिवं ஆகாயத்தை
शृङ्गेण கொடுமுடியால்
स्पृशति தொகுதிது.
ये எவைகள்
प्लवने பறந்தோ
प्लवेन च பாய்ந்தோ
गिरिभिः च மலைகளில் தங்கியோ

गम्यन्ते	அடையப்படுகின்றனவோ,
एतेषां	இவைகளுடைய
गिरिदुर्गेषु	மலைநார்க்கங்களிலும்
प्रभूतेषु	பல
वनेषु च	வனங்களிலும்
सर्वे सहिताः	நீங்கொல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து
यशस्विनीं	புகழ்படைத்த
रामपत्नीं	ஸ்ரீராமரது பத்தி
मार्गिष्वं	தேடுங்கள் ; [னியை

ससराज्योप- शोभितं	} ஏழு ராஜ்யங்களோடு அழகுவாய்ந்து விளங்குகிறதும்,
रत्नवन्तं	ரத்னங்களால் நிறைந்ததுமான
यवद्वीपं	யவத்விபத்திலும்
सुवर्णाकरमण्डितं	தங்கச் சுரங்கங்கள் நிறைந்த
सुवर्णकुण्ड्यकं एव	சுவர்ணகுட்டியகடமேலும் தீவிபத்திலும்,
च	அப்படியே தேடுங்கள்.

ततो रक्तजलं शोणमगाधं शीघ्रगामिनम् । गत्वा पारं समुद्रस्य सिद्धचारणसेवितम् ॥
तस्य तीर्थेषु रम्येषु विचित्रेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेद्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥३१॥

समुद्रस्य	சமுத்திரத்தினுடைய
सिद्धचारण- सेवितं	} சித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் வசிக்கப்பெற்ற
पारं	அக்கரையையும்
ततः	அவ்விடத்தில்
अगाधं	மிக ஆழமானதும்
शीघ्रगामिनं	பிரவாகம் எடுத்து
रक्तजलं	ஒடுகிறதுமான சிவந்த ஜலமுடையது
शोणं	மான் சோணமெனும்

गत्वा	அடைந்து,
तस्य	அதன்
रम्येषु	அழகிய
तीर्थेषु	தீர்த்தகட்டங்களிலும்
विचित्रेषु	விசித்திரமான
वनेषु च	வனங்களிலும்
ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
रावणः	ராவணன்
वैदेद्या	சீதாதெனியோடு
सह	கூட
मार्गितव्यः	தேடப்படவேண்டியவன்.

पर्वतप्रभवा नद्यः सुरम्या बहुनिष्कुटाः । मार्गितव्या दरीमन्तः पर्वताश्च वनानि च ॥३२॥

पर्वतप्रभवाः	பர்வதங்ளிலிருந்து
नद्यः	நதிகளிலும்
सुरम्याः	மிக அழகிய
बहुनिष्कुटाः	பல உத்யானவனங்களும்

दरीमन्तः	குகைகளடர்ந்த
पर्वताः च	மலைகளும்
मार्गितव्याः	தேடப்படவேண்டிய
वनानि	காடுகளும் [வைகள்.
च	அப்படியே தேடப்படவேண்டியவைகள்.

ततः समुद्रद्वीपांश्च सुभीमान्द्रुमर्ह्य ॥ ३३ ॥

ऊर्मिमन्तं समुद्रं च क्रोशन्तमनिलोद्धतम् ॥ ३४ ॥

ततः	“அதன்மேல்
अनिलोद्धतं	காற்றினால் மோது
क्रोशन्तं	முழங்கும் [ண்டு
ऊर्मिमन्तं	அலைகளோடு கூடிய

समुद्रं च	சமுத்திரத்தையும்
सुभीमान्	மிக அபாயகரமான
समुद्रद्वीपान् च	சமுத்திரத்தின் தீவுகளையும்
द्रष्टुं अर्ह्य	பார்க்கக், கடவீர்கள்.

तत्रासुरा महाकायाश्छायां गृह्णन्ति नित्यशः । ब्रह्मणा समनुज्ञाता दीर्घकालं बुभुक्षिताः ॥

தல் ஆவ்விடத்தில்
மஹாகாயா: பெருவுடையுடைய
அசுரா: அசுரர்கள்
தீர்ச்சகாலம் நெடுங்காலம்
புபுக்ஷிதா: பசிகொண்டவர்களாய்
புஹ்ணா பிரம்மதேவரால்

சமனுஜாதா: அனுக்கிரகிக்கப்
பெற்றவர்களாய்
நித்யஸ: எப்பொழுதும்
छायां நிழலை
गृह्णन्ति பற்றியிழுக்கிறார்கள்.

तं कालमेघप्रतिमं महोरगनिषेवितम् । अभिगम्य महानादं तीर्थेनैव महोदधिम् ॥ ३६ ॥
ततो रक्तजलं भीमं लोहितं नाम सागरम् । गता द्रक्ष्यथ तां चैव बृहतीं कूटशाल्मलीम् ॥

காலமே஘புரதிமம் காளமேகம் போன்ற
தும்
மஹொரகநிஸேவிதம் பெரும்பாம்புகளால்
வசிக்கப்பெற்றதும்,
மஹானாத் பேரொலியுடையது
த் ஆந்த [மான
மஹோததி சமுத்திரத்தை
அபி஑ம்ய ஆடைந்து,
தத: ஆதிலிருந்து
ரக்தஜலம் சுவந்த நீரையுடையதும்
பீமம் அபாயகரமானதும்

லோஹிதம் லோகிதமென்ற
சமுத்திரத்தை
तीर्थेन एव ஏற்ற உபாயத்துட
னையே
गता: சென்றவர்களாய்
तां ஆந்த
बृहतीं பெரிய
कूटशाल्मलीं } பிரதானமான இலவ
एव च } மரத்தையும்
द्रक्ष्यथ பார்ப்பீர்கள்.

गृहं च वैनतेयस्य नानारत्नोपशोभितम् । तत्र कैलाससङ्काशं विहितं विश्वकर्मणा ॥ ३८ ॥

தல் ச ஆங்கேயே
கேலாஸஸங்காஸ கைலாஸ பர்வதத்
தை நிகர்த்த
நானாரத்ன- } நானாவித ரத்னங்க
शोभितं } ளால்முகுவாய்ந்து
விளங்குகிறதுமான

वैनतेयस्य கருடபகவானது
गृहं மாஸிகையினது
विश्वकर्मणा விசுவகர்மானினால்
विहितम् நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கி
றது.

तत्र शैलनिभा भीमा मन्देहा नाम राक्षसाः । शैलशृङ्गेषु लम्बन्ते नानारूपा भयावहाः ॥

தத் ஆங்கே
சைலநிபா: மலைபோன்றவர்களும்
பீமா: கொடியவர்களுடான
மந்தேஹா: நாம மந்தேகர்கள் என்ற
ரக்சஸா: ஆரக்கர்கள்

நானாரூபா: பல உருவங்களுற்று
भयावहा: அச்சத்தை விளோவிக்கின்றவர்களாய்
शैलशृङ्गेषु மலைச்சிகரங்களில்
लम्बन्ते தொங்குகின்றார்கள்.

ते पतन्ति जले नित्यं सूर्यस्योदयनं प्रति । निहता ब्रह्मतेजोभिरहन्यहनि राक्षसाः ॥
अभितप्ताश्च सूर्येण लम्बन्ते स्म पुनः पुनः ॥ ४१ ॥

ते அந்த
ராक्षசா: அரக்கர்கள்
சூர்யஸ்ய சூரியபகவானது
உதயனம் प्रति உதயத்தின் ஹேதுவாய்
அஹனி அஹனி பிரத்தினமும்
ब्रह्मतेजोभि: காயத்ரீ பிரபவங்க
निहता: துறத்தப்பட்டவர் னால்
களாயும்

सूर्येण சூர்யபகவானுலே
अभितप्ता: च தகிக்கப்பட்டவர்
नित्यं களாயும்
जले பிரத்தினமும்
पतन्ति ஜலத்தில்
पुनः पुनः விழுக்கின்றார்கள்;
लम्बन्ते स्म பெயர், த்தும்
தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ततः पाण्डुरमेवाभं क्षीरोदं नाम सागरम् । गता द्रक्ष्यथ दुर्धर्षा मुक्ताहारमिवोर्मिभिः ॥

दुर्धर्षा: எதற்கும் சலியாத
ततः வர்களே!
गता: அவ்விடத்திலிருந்து
ऊर्मिभि: சென்றவர்களாய்
मुक्ताहारं அலைகளால்
முத்துபாலையை

इव போலிருக்கிறதும்,
पाण्डुरमेवाभं வெள்ளிமேகம் போன்றதுமான
क्षीरोदं नाम க்ஷீரோதமென்ற
सागरं கடலை
द्रक्ष्यथ காண்பீர்கள்.

तस्य मध्ये महाञ्चेत ऋषभो नाम पर्वतः । दिव्यगन्धैः कुसुमितै राजतैश्च नगैर्वृतः ॥ ४३ ॥

तस्य அதுகள்
मध्ये மத்தியிலே
दिव्यगन्धै: திவ்ய வாசனையுள்ள
कुसुमितै: புஷ்பங்களை யுடைய
राजतै: च வெள்ளியுடையன

नगै: மரங்களால்
वृतः சூழப் பெற்றதும்
महाञ्च பொரிய
श्वेतः வெள்ளிய
ऋषभः नाम விருஷபமென்ற
पर्वतः பர்வதமிருக்கிறது.

सरश्च राजतैः पद्मैर्ज्वलितैर्हैमकेसरैः । नाम्ना सुदर्शनं नाम राजहंसैः समाकुलम् ॥ ४४ ॥

ज्वलितै: ஜ்வலிக்கின்ற
हैमकेसरै: பொன் கிஞ்சலக்கங்
राजतै: வெள்ளி
पद्मै: தாமரைகளாலும்
राजहंसै: அரசவன்னங்க
नाम्ना களையுடைய
सुदर्शनं नाम சுதர்சனமெனப்
किमुतु.

समाकुलं நிறைந்ததுள்ளதும்
नाम्ना பெயரால்
सुदर्शनं नाम சுதர்சனமெனப்
सरः ஓர் பொய்கை
च அப்படியே இருக்கிறது.

விபுதாசுரணா யக்ஷா: கிணராதாப்சரோணா: । ஹ்யா: சமபிசுசுந்நி நலினி தா ரிர்ஸவ: ॥

விபுதா: “தேவர்களும்
 சாரணா: சாரணர்களும்
 யக்ஷா: யக்ஷர்களும்
 கிணரா: கின்னரர்களும்
 அப்சரோணா: அப்சரர்கூட்டங்
 களும்

ஹ்யா: சந்தோஷமடைந்தவர்
 களாய்
 ரிர்ஸவ: { உல்லாசமாய்க்காலம்
 கழிக்க எண்ணங்
 கொண்டவர்களாய்
 தா அந்த
 நலினி ஓடைக்கு
 சமபிசுசுந்நி வருகின்றார்கள்.

க்ஷிரோதம் சமதிக்ரம்ய கதா ட்ரக்ஷய வானரா: । ஜலோதம் சாசுரேஸ்தம் சர்வபூதபயாவஹம் ॥ 46 ॥

வானரா: “வானரர்களே!
 க்ஷிரோதம் க்ஷிரோதமென்னும்
 சமுத்திரத்தை
 சமதிக்ரம்ய கடந்து
 கதா: அப்பால் சென்றவர்
 களாய்

சர்வபூதபயாவஹம் { உயிர்க்கூட்டங்களெல்
 லாவற்றையும் அஞ்
 சச்செய்யும்
 சாசுரேஸ்தம் சமுத்திரங்களில்
 சிறந்ததாகிற
 ஜலோதம் ஜலோதமென்பதை
 ட்ரக்ஷய காண்பீர்கள்.

தத்ர தக்ரோபஜம் தேஜ: க்ருதம் ஹயசுரம் மஹத் । அஸ்யாஹுதம் மஹாவேகமோதனம் சசுராசரம் ॥ 47 ॥

தத்ர “அவ்விடத்தில்
 { அந்தப்பிரவலித்தமா
 தத்ர { ன (அகாவது ஒளர்
 வமுனிவரது கோப
 த்தால் விளைந்த)
 கோபத்தால் விளைந்
 ததும்
 அஹுதம் ஆச்சரியகரமானதும்
 மஹத் உக்கிரமானதும்

ஹயசுரம் குதிரைமுகத்துடனிட
 ருக்கிறதுமான
 தேஜ: படவாக்கி
 க்ருதம் வைக்கப்பட்டிருக்
 அஸ்ய இதற்கு [கிறதும்.
 மஹாவேகம் மகாவேகத்துடன்
 வரும்
 சசுராசரம் சராசரமுள்ளிட்ட அ
 ஓதனம் உணவும், [னைத்தும்

தத்ர திக்ரோசதா நாஸி பூதானா சலிலைகசாம் । ஶ்யுதே ச சமர்தானா த்ருதா த்ருதவாமுலம் ॥

தத்ர “அவ்விடத்தில்
 தத்ர அந்த
 த்ருதவாமுலம் வடவாழ்முக்கானியை
 த்ருதா கண்டு,
 சலிலைகசா ஜலத்தில் வசிக்கிற
 வைகளும்

சமர்தானா வலுக்கொண்டவை
 களும்
 திக்ரோசதா அலறும்
 பூதானா பிராணிகளுடைய
 நாட: ச சப்தமும்
 ஶ்யுதே கேட்கப்படுகிறது.
 * 47

जलदस्योत्तरे तीरे योजनानि त्रयोदश । जातरूपशिलो नाम महान्कनकपर्वतः ॥ ४९ ॥

जलदस्य " ஜலதமெனும் சமுத்
கிரத்திற்கு
उत्तरे तीरे வட கரையில்
त्रयोदश பதிமூன்று யோஜனை
योजनानि } தூரத்தில் (தூற்று
நான்று மைல் தூரத்
திற்கப்பால்)

महान् பெரிய
जातरूपशिलः नाम ஜாதுரூபசிலமென்ற
कनकपर्वतः பொன்மலையிருக்கி

றது.

तत्र चन्द्रप्रतीकाशं पन्नगं धरणीधरम् । पद्मपत्रविशालाक्षं ततो द्रक्ष्यथ वानराः ॥ ५० ॥

आसीनं पर्वतस्याग्रे सर्वदेवनमस्कृतम् । सहस्रशिरसं देवमनन्तं नीलवाससम् ॥ ५१ ॥

वानराः " வானரர்கள !
तत्र அங்கே
पर्वतस्य மலையினது
अग्रे உச்சியில்
आसीनं எழுந்தருளியிருக்கி

चन्द्रप्रतीकाशं சந்திரன்போன்ற பிர
காசமுடையவரும்,
धरणीधरं உலகைத்தாங்குகிற
வரும்,

पद्मपत्र- } தாமரையிதழ்போன்
विशालाक्षं } ற அகன்ற கண்களை
யுடையவரும்,

सर्वदेवनमस्कृतं { தேவர்கள் எல்லோரார
ஆம் வணங்கப்படுகி
றவரும்,

सहस्रशिरसं ஆயிரம் தலைகளை
யுடையவரும்,

नीलवाससं நீல ஆடை தரித்த
வருமான

अनन्त அனந்தரென்ற

पन्नगं देवं பன்னகக்கடவுளை

ततः அப்பொழுது

द्रक्ष्यथ காண்பீர்கள்.

त्रिशिराः काञ्चनः केतुस्तालस्तस्य महात्मनः । स्थापितः पर्वतस्याग्रे विराजति सवेदिकः ॥

पर्वतस्य " மலையின்
अग्रे உச்சியில் [யதும்
विशिराः மூன்று தலைகளையுடை-
काञ्चनः பொன்னுலானதும்
सवेदिकः வேதியுடனிருக்கிறது
மான

तालः ஓர் பனைமரமானது
स्थापितः ஸ்தாபிக்கப்பட்டது
महात्मनः மகாத்மா வான்
तस्य அவருக்கு
केतुः கொடியாக
विराजति விளங்குகிறது.

पूर्वस्यां दिशि निर्माणं कृतं तत्तिदशेश्वरैः

॥ ५३ ॥

तत् " அது
त्रिदशेश्वरैः தேவோத்தமர்களால்
पूर्वस्यां கிழக்கு

दिशि திசையில்
निर्माणं எல்லையாக
कृतम् செய்யப்பட்டது.

ततः परं हेममयः श्रीमानुदयपर्वतः । तस्य कोटिर्दिवं स्पृष्ट्वा शतयोजनमायता ॥ ५४ ॥

जातरूपमयी दिव्या विराजति सवेदिका । सालैस्तालैस्तमालैश्च कर्णिकारैश्च पुष्पितैः ॥

जातरूपमयैर्दिव्यैः शोभते सूर्यसन्निभैः ॥ ५६ ॥

ततः परं	அதற்கப்பால்
हेममयः	பொன்மயமாகிய
श्रीमान्	அழகிய
उदयपर्वतः	உதயபர்வதமிருக்கி
तस्य	அதன் [றது.
सवेदिका	வேதியுடனிருக்கும்
कोटिः	கொடுமுடியானது
दिवं	ஆகாசத்தை
सृष्ट्वा	அளர்விக் கொண்டு,
दिव्या	அழகுற்றதாய்
जातरूपमयी	பொன்மயமாய்
शतयोजनं	நூறுயோசனை
आयता	விஸ்தாரமுள்ளதாய்
विराजति	விளங்குகிறது.

सूर्यसन्निभैः	சூரியனை நிகர்த்த
	வைகளும்
दिव्यैः	அமர் னுஷ்ட்யமான
	வைகளும்
जातरूपमयैः	பொன்மயமான
	வைகளும்
पुष्पितैः	நன்குபூத்தவைகளு
	மான
सालैः	ஆச்சாமரங்களாலும்
तालैः	பனைமரங்களாலும்
तमालैः च	பச்சிலைமரங்களாலும்
कर्णिकारैः च	கொன்றைமரங்களாலும்
शोभते	விளங்குகிறது.

तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं शतयोजनम् । शृङ्गं सौमनसं नाम जातरूपमयं ध्रुवम् ॥ ५७ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்
योजनविस्तारं	ஒரு யோசனை அகல
	முள்ளதும்
शतयोजनं	நூறுயோசனை
उच्छ्रितं	உயரமுள்ளதும்

ध्रुवं	சாச்வதமானதும்
जातरूपमयं	பொன்மயமானது
	மான
सौमनसं नाम	ஸௌமனஸ்மென்ற
शृङ्गम्	கொடுமுடியிருக்
	கிறது.

तत्र पूर्वं पदं कृत्वा पुरा विष्णुस्त्रिविक्रमे । द्वितीयं शिखरे मेरोश्चकार पुरुषोत्तमः ॥

पुरा	முற்காலத்தில்
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமராகும்
विष्णुः	விஷ்ணுபகவான்
लिविक्रमे	திருவிக்கிரம அவதா
तत्र	அதில் [ரத்தில்
पूर्वं	முதல்

पदं	அடியை
कृत्वा	வைத்து,
द्वितीयं	இரண்டாவதை
मेरोः	மேருவினது
शिखरे	சிகரத்தில்
चकार	வைத்தார்.

उत्तरेण परिक्रम्य जम्बूद्वीपं दिवाकरः । दृश्यो भवति भूयिष्ठं शिखरं तन्महोच्छ्रितम् ॥

दिवाकरः	“சூரியபகவான்
जम्बूद्वीपं	ஜம்பூக்ஷீபை
उत्तरेण	வடபுறமாக
परिक्रम्य	சுற்றி
तत्	அந்த

महोच्छ्रितं	மிக உயர்ந்த
शिखरं	சிகரத்தையடுத்து
भूयिष्ठं	நன்கு
दृश्यः	காணப்படுகிறவராய்
भवति	ஆகிறது.

तत्र वैखानसा नाम बालखिल्या महर्षयः । प्रकाशमाना दृश्यन्ते सूर्यवर्णास्तपस्विनः ॥

तत्र अव्वிடித்தில்
वैखानसाः नाम வைகானஸர் என்று
பெயருடையவர்களுந்
बालखिल्याः बालखिल्यர்களென்ற
பெயருடையவருமான
महर्षयः மகரிஷிகள்

तपस्विनः தபோதனர்களாய்
सूर्यवर्णाः சூரியனது ஒளி
கொண்டவர்களாய்
प्रकाशमानाः தேஜோமயமாய் விளங்
குகின்றவர்களாய்
दृश्यन्ते காணப்படுகின்றார்கள்

अयं सुदर्शनी द्वीपः पुरो यस्य प्रकाशते । यस्मिंस्तेजश्च चक्षुश्च सर्वप्राणभृतामपि ॥ ६१ ॥

सर्वप्राणभृतां अपि “ எல்லா உயிர்களுக்
यस्मिन् எதில் [கும்
तेजः च வெளிச்சமும்
चक्षुः च பார்க்கும் சக்தியுக்
உண்டாகிறதோ

यस्य எந்த அதற்கு
पुरः முன்னிலையில்
सुदर्शनीः சுதர்சனமென்ற
अयं இந்த
द्वीपः தீவு
प्रकाशते விளங்குகிறது.

तस्य शैलस्य कुक्षेषु कन्दरेषु वनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ६२ ॥

तस्य “ அந்த
शैलस्य மலையினது
कुक्षेषु புதர்களிலும்
कन्दरेषु குகைகளிலும்
वनेषु च காடுகளிலும்

ततस्ततः எல்லா விடங்களிலும்
रावणः ராவணன்
वैदेह्या சீதாதேவியோடு
सह கூட
मार्गितव्यः தேடத்தக்கவன்.

काञ्चनस्य च शैलस्य सूर्यस्य च महात्मनः । आविष्टा तेजसा सन्ध्या पूर्वा रक्ता प्रकाशते ॥

पूर्वा “ காலை
सन्ध्या சந்தியை
काञ्चनस्य பொன்
शैलस्य च மலையினுடையவும்
महात्मनः மகாத்மாவான

सूर्यस्य च சூரியபகவானுடைய
तेजसा தேஜஸினால் [வும்
आविष्टा ஆக்கிரமிக்கப்பட்
டதாய்
रक्ता செந்நிறமுடையதாக
प्रकाशते விளங்குகின்றது.

पूर्वमेतत्कृतं द्वारं पृथिव्या भुवनस्य च । सूर्यस्योदयनं चैव पूर्वा द्वेषा दिगुच्यते ॥ ६४ ॥

पूर्व “ பூர்வத்தில்
एतत् இது
पृथिव्याः பூமிக்கும்
भुवनस्य च விண்ணுலகிற்கும்
द्वारं வாயிலாக
कृतं கிருஷ்டிக்கப்பட்டது.
सूर्यस्य एव சூரியபகவானுக்கும்

उदयनं உதிக்குமிடமாக
च அப்படியே ஏற்படுத்தப்பட்டது.
हि ஆகையால்
एषा இது
पूर्वा பூர்வ
दिक् திக்கு என்று
उच्यते சொல்லப்படுகிறது.

तस्य शैलस्य पृष्ठेषु निर्झरेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ६५ ॥

तस्य “அந்த
 शैलस्य மலைமீனது
 पृष्ठेषु அடிவாரங்களிலும்
 निर्झरेषु அருவிகளிலும்
 गुहासु च குகைகளிலும்

ततस्ततः எல்லாவிடங்களிலும்
 रावणः ராவணன்
 वैदेह्या சீதாதேவியோடு
 सह கூட
 मार्गितव्यः தேடத்தக்கவன்.

ततः परमगम्या स्याद्विपूर्वा त्रिदशावृता । रहिता चन्द्रसूर्याभ्यामदृश्या तिमिरावृता ॥

ततः परं “அதற்குமேல்
 पूर्वा दिक् கிழக்குதிசை
 अगम्या செல்லமுடியாததாக
 स्यात् இருக்கிறது.
 त्रिदशावृता தேவர்களால் வசிக்கப்
 பெற்றது.

अदृश्या மானிடர்களுக்கு
 கட்புலனாகாதது.
 चन्द्रसूर्याभ्यां சந்திரசூரியர்களால்
 रहिता அணுகப்படாதது.
 तिमिरावृता இருளடர்ந்தது.

शैलेषु तेषु सर्वेषु कन्दरेषु वनेषु च । ये च नोक्ता मया देशा विचेया तेषु जानकी ॥

तेषु “அந்த
 शैलेषु மலைகளிலும்
 कन्दरेषु குகைகளிலும்
 वनेषु च வனங்களிலும்
 मया என்னால்
 नोक्ता குறிப்பிட்டுச்
 சொல்லப்படாத

देशाः பிரதேசங்கள்
 ये எவைகளோ
 तेषु அந்த
 सर्वेषु च எல்லாவிடங்களிலும்
 जानकी ஜானகிதேவியார்
 विचेया தேடப்படவேண்டி
 யவள்.

एतावद्धानरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करमर्यादं न जानीमस्ततः परम् ॥ ६८ ॥

वानरपुङ्गवाः “வானரோத்தமர்களே !
 वानरैः வானரர்களால்
 गन्तुं शक्यं போகக்கூடியது
 एतावत् இதுவரைமீட்தான்.

अमर्यादं எல்லைக்கப்புறப்பட்ட
 ततः परं அதற்குமேல் [டது
 अभास्करं சூரியனில்லாதது.
 जानीमः न நாமறியோம்.

अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । मासे पूर्णे निवर्तन्ध्वमुदयं प्राप्य पर्वतम् ॥ ६९ ॥

उदयं . “உதய
 पर्वतं மலைவரைக்கும்
 प्राप्य சென்று
 रावणस्य ராவணனுடைய
 निलयं च இருப்பிடத்தையும்
 वैदेहीं तु வைதேகியாரைப்
 பற்றியும்

अधिगम्य தெரிந்துகொண்டு
 मासे ஒருமாதம்
 पूर्णे முடிவதற்குள்
 निवर्तन्ध्वम् நீங்கள் திரும்பி வந்து
 சேரவேண்டும்.

ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन्ध्वयो भवेन्मम । सिद्धार्थाः सन्निवर्तध्वमधिगम्य च मैथिलीम् ॥

ऊर्ध्वं मासान् “ஒரு மாதத்திற்குமேல்
வச்வ்யம் ந தாமதிக்கக்கூடாது.
வசந் அப்படி தாமதிக்கிற
வன்

மம எனது
வध्य: மரணத்தண்டனையைப்
பெற்றவனாகி

भवत् ஆகுவான்.
मैथिलीं च மைதிலியாரைப்பற்றி
अधिगम्य அறிந்துகொண்டு
सिद्धार्थाः காரியத்தை முடித்த
வர்களாய்
सन्निवर्तध्वम् நீங்கள் திரும்பி வந்து
சேருங்கள்.

महेन्द्रकान्तां वनपण्डमण्डितां दिशं चरित्वा निपुणेन वानराः ।

अवाप्य सीतां रघुवंशजप्रियां ततो निवृत्ताः सुखिनो भविष्यथ ॥ ७१ ॥

वानरा: “வானரர்களே!
महेन्द्रकान्तां இந்திரனுக்குப் பிரிய
மானதும்
वनपण्डमण्डितां வனசமூகங்களால்
நிறைந்ததுமான
दिशं திசுக்கில்
चरित्वा தேடித்திரிந்து,
तत: அங்கு
रघुवंशजप्रियां ரகுவம்சத்தில் பிறந்த
வரின் மனைவியாகிய

सीतां சிதாதேவியை
निपुणेन சாமர்த்தியத்தால்
अवाप्य அடைந்து,
निवृत्ता: திரும்பிவந்தவர்
களாய்
सुखिन: மனசுந்துஷ்டியுடைய
வர்களாய்
भविष्यथ ஆகுவீர்களாக. ”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 10991

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1739



एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திலுள்ளவது ஸர்க்கம் ॥ ७१ ॥

दक्षिणस्यां हनुमत्प्रेषणम्—தென்திசுக்கில் “ஹனுமாரை” யனுப்புவது.

ततः प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तन्महद्दानरं बलम् । दक्षिणां प्रेषयामास वानरानभिलक्षितान् ॥

सुग्रीवः சு.ரீ.வன்
तत् அந்த
महत् பெரிய
वानरं வானர
बलं சேனையை
प्रस्थाप्य அனுப்பிவிட்டு,

ततः அதன்மேல்
अभिलक्षितान् பொறுக்கியெடுக்கப்
பட்ட
वानरान् வானரர்களை
दक्षिणां தென் திக்குக்கு
प्रेषयामास அனுப்புவற்றான்.

नीलमशिसुतं चैव हनुमन्तं च वानरम् । पितामहसुतं चैव जाम्बवन्तं महाबलम् ॥ २ ॥

सुहोत्रं च शरारिं च शरगुलं तथैव च । गजं गवाक्षं गवयं सुषेणमृषभं तथा ॥ ३ ॥

मैन्दं च द्विविदं चैव शरभं गन्धमादनम् । उल्कासुखमसङ्गं च हुताशनसुतासुभौ ॥ ४ ॥

अङ्गदप्रमुखान् वीरान् वीरः कपिगणेश्वरः । वेगविक्रमसम्पन्नान् सन्दिदेश विशेषवित् ॥

विशेषवित् எல்லா இடங்களிலும்
பரிசயமுள்ள

वीरः வீரனாகிய

कपिगणेश्वरः கபிகுலமன்னன்

वेगविक्रमसम्पन्नान् வேகமும் ஆண்மையும்
நிறைந்துள்ள

वीरान् சூரர்களுள்

अङ्गदप्रमुखान् { அங்கதனைத் தலைவனாக
கக்கொண்டவர்களு
மான

अग्निसुतं அக்னி புதல்வனுமான

नीलं च एव நிலையுப ,

वानरं வானரராகிய

हयुमन्तं च ஹனுமாரையும்,

पितामहसुतं பிரம்மதேவரின்

महाबलं च புதல்வரான

अग्रावकुलं च அளவுகடந்த ஆற்ற
ஹுடைய

जाम्बवन्तं एव ஜாம்பவானையும்,

सुहोत्रं च சுகோத்திரனையும்,

शरारिं च சராரியையும்,

शरगुह्यं तथा சரகுல்மனையும்,

गजं एव கஜனையும்,

गवाक्षं च கவாக்ஷனையும்,

गवयं கவயனையும்,

सुषेणं சுஷேணனையும்,

ऋषभं तथा ரிஷபனையும்,

मैन्दं च மைந்தனையும்,

द्विविदं च த்விவிதனையும்,

शरभं एव சரபனையும்,

गन्धमादनं கந்தமாதனையும்,

उभौ இரு

हुताशनसुतौ அக்னியின் புதல்வர்
களான

उल्कासुखं உல்காசுகனையும்,

असङ्गं च அசங்கனையும்

सन्दिदेश பின்வருமாறு

கட்டளையிட்டான்.

तेषामग्रेसरं चैव महाबलमथाङ्गदम् । विधाय हरिवीराणामादिशदक्षिणां दिशम् ॥ ६ ॥

तेषां அந்த

हरिवीराणां வானரவீரர்களுக்கு

महाबलं அளவுகடந்த ஆற்ற

ஹுடைய

अङ्गदं एव அங்கதனையே

अग्रेसरं தலைவனாக

विधाय च நியமித்துவிட்டு,

दक्षिणां தென்

दिशं திக்கைப்பற்றி

आदिशत् விவரமாய் சொல்ல

ஹற்றான்.

ये केचन समुदेशास्तस्यां दिशि सुदुर्गमाः । कपीशः कपिमुख्यानां स तेषां तानुदाहरत् ॥

कपीशः கபிமன்னனாகும்

सः அவன்

कपिमुख्यानां கபிகுரேஷ்டர்களாகிய

तेषां அவர்களுக்கு

तस्यां அந்த

दिशि திக்கில்

अथ அதற்குப் பின்

ये केचन எந்த சில

समुदेशाः இடங்கள்

सुदुर्गमाः செல்வதற்கரியனவா

யிருக்குமோ,

तान् அவைகளை

उदाहरत् பின்வருமாறு விரித்

துரைத்தான்.

सहस्रशिखरं विन्ध्यं नानाद्रुमलतायुतम् । नर्मदां च नदीं दुर्गां महोरगनिषेविताम् ॥ ८ ॥
 ततो भोगवतीं रम्यां कृष्णवैर्णीं महानदीम् । वरदां च महाभागां महोरगनिषेविताम् ॥
 मेखलामुत्कलां चैव दशार्णनगराण्यपि । अश्ववन्तीमवन्तीं च सर्वमेवानुपश्यत ॥ १० ॥

नानाद्रुमलतायुतं	{ “பலவித மரங்களும், கொடிகளும் செறிந் ததும், அனேக சிகரங்களை யுடையதுமான
सहस्रशिखरं	விரந்தியத்தையும், பெரும்பாம்புகளால் வசிக்கப்பெற்றதும்
विन्ध्यं	கடப்பதற்கரியது
महोरगनिषेवितां	நர்மதை [மான நதியையும், அதன்மேல் அழகிய போகவதியையும், மகாநதியாகிய கிருஷ்ணவேணியை
दुर्गां	யும்
नर्मदां	
नदीं च	
ततः	
रम्यां	
भोगवतीं	
महानदीं	
कृष्णवैर्णीं	

महोरगनिषेवितां	பெரும்பாம்புகள் வசிக்கப்பெற்றதும்
महाभागां	மகா பாவனமானது மான
वरदां च	வரதையையும், மேகலை என்னும் நகரத்தையும், உத்கலை என்னும் நகரத்தையும், தசார்ணமென்னும் நகரங்களையும், அச்வவந்தி நகரையும், அவந்தி நகரையும், இவை எல்லாவற்றை யும்
मेखलां एव	
दशार्णनगराणि	
अपि	
अश्ववन्तीं	
अवन्तीं च	
सर्व एव	
अनुपश्यत	கவனமாய்த் தேடிப்பாருங்கள்.

विदर्भाच्छिषिकांश्चैव रम्यान्माहिषकानपि । तथा वङ्गकलिङ्गांश्च कौशिकांश्च समन्ततः ॥
 अन्वीक्ष्य दण्डकारण्यं सपर्वतनदीगुहम् । नदीं गोदावरीं चैव सर्वमेवानुपश्यत ॥
 तथैवान्ध्रांश्च पुण्ड्रांश्च चोलान् पाण्ड्यान् सकेरलान् ॥ १२ ॥

तथा	அப்படியே
विदर्भान् च	விதர்ப்பநாடுகளையும்
ऋषिकान् एव	ரிஷிகநாடுகளையும்
रम्यान्	அழகிய
माहिषकान् अपि	மாகிஷகநாடுகளையும்
वङ्गकलिङ्गान् च	வங்கநாடுகளையும், கலிங்கநாடுகளையும்
कौशिकान् च	கௌசிகநாடுகளையும்
समन्ततः	எங்கும்
अन्वीक्ष्य	பார்த்துவிட்டு
सपर्वतनदीगुहं	மலைகள், நதிகள், கு கைகளோடுகூடிய

दण्डकारण्यं च	தண்டகாரண்யத்தை அப்படியே [யும்
तथा	கோதாவரி
गोदावरीं	நதியையும்
नदीं एव	ஆந்திர நாடுகளையும்
आन्ध्रान् च	புண்டர நாடுகளையும்
पुण्ड्रान्	சோளதேசங்களையும்
चोलान्	கேரளதேசங்கள் உள்ளிட்ட
सकेरलान्	பாண்டியநாடுகளையும்
पाण्ड्यान् च	எல்லாவற்றையும்
सर्व एव	கவனமாய்த் தேடிப் பாருங்கள்.
अनुपश्यत	

अयोमुखश्च गन्तव्यः पर्वतो धातुमण्डितः । विचित्रशिखरः श्रीमांश्चित्रपुष्पितपादपः ॥

धातुமण्डித:	தாதுக்கள் நிறைந்த தும்,	अयोमुखः	அயோமுகம் அல்லது மலயமலை என்ற
विचित्रशिखरः	அழகிய சிகரங்களை புடையதும்,	पर्वतः च	மலையும்
श्रीमान्	புண்யமானதும்,	गन्तव्यः	போய் அடையத் தக்கது.
चित्रपुष्पित- पादपः }	அழகாய்ப் பூக்கமரங் களுடையதுமான		

स चन्दनवनोद्देशो मार्गितव्यो महागिरिः ॥ १४ ॥

चन्दनवनोद्देशः	சந்தன மரங்களால் செறிந்ததும்	सः	அது
महागिरिः	பெரும் பர்வதமுமா கிய	मार्गितव्यः	தேடத்தக்கது.

ततस्तामापां दिव्यां प्रसन्नसलिलां शिवाम् । तत्र द्रक्ष्यथ कावेरीं विहितामप्सरोगणैः ॥

ततः	அதன்மேல்	विहितां	புஜிக்கப்படுகிறதா
दिव्यां	அழகியதும்	तां	அந்த [மான
प्रसन्नसलिलां	தெளிந்த ஜலமுடைய	कावेरीं	காவேரி
शिवां	புண்யமானதும் [தும்	आपां	நதியை
अप्सरोगणैः	அப்ஸரஸ்தீர்களைக் களால்	तत्र	அவ்விடத்தில்
		द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள்.

तस्यासीनं नगस्याग्रे मलयस्य महौजसम् । द्रक्ष्यथादित्यसङ्काशमगस्त्यमृषिसत्तमम् ॥

तस्य	அந்த	आदित्यसङ्काशं	சூரியபகவானை நிகர்த்து
मलयस्य	மலய	महौजसं	மிசூந்த ஒளியுடன்
नगस्य	மலையினது	अगस्त्यं	அகஸ்திய [விளங்கும்
अग्रे	உச்சியில்	ऋषिसत्तमं	முனிவர் பெருமானை
आसीनं	வீற்றிருக்கிறவரும்	द्रक्ष्यथ	காண்பீர்கள்.

ततस्तेनाभ्यनुज्ञाताः प्रसन्नेन महात्मना । ताम्रपर्णीं महाग्राहां तरिष्यथ महानदीम् ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	महाग्राहां	பெரும் முதலைகள் நிறைந்த
प्रसन्नेन	திருவுள்ளமுடந்த	महानदीं	பெரும் நதியாகிய
तेन	அந்த	ताम्रपर्णीं	தாமிர பர்ணியை
महात्मना	மகாத்மாவினால்	तरिष्यथ	தாண்டுங்கள்.
अभ्यनुज्ञाताः	விடையறிக்கப்பட்ட வர்களாய்		

गन्धर्व- } கந்தர்வோத்தமர்க
 यक्षप्रवरैः } ாாலும், யக்ஷ்ராத்
 मरुतगणानाम् } மர்களாலும்
 अप्सरोभिः च } அப்ஸரஸ்திரிகளா
 शोभितं } லும்
 அழகுற்று விளங்கு
 கிறதும்

सिद्धचारणश्रवैः { சித்தர்கள் சாரணர்க
 गिरिवरकनिनः कूटदल- } ிரிவர்களின் கூட்டல்
 कणालं } களால்
 प्रकीर्णं } கிறைந்துள்ளதும்
 सुमनोहरं च } மனோகரமானதுமான
 तं } அதற்கு
 उपैति } வருகிறான்.

द्वीपस्तस्यापरे पारे शतयोजनविस्तृतः । अगम्यो मानुषैर्दीप्तस्तं मार्गध्वं समन्ततः ॥२४॥

तस्य } அதனது
 अपरे } நடுவிலிருக்கிற
 पारे } கரையில்
 शतयोजनविस्तृतः } நூறு யோஜனை நீள
 मानुषैः } முள்ளதும்
 मानिदர்களால்

अगम्यः } அடைய முடியாததும்
 दीप्तः } அமங்கலகரமான
 द्वीपः } ஒரு தீவு இருக்கி
 तं } [றது;
 समन्ततः } எங்கும்
 मार्गध्वम् } தேடுவீர்களாக

॥ २५ ॥

तत्र सर्वात्मना सीता मार्गितव्या विशेषतः
 तल } அதில்
 विशेषतः } முக்கியமாய்
 सर्वात्मना } வெகு பிரயாசையோடு

सीता } சிதாதேவி
 मार्गितव्या } தேடத்தக்கவள்.

स हि देशस्तु वध्यस्य रावणस्य दुरात्मनः । राक्षसाधिपतेर्वासः सहस्राक्षसमद्युतेः ॥२६॥

हि } ஏனெனில்
 सः } அந்த
 देशः तु } தேசந்தான்
 सहस्राक्षसमद्युतेः } இந்திரனை நிகர்த்த
 ஆற்றலுடையவனும்

राक्षसाधिपतेः } ராக்ஷஸமன்னனும்
 वध्यस्य } கொல்லப்படவேண்
 दुरात्मनः } துஷ்டனுமாகிய [டிய
 रावणस्य } ராவணனுடைய
 वासः } இருப்பிடம்.

दक्षिणस्य समुद्रस्य मध्ये तस्य तु राक्षसी । अङ्गारकेति विख्याता छायामाकृष्य भोजनी ॥

तस्य } அந்த
 दक्षिणस्य } தெற்கு
 समुद्रस्य } சமுத்திரத்தின்
 मध्ये तु } நடுவிலேயே
 छायां } நிழலை

आकृष्य } பற்றியிழுத்தது,
 भोजनी } உணவாய்த்தின்னும்
 अङ्गारका } அங்காரகை
 इति } என்று
 विख्याता } பெயர்பெற்ற
 राक्षसी } அரக்கியிருக்கிறான்.

एवं निस्संशयान्कृत्वा संशयान्प्रहृत्संशयाः । मृगयध्वं नरेन्द्रस्य पत्नीमपिततेजसः ॥ २८ ॥

एवं } “அப்படியாய்
 संशयान् } தேடவேண்டிய
 இடங்களை
 निःसंशयान् } சந்தேகமொழிந்த
 कृत्वा } செய்து, [வைகளாய்
 नष्टसंशयाः } மன ஏக்கமற்றவர்க
 ளாய்

अमिततेजसः } எண்ணற்கரிய பராங்
 கிரமசாலியாகிய
 नरेन्द्रस्य } புருஷோத்தமரின்
 पत्नीं } பத்னியை
 मृगयध्वम् } தேடக்கடவீர்கள்.

तमतिक्रम्य लक्ष्मीवान्समुद्रे शतयोजने । गिरिः पुष्पितको नाम सिद्धचारणसेवितः ॥२९॥

तं अथ
अतिक्रम्य கடந்துசென்று,
समुद्रे சுமுத்திரத்தில்
शतयोजने நூறுயோஜனை
நூறு,த்தில்

सिद्धचारण- } சித்தர்களாலும், சார
सेवितः } ணர்களாலும்கொண்
டாடப்பெற்ற
लक्ष्मीवान् அழகியதுமான
पुष्पितकोः नाम புஷ்பிதகம் என்ற
गिरिः மலையுள்ளது.

चन्द्रसूर्याशुसङ्काशः सागराम्बुसमावृतः । भ्राजते विपुलैः शृङ्गैरम्बरं विलिखन्निव ॥३०॥

चन्द्रसूर्याशु- } சந்திரன், சூரியன் இ
सङ्काशः } வர்களுடைய ஒளி
सागराम्बु- } யை நிகர்த்ததாய்
समावृतः } சுமுத்திரஜலத்தால்
विपुलैः } சூழப்பட்டதாகிய
பெரும் [அது

शृङ्गैः கொடிமுடிகளால்
अम्बरं ஆகாயத்தை
विलिखन् அளாவுகிறது
इव போன்றதாய்
भ्राजते விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

तस्यैकां काञ्चनं शृङ्गं सेवते यं दिवाकरः । श्वेतं राजतमेकं च सेवते यं निशाकरः ॥३१॥

तस्य அதனது
यं எந்த அந்த
काञ्चनं பொன்
शृङ्गं கொடுமுடியாகிய
एकं ஒன்றில்
दिवाकरः சூரியன்

सेवते தங்குகிறான்.
निशाकरः च சந்திரனும்
यं எந்த அந்த
राजतं வெள்ளரி
श्वेतं வெள்ளிய
एकं ஒன்றில்
सेवते தங்குகிறான்.

न तं कृतघ्नाः पश्यन्ति न नृशंसा न नास्तिकाः । प्रणम्य शिरसा शैलं तं विमार्गत वानराः ॥

तं அதை
कृतघ्नाः நன்றிகொன்றவர்கள்
पश्यन्ति न பார்க்கமாட்டார்கள்.
नृशंसाः கொடியவர்கள்
न பார்க்கமாட்டார்கள்.
नास्तिकाः நாஸ்திகர்கள்

न பார்க்கமாட்டார்கள்.
वानराः வானரர்களே!
तं அந்த
शैलं மலையை
शिरसा தலையால்
प्रणम्य வணங்கி,
विमार्गत தேடுங்கள்.

तमतिक्रम्य दुर्धर्षाः सूर्यवान्नाम पर्वतः । अध्वना दुर्धिगाहेन योजनानि चतुर्दश ॥ ३३ ॥

दुर्धर्षाः “எதற்கும் சலியாத
வர்களே!
तं அதற்கு
दुर्धिगाहेन புகுவதற்கரிய
अध्वना வழியால்
चतुर्दश பதினான்கு

योजनानि யோசனைகளுக்கு
अतिक्रम्य அப்பால்
सूर्यवान् சூரியவான்
नाम என்ற
पर्वतः பர்வதமொன்றிருக்கிறது.

ततस्तथप्यतिक्रम्य वैद्युतो नाम पर्वतः । सर्वकामफलैर्वृक्षैः सर्वकालमनोहरैः ॥ ३४ ॥

ततः “அதன்மேல்
த் அபி அதையும்
அதிக்ரம்ய கடந்து,
சर्वகாமफलैः { விரும்பியபழங்களெல்
லாவற்றையுமளிக்க
வல்லவைகளுந்

सर्वकालमनोहरैः { எக்காலத்திலும்பார்க்
க மனோகரமாயிருக்
கின்றவைகளுமான
மரங்களோடு
वृक्षैः மரங்களோடு
वैद्युतः नाम வைத்யுதம் என்ற
पर्वतः ஒரு மலையுளது.

तत्र भुत्वा महार्हाणि मूलानि च फलानि च । मधूनि पीत्वा मुख्यानि परं गच्छत वानराः ॥

वानराः “வானரர்களோ !
तल அவ்விடத்தில்
महार्हाणि { ருசி இத்தன்மைய
தென்று சொல்லமு
டியாத
मूलानि च கிழங்குகளையும்
फलानि च பழங்களையும்

भुत्वा புகித்து,
मुख्यानि சிறந்த
मधूनि தேன்களை
पीत्वा குடித்துவிட்டு,
परं அப்பால்
गच्छत செல்வாங்கள்.

तत्र नेत्रमनःकान्तः कुञ्जरो नाम पर्वतः । अगस्त्यभवनं यत्र निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ ३६ ॥

यल “எதுவோ
तल அதில்
नेत्रमनःकान्तः கண்ணிற்கும் மனதிற்கும் இனியதாகிய
कुञ्जरः குஞ்சரம்
नाम என்ற

पर्वतः மலையுளது.
विश्वकर्मणा விசுவகர்மானினால்
अगस्त्यभवनं அகஸ்தியருக்கு ஒரு
மாளிகை
निर्मितम् சிருஷ்டிக்கப்பட்டி
ருக்கிறது.

तत्र योजनविस्तारमुच्छ्रितं दशयोजनम् । शरणं काञ्चनं दिव्यं नानारत्नविभूषितम् ॥

तल “அதில்
शरणं மாளிகையானது
योजनविस्तारं ஒரு யோசனை யகன்றது.
दशयोजनं பத்த யோசனை

उच्छ्रितं உயர்ந்தது.
काञ्चनं பொன்னாலானது.
नानारत्न- } பலரத்தனங்களால் அ
विभूषितं } லங்கரிக்கப்பட்டு
दिव्यम् அழகானது.

तत्र भोगवती नाम सर्पाणामालयः पुरी । विशालकक्ष्या दुर्धर्षा सर्वतः परिरक्षिता ॥ ३८ ॥

तल “அதில்
सर्पाणां பாம்புகளின்
आलयः இருப்பிடமாகிய
भोगवती போகவதி
नाम என்ற
पुरी ஒரு நகரமிருக்கிறது.

विशालकक्ष्या விசாலமான கட்டுகளை
யுடையது.
दुर्धर्षा புகழுடியாசது.
सर्वतः எல்லாப்பக்கங்களிலும்
परिरक्षिता நன்கு காக்கப்பட்டி
ருக்கிறது.

रक्षिता पद्मगैर्घोरैरैस्तीक्ष्णदंष्ट्रैर्महाविषैः ॥ ३९ ॥

तीक्ष्णदंष्ट्रैः கூறிய பற்களையுடைய
வைகளும்
மहाவிஷैः கடும் விஷமுடைய
வைகளும்

घोरैः கொடியவைகளுமான
पद्मगैः பாம்புகளால்
रक्षिता பாதுகாக்கப்பட்டது.

सर्पराजो महाघोरो यस्यां वसति वासुकिः । निर्याय मार्गितव्या च सा च भोगवती पुरी ॥

यस्यां எந்த அதில்
महाघोरः மிகக்கொடியதாகிய
वासुकिः வாஸுகி என்ற
सर्पराजः பாம்பரசர்
वसति வசிக்கிறது.

सा அந்த
भोगवती போகவதி
पुरी च நகரமும்
निर्याय च திரிந்து சென்று,
मार्गितव्या தேடத்தக்கது.

तत्र चानन्तरा देशा ये केचन सुसंवृताः ॥ ४१ ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
अनन्तराः வேறு
ये केचन ஏதோ சில

देशाः च தேசங்களும்
सुसंवृताः மறைந்திருக்கின்றன.

तं च देशमतिक्रम्य महानृषभसंस्थितः । सर्वरत्नमयः श्रीमानृषभो नाम पर्वतः ॥ ४२ ॥

तं அந்த
देशं च தேசத்தையும்
अतिक्रम्य கடந்து,
ऋषभसंस्थितः இடப்பம்போன்றதும்
सर्वरत्नमयः எல்லா ரத்தனங்களால்
நிறைந்ததும்

श्रीमान् அழகியதும்
ऋषभः இடபம் என்ற
नाम பெயருடையதுமான
महान् பெரிய
पर्वतः மலையிருக்கிறது.

गोशीर्षकं पद्मकं च हरिश्चामं च चन्दनम् । दिव्यमुत्पद्यते यत्र तच्चैवाग्निसमप्रभम् ॥ ४३ ॥

तत् अந்த
अग्निसमप्रभं அக்னியை நிகர்த்த
நிறமுடையதும்

च அப்படியே அதில்
உண்டாகிறது.
पद्मकं பத்தகமெனும் சந்த
னம்

दिव्यं திவ்யமானதுமான
चन्दनं சந்தனம்
यत्र அதில்
उत्पद्यते உண்டாகிறது.
गोशीर्षकं கோடிரிஷகமெனும்
சந்தனம்

च அப்படியே அதில்
உண்டாகிறது.
हरिश्चामं एव ஹரிச்யாமம் எனும்
சந்தனம்
च அப்படியே அதில்
உண்டாகிறது.

न तु तच्चन्दनं दृष्ट्वा स्पष्टव्यं च कदाचन । रोहिता नाम गन्धर्वा घोरा रक्षन्ति तद्वनम् ॥

तत् चन्दनं च அந்த சந்தனத்தையும்
दृष्ट्वा तु பார்த்து,
कदाचन ஒருக்காலும்
स्पष्टव्यं न தெரிடத்தக்கதன்று.
तत् वनं அந்த வனத்தை

घोराः கொடியவர்களாகிய
रोहिताः ரோஹிதர்கள்
नाम என்ற
गन्धर्वाः கந்தர்வர்கள்
रक्षन्ति காக்கின்றார்கள்.

तत्र गन्धर्वपतयः पञ्च सूर्यसमप्रभाः। शैलूषो ग्रामणीः शिशुः शुभ्रो वभ्रुस्तथैव च ॥४५॥

तவ அதில்
சூரியனை நிகர்த்த
ஒளியுடைய
பஞ்ச வ ஐவர்கள்
சைலூஷின்

ग्रामणीः கிராமணி
शिशुः சிக்குரு
शुभ्रः சுப்பிரன்
वभ्रुः தவ்ருவம்
गन्धर्वपतयः கந்தர்வத் தலைவர்கள்.

रविसोमाग्निवपुषां निवासः पुण्यकर्मणाम्। अन्ते पृथिव्या दुर्धर्षास्तत्र स्वर्गजितः स्थिताः ॥

पृथिव्याः பூமியின்
अन्ते எல்லையில்
रविसोमाग्नि- } சூரியன், சந்திரன்,
वपुषां } அக்னி இவர்கள் ஓ
ளிகொண்ட
पुण्यकर्मणां புண்ணியம் செய்தவர்
களுடைய

निवासः இருப்பிடம்.
तव அவ்விடத்தில்
दुर्धर्षा: எண்ணிற்கரியவர்களா
கிய
स्वर्गजितः ஸ்வர்க்கம் ஜயித்
தவர்கள்
स्थिताः வசிக்கின்றார்கள்.

ततः परं न वः सेव्यः पितृलोकः सुदारुणः। राजधानी यमस्यैषा कष्टेन तमसा वृता ॥

ततः परं அதற்கப்பால்
सुदारुणः மிகக் கொடிய
पितृलोकः பிதருலோகமானது
वः உங்களுக்கு
सेव्यः न போகத்தக்கதன்று.
एषा இது

कष्टेन உள்ளத்தில் அச்சத்
தை விளைவிக்கின்ற
तमसा இருளால்
वृता குழப்பட்டதாகிய
यमस्य யமனுடைய
राजधानी ராஜதானி.

एतावदेव युष्माभिर्वीरा वानरपुङ्गवाः। शक्यं विचेतुं गन्तुं वा नातो गतिमतां गतिः ॥४८॥

वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்களே !
वीराः சூரர்களே !
युष्माभिः உங்களால்
एतावदेव இதுவரையில் தான்
गन्तुं செல்வதற்கும்

विचेतुं वा தேடுவதற்கும்
शक्यं சாத்தியம்,
गतिमतां பறப்பதில் பேர்பெற்ற
வர்களுக்கும்
अतः அதற்குமேல்
गतिः न செல்லுதல் முடியாது.

सर्वमेतत्समालोक्यै यच्चान्यदपि दृश्यते। गतिं विदित्वा वैदेह्याः सन्निवर्तितुमर्हथ ॥४९॥

यत् எது
अन्यत् சொல்லப்படாததாய்
दृश्यते अपि காணப்பெடுகிறதென்
றாலும்,
एतच्च இது
सर्वं எல்லாவற்றையும்

समालोक्य பார்த்துக்கொண்டு,
वैदेह्याः வைதேகியாரின்
गतिं இருப்பிடத்தை
विदित्रा च அறிந்துகொண்டும்,
सन्निवर्तितुं திரும்பிவர
अर्हथ கடவீர்கள்.

यस्तु मासान्वितोऽग्रे दृष्टा सीतेति वक्ष्यति । मत्तुल्यविभक्तौ भोगैः सुखं स विहरिष्यति ॥

यः	எவன்	वक्ष्यति तु	சொல்வானோ,
सीता	‘ சீதை	सः	அவன்
दृष्टा	காணப்பட்டாள்	भोगैः	போகங்களால்
इति	என்று	मत्तुल्यविभवः	என்னை நிகர்த்த பெருமையற்றவனும்
मासात् अग्रे	ஒரு மாதத்திற்கு முந்தியே	सुखं	மனக்குறையில்லாது
निवृत्तः	திரும்பிவந்தவனும்	विहरिष्यति	காலங்கழிப்பான்.

ततः प्रियतरौ नास्ति मम प्राणाद्विशेषतः । कृतापराधो बहुशो मम वन्धुर्बहिष्यति ॥ ५१ ॥

मम	எனக்கு	अस्ति न	ஒருவரும் இல்லை.
प्राणात्	உயிரினும்	बहुशः	பலவாறு
विशेषतः	மேம்பட்டவனாவான்.	कृतापराधः	குற்றங்களைச் செய்த
ततः	அவனினும்	मम	எனக்கு [வனையினும்
प्रियतरः	அதிகப்பிரியத்திற்கு பாத்திரமானவன்,	वन्धुः	அப்த நண்பனாக
		अविष्यति	இருப்பான்.

अमितवलपराक्रमा भवन्तो विपुलगुणेषु कुलेषु च प्रसूताः ।

मनुजपतिसुतां यथा लभध्वं तदधिगुणं पुरुषार्थमारभध्वम् ॥ ५२ ॥

भवन्तः	“ நீங்கள்	प्रसूताः	பிறந்தவர்கள்.
अमितबल-}	அளவுகடந்த ஆற்ற	मनुजपतिसुतां	மன்னரின் மகளோ
पराक्रमाः }	லும் ஆண்மையும் உடையவர்கள்.	यथा	எப்படிச்செய்தால்
विपुलगुणेषु	மகத்தான உத்தம குணங்கள் விளங்கும்	लभध्वं	அடைவீர்களோ
कुलेषु च	நல்ல குலங்களிலேயே	तदधिगुणं	அதற்கெற்றதாகிய
		पुरुषार्थम्	முயற்சியை
		आरभध्वम्	செய்யக்கடவீர்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11043



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1791

द्विचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ४२ ॥

प्रतीच्यां सुषेणप्रेषणम्—மேர்க்கு திக்கில் ஸுஷேணனையனுப்புவது.

अथ प्रस्थाप्य सुग्रीवस्तान्हरीन्दक्षिणां दिशम् । अश्वीन्मेघसङ्काशं सुषेणं नाम यूथपम् ॥

सुग्रीवः	சுக்கிரீவன்	प्रस्थाप्य	அனுப்பிவிட்டு,
तान्	அந்த	मेघसङ्काशं	மேகத்தை நிகர்த்த
हरीन्	வானரர்களை	सुषेणं नाम	சுஷேணனென்பவனை
दक्षिणां	தகவிலை	यूथपं	சேனைத்தலைவரில்
दिशं	திக்குக்கு	अश्वीन्	ஒருவனான
अथ	அப்பொழுது		பூராமருக்குத் தெரியப்படுத்தினான்.

भीमान् एव प्रीमतेः सङ्कल्लायम्,
 रम्यान् अमुक्य
 स्फीतान् செழித்த
 जनपदान् तथा நாடுகளையும்,
 विपुलानि விசாலமான
 पुराणि च நகரங்களையும்,
 पुन्नागगहनं புன்னாகமரங்கள்
 செறிந்த
 वकुलोद्दालकाकुलं மகிழ், உத்தராலகம் இ
 வைகள் நிறைந்த
 कुक्षिं तथा குகழிதேசத்தையும்,
 केतकषण्डान् च தாழைவனங்களையும்,
 प्रखवन्नोतोगमा: மேற்கு நோக்கி ஓடு
 கின்றவைகளும்,

शिवाः புண்யமானவைகளும்,
 शीतजलाः குளிர்ந்த ஜலமுடைய
 வைகளுமான
 नद्यः நதிகளையும்,
 तापसानां ரிஷிகளுடைய
 अरण्यानि ஆசிரமவனங்களையும்,
 कान्ताराः காடுகள்
 गिरयः மலைகள்
 ये च எவைகளோர் அவை
 களையும்
 मार्गध्वम् திரிந்து தேடுவீர்க
 ளாக.

ततः स्थलीं मरूपायामत्युच्चशिरसः शिलाः । गिरिजालावृतां दुर्गां मार्गित्वा पश्चिमां दिशम् ॥
 ततः पश्चिममासाद्य समुद्रं द्रष्टुमर्हथ । तिमिनक्रायुतजलमक्षोभ्यमथ वानराः ॥ १० ॥

वानराः வானரர்களோ !
 ततः அதன்மேல்
 मरूपायां நீரற்ற உவட்டு
 स्थलीं பிரதேசத்தையும்,
 अत्युच्चशिरसः மிகவுயர்ந்த கொடி
 முடி-களையுடைய
 शिलाः மலைகளையும்,
 गिरिजालावृतां மலைத்தொடர்களுற்ற
 தூம்
 दुर्गां புகுவதற்குரியது
 மான
 पश्चिमां மேற்கு

दिशं திக்கை
 मार्गित्वा தேடிவிட்டு,
 ततः அதன்மேல்
 तिमिनक्रायुतजलं { திமிங்கலம், முதலை இ
 வைகள் நிறைந்த ஜல
 முடையதும்,
 अक्षोभ्यं கம்பிரமான துமான
 पश्चिमं மேற்கு
 समुद्रं சமுத்திரத்தை
 आसाद्य அடைந்து,
 अथ அப்பொழுது
 द्रष्टुं अर्हथ பார்க்கக்கடவீர்கள்.

ततः केतकषण्डेषु तमालगहनेषु च । कपयो विहरिष्यन्ति नारिकेलवनेषु च ॥ ११ ॥

ततः அவ்விடத்தில்
 केतकषण्डेषु தாழைவனங்களிலும்,
 तमालगहनेषु च பச்சிலைவனங்களிலும்,

नारिकेलवनेषु च தென்குச்சோலைகளி
 कपयः வானரர்கள் [லும்,
 विहरिष्यन्ति உற்சாகமாய் காலம்
 கழிப்பார்கள்.

तत्र सीतां च मार्गध्वं निलयं रावगस्य च । वेलातदनिविष्टेषु पर्वतेषु वनेषु च ॥ १२ ॥
 मुरचीपत्तनं चैव रम्यं चैव जटीपुरम् । अवन्तीमङ्गलोपां च तथा चालक्षितं वनम् ॥
 राष्ट्रानि च विशालानि पत्तनानि ततस्ततः ॥ १३ ॥

தல	அவ்விடத்தில்
வேலாத-	சமுத்திரக்கரையிலு
நிவீடுபு }	மிருக்கின்ற
பவீடுபு	பர்வதங்களிலும்
வனேபு	வனங்களிலும்
மூரீபுபுபுபு	முரசிட்டணத்
ரமீபு	அழகிய [திலும்
ஜடீபுரீபு	ஜடநகரத்திலும்
அவநீபு	அவந்திபுரியிலும்
அஜலோபாபு	அங்கலோபமென்னும்
	புரத்திலும்

தயா	அவ்வண்ணமே
அலகிநீ	அலகிதாம் என்னும்
வநீபு	வனத்திலும்
விசாலானி	விசாலமான
ராஜாபி	ராஜ்யங்களிலும்
புபுபுபுபு	பட்டணங்களிலும்
தததத:	எல்லாவிடங்களிலும்
ராவணய	ராவணனுடைய
நிலயீபு	இருப்பிடத்தையும்
சீதாபு	சீதாதேவியையும்
மாங்கம	தேடக்கடவீரர்கள்.

சிந்துசாகரயோசீவ சஜ்ஜமே தவ பவீத: | மஹந்ஹேமகிரிநிர்நாம் சதசுஜ்ஜோ மஹாதும: || 18 ||

தல	அந்த
சிந்துசாகரயோ:	வலிந்துநதிக்கும் சாக
	ரத்திற்கும்
சஜ்ஜமே	சேருமிடத்தில்
மஹந்	பெரியதும்
சதசுஜ்ஜ:	நூறு கொடிமுடிகளை
	யுடையதும்

மஹாதும:	பெரிய மரங்களடர்ந்த
	துமான
ஹேமகிரி:	ஹேமகிரி
நாம	என்ற
பவீத:	ஓர் மலையிருக்கிறது.

ததய பஸ்தேபு ரமீபுபு சிஹா: பஹ்மமா: சிததா: | திமிமத்யகஜாசீவ நீடான்யாரோபயந்தி தீ ||

ததய	அதனது
ரமீபுபு	அழகிய
பஸ்தேபு	தாழ்வரைகளில்
பஹ்மமா:	பறக்கவல்ல
சிஹா:	சிங்கங்கள்
சிததா:	வசிக்கின்றன.

தீ	அவைகள்
திமிமத்யகஜாந் }	திமிங்கலங்களையும்
புபு	யானைகளையும்
நீடானி	அவை வசிக்கும்
	குகைகளில்
அரோபயந்தி	கொண்டுபோய்ச்
	சேர்க்கின்றன.

தானி நீடானி சிஹானாந் கிரிசுஜ்ஜகததய தீ | ஹாஸ்துஹாஸ்து மாதஹாஸ்துயதததநிதததநா: ||

|| 19 ||

கிரிசுஜ்ஜகததா: ப	மலைக்கொடுமுடிகளில்
	இருப்பவைகளும்,
ஹாஸ்து:	கொழுத்தவைகளும்,
ஹாஸ்து:	சந்தோஷமுற்றவை
	களும்,
தோயதததந-	மேகவொலியைநிகர்
நிதததநா: }	துகர்ஜிக்கின்றவை
	களுமான
மாதஹா:	யானைகள்

தீ	எவைகளோ
	அவைகள்
சமந்தத:	எங்குபார்த்தாலும்
தோயதததந	நீர் நிறைந்த
விசாலே	விசாலமான
அசிமந்	இதில்
தானி	அந்த
நீடானி	குகைகளில்
விதததநி	ஒடுங்கிக்கிடக்கின்றன.

फलमूलानि ते तत्र रक्षन्ते भीमविक्रमाः । तत्र यन्नश्च कर्तव्यो मार्गितव्या च जानकी ॥
न हि तेभ्यो भयं किंचित्कपित्वमनुवर्तताम् ॥ २३ ॥

भीमவிக்ரமா: மகா ஆண்மையுடைய
ते அவர்கள்
फलमूलानि பழங்களை யும் கிழங்கு
களையும்
रक्षन्ते பாதுகாக்கின்றார்கள்.
कपित्वं வானரத்தன்மையை
अनुवर्ततां பற்றியிருக்கும்
உங்களுக்கு
तेभ्य: அவர்களிடமிருந்து

भयं பயம்
किंचित् च எள்ளளவும்
न இல்லை.
तत्र च அவ்விடத்திலும்
जानकी சீதாதேவியார்
मार्गितव्या தேடப்படவேண்
டியவள்.
यतः हि வெகு ஜாக்கிரதை
याक्यपि रुद्धं யாகயிருத்தல்
कर्तव्यः கொள்ளத்தக்கது.

तत्र वैदूर्यवर्णाभो वज्रसंस्थानसंस्थितः । नानाद्रुमलताकीर्णो वज्रो नाम महागिरिः ॥
श्रीमान्समुदितस्तत्र योजनानां शतं समम् ॥ २४ ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
वैदूर्यवर्णाभः வைடூரிய கார்த்தியை
நிகர்த்ததும்
वज्रसंस्थान- } வஜ்ராயுதத்தின் உறு
संस्थितः } திபோன்ற உறுதி
யுள்ளதும்
नानाद्रुमलतायुतः பல மரங்களும்கொடி-
களும் நிறைந்ததுமான்

वज्रः नाम வஜ்ரமென்ற
महागिरिः ஓர் பர்வதமிருக்கி
तत्र அவ்விடத்தில் [றது.
योजनानां யோஜனைகளின்
शतं நூறு
समं ஸமமாய்
श्रीमान् அழகுற்ற
समुदितः ஷீளங்குகிறது.

गुहास्तत्र विचेतव्याः प्रयत्नेन पुवङ्गमाः ॥ २५ ॥

पुवङ्गमाः வானரர்களை !
तत्र அவ்விடத்தில்

गुहा: குகைகள்
प्रयत्नेन ஜாக்கிரதையோடு
विचेतव्या: தேடத்தக்கவைகள்.

चतुर्भागे समुद्रस्य चक्रवाचाम् पर्वतः ॥ २६ ॥

समुद्रस्य சுமுத்திரத்தில்
चतुर्भागे நான்காவது பாகத்
திலே

चक्रवान् नाम சக்கரவான் என்ற
पर्वतः பர்வதமிருக்கிறது.

तत्र चक्रं सहस्रारं निर्मितं विश्वकर्मणा ॥ २७ ॥

तत्र அதில்
सहस्रारं ஸகஸ்ராரமெனும்
चक्रं சக்கரமானது

विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்
निर्मितम् நிருமிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

तत्र पञ्चजनं हत्वा ह्यग्रीवं च दानवम् । आजहार ततश्चक्रं शङ्खं च पुरुषोत्तमः ॥ २८ ॥

தல ச அவ்விடத்தில்தான்
புருஷோத்தம: ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு
பஞ்சஜனம் பஞ்சஜனன் என்ற
அசுரனையும்,
ஹயகிரீவன் என்ற
தானவம் ச அசுரனையும்

ஹ்வா கொண்டு,
தத: அத்தன்மேல்
சக்ரம் சக்கரத்தையும்
சங்கையும்
அஜஹார் கைப்பற்றினார்.

तत्र सानुषु चित्रेषु विशालासु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥

தல அவ்விடத்தில்
சித்ரேசு அழகிய
சானுசு தாழ்வரைகளிலும்,
விசாலாசு பெரிய

குஹாசு ச குகைகளிலும்
ததஸ்தத: எல்லாவிடங்களிலும்
ராவண: ராவணன்
வெதேஹா ச தாதேவியோடுகூட
மார்பிதவ்ய: தேடத்தக்கவன்.

योजनानां ततः षष्टिवराहो नाम पर्वतः । सुवर्णशृङ्गः सुश्रीमानगाधे वरुणालये ॥ ३० ॥

தத: அத்தன்மேல்
அகாபே மிக ஆழமான
வரூணலயே சமுத்திரத்தில்
சுவர்ணசுரங்க: பொற்கொடுமுடிகளை
யுடையதும்,
சுசுரிமானு மிக அழகியதும்,

யோஜனானாம் யோசனைகளின்
ஷஸ்டி: அறுபதுள்ள
வராஹ: வராகம் என்ற
பர்வத: பர்வதமொன்று
இருக்கிறது.

तत्र प्राग्य्योतिषं नाम जातरूपमयं पुरम् । यस्मिन्वसति दुष्टात्मा नरको नाम दानवः ॥

தல அதில்
ஜாதரூபமயம் பொன்மயமான
பிராக்ய்யோதிஷம் பிராக்ஜோதிஷம்
என்ற
புரம் ஒரு நகரமிருக்கிறது.

யஸின் எதுவோ அதில்
துஷ்டாத்மா துஷ்டனாகிய
நரக: நரகன்
நாம என்ற
தானவ: அசுரன்
வஸதி வசிக்கிறான்.

तत्र सानुषु रम्येषु काननेषु गुहासु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ३२ ॥

தல அவ்விடத்தில்
ரம்யேசு அழகிய
சானுசு தாழ்வரைகளிலும்,
கானனேசு காடுகளிலும்,
குஹாசு ச குகைகளிலும்,

ததஸ்தத: எல்லாவிடங்களிலும்
வெதேஹா ச தாதேவியோடுகூட
ராவண: ராவணன்
மார்பிதவ்ய: தேடத்தக்கவன்.

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं काञ्चनान्तरनिर्दरः । पर्वतः सर्वसौवर्णो धाराप्रसवणायुतः ॥ ३३ ॥

तं अந்த
शैलेन्द्रं மலையரசை
अतिक्रम्य தாண்டி,
काञ्चनान्तरनिर्दरः { பொன்மயமான உள்பி
ரதேசத்திலுள்ள கு
கைகளையுடையதும்

धाराप्रसवणायुतः { எப்பொழுதும் பிரவா
கமெடுத்தோடும் மலை
யருவிகளோடுகூடின
துமான
सर्वसौवर्णः ஸர்வஸௌவரணம்
एवम् என்னும்
पर्वतः ஒரு மலையிருக்கிறது.

तं गजाश्च वराहाश्च सिंहा व्याघ्राश्च सर्वतः । अभिगर्जन्ति सततं तेन शब्देन दर्पिताः ॥

तं அதில்
सततं எக்காலத்திலும்
गजाः च யானைகளும்,
वराहाः च பன்றிகளும்,
सिंहाः சிங்கங்களும்,
व्याघ्राः च புலிகளும்

सर्वतः எங்கும்
दर्पिताः செருக்குற்றவைகள்
तेन அந்த [ளாய்
शब्देन சத்தத்தால்
अभिगर्जन्ति காஜிக்கின்றன.

यस्मिन्हरिहयः श्रीमान्महेन्द्रः पाकशासनः । अभिषिक्तः सुरै राजा मेघवान्नाम पर्वतः ॥

यस्मिन् எந்த அதில்
हरिहयः பச்சைக்குதிரைகளோ
புடையவனும்
पाकशासनः பாகாஸ்ரணக் கொ
ன்றவனும்
श्रीमान् ஸ்ரீமான்னுமாகிய
महेन्द्रः இந்திரன்

सुरै: தேவர்களால்
राजा மன்னனாக
अभिषिक्तः முடிசூட்டப்பட்டான்
पर्वतः மலை
मेघवान् மேகவான்
नाम எனப்பெயருடனும் வ
ழங்கப்படுவதுண்டு.

तमतिक्रम्य शैलेन्द्रं महेन्द्रपरिपालितम् । षष्टि गिरिसहस्राणि काञ्चनानि गमिष्यथ ॥ ३६ ॥
तरुणादित्यवर्णानि भ्राजमानानि सर्वतः । जातरूपमयैर्वृक्षैः शोभितानि सुषुप्तिः ॥ ३७ ॥

महेन्द्रपरिपालितं இந்திரனால் பரிபாஸிக்
तं அந்த [கப்பட்ட
शैलेन्द्रं மலையரசை
अतिक्रम्य தாண்டி,
काञ्चनानि பொன்மயமானவை
களும்
तरुणादित्यवर्णानि இளஞ்சூரியனது
ஒளிக்கொண்டு
भ्राजमानानि விளங்குநவைகளும்

सर्वतः எங்கும்
सुषुप्तिः நன்கு டூத்த
जातरूपमयैः பொன்மயமான
वृक्षैः மரங்களால்
शोभितानि அழகுற்று விளங்கு
கின்றவைகளுமான
षष्टि அறுபது
गिरिसहस्राणि ஆயிரம் மலைகள்
गमिष्यथ அடைவீர்கள்.

तेषां मध्ये स्थितो राजा मेरुत्तरपर्वतः । आदित्येन प्रसन्नेन शैलो दत्तवरः पुरा ॥

तेषां அவைகளின்
 मध्ये நடுவில் [மும்
 उत्तरपर्वतः மிகச் சிறந்த பர்வத-
 राजा எல்லாவற்றிலும்
 பெரிதுமாகிய
 मेरु: { மேருவெனும் பர்வ
 தம் (இது வேறொரு
 மேருபர்வதம்)

स्थितः இருக்கிறது.
 पुरा முன்னொருக்கால்
 शैलः பர்வதமானது
 प्रसन्नेन உள்ளங்குளிர்த்த
 आदित्येन சூரியபகவானால்
 दत्तवरः பின்கண்ட வரத்தைப்
 பெற்றது.

तेनैवमुक्तः शैलेन्द्रः सर्व एव त्वदाश्रयाः । मत्प्रसादाद्भविष्यन्ति दिवा रात्रौ च काञ्चनाः ॥

शैलेन्द्रः மலையரசு
 तेन அவரால்
 एवं பின்கண்டபடி
 उक्तः வரமளிக்கப்பட்டது.
 त्वदाश्रयाः உண்ணையடைந்திருக்
 கும்

सर्वे एव எல்லாருமே
 दिवा रात्रौ च பகலிலும் இரவிலும்
 काञ्चनाः பொன்னாக
 मत्प्रसादात् என்னுடைய அருகி
 னால்
 भविष्यन्ति ஆகக்கடவன.

त्वयि ये चापि वत्स्यन्ति देवगन्धर्वदानवाः । ते भविष्यन्ति रक्ताश्च प्रभया काञ्चना इव ॥

ये எந்த
 देवगन्धर्व- } தேவர்களும்கூட,
 दानवाः च } கந்தர்
 त्वयि உன்மீது [களும்கூட
 वत्स्यन्ति अपि வசிக்கின்றார்களோ

ते च அவர்களும்கூட
 प्रभया ஒளியால்
 काञ्चनाः इव பொன்னென
 रक्ताः சிவந்தவர்களாய்
 भविष्यन्ति இருப்பார்கள்.

विश्वे देवाश्च मरुतो वसवश्च दिवौकसः । आगम्य पश्चिमां सन्ध्यां मेरुत्तरपर्वतम् ॥ ४१ ॥
 आदित्यमुपतिष्ठन्ति तैश्च सूर्योऽभिपूजितः । अहश्यस्सर्वभूतानामस्तं गच्छति पर्वतम् ॥

विश्वे देवाः च விசுவேதேவர்களும்,
 मरुतः மருந்துக்களும்,
 वसवः च வஸுக்களும்,
 दिवौकसः தேவர்களும்கூட
 उत्तरपर्वतं சிறந்த பர்வதமாகிய
 मेरु மேருவுக்கு
 आगम्य வந்து,
 आदित्यं சூரியபகவானை
 पश्चिमां சாயங்கால
 सन्ध्यां சந்தியில்

उपतिष्ठन्ति பூஜிக்கின்றார்கள்.
 तैः அவர்களால்
 अभिपूजितः பூஜிக்கப்பட்ட
 सूर्यः சூரியபகவான்
 सर्वभूतानां च பிராணிகளெவைக
 ளுக்கும்
 अहश्यः கட்புலனுகாதவராய்
 अस्तं அஸ்த
 पर्वतं கிரியை
 गच्छति ஆடைகிறான்.

योजनानां सहस्राणि शतानि च दिवाकरः । सुहृताधेन तं शीघ्रमस्तं याति शिलोच्चयम् ॥

दिवाकरः சூரியபகவான்
 த் அந்த
 அஸ்த அஸ்த
 शिलोच्चयं சிறந்த மலையை
 सुहृताधेन ஒரு அரை முகூர்த்
 தத்திற்குள்ளேயே

योजनानां யோஜனைகளின்
 शतानि நூறு
 सहस्राणि च ஆயிரங்களையும்
 शीघ्रं விரைவில்
 याति கடந்தடைகிறான்.

शृङ्गे तस्य महद्दिव्यं भवनं सूर्यसन्निभम् । प्रासादगणसंवाधं विहितं विश्वकर्मणा ॥ ४४ ॥
 शोभितं तरुभिश्चित्रैर्नानापक्षिसमाकुलैः । निकेतं पाशहस्तस्य वरुणस्य महात्मनः ॥ ४५ ॥

तस्य அதனது
 शृङ्गे கொடிமுடியில்
 महत् பெரியதும்
 दिव्यं அழகானதும்
 सूर्यसन्निभं சூரியனை நிகர்த்ததும்
 प्रासादगण- } பல மாளிகைகளால்
 संवाधं } நிறைந்துள்ளதும்
 विश्वकर्मणा விசுவகர்மாவினால்
 विहितं நிரமிக்கப்பட்டதும்
 चितैः அழகிய

नानापक्षिसमाकुलैः பலவித பക്ഷிகளால்
 तरुभिः மரங்களால் [நிறைந்த
 शोभितं அழகுவாய்ந்து
 விளங்குகிறதும்
 महात्मनः மகாத்மாவும்
 पाशहस्तस्य பாசஹஸ்தனுமான
 वरुणस्य வருணபகவானுக்கு
 निकेतं இருப்பிடமாகிய
 भवनम् ஒரு மாளிகை
 இருக்கிறது.

अन्तरा मेरुमस्तं च तालो दशशिरा महान् । जातरूपमयः श्रीमान् भ्राजते चित्रवेदिकः ॥

मेरुं மேருகிரிக்கும்
 अस्तं च அஸ்தகிரிக்கும்
 अन्तरा இடையில் [இடையதும்
 दशशिराः பத்து கிளைகளையு-
 जातरूपमयः பொன்மயமானது
 மான

महान् பெரிய
 तालः ஒரு பனைமரம்
 चित्रवेदिकः அழகிய திண்ணையின்
 மீது கட்டப்பட்டதாய்
 श्रीमान् அழகுற்றதாய்
 भ्राजते விளங்குகிறது.

तेषु सर्वेषु दुर्गेषु सरसु च सरित्सु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ ४७ ॥

तेषु அந்த
 दुर्गेषु தூர்க்கங்கள்
 सर्वेषु எல்லாவற்றிலும்
 सरसु च பொய்கைகளிலும்

सरित्सु च நதிகளிலும்
 ततस्ततः எல்லா விடங்களிலும்
 रावणः ராவணன்
 वैदेह्या सह சீதா தேவியோடுகூட
 मार्गितव्यः நோட்டந்தருக்கவன்.

यत्र तिष्ठति धर्मस्तपसा स्वेन भावितः । मेरुसावर्णि रित्येव ख्यातो वै ब्रह्मणा समः ॥

யவ எந்த இதில்
 ब्रह्मणा பிரம்படதேவரை
 समः ஒத்தவரும்
 धर्मज्ञः தர்மமறிந்தவரும்
 स्वेन தனது
 तपसा தவமகமையால்

भावितः एव பிரசித்திபெற்றவரு
 मेरुसावर्णिः மேருஸாவர்ணி
 इति वै என்று
 ख्यातः பெயர்பெற்றவர்
 तिष्ठति இருக்கிறார்.

प्रष्टव्यो मेरुसावर्णिर्बहिः सूर्यसन्निभः । प्रणम्य शिरसा भूमौ प्रवृत्तिं मैथिलीं प्रति ॥

सूर्यसन्निभः சூரியபகவானே
 महर्षिः மிகர்த்த
 मेरुसावर्णिः முனிவர்பெருமானு
 भूमौ மேருஸாவர்ணி [கிய
 शिरसा தரையில்
 प्रणम्य தலையால்
 வணங்கி நமஸ்கரித்து,

मैथिलीं प्रति மைதிலியாரைப்
 பற்றிய,
 प्रवृत्तिं { நீங்கள் எடுத்துக்கொ
 என்னவேண்டிய முயற்
 சீரையப்பற்றி
 प्रष्टव्यः கேட்கப்படவேண்டி
 யவர்.

एतावज्जीवलोकस्य भास्करो रजनीक्षये । कृत्वा वितिमं सर्वमस्तं गच्छति पर्वतम् ॥

भास्करो சூரியன்
 जीवलोकस्य உலகிற்கு
 एतावत् இதுவரைக்கும்தான்
 सर्व एல்லாவற்றையும் [து
 रजनीक्षये இரவு கழிந்த பொழு-

वितिमं இருளற்றதாக
 कृत्वा செய்துவிட்டு,
 अस्तं அஸ்த
 पर्वतं கிரியை
 गच्छति அடைகிறான்.

एतावद्वा नरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करमर्यादं न जानीमस्ततः परम् ॥५१॥

वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்களை!
 वानरैः வானரர்களால்
 एतावत् இதுவரையில்தான்
 गन्तुं போக
 शक्यं முடியும்.

अभास्करं சூரியனில்லாததும்
 अमर्यादं எல்லையில்லாததுமான
 ततः परं அந்தற்குமேல்
 न जानीमः நாமறியோம்.

अधिगम्य तु वैदेहीं निलयं रावणस्य च । अस्तपर्वतमासाद्य पूर्णं मासं निर्व्वत ॥५२॥

अस्तपर्वतं அஸ்தபர்தமத்வதம்வரைக்
 आसाद्य சென்று, [கும்
 रावणस्य ராவணனுடைய
 निलयं च இருப்பிடத்தைதயும்
 वैदेहीं तु வைதேகியாரைப்
 பற்றியும்

अधिगम्य ஸமாசாரம் தெரிந்து
 கொண்டு,
 मासं ஒரு மாதம்
 पूर्णं முடியுமுன்
 निर्व्वत திருட்டி வந்துசேருங்
 கள்.

ऊर्ध्वं मासान्न वस्तव्यं वसन् वध्यो भवेन्मम ॥ ५३ ॥

ऊर्ध्वं मासात्
वस्तव्यं न
वसन्
ஒரு மாதத்திற்குமேல்
தாமதிக்கக்கூடாது.
அப்படித் தாமதிப்ப
வன்

मम
वध्यः
भवेत्
என்னுடைய
மரண தண்டனை
விதிக்கப்பட்டவனாக
ஆவான்.

सहैव शूरो युष्माभिः श्वशुरो मे गमिष्यति । श्रोतव्यं सर्वमेतस्य भवद्भिर्दिष्टकारिभिः ॥

युष्माभिः सह एव
शूरः
मे
श्वशुरः
गमिष्यति
दिष्टकारिभिः
உங்கனோடு கூடவே
சூரராகிய
எனது
மாமனார்
வருவார்.
மனங்கோணுது நடக்
கின்றவர்களாகிய

भवद्भिः
एतस्य
सर्वं
श्रोतव्यम्
உங்களால்
இவருடைய
ஆக்கை எதுவும்
சொன்னபடி. செய்யத்
தக்கது.

गुरुरेष महाबाहुः श्वशुरो मे महाबलः । भवन्तश्चापि विक्रान्ताः प्रमाणं सर्वकर्मसु ॥ ५५ ॥

महाबलः
महाबाहुः
गुरुः
मे
श्वशुरः
एषः च
மகா பலசாலியும்
மகாபா குவும்
பெரியவரும்
எனது
மாமனருமான
இவரும்

विक्रान्ताः
भवन्तः अपि
सर्वकर्मसु
प्रमाणम्
பராக்கிரமராலிகளா
கிய
நீங்களும்
எல்லாக் காரியங்க
ளிலும்
நியமிக்கப்பட்டிருநீ.

प्रमाणमेनं संस्थाप्य सर्वतः पश्चिमां दिशम् । भवन्तः परिपश्यन्तु यथा दृश्येत जानकी ॥

जानकी
यथा
दृश्येत
एनं
प्रमाणं
संस्थाप्य
ஜானகியார்
எப்படிச் செய்தால்
காணப்படுவாரோ
இவரை [அப்படியே
மேல்கிட்டு நியாய்
வைத்துக்கொண்டு,

पश्चिमां
दिशं
सर्वतः
भवन्तः
परिपश्यन्तु
மேற்கு
திக்கில்
எங்கும்
நீங்கள்
ஜெக்கிரதையாய்த் தே
டக்கடவீர்கள்.

दृष्ट्यां तु नरेन्द्रस्य पत्न्याममिततेजसः । कृतकृत्या भविष्यामः कृतस्य प्रतिकर्मणा ॥

अमिततेजसः
नरेन्द्रस्य
पत्न्यां
दृष्ट्यां तु
மகா தேஜஸ்வியாகிய
புருஷோத்தமனு
பத்னி [டைய
காணப்பட்டுப்பகூதக்
கூல்

कृतस्य
प्रतिकर्मणा
कृतकृत्याः
भविष्यामः
செய்த நன்றிக்கு
எற்ற கைம்மாறல்
கிருக்கிருத்யர்களாக
நாம் ஆவோம்.

अतोऽन्यदपि यत्किञ्चित् कार्यस्यास्य हितं भवेत् । संप्रधार्य भवद्भिश्च देशकालार्थसंहितम् ॥

अतः	இதைக் காட்டிலும்	भवद्भिः	உங்கொல்
यत् किञ्चित्	எதேனுமொரு	देशकालार्थ- संहितं	தேசம், காலம், அர்த் தம் இவைகளுக்கு
अन्यत्	வேறொன்று		ஏற்றவண்ணமாய்
अस्य	இந்த	संप्रधार्यं	தீர்க்காலோசனை
कार्यस्य	நமது காரியத்திற்கு		செய்து,
हितं	ஹிதமானதாக	च	அப்படியே செய்யத் தக்கது.
भवेत् अपि	ஆகுமாயின்		

ततः सुषेणप्रमुखाः प्लवङ्गयाः सुग्रीववाक्यं निपुणं निशम्य ।

आमन्त्र्य सर्वे प्लवगाधिपास्ते जग्मुर्दिशं तां वरुणाभिगुप्ताम् ॥ ५९ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुग्रीववाक्यं	சுகரீவனது சொல்லை
ते	அந்த	निशम्य	கேட்டு,
सुषेणप्रमुखाः	{ சுஷேணனைத் தலைமை யாகக் கொண்டவர்க ளும்	आमन्त्र्य	விடைபெற்றுக் கொண்டு
प्लवगाधिपाः	வானரப்பெரியோர்க	वरुणाभिगुप्तां	வருணனால் பாது காக்கப்பட்ட
प्लवङ्गयाः	வானரர்கள் [நுமான	तां	அந்த
सर्वे	எல்லோரும்	दिशं	திக்குக்கு
निपुणं	யுத்தியுத்தமான	जम्मुः	பிரயாணமானார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11102

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1850

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ५९ ॥

उदीच्यां शतवलिप्रेषणम्—வடதிக்கில் “சதபலி”யை அனுப்புவது.

ततः संदिश्य सुग्रीवः श्वशुरं पश्चिमां दिशम् । वीरं शतवलिं नाम वानरं वानराधिपः ॥

उवाच राजा सर्वज्ञः सर्ववानरसत्तमः । वाक्यमात्महितं चैव रामस्य च हितं तथा ॥ २ ॥

वानराधिपः	வானரர்களுக்கு	वीरं	சூரனான
	எஜமானும்	शतवलिं नाम	சதபலி என்ற
सर्वज्ञः	எல்லா விவரங்களையும்	वानरं	வானரனைப் பார்த்து
	நன்கறிந்தவனும்	आत्महितं च	தனக்கு நன்மை பயக் கத்தக்கதும்
सर्ववानरसत्तमः	எல்லா வானரர்களிலு த்தமனுமான	तथा	அப்படியே
सुग्रीवः राजा	சுகரீவமன்னன்	रामस्य च	ஸரீராமருக்கும்
श्वशुरं	மாமனரை	हितं एव	நன்மை பயக்கத்தக் கதுமான
पश्चिमां दिशं	மேற்குதிக்குக்கு	वाक्यं	பின் வரும் சொல்லை
संदिश्य	கட்டளைபிட்டுவிட்டு,	उवाच	சொன்னான்.
ततः	அதன்மேல்		

वृत्तः शतसहस्रेण त्वद्विधानां वनौकसाम् । वैवस्वतसुतैः सार्धं प्रतिष्ठस्व स्वमन्त्रिभिः ॥३॥

त्वद्विधानां } “உன்னைப்போன்ற
वनौकसां } வானரர்களின்
शतसहस्रेण } லக்ஷத்தோடு
वृत्तः } சூழப்பட்டவனையும்

वैवस्वतसुतैः } யமன் புத்திரர்களான
स्वमन्त्रिभिः } தனது மந்திரிகளோடு
सार्धं } கூட
प्रतिष्ठस्व } புறப்படு.

दिशं बुदीचीं विक्रान्तां हिमशैलावतंसकाम् । सर्वतः परिमार्गध्वं रामपत्नीमनिन्दिताम् ॥

विक्रान्तां } “மிக விசாலமானதும்
हिमशैलावतंसकां } இமயமலையைத் தலையி
हि } ணையாய்க் கொண்ட
தும்,
उदीचीं } வடக்கு
दिशं } திக்கில்

सर्वतः } எல்லா இடங்களிலும்
अनिन्दितां } குற்றமில்லாத
रामपत्नीं } ஸ்ரீராமருடைய
பத்னியை
परिमार्गध्वम् } நன்கு தேடக்கடவீர்
களாக.

अस्मिन्कार्ये विनिर्दिष्टे कृते दाशरथेः प्रिये । ऋणान्मुक्ता भविष्यामः कृतार्थार्थविदां वराः ॥

दाशरथेः } “ஸ்ரீராமருடைய
प्रिये } இஷ்டம்
कृते } கைகூடப்பெற்று
अस्मिन् } இந்த
कार्ये } காரியம்
विनिर्दिष्टे } பூர்த்தியாகில்

ऋणात् } கடனினின்று
मुक्ताः } நீங்கியவர்களாய்
कृतार्थार्थविदां } { கிருதார்த்தர்களாடைய பயனின் துட்பத்
தையற்றவர்களில்
वराः } சிறந்தவர்களாய்
भविष्यामः } ஆகுவோம்.

कृतं हि प्रियमस्माकं राघवेण महात्मना । तस्यैतत्प्रतिकारोऽस्ति सफलं जीवितं भवेत् ॥

महात्मना } “மகா தீமாவான
राघवेण } ஸ்ரீராமரால்
अस्माकं } நமக்கு
प्रियं } பேருதவி
कृतं } செய்யப்பட்டிருக்
கிறது.
हि } ஆனபடியால்

तस्य } அவருக்கு
एतत् } இது
प्रतिकारः } எற்ற கைமாறாக
अस्ति } இருக்கிறது.
जीवितं } வாழ்நாள்
सफलं } பயனடைந்ததாக
भवेत् } ஆகும்.

अर्थिनः कार्यनिर्वृत्तिमकतुरपि यश्चरेत् । तस्य स्यात्सफलं जन्म किं पुनः पूर्वकारिणः ॥

यः } “எவனேனுமொரு
अकर्तुः } ஒரு உதவியும்
செய்யாது
अर्थिनः } யாசிக்குமொருவ
னுக்கு
कार्यनिर्वृत्तिं } அபேகூதத்தின்
பூர்த்தியை
चरेत् अपि } வினாவிக்கண் றான்
என்றால்

तस्य } அவனுடைய
जन्म } ஜன்மம்
सफलं } பயனடைந்ததாக
स्यात् } ஆகும்.
पूर्वकारिणः } ஏற்கனவே நன்றி செய்
தவனுக்கு என்றால்
किं पुनः } எவளவு பயனடைந்த
தாகும்.

एतां बुद्धिमवस्थाय दृश्यते जानकी यथा । तथा भवद्भिः कर्तव्यमस्मत्प्रियहितैषिभिः ॥

अस्मत्प्रिय- } “எனக்கு பிரியத்தை
 हितैषिभिः } यम् ஹிதத்தையும்
 கோரும்
 भवद्भिः உங்களால்
 एतां இந்த
 बुद्धि அபிப்பிராயத்தை

अवस्थाय ஸ்திரமாய்க்கொண்டு,
 जानकी ஜானகிதேவியார் [து,
 दृश्यते கண்டுபிடிக்கப்படுகிற-
 यथा तथा எப்படிச்செய்தால் ஆ
 कर्तव्यम् குமோ அவ்வண்ணமே
 செய்யத்தக்கது.

अयं हि सर्वभूतानां मान्यस्तु नरसत्तमः । अस्मासु चागतप्रीती रामः परपुरुञ्जयः ॥ ९ ॥

अयं “இந்த
 रामः हि ஸ்ரீராமரோவெனில்
 नरसत्तमः புருஷோத்தமர்.
 सर्वभूतानां எல்லா உயிர்களுக்
 (குள்ளும்
 मान्यः பூஜ்யர்

अस्मासु तु நமதுவிஷயத்திலோ
 आगतप्रीतिः பேரன்புவைத்தவர்.
 च அன்றியும்
 { எதிலும் தானே வெற்
 परपुरुञ्जयः { றிபெற்று விளங்குகி
 றவர்.

इमानि वनदुर्गाणि नद्यः शैलान्तराणि च । भवन्तः परिमार्गन्तु बुद्धिविक्रमसंपदा ॥ १० ॥

भवन्तः “நீங்கள்
 बुद्धिविक्रमसंपदा ஊக்கத்தையும் ஆண்
 மையையும்கொண்டு
 वनदुर्गाणि வனங்கள், தூர்க்கங்
 கள்,

नद्यः நதிகள்
 शैलान्तराणि च மலைப்பிரதேசங்கள்
 ஆகிய
 इमानि இவைகளில்
 परिमार्गन्तु திரிந்து தேடுங்கள்.

तत्र म्लेच्छान्पुलिन्दांश्च शूरसेनांस्तथैव च । प्रस्थलान्भरतांश्चैव कुरुंश्च सह मदकैः ॥ ११ ॥
 काम्बोजान्यवनान्श्चैव शकानारट्टकानपि । बाह्लीकानृषिकांश्चैव पौरवानथ दङ्कणान् ॥ १२ ॥
 चीनान्परमचीनांश्च निहारान्श्च पुनः पुनः । अन्विष्य दरदांश्चैव हिमवन्तं विचिन्वथ ॥ १३ ॥

तत्र “அவ்விடத்தில்
 म्लेच्छान् மிலேச்சநாடுகளையும்,
 पुलिन्दान् च புலிந்தநாடுகளையும்,
 तथा அப்படியே
 शूरसेनान् च एव சூரஸேனநாடுகளையும்,
 प्रस्थलान् च பிரஸ்தலநாடுகளையும்,
 भरतान् एव பரதநாடுகளையும்,
 मदकैः सह மதர்கமென்ற நாடுக
 ளோடுகூடவே
 कुरुन् च குருநாடுகளையும்,
 काम्बोजान् च காம்போஜநாடுகளே
 யும்,
 यवनान् एव யவனநாடுகளையும்,
 शकान् சகநாடுகளையும்,

आरट्टकान् अपि ஆரட்டகநாடுகளையும்,
 बाह्लीकान् च பாஹ்லீகநாடுகளையும்,
 ऋषिकान् एव ஈஷிகநாடுகளையும்,
 पौरवान् च பெளரவநாடுகளையும்,
 दङ्कणान् च டங்கணநாடுகளையும்,
 चीनान् சீனநாடுகளையும்,
 परमचीनान् च பரமசீனநாடுகளையும்,
 निहारान् च நிஹாரநாடுகளையும்,
 दरदान् च தரதநாடுகளையும்,
 पुनः पुनः பெயர்ந்து பெயர்ந்து
 अन्विष्य एव தேடிவிட்டே,
 हिमवन्तं இமயமலையில்
 विचिन्वथ தேடக்கடவீர்களாக.

लोपपद्मकण्डेषु देवदास्वनेषु च । रावणः सह वैदेह्या मार्गितव्यस्ततस्ततः ॥ १४ ॥

लोपपद्मकण्डेषு	வள்ளொலுத்தி, சுந்த னம் இவைகளின் வ னங்களிலும்,	ततस्ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
देवदास्वनेषु च	தேவதாரு வனங்க ளிலும்,	रावणः	ராவணன்
		वैदेह्या सह	சீதாதேவியோடுகூட
		मार्गितव्यः	தேடத்தக்கவன்.

ततः सोमाश्रमं गत्वा देवगन्धर्वसेवितम् । कालं नाम महासानुं पर्वतं तु गमिष्यथ ॥ १५ ॥

देवगन्धर्वसेवितं	“தேவர்களும், கந்தர் வர்களும் வளரிக்கப் பட்டதான	महासानुं	பெரிய தாழ்வரைகளை புடைய
सोमाश्रमं	ஸோமாசுரமத்தை	कालं	காலம்
गत्वा	அடைந்து,	नाम	என்ற
ततः	அதன் பின்னர்	पर्वतं तु	பர்வதத்தையும்
		गमिष्यथ	அடையக்கடவீர்கள்.

महत्सु तस्य शैलस्य निर्दरेषु गुहासु च । विचिनुध्वं महाभागां रामपत्नीं ततस्ततः ॥ १६ ॥

तस्य	“அந்த	महाभागां	மஹா புண்பவதி
शैलस्य	மலையின்		யாகிய
महत्सु	பெரிய	रामपत्नीं	புரீராமரது பத்தனியை
निर्दरेषु	அருவுகளிலும்,	ततस्ततः	எங்கும்
गुहासु च	குகைகளிலும்	विचिनुध्वम्	தேடக்கடவீர்கள்.

तप्तिक्रम्य शैलेन्द्रं हेमगर्भं महागिरिम् । ततः सुदर्शनं नाम गन्तुमर्हथ पर्वतम् ॥ १७ ॥

तं	“அந்த	हेमगर्भं	பொன் நிதியுடையது
शैलेन्द्रं	மலையரசை	सुदर्शनं	சுதர்சனம் [மான
अतिक्रम्य	தாண்டி,	नाम	என்ற
ततः	அதன்பின்னர்	पर्वतं	பர்வதத்திற்கு
महागिरिं	மலைகளில் சிறந்ததும்	गन्तुं	போவதற்கு
		अर्हथ	கடவீர்கள்.

ततो देवसखो नाम पर्वतः पद्मगालयः । नानापक्षिगणाकीर्णो विविधद्रुमभूषितः ॥ १८ ॥

ततः	“அவ்விடத்தில்	विविधद्रुम- भूषितः	பலவிதமான மாங்க ளால் ஆழகுற்று வி ளங்குகிறதுமான
नानापक्षि- गणाकीर्णः	பலவகை பகைகளால் பிறைந்து	देवसखः नाम पर्वतः	தேவசகம் என்ற பர்வதமொன்றிற்கு கிறது.
पद्मगालयः	பகைகளுக்கு இருப்பிட டபாரிடுக்கிடும்.		

ततस्ततः	எங்கும்
रावणः	ராவணன்
वैदेह्या सह	சீதாதேவியோடுகூட
मार्गितव्यः	தேடத் தக்கவன்.

अपर्वत- } மலை, நதி, விருகங்களும்
 नदीयुक्षं } இவைகள் எதுவுமில்
 } லாததும்
 सर्वसर्व- } உயிர்ப்பிராணிகள் எ
 विवर्जितं च } துவுமில்லாததுமான
 आकाशम् } வெளியிருக்கிறது.

பாண்டுர்	வென்றிய
கைலாச	கைலாச
சைல்	மலையை
பிராப்ய	அடைந்து,
ஹ்யா:	உள்ளம் பூரித்தவர்க
	ளாக
மவிவ்யய	ஆகுவிர்கள்.

विश्वकर्मणा	விச்வகர்மாவால்
रम्यं	அழகாய்
निमित्तं	நிர்மிக்கப்பட்டதாய்
कुवेरभवनम्	குபேரனுடைய மாளி
	கையிருக்கிறது.

हंसकारण्डवाकीर्णा { அன்னங்கள், நீர்க்காக்
 கை இவைகளால் நி
 மைந் துள்ள தும்
 अप्सरोगणसेविता { அப்சரக்கூட்டங்
 கால் கொண்டாடப்
 பெற்றது.

क्रौञ्चस्य शिखरं चापि निरीक्ष्य च ततस्ततः । अट्टक्षं कामशैलं च मानसं विहगालयम् ॥
न गतिस्तत्र भूतानां देवदानवरक्षसाम् । स च सर्वैर्विचेतव्यः पर्वतो बहुकुन्दरः ॥३०॥

क्रौञ्चस्य	கிரௌஞ்சபர்வதத் தினது
शिखरं च	சிகரத்தையும்,
अट्टक्षं	மரமில்லாத
कामशैलं च	காமபர்வதத்தையும்,
विहगालयं	பகலிகளிருப்பிட மாகிய
मानसं अपि	மானஸமென்னும் ஸரஸ்ஸையும்
निरीक्ष्य च	பார்ந்துவிட்டு,
बहुकुन्दरः	பல குகைகளையுடைய

सः	அந்த
पर्वतः च	பர்வதமும் (கிரௌஞ்சபர்வதமும்)
सर्वैः	தங்களெல்லோராலும்
ततस्ततः	எங்கும்
विचेतव्यः	தேடத்தக்கது.
तत्र	அதில்
भूतानां	பிராணிகளுக்கும்
देवदानवरक्षसां	{ தேவர்கள், தானவர்கள், ராக்ஷஸர்கள்
गतिः न	{ இவர்களுக்கும் உட்புகுதல்முடியாது.

क्रौञ्चं गिरिमतिक्रम्य मैनाको नाम पर्वतः । मयस्य भवनं तत्र दानवस्य स्वयं कृतम् ॥

क्रौञ्चं	கிரௌஞ்ச
गिरिं	மலைக்கு
अतिक्रम्य	அப்பால்,
मैनाकः नाम	மைனாகமென்ற
पर्वतः	பர்வதமிருக்கிறது.
तत्र	அதில்

दानवस्य	தானவனாகிய
मयस्य	மயனுடைய
भवनं	மாளிகை
स्वयं	தன்னாலேயே
कृतम्	செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

मैनाकस्तु विचेतव्यः ससानुप्रस्थभूतलः । स्त्रीणामश्वमुखीनां च निकेतास्तत्र तु ॥

तत्र तत्र तु	அதில் அங்கங்கேயே
अश्वमुखीनां	கின்னர
स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளுடைய
निकेताः	விடுகளிருக்கின்றன.

मैनाकः तु	மைனாகபர்வதமும்
ससानुप्रस्थ- भूतलः च	{ தாழ்வரைகள் ஸமஸ்த மிகள் பூப்பிரதேசம்
विचेतव्यः	{ கள் இவைகளுடன் தேடத்தக்கது.

तं देशं समतिक्रम्य आश्रमं सिद्धसेवितम् । सिद्धा वैखानसास्तत्र वालखिल्याश्च तापसाः ॥

तं	அந்த
देशं	பிரதேசத்தை
समतिक्रम्य	தாண்டி,
सिद्धसेवितं	சித்தர்கள் வசிக்கின்ற
आश्रमं	ஓர் ஆசிராமம் இருக்கிறது.

तत्र च	அதிலும்
सिद्धाः	சித்தர்கள்
वैखानसाः	வைகானஸர்கள்
वाल्खिल्याः	வால்கிலியர்கள் என்ற
तापसाः	தாபஸிகள் வசிக்கின்றார்கள்.

वन्धास्ते तु तपःसिद्धास्तपसा वीतकल्मषाः । प्रष्टव्या चापि सीतायाः प्रवृत्तिर्विनयान्वितैः ॥

तपःसिद्धाः தவத்தால் சித்தி பெற்றவரும்

तपसा தவத்தால்
वीतकल्मषाः பாபமொழிந்தவர்களு
மான்

ते तु அவர்களுந்

हेमपुष्करसंछन्नं तस्मिन्वैखानसं सरः । तरुणादित्यसङ्काशैर्हसैर्विचरितं शुभैः ॥ ३५ ॥

तस्मिन् அதில்
हेमपुष्करसंछन्नं பொற்றுமரைகளால்
மறைக்கப்பட்டதும்
तरुणादित्यसङ्काशैः பாலஞ்சுரியனை நிகர்த்
தனும்

वन्धाः வேனிக்கப்பட்டவேண்
யுவர்கள்.

सीतायाः சிதா தேவியினுடைய
प्रवृत्तिः अपि च தற்காலநிலமையும்
विनयान्वितैः வினயத்தோடு கூடிய
உங்களால்

प्रष्टव्या கேட்டறியத்தக்கது.

शुभैः அழகிய
हंसैः ஹம்ஸங்களால்
विचरितं வசிக்கப்பட்டதுமான
वैखानसं வைகானஸம் என்கிற
सरः ஸரஸ் இருக்கிறது.

औपवाह्यः कुवेरस्य सर्वभौम इति श्रुतः । गजः पयेंति तं देशं सदा सह करेणुभिः ॥

कुवेरस्य குபேரனுடைய
औपवाह्यः வாஹனமான
सर्वभौमः சார்வபௌமம்
इति என்று
श्रुतः அழைக்கப்படும்
गजः யானை

सदा எப்பொழுதும்
करेणुभिः பெண்யானைகளோடு
सह கூட
तं அந்த
देशं பிரதேசத்தில்
पयेंति திரிகிறது.

तत्सरः समतिक्रम्य नष्टचन्द्रदिवाकरम् । अनक्षलगणं व्योम निष्पयोदमनादिमत् ॥३७॥

तत् “அந்த
सरः ஸரஸை
समतिक्रम्य தாண்டி,
नष्टचन्द्रदिवाकरं சந்திரஞ்சுரியனில்லாத்
தனும்.

अनक्षलगणं நக்சத்திரகணங்க
ளில்லாததனும்,
निष्पयोद் மேகமில்லாததனும்,
अनादिमत् ஆரம்பம் இடென்று
தெரியாததுமாகிய
व्योम ஆகாசமிருக்கிறது.

गभस्तिभिरिवार्कस्य स तु देशः प्रकाशते । विश्राम्यद्भिस्तपःसिद्धैर्देवकल्पैः स्वयंप्रभैः ॥

सः அந்த
देशः பிரதேசமானது
स्वयंप्रभैः தங்கள் ஒளியால்
பிரகாசிக்கும்
देवकल्पैः தேவர்களை நிகர்த்த
வர்களும்
विश्राम्यद्भिः இலாப்பாறிக்கொண்
டிருக்கிறவர்களுமான

तपःसिद्धैः தவத்தால் சித்தியடை
ந்தவர்களால்
अकंस्य சூரியபகவானது
गभस्तिभिः கிரணங்களால்
इव तु எவ்வண்ணமோ
ஆவ்வண்ணமே
प्रकाशते பிரகாசிக்கிறது.

तं तु देशमतिक्रम्य शैलोदा नाम निम्नगा

॥ ३९ ॥

तं अந்த
देशं तु பிரதேசத்தையும்

அதிக்ரம
ய்
சைலோதா என்ற
நகரமிருக்கிறது.

उभयोस्तीरयोस्तस्याः कीचका नाम वेणवः । तैश्च यान्ति परं पारं सिद्धान्प्रत्यानयन्ति च ॥

तस्याः अतः
उभयोः இரு
तीरयोः கரைகளிலுமிருக்கி
कीचकाः नाम கிசுகமென்னும் [ன்ற
वेणवः மூங்கில்கள்
तैः च அவர்களோடுகூட்டவே

परं पारं அங்கரைக்கு
यान्ति வளைந்து செல்லுகின்
றன.
सिद्धान् கித்தர்களை
प्रत्यानयन्ति च திரும்பவும் கொண்டு
வந்து செர்க்கின்றன.

उत्तराः कुरवस्तत्र कृतपुण्यप्रतिश्रयाः

॥ ४१ ॥

कृतपुण्यप्रतिश्रयाः புண்யம்செய்தவர்க
[உருக்கிருப்பிடமாகிய
उत्तराः உத்தர

कुरवः குருதேசங்கள்
तल அவ்விடத்திலிருக்
கின்றன.

ततः काञ्चनपद्माभिः पद्मिनीभिः कृतोदकाः । नीलवैडूर्यपत्राभिर्नद्यस्तत्र सहस्रशः ॥ ४२ ॥

ततः அதற்கப்பால்
काञ्चनपद्माभिः பொருமரையுள்
ளவைகளும்

पद्मिनीभिः தாமரை ஓடைகளால்
कृतोदकाः பெருக்கெடுத்தோடு
नद्यः நதிகள் [கின்ற
तल அங்கு
सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காக
இருக்கின்றன.

नीलवैडूर्यपद्माभिः { இந்திரநீலம் வைடூர்ய
மலைகளாலான இலை
களையுடையதுமான

रक्तोत्पलवनैश्चात्र मण्डिताश्च हिरण्यैः । तरुणादित्यसदृशैर्भान्ति तत्र जलाशयाः ॥ ४३ ॥

तल அந்த
अल இதில்
हिरण्यैः பொன்மயமான

रक्तोत्पलवनैः च செங்கழுநீர் சமூகங்க
ளாலும்
मण्डिताः அழகுவாய்ந்து விளங்
जलाशयाः च மடுக்கள் [குகிற
भास्ति விளங்குகின்றன.

तरुणादित्यसदृशैः बालरूपेण निरञ्जणैश्च सर्वतो वृतः ॥ ४४ ॥

सः अन्त
देशः பிரதேசமானது
सर्वतः எங்கும்

काञ्चनप्रभकैः च { பெண்ணிறமான கிஞ்
சலக்கங்களைடைய
வைகளுமான
नीलनिरञ्जणैः च கருநெய்தல் சமூகங்க
ளால்

महाहर्मणिपत्रैः च { மிகச் சிறந்த தன்மை இ
லைகளையுடையவைக
ளும்

वृतः விளங்குகிறது.

निस्तुलाभिश्च मुक्ताभिर्मणिभिश्च महायनैः । उद्भूतपुलिनास्तत्र जातरूपैश्च निम्नगाः ॥

सर्वरत्नमयैश्चित्रैरवगाढा नगोत्तमैः । जातरूपमयैश्चापि हुताशनसमप्रभैः ॥ ४६ ॥

தல அவ்விடத்தில்
 उद्भूतपुलिना: உயர்ந்த மணல் திட்டு
 निम्नगा: நதிகள் [கலையுடைய
 निस्तुलाभि: உருண்ட
 मुक्ताभि: சூத்தாக்களாலும்
 महाधनै: சிறந்த
 मणिभि: சாணிக்கங்களாலும்
 जातरूपै: சதங்கங்களாலும்

हुताशनसमप्रभै: அன்னியை நிகர்த்த ஒ
 सर्वरत्नमयै: வியுடையவைகளாய்
 जातरूपमयै: சர்வ ரத்னமயமான
 चित्रै: வைகளும்
 नगोत्तमै: अपि பொன்மயமானவை
 अवगाढा: அழகிய [கருமான
 சிறந்த மலைகளாலும்
 நிறைந்து விளங்கு
 கின்றன.

नित्यपुष्पफलास्तत्र नगाः पत्ररथाकुलाः । दिव्यगन्धरसस्पर्शाः सर्वकामान् स्रवन्ति च ॥

தல அவ்விடத்தில்
 नगा: விருகூதங்கள்
 नित्यपुष्पफला: { எக்காலத்திலும் புஷ்
 பங்களையும் பழங்க
 யும் தருகின்றன.

पत्ररथाकुला: பசுடிகள் நிறையப்
 दिव्यगन्धरसस्पर्शा: பெற்றவைகள்.
 स्रवन्ति சிறந்த நாற்றம் சுவை
 चित्रै: ஊறு உடையவைகள்.
 नगोत्तमै: च वेवन्ति வேண்டியவைகளெல்
 अवगाढा: லாவற்றையும்
 அளிக்கின்றன.

नानारूपाणि वासांसि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः ॥ ४८ ॥

अन्ये வேறுசில
 नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்
 महार्हाणि च चित्राणि हैमान्यन्ये नगोत्तमाः । शयनानि प्रसूयन्ते चित्रास्तरणवन्ति च ॥
 अन्यே வேறுசில
 नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்
 महार्हाणि च சிறந்தவைகளும்
 चित्राणि அழகியவைகளும்

नानारूपाणि वासांसि பலவித ஆடைகளை
 फलन्ति உதிர்க்கின்றன.
 शयनानि प्रसूयन्ते चित्रास्तरणवन्ति च ॥
 हैमानि பொன்மயமானவை
 चित्रास्तरणवन्ति च அழகிய விருப்புகளை
 शयनानि யுடையவைகளான
 प्रसूयन्ते படுக்கைகளை
 உண்டாக்குகின்றன.

मनःकान्तानि माल्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः । मुक्तावैडूर्यचित्राणि भूषणाणि तथैव च ॥
 स्त्रीणां चाप्यनुरूपाणि पुरुषाणां तथैव च । सर्वतुसुखसेव्यानि फलन्त्यन्ये नगोत्तमाः ॥
 पानानि च महार्हाणि भक्ष्याणि विविधानि च ॥ ५१ ॥

अन्ये வேறுசில
 नगोत्तमा: சிறந்த மரங்கள்
 मनःकान्तानि மனதிற்கூர்ந்த
 माल्यानि च மாலையையும்
 तथा அப்படியே
 स्त्रीणां च ஸ்திரீகளுக்கும்
 तथा एव அப்படியே
 पुरुषाणां अपि புருஷர்களுக்கும்
 अनुरूपाणि ஏற்றவைகளான
 मुक्तावैडूर्य- } முத்தூக்களும்கூட
 चित्राणि च } ியங்களும்பிழைக்கப்
 பட்ட

भूषणाणि एव பூஷணங்களையும்
 फलन्ति உதிர்க்கின்றன.
 अन्ये வேறு சில
 नगोत्तमा: சிறந்த விருகூதங்கள்
 सर्वतुसुखसेव्यानि எல்லா ருதுக்களிலும்
 पानानि च பாணங்களையும்
 महार्हाणि சிறந்த
 பல
 भक्ष्याणि பசுஷணங்களையும்
 फलन्ति கொடுக்கின்றன.

स्त्रियश्च गुणसम्पन्ना रूपयौवनलक्षिताः । गन्धर्वाः किन्नराः सिद्धाः नागा विद्याधरास्तथा ॥

रमन्ते सहितास्तत्र नारीभिर्भास्करप्रभाः

॥ ५२ ॥

तल अ. தில்
गुणसंपन्नाः நற்குணமமைந்தவர்
கனும்,
रूपयौवनलक्षिताः அழகும் யௌவன
மும் வாய்ந்த
स्त्रियः च பெண்களும்,
भास्करप्रभाः சூரியபகவானது ஒளி
கொண்ட
गन्धर्वाः கந்தர்வர்களும்

किन्नराः கின்னரர்களும்,
नागाः நாகர்களும்,
सिद्धाः சித்தர்களும்,
विद्याधराः तथा வித்யாதரர்களும்
नारीभिः மனைவியர்களோடு
सहिताः கூடினவர்களாய்
रमन्ते காலம் கழிக்கின்றனர்
கள்.

सर्वे सुकृतकर्माणः सर्वे रतिपरायणाः । सर्वे कामार्थसहिता वसन्ति सहयोषितः ॥ ५३ ॥

सर्वे எல்லோரும்
सुकृतकर्माणः நற்செய்கையுள்ளவர்
सर्वे எல்லோரும் [கள்,
रतिपरायणाः { மனத்திருப்தியை சர்
வமுமாய்கொண்ட
வர்கள்.

सर्वे எல்லோரும் [கூட
सहयोषितः மனைவிமார்களுடன்-
மனோரதங்களின் ப
காமार्थசहिता: { யன்களோடுகூடின
வர்களாய்
वसन्ति வசிக்கின்றார்கள்.

गीतवादित्रनिर्घोषः सोत्कृष्टहसितस्वनः । श्रूयते सततं तत सर्वभूतमनोहरः ॥ ५४ ॥

तल அவ்விடத்தில்
सततं எக்காலத்திலும்
सोत्कृष्टहसितस्वनः சிறந்த கிரிப்பிடுனொளி
யோடுகூடினதும்

सर्वभूतमनोहरः { எல்லாப்பிராணிகளின்
மனத்தைக் கவருகிற
துமான
गीतवादित्र-} சீதவாத்தியத்தின்
निर्घोषः { ஒலியானது
श्रूयते கேட்கப்படுகிறது.

तत्र नासुदितः कश्चिन्नास्ति कश्चिदसत्प्रियः । अहन्यहनि वर्धन्ते गुणास्तत्र मनोरमाः ॥

तल அவ்விடத்தில்
असुदितः மனத்திருப்தியில்லா
कश्चित् ஒருவனும் [தவன்
न இல்லை.
असत्प्रियः { காரியமில்லாத காரி
யத்தில் மனஞ்செ
லுத்துகிறவன்

कश्चित् ஒருவனும்
न अस्ति இல்லை.
तल அவ்விடத்தில்
मनोरमाः மனமையுடையவரும்
गुणाः நற்குணங்கள்
अहनि अहनि எக்காலத்திலும்
वर्धन्ते நிகழ்கின்றன.

समतिक्रम्य तं देशमुत्तरः पयसां निधिः

तं அந்த
देशं பிரதேசத்தை
समतिक्रम्य தாண்டி.

॥ ५६ ॥

उत्तरः வடக்கு
पयसां निधिः சமுத்திரம் இருக்
கிறது.

तत्र सोमगिरिर्नाम मध्ये हेममयो महान् । इन्द्रलोकगता ये च ब्रह्मलोकगताश्च ये ॥

देवास्तं समवेक्षन्ते गिरिराजं दिवं गतम्

॥ ५७ ॥

தவ	அதின
மத்யே	நடுவில்
ஹேமமய:	பொன் மயமான தும்
மஹாந்	பெரிய துமான
சோமகிரி: நாம	சோமகிரியென்ற மலை
யே	எவர்கள் [பிரஞக்கிறது.
இந்தலோக- }	இந்திரலோகத்தை
கதா: ச }	யடைந்தவர்களோ
	அவர்களும்,

ச து ஷோ விஸ்வயோ஽பி தஸ்ய பாஸா பகாஸதே । சூர்யலக்ஷ்மியாபிவிஜ்ஞேஸ்தபதேவ விவஸ்ததா ॥

ச:	அந்த
ஷோ:	பிரதேசம்
விஸ்வ: அபி	சூரியனில்லாதிருக்கிற து என்னாலும்
தபதா	பிரகாசக்கும்
விவஸ்ததா	சூரியபகவானால்

யே	எவர்கள்
புஹலோக- }	பிரம்மலோகத்தை
கதா: ச }	யடைந்தவர்களோ
	அவர்களும்,
தேவ: ச	தேவர்களும்,
திவ் கத	ஆகாயத்தையளாவிய
த	அந்த
கிரிராஜ்	மலையரசை
சமவக்ஷதே	பார்க்கின்றார்கள்.

பகவாஸ்தத்ர விஸ்வாத்மா ஷம்யுரேகாடசாஸ்தபக: । பஹ்மா வஸதி தேவஷோ பஹ்மபிபரிவாரி: ॥49॥

தவ	அவ்விடத்தில்
விஸ்வாஸா	எங்கும் எதிலுமுணர்
	தும்
பகாடசாஸ்தபக:	{ பதினேரு நுத்திரமூர்
	{ த்திகளாய் அவதரித்
	{ தவரும்,
பகவாந்	எல்லோராலும் பூஜித்
	கப்பட்டவரும்,

பஹ்மா	{ பிரம்மாவென ஓர் பெ
	{ யர்கொண்டு விளங்
	{ குகின்றவரும்,
தேவ: ச:	தேவர்களுக்கிசனு
ஷம்யு:	சிவபெருமான் [மான
பஹ்மபிபரிவாரி:	பிரம்ம ரீஷிகளால்
	சூழப்பட்டவராய்
வஸதி	வாழ்க்கின்றார்.

ந கத்யஜ்ஞன கந்தவ்ய் கुरुணாமுத்தரேண வ: । அந்யேஷாமிபி பூதானாந் நாதிக்ராமதி வை கதி: ॥

கருணா	குற்றத்தெய்களுக்கு
உத்தரேண	வடக்கில்
வ:	உந்தகளுக்கு
கத்யஜ்ஞன	கொஞ்சமும்
கந்தவ்ய்	செல்லத்தக்கது
ந	ஆகாது.

அந்யேஷா	இதர
பூதானாந் அபி	பிராணிகளுக்கும்
கதி: வை	மாரக்கமானது
அதிக்ராமதி ந	தொடர்ந்து
	செல்லவில்லை.

ச ஹி சோமகிரிநர்மா தேவானாமபி துர்ம: । தமாலோக்ய தத: ஷிப்முபாவதிதும்மத்ய ॥ 49 ॥

சோமகிரி: நாம	சோமகிரியென்ற
ச: ஹி	அதுவே
தேவானாந் அபி	தேவர்களுக்கும்கூட
துர்ம:	புகழடியாததும்
த	ஆகாது

அலோக்ய	பார்த்துவிட்டு,
தத:	அதிலிருந்து
ஷிப்	வினாவில்
உபாவதிதும்	திரும்பிவிட்ட
அத்ய	கடவிர்கள்.

एतावद्धानरैः शक्यं गन्तुं वानरपुङ्गवाः । अभास्करमयादं न जानीमस्वतः परम् ॥ ६२ ॥

வானரபுங்ஙவா: வாநரோத்தமர்களை!
வானர: வானரர்களால்
ஏதாவது இதுவரையில்
கந்து போக
சக்யம் முடியும்.

अभास्करं न जानीमस्वतः परम्
असयादं न जानीमः न
சூரியரில்லாததும்
எல்லையில்லாதது
மாந
தத: பரம் அதற்குமேலுள்ளதை
ஜானிம: ந நாமறியோம்.

सर्वमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् । यदन्यदपि नोक्तं च तत्रापि क्रियतां मतिः ॥ ६३ ॥

யது எது
மயா என்னால்
பரிகீர்த்தித் சொல்லப்பட்டதோ,
ஏதத் எல்லாமும்
விசேதவ்யம் தேடத்தக்கது.
யது எது

न उक्तं च
अन्यत् अपि
तत्रापि
मतिः
क्रियताम्
சொல்லப்பட்டததும்
இதரமானதோ
அதிலும்
கவனம்
வைக்கப்பட
வேண்டியது.

ततः कृतं दाशरथेर्महत्प्रियं महत्तरं चापि ततो मम प्रियम् ।

कृतं भविष्यत्यनिलानलोपमा विदेहजादर्शनजेन कर्मणा

॥ ६४ ॥

अनिलानलोपमा: { காற்றிற்கும் அக்னிக்
கும் சமானமான
வர்களை!
विदेहजादर्शनजेन வைதேகியை தரிசிப்
பதாலேற்படும்
कर्मणा செய்கையால்
ततः அதிலிருந்து
दाशरथे: ஸ்ரீராமருக்கு
महत् பெரும்

प्रियं உதவி
कृतं செய்யப்பட்டதா
ततः அதனால் . [கவும்,
मम अपि எனக்கும்
महत्तरं அதைவிட பெரிய
प्रियं உதவி
कृतं च செய்யப்பட்டதாக
भविष्यति ஆகும்.

ततः कृतार्थाः सहिताः सबान्धवा मयाचिताः सर्वगुणैर्मनोरमैः ।

चरिष्यथोर्वी प्रतिशान्तशत्रवः सहप्रिया भूतधराः पुनङ्गमाः

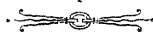
॥ ६५ ॥

पुनङ्गमा: வானரர்களே!
भूतधरा: வாக்களித்ததை நிறை
வேற்றியவர்களாய்
ततः அதனால்
कृतार्था: காரியவாழ்த்தி பெற்ற
வர்களாய் நீங்கள்
सबान्धवा: பந்துக்களோடு
கூடவும்,
सहप्रिया: மனைவிமார்களோடு
கூடவும்

सहिता: சொந்திருக்கின்றவர்
களாய்
प्रतिशान्तशत्रवः சத்துருக்களில்லாத
வர்களாய்
मनोरमै: மனதிற்குரிய
सर्वगुणै: சகல நன்மைகளாலும்
मया என்னால்
अचिता: பெருமைப்படுத்தப்ப
ட்டவர்களாய்
उर्वी பூமியில்
चरिष्यथ காலங்கழிப்பீர்களாக.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11167



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1915

चनुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

हनुमच्छस्तेऽङ्गुलीयकदानम्—ஹனுமாரிடம் கணையாழியைக் கொடுப்பது.

विशेषेण तु सुग्रीवो हनुमत्यर्थमुक्तवान् । स हि तस्मिन्हरिश्रेष्ठे निश्चितार्थोऽर्थसाधने ॥ १ ॥

तस्मिन् अந்த
अर्थसाधने कारியம் முடியும்
விஷயத்தில்
निश्चितार्थः कारியத்தில் ஒரு தீர்
மானம் கொண்டுநந்த
सः सुग्रीवः तु அந்த சுக்ரீவனும்

हरिश्रेष्ठे வானரோத்தமராகிய
हनुमति हि ஹனுமாரிடத்தில்
ம1த்திரம்
विशेषेण விசேஷமாய்
अर्थ उक्तवान् பேசுகினன்.

अब्रवीच्च हनूमन्तं विक्रान्तमनिलात्मजम् । सुग्रीवः परमप्रीतः प्रभुः सर्ववनौकसाम् ॥ २ ॥

सर्ववनौकसां वानराர்கள் எல்லோ
ருக்கும்
प्रभुः ஈசுவரனாகிய
सुग्रीवः சுக்ரீவன்
परमप्रीतः மிக சந்தோஷமடைந்
தவனுய்

अनिलात्मजं வாயுபகவானின்
புதல்வரும்
विक्रान्तं च மஹா பராக்கிரம
சாலியுமான
हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்ந்து
अब्रवीच्च பின்வருமாறு
மொழிந்தான்.

न भूमौ नान्तरिक्षे वा नाम्बरे नापरात्ये । नाप्सु वा गतिसङ्गं ते पश्यामि हरिपुङ्गव ॥

हरिपुङ्गव “வானரோத்தமா!
ते உனது
गतिसङ्गं சஞ்சாரத்திற்கோர்
தடையை
भूमौ பூமியில்
पश्यामि न நானறிந்திலேன்.
अन्तरिक्षे वा மேகங்குளிருக்கும்
ஆகாயத்திலும்

न அறிந்திலேன்.
अम्बरे வாயுசஞ்சரிக்கு
மாகாயத்திலும்
न அறிந்திலேன்.
अमरात्ये தேவருலகிலும்
न அறிந்திலேன்.
अप्सु वा ஜலத்திலும்
न அறிந்திலேன்.

सासुराः सहगन्धर्वाः सनागनरदेवताः । विदिताः सर्वलोकास्ते ससागरधराधराः ॥ ४ ॥

सासुराः “அசுரர்கள் உள்ளிட்ட
டவைகளும்,
सहगन्धर्वाः கந்தர்வர்கள் உள்ளிட்ட
டவைகளும்,
सनागनरदेवताः { நாகர்கள், மானிடர்
கள், தேவர்கள் உள்
ளிட்டவைகளும்,

सनागरधराधराः { சுழுத்திரங்கள், மலை
கள் உள்ளிட்டவைகள்
ஒருமான
सर्वलोकाः உலகங்களெல்லாமும்
ते உனக்கு
विदिताः தெரிந்தவைகள்.

गतिर्वैश्वं तेजश्च लाघवं च महाकपे । पितुस्ते सदृशं वीर मारुतस्य महौजसः ॥ ५ ॥

महाकपे “ वाனரோத்தம !
वीर “ ருரோனே !
ते “ உனது
गतिः “ தடைபட்டாது எங்கும்
“ செல்லும் சக்தியும்,
वेगः “ ஆற்றலும்,
तेजः च “ ஆண்மையும்,

लाघवं च “ எதையும் அனுபாச
“ மாய் முடித்தலும்,
च “ ஆகிய இது
महौजसः “ மகா பிரபாவசாலியும்
पितुः “ தந்தையுமாகிய
मारुतस्य “ வாயுபுகவானுக்கு
सदृशम् “ நிகராயிருக்கிறது.

तेजसा वापि ते भूतं सप्तं भुवि न विद्यते । तद्यथा लभ्यते सीता तत्त्वमेवोपपादय ॥ ६ ॥

तेजसा अपि वा “ ஆற்றலினாலேயோ
ते “ உனக்கு
सप्तं “ ஈடாகிற
भूतं “ பிராவணி
भुवि विद्यते न “ உலகில் இல்லை.
तत् “ ஆகையால்

सीता “ சீதாதேவி
लभ्यते यथा “ ஆடையப்படுகிறது
“ எப்படியோ
तत् “ அதைப்பற்றி
त्वं एव “ நீயே
उपपादय “ முயற்சி செய்.

त्वय्येव हनुमन् स्त बलं हुः पराक्रमः । देशकालानुवृत्तिश्च नयश्च नयपण्डित ॥ ७ ॥

नयपण्डित “ ராஜ்ய தந்திரிக்ய !
हनुमन् “ ஹனுமானே !
बलं “ ஆற்றலும்,
बुद्धिः “ அறிவும்,
पराक्रमः “ ஆண்மையும்,
देशकालानुवृत्तिः { தேசத்திற்கும் காலத்
“ திற்கும் ஏற்றபடி
“ நடத்தலும்,

नयः च { தருமநெறி வழுவாது
“ எதையும் செய்த
“ லும்,
च “ ஆகிய இது ஒவ்
“ வொன்றும்
त्वयि एव “ உன்னிடத்தில்தான்
अस्ति “ குடி கொண்டிருக்
“ கிறது”.

ततः कार्यसमासङ्गमवगम्य हनुमन् च चिन्तयामास राघवः ॥ ८ ॥

राघवः “ ஸ்ரீராமர்
ततः “ அப்பொழுது
हनुमति “ ஹனுமானிடத்தில்
कार्यसमासङ्गं “ காரியம் கைகூட்டுவண்
“ டிய பொறுப்பை
अवगम्य “ கண்டு கொண்டு,

हनुमन् च “ ஹனுமாரையும்
चिन्तयामास “ உள்நாடி அறிந்து
“ கொண்டு,
“ பின்வருமாறு தனக்
“ குள்ளேயே சிந்திக்க
“ ளானார்.

सर्वथा निश्चितार्थोऽयं हनुमति हरीश्वरः । निश्चितार्थकरश्चापि हनुमान्कार्यसाधने ॥ ९ ॥

अयं “ இந்
हरीश्वरः “ வானரான்னன்
हनुमति “ ஹனுமானிடத்தில்
सर्वथा “ எல்லா விதத்திலும்
“ காரியத்திற்கு ஓர்வித
“ தீர்மானம் சொல்லி
निश्चितार्थः { விட்டார்.

हनुमान् “ ஹனுமான்
कार्यसाधने च “ காரியத்தை முடிக்கும்
“ விஷயத்தில்
निश्चितार्थकरः { காரியத்தை நிச்சயிக்
अपि { கப்பட்டவண்ணமே
“ செய்துமுடிக்கிறவர்
“ தான்.

स तं पृथ्व हरिश्रेष्ठः स्थाप्य मूर्ध्नि कृताञ्जलिः । वन्दित्वा चरणौ चैव प्रस्थितः पृथ्वोत्तमः ॥

புவகோத்தம: வ
111 யந்து செல்பவர்க
ளில் உத்தமராகிய
ச:
அந்த
ஹரிஸ்ரேஷ்ட:
வானரோத்தமர்
த
அதை
பூ
பெற்றுக்கொண்டு,
கூதாஞ்ஜலி:
அஞ்சலிசெய்தவராய்

மூர்ச்சி
தலையில்
ஸ்தாப்ய பூ
வைத்துக்கொண்டே,
சரணौ
திருவடிகளில்
வந்திவா
விழுந்து சேவித்து
விட்டு,
प्रस्थितः
111 ரயாணமாணர்.

स तत्प्रकर्षन्हरिणां बलं महद्भूय वीरः पवनात्मजः कपिः ।

गताम्बुदे व्योम्नि विशुद्धमण्डलः शशीव नक्षत्रगणोपशोभितः

॥ १६ ॥

வீர:
வாயுகுமாரமும்
கபி:
வானரநாமாகிய
ச:
அவர்
த
அந்த
மஹத்
பெரும்
ஹரிणां
வானரர்களின்
बलं
சையத்தை
प्रकर्षन्
அழைத்துச்செல்பவ
ராய்,

गताम्बुदे
व्योम्नि
नक्षत्रगणोप- }
शोभितः }
विशुद्धमण्डलः
शशी
इव
वभूव
மேகம் நீங்கிய
ஆகாசத்தில்
நக்சத்ரகணங்க
ளால் அழகுற்று
விளங்குகிறவனும்
மாசற்ற மண்டலமு
டையவனுமான
சந்திரன்
என
விளங்கினார்.

अतिबल वलमाश्रितस्तवाहं हरिवरविक्रम विक्रमैरनल्पैः ।

पवनसुत यथाभिगम्यते सा जनकसुता हनुमंस्तथा कुरुष्व

॥ १७ ॥

அதிவல
ஹரிவரவிக்ரம
பவநசுத
ஹுமந்
அஹ்
தவ
बलं
“ மிக பலசாலியாய்
சிறந்த சிங்கத்தின்
ஆற்றலுடையவனே !
வாயுகுமார !
ஹனுமானே !
நான் (பூநாராமர்)
உனது
சக்தியை

आश्रितः
सा
जनकसुता
यथा
अभिगम्यते
तथा
अनल्पैः विक्रमैः
कुरुष्व
நம்பியிருக்கிறேன்.
அந்த
ஜனகரின் திருமகள்
எப்படிச் செய்தால்
காணப்படுவாளோ
அவ்வண்ணமே
விடாமுயற்சியால்
செய்வாயாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11184

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1932



पञ्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || ४५ ||

सीतान्वेषणाय वानरसेनाप्रस्थानम्—ஸீதையைத் தேட வானரசேனை புறப்படுவது.

सर्वांश्चाहूय सुग्रीवः प्लवगान्प्लवगर्षभः । समस्तान्ब्रवीद्धूयो रामकार्यार्थसिद्धये ॥
एवमेतद्विचेतव्यं यन्मया परिकीर्तितम् ॥ १ ॥

புலவர்ப்பம்: வானரோத்தமனாகிய
சுமீரீவன்
புலவான் வானரர்கள்
சர்வான் எல்லோரையும்
அஹூய அழைத்து;
சமஸ்தான் ச ஒன்றுசேர்க்கு எல்
லோரையும் பார்த்து
ராமகார்யார்- } ஸ்ரீராமருடைய காரி
சித்தயே } யம் சித்திபெறும்
பொருட்டு

भूयः மீளவும்
अब्रवीत् பின்வருமாறு மொழி
ந் தான்.
यत् “எது
मया என்னால்
परिकीर्तितं சொல்லப்பட்டதோ
एतत् இது
एवं அப்படியே
विचेतव्यम् தேடத்தக்கது”.

तदुग्रशासनं भर्तुर्विज्ञाय हरिपुङ्गवाः । शलभा इव संछाद्य मेदिनीं संप्रतस्थिरे ॥ २ ॥

हरिपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
भर्तुः இறைவனது
तत् அந்த
उग्रशासनं சிறந்த ஆக்கினையை

विज्ञाय சிரமேற்கொண்டு
मेदिनीं பூமியை
शलभा इव விட்டிற் பூச்சிகளொன்
मறைத்துக்கொண்டு
संछाद्य பிரயாணமாணர்கள்.
संप्रतस्थिरे

रामः प्रस्रवणे तस्मिन् न्यवसत्सहलक्ष्मणः । प्रतीक्षमाणस्तं मासं यः सीताधिगमे कृतः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
सीताधिगमे சீதையை கண்டுபிடிக்
குடும் விஷயத்தில்
यः எது
कृतः எல்லையாய் வைக்கப்
பட்டதோ
तं அந்த

मासं ஒரு மாதத்தை
प्रतीक्षमाणः எதிர்பார்த்துக்
கொண்டு
तस्मिन् அந்த
प्रस्रवणे பிரஸ்ரவண மலையில்
सहलक्ष्मणः லக்ஷ்மணரோடு கூட
न्यवसत् வசித்தார்.

उत्तरां तु दिशं रम्यां गिरिराजसमावृताम् । प्रतस्थे सहसा वीरो हरिः शतबलिस्तदा ॥ ४ ॥

तदा அப்பொழுது
वीरः சூரனாகிய
शतबलिः சதபலியென்ற
हरिः வானரன்
गिरिराजसमावृतां இமயமலையால் மறைக்
கப்பட்டதும்

रम्यां तु அழகியதுமான
उत्तरां வடக்கு
दिशं திக்குக்கு
सहसा உடனே
प्रतस्थे புறப்பட்டுச் சென்
றான்.

पूर्वां दिशं प्रति ययौ विनतो नाम यूथपः । ॥ ५ ॥

வினத: வினதன்
 नाम ए न्म
 यूथप: சேனைத் தலைவன்

पूर्वां கிழக்கு
 दिशं प्रति திசை நோக்கி
 ययौ சென்றான்.

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां हरियूथपः । ताराङ्गदादिसहितो हनुमान् मास्तात्मजः ॥६॥
 पश्चिमां तु भृशं घोरां सुषेणः प्लवगेश्वरः । प्रतस्थे हरिषादूलो दिशं वरुणपालिताम् ॥७॥

हरियूथपः வானரசேனைத் தலைவரும்
 मास्तात्मजः வாயுகுமாரருமாகிய
 हनुमान् ஹனுமார்
 ताराङ्गदादि- } தாரன், அங்கதன் மு
 सहितः } தலையவர்களோடு
 अगस्त्यचरितां அகஸ்தியமுனிவர்
 दक्षिणां தெற்கு [வசிக்கும்
 आशां திக்கிற்கு
 प्रतस्थे புறப்பட்டுச்சென்றார்.
 हरिषादूलः வானரோத்தமனும்

प्लवगेश्वरः வானரர்களுக்கு எஜமானனுமான
 सुषेणः சுஷேணன்
 भृशं மிகவும்
 घोरां பயங்கரமானதும்
 वरुणपालितां { வருணபகவானால் பா
 { நாகாக்கப்பட்டது
 { மான
 पश्चिमां மேற்கு
 दिशं திக்குக்கு
 तु அப்படியே புறப்
 பட்டுச்சென்றான்.

ततः सर्वा दिशो राजा चोदायित्वा यथातथम् । कपिसेनापतीन्मुख्यान्सुमोद सुखितःसुखम्॥

ராஜா மன்னன் (சகரீவன்),
 मुख्यान् சிறந்த
 कपिसेनापतीन् வானரசேனைத்
 सर्वा: எல்லா [தலைவர்களை
 दिशः திக்குகளுக்கும்
 यथातथं விக்கினமெதுவுமின்றி
 चोदायित्वा அனுப்பிவிட்டு,

ततः அதனால்
 सुखितः மனத்திருப்திகொண்டவனாய்
 सुखं மனக்கவலை எதுவுமின்றி
 सुमोद சந்தோஷமாயிருந்தான்.

एवं संचोदिताः सर्वे राज्ञा वानरपुङ्गवाः । स्वां स्वां दिशमभिप्रेत्य त्वरिताः संप्रतस्थिरे ॥

ராஜா ராஜாவினால்
 एवं இப்படி
 संचोदिताः ஆக்குறாபிக்கப்பட்ட
 वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்

स्वां स्वां அவரவர்களது
 दिशं திசை
 अभिप्रेत्य நோக்கி,
 त्वरिता: விரைந்து
 संप्रतस्थिरे சென்றார்கள்.

नदन्तश्चोन्नदन्तश्च गर्जन्तश्च प्लवङ्गमाः । क्ष्वेलन्तो धावमानाश्च ययुः प्लवगसत्तमाः ॥
 आनयिष्यामहे सीतां हनिष्यामश्च रावणम् ॥ १० ॥

புவரசுத்தமா: வானரோத்தமர்க
 புவங்கமா: வானரர்கள் [ளாகிய
 சீதாதேவியை
 சிவாநிஷ்யாமஹே கொண்டுவருவோம் ;
 ராவண ராவணனை
 ஹநிஷ்யாம்: வ கொண்டுவிடுவோம்
 என்று
 நடந்த: வ செல்லிக்கொண்டும்,

उन्नदन्तः च பூசலிட்டுக்கொண்டும்,
 गर्जन्तः च அட்டகாசஞ்செய்து
 கொண்டும்,
 क्ष्वेलन्तः குதித்துக்குதித்துத்
 தாவிக்கொண்டும்,
 धावमाना: च பாய்ந்து பாய்ந்து
 சென்றுகொண்டும்
 ययु: சென்றார்கள்.

अहमेको वधिष्यामि प्राप्तं रावणमाहवे

॥ ११ ॥

ततश्चोन्मथ्य सहसा हरिष्ये जनकात्मजाम्

॥ १२ ॥

வேமானா் ஶ்ரமேணாஹ் பவஹி: ஸ்நீயதாமதி । ஁க ஁வாஹரிஷ்யாமி பாதாலா஢ி ஜானகீம் ॥
 விமதிஷ்யாம்யஹ் ழக்ஷாந்஢ாரிஷ்யாம்யஹ் கிரிந் । ழர்ணீ ஢ாரிஷ்யாமி ஶ்லாபிஷ்யாமி ஶாகரான् ॥
 அஹ் யாஜநஸஹ்ஞாயா: புவிதா நாந் ஶஸ்ய: । ஶத் யாஜநஸஹ்ஞாயா: ஶத் ஶமதிஶ் ஹம் ॥
 பூதலே ஶாகரே வாஶபி ஶுலேபு ஶ வநேபு ஶ । பாதாலஶ்யாபி வா மஹ்யே ந மமாஶ்ஶிஶ்யதே கதி: ॥
 ஁ஸ்யேகௌத் த஢ா தந் வானரா வல஢்பரிதா: । ஁சுசுத்ர வஶந் தஸிந் ஹரிராஜஸ்ய ஶநிபூ ॥ १७ ॥

तल अप्पொழுது
 तदा अस्समयத்தில் புறப்
 படுமுன்
 हरिराजस्य வானரமன்னனது
 तस्मिन् அந்த
 सन्निधौ சன்னிதியில்
 बलदर्पिता: ஆற்றலில் செருக்
 குற்ற

सहसा உடனே
 हरिष्ये கொண்டுவரப்போக
 தேன்.
 इह இவ்விடத்திலேயே
 भवद्भि: உங்களால்
 स्थीयतां தாமதிக்கப்பட்டும்.
 श्रमेण மனவேதனயால்
 वेपमानां பதறிக்கொண்டிருக்
 சும்

वानरा: வானரர்கள்
 एकैकं च ஒவ்வொருவனும்
 इति பின்வரும்
 वचनं சொல்லை
 ऊचु: சொன்னார்கள்.
 अहं “நான்
 एक: ஒருவனே
 आहवे போரில்
 प्राप्तं வந்தெதிர்க்கும்
 रावणं ராவணனை
 वधिष्यामि கொல்லப்போகிறேன்.
 उन्मथ्य கொண்டுவிட்டு,
 तत: அதன்மேல்
 जनकात्मजां च ஜானகிதேவியை

जानकीं ஜானகிதேவியாரை
 पातालात् अपि பாதாளத்திலிருந்தும்
 एक: एव ஒருவனாகவே
 अथ இப்பொழுது
 आहरिष्यामि கொண்டுவந்து
 சேர்ப்பேன்.
 अहं நான்
 वृक्षान् மரங்களை
 विमथिष्यामि முறித்துத்தள்ளப்
 अहं நான் [போகிறேன்.
 गिरिन् மலைகளை
 दारिष्यामि பொடியாக்கப் போக
 தேன்.

धरणीं	பூமியை
दारयिष्यामि	பிளக்கப்போகிறேன்.
सागरान्	சமுத்திரங்களை
क्षोभयिष्यामि	கலக்கிவிடப்போகிறேன்.
अहं	நான்
योजनसंख्यायाः	ஒரு யோஜனை தூரம்
	அளவு
प्लविता	தாண்டிபவன்.
अत्र	இதில்
संशयः न	ஐயமில்லை.
अहं	நான்
शतं	நூறு
योजनसंख्यायाः	யோஜனையளவுக்கு
समधिकं	அவ்வளவு அதிகமான

शतं	நூறை
हि	தான் பெய்வென நாப்பிரசித்தம்.
मम	என்னுடைய
गतिः	சஞ்சாரமானது
भूतले	பூமியில்தானாகட்டும்
सागरे अपि वा	சமுத்திரத்தில் தானாகட்டும்
	தாண்டிபவனாகட்டும்
शैलेषु च	மலைகளில்தானாகட்டும்
वनेषु च	வனங்களில் தானாகட்டும்
पातालस्य	பாதாளத்தினது
मध्ये अपि वा	மத்தியப்பிரதேசத்தில் தானாகட்டும்
आच्छिद्यते	தடைபடுகிறது
न	இல்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11201



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1949

पट्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தி ஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

भूवल्यविज्ञानकारणकथनम्—புகோளத்தினறிவுக்கு காரணம் சொல்வது.

गतेषु वानरेन्द्रेषु रामः सुग्रीवमब्रवीत् । कथं भवान् विजानीते सर्वं वै मण्डलं भुवः ॥ १ ॥

वानरेन्द्रेषु	வானரோத்தமர்கள்
गतेषु	சென்றபின்
रामः	ஸ்ரீராமர்
सुग्रीवं	சுகிரீவனைப் பார்த்து
अब्रवीत्	பின்வருமாறு வினாவினார்.

भवान्	“நீ
भुवः	உலகினது
मण्डलं	அமைப்பு
सर्वं वै	முழுமையும்
कथं	எப்படி.
विजानीते	அறிந்திருக்கின்றனை.”

सुग्रीवस्तु ततो राममुवाच प्रणतात्मवान् । श्रूयतां सर्वमाख्यास्ये विस्तरं नरर्षभ ॥ २ ॥

सुग्रीवः	சுகிரீவன்
रामं तु	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
प्रणतात्मवान्	வணக்கத்தால் மனம் சிதறாதவனாகி
ततः	அதன்மேல்
उवाच	பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்.

नरर्षभ	“புருஷோத்தம !
विस्तरण	விஸ்தாரமாய்
सर्वं	எல்லாவற்றையும்
आख्यास्ये	சொல்லுகிறேன் ;
श्रूयताम्	செவிசாற்றப்படும்.

यदा तु दुन्दुभिं नाम दानवं महिषाकृतिम् । परिकलयते वाली मलयं प्रति पर्वतम् ॥
तदा विवेश महिषो मलयस्य गुहां प्रति ॥ ३ ॥

வாலி
யதா
மஹிஷாக்ர்தி
துந்துபி
நாம
தானவ்
மலய்
பவீத்
வாலீ
எப்பொழுது
எருமையுருவமெடுத்
தந்துபி [துவந்த
என்ற
அசுரனை
மலய
பர்வதத்தை

புரி
பரிகாலயதே து
நோக்கி
தூத்திக்கொண்டு
போனானே
அப்பொழுது
தந்துபி
மலயபர்வதத்தினது
குகைக்குள்
புகுந்துவிட்டான்.

विवेश वाली तत्रापि मलयं तज्जिघांसया ॥ ४ ॥

तत्र
वाली अपि
அப்பொழுது
வாலியும்

तज्जिघांसया
मलयं
विवेश
அவனை கொல்லவேண்
டுமெனாமவா வினா
மலயபர்வதத்தினுள்
புகுந்துவிட்டான்.

ततोऽहं तत्र निक्षिप्तो गुहाद्वारि विनीतवत् ॥ ५ ॥

तत्र
ततः
अहं
அவ்விடத்தில்
அப்பொழுது
நான்

गुहाद्वारि
विनीतवत्
निक्षिप्तः
குகையின் வாயிலில்
தனிமையில்
வைக்கப்பட்டேன்.

न च निष्क्रमते वाली तदा संवत्सरे गते ॥ ६ ॥

तदा
संवत्सरे
அப்பொழுது
ஒரு வருஷம்

गते च
वाली
निष्क्रमते न
ஆகியும்
வாலி
வெளியில் வரவில்லை.

ततः क्षतजवेगेन आपुपूरे तदा विलम् । तदहं विस्मितो दृष्ट्वा भ्रातृशोकविषादितः ॥
अथाहं गतबुद्धिस्तु सुव्यक्तं निहतो गुरुः ॥ ७ ॥

तदा
क्षतजवेगेन
विलं
आपुपूरे
अहं
तत्
दृष्ट्वा
ततः
विस्मितः
அப்பொழுது
ரத்தப்பிரவாகத்தால்
குகையானது
நிறைந்து விட்டது.
நான்
அதை
பார்த்து,
அதனால்
கலவரமடைந்தவனாய்

भ्रातृशोक-
विषादितः }
अथ
अहं
गुरुः
सुव्यक्तं
निहतः तु
गतबुद्धिः
தமயனது விசாரமா
கிய விஷம் தலைக்கே
றியவனாயினான்.
அப்பொழுது
நான்
தமயன்
நிச்சயமாய்
கொல்லப்பட்டா
னென்று
நிச்சயமாகொண்டு
விட்டேன்.

நிष्क्रमிதும்	வெளிவர
அகநுபவந்	முடியாதவனாய்
விநசிப்யதி	மாண்டுபோவான்
கூதா	என்று வைக்கப்
	பட்டது.

आगां	திரும்பிவந்தேன்.
सुमहत्	மிக பெரிய
राज्यं च	ராஜ்யமும்
तारथा	தாரையோடுகூடவும்,
रुमथा सह	ருமையோடுகூடவும்
प्राप्तम्	ஆடையப்பட்டது.

मिबै:	நண்பர்களோடு
सहित: च	கூடவே
वसामि	வஸித்துவந்தேன்.

தானவோத்தமனை
கொன்றுவிட்டு,
திருப்பிவந்தான்.

भययन्त्रितः ஆச்சுத்தால் கட்டுண்
 டவனாய்
अददाम् திருப்பிக்கொடுத்தேன்.

धावन्तं	ஓடும்
मां	என்னை
जिघांसुः	கொல்லுவதற்கெண்
	ணிய ஆவன்
क्रोधात्	கிணங்கொண்டு
परिकारयते	ஓட்டித் துரத்திக்
	கொண்டே வந்தான்.

ततोऽहं बालिना तेन सानुबन्धः प्रधावितः । नदींश्च विविधाः पश्यन् वनानि नगराणि च ॥

தத:	அப்பொழுது
சானுவந்:	மந்திரிமார்க்கோடு
அஹ்	நான் [இருக்க]
வिविधा:	பல
नदी: च	நதிகளையும்,

वनानि	வனங்களையும்,
नगराणि च	நகரங்களையும்,
पश्यन्	பார்க்கின்றவனாய்
तेन	அந்த
वालिना	வாலியால்
प्रभावितः	சூரத்தப்பட்டுடன்.

आदर्शतलसङ्काशा ततो वै पृथिवी मया । अलातचक्रप्रतिमा दृष्टा गोष्पदवत्तदा ॥ १५ ॥

தடா	அப்பொழுது
தவ:	அதனால்
பூமிவீ வை	பூமியானது
மயா	என்னால்
அலாதகக்-}	கொள்ளிவட்டம்போ
புரிமா }	ல் சுழன்றுகொண்
	டிருப்பதாய்,

आदर्शतलसङ्काशा कண்ணुडिये निक्किल्
 गोप्पडवत् माட்டுக்குलम्पडि
 ததாய் போல

पूर्वा दिशं ततो गत्वा पश्यामि विविधान् द्रुमान् । पर्वतांश्च नदी रम्याः सरांसि विविधानि च ॥

தத:	அப்பொழுது
पूर्वा	கிழக்கு
दिशं	திசையை
गत्वा	அடைந்து,
विविधान्	பலவித
द्रमान्	மரக்கோயும்,

பரீதானு வ	பார்வதங்கனையும்,
ரமயா:	ஆழகான
நதீ:	நதிகனையும்
வவவவவவ	பல
சரர்ர்ர்ர்	சூளங்கனையும்
பய்யாமி	பார்ந்திருக்கிறேன்.

उदयं तत्र पश्यामि पर्वतं धातुमण्डितम् । क्षीरोदं सागरं चापि नित्यमप्सरसालयम् ॥
परिकालयमानस्तु बालिनाऽभिद्रुतस्तदा ॥ १७ ॥

ததா	அப்பொழுது
வாலினா	வாழியினால்
பரிகாலயமான:	தூதர், உபபாட்டு
அமிதுத: து	பயந்தோடுகின்றவ
	இருக்கவே

உத்ய்	உத்ய
பவ்ந்த் வ	பாவதந்தையம்,
நில்ய்	எப்பொழுதும்
அபஸரஸாலய்	ஆஸ்ஸரஸ்களின்
	இருப்பிடமான
ஷ்ரோத்	சுத்திரோதமனும்
ஸாரத் அபி	கடலையும்
புஷ்யமி	பார்த்திருக்கிறேன்.

तत्र	ஆவ்விடக்கில்
धातुमण्डितं	தாதும்கள் திணைந்

पुनरावृत्य सहसा प्रस्थितोऽहं तदा विभो । पुनरावर्तमानस्तु वालिनाऽभिद्रुतो द्रुतम् ॥

வினா	பிரபுவே !
சஹா புனராவ்	கி.உ.ரெனக் கிராமம்
தடா து	அப்பவும்
வாலினா	வாஸியிலுல்

துன்	நெருக்கி
அபிதுத்:	தூரத்தப்பட்டவனாய்
புனராவதீமான:	திரும்பியவனாகவே
அஹ்	நான்
புரீயுத்:	சென்றேன்.

इदानीं मे स्मृतं राजन्यथा वाली हरीश्वरः । मतङ्गेन तदा शशो ह्यस्मिन्नाश्रममण्डले ॥

राजन्	“அரசே!	तदा	ஒருகாலத்தில்
हरीश्वरः	வானரமன்னனாகிய	मतङ्गेन	மதங்க முனிவரால்
वाली	‘வாலி	शशः	சபிக்கப்பட்டவனாயிரு
अस्मिन्	இந்த	यथा	என்பது [க்கின்றான்’.
आश्रममण्डले	ஆசிரமப்பிரதேசத்	इदानीं हि	இப்பொழுதுதான்
	தில்	मे	எனக்கு
		स्मृतम्	ஞாயகத்திற்குவந்தது.

प्रविशेद्यदि वै वाली सूर्याऽस्य शतथा भवेत् । तत्र वासः सुखोऽस्माकं निरुद्धिभ्यो भविष्यति ॥

वाली	“வாலி	अस्माकं	நமக்கு
प्रविशेत्	புகுகின்றான்	तत्र	அவ்விடத்தில்
यदि वै	என்றால்	वासः	வாசமானது
अस्य	இவனுது	निरुद्धिभः	அச்சமற்றதாகவும்
सूर्या	தலை	सुखः	சுகமாகவும்
शतथा	நூறு தண்டுகளாக	भविष्यति	இருக்கும்.’
भवेत्	பிறந்துபோகும்.		

ततः पर्वतमासाद्य ऋश्यमूकं नृपात्मज । न विवेश तदा वाली मतङ्गस्य भयात्तु सः ॥

नृपात्मज	“சக்கிரவர்த்தியின்	ततः तु	அதன்மேலும்
	திருமகனாரே!	सः	அந்த
तदा	அப்பொழுது	वाली	வாலி
ऋश्यमूकं	ரிச்யமூக	मतङ्गस्य	மதங்கமுனிவரிடத்தி
पर्वतं	பர்வதத்தை	भयात्	அச்சத்தால் [அள்ள
आसाद्य	அடைந்து,	न विवेश	புகவில்லை.

एवं मया तदा राजन् प्रत्यक्षमुपलक्षितम् । पृथिवीमण्डलं कृत्स्नं गुहामस्यागतस्ततः ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியே!	प्रत्यक्षं	கண்டாக
तदा	அப்பொழுது	उपक्षितं	பார்க்கப்பட்டது.
मया	என்னால்	ततः	அதன்மேல்
एवं	இப்படியாய்	अस्य	இதனுடைய
पृथिवीमण्डलं	பூப்பிரதேசம்	गुहां	குகைக்கு
कृत्स्नं	எல்லா மும்	आगतः	வந்தேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिराव्ये
किष्किन्धाकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11227

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1975



सतचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தியேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

पूर्वांतरपश्चिमदिग्भ्यो वानरसेना प्रत्यागमनम्—கிழக்கு, வடக்கு, மேற்கு
திக்குகளிலிருந்து வானரசேனையினர் திரும்பி வருவது.

दर्शनार्थं तु वैदेह्याः सर्वतः कपियूथपाः । व्यादिष्टाः कपिराजेन यथोक्तं जग्मुर्ञ्जसा ॥

कपिराजेन वानरमன்னனால்
व्यादिष्टाः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
டவர்களான
कपियूथपाः வானரத்தலைவர்கள்
यथोक्तं तु ஆக்ஞாபெற்றபடியே

सर्वतः எங்கும்
वैदेह्याः வைதேஹியாரை
दर्शनार्थं காணவேண்டி
अञ्जसा சிக்கிரமாக
जग्मुः சென்றார்கள்.

सरांसि सरितः कक्षानाकाशं नगराणि च । नदीदुर्गास्तथा शैलान् विचिन्वन्ति सप्तन्तः ॥

सरांसि பொய்கைகளிலும்,
सरितः நதிகளிலும், [ரினும்,
कक्षान् இருளடர்ந்த வனங்க-
आकाशं வெளிகளிலும்,
नगराणि च பட்டணங்களிலும்,

तथा அப்படியே
नदीदुर्गान् நதிகளால் புகழுடி-
शैलान् மலைகளிலும் [யாத
सप्तन्तः எங்கும்
विचिन्वन्ति தேடினார்கள்.

सुग्रीवेण समाख्यातान् सर्वे वानरपुङ्गवाः । प्रदेशान् प्रविचिन्वन्ति सशैलवनकाननान् ॥

वानरपुङ्गवाः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
सुग्रीवेण சுகரீவனால்
समाख्यातान् விஸ்தாரமாய் குறிப்
பிடப்பட்டவைகளுக்கும்

सशैलवनकाननान् { பர்வதங்கள் வனங்கள்
சோலைகள் உள்ளிட்
டவைகளுமான
प्रदेशान् பிரதேசங்களை
प्रविचिन्वन्ति தேடினார்கள்.

विचित्य दिवसं सर्वे सीताधिगमने धृताः । समायान्ति स्म मेदिन्यां निशाकालेषु वानराः ॥

वानराः வானரர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
सीताधिगमने சீதாதேனியை கண்டு
பிடிப்பதில்
धृताः ஊக்கமுடையவர்
களாய்

दिवसं பகலில்
मेदिन्यां பூமியில்
विचित्य தேடித்திரிந்து
निशाकालेषु இரவுகளில்
समायान्ति स्म ஓரடத்தில் கூடியிருப்
பார்கள்.

सर्वतुकामान् देशेषु वानराः सफलद्रुमान् । आसाद्य रजनीं शय्यां चक्रुः सर्वेष्वहस्सु ते ॥

ते அந்த
वानराः வானரர்கள்
सर्वेषु எல்லா
देशेषु தேசங்களிலும்
अहःसु ஒவ்வொரு தினங்க
ளிலும்

सर्वतुकामान् { எல்லா ருணக்ககளிலும்
வேண்டியவைகளை
யளிக்கவல்ல
सफलद्रुमान् பழங்கள் செறிந்த
रजनीं இரவில் [மரங்களை
आसाद्य அடைந்து
शय्यां चक्रुः உறங்கினார்கள்.

ததஃ: ப்ரதமம் க்ருதவா மாசே ப்ரஸ்வணாச்சலே । கபிராஜேன சங்மய நிராசா: கபியூதபா: ॥ ௬ ॥

கபியூதபா: வா னா த் தலைவர்கள்
தத் அந்த (அ: வர்கள்
புறப்பட்ட)

அஃ: தினத்தை
ப்ரதமம் முடிந்த கிணமாய்
கூதவா எண்ணிக்கொண்டு,

விசித்ய து திசம் பூர்வா யதோக்தா சசிவீ: சஹ ॥

மஹாவல: மகாபலசா லியாகிய
வினத: வினதன்
யதோக்தா குறிப்பிடப்பட்ட
பூர்வா கீழ்க்கு
திசம் நிக்கல்
விசித்ய தேடிவிட்டு.

உத்தரா து திசம் சர்வா விசித்ய ச மஹாகபி: ॥

ச: அந்த
மஹாகபி: பிராணித்தபெற்ற
வா னா னும்

வீர: குர னுமான்
சதவலி: து சதபலியும்
உத்தரா வடக்கு
திசம் கிக்கு

சுபேண: பத்ரிமாமாசா விசித்ய சஹ வானரீ: । சமேத்ய மாசே சம்பூர்ணே சுயீவசுபவக்ரமே ॥ ௭ ॥

சுபேண: என்னை
பத்ரிமா: பிக்கு
அசா: கித்தை
விசித்ய தேடிவிட்டு,
மாசே குறுபுகம்.

மாசே ஒரு மாதத்தில்
ப்ரஸ்வணாச்சலே பிரஸ்வணமலையில்
கபிராஜேன வானரராஜனோடு
சங்க்ய கடி,
நிராசா: ஆசையொழிந்தவர்கள்
ளானார்கள்.

அதஸ்தா வினத: சீதாமாஜகாம மஹாவல: ॥

சீதா: சீதாதேவியை
அதஸ்தா காணது,
சசிவீ: மந்திரிமார்களோடு
சஹ கூடவே
து அப்பொழுது
அஜகாம வந்துசேர்ந்தான்.

அகாத: சஹ சैन्यேன வீர: சதவலிஸ்ததா ॥

சர்வா எங்கும்
விசித்ய தேடிவிட்டு,
சैन्यேன சைன்யத்தோடு
சஹ கூடவே
ததா அப்பொழுது
அகாத: திரும்பிவந்து
சேர்ந்தான்.

தம் ப்ரஸ்வணபூஷ்யம் சமாசாந்யாபிவாந் ச । அசீனம் சஹ ராமேண சுயீவமிதமவூவந் ॥ ௧௦ ॥

ப்ரஸ்வணபூஷ்யம் { பிரஸ்வணத்தின்
காதுவரைப்பெற்றுக்
கிணமவானம்
ராமேண முடிபுகம்
சஹ இவன்
அசீனம் இத்திரிந்திரமலையு
சே அந்த

சுயீவம் சகீவனை
சமாசாந்ய கிட்டி,
அபிவாந் சேவித்துவிட்டு,
அதன் பின்னர்
இதம் பின்வருமாறு
அவூவந் தெரிவித்துக்கொண்
டார்கள்.

विचिताः पर्वताः सर्वे वनानि गहनानि च । निम्नगाः सागराश्चैव सर्वे जनपदास्तथा ॥

पर्वताः “பர்வதங்கள்
सर्वे எல்லாமும்,
वनानि வனங்களும்,
गहनानि குகைகளும்,
निम्नगाः நதிகளும்,

सागरा च சமுத்திரங்களும்
जनपदाः தேசங்கள்
सर्वे एव எல்லாமும்,
तथा च அப்படியே சர்வமும்
विचिताः தேடப்பட்டன.

गुहाश्च विचिताः सर्वास्त्वया याः परिकीर्तिताः । विचिताश्च महागुल्मा लताविततसंतताः ॥

त्वया “தேவரீரால்
याः எவைகள்
परिकीर्तिताः குறிப்பிட்டுச்சொல்ல
ப்பட்டனவோ அந்த
गुहाः च குகைகள்
सर्वाः எல்லாமும்

विचिताः தேடப்பட்டன.
लताविततसंतताः கொடிகள் படர்ந்து
மூடிக்கிடந்த
महागुल्माः च பெரும் புதர்களும்த
विचिताः தேடப்பட்டன.

गहनेषु च देशेषु दुर्गेषु विषमेषु च । सत्त्वान्यतिप्रमाणानि विचितानि हतानि च ॥ १३ ॥

गहनेषु “அடர்ந்த காடுகளி
देशेषु च தேசங்களிலும், [ஹம்,
दुर्गेषु च அகிழ் முதலிய புகழு
டியாத இடங்களிலும்,
विषमेषु च மேடுபள்ளங்களிலும்,

अतिप्रमाणानि மிகப் பெரிய
सत्त्वानि பிராணிகள்
विचितानि கவனித்து விசா
ரிக்கப்பட்டன.
हतानि துன்புறுத்தப்பட்டன.

ये चैव गहना देशा विचितास्ते पुनः पुनः

॥ १४ ॥

गहनाः “புகக் கஷ்டமாயிருத்
देशाः தேசங்கள் [கின்ற
ये च எவைகளோ

ते एव அவைகளும்
पुनः पुनः பெயர்ந்தும் பெயர்ந்த
विचिताः தேடப்பட்டன. [தும்

उदारसत्त्वाभिजनो महात्मा स मैथिलीं द्रक्ष्यति वानरेन्द्रः ।

दिशं तु यामेव गता तु सीता तां प्रस्थितो वायुसुतो हन्मान् ॥ १५ ॥

यां எந்த
दिशं திசை
सीता சீதாதேவியார்
गता तु அடைந்திருக்கிறாளோ
तां तु அதற்கே
प्रस्थितः சென்றிருக்கிறவரும்,
वायुसुतः வாயுபுகவானின் புதல்
வரும்,

उदारसत्त्वाभिजनः சிறந்த நற்குணபிறவி
யுற்றவரும்,
महात्मा மகாத்மாவும்,
वानरेन्द्रः வானரோத்தமரூ
सः அந்த [மாகிய
हन्मान् एव ஹனுமார் தான்
मैथिली சீதாதேவியாரை
द्रक्ष्यति காணப்பெறுவார்.”

इत्यर्थे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11242



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 1909

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தியேட்டாவது ஸர்க்கம் || ४८ ||

विन्ध्यगुहासु सीतान्वेषणम्—விந்தியமலைகுகைகளில் ஸீதையை தேவேறு.

सह ताराङ्गदाभ्यां तु स गत्वा हनुमान्कपिः । सुग्रीवेण यथोद्दिष्टं तं तं देशं प्रचक्रमे ॥१॥

ச: அந்த
கபி: வானானுகும்
ஹுமான் ஹனுமார்
தாராங்கடாப்யா து தாரனேடும் அங்கத
சஹ கூடவே [னேடும்
கடவா சென்று,

சுగிரீவேण சுக்ரீவனால்
யதோத்திரம் எப்படி குறிப்பிடப்
பட்டதோ அப்படியே
தெ த் தெ த்
தேசம் இடத்தில்
தேடித்திரந்தார்.

स तु दूष्पपागम्य सर्वैस्तैः कपिसत्तमैः । विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥
பவ் தாபாந் துர்ப்பாபாந் சரவ் தை: கபிசத்தமै: | விசினோதி ஸ்ம் விந்ந்யஸ்ய குஹாஸ்சு கஹநானி ச ||

ச: அவர்
கபிசத்தமै: வானரோத்தமர்
தை: அந்த [கநாகிய
சரவ் து எல்லோரோடும்
தூர் உபாபாபம் வெகுதூரம் சென்று
விந்ந்யஸ்ய விந்தியமலையினேறு
குஹ: ச குகைகளிலும்
கஹநானி ச அடர்ந்த காடுகளிலும்
நதீதுர்ப்பாந் நதிகளால் கடக்க

பவ் தாபாந் பர்வதங்களின்
சுக்ரங்களிலும்
சரவ் து பொய்கைகளிலும்
விபுலாந் பெரும்
துமான் மரங்களிலும்
விவிதாந் பல
வூஷபாந் ச மரக்காடுகளிலும்
கஹநாபாந் மரங்கள் செறிந்த
பவ் தாந் மலைகளிலும்
விசினோதி ஸ்ம் தேடினார்.

अन्वेषमाणास्ते सर्वे वानराः सर्वतो दिशम् । न सीतां ददृशुः सर्वे मैथिलीं जनकात्मजाम् ॥

வானரா: வானரர்களான
தெ அவர்கள்
சரவ் எல்லோரும்
சரவ்: எல்லா
திசை திச்கிலும்
சரவ் எல்லோருமாக

அந்வேபமாநா: தேடுகிறவர்களாய்
மேயிலி மிதிலை நகரில் ஆவிர
பலித்தவனும்
கனகாத்மஜா ஜனகரின் திருமகளு
சீதா தைவியை [மான்
ததூசு: ந காணவில்லை.

ते भक्षयन्तो मूलानि फलानि विविधानि च । अन्वेषमाणा दुर्धर्षा न्यवसंस्तत्र तत्र ह ॥

ச து தெசு துரந்வேபா குஹாகஹநவான்மஹான்
துர்ப்பா: எதற்குட்பாஸ்யாத
தெ அவர்கள்
விவிதானி மூலானி பல கிழங்குகளையும்
பலானி ச பழங்களையும்
பக்சயந்த: உணவாய்க்கொண்டு
தவ தவ ஹ அங்கங்கு எங்குபெ
அந்வேபமாநா: தேடுகிறவர்களாய்

|| ५ ||
ந்யவஸந் காலங்கழித்தார்கள்.
ச: தெசு: து அந்த பிரதேசமோ
குஹாகஹநவான் குகைகளும் அடர்ந்த
காடுகளும் நிறைந்த
மஹான் விஸ்தாரமாய் [தாய்
துரந்வேப: தேடுவது கஷ்டமா
யிருந்தது.

अरण्यानि अपि	காடுகளிலும்
विचित्र्य	தேடிவிட்டு,
भृशपीडिताः	மிகவும் மனக்கவலை
	புற்றவர்களாய்
अन्यं	மற்றொரு
दुराधर्षं	புக் கஷ்டமான
देशं च	தேசத்தையும்
अकुतोभयाः तु	எதற்கும் சலியாதவர்
	களாய்
तदा	அப்பொழுது
विविशुः	புகுந்தார்கள்.

நிஸ்தோயா:	ஐலமே இல்லாதவை
சரित:	நதிகள் [களாகிய
यल	எதிலிருக்கின் மனவோ
मूलं	கிழங்கு அது இது.
यल	எதில்
सुदुर्लभम्	கிடைப்பதரிதோ
	அது இது.

वनगोचराः	வனத்திலுச்சஞ்சரிக்கும்
ये	எவைகளோ அந்த
हस्तिनः च	யானைகளும்,
शार्ङ्गलाः च	புலிகளும்,
पक्षिणः अपि वा	பக்திகளும் கூட
न	இல்லை.

வலு:	கொடிகள்
ந	இல்லை.
வீர்ப்பு: அபி	பூண்டுகளும்கூட
ந	இல்லை.

स्निग्धपत्राः स्थले यत्र पद्मिन्यः फुल्लपङ्कजाः । प्रेक्षणीयाः सुगन्धाश्च भ्रमरैश्च विवर्जिताः ॥
कण्डुर्नाम महाभागः सत्यवादी तपोधनः । महर्षिः परमामर्षी नियमैर्दुष्पचर्षणः ॥ १२ ॥

யல	எந்த அந்த
स्थले	ஸ்தலத்தில்
स्निग्धपलाः	அழகிய இலைகளை யுடையவைகளும்,
फुलपङ्कजाः	{ மலர்ந்து விரிந்த தாம ரை புஷ்பங்களையு டையவைகளும்,
सुगन्धाः	நருமணம் கமழ்கின் றவைகளும்,
प्रेक्षणीयाः	கண்ணார்பார்க்கத் தக்கவைகளும்,
अमरैः विवर्जिताः च पश्चिन्यः च	{ வண்டுகளே யில்லாத வைகளுமான ஒடைகள் மட்டும் இருந்தன.

महाभागः	மகா புண்யாத்மாவும்,
तपोधनः	{ தவத்தையே தனிச் செல்வமாய்க்கொண் டவரும்,
सत्यवादी	பொய்யாமொழிய ரும்,
परमार्थी	விடா முயற்சியுடை யவரும்,
नियमैः	விருதங்களினால்
दुष्प्रवर्षणः	அணுகமுடியாதவ ரும்,
महर्षिः	முனிவர்பெருமானு
कण्डुः	கண்டு [மாகிய
नाम	என்று ஒருவர் இருந்தார்.

तस्य तस्मिन्वने पुत्रो बालः षोडशवार्षिकः । प्रनष्टो जीवितान्ताय क्रुद्धस्तत्र महामुनिः ॥

तस्मिन्	“அந்த
वने	வனத்தில்
तस्य	அவரது [வனம்
षोडशवार्षिकः	பதினாறுவயதுடைய-
बालः	இளமைப்பருவத்தி லிருந்தவனுமான
पुत्रः	புதல்வன்

जीवितान्ताय	வாழ்வுநாள் முடிவு காரணமாய்
प्रनष्टः	மாண்டான்.
तत्र	அவ்விடத்தில்
महामुनिः	முனிவர்பெருமான்
क्रुद्धः	சினங்கொண்டவர் ஆனார்.

तेन धर्मात्मना शप्तं कृत्स्नं तत्र महद्गनम् । अशरण्यं दुराधर्षं मृगपक्षिविवर्जितम् ॥ १४ ॥

तत्र	“அப்பொழுது
महत्	சிறந்த
वनं	வனம்
कृत्स्नं	முழுதாயும்
अशरण्यं	அசிக்க அனாதை மாயும்,

दुराधर्षं	அணுகமுடியாத தாயும்,
मृगपक्षि- विवर्जितं	{ மிருகங்கள், பகழிகள் இல்லாததாயும்,
धर्मात्मना	தர்மாத்மாவாகிய
तेन	அவரால்
असम्	சரிக்கப்பட்டது.”

तस्य ते काननान्तांश्च गिरीणां कन्दराणि च । प्रभवानि नदीनां च विचिन्वन्ति समाहिताः ॥

ते	அவர்கள்
समाहिताः	மிக ஊக்கமுடையவர்
तस्य	அந்த [களாய்
काननान्तान् च	காட்டுப்பிரதேசங்க கொண்டாவற்றிலும்

गिरीणां	மலைகளுடைய
कन्दराणि च	குகைகளிலும்,
नदीनां	நதிகளின்
प्रभवानि च	உற்பத்திஸ்தானங்க
विचिन्वन्ति	தேடினார்கள். [ளிலும்

तत्र चापि महात्मानो नापश्यञ्जनकात्मजाम् । हतारं रावणं चापि सुग्रीवप्रियकारिणः ॥

சுગ்ரீவ- } சுக்ரீவனிடத்தில் அதி
 ப்ரியகாரிண: } க பத்திமைகொண்ட
 महात्मानः } மகாத்தமாக்களாகும்
 அவர்கள்

तव अपि अल्वन्निदं तिलुम्

ते प्रविश्य तु तं भीमं लतागुल्मसमावृतम् । ददृशुः क्रूरकर्माणमसुरं सुरनिर्भयम् ॥ १७ ॥

தே } அவர்கள்
 லதாசுலும- } கொடிசுகளும் புதர்க
 சமாவுத } றும் நிறைந்த
 भीमं } பயங்கரமான
 तं तु } அதற்குள்ளும்
 प्रविश्य } நுழைந்து

तं दृष्ट्वा वानरा धोरं स्थितं शैलमिवापरम् ।

வானரா: } வானரர்கள்
 धोरं } பயங்கரமாய்
 अपरं } மற்றொரு
 शैल इव } மலையெனவே
 स्थितं } இருக்கும்
 तं } அவனை
 दृष्ट्वा } பார்த்து,

सोऽपि मारीचतनयः सद्यः प्राप्तानमन्यत ।

மாரீசனின் புதல்வ } அதுகிய
 मारीचतनयः } குகிய

सः अपि अवனும்
 सद्यः } ஏககாலத்தில்
 प्राप्तान् } கய்யில் சிக்கிக்கொண்
 டவர்களாய்

अमन्यत } எண்ணினான்.

सोऽपि तान्वानरान्सर्वांश्चष्टाः स्थैत्यब्रवीद्वली ।

வலி } பலசாலியாகிய
 सः अपि } அவனும்
 तान् } அந்த
 वानरान् } வானரர்களை [து
 सर्वान् } எல்லோரையும் பார்த்த-
 नष्टाः स्थ } 'நீங்கள் செத்தீர்கள்'
 इति } என்று

जनकात्मजां च ஜானகிதேவியையும்

हतारं திருடிச்சென்ற

रावणं अपि च ராவணனையும்

अपश्यन् न காணவில்லை.

सुरनिर्भयं தேவர்களுக்கும்

அஞ்சாத

क्रूरकर्माणं கொடிய செயலுற்ற

असुरं ஓர் அசுரனை

ददृशुः கண்டார்கள்.

गाढं परिहिताः सर्वे दृष्ट्वा तं पर्वतोपमम् ॥

சर्वே } எல்லோரும்
 तं } அவனை
 पर्वतोपमं } மலைக்குச் சமானமாய்
 இருப்பவனாக
 दृष्ट्वा } கவனித்து,
 गाढं } இறுக்கி
 परिहिताः } ஒருவனை ஒருவன் கட
 டிக்கொண்டார்கள்.

अथैनान् त्रासदीप्ताक्षान् समवेतानभिद्रवत् ॥

अथ } அதனால்
 त्रासदीप्ताक्षान् } பயத்தால் ஜ்வலிக்கும்
 கண்களையுடையவர்க
 ளாய்

समवेतान् ஒன்றுசேர்த்திருக்கும்

एतान् } இவர்களை

अभिद्रवत् } கிட்டி ஒடினான்.

अभ्यधावत संक्रुद्धो मुष्टिमुद्यम्य संहितम् ॥

அவ்வித் } சொன்னான்.
 संक्रुद्धः } மிகச் சினங்கொண்
 मुष्टिं } முஷ்டியை [டவனாய்
 संहितं } பொத்திக்கொண்டு
 उद्यम्य } உயர்த்துக்கிக்
 கொண்டி,
 अभ्यधावत } விரைந்தேடிவந்தான்

தமாபதன்த் சஹசா வாலிபுத்ரோ஽ஹஸ்ததா । ராவணோ஽யமதி ங்லா தலேநாபிஜயான ஹ ॥

ததா அப்பொழுது
வாலிபுத்ர: வாஸியில் புதல்வனான
அஹஸ்த: அங்கத்தன் [கிய
சஹசா சிறை
அபதன்த் எதிர்த்தோடிவரும்
த அங்கத்தன்

அய் 'இவன்'
ராவண: ராவணன்
இதி என்று
ங்லா எண்ணி,
தலே ஹ உள்ளங்கையினு
அபிஜயான அழைந்தான். [லேயே

ச வாலிபுத்ராபிஹதோ வத்ராஹ்ஸிணதமூதமந் । அஸுரோ஽ஹ்யபதமூ பரீஸ்த இவ பரீஸ்த: ॥22॥

வாலிபுத்ராபிஹத: வாஸியில் அங்கத்தன்
அஹ்யபதமூ அஹ்யபதமூ

ச: அங்க
அஸுர: அஸுரன்
வத்ராஹ்ஸிணத: வாஸியினு
ஹ்ஸிணத: அங்கத்தன்

தமூதமந் கக்கிக்கொண்டு
பரீஸ்த: அடிபெயர்த்த
பரீஸ்த: மலை
இவ என
மூபு பூமியில்
அஹ்யபத: விழுந்தான்.

தேஹி தஸிந்நிஹஸ்தாஸே வானரா ஜிதகாஸிந: । வ்யசிந்வந்யாஸஸ்தர சரீ தஹிரிஹரம் ॥

தஸிந் அவன்
நிஹஸ்தாஸே பாண்டிவிடவர்
தே அங்க
வானரா: வானரர்கள்
ஜிதகாஸிந: அபி வெற்றியில் செருக்க
சூற்றவர்களாகவே

தஸ அவிவிடத்தில்
தத் அங்க
கிரிஹரம் மலைக்குகையை
சரீ எங்கும்
ந்யாஸ: பெரும்பாலும்
வ்யசிந்வந் தேடினார்கள்.

விசிந் து தத: க்ருதா சரீ தே கானந் புந: । அந்யதேவாபரீ தாரீ விவிஸுரீகிரிஹரம் ॥23॥

தே அவர்கள்
சரீ து எல்லோருமே
கானந் காட்டை
புந: பிள்ளை
விசிந் க்ருதா தேடிவிட்டு
தத: அதன்மேல்

அந்யத் வேறு
அபரீ மற்றொரு
தாரீ பயங்கரமாயிருக்கிற
தான
கிரிஹரம் மலைக்குகையினு
விவிஸு: புகுந்தார்கள்.

தே விசிந் புந: சிவந்நா விநிஸ்யத சமாஸதா: । ஃகான்தே வ்ருஸமூலே து நிஸேதுந்நிமானஸா: ॥

தே அவர்கள்
புந: ஆன்னைமுறை
விசிந் தேடிவிட்டு,
விநிஸ்யத வெளியில் வந்தா.
சிவந்நா உடல் துவக்கிபற்ற
வர்களாய்

நிமானஸா: து எக்கம் பிடித்த மன
முற்றவர்களாய்
சமாஸதா: ஓரிடத்தில் கூடினவர்
ஃகான்தே எகாந்தமான [களாய்
வ்ருஸமூலே மரத்தினடியில்
நிஸேது: உட்கார்ந்தார்கள்.

இத்யாஸீ ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அஹ்ஸிணதாஸிந: அஹ்ஸிணதாஸிந: அஹ்ஸிணதாஸிந: ॥

அஹ்ஸிணதாஸிந: 11267



அஹ்ஸிணதாஸிந: அஹ்ஸிணதாஸிந: 2015

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்திலுன்பதாவது ஸர்க்கம் || ୪୨ ||

अङ्गदाज्ञया रजतपर्वतादिष्वन्वेषणम्—அங்கதனின் கட்டளையால்
ரஜதமலைமுதலியவற்றில் தேவேது.

अथाङ्गदस्तदा सर्वान्वानरानिदमब्रवीत् । परिश्रान्तो महाप्राज्ञः समाश्वास्य शनैर्वचः ॥१॥

तदा अप्पொழுது
परिश्रान्तः விடா முயற்சியுடைய
வனும்
महाप्राज्ञः பேரறிவாளனுமாகிய
अङ्गदः அங்கதன்
वानरान् வானரர்கள்

सर्वान् எல்லோரையும்
समाश्वास्य தேற்றாவுபடுத்தி,
इदं பின்வரும்
वचः மொழியை
शनैः अथ உள்ளங் குளிரும்வண்
ணமாகவே
अब्रवीत् மொழிந்தான்.

वनानि गिरयो नद्यो दुर्गाणि गहनानि च । दरीगिरिगुहाश्चैव विचितानि समन्ततः ॥२॥
तत्र तत्र सहास्राभिर्जानकी न च दृश्यते । तद्वा रक्षो हता येन सीता सुरसुतोपमा ॥३॥

अस्माभिः “ நம்மால்,
सह கூடவே
वनानि வனங்களும்
गिरयः மலைகளும்
नद्यः நதிகளும்
दुर्गाणि தூர்க்கங்களும்
गहनानि च குகைகளும்
दरीगिरिगुहाः } மலையருவிகளும் மலைக்
एव च } குகைகளும் ஆகிய
இவைகள்
तत्र तत्र அங்கங்கே
समन्ततः முற்றும்

वितितानि தேடப்பட்டன.
जानकी ஜானகிதேவியார்
दृश्यते न காணப்படவில்லை.
सुरसुतोपमा தெய்வப்பெண்ணை
விளங்கும்
सीता சீதாதேவியார்
येन எவனால்
हता திருடிப்போகப்பட்ட
तत् அந்த [எனோ
रक्षः वा அரக்கனும்
च அப்படியே
காணப்படவில்லை.

कालश्च नो महान्यातः सुग्रीवश्चोग्रशासनः । तस्माद्भवन्तः सहिता विचिन्वन्तु समन्ततः ॥

नः நமக்கு
कालः च தவணையாய் வரையப்
பட்டிருந்த காலமோ
महान् வெகுவாய்
यातः கடந்துவிட்டது.
सुग्रीवः च சுக்ரீவரோ

उग्रशासनः கொடிய தண்டனை வி
तस्मात् ஆகையால் [திக்கிறவர்.
भवन्तः நீங்கள்
सहिता ஒன் முகூடி
समन्ततः எங்கும்
विचिन्वन्तु தேடக்கடவீர்கள்.

विहाय तन्त्रीं शोकं च निद्रां चैव समुत्थिताम् । विचिनुध्वं यथा सीतां पश्यामो जनकात्मजाम् ॥

तन्त्रीं च மனக்கலைப்பையும்,
 शोकं च மனத்துயரத்தையும்,
 समुत्थितां இப்பொழுது உண்
 டாயிருக்கும்

निद्रां एव மன ஏக்கத்தையும்
 विहाय விட்டொழித்து,

अनिर्वेदं च दाक्ष्यं च मनसश्चापराजयम् । कार्यसिद्धिकराण्याहुस्तस्मादेतद्विवीक्ष्यहम् ॥६॥

अनिर्वेदं च மனந்தளராதிருத்த
 லையும்,

दाक्ष्यं च { இக்கட்டுகளிலேற்ற உ
 பாயங்கலையனுஷ்டிக்
 குந்தன்மையையும்,

मनसः மனதை
 अपराजयं च பீறிடாது அடக்கும்
 சக்தியையும்

जनकात्मजां ஜனகர் திருமகளாகிய
 सीतां சீதாதேவியை

यथा पश्यामः { எப்படிச்செய்தால்
 நாம் காணப்பெறலா
 மோ அப்படி

विचिनुध्वम् நீங்கள் தேடக்கட
 வீர்கள்.

कार्यसिद्धिकराणि காரியசித்தியை விளை
 விக்கின்றவைகளாய்
 आहुः பெரியோர்கள் சொல்
 வியிருக்கிறார்கள்.

तस्मात् ஆகையால்
 अहं நான்

एतत् இதை
 ब्रवीमि சொல்லுகிறேன்.

अद्यापि तद्वनं दुर्गं विचिन्वन्तु वनौकसः । खेदं त्यक्त्वा पुनः सर्वैर्नमेतद्विचीयताम् ॥७॥

अद्यापि இன்னும்
 वनौकसः வானமர்கள்
 तत् அந்த
 दुर्गं புகவரிய
 वनं வனத்தை
 विचिन्वन्तु தேடவேண்டும்.

अवश्यं क्रियमाणस्य दृश्यते कर्मणः फलम् । अलं निर्वेदमागम्य न हि नोन्मीलनं क्षमम् ॥

अवश्यं எந்த இக்கட்டு
 ஏற்படினும்

क्रियमाणस्य காரியத்தை விடாது
 செய்யப்படும்

कर्मणः ஒரு காரியத்தின்
 फलं பயன்

सुग्रीवः कोपनो राजा तीक्ष्णदण्डश्च वानरः । भेतव्यं तस्य सततं रामस्य च महात्मनः ॥

वानरः வானரனாகிய
 सुग्रीवः சகரீவ
 राजा மன்னர்
 कोपनः கோபிஷ்டன்.
 तीक्ष्णदण्डः கொடிய தண்டனை
 விதிக்கின்றவன்.

एतत् वनं இந்த வனமானது
 पुनः இன்னொருதரம்
 खेदं மனச்சோர்வை
 त्यक्त्वा விட்டொழித்து
 सर्वैः நாம் எல்லோராலும்
 विचीयताम् தேடப்படவேண்டும்.

दृश्यते காணப்படுகிறது.
 निर्वेदं மனத்தளர்ச்சியை
 आगम्य अलं அடைந்தது போதும்.
 नोन्मीलनं हि கண்களை மூடிக்கொள்
 ளாதலென்பதே

न क्षमम् தகாது.

सततं எப்பொழுதும்
 तस्य च அவனுக்கும்
 महात्मनः மகாத்மாவாகிய
 रामस्य च ராமருக்கும்
 भेतव्यम् பயப்படவேண்டியது

ततः समुत्थाय पुनर्वानरास्ते महाबलाः । विन्ध्यकाननसङ्कीर्णा विचेरुदक्षिणां दिशम् ॥

மகா பலசாலிகளான
தே அந்த
வானரா: வானரர்கள்,
புன: மீளவும்
தத: அவ்விடத்திலிருந்து

சமூதாய எழுந்து,
விந்நியகான- } வந்தியமலை காடுகள்
சங்கீர்ணா } நிறைந்த
தட்சிணா தெற்கு
திச: திக்கில்
விசே: தேடித்திரிந்தனார்கள்.

ते शारदाभ्रप्रतिमं श्रीमद्रजतपर्वतम् । शृङ्गवन्तं दरीमन्तमधिरूढं च वानराः ॥ १६ ॥
तत्र लोभ्रवनं रम्यं सप्तपर्णवनानि च । व्यचिन्वन्ते हरिवराः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥ १७ ॥

தே அந்த
வானரா: வானரர்கள்,
சாரதாப்ரபிரதிமம் சரத்காலமேகத்திற்
கொப்பானதும்,
சுரங்கவந்த கொடுமுடிசையுடையதும்,
தரிமந்த குகைகளுடையதும்,
சுரிமவ் அழகியதுமான
ரஜதபர்தம் ரஜதமலையென்பதில்
அதிரூட ஏறி,
ச வுதன்பின்னர்

சீதாதேவியை தரிசிக்
காங்க்ஷி: } கவண்டுமென்ற அ
வால்கொண்டிருந்த
தே அந்த
ஹரிவரா: வானரோத்தமர்கள்
தவ அவ்விடத்தில்
ரமய அழகிய
லோபவன் வெள்ளொலுத்தி
வனத்திலும்,
சப்தபர்ணவானி ச எழிலைப்பாலை வனங்க
வ்யசிவந் தேடினார்கள். [எனும்,

तस्याग्रमधिरूढास्ते श्रान्ता विपुलविक्रमाः । न पश्यन्ति स्म वैदेहीं रामस्य महिषीं प्रियाम् ॥

விபுலவிக்ரமா: அளவுகடந்த ஆண்
மைபுடைய
தே அவர்கள்
தச்ய அதன்
அம் உச்சியில்
அதிரூடா: ஏறினவர்களாய்

श्रान्ता: ஏக்கம்பிடித்தவர்க
ராமச்ய பூதீராமருடைய [ளாய்
பிரிய பிரிய
மஹிசீ மனைவியாகிய
வீதேஹீ ஜானகிதேவியாரை
பச்யந்தி ச ந காணவில்லை.

ते तु दृष्टिगतं कृत्वा तं शैलं बहुकन्दर्म् । अवारोहन्त हरयो वीक्षमाणास्ततस्ततः ॥ १९ ॥

தே அந்த
ஹய: வானரர்கள்,
பல குகைகளுற்ற
த அந்த
சைலம் பர்வதத்தை

தூஷ்டித க்ருவா நன்கு தேடிவிட்டு,
து இன்னும்
ததஸ்த: எங்கும்
வீக்ஷமாணா: தேடிப்பார்த்துக்
கொண்டு
அவாரோஹந்த இறங்கினார்கள்.

अवस्था ततो भूमिं श्रान्ता विगतचेतसः । स्थित्वा मुहूर्तं तत्राय वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥२०॥

ततः अवस्था
भूमिं अवस्था
तत्र
मुहूर्तं
विगतचेतसः

அவ்விடத்திலிருந்து
சமஸ்தமியில்
இறங்கி,
அங்கேயே
ஒரு முகூர்த்த காலம்
மனம்முந்தவர்களாய்

श्रान्ताः स्थित्वा
अथ
वृक्षमूलं
उपाश्रिताः

களைப்புற்றவர்களாய்
தங்கிவிட்டு,
அதன்பின்னர்
ஒர் மரத்தடியை
அடைந்தார்கள்.

ते मुहूर्तं समाश्वस्ताः किञ्चिद्भ्रमपरिश्रमाः । पुनरेवोद्यताः कृत्स्नां मार्गितुं दक्षिणां दिशम् ॥

ते
मुहूर्तं
समाश्वस्ताः
किञ्चित्
भ्रमपरिश्रमाः

அவர்கள்
ஒரு முகூர்த்தகாலம்
இளைப்பாறினவர்
சிறிது [களாய்]
சிரமம் தீர்த்தவர்

களாய்

दक्षिणां दिशं
कृत्स्नां एव
पुनः
मार्गितुं
उद्यताः

தென்
திக்கை
முழுவதையுமே
இன்னும்
தேடுவதற்கு
சொழ்ந்திருக்கள்.

हनुमत्प्रमुखास्ते तु प्रस्थिताः पृवर्गर्षभाः । विन्ध्यमेवादितस्तावद्विचेरुस्ते ततस्ततः ॥२२॥

ते
हनुमत्प्रमुखाः
पृवर्गर्षभाः
तु
आदितः

அந்த
ஹனுமாரைத் தலை
மையாகவுடைய
வானரோத்தமர்கள்
அப்பொழுது
முதலில்

विन्ध्यं प्रस्थिताः
ते
ततस्ततः
तावत् एव
विचेरुः

விந்தியமலைக்கு
புறப்பட்டுச் சென்
அவர்கள் [றார்கள் ;
எங்கும்
ஒன்றையும் விடாது
தேடித்திரிந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11289

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2037



पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

ऋक्षविलप्रवेशः स्वयंप्रभादर्शनं च—ரிக்ஷபிலத்தில் பிரவேசிப்பதும்,
ஸ்வயம்பிரபையை காண்பதும்.

सह ताराङ्गदाभ्यां तु सङ्गम्य हनुमान्कपिः । विचिनोति स्म विन्ध्यस्य गुहाश्च गहनानि च ॥
सिंहशार्दूलजुष्टेषु शिलाश्च सरितस्तथा । विषमेषु नगेन्द्रस्य महाप्रसवणेषु च ॥ २ ॥

कपिः
हनुमान्
ताराङ्गदाभ्यां
सह तु

வானரராகும்
ஹனுமர்,
தாரன் அங்கதன்
இவர்களோடு
கூடவே

सङ्गम्य
विन्ध्यस्य
गुहाः च
गहनानि च
शिलाः च

சென்று,
விந்திய பர்வதத்தினு
குகைகளிலும் [டைய
காடுகளிலும்
பாறைகளிலும்

ததா	அப்படியே
सरितः	நதிகளிலும்
नगेन्द्रस्य	சிறந்த மலையினது
सिंहशार्दूलजुष्टेषु	சிங்கங்கள் புலிகள் வசிக்கப்பெற்ற

विषमेषु	புகழுடியாப் பிரதே சங்களிலும்
महाप्रसवणेषु च	பெரும் மலையருவிக ளிலும்
विचिनोति स्म	தேடினார்.

आसेदुस्तस्य शैलस्य कोटिं दक्षिणपश्चिमाम् । तेषां तत्रैव वसतां स कालोऽप्यत्यवर्तत ॥

तस्य	அந்த
शैलस्य	மலையினுடைய
दक्षिणपश्चिमां	தென்மேற்கு
कोटिं	சிகரத்தை
आसेदुः	அடைந்தார்கள்.

तत्र एव	அவ்விடத்திலேயே
वसतां	காலங்கழிக்கும்
तेषां	அவர்களுக்கு
सः	அந்த
कालः अपि	தவணைக்காலமும்
अत्यवर्तत	கழிந்து விட்டது.

॥ ४ ॥

स हि देशो दुरन्वेषो गुहागहनवान्महान्	
हि	ஏனென்றால்
सः	அந்த
देशः	இடமானது

दुरन्वेषः	தேடக்கஷ்டமானது.
गुहागहनवान्	குகைகளும் காடுகளு மடர்ந்தது.
महान्	மிகப்பெரியது.

तत्र वायुसुतः सर्वं विचिनोति स्म पर्वतम् । परस्परेण हनुमानन्योन्यस्याविदूरतः ॥ ५ ॥

तत्र	அப்பொழுது
वायुसुतः	வாயுவின் புதல்வ
हनुमान्	ஹனுமார் [ராகிய
पर्वतं	மலை

सर्वं	எல்லாவற்றையும்
परस्परेण अन्योन्यस्य	ஒருவரைவிட்டொரு
अविदूरतः	பிரியாதபடி. [வர்
विचिनोति स्म	தேடினார்.

गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव सुषेणो जाम्बवान्नलः ॥६॥
अङ्गदो युवराजश्च तारश्च वनगोचरः । गिरिजालावृतान्देशान्मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् ॥
विचिन्वन्तस्ततस्तत्र ददृशुर्विवृतं बिलम् ॥ ७ ॥

गजः	கஜனும்,
गवाक्षः	கவாசுஷ்ணும்,
गवयः	கவயனும்,
शरभः	சரபனும்,
गन्धमादनः	கந்தமாதனனும்,
मैन्द्रः च	மைந்தனும்,
द्विविदः च	துவிவிதனும்,
सुषेणः एव	சுசேஷணனும்,
जाम्बवान्	ஜாம்பவானும்,
नलः	நளனும்,
युवराजः	யுவராஜனாகிய
अङ्गदः च	அங்கதனும்

वनगोचरः	வானரனாகிய
तारः च	தாரனும்,
गिरिजालावृतान्	மலைத்தொடர்கள் நிறைந்த
देशान्	தேசங்களிலும்
मार्गित्वा	தேடி,
दक्षिणां दिशं	தென் திசையில்
तत्र ततः	எல்லாவிடங்களிலும்
विचिन्वन्तः	தேடுகின்றவர்களாய்
विवृतं	வாய்த்திறந்திருந்த
बिलं	ஓர் குகையை
ददृशुः	கண்ணுற்றனர்.

दुर्गमृक्षविलं नाम दानवेनाभिरक्षितम् । क्षुत्पिपासापरीतास्तु श्रान्ताश्च सलिलार्थिनः ॥
अवकीर्णं लतादृशैर्ददृशुस्ते महाविलम् ॥ ८ ॥

क्षுதிபாஸாபரிதா: பசியும் தாகமும்
தே அவர்கள் [கொண்ட
श्रान्ता: च களைப்புற்று
सलिलार्थिनः தாகவிடாய் கொண்ட
வர்களாய்
तु அப்பொழுது
दुरं புகழுடியாது,
दानवेन அசுரனால்

अभिरक्षितं பாதுகாக்கப்பட்ட
मृक्षविलं ரிசுஷ்பிலம்
नाम என்ற
महाविलं பெரிய குகையை
लतादृशैः கொடிகளாலும் மரங்
களாலும்
अवकीर्णं நிறைந்ததாய்
ददृशुः கண்டார்கள்.

ततः क्रौञ्चाश्च हंसाश्च सारसाश्चापि निष्क्रमन् । जलाद्राश्वक्रवाकाश्च रक्ताङ्गाः पद्मरेणुभिः ॥

ततः பிறகு
पद्मरेणुभिः தாமரைத்தாதுக்க
ளால்
रक्ताङ्गाः சிவந்த உடலுடைய
क्रौञ्चाः च கிரௌஞ்சபக்ஷிகளும்,

हंसाः च அன்னங்களும்,
सारसाः च अपि ஸாரஸங்களும்,
चक्रवाकाः च சக்கிரவாகங்களும்,
जलाद्राः ஜலத்தால் நனைந்தவை
निष्क्रमन् வெளிவந்தன. [களாய்

ततस्तद्वிலमासाद्य सुगन्धि दुरतिक्रमम् । विस्मयव्यग्रमनसो बभूवुर्वानरर्षभाः ॥ १० ॥

वानरर्षभाः வானரோத்தமர்கள்
तत् அந்த
विलं குகையை
दुरतिक्रमं புகக் கஷ்டமான
தாகவும்,

सुगन्धि நருமணம் கமழ்கின்ற
आसाद्य கண்டு, [தாகவும்
ततः அதனால்
विस्मयव्यग्रमनसः ஆச்சரியத்திலீடுபட்ட
மனத்தினர்களாய்
बभूवुः ஆனார்கள்.

संजातपरिशङ्कास्ते तद्विलं प्लवगोत्तमाः । अभ्यपचन्मसंहृष्टास्तेजोवन्तो महाबलाः ॥ ११ ॥
नानासत्त्वसमाकीर्णं दैत्येन्द्रनिलयोपमम् । दुर्दर्शमतिघोरं च दुर्विगाहं च सर्वशः ॥ १२ ॥

ते அந்த
तेजोवन्तः தேஜஸ்விகளும்
महाबलाः மகா ஆற்றலுடைய
வர்களுமான
प्लवगोत्तमाः வானரோத்தமர்கள்
नानासत्त्वसमाकीर्णं பலவகை உயிர்க்கூட்
டங்கள் நிறைந்ததும்
दैत्येन्द्रनिलयोपमं அசுரனது மாளிகை
போன்றதும்
दुर्दर्शं கண்கொண்டு பார்க்க
கஷ்டமானது

अतिघोरं च மிக அச்சத்தைத்
தருவதும்
सर्वशः எவ்வாற்றாலும்
दुर्विगाहं च உட்புக முடியாதது
तत् அந்த [மான
विलं பிலத்தை
संजातपरिशङ्काः கலவரம் கொண்டவர்
களாய்
असंहृष्टाः உதஸாகம் குன்றிய
வர்களாய்
अभ्यपचन् அடைந்தார்கள்.

ततः पर्वतकूटो हनुमान्पवनात्मजः । अब्रवीद्वानरान्सर्वान्कान्तरवनकोविदः ॥ १३ ॥

ततः ஆவ்விடத்தில்
 पर्वतकूटोः பர்வத சிகரத்தை
 நிகர்த்தவரும்
 पवनात्मजः வாயு குமாரரும்
 குகைகளையும் வனங்க
 லையும் நனகறிந்தவ
 कान्तरवनकोविदः { ருமாகிய

हनुमान् ஹனுமார்
 वानरान् வானரர்கள்
 सर्वान् எல்லோரையும்
 பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறு
 சொன்னார்.

गिरिजालावृतान्देशान्मार्गित्वा दक्षिणां दिशम् । वयं सर्वे परिश्रान्ता न च पश्याम मैथिलीम् ॥

दक्षिणां “தென்
 दिशं திசுக்கல்
 गिरिजालावृतान् மலைத்தொடர்கள்
 देशान् இடங்களை [நிறைந்த
 मार्गित्वा தேடிவிட்டு,
 वयं நாம்

सर्वे எல்லோரும்
 परिश्रान्ताः களைப்படைந்துவிட்.
 च ஆயினும் [டோம்.
 मैथिलीं ஜானகிதேவியாரை
 पश्याम न நாம் காணப்பெற
 வில்லை.

अस्माच्चापि विलादंसाः क्रौञ्चाश्च सह सारसैः । जलाद्राथक्रवाकाश्च निष्पतन्ति स्म सर्वशः ॥

अस्तात् “இந்த
 विलात् अपि மலைத்திலிருந்தோ
 सारसैः सह च ஸாரஸங்களோடு
 கூடவே
 सर्वशः நாற்புறத்தினின்றும்

जलाद्राः ஜலத்தால் நனைந்த
 हंसाः ஹம்ஸங்களும்
 क्रौञ्चाः च கிரௌஞ்சங்களும்
 चक्रवाकाः च சக்கிரவாகங்களும்
 निष्पतन्ति स्म வெளியில்வருகின்றன.

नूनं सलिलवानत्र कूपो वा यदि वा हृदः । तथा चेमे विलद्वारे स्निग्धास्तिष्ठन्ति पादपाः ॥

अत्र இதில்
 सलिलवान् நீருள்ள
 कूपः वा ஒரு கிணரோ
 यदि वा ஆல்லது
 हृदः ஒரு மட்டுவோ இருக்
 கிறது.

नूनं நிச்சயம்.
 तथा च ஆதலால்தான்
 विलद्वारे மிலத்தின் வாயிலில்
 इमेपादपाः இந்த விருகுகள்கள்
 स्निग्धाः செழித்தவைகளாய்
 तिष्ठन्ति இருக்கின்றன.

इत्युक्त्वा तद्विलं सर्वं विविशुस्तिमिरावृतम् । अचन्द्रसूर्य हरयो ददृशु रोमहर्षणम् ॥ १७ ॥

हरयः வானரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 इति மேற்சொல்லியதை
 उक्त्वा ஆலோசித்து,
 तत् அந்த
 विलं மிலத்தினுள்

विविशुः புகுந்தார்கள்.
 रोमहर्षणं மயிர்கூச்செறியும்படி
 பயந்தருவதாய்
 अचन्द्रसूर्यं சந்திரசூரியர்களில்
 லாது
 तिमिरावृतं இருளுடர்ந்ததாய்
 ददृशुः கவனித்தார்கள்.

निशाम्य तस्मात्सिंहांश्च व्याघ्रांश्च मृगपक्षिणः । प्रविष्टा हरिशार्दूलं बिलं तिमिरसंवृतम् ॥

तस्मात् अஹ்விடத்திலிருந்து
हरिशार्दूलः வானரோத்தமர்கள்
सिंहान् சிங்கங்களுையும்
व्याघ्रान् புலிகளையும்
मृगपक्षिणः च மிருகங்களையும் பக்தி
களையும்

निशाम्य பார்த்துக்கொண்டே,
तिमिरसंवृतं இருள்மூடிய
बिलं பிலத்தினுள்
प्रविष्टा: சென்றார்கள்.

न तेषां सज्जते चक्षुर्न तेजो न पराक्रमः । वायोऽरि गतिस्तेषां दृष्टिस्तमसि वर्तते ॥१९॥

तेषां அவர்களுக்கு
चक्षुः கண்பார்வையானது
सज्जते न தடைபடவில்லை.
तेजः ஒளியும்
न தடைபடவில்லை.
पराक्रमः ஆண்மையும்
न தடைபடவில்லை.

तेषां அவர்களுடைய
गतिः சுஞ்சாரமோ
वायो: வாயுவினது
इव போலிருந்தது.
तमसि இருளில்
दृष्टि: கட்புலனுக்கு வெ
ளிச்சமானது
वर्तते இருக்கிறது.

ते प्रविष्टास्तु वेगेन तद्विलं कपिकुञ्जराः । प्रकाशमभिरामं च ददृशुर्दृशुस्तमम् ॥२०॥

ते அந்த
कपिकुञ्जराः வானரோத்தமர்கள்
वेगेन तु தைரியத்தோடேயே
तत् அந்த
बिलं பிலத்தினுள்
प्रविष्टा: சென்றவர்களாய்

देशं ஓரிடத்தை
उत्तमं சிறந்ததாய்
प्रकाशं வெளிச்சமாயிருப்ப
தாய்
अभिरामं च அழகாயிருப்பதாயும்
ददृशुः பார்த்தார்கள்.

ततस्तस्मिन्बिले दुर्गे नानापादपसंकुले । अन्योन्यं संपरिष्वज्य जमुयोजनमन्तरम् ॥२१॥

ततः அதற்கப்பால்
नानापादपसंकुले பலவகை மரங்கள்
நிறைந்த
दुर्गे புகுவது கஷ்டமா
யிருந்த
तस्मिन् அந்த

बिले பிலத்தில்
योजनं अन्तरं எட்டுமைல் தூரம்
अन्योन्यं ஒருவரை ஒருவர்
संपरिष्वज्य இறுகக் கட்டிக்
கொண்டு,
जमुः சென்றார்கள்.

ते नष्टसंज्ञास्तृषिताः संभ्रान्ताः सलिलार्थिनः । परिपेतुर्बिले तस्मिन् कञ्चित्कालमतन्द्रिताः ॥

ते அவர்கள்
नष्टसंज्ञा: அறிவிழந்து
तृषिता: தாகமுற்று
संभ्रान्ता: கலவரப்பட்டு
सलिलार्थिनः தீர்த்தத்தை வேண்டி-
யவர்களாய்

कञ्चित् சிறிது
कालं காலம்
अतन्द्रिता: வேண்டிய முயர்ச்சி
तस्मिन् அந்த [கொண்டு]
बिले பிலத்தில்
परिपेतुः சென்றார்கள்.

ते कृशा दीनवदनाः परिश्रान्ताः पुवङ्गवाः । आलोकं ददृशुर्वीरा निराशा जीविते तदा ॥

கூசா: துவண்டு
 दीनवदनाः முகம்வாடி
 तदा அப்பொழுது
 जीविते உயிரில்
 निराशा: ஆசையை ஒழித்து

परिश्रान्ताः களைப்படைந்திருந்த
 ते அந்த
 पुवङ्गवाः: வீரா: வானரவீரர்கள்
 आलोकं ஓர் ஒளியை
 ददृशु: கண்டார்கள்.

ततस्तं देशमागम्य सौम्यं वितिमिरं वनम् । ददृशुः काञ्चनान्वृक्षान्दीप्तवैश्वानरप्रभान् ॥
 सालांस्तालांश्च पुन्नागान्ककुभान्वञ्जुलान्धवान् । चम्पकान्नागवृक्षांश्च कर्णिकारांश्च पुष्पितान् ॥
 स्तवकैः काञ्चनैश्चित्रै रक्तैः किसलयैस्तथा । आपीडैश्च लताभिश्च हेमाभरणभूषितान् ॥
 तस्नादित्यसङ्काशान्वैडूर्यमयवेदिकान् । विभ्राजमानान्वपुषा पादपांश्च हिरण्मयान् ॥
 नीलवैडूर्यवर्णाश्च पद्मिनीः पतगावृताः । महद्भिः काञ्चनैः पद्मैर्वृता बालार्कसंनिभैः ॥२८॥

ततः அப்பொழுது
 तं அந்த
 सौम्यं அழகியதும்
 वितिमिरं இருள் மற துமான
 वनं வன
 देशं பிரதேசத்தை
 आगम्य அடைந்து
 दीप्तवैश्वानरप्रभान् ஜவடீக்கும் அக்னி
 काञ्चनान् பொன்
 वृक्षान् மரங்களையும்,
 सालान् ஆச்சா மரங்களையும்,
 तालान् च பனை மரங்களையும்,
 पुन्नागान् புன்னை மரங்களையும்,
 ककुभान् மருது மரங்களையும்,
 वञ्जुलान् மகிழ்மரங்களையும்,
 धवान् தாமரங்களையும்,
 चम्पकान् சம்பகமரங்களையும்,
 नागवृक्षान् च செருநாகமரங்களையும்,
 पुष्पितान् பூக்க
 कर्णिकारान् च சரக்கொன்றைமரங்க
 चित्रैः அழகிய [னையும்,
 काञ्चनैः பொன்
 स्तवकैः பூங்கொத்துக்களா
 रक्तैः செவ்விய [லும்,
 किसलयैः तथा தவிர்க்களாலும்,
 आपीडैः च மலைகளாலும்,

लताभिः च கொடிகளாலும்
 वपुषा ஒளிகொண்டு
 विभ्राजमानान् பிரகாசிக்கின்றவைகள
 हेमाभरण- } பொன்னொபரணங்கள்
 भूषितान् } பூண்டவைகளும்,
 तस्नादित्य- } உதய சூரியனை
 सङ्काशान् } நிகர்த்தவைகளும்
 वैडूर्यमय- } வைடூர்யரத்தமயமா
 वेदिकान् } மான மேடைகளுற்
 हिरण्मयान् காஞ்சன
 पादपान् च மரங்களையும்
 बालार्कसंनिभैः பாலசூரியனை நிகர்த்த
 काञ्चनैः பொன்மயமான
 महद्भिः நலமிக்க
 पद्मैः நளினங்களால்
 वृता: நிறையப்பெற்றவை
 नीलवैडूर्य- } இந் திரிலம் வைடூர்
 वर्णाः च } யம் இவைகள் காந்தி
 पतगावृता: புள்ளினங்கள் பொலி
 पद्मिनी: ந்தவைகளுமான
 ददृशु: தாமரையோடைக
 कण्ठाः னையும்

जातरूपमयैर्मत्स्यैर्महद्भिश्च सकच्छपैः । नलिनीस्तत्र ददृशुः प्रसन्नसलिलायुताः ॥ २९ ॥

तत्र अक्विடத்தில்
 सकच्छपैः ஆமைகளோடு கூடிய
 வைகளுந்
 जातरूपमयैः च பொன் மயமானவை
 களும; ன

महद्भिः பெரிய
 मत्स्यैः மீன்களால்
 प्रसन्नसलिलायुताः மாசற்ற நீரையுடைய
 नलिनीः தாமரையோடைகளை
 ददृशुः கண்டார்கள்.

काञ्चनानि विमानानि राजतानि तथैव च । तपनीयगवाक्षाणि मुक्ताजालावृतानि च ॥
 हैमराजतभौमानि वैदूर्यमणिमन्ति च । ददृशुस्तत्र हरयो गृहमुख्यानि सर्वशः ॥ ३१ ॥

हरयः வானர்கள்
 तत्र अक्विடத்தில்
 सर्वशः எங்கும்
 काञ्चनानि பொன்மயமானவை
 களுந்
 तथा एव அப்படியேதான்
 राजतानि வெள்ளிமயமானவை
 களுந்
 तपनीय- } பொண்ணுற் செய்த
 गवाक्षाणि } பல கணிகளையுடைய
 வைகளுந்,

मुक्ताजालावृतानि च { முத்துவடங்கள்
 தொங்கவிடப்பட்ட
 வைகளுமான
 विमानानि च விமானங்களையும்
 हैमराजत- } தங்கத்தாலும் வெள்
 भौमानि } ளியாலுமான மாளிகை
 களின் அடுக்குள்ள
 வைகளுந்
 वैदूर्यमणिमन्ति வைடூரக்கற்படுத்தப்
 பட்டவைகளுமான
 गृहमुख्यानि च சிறந்த மாளிகைகளை
 ददृशुः கண்டார்கள். [யும்]

पुष्पितान्फलिनो वृक्षान्प्रवालमणिसंनिभान् । काञ्चनभ्रमरांश्चैव वधूनि च समन्ततः॥३२॥
 मणिकाञ्चनचित्राणि शयनान्यासनानि च । महार्हाणि च यानानि ददृशुस्ते समन्ततः॥
 हैमराजतकांस्यानां भाजनानां च सञ्चयान् । अगरूणां च दिव्यानां चन्दनानां च सञ्चयान्॥
 शुचीन्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । महार्हाणि च पानानि मधूनि रसवन्ति च॥
 दिव्यानामम्बराणां च महार्हाणां च सञ्चयान् । कम्बलानां च चित्राणाम्जिनानां च सञ्चयान्॥

समन्ततः எல்லா விடங்களிலும்
 ते ஆவர்கள்
 पुष्पितान् நன்கு பூத்தவைகளும்
 फलिनः பழங்களைத் தருகின்ற
 வைகளும்

प्रवालमणि- } பவழம் மாணிக்கம் இ
 सन्निभान् } வைகளை நிகர்த்தவை
 களும; ன
 वृक्षान् च விருகுகளையும்
 काञ्चनभ्रमरान् एव பொன் வண்டுகளையும்
 वधूनि च சிறு பெண்களையும்
 (ஆர்வர்கள்)

समन्ततः	எந்நாள்
मणिकाञ्चन- चिताणि	மாணிகவிழைத்த பொன்னுலாந பல வகையான
शयनानि च	படுக்கைகளையும்
आसनानि	ஆசனங்களையும்
महाहाणि	மிக விலையுயர்ந்த
यनानि च	வாகனங்களையும்
हैमराजतकास्यानां	பொன்னுலும் வெள் ளரியாலும் வெண்க லத்தினுலுமான
भाजनानां	பாத்திரங்களுடைய
सख्यान् च	குறியல்களையும்
अगस्यां च	அகில்களுடையவும்
विद्यानां	தீவியமமான
चन्दनानां	சந்தனங்களுடைய
सख्यान् च	குறியல்களையும்
शुचीनि	பரிசுத்தமானவை களும்

अभ्यवहायाणि	உணவுக்கு யோக்ய மான
मूलानि च	கிழங்குகளையும்
फलानि च	பழங்களையும்
महाहाणि	சிறந்த
पानानि च	பானங்களையும்
रसवन्ति	இனிய
मधूनि च	தேன்களையும்
दिव्यानां	தீவ்யமான
महाहाणां च	மிக விலையுயர்ந்த
अम्बराणां	ஆடைகளின்
सख्यान् च	குறியல்களையும்,
चिताणां	அழகிய
कम्बलानां च	கம்பளங்களுடைய வும்
अजिनानां	தோல்களுடையவும்
सख्यान्	குறியல்களையும்
ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

तत्र तत्र च विन्यस्तान्दीप्तान्वैश्वानरोपमान् । ददृशुर्वानराः शुभ्राज्जातरूपस्य सख्यान् ॥

वानराः	வானரர்கள்
तत्र तत्र च	அங்கங்கே
विन्यस्तान्	வைக்கப்பட்டிருக்கும்
वैश्वानरोपमान्	அக்னியை நிகர்த்து
दीप्तान्	அவகிக்கிறதவை களும்.

शुभ्रान्	சுத்தமானவைகளு மான
जातरूपस्य	பொன்கட்டிக்
सख्यान्	குறியல்களை
ददृशुः	கண்டார்கள்.

तत्र तत्र विचिन्वन्तो बिले तस्मिन्महाबलाः । ददृशुर्वानराः शूराः स्त्रियं काञ्चिददूरतः ॥

तत्र तत्र	அங்கங்கு
तस्मिन्	அந்த
बिले	பிணத்தில் [வார்களும்.
विचिन्वन्तः	தேடிக்கொண்டிருந்த-
महाबलाः	அவ்வுகடந்த ஆற்ற லுடையவர்கள்.

शूराः	ஆரர்களுமான
वानराः	வானரர்கள்.
अदूरतः	சமீபத்தில்
काञ्चिन्	எதோ ஒரு
स्त्रियं	ஸ்திரிய
ददृशुः	கண்டார்கள்.

तां दृष्ट्वा हरयस्तत्र चीरकृष्णाजिनाम्बराम् । तापसीं नियताहारां ज्वलन्तीमिव तेजसा ॥
विस्मिता हरयस्तत्र व्यवातिष्ठन्त सर्वशः ॥ ४० ॥

தல் அஷ்விடத்தில்
ஹரய: வானரர்கள்
ता आवे
चीरकृष्णाजिनाम्बरां { மரவுரினையும் மான்
தோலையுமுடிக்தவ
ளாய்
तापसी துறவியாய்
नियताहारां உணவைச் சுருக்கி
तेजसा ஒளியால்

ज्वलन्ती इव எரிக்கின்றவள் போலி
दृष्ट्वा கண்டு, [ருக்கிறவளாய்
तल அப்பொழுது
हरय: வானரர்கள்
सर्वशः எல்லோருமே
विस्मिता: ஆச்சர்யமடைந்தவர்கள்
व्यवातिष्ठन्त ஆசையாது நின்று
விட்டார்கள்.

ततो हनुमान् गिरिसन्निकाशः कृताञ्जलिस्तामभिवाद्य वृद्धाम् ।

पप्रच्छ का त्वं भवनं विलं च रत्नानि चैतानि वदस्व कस्य ॥ ४१ ॥

ततः அப்பொழுது
गिरिसन्निकाशः மலையை நிகர்த்த
हनुमान् ஹனுமார்
कृताञ्जलि: கைகூப்பிக்கொண்டு
वृद्धा வயது முதிர்ந்த
ता आवे
अभिवाद्य செவித்து,
पप्रच्छ பின் வருமாறு
வினாறினார்.

त्वं “நீவிர்
का யார் ?
भवनं மாளிகையும்
विलं च பிலமும்
एतानि இந்,க
रत्नानि च ரத்னங்களும்
कस्य யாருடையது.
वदस्व பதில்சொல்லி
அருள்வீராக ॥

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11330

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2078

इति पुरा कुरालवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे गीते

श्रीमद्रामायणे पञ्चदशेऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் 15-அம்நாள் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.



[புரா குராலவாஶ்யா ஶ்ரீராமசவிதௌ அஷ்வமேதயபவாடே ஷோஷே஽ஹி கிஷ்கிந்தாபாணே
 பகபஶ்வாஸர்ஜமாரஶ்ய சஸபஶ்டிதமஸர்ஜபர்யந்த் (11331—11790 ஶ்லோகா:)
 ரீதம் | தஸிந் திநே ரீதா: ஶ்லோகா: 460.]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
 பதினாறுவது தினதில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் 51 முதல் 67-ாவது ஸர்க்கம்
 முடிய (11331—11790) கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம்
 செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 460.]

பகபஶ்வாஸ: சர்ஜ:—ஐம்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் || ௪௧ ||

ஸய்ஸ்ரஶாக்ரதமாதித்யம்—ஸ்வயம்பிரபை செய்த ஸத்காரம்.

இத்யுத்வா ஹுமாஸ்தத்ரு புந: க்ஷணாஜினாஶ்வராஸ் | அப்ரவீதா மஹாபாஸா தாபஸீ ஶர்வாஸரிணீம் ||

ஹுமாஸ் ஹனுமாஸ்
 இதி மேற்கண்டவாறு
 உத்வா வினாவி,
 தத் அப்பொழுது
 க்ஷணாஜினாஸர்ஜ கருமான்தோல்

ஶர்வாஸரிணீ தருமவழியிலொழு
 மஹாபாஸா கருணை நிறைந்த [கும்
 தாபஸீ தாபவியான
 தா அவளைப் பார்த்து
 புந: மீளவும்
 அப்ரவீத் சொன்னார்.

தரித்த

இத் த்ருவிஷ்டா: ஶஹஸா வித் திமிர்ஸந்த்ருத் | ஶுத்ரிபாஸாபரிஸ்ரான்தா: பரிஸிந்நாஸ்த் ஶர்வஸ: ||

மஹதூரணயா விவர் த்ருவிஷ்டா: ஶ்ர பிபாஸிதா:

|| ௨ ||

ஸர்வஸ: “நாலா பக்கங்குவினும்
 த்ருவிஷ்டா: சென்றவர்களாய்
 ஶுத்ரிபாஸா- பகிதா கம் மேலிட்டதா
 பரிஸ்ரான்தா: ல் மிகக் களைத்தவர்க
 ளாய்
 பரிஸிந்நா: நொத்தவர்களாய்
 ச அதனால்
 பிபாஸிதா: தாகம் தணித்துக்
 கொள்ளவேண்டிய
 வர்களாய்

ஶ்ரணயா: பூமியின்
 விவர் மனுஷ்யசஞ்சாரமற்ற
 திமிர்ஸந்த்ருத் இருளடர்ந்த
 மஹத் பெரிய
 இத் இந்த
 வித் பிலத்துள்
 ஶஹஸா திடீரென
 த்ருவிஷ்டா: ஶ்ர புகுந்தோம்.

இமாஸ்த்வேவ்விதாந்நாந்விதாந்நுதோபமாந் | த்ருஷ்டா வய் ப்ருவ்யதா: சம்ப்ரான்தா நஶ்ருதேதஸ: ||

இமாந் “இந்த
 விதாந் விதவிதங்களான
 அநுதோபமாந் உவமைசொல்வதற்
 கரியனவான
 ப்ருவ்யதாந் இதுவரையில் பார்த்
 திராத
 பாபாந் பதார்த்தங்களை,
 ச அப்பொழுது

த்ருஷ்டா பார்த்து,
 வய் நாங்கள்
 ப்ருவ்யதா: மிகத் திகிலடைந்த
 வர்களாய்
 சம்ப்ரான்தா: தலை கிருகிருவென்று
 சுற்றினவர்களாய்
 நஶ்ருதேதஸ: அறிவித்தவர்களா
 னோம்.

कस्येमे काञ्चना वृक्षास्तरुणादित्यसन्निभाः । इमे जाम्बूनदमयाः पादपाः कस्य तेजसा ॥
 शुचीन्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । काञ्चनानि विमानानि राजतानि गृहाणि च ॥
 तपनीयगवाक्षाणि मणिजालावृतानि च । काञ्चनानि च पद्मानि जातानि विमले जले ॥
 तरुणादित्यसन्निभाः “உதித்த சூர்யனுக்கு

இந்த
 காஞ்சனா: பரகாசிக்கும்
 வृक्षा: மரங்கள்
 कस्य யாருடையன ?
 च மேலும்,
 इमे இந்த
 जाम्बूनदमया: தங்கத்தால் செய்யப்
 पादपा: விருகங்களுந்
 शुचीनि பரிசுத்தங்களான
 अभ्यवहार्याणि உணவிற்குரியனவான
 मूलानि च கிழங்குகளுந்,
 फलानि च பழங்களுந்
 काञ्चनानि பொன்மயமான

कथं मत्स्याश्च सौवर्णाश्चरन्ति सह कच्छपैः

कच्छपैः सह ஆமைகளோடு
 मत्स्याः च மீன்களுந்

आत्मानमुभयं च कस्य चैतत्तपोबलम् । अजानतां नः सर्वेषां सर्वमाख्यातुमर्हसि ॥८॥

एतत् இது
 कस्य யாருடைய
 तपोबलं தபோபலம்.
 आत्मानं च உக்களையும்
 अनुभावं च மறுமிமையையும்
 अजानतां தெரியாதவர்களான

विमानानि விமானங்களும்
 मणिजालावृतानि இரத்தின வலைகள்
 तपनीय- } கண்களைப் பறிக்கக்
 गवाक्षाणि } கூடிய கார்த்தி பொ
 राजतानि வெள்ளிமயமான
 गृहाणि च வீடுகளும்
 विमले நிர்மலமான
 जले ஜலத்தில்
 काञ्चनानि பொன்மயமான
 पद्मानि च தாமரைகளும்,
 कस्य யாருடைய
 तेजसा தெய்வசக்தியால்
 जातानि உண்டாயின !

॥ ७ ॥

सौवर्णाः பொன்மயமாகி
 कथं எப்படி
 चरन्ति ஸஞ்சரிக்கின்றன.

एवमुक्ता हनुमता तापसी धर्मचारिणी । प्रत्युवाच हनूमन्तं सर्वभूतहिते रता ॥ ९ ॥

सर्वभूतहिते “எல்லா ப்ராணிகளின்
 रता ஆஸக்தியை உடைய
 धर्मचारिणी தர்மானுவட்டான
 तापसी தபஸ்வி

नः எங்கள்
 सर्वेषां எல்லோருக்கும்
 सर्व எல்லாவற்றையும்
 आख्यातुं अर्हसि விவரித்துச் சொல்ல
 வேண்டும்.
 हनुमता ஹனுமாரினால்
 एवं இப்படி
 उक्ता வினுவப்பட்டவளாய்
 हनूमन्तं ஹனுமாரைப்
 प्रत्युवाच பார்த்து
 பின்வருமாறு பதில்
 உரைத்தனர்.

मयो नाम महातेजा मायावी दानवर्षभः । तेनैवं निर्मितं सर्वं मायया काञ्चनं वनम् ॥१०॥

दानவ்ஷம்:	“அசுரகிரேஷ்டனான	इदं	இந்த
मयः नाम	மயனென்பவன்	काञ्चनं	பொன்மயமான
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்கி.	वनं	காடு
मायावी	மாயையகளில் வல்ல	सर्वं	மற்றுமுள்ள எல்லாம்
	வன்.	मायया	மாயையினுலேயே
तेन	அவனால்	निर्मितम्	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

पुरा दानवमुख्यानां विश्वकर्मा बभूव ह । येनैवं काञ्चनं दिव्यं निर्मितं भवनोत्तमम् ॥११॥

पुरा	“முன்பு	येन	எவனாலோ அவன்
इदं	இந்த	दानवमुख्यानां	சிறந்த அரக்கர்களுக்
काञ्चनं	பொன்மயமான		கெல்லாம்
दिव्यं	தேவர்களுக்குரிய	विश्वकर्मा	விசுவகர்மாவாக
भवनोत्तमं	சிறந்த மாளிகை	बभूव ह	ஆனான்.
निर्मितं	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.		

स तु वर्षसहस्राणि तपस्तप्त्वा महावने । पितामहाद्वरं लेभे सर्वमौशनसं धनम् ॥ १२ ॥

सः	“அவன்	औशनसं	{ உசனஸ் என்பவரால்
महावने	பெருங்காணில்		செய்யப்பட்ட சிற்ப
वर्षसहस्राणि	ஆயிரம் வருஷங்கள்		சாஸ்திரக்கல்விபாகிற
तपः	தவத்தை	धनं	சிறந்தபொக்கிஷத்தை
तप्त्वा	இயற்றி,	सर्वं तु	எல்லாவற்றையும்
पितामहात्	பிரம்மதேவரிடமி	वरं	வரமாக
	ருந்து	लेभे	அடைந்தான்.

वनं विधाय बलवान्सर्वकामेश्वरस्तदा । उवास सुखितः कालं कश्चिदस्मिन्महावने ॥१३॥

बलवान्	“சக்திபெற்றவனாய்	तदा	அப்பொழுது
सर्वकामेश्वरः	எல்லா போகங்களுக்	विधाय	ஏற்படுத்திக்கொண்டு
अस्मिन्	இந்த [கும் ஈசுவரனாய்	कश्चित् कालं	கொஞ்ச காலம்
महावने	பெருங்காணில்	सुखितः	இன்பமுற்றவனாய்
वनं	இருப்பிடத்தை	उवास	வாழ்ந்தான்.

तमप्सरसि हेमायां सक्तं दानवसत्तमम् । विक्रम्यैवाशनिं गृह्य जवानेशः पुरन्दरः ॥ १४ ॥

दानवसत्तमं	“அசுரக்ரேஷ்டனை	पुरन्दरः	இந்திரன்
हेमायां	ஹேமை என்ற	गृह्य	அறிந்துகொண்டு,
अप्सरसि	தெய்வப்பெண்ணின்	अशनिं एव	வஜ்ராயுதத்தையே
	மேல்	विक्रम्य	ஆரோபித்து,
सक्तं	ஆசைகொண்டவனாக	तं	அவனை
ईशः	தரிலோகாதிபதியான	जवान	கொன்றார்.

इदं च ब्रह्मणा दत्तं हेमायै वनमुत्तम् । शाश्वताः कामभोगाश्च गृहं चेदं हिरण्यम् ॥ १५ ॥

इदं "இந்த
 हिरण्यं பெரன்மயமான
 गृहं च வீடும்
 इदं இந்த
 उत्तमं உத்தமமான
 वनं च சோலையும்,

शाश्वताः எல்லா
 कामभोगाः च காமபோகங்களும்
 ब्रह्मणा பிரம்மாவினால்
 हेमायै ஹேமைக்கு
 दत्तम् கொடுக்கப்பட்டது.

दुहिता मेरुसावर्णेहं तस्याः स्वयंप्रभा । इदं रक्षामि भवनं हेमाया वानरोत्तम ॥ १६ ॥

वानरोत्तम "வானர சிரேஷ்டரோ !
 अहं நான்
 मेरुसावर्णे: மேருஸாவர்ணியின்
 स्वयंप्रभा ஸ்வயம்ப்பரபை என்ற
 दुहिता பெண் ;

तस्याः இந்த
 हेमाया: ஹேமாயினுடைய
 इदं இந்த
 भवनं மாளிகையை
 रक्षामि காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

मम प्रियसखी हेमा नृत्तगीतविशारदा । तया दत्तवरा चास्मि रक्षामि भवनोत्तमम् ॥ १७ ॥

नृत्तगीतविशारदा "நரத்தனம் கீதம் இவ
 றறில் வல்லவளான
 हेमा ஹேமை
 मम எனது
 प्रियसखी உயிர்த்தோழி.
 तया அவளாலே

दत्तवरा अस्मि கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட
 டவளாக ஆனேன்.
 च அதனால் [யை
 भवनोत्तमं அழகான மாளிகை-
 रक्षामि காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

किं कार्यं कस्य वा हेतोः कान्ताराणि प्रपश्यथ । कथं चेदं वनं दुर्गं युष्माभिरुपलक्षितम् ॥

किं "என்ன
 कार्यं காரியம்?
 कस्य எவனுடைய
 हेतोः वा நிமித்தமாய்
 कान्ताराणि காடுகளை
 प्रपश्यथ சுற்றிச்சுற்றிப் பாரக்
 கிறீர்கள்?

कथं च எப்படித்தான்
 इदं இந்த
 दुर्गं நுழைவதற்கரிய
 वनं காடு
 युष्माभिः உங்களால்
 उपलक्षितम् கண்டுபிடிக்கப்பட்ட
 டது?

इमान्यभ्यवहार्याणि मूलानि च फलानि च । शुक्त्वा पीत्वा च पानीयं सर्वं मे वक्तुमर्हथ ॥

इमानि "இந்த
 अभ्यवहाराणि உண்ணத்தகுந்த
 मूलानि च கிழங்குகளையும்
 फलानि च பழங்களையும்
 शुक्त्वा புசித்து,
 पानीयं பருகத்தகுந்ததையும்

पीत्वा பருகி
 सर्वं எல்லா வற்றையும்
 च நிச்சயமாய்
 मे எனக்கு
 वक्तुं சொல்ல
 अर्हथ கடவீர்கள்".

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11349



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2097

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || ५२ ||

विलप्रवेशकारणकथनम्—குகையினுள் வந்த காரணத்தைச் சொல்வது.

अथ तानब्रवीत्सर्वान्विश्रान्तान् हरियूथपान् । इदं वचनमेकाया तापसी धर्मचारिणी ॥१॥

एकाया	ஒருப்பட்ட மனத்தை	तान्	அந்த
	யுடையவளாய்	सर्वान्	எல்லா
धर्मचारिणी	தர்மநெறியில் நடப்பவளான	हरियूथपान्	வானரோத்தமர்களை
		इदं	இனி வரப்போகிற
तापसी	தாபவலி	वचनं अथ	சொல்லையும்
विश्रान्तान्	விச்ரான்தியடைந்த	अब्रवीत्	சொன்னான்.

वानरा यदि वः खेदः प्रनष्टः फलभक्षणात् । यदि चैतन्मया श्राव्यं श्रोतुमिच्छामि कथ्यताम् ॥

वानराः	“வானரர்கள் !	एतत्	இது
फलभक्षणात्	பழம் சாப்பிட்டதால்	मया	என்னால்
वः	உங்களுடைய	श्राव्यं	கேட்கத்தகுந்ததாக
खेदः	களைப்பு	यदि च	இருக்கும்பகூத்தில்
प्रनष्टः	தீர்ந்துவிட்டதாக	श्रोतुं	அறிந்துகொள்ள
यदि	ஆகில்	इच्छामि	விரும்புகிறேன் ;
		कथ्यताम्	சொல்லுங்கள்.”

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनुमान्मारुतात्मजः । आर्जवेन यथातत्त्वमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ३ ॥

तस्याः	அவளது	हनुमान्	ஹனுமார்
तत्	அந்த	आर्जवेन	அடக்கமாய்
वचनं	சொல்லை	यथातत्त्वं	உள்ளபடி
श्रुत्वा	கேட்டு,	आख्यातुं	சொல்ல
मारुतात्मजः	வாயுசுமாராகிய	उपचक्रमे	துடங்கினார்.

राजा सर्वस्य लोकस्य महेन्द्रवरुणोपमः । रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥ लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥ ४ ॥

सर्वस्य	*எல்லா	रामः	ஸ்ரீராமர்,
लोकस्य	உலகத்திற்கும்	भ्रात्रा	உடன் பிறந்தவரான
राजा	அரசரான	लक्ष्मणेन सह च	லக்ஷ்மணரோடும்
महेन्द्रवरुणोपमः	இந்திரனையும் வருணனையும் ஒத்த	वैदेह्या	விதேஹதேசமன்னரின் பெண்ணான
दाशरथिः	தசரதசுமாராகிய	भार्यया अपि	மனைவியோடும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	दण्डकावनं	தண்டகவனத்திற்கு
		प्रविष्टः	வந்தார்.

तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हता बलात्

॥ ५ ॥

तस्य “அவருடைய
भार्या மனைவி
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலி
ருந்து

रावणे ராவணனால்
बलात् கிர்ப்பந்தமாய்
हता திருடிக்கொண்டு
போகப்பட்டாள்.

वीरस्तस्य सखा राज्ञः सुग्रीवो नाम वानरः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥

सुग्रीवः नाम “சுகிரீவர் என்ற
वानरः வானர
वीरः வீரர்
तस्य அந்த
राज्ञः அரசருக்கு
सखा அன்பர்.

वानरमुख्यानां வானரச்சேரத்தவர்
ருக்கு
राजा அரசர்.
येन அவரால்
वयं நாங்கள்
प्रस्थापिताः அனுப்பப்பட்டவர்கள்.

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां यमरक्षिताम् । सहैभिर्वानरैर्मुख्यैरङ्गदप्रमुखैर्वैवयम् ॥ ७ ॥
रावणं सहिताः सर्वे राक्षसं कामरूपिणम् । सीतया सह वैदेह्या मार्गध्वमिति चोदिताः ॥

एभिः “இந்த
अङ्गदप्रमुखैः அங்கத்தனைத் தலைமைய
யாகவுடைய
मुख्यैः பிரதானரான
वानरैः வானரர்களோடு
सह கூட
वयं நாங்கள்
सर्वे எல்லோரும்
सहिताः ஒன்றுசேர்ந்தவர்
களாய்
वैदेह्या விதேக மன்னரின்
பெண்ணை
सीतया सह வீணையோடுகூட

कामरूपिणं நினைத்த உருவ
மெடுக்கவல்ல
रावणं ராவணனென்ற
राक्षसं ராக்ஷதனையும் [து
मार्गध्व इति தேடக்கடவீர்களெண்-
अगस्त्यचरितां அகஸ்தியர் வகிப்ப
தாயும்
यमरक्षितं யமனது காவலிலுள்
ளதுமான
दक्षिणां தென்
आशां திருக்குரு
चोदिताः ஆக்கு பிக்கப்பட்ட
வர்கள்.

विचित्य तु वयं सर्वे समग्रां दक्षिणां दिशम् । बुभुक्षिताः परिश्रान्ता वृक्षमूलमुपाश्रिताः ॥

वयं “நாங்கள்
सर्वे எல்லோரும்
दक्षिणां தென்
दिशं திசையை
समग्रां முழு வதையும்
विचित्य தேடி.

बुभुक्षिताः பசிகொண்டவர்களாய்
परिश्रान्ताः மிகக் களைத்தவர்
களாய்
तु இந்த ஸ்திதியில்
वृक्षमूलं ஒரு மரத்தினடியை
उपाश्रिताः அடைந்தோம்.

வिवर्णवदना: सर्वे सर्वे ध्यानपरायणा: । नाधिगच्छामहे पारं मन्नाश्चिन्तामहर्णवे ॥ १० ॥

सर्वे एल्लோரும்
विवर्णवदना: முகம் வாடினவர்க
ளாக ஆனோம்.
सर्वे எல்லோரும்
ध्यानपरायणा: சிந்தை மேலிட்டவர்
களாக ஆனோம்.

चिन्तामहर्णवे கவலைப் பெருங்கடலில்
मन्ना: மூழ்கினவர்களாய்
पारं முடிவை
अधिगच्छामहे न காணாதிருந்தோம்.

चारयन्तस्ततश्चक्षुर्दृष्टवन्तो वयं बिलम् । लतापादपसंचञ्चनं तिमिरेण समावृतम् ॥ ११ ॥

चक्षु: “கண்களை
चारयन्त: அங்குமிங்கும்
செலுத்திய
वयं நாங்கள்
तत: அப்பொழுது

लतापादपसंचञ्चनं கொடிகளாலும் மரங்க
ளாலும் சூழப்பட்ட
तिमिरेण இருளால்
समावृतं நிறைந்துள்ள
बिलं பிலத்தை
दृष्टवन्त: கண்டவர்களாக
ஆனோம்.

अस्मादंसा जलकिन्ना: पक्षै: सलिलविस्रवै: । कुररा: सारसाश्चै निष्पतन्ति पतत्रिण: ॥

हंसा: च “ஹம்ஸங்களும்,
कुररा: மீன்குத்திப்பறவை
களும்,
सारसा: குளத்திலிருப்பவைக
ளான
पतत्रिण: एव பசுபிகளும்,

सलिलविस्रवै: நீரை ஒழுகவிடும்
पक्षै: இறகுகளோடு
जलकिन्ना: ஜலத்தில் நீனைத்தவை
களாய்
अस्मात् இவ்விடமிருந்து
निष्पतन्ति வெளிப்பட்டுவந்தன.

साध्वत्र प्रविशामेति मया तूक्ता: पुवङ्गमा:

॥ १३ ॥

साधु ‘நல்லது
अव इति
प्रविशाम पुருவோம்’
इति என்று

पुवङ्गमा: வானார்கள்
मया என்னால்
तु இப்பொழுது
उक्ता: சொல்லப்பட்டார்கள்.

तेषामपि हि सर्वेषामनुमानप्रुपागतम् । गच्छाम प्रविशामेति भर्तृकार्यत्वरान्विता: ॥ १४ ॥

भर्तृकार्य- } “எஜமானன் காரியத்
त्वरान्विता: } தில் துரையோடு கூடி-
हि ஆதலால் [னவர்கள்
तेषां அந்த
सर्वेषां अपि எல்லோருக்கும்

गच्छाम ‘போவோம்;’
प्रविशाम ‘புகுவோம்,’
इति என்ற
अनुमानं அபிப்பிராயம்
उपागतम् உண்டாயிற்று.

ततो गाढं निपतिता गृह्य हस्तौ परस्परम् । इदं प्रविष्टाः सहसा विलं तिमिरसंवृतम् ॥

ततः “ अதுன்மேல்
परस्परं ஒருவருக்கொருவர்
हस्तौ கைகளே
गाढं கெட்டியாய்
गृह्य பற்றிக்கொண்டு,
निपतिता: இறங்கினவர்களாய்

तिमिरसंवृतं இருள்முடிய
इदं இந்த
विलं பிலத்தை
सहसा உடனே
प्रविष्टा: நுழைந்தவர்களாக
ஆனோம்.

एतन्नः कार्यमेतेन कृत्येन वयमागताः ॥ १६ ॥

एतत् “ இது
नः எங்களு
कार्यं காரியம்.

एतेन இந்த
कृत्येन காரியத்தோடே
वयं நாங்கள்
आगता: வந்தவர்கள்.

आतिथ्यधर्मदत्तानि मूलानि च फलानि च । अस्माभिस्त्वप्युक्तानि बुभुक्षापரிपीडितैः ॥

आतिथ्यधर्म- } “ அதிதிபூஜையின் தர்
दत्तानि } मत्ताல் கொடுக்கப்
பட்ட
मूलानि च கிழங்குகளும்
फलानि च பழங்களும்

बुभुक्षापरीपीडितैः பசியால் மிக்க வருந்
திய
अस्माभिः எங்களால்
उपसुक्तानि திருப்தியாய் புகி்கப்
பட்டன.

यत्त्वया रक्षिताः सर्वे भ्रियमाणा बुभुक्षया । बृहि प्रत्युपकारार्थं किं ते कुर्वन्तु वानराः ॥

त्वया “ உம்மால்
बुभुक्षया பசியினால்
भ्रियमाणा: உயிர்மாய்ந்திற்க்கும்
सर्वे எல்லோரும்
रक्षिता: காப்பாற்றப்பட்டவர்
களாக ஆனோம்.

यत् ஆனதால்
ते உமக்கு
वानरा: வானரர்கள்
प्रत्युपकारार्थं பரத்யுபகாரமாக
किं யாது
कुर्वन्तु செய்யவேண்டும்,
बृहि சொல்லும்.”

एवमुक्ता तु सर्वज्ञा वानरैस्तैः स्वयंप्रभा । प्रत्युवाच ततः सर्वानिदं वानरयूथपान् ॥ १७ ॥

तैः அந்த
वानरैः வானரர்களால்
एवं மேற்சொல்லியவாறு
उक्ता சொல்லப்பட்ட
सर्वज्ञा எல்லாம் அறிந்த
स्वयंप्रभा ஸ்வயம்ப்ரபை

ततः அப்பொழுது
वानरयूथपान् வானரசிரேஷ்டர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும் பார்த்
इदं तु பின்வருவதையே [து
प्रत्युवाच பதிலாக மொழிந்
தனள்.

तस्मात्सुग्रीववचनादतिक्रान्तानातायुषः । त्रातुमर्हसि नः सर्वान्सुग्रीवभयशङ्कितान् ॥ ४ ॥

तस्मात् “அந்த
சுமீவவநாத் ஆக்ஞையில்
அதிக்ரான்தான் மீறி நடந்த [நின்றும்
சுமீவபயசங்கிதான் சக்ரீவருடைய பயத்
தால் திகில்கொண்ட

गतायुषः பிராணன்போன பிரா
யமாக இருக்கின்ற
नः எங்களை
सर्वान् எல்லோரையும்
त्रातुं अर्हसि காப்பாற்றவேண்டும்.

महच्च कार्यमस्माभिः कर्तव्यं धर्मचारिणि । तच्चापि न कृतं कार्यमस्माभिरिह वासिभिः ॥

धर्मचारिणि “அறவொழுக்க
முடையாய்!
अस्माभिः எங்களால்
कर्तव्यं செய்யவேண்டிய
कार्यं च கார்யமோ
महत् மிகப் பெரியது.

इह இங்கு
वासिभिः காலங்கழிக்கிற
अस्माभिः எங்களால்
तत् அந்த
कार्यं கார்யம்
अपि இன்னும்
न कृतं च செய்யப்படவேயில்லை”.

एवमुक्ता हनुमता तापसी वाक्यमब्रवीत् ॥ ६ ॥

हनुमता ஹனுமாரால்
एवं இவ்விதம்
उक्ता சொல்லப்பட்ட

तापसी தாபஸி
वाक्यं வாக்யத்தை
अब्रवीत् சொன்னாள்.

जीवता दुष्करं मन्ये प्रविष्टेन निर्वर्तितुम् ॥ ७ ॥

प्रविष्टेन “புகுந்தவனாலே
जीवता உயிருடன்

निर्वर्तितुं திரும்புவதற்கு
दुष्करं அசாத்யமென்று
मन्ये அறிவேன்.

तपसस्तु प्रभावेन नियमोपार्जितेन च । सर्वानेव विलादस्मादुद्धरिष्यामि वानरान् ॥ ८ ॥

सर्वान् “எல்லா
वानरान् च வானரர்களையும்
अस्मात् இந்த
विलात् குகையினின்றும்
तपसः தவத்தினுடைய

नियमोपार्जितेन நியமங்களால் சம்பா
தித்த
प्रभावेन तु பிரபாவத்தினாலேயே
एव இந்த சூதனமே
{ நான் வெளியில் கொ
उद्धरिष्यामि { ண்டுபோய்ச் சேர்க்
கிறேன்.

निमीलयत चक्षूषि सर्वे वानरपुङ्गवाः । न हि निष्क्रमितुं शक्यमनिमीलितलोचनैः ॥ ९ ॥

वानरपुङ्गवाः “வானரவீரர்கள்!
अनिमीलित- } மூடாத கண்களையு
लोचनैः } டையவர்களாலே
निष्क्रमितुं வெளியில்போவதற்கு
न शक्यं முடியாது.

हि ஆனதால்
चक्षूषि கண்களை
सर्वे எல்லோரும்
निमीलयत மூடிக்கொள்ளுங்கள்’.

ततः संमीलिताः सर्वे सुकुमाराङ्गुलैः करैः । सहसाऽपिदुर्धृष्टं हृष्टा गमनकाङ्क्षिणः॥१०॥

ततः அப்பொழுது
 सहसा அந்தக் கூடணமே
 गमनकांक्षिणः { வெளியே போகவேண்
 டுமென்ற இச்சையை
 உடையவர்களாய்,
 हृष्टाः களிப்புற்றவர்களாய்,
 सर्वे எல்லோரும்

सम्मीलिताः இமைகளால் மூடிக்கொண்டவர்களாய்,
 सुकुमाराङ्गुलैः மெல்லிய விரல்களை யுடைய
 करैः கைகளினாலும்,
 दृष्टि கண்களை
 अपिदुः மூடிக்கொண்டார்கள்.

वानरास्तु महात्मानो हस्तरुद्धमुखस्तदा । निमेषान्तरमात्रेण विलादुच्चारितास्तथा ॥११॥

हस्तरुद्धमुखाः { கைகளால் மூடிக்கொண்ட முகங்களுடைய
 महात्मानः மஹாத்மாக்களான
 वानराः வானரர்கள்
 तु இந்த ஸ்திதியில்

निमेषान्तरमात्रेण ஒரு நிமிஷகாலத்திற்குள்ளே
 विलात् குகையிலின்றி
 तथा அவளால்
 तदा அப்பொழுது
 उच्चारिताः வெளிப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

ततस्तान्वानरान्सर्वोस्तापसी धर्मचारिणी । निःसृतान्विषमात्तस्मात्समाश्वस्येदमब्रवीत् ॥

धर्मचारिणी தர்மநிஷ்டையுள்ள
 तापसी தபஸ்வினி
 तस्मात् அந்த
 विषमात् அகோசரமான
 இடத்தினின்று
 निःसृतान् தப்பி வெளிவந்த

तान् அந்த
 सर्वान् எல்லா
 वानरान् வானரர்களையும்
 समाश्वस्य உத்ஸாஹப்படுத்தி,
 इदं இனிவருவதை
 ततः அப்பொழுது
 अब्रवीत् சொன்னாள்.

एष विन्ध्यो गिरिः श्रीमान्नानाद्रुमलताकुलः । एष प्रस्रवणः शैलः सागरोऽयं महोदधिः ॥

नानाद्रुम- } “நானாவிற மரங்களும்
 लताकुलः } கொடிகளுமடந்த
 श्रीमान् அழகிய
 विन्ध्यः गिरिः வந்தியபர்வதம்
 एषः இது.

प्रस्रवणः ப்ரஸ்ரவணம் எனும்
 शैलः एषः பர்வதம் இது.
 महोदधिः மஹோததி என்கிற
 सागरः சமுத்திரம்
 अयम् இது.

स्वस्ति वोऽस्तु गमिष्यामि भवनं वानरर्षभा । इत्युत्त्वा तद्विलं श्रीमत्प्रविवेश स्वयंप्रभा ॥

वानरर्षभाः “வானரோத்தமர்
 वः உங்களுக்கு இஃகளை!
 स्वस्ति अस्तु நன்மை உண்டாகுக.
 भवनं மாளிகைக்கு
 गमिष्यामि நான் போகிறேன்”
 इति என்று

उत्त्वा சொல்லிவிட்டு,
 स्वयंप्रभा ஸ்வயம்ப்ரபை
 तत् அந்த
 श्रीमत् ப்ரக்யாதியான
 विलं குகைக்குள்
 प्रविवेश புகுந்தான்.

ततस्ते ददृशुर्घोरं सागरं वरुणालयम् । अपारमभिगर्जन्तं घोरैरूर्मिभिरावृतम् ॥ १५ ॥

ततः பிறகு
 ते அவர்கள்
 घोरैः பயங்கரமான
 ऊर्मिभिः ஆலைகளால்
 आवृतं சூழப்பட்ட
 अभिगर्जन्तं பெருங்கோஷமிடும்

अपारं கரையற்ற
 वरुणालयं வருணனுக்கிருப்பிடமாகிய
 घोरं கம்பிரமான
 सागरं சமுத்திரத்தை
 ददृशुः கண்டார்கள்.

मयस्य मायाविहितं गिरिदुर्गं विचिन्वताम् । तेषां मासो व्यतिक्रान्तो यो राज्ञा समयः कृतः ॥

मयस्य மயனுடைய
 मायाविहितं மாயையால் செய்த
 गिरिदुर्गं மலைக்குறைமையை
 विचिन्वतां ஆராய்ந்து பார்த்த
 तेषां அவர்களுக்கு
 राज्ञा அரசனால்

कृतः வரையறுக்கப்பட்டு
 समयः காலம் [ள்ள
 यः எதுவோ அது
 मासः ஒரு மாதம்
 व्यतिक्रान्तः பூர்த்தியாய் கடந்து விட்டது.

विन्ध्यस्य तु गिरेः पादे संप्रपुष्पितपादपे । उपविश्य महात्मानश्चिन्तामापेदिरे तदा ॥ १७ ॥

तदा அப்பொழுது
 महात्मानः மஹாத்மாக்கள்
 विन्ध्यस्य விந்திய
 गिरेः பர்வதத்தினுடைய
 संप्रपुष्पितपादपे { நன்றாய் ஆலர்ந்த ம
 லர்ச்செறிந்த மரங்க
 ளையுடைய

पादे அடிவாரத்தில்
 उपविश्य உட்கார்ந்துகொண்டு,
 तु இதுவிஷயத்தில்
 चिन्तां आपेदिरे சிந்திக்கலாயினர்.

ततः पुष्पातिभाराग्रालताशतसमावृतान् । द्रुमान्वासन्तिकान् दृष्ट्वा बभूवुर्भयशङ्किताः ॥

ततः அப்பொழுது
 लताशतसमावृतान् அநேக கொடிகளால்
 சூழப்பட்ட
 द्रुमान् விருகங்களை
 वासन्तिकान् வஸந்தகாலத்தை ஸூ
 சிப்பிக்குமலைகளாய்

पुष्पातिभाराग्रान् புஷ்பங்கள் நிறைந்த
 துணிகளையுடையன
 दृष्ट्वा கண்டு, [வாய்
 भयशङ्किताः பயத்தால் திகிலடைந்
 தவர்களாக
 बभूवुः ஆனார்கள்.

ते वसन्तमनुप्राप्तं प्रतिबुद्ध्वा परस्परम् । नष्टसंदेशकालार्था निपेतुर्धरणीतले ॥ १९ ॥

ते அவர்கள்
 वसन्तं வஸந்தகாலத்தை
 अनुप्राप्तं கிட்டிவிட்டதாக
 परस्परं ஒவ்வொருவரும்
 प्रतिबुद्ध्वा தெரிந்துகொண்டு,

नष्टसंदेश- } ஆக்கறையையும், தவ
 कालार्थाः } னையையும் கார்யசித்
 தியையும் இழந்த
 धरणीतले பூமியில் [வர்களாய்
 निपेतुः விழுந்தார்கள்.

ततस्तान्कपिवृद्धांस्तु शिष्टांश्चैव वनौकसः । वाचा मधुरयाऽऽभाष्य यथावदनुमान्य च ॥
स तु सिंहवृषस्कन्धः पीनायतभुजः कपिः । युवराजो महाप्राज्ञ अङ्गदो वाक्यमब्रवीत् ॥

ततः ஆச்சுபயத்தின்
சிंहவൃषस्कन्धः { ஆண்சிங்கத்தின்
தோள்களோடோன்ற
தோள்களையுடைய,
पीनायतभुजः பருத்து நீண்ட கைக
ளையுடைய,
महाप्राज्ञः புத்திமாணான
सः அந்த
अङ्गदः அங்கத்தென்ற
कपिः வானரரான
युवराजः இளவரசு
कपिवृद्धान् तु வானரவிருத்தர்க
ளையும்,

शिष्टान् एव अறிவில் முதிர்ந்தவர்க
ளையும்,
तान् அந்த
वनौकसः च வானரர் முதலிய
எல்லோரையும்,
मधुरया இனிய
वाचा வாக்கால்
आभाष्य அழைத்து,
यथावत् கிரமப்படி
अनुमान्य च உபசாரம்செய்து,
तु தன்மட்டில்
वाक्यं மொழியை
अब्रवीत् சொன்னார்.

शासनात्कपिराजस्य वयं सर्वे विनिर्गताः । मासः पूर्णो विलस्थानां हरयः किं न बुध्यते ॥

कपिराजस्य “வானரமன்னவரு
शासनात् ஆக்களுயால் [டைய
वयं நாம்
सर्वे எல்லோரும்
विनिर्गताः வெளிப்புறப்பட்ட
டவர்கள் ;

विलस्थानां குறைவியிலிருக்கையில
मासः ஒரு மாதம்
पूर्णः முடிந்துவிட்டது.
हरयः வானரர்களே!
किं न बुध्यते ஏன் கவனிக்கப்பட
வில்லை ?

वयमाश्वयुजे मासि कालसंख्याव्यवस्थिताः । प्रस्थिताः सोऽपि चातीतः किमतः कार्यमुत्तरम् ॥

अपि “மேலும்
वयं நாம்
आश्वयुजे ஆச்வினை என்ற
(ஐப்பசி)
मासि மாதத்தின்
कालसंख्या- } காலக்கணக்கின் நிஷ்
व्यवस्थिताः } கர்வைக்குட்பட்ட
வர்களாய்

प्रस्थिताः வெளிப்புறப்பட்ட
सः च அதுவும் [வர்கள் ;
अतीतः அதிக்ரமித்துவிட்
अतः இதின்மேல் [டது ;
उत्तरं அடுத்த
कार्यं செய்யவேண்டிய
காரியம்

भवन्तः प्रत्ययं प्राप्ता नीतिमार्गविशारदाः । हितेष्वभिरता भर्तुर्निर्विष्टाः सर्वकर्मसु ॥२४॥

भवन्तः “நீங்கள்
भर्तुः எஜமானுடைய
प्रत्ययं நம்பிக்கையை
प्राप्ता பெற்றவர்கள்.
नीतिमार्ग- } ராஜ்யதந்திர சாஸ்தி
विशारदाः } ரத்தில் வல்லவர்கள்.

हितेषु நன்மைகளில்
अभिरता ஆஸக்தியுடையவர்
கள் ;
सर्वकर्मसु எல்லாத் தொழில்
களிலும்
निर्विष्टा முற்றிலும் பிரயோ
கிக்கப்பட்டவர்கள்.

कर्मस्वप्रतिमाः शूरा दिक्षु विश्रुतपौरुषाः । मां पुरस्कृत्य निर्याताः पिङ्गाक्षेशप्रचोदिताः ॥

कर्मसु “கார்யங்களில்
अप्रतिमाः ஒப்பில்லாதவர்கள் ;
शूराः சூரர்கள் ;
दिक्षु எல்லா திக்குகளிலும்
विश्रुतपौरुषाः ப்ரசித்திபெற்ற பெள
ருஷமுள்ளவர்கள் ;

पिङ्गाक्षेशप्रचोदिताः வானேரசனால் எவப்
பட்டவர்களாய்
मां என்னை
पुरस्कृत्य அனுசரித்து,
निर्याताः வெளிப் புறப்பட்டவர்
கள்.

इदानीमकृतार्थानां मर्तव्यं नात्र संशयः । हरिराजस्य संदेशमकृत्वा कः सुखी भवेत् ॥

इदानीं “இப்பொழுது
अकृतार्थानां கார்யத்தை முடிக்கா
தவர்களுக்கு
मर्तव्यं சாகவேண்டியதே ;
आत्र இதில்
संशयः न சந்தேகமேயில்லை ;

हरिराजस्य வானரராஜருடைய
संदेशं எவலை
अकृत्वा செய்யாமல்,
कः எவன்
सुखी भवेत् சுகியாயிருப்பான்.

तस्मिन्नतीते काले तु सुग्रीवेण कृते स्वयम् । प्रायोपवेशनं युक्तं सर्वेषां च वनौकसाम् ॥

सुग्रीवेण “சுகரீவரால்
स्वयं தானாகவே
कृते குறிப்பிடப்பட்ட
तस्मिन् அந்த
काले தவணை

अतीते तु கடந்துபோய்விட்ட
वनौकसां வானரர்கள் [அளவில்
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
प्रायोपवेशनं च பட்டினியிருந்து உயிர்
युक्तम् தக்கது. [அறத்தலே

तीक्ष्णः प्रकृत्या सुग्रीवः स्वामिभावे व्यवस्थितः । न क्षमिष्यति नः सर्वानपराधकृतो गतान् ॥

सुग्रीवः “சுகரீவர்
प्रकृत्या இயற்கையால்
तीक्ष्णः தப்பிதங்களை மன்னி
யாதவர் ;
स्वामिभावे எஜமானத்தன்மையில்

व्यवस्थितः ஸ்தாமிக்கப்பட்டவர் ;
अपराधकृतः தப்பி நடந்தவர்களாய்
गतान् திரும்பிவந்த
नः सर्वान् நடமெல்லோரையும்
न क्षमिष्यति மன்னிக்கமாட்டார்.

अप्रवृत्तौ च सीतायाः पापमेव करिष्यति । तस्मात्क्षममिहाद्यैव हितं प्रायोपवेशनम् ॥

॥ २९ ॥

त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च धनानि च गृहाणि च

सीतायाः லீதையின்
अप्रवृत्तौ விருத்தாந்தத்தையறி
யாதவளவில்
पापं एव கொடிய தண்டனையே
च நிச்சயமாய்
करिष्यति விதிப்பார்.
तस्मात् ஆகையால்
गृहाणि च வீடுகளையும்
पुत्रान् च புத்திரர்களையும்,

धनानि च பொருள்களையும்
दारांश्च மனைவிமார்களையும்
त्यक्त्वा நினையாமல்,
प्रायोपवेशनं एव பட்டினிகிடந்து உயிரி
முத்தல்தான்
अद्य இப்பொழுது
इह இவ்விடத்தில்
क्षमं செய்து தக்க
हितम् நல்ல காரியம்.

यावन्नो घातयेद्राजा सर्वान् प्रतिगतान्तिः । वधेनाप्रतिरूपेण श्रेयान् मृत्युरिहैव नः ॥३०॥

ராஜா , “மன்னர்
இத: இங்கிருந்து
புதிதான
ந: நம்
சர்வாந் எல்லோரையும்
घातयेत् கொலை புரிவார்.
यावत् ஆனதால்

इह இவ்விடத்தில்
अप्रतिरूपेण அத்தீயமான
वधेन एव கஷ்டத்தாலேயே
न: நமக்கு
मृत्यु: உயிரிழத்தல்
श्रेयान् சிரேயஸ்கரமானது.

न चाहं यौवराज्येन सुग्रीवेणाभिषेचितः । नरेन्द्रणाभिषिक्तोऽस्मि रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

अहं “நான்
सुग्रीवेण சுக்ரீவரால்
यौवराज्येन இளவரசனென்ற
பதவியோடு
अभिषेचितः न நியமிக்கப்பட்டவன்
அல்ல.

अक्लिष्टकर्मणा குறையற்ற செயல்க
ஜையுடைய
नरेन्द्रेण புருஷோத்தமரான
रामेण च ஸ்ரீராமரால்தான்
अभिषिक्तः अस्मि பட்டம்கட்டப்பட்டி-
ருக்கிறேன்.

स पूर्वं बद्धवैरो मां राजा दृष्ट्वा व्यतिक्रमम् । वातयिष्यति दण्डेन तीक्ष्णेन कृतनिश्चयः ॥

मां “என்னிடம்
पूर्वं ஏற்கனவே
बद्धवैरः வைரம் வைத்த
स: राजा அந்த அரசர்
व्यतिक्रमं கட்டளை மீறுதலை

दृष्ट्वा கண்டு,
कृतनिश्चयः தீர்மானிக்கொண்டவ
तीक्ष्णेन கொடிமையான [ராய்
दण्डेन தண்டனையோடு
वातयिष्यति உயிரைவாங்கிவிடுவார்.

किं मे सुहृद्भिर्व्यसनं पश्यद्भिर्जीवितान्तरे । इहैव प्रायमासिष्ये पुण्ये सागररोधसि ॥३३॥

जीवितान्तरे “உயிர் போகும்பொ
मे எனது [முது
व्यसनं கஷ்டத்தை
पश्यद्भि: எதிரிவிருந்து பார்த்த
துக்கொண்டிருக்கும்
सुहृद्भि: நண்பர்களால்

किं என்ன பயன் ?
इह एव இப்பொழுதே
पुण्ये புண்ணியமான
सागररोधसि சமுத்திரக்கரையில்
प्राप्य பிராயோபவேசத்தை
आसिष्ये ஆடைவேன்.”

एतच्छ्रुत्वा कुमारेण युवराजेन भाषितम् । सर्वे ते वानरश्रेष्ठाः करुणं वाक्यमब्रुवन् ॥३४॥

युवराजेन இளவரசான
कुमारेण இராஜகுமாரனால்
भाषितं சொல்லப்பட்ட
करुणं மனதை உருகச்
செய்யும்
वाक्यं சொல்லை

श्रुत्वा கேட்டு,
ते அந்த
वानरश्रेष्ठा: வானரோத்தமர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
एतत् இதை
अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

तीक्ष्णः प्रकृत्या सुग्रीवः प्रियारक्तश्च राघवः । समीक्ष्याकृतकार्यास्तु तस्मिन् समये गते ॥
 अदृष्टायां तु वैदेह्यां दृष्ट्वास्मांश्च समागतान् ॥ ३५ ॥
 राघवप्रियकार्थं घातयिष्यत्यसंशयम् । न क्षमं चापराधानां गमनं स्वामिपार्श्वतः ॥ ३६ ॥

சுగிரீவ: “சக்ரீவர்
 ப்ருத்யா இயற்கையால்
 தீக்ஷ: தப்பிதங்களை மன்னி
 யாதவர்.
 ராঘவ: ச ராகவரோ
 ப்ரியரக்த: மனைசியின்மேல்
 ஆள்புள்ளவர்.
 वैदेह्यां வைதேஹி
 अदृष्टायां तु காணப்படாமல்
 तस्मिन् அந்த
 समये தவனை
 गते तु கடந்து
 समागतान् திரும்பிவந்திருக்கிற
 अस्मान् நம்மை

दृष्ट्वा கண்டு,
 च அதன்மேல்
 अकृतकार्यान् காரியத்தை முடிக்கா
 தவர்களாக
 समीक्ष्य உணர்ந்துகொண்டு
 राघवप्रियकार्थं ரா஑வரின் ப்ரிய
 நிமித்தம்
 च உடனே
 घातयिष्यति கொன்றுவிடுவார்.
 असंशयं ஸந்தேகமே இல்லை.
 अपराधानां குற்றவாளிகளுக்கு
 स्वामिपार्श्वतः எஜமான் பக்கலில்
 गमनं च போகுதலும்
 न क्षमम् தக்கதன்று.

इहैव सीतामन्विष्य प्रवृत्तिमुपलभ्य च । नो चेद्गच्छाम तं वीरं गमिष्यामो यमक्षयम् ॥

சிதா “வந்தையை
 அன்விஷ்ய தேடி,
 ப்ரவ்ர்தி செய்தையை
 उपलभ्य ஆறிந்துகொண்டு,
 च பின்னர்,
 तं அந்த

वीरं சூரரை
 गमिष्याम: அடைவோம்.
 नो चेत् அப்படி இல்லாத
 इह एव இங்கேயே [பக்கத்தில்
 यमक्षयं மரணத்தை
 गच्छाम: அடைவோம்.

पुवङ्गमानां तु भयार्दितानां श्रुत्वा वचस्तार इदं वभाषे ।

अलं विषादेन विलं प्रविश्य वसाम सर्वे यदि रोचते वः

॥ ३८ ॥

भयार्दितानां பயத்தால் திகில்
 கொண்ட
 पुवङ्गमानां வானரர்களின்
 वच: வார்த்தையை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 तार: தாரன் என்ற வான
 तु இவ்விஷயத்தில் [ரன்
 इदं பின்வருகிறதை
 वभाषे பிரசிக்கிறதான்.

विषादेन “மனத்தளர்ச்சியால்
 अलं பிரயோஜனமில்லை.
 व: रोचते यदि நீங்கள் ஒப்புக்கொள்
 றும் பக்கத்தில்
 सर्वे எல்லோரும்,
 विलं குறைமயில்
 प्रविश्य திரும்பவும் புகுந்து,
 वसाम வசித்துக்கொண்
 டிருப்போம்.

हृदं हि मायाविहितं सुदुर्गमं प्रभूतवृक्षोदकभोज्यपेयकम् ।

इहास्ति नो नैव भयं पुरन्दरान्न राघवाद्वा न रराजतोऽपि वा

॥ ३९ ॥

इदं हि
मायाविहितं
“இதுவோ
மாயையால் கீர்மிக்
கப்பட்டது ;
புகவரிது ;
ஏராளமான விருக்தந்
களும்த், தீர்த்தங்களும்த்
உண்ணத்தக்கவைக
ளும், பானங்களும்
நிறைந்தது.

इह
नः
भयं
राघवात् वा
वानरराजतः अपि
न अस्ति
पुरन्दरात् एव
न
இங்கு
நமக்கு
பயமென்பது
ராகவரிடத்தில்
நின்றும்,
வானரமன்னரிடத்
இல்லை. [தில் நின்றும்
இந்திரனிடத்தில்
இல்லை”. [நின்றாகூட

श्रुत्वाऽङ्गदस्यापि वचोऽनुकूलमूचूश्च सर्वे हरयः प्रतीताः ।

यथा न हिंस्येय तथा विधानमसक्तमयैव विधीयतां नः

॥ ४० ॥

सर्वे
हरयः च
वचः
श्रुत्वा
अङ्गदस्य अपि
अनुकूलं
प्रतीताः
यथा
எல்லா
வானரர்களும்
பேர்தனையை
கேட்டு,
அங்கதனுக்கும்
ஹிதமானதாக
தீர்மானம் கொண்ட
வர்களாய்
எப்படியானால்

न हिंस्येय
तथा
अद्य एव
असक्तं
नः
विधानं
विधीयतां
ऊचुः
அழிக்கப்படமாட்
டோமோ ;
அந்தப்ரகாரம்
இப்பொழுதே
தாமதமின்றி
நமக்கு
ஓர் சூழ்ச்சி
விதிக்கப்பட்டுமென்
தெரிவித்தார்கள். [று

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11409

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2157



चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ५४ ॥

हनुमताऽङ्गदभीषणम्—ஹனுமான் அங்கதனை பயப்படுத்துவது.

तथा ब्रुवति तारे तु ताराधिपतिवर्चसि । अथ मेने हृतं राज्यं हनुमानङ्गदेन तत् ॥ १ ॥

ताराधिपतिवर्चसि
तारे
तथा
ब्रुवति तु
சந்திரனைப்போன்ற
அழகுள்ள
தாரன் என்றவான்
ரண்
மேற்கண்டவிதம்
தனக்கும் தெரியுமெ
ன்று சொல்லுவகையில்

अङ्गदेन
तत्
राज्यं
हृतं
हनुमान्
अथ
मेने
அங்கதனால்
அது
ஆளுகைக்கு
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட
ஹனுமார் [டதாக
இப்பொழுது
கவலைகொண்டார்.

बुद्ध्या दृष्टाज्ञया युक्तं चतुर्वलसमन्वितम् । चतुर्दशगुणं मेने हनुमान्वालिनः सुतम् ॥२॥

वालिनः	வாலியின்
सुतं	புதல்வனை
अष्टाज्ञया	எட்டுவித அங்கங்கள் சேர்ந்த *
बुद्ध्या	புத்தியுடன்
युक्तं	கூடினவனாக

चतुर्वलसमन्वितं	நான்குவிதம் பலத் தையும் பெற்றவனாக †
चतुर्दशगुणं	பதினான்கு குணங்களு முடையவனாக ‡
हि	ஸந்தேகமின் றி
हनुमान्	ஹனுமார்
मेने	தீர்க்காலோசனை செய்தார்.

* 1. பிறர் சொல்வதை சிக்கிரமாய் கிரகித்தல், 2. அதை மனதில் தரித்தல், 3. ஸமயத்தில் ஞானத்திற்குக் கொண்டுவருதல், 4. அதை பிறருக்கு விளங்க உரைத்தல், 5. யுக்தியாய் பேசுதல், 6. பிறருடைய தப்பு யுக்திகளைக் கண்டித்தல், 7. பிறர் சொல்வதின் நிஜமான அர்த்தத்தை அறிதல், 8. விஷயங்களின் தத்துவங்களை உள்ளபடி அறிதல்.

† 1. பாஹு-பலம், 2. மனோபலம், 3. உபாயபலம், 4. பந்துபலம்.

‡ 1. தேசம், காலம், இடம் இவைகளை அறிதல், 2. மன உறுதி, 3. ஸகல கஷ்டங்களையும் பொறுத்தல், 4. ஸகல விஷயங்களையும் அறிதல், 5. அறிய வேண்டியது செய்யவேண்டியது இவைகளில் ஸமர்த்தனாக இருத்தல், 6. விடா முயற்சி, 7. ஆலோசனைகளை மறைத்துவைத்தல், 8. சொன்ன சொல் தவறாமல், 9. செளரியம், 10. திறமையின் எல்லையை அறிதல், 11. நன்றி மறவாமை, 12. நம்பினோரை கைவிடா திருத்தல், 13. சூழ்மை, 14. கலவரமின்மை.

आपूर्यमाणं शश्वच्च तेजोबलपराक्रमैः । शशिनं शुक्लपक्षादौ वर्षमानमिव श्रिया ॥ ३ ॥
बृहस्पतिसमं बुद्ध्या विक्रमे सदृशं पितुः । शुश्रूषमाणं तारस्य गुरोरिव पुनर्दम् ॥ ४ ॥
भर्तुरर्थं परिश्रान्तं सर्वशास्त्रविशारदम् । अभिसंधातुमारेमे हनुमानङ्गदं ततः ॥ ५ ॥

शुक्लपक्षादौ	சுக்லபக்ஷத்தின் ஆதி
श्रिया	காந்தியினால் [யில்]
वर्षमानं	வளரும்
शशिनं	சந்திரனை
इव	போல்
तेजोबलपराक्रमैः	தேஜஸ் பலம் பராக்ர மம் இவைகளால்
शश्वत्	மேன்மேல்
आपूर्यमाणं च	பூரிக்கப்பட்டவனும்,
बुद्ध्या	புத்தியால்
बृहस्पतिसमं	பிரஹஸ்பதிக்கு நிக ரானவனும்,
विक्रमे	ஆண்மையில்
पितुः	தந்தைக்கு
सदृशं	ஒப்பானவனும்,
गुरोः	பிரஹஸ்பதிக்கு

पुनर्दम्	இந்திரனை
इव	போல்
तारस्य	தாரனுடைய
शुश्रूषमाणं	சொற்படி நடப்பவ னும்,
भर्तुः	எஜமானனுடைய
अर्थं	காரியத்தில்
परिश्रान्तं	மனம் தளர்ந்தவனும்,
सर्वशास्त्र-	எல்லா சாஸ்திரங்களி
विशारदं	லும் வல்லவனுமான
अङ्गदं	அங்கத்தனை
ततः	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார்
अभिसंधातुं	தன்பகூம் செய்து கொள்ள
आरेमे	கிரத்தைகொண்டார்.

स चतुर्णामुपायानां तृतीयमुपवर्णयन् । भेदयामास तान्सर्वान्वानरान्वाक्यसंपदा ॥ ६ ॥

ச:	அவர்	उपवर्णयन्	அனுஷ்டிப்பவராய்
चतुर्णां	{ ஸாமம், தானம், பே தம், தண்டம் என்ற நான்கு	तान्	அந்த
उपायानां	உபாயங்களுக்குள்	वानरान्	வானரர்கள்
तृतीयं	{ மூன்றாவதை (அதாவ து பேதம் என்ற உ பாயத்தை)	सर्वान्	எல்லோரையும்
		वाक्यसंपदा	வார்த்தையின் சிறப்பால்
		भेदयामास	கலைத்துவிட்டார்.

तेषु सर्वेषु भिन्नेषु ततोऽभीषयदङ्गदम् । भीषणैर्वहुभिर्वाक्यैः कोपोपायसमन्वितैः ॥ ७ ॥

तेषु	அவர்கள்	भीषणैः	பயத்தை விளைவிக்கும்
सर्वेषु	எல்லோரும்	बहुभिः	பல
भिन्नेषु	பிரிவடைந்தவளவில்	वाक्यैः	பேச்சுக்களால்
अङ्गदं	அங்கத்தனை	ततः	அப்பொழுது
कोपोपाय- समन्वितैः }	{ கோபக்குறிகளுடன் கூடியதான	अभीषयत्	கலங்கச்செய்தார்.

त्वं समर्थतरः पिता युद्धे तारेय वै ध्रुम् । दृढं धारयितुं शक्तः कपिराज्यं यथा पिता ॥

तारेय	“தாரைகுமாரா!	यथा	எப்படியோ அப்படி
त्वं	நீ	कपिराज्यं	வானராஜ்யம்
युद्धे	போரில்	दृढं	முற்றிலும்
पिता समर्थतरः	பிதாவைக்காட்டிலும் ஸமர்த்தன்.	धुरं	தலைமையை
पिता	தகப்பன்	धारयितुं	வஹிக்க
		शक्तः वै	சக்தனே.

नित्यमस्थिरचित्ता हि कपयो हरिपुङ्गव । नाज्ञाप्यं विसहिष्यन्ति पुत्रदारां विना त्वया ॥

हि	“அப்படி இருந்தும்	त्वया	உன்னிலே
हरिपुङ्गव	வானரோத்தம!	आज्ञाप्यं	கட்டளையிடப்பட டதை
कपयः	வானரர்கள்	पुत्रदारां विना	மனைவிமக்களை விட்டு
नित्यं	எப்பொழுதுமே	न विसहिष्यन्ति	பொறுத்தாச்செய்ய மாட்டார்கள்.
अस्थिरचित्ताः	சஞ்சலபுத்தியுடைய வர்கள்.		

त्वां नैते हनुयुञ्जयुः प्रत्यक्षं प्रवदामि ते । यथायं जाम्बवानीलः सुहोत्रश्च महाकपिः ॥

जाम्बवान्	“ஜாம்பவான்,	अयं यथा	இவனைப்போல
नीलः	நீலனென்ற வானர ச்ரேஷ்டன்,	त्वां	உன்னை
महाकपिः	வானரர்களில் பெயர் பெற்ற	न अनुयुञ्जयुः	அனுவிர்ந்திக்கமாட் [பார்கள்.
		ते	உனக்கு
		प्रत्यक्षं	ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கும்படி.
सुहोत्रः	ஸுஹோத்திரன்,	प्रवदामि हि	நிச்சயமாய்ச் சொல்ல லானேன்.
एते च	இவர்கள் எல்லோரும்		

न ह्यहं त इमे सर्वे सामदानादिभिर्गुणैः । दण्डेन वा त्वया शक्याः सुग्रीवादिपक्षितुम् ॥

ते “அந்த
இவர்கள்
சर्वே எல்லோரும்,
अहं हि நானும்
सामदानादिभिः ஸாமம் தானம் முதலிய

गुणैः உபாயங்களால்

विगृह्यासनमप्याहुर्दुर्वलेन बलीयसः । आत्मरक्षाकरस्तस्मान्न विगृहीत दुर्वलः ॥ १२ ॥

दुर्वलेन “பலவீனனோடு
विगृह्य எதிர்த்து யுத்தம்
செய்து,

आसन्नं अपि { போர்புரியும் உபாயங்கள் ஆறிலொன்றான எதிரியை எதிர்பார்த்து மறைந்திருத்தலும்

यां चेमां मन्यसे धात्रीभेतद्विलमिति श्रुतम् । एतल्लक्ष्मणबाणानामीषत्कार्यं विदारणे ॥

एतत् “இந்த
बिलं குகை
श्रुतं इति கண்டுபிடிக்கப்பட்ட
यां எந்த [தால்
इमां இதை
धार्षीं போஷிக்கும் செவி
லித்தாயாக

स्वल्पं हि कृतमिन्द्रेण क्षिपता ह्यशनिं पुरा ।

पुरा “முற்காலத்தில்
अशनिं வஜ்ராயுதத்தை
क्षिपता எறிந்த
इन्द्रेण हि இந்திரனாலேயே
स्वल्पं ஒரு நிமிஷத்தில்
कृतं துளைக்கப்பட்டது.
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்

लक्ष्मणस्य च नाराचा बहवः सन्ति तद्विधाः ।

गिरीणां பர்வதங்களுக்கு
वज्राशनि- } வஜ்ரம், இடி, இவைக
समस्यशां } னைப்போல் ஸபர்சமு
दारणाः பிளப்பனவான [ள்ள
तद्विधाः च அதேவிதங்களானவும்

दण्डेन वा

सुग्रीवात्

त्वया

अपक्षितुं

शक्याः न

बलीयसः

आहुः

तस्मात्

आत्मरक्षाकरः

दुर्वलः

न विगृहीत

मन्यसे च

एतत्

विदारणे

लक्ष्मणबाणानां

ईषत्

कार्यम्

निशितैः

बाणैः

पलपुटं

यथा

भिन्धात्

हि

बहवः अपि

नाराचाः

लक्ष्मणस्य

सन्ति

{ அல்லது தண்டோபாயம் ஒன்றையே கொண்டாவது

சுக்ரீவரிடத்தினின்றும் உன்னால் வசப்படுத்திக்கொள்ள முடியாதவர்களே

பலவானுடையது பெரியோர்கள் [என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனபடியால் தன்னை காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய

பலவீனன் எதிர்க்கலாகாது.

பெரிதாய் பாராட்டுகி இதை [நாயோ பிளக்கும் விஷயத்தில் லக்ஷ்மணரின் பாணங்களுக்கு

ஒரு க்ஷணகால காரியம்,

கூரான பாணங்களால் ஓர் இலைத்தொன்னை யை

போல் கிழித்துவிடுவார். சந்தேகமில்லை.

அளவிற்கு மிஞ்சின வைகளுமான

நாராசங்கள் லக்ஷ்மணனருக்கு உண்டு.

वज्राशनिसमस्पर्शा गिरीणामपि दारणाः ॥

अवस्थाने यदैव त्वमासिष्यसि परंतप । तदैव हरयः सर्वे त्यक्ष्यन्ति कृतनिश्चयाः ॥ १६ ॥

परंतप “ஓ விர !
 தங்கியிருக்குமிடத்தி
 அவस्थானே एव இருப்பாயாகில்[லேயே
 आसिष्यसि यदा வானார்கள் எல்லோ
 हरयः सर्वे एव ருமே

तदा ஆப்பொழுது
 कृतनिश्चयाः தீர்மானம் செய்து
 त्यक्ष्यन्ति கொண்டவர்களாய்
 விட்டோடிப் போவார்
 கள்.

स्मरन्तः पुत्रदाराणां नित्योद्विग्ना बुभुक्षिताः । खेदिता दुःखशय्याभिस्त्वां करिष्यन्ति पृष्ठतः ॥

पुत्रदाराणां “பிள்ளைகள் பெண்டு
 கள் இவர்களுடைய
 स्मरन्तः நினைவு கொண்டவர்
 களாய்
 नित्योद्विग्ना: எப்பொழுதும் திகில
 லடைந்தவர்களாய்

बुभुक्षिताः போகங்களை விரும்பி
 யவர்களாய்
 दुःखशय्याभिः மனதிற்கிசையாப்
 படுக்கைகளால்
 खेदिताः வருத்தமடைந்தவர்
 त्वां உன்னை [கள்
 पृष्ठतः करिष्यन्ति கைவிடுவார்கள்.

स त्वं हीनः सुहृद्भिश्च हितकामैश्च बन्धुभिः । तृणादपि भृशोद्विग्नः स्पन्दमानाद्भविष्यसि ।

हितकामैः च “ஹிதத்தைக்கோரும்
 அவர்களாலும்,
 बन्धुभिः பந்துக்களாலும்,
 सुहृद्भिः च நண்பர்களாலும்
 हीनः கைவிடப்பட்ட
 सः அந்த

त्वं நீ
 स्पन्दमानात् அசையும்
 तृणात् अपि துரும்பினின்றும்
 भृशोद्विग्नः மிக்க பயர்தவனாய்
 भविष्यसि இருப்பாய்.

न च जातु न हिंस्युस्त्वां घोरा लक्ष्मणसायकाः । अपावृत्तं जिघांसन्तो महावेगा दुरासदाः ॥

घोराः “கொடியனவாய் [ரும்
 जिघांसन्तः சத்துருக்களையழிக்-
 महावेगाः மிக்க வேகமுள்ள
 दुरासदाः உவமையற்ற
 लक्ष्मणसायकाः லக்ஷ்மணரின் பாணங்
 கள்

अपावृत्तं திரஸ்கரிக்கப்பட்ட
 त्वां உன்னை
 न हिंस्युः கொல்லா திருக்கு
 மென்பது
 जातु ஒருக்காலும்
 न च இல்லை நிச்சயம்.

अस्माभिस्तु गतं सार्धं विनीतवदुपस्थितम् । आनुपूर्व्यात्तु सुग्रीवो राज्ये त्वां स्थापयिष्यति ॥

तु “அப்படி இல்லாமல்
 अस्माभिः எங்களோடு
 सार्धं கூடவே
 गतं திரும்பிவந்தவனாய்
 विनीतवत् அடக்கத்துடன்
 उपस्थितं பார்த்ததிக்கும்

त्वां உன்னை
 सुग्रीवः तु சகீவரே
 आनुपूर्व्यात् வரிசைக்கிரமத்தை
 யொத்து
 राज्ये ராஜாங்கத்தில்
 स्थापयिष्यति நிலைநிறுத்துவார்.

धर्मकामः पितृव्यस्ते प्रीतिकामो दृढव्रतः । शुचिः सत्यप्रतिज्ञश्च न त्वां जातु जिघांसति ॥

தே “உனக்கு
பிதृவ்ய: சிறிய தகப்பனார்
தர்மத்தையே செய்ப
பிரீதிகாம: பிரீதி வைத்தவர், [வர்,
தூதவ்ர: த்ருடமான வ்ரதமு
டையவர்,
சுசி: நல்லொழுக்கமுடையவர்,

சத்யப்ரதிஜ்ஞ: சொன்ன சொல் தவ
ருதவர்.
ச ஆதலால்
த்வா உன்னை
ஜாது ஒருக்காலும்
ஜிघांसति न கெடுக்க நினைக்க
மாட்டார்.

प्रियकामश्च ते मातुस्तदर्थं चास्य जीवितम् । तस्यापत्यं च नास्त्यन्यत्तस्मादङ्गद गम्यताम् ॥

தே “உனது
மாது: தாயாரின்
பிரியகாம: ச பிரியத்தையே கோரு
பவர்
அச்ய இவருடைய
ஜீவிதம் ச உயிரோடிருத்த லும்
ததர்ம் அத்தக்காகவே

தச்ய அவருக்கு
அந்யத் வேறு
அபத்யம் ச சந்ததியும்
நாஸ்தி இல்லை.
தஸ்யாத் ஆகையால்
அங்கத அங்கத!
கம்யதாம் எழுந்து செல்”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11431

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2179



पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௫ ॥

वानराणां प्रायोपवेशः—வானரர்களின் பிராயோபவேசம்.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं प्रश्रितं धर्मसंहितम् । स्वामिसत्कारसंयुक्तमङ्गदो वाक्यमब्रवीत् ॥१॥

ஹனுமத்: ஹனுமாரின்
ப்ரஸ்தித் வணக்கமுடைய
தர்மசंहிதம் தர்மத்தையொத்த
ஸ்வாமிஸ்த்கார்ஸ்யுக் எஜமானனின் நன்மை
யை பயப்பதான

வாக்யம் சம்பாஷணையை
சுத்வா கேட்டு,
அங்கதன் அங்கதன்
வாக்யம் பதிலை (பின்வருமாறு)
அவ்வித் சொன்னான்.

स्थैर्यमात्ममनःशौचमानुशंस्यमथार्जवम् । विक्रमश्चैव धैर्यं च सुग्रीवे नोपपद्यते ॥ २ ॥

ஸ்த்யை ச “ஸ்திரபுத்தியும்
ஆத்மமன:-) அந்தக்கரண
சௌச் ஓவ } சுத்தியும்
ஆநுஸ்த்யை ச இரக்கமும்
அத்ய அப்படியே

அர்ஜவ் நேர்மையும்
விக்ரம: ஆண்மையும்
தையுமும்
தையுமும்
சுக்ரீவரிடத்திலு
நுபபத்யதே காணப்படவில்லை.

भ्रातृज्येष्ठस्य यो भार्या जीवतो महिषीं प्रियाम् । धर्मेण मातरं यस्तु स्वीकरोति जुगुप्सितः ॥
 कथं स धर्मं जानीते येन भ्रात्रा दुरात्मना । युद्धायाभिनियुक्तेन विलस्य पिहितं मुखम् ॥

ய: “எவன்
 धर्मेण தர்மானுசாரமாய்
 मातरं தாயும்
 जीवतः உயிரோடிருக்கிற
 ज्येष्ठस्य ஜ்யேஷ்ட
 भ्रातुः ப்ராதாவின்
 भार्या பத்தினியுமான
 प्रियां காதல்
 महिषी தேவியை
 जुगुप्सितः யாவராலும் நிந்திக்கப்
 पट्टवण्यं பட்டவணய்
 स्वीकरोति தனக்குரியவளாக்கிக்
 கொண்டானோ

येन எந்த
 दुरात्मना துராத்மாவினால்
 युद्धायाभिनियुक्तेन சண்டையிட்டுக்
 கொண்டிருக்கிற
 भ्रात्रा तु சகோதரனுடனேயே
 विलस्य குகையின்
 मुखं வழி
 पिहितं மூடப்பட்டதோ
 यः सः அப்போர்க்கொத்தவன்
 धर्मं தர்மத்தை
 जानीते அறிகிறது
 कथम् எவ்வண்ணம்.

सत्यात्पाणिगृहीतश्च कृतकर्मा महायशः । विस्मृतो राघवो येन स कस्य तु कृतं स्मरेत् ॥

सत्यात् “ஸத்யத்தையும்
 செய்துவிட்டு
 पाणिगृहीतः கையடித்துக் கொடுத்தவராய்
 कृतकर्मा { கோரிய காரியத்தை
 யும் செய்துமுடித்த
 वरान वरான
 महायशः பெரும் புகழுடைய

राघवः च ராகவரே
 येन எவனால்
 विस्मृतः மறந்துவிடப்பட்ட
 सः அவன் [டாரோ
 कस्य யாருடைய
 कृतं तु உபகாரத்தைத்தான்
 स्मरेत् நினைந்திருக்கப்
 போகிறான்.

लक्ष्मणस्य भयाद्येन नाधर्मभयभीरुणा । आदिष्टा मार्गितुं सीतां धर्मस्तस्मिन्कथं भवेत् ॥

अधर्मभयभीरुणा “அதர்மம் என்ற பய
 न अल्लாமல் [த்தால்
 लक्ष्मणस्य லக்ஷ்மணருடைய
 भयात् பயத்தின் நிமித்தம்
 येन எவனால்
 सीतां சீதையை

मार्गितुं தேடுவதற்கு
 आदिष्टा: அனுப்பப்பட்டார்க
 तस्मिन् அவனிடத்தில் [ளோ
 धर्मः தர்மம்
 कथं எவ்வண்ம்
 भवेत् இருக்கும்.

तस्मिन्पापे कृतघ्ने तु स्मृतिहीने चलात्मनि । आर्यः को विश्वसेजातु तत्कुलीनो जिजीविषुः ॥

कृतघ्ने “நன்றிகெட்டவனும்,
 स्मृतिहीने சம்பிரதாய நெறி
 தவறினவனும்,
 चलात्मनि சபலசித்தனுமான
 तस्मिन् அந்த
 पापे மகாபாபிணிடத்தில்

तत्कुलीनः அந்தக்குலத்தில்
 जिजीविषुः பிரந்த
 आर्यः கௌரவமாக இருக்க
 कः तु ஆர்யன் [வெண்ணிய
 जातु எவந்தான்
 विश्वसेत् நம்பிக்கைவைப்பான்

राज्ये पुत्रः प्रतिष्ठाप्यः सगुणो निर्गुणोऽपि वा । कथं शत्रुकुलीनं मां सुग्रीवो जीवयिष्यति ॥

सगुणः वा “குணமுள்ளவனு
யினும்,
निर्गुणः अपि குணமில்லாதவனு
யினும்

पुत्रः புத்திரன்
राज्ये ராஜ்யத்தில்

भिन्नमन्त्रोऽपराद्धश्च हीनशक्तिः कथं ब्रह्म । किष्किन्धां प्राप्य जीवेयमनाथ इव दुर्बलः ॥

भिन्नमन्त्रः “ராமையகாரியத்தில்
குறைசெய்த
अपराद्धः எவலைச் செய்துமுடிக்க
காத

हीनशक्तिः ஆற்றல்கெட்ட
अहं நான்
किष्किन्धां च கிஷ்கிந்தைக்கும்

उपांशु दण्डेन हि मां बन्धनेनोपपादयेत् । शठः क्रूरो वृशंसश्च सुग्रीवो राज्यकारणात् ॥

सुग्रीवः “சுகிரீவன்
वृशंसः இரக்கம்ற்றவன்.
क्रूरः கொடியவன்.
शठः கெட்டவன்.
च ஆதலால்
राज्यकारणात् ராஜ்யத்தின் நிமித்தம்

बन्धनाद्वाऽवसादान्मे श्रेयः प्रायोपवेशनम् । अनुजानीत मां सर्वे गृहान् गच्छन्तु वानराः ॥

वानराः “வானரர்களர்!
मां எனக்கு
अनुजानीत விடை தாருங்கள்,
बन्धनात् சிறையிலிருப்பதைக்
वा அல்லது [காட்டிலும்
अवसादात् கூடிணைதையை அடை
வதைவிட

अहं वः प्रतिजानामि नागमिष्याम्यहं पुरीम् । इहैव प्रायमासिष्ये श्रेतो मरणमेव मे ॥

अहं நான்
पुरी பட்டணத்திற்கு
न आगमिष्यामि திரும்பி வரமாட்
டேன்.

इह एव இவ்விடத்திலேயே
प्रायं பரமயோபவேசத்தை
आसिष्ये அனுஷ்டிப்பேன்.
मे எனக்கு

प्रतिष्ठाप्यः பட்டம், குட்டப்படு
सुग्रीवः சுகிரீவன் [வான்.
शत्रुकुलीनं சத்துருகுலத்தில்
मां என்னை [பிறந்த
कथं எப்படி
जीवयिष्यति உயிரோடு வைப்பான்?

प्राप्य சென்று,
इव முற்றிலும்
दुर्बलः மனோதைர்யமிழந்த
வனாய்

अनाथः புகுமிடமில்லாதவ
कथं हि எப்படித்தான் [ஐயம்
जीवेयम् உயிரிவாழவேன்?

उपांशु ரஹஸ்யமாய்
बन्धनेन சிறையில் வைத்த
லான
दण्डेन हि தண்டனையோடு
मां என்னை
उपपादयेत् காவலில் வைப்பான்.

मे எனக்கு
प्रायोपवेशनं பட்டினிகிடந்து
உயிரிழத்தலே
श्रेयः மேலானது.
सर्वे च எல்லோரும்
गृहान् வீடுகளுக்கு
गच्छन्तु போய்ச் சேருங்கள்.

एव இந்த பரகாமே
मरणं மரணம்
श्रेयः மேலானது.
अहं நான்
वः உங்களுக்கு
प्रतिजानामि உறுதியாய்ச் சொல்
வாகிறேன்.

अभिवादनपूर्वं तु राघवौ बलशालिनौ ।
वाच्यस्तातो यवीयान्मे सुग्रीवो वानरेश्वरः

बलशालिनौ “ பலசாலிகளான
राघवौ राகவர்களுக்குவரும்
अभिवादनपूर्वं (முதலில் நமஸ்காரம்
பெற்றவர்களாய்
तु பின்னர்
यवीयान् சிறிய
तातः தகப்பனாக
वानरेश्वरः வானரேசுவரரான

अभिवादनपूर्वं तु राजा कुशलमेव च ॥
॥ १३ ॥

सुग्रीवः சக்ரீவ
राजा तु மன்னரும்
मे எனது
कुशलं நற்செய்கையை
एव முற்றிலும்
अभिवादनपूर्वं च நமஸ்காரபூர்வமாயே
वाच्यः சொல்லப்படவேண்டியவர்.

आरोग्यपूर्वं कुशलं वाच्या माता रुमा च मे ॥ १४ ॥

माता च “ தாயாகும்
रुमा உருமை
आरोग्यपूर्वं ஆரோக்யபூர்வமாய்

मे எனது
कुशलं நற்செய்கையை
वाच्या சொல்லத்தக்கவள்.

मातरं चैव मे तारामाश्वासयितुमर्हथ

मे “ எனது
तारां தாரையென்ற
मातरं தாயை [ஓம்
एव च எல்லா பரகாரத்தா-

॥ १५ ॥

आश्वासयितुं தேறுதல் படுத்த
अर्हथ வேண்டியவர்களாகி
நீர்கள்.

प्रकृत्या प्रियपुत्रा सा सानुक्रोशा तपस्विनी । विनष्टं मामिह श्रुत्वा व्यक्तं हास्यति जीवितम् ॥

तपस्विनी “ பாக்கியக்குறைவி
விருப்பவள்.
सानुक्रोशा குழைந்த மனதுள்
எவள்.
प्रकृत्या இயற்கையால்
प्रियपुत्रा புத்திரவாத்ஸல்ய
सा அவள் [முடையவள்.

मां என்னை
इह இங்கு
विनष्टं மரித்தவனாக
श्रुत्वा அறிந்து,
व्यक्तं நிச்சயமாய்
जीवितं உயிரை
हास्यति விட்டுவிடுவாள்.”

एतावद्वचनं चोत्तवा वृद्धानप्यभिवाद्य च । संविवेशाङ्गदो भूमौ रुदन्द्भेषु दुर्मनाः ॥ १७ ॥

अङ्गदः அங்கதன்
एतावत् இவ்வாறு
वचनं உறுதிமொழியை
उत्तवा சொல்லிவிட்டு,
वृद्धान् अपि பெரியோர்களுையும்
अभिवाद्य வணங்கி,

दुर्मनाः வயஸனம் பொங்கிய
மனத்தனாய்
रुदन् அழுதுகொண்டே
भूमौ பூமியில்
द्वेषु தர்ப்பைகளில்
च च தட்சணமே
संविवेश पடுத்தான்.

तस्य संविशतस्तत्र रुदन्तो वानरर्षभाः । नयनेभ्यः प्रमुमुचुरुष्णं वै वारि दुःखिताः ॥

तत्र अप்படி
संविशतः ஸங்கல்பம் செய்து
கொண்ட
तस्य அவனுக்காக
वानरर्षभाः வானர ச்ரேஷ்டர்கள்
दुःखिताः துக்கித்தவர்களாய்

रुदन्तः वै அழுதுகொண்டே
नयनेभ्यः கண்களினின்றும்
उष्णं உஷ்ணமான
वारि நீரை
प्रमुमुचुः வடித்தார்கள்.

सुग्रीवं चैव निन्दन्तः प्रशंसन्तश्च वालिनम् । परिवार्याङ्गदं सर्वे व्यवसन् प्रायमासितुम् ॥

सर्वे எல்லோரும்
सुग्रीवं சுக்ரீவனை
निन्दन्तः நிந்தித்துக்கொண்டு
वालिन् வாலியை
प्रशंसन्तः வெகுவாய்ப் புகழ்ப
வர்களாய்

अङ्गदं அங்கதனை
परिवार्यं குழந்துகொண்டு,
प्राय एव பராயோபவேசத்தை
आसितुं அனுஷ்டிக்க [யே
च च தட்சணமே
व्यवसन् நிச்சயித்தார்கள்.

मत् तद्वालिपुत्रस्य विज्ञाय पुवर्षभाः । उपस्पृश्योदकं सर्वे प्राङ्मुखाः समुपाविशन् ॥२०॥

पुवर्षभाः வானரோத்தமர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
वालिपुत्रस्य வாலிபுத்திரனின்
तत् அந்த
मत् எண்ணத்தை
विज्ञाय அறிந்துகொண்டு,

प्राङ्मुखाः கிழக்குநோக்கிய
வர்களாய்
उदकं ஜலத்தை
उपस्पृश्य ஆசமனம்செய்து,
समुपाविशन् உட்கார்ந்துகொண்
டார்கள்.

दक्षिणाग्रेषु दर्भेषु उदकीरं समाश्रिताः । सुमूर्ष्वो हरिश्रेष्ठा एतत्क्षममिति स्म ह ॥२१॥

उदकीरं ஜலக்கரையை
समाश्रिताः அடைந்தவர்களான
हरिश्रेष्ठाः வானரச்ரேஷ்டர்கள்
दक्षिणाग्रेषु தெக்கு னுனியாகப்
பரப்பப்பட்ட
दर्भेषु தர்ப்பங்களில்

एतत् இதுவே
क्षमं ஏற்றது,
इति என்று
सुमूर्ष्वः स्म { உயிரை இழக்க எண்
ணங்கொண்டவர்களா
யிருந்தார்கள்.
ह காண்.

रामस्य वनवासं च क्षयं दशरथस्य च । जनस्थानवधं चैव वधं चैव जटायुषः ॥ २२ ॥

हरणं चैव वैदेह्या वालिनश्च वधं रणे । रामकोपं च वदतां हरीणां भयमागतम् ॥ २३ ॥

एवं वदद्भिर्बहुभिर्महीधरो महाद्रिक्कूटप्रतिमैः पुवङ्गमैः ।

बभूव संनादितनिर्झरान्तरो भृशं नदद्भिर्जलदैरिवोत्थणैः

॥ २४ ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
वनवासं च	வனவாசத்தையும்,
दशरथस्य	தசரதரின்
क्षयं एव	மரணத்தையும்,
जनस्थानवधं च	ஜனஸ்தானத்தின்
	அழிவுபாட்டையும்,
वैदेहाः	வகைதேகியின்
हरणं च	அபஹரணத்தையும்,
जटायुषः	ஜடாயுனின்
वधं एव	வகையையும்,
वालिनः	வாலியின்
रणे	யுத்தத்தில்
वधं च	வகையையும்,
रामकोपं च	ஸ்ரீராமருடைய
	கோபத்தையும்,
च	இவைகளினின்று
हरीणां एव	வானரர்களுக்கும்
आगतं	சம்பவித்த

भयं च	ஆபத்தையும்
वदतां	பேசிக்கொண்டிருக்கையில்
महाद्रिक्छटप्रतिमैः	பெருமலைச்சிகரங்களுக்கொப்பான
एवं	கீழ்ச்சொல்லியவாறு
वदन्तिः	பேசிக்கொண்டிருந்த
बहुभिः	அனேக [வர்களான
हवङ्गमैः	வானரர்களால்
उखगैः	நெருக்குண்ட
भृशं	அதிகமாக
नदन्तिः	முழங்குகிற
जलदैः इव	மேகங்களாற்போல
महीधरः	மலை
सन्नादित-	எதிரொலி முழங்குகி
निश्रान्तरः }	ற அருங்கிளையுடையதாக
बभूव	விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे षष्ठपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11455

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2203



षट्पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫௬ ॥

अङ्गदसंपातीनोः संवादः—அங்கதனுடையவும் ஸம்பாதினுடையவும் ஸம்பவாதம்

उपविष्टास्तु ते सर्वे यस्मिन्मायं गिरिस्थले । हरयो गृध्रराजश्च तं देशमुपचक्रमे ॥ १ ॥

ते	அந்த
सर्वे	எல்லா
हरयः	வானரர்களும்
यस्मिन्	எந்த
गिरिस्थले	மலையடிவாரத்தில்
प्रायं	பரையோபவேசத்தை

उपविष्टाः	அடைந்திருந்தார்கள்,
तं	அந்த
देशं तु	இடத்தையே
गृध्रराजः च	கழுஞ்சுராஜரும்
उपचक्रमे	கிட்டினார்.

संपातिर्नाम भ्राता तु चिरञ्जीवी विहङ्गमः । भ्राता जटायुषः श्रीमान्प्रख्यातबलपौरुषः ॥

नाम्ना	பெயரினால்
संपातिः तु	ஸம்பாதிடென்று
नाम	கூறப்படும்
चिरञ्जीवी	நீடித்த ஆயுளுடைய
विहङ्गमः	ஓர் பறவை. [யவர்.

जटायुषः	ஜடாயுனின்
भ्राता	சகோதரர்.
श्रीमान्	பிரபாவமுள்ளவர்.
प्रख्यात-	பிரசித்தமான பலப
बलपौरुषः }	ராக்கிரமங்களுற்றவர்.

कन्दरादभिनिष्क्रम्य स विन्ध्यस्य महागिरिः । उपविष्टान्दरीन्दृष्ट्वा हृष्टात्मा गिरिमब्रवीत् ॥

सः अस्
विन्ध्यस्य விந்திய
महागिरिः மகாகிரியின்
कन्दरात् குகையினின்று,
अभिनिष्क्रम्य வெளிவந்து,
उपविष्टान् பிராயோபவேசம்
செய்த

हरीन् வானரர்களை
दृष्ट्वा கண்டு,
हृष्टात्मा உள்ளங்களித்தவராய்
गिरं மொழியை
अब्रवीत् வெளிப்படச்
சொன்னார்.

विधिः किल नरं लोके विधानेनानुवर्तते । यथाऽयं विहितो भक्ष्यश्चिरान्मह्यमिहागतः ॥

लोके “உலகத்தில்
विधिः வினைப்பயன்
नरं மனிதனை
विधानेन விதியையொத்தே
अनुवर्तते தொடருகிறது.
किल { இது பாரம்பர்யமாய்
கேள்வியால் தெரிந்
துகொண்ட சங்கதி.

मह्यं எனக்கு
यथा என்றே
विहितः நியமிக்கப்பட்ட,
अयं இந்த
भक्ष्यः உணவு
इह இப்பொழுது
चिरात् நெடுங்காலங்கழித்து,
आगतः தானாகவந்தது.”

परं पराणां भक्षिष्ये वानराणां मृतं मृतम् । उवाचैतद्वचः पक्षी तान्निरीक्ष्य भुवङ्गमान् ॥

पक्षी பறவை
तान् அந்த
भुवङ्गमान् வானரர்களை
निरीक्ष्य உற்றுநோக்கி,
पराणां பெருத்தவர்களான
वानराणां “வானரர்களின்

मृतं मृतं உயிரிழைந்த பிணங்க
ना ஒன்றொன்றாக
परं வேண்டியமட்டும்
भक्षिष्ये திண்ணுவேன்” என்கிற
एतत् वचः இந்த மொழியை
उवाच சொல்லிற்று.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भक्ष्यलुब्धस्य पक्षिणः । अङ्गदः परमायस्तो हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥६॥

भक्ष्यलुब्धस्य உணவாசைகொண்ட
तस्य அந்த
पक्षिणः பறவையின்
तत् அந்த
वचनं மொழியை
अङ्गदः அங்கதன்

श्रुत्वा கேட்டு,
परमायस्तः மிகவும் மனோவ்யாகுல
மடைந்தவனாய்
हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து
अथ அப்பொழுது
अब्रवीत् சொன்னான்.

पश्य सीतापदेशेन साक्षाद्वैवस्वतो यमः । इयं देशमनुप्राप्तो वानराणां विपत्तये ॥ ७ ॥

सीतापदेशेन வீதைபென்ற வியா
ஜங்கொண்டு
वानराणां வானரர்களின்
विपत्तये அழிவினைபொருட்டு
वैवस्वतः வைவஸ்வதனென்ற

साक्षात् यमः பரத்யகூத யமனே
इयं இந்த
देशं இடத்திற்கு
अनुप्राप्तः வந்திருக்கிறார் ;
पश्य காண்.

रामस्य न कृतं कार्यं राज्ञो न च वचः कृतम् । हरीणामियमज्ञाता विपत्तिः सहसाऽऽगता ॥

रामस्य “ஸ்ரீராமருடைய
कार्यं காரியம்
न कृतं செய்யப்பட்டனில்லை.
राज्ञः அரசருடைய
वचः च கட்டளையும்
न कृतं நிறைவேற்றப்பட
வில்லை.

हरीणां வானரர்களுக்கு
इयं இந்த
अज्ञाता எதிர்பாராத
विपत्तिः விபத்து
सहसा தெரியாமலே
आगता வந்திருக்கின்றது.

वैदेह्याः प्रियकामेन कृतं कर्म जटायुषा । गृध्रराजेन यत्तत्र श्रुतं वस्तदशेषतः ॥ ९ ॥

वैदेह्याः “வைதேகிக்கு
प्रियकामेन நன்மைசெய்ய மனங்
கொண்ட
गृध्रराजेन கழுகரசனான
जटायुषा ஜடாயுவால்
तत्र அந்தப் பரஸத்தில்
कर्म செய்யவேண்டியது

यत् எதுவோ
तत् அது
कृतं செய்யப்பட்டது.
वः நமக்கு
अशेषतः முற்றிலும்
श्रुतम् தெரிந்த விஷயமே.

तथा सर्वाणि भूतानि तिर्यग्योनिगतान्यपि । प्रियं कुर्वन्ति रामस्य त्यक्त्वा प्राणान्यथा वयम् ॥
अन्योन्यमुपकुर्वन्ति स्नेहकाख्ययन्त्रिताः ॥ १० ॥

तथा “அப்படியே
तिर्यग्योनिगतानि திரியக் ஜன்மங்களை
யடைந்த
सर्वाणि எல்லா
भूतानि பிராணிகளும்,
वयं நாம்
यथा எப்படியோ அப்படி
प्राणान् अपि உயிர்களையும் கூட

त्यक्त्वा லக்ஷியம் செய்யாது
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு [விட்டு,
प्रियं உதவியை
कुर्वन्ति புரிகின்றன.
स्नेहकाख्य- } ப்ரீதியாலும் இரக்கத்
यन्त्रिताः } தாலும் கட்டுண்ட
வர்களாய்
अन्योन्यं தனித்தனியே
उपकुर्वन्ति நன்மை செய்கின்றன.

ततस्तस्योपकारार्थं त्यजतात्मानमात्मना । प्रियं कृतं हि रामस्य धर्मज्ञेन जटायुषा ॥ ११ ॥

ततः हि “அதினிலைதான்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
उपकारार्थं பணிவிடைபுரிய
आत्मना தானே
आत्मानं பிராணனை
त्यजता விட்ட

धर्मज्ञेन அறமுணர்ந்த
जटायुषा ஜடாயுவால்
तस्य அவருக்கு
प्रियं உதவி
कृतम् புரியப்பட்டது.

राघवार्थे परिश्रान्ता वयं संत्यक्तजीविताः । कान्ताराणि प्रपन्नाः स्म न च पश्याम मैथिलीम् ॥

वयं	“ நாம்,	प्रपन्नाः	புகுந்தவர்களாய்
राघवार्थे	ஸ்ரீராகவரின்	संत्यक्तजीविताः	உயிர் போகின்றவர்
	காரியத்தில்		களாய்
परिश्रान्ताः	{ மிகப் பிரயாசையை யெடுத்துக்கொண் டவர்களாய்	स्म	ஆனோம்.
कान्ताराणि	குறைகளையும்	च	இன்னும்
		मैथिलीं	மைதிலியை
		न पश्याम	கண்டோமில்லை.

स सुखी गृध्रराजस्तु रावणेन हतो रणे । मुक्तश्च सुग्रीवभयाद्गतश्च परमां गतिम् ॥ १३ ॥

सु	“ இவ்விஷயத்தில்	सुग्रीवभयात् च	சுக்ரீ வருடைய பயத்
रणे	யுத்தத்தில்		திலிருந்தும்
रावणेन	ராவணனால்	मुक्तः	தப்பித் துக்கொண்
हतः	கொல்லப்பட்ட		டார்.
गृध्रराजः	கழுகரசர்	परमां	மிகவும் மேலான
सुखी	புணையசாலி.	गतिं च	மோகூதத்தையும்
सः	அவர்	गतः	அடைந்தார்.

जटायुषो विनाशेन राज्ञो दशरथस्य च । हरणेन च वैदेह्याः संशयं हरयो गताः ॥ १४ ॥

रामलक्ष्मणयोर्वास अरण्ये सह सीतया । राघवस्य च बाणेन वालिनश्च तथा वधः ॥ १५ ॥

रामकोपादशेषाणां राक्षसानां तथा वधः । कैकेय्या वरदानेन इदं हि विकृतं कृतम् ॥

कैकेय्याः	“ கைகேயிக்கு	हरणेन च	அபஹரித்தலாலும்
वरदानेन हि	வரங்கொடுத்ததா	हरयः	வானரர்கள்
कृतं	விளைந்த	संशयं गताः	ப்ராணபத்தையடைந்
विकृतं	கேடு		தார்கள்.
इदं	இது.	तथा	அப்படியே
रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய
अरण्ये	காட்டில் [களுடைய	बाणेन च	பாணத்தாலேயே
सीतया सह	சேதையோடுகூட	वालिनः	வாலியின்
वासः	வாஸம்	वधः	மரணம்;
दशरथस्य	தசரத	तथा	அப்படியே
राज्ञः च	மன்னருடையவும்	रामकोपात्	ஸ்ரீராமன்கோபத்தால்
जटायुषः च	ஜடாயுவினுடையவும்	राक्षसानां	இராக்காஸர்களின்
विनाशेन	மரணத்தோடேயே	अशेषाणां	எல்லாருக்கும்
वैदेह्याः	வைகேயினுடைய	वधः	அழிவு.

तदसुखमनुकीर्तितं वचो भुवि पतितांश्च समीक्ष्य वानरान् ।

भृशचलितमतिर्महामतिः कृपणमुदाहृतवान्स गृध्रराट्

॥ १७ ॥

सः अந்த
 महामतिः மகாமதியான
 गृध्राद् 'கழுகரசர்
 भुवि பூமியில்
 पतितान् விழுந்து கிடக்கிற
 वानरां च வானரர்களையும்
 अनुकीर्तितं சொல்லப்பட்ட
 असुखं விவரம் முற்றிலும்
 தெரியாத

तत् अந்த
 वचः च பேச்சையும்
 समीक्ष्य கவனித்துப்பார்த்து,
 भृशचलितमतिः மிக்க சஞ்சலமடைந்த
 மனத்தராய்
 { இன்னது செய்கிற
 { தென்று தெரியாத
 { நிலைமையை
 { காட்டினார்.
 उदाहृतवान्

तत्तु श्रुत्वा तदा वाक्यमङ्गदस्य मुखोद्गतम् । अब्रवीद्वचनं गृध्रस्तीक्ष्णतुण्डो महास्वनः ॥

तीक्ष्णतुण्डः கூரான அலகை
 யுடைய,
 महास्वनः பெரிய குரலுமுடைய
 गृध्रः கழுக்கு,
 तदा அப்பொழுது
 अङ्गदस्य அங்கதனுடைய

मुखोद्गतं வாயிலிருந்து வந்த
 तत् वाक्यं அம்மொழியை
 श्रुत्वा கேட்டு,
 तु இதுவிஷயத்தில்
 वचनं ஒரு மொழியை
 अब्रवीत् சொல்லிற்று.

कोऽयं गिरा घोषयति प्राणैः प्रियतमस्य मे । जटायुषो वधं भ्रातुः कम्पयन्निव मे मनः ॥

मे “எனக்கு
 प्राणैः प्रियतमस्य உயிரினுமினிய
 भ्रातुः ஸகோதரானது,
 जटायुषः ஜடாயுவினுடைய
 वधं மரணத்தை பற்றி
 मे मनः எனது மனதை

कम्पयन् நடுக்கமுற்செய்யவ
 अयं இவன் [னம்
 गिरा நல்ல பேச்சால்
 घोषयति புகழ்கிறான்.
 कः யாரான
 इव அறியவேண்டும்.

कयमासीज्जनस्थाने युद्धं राक्षसगृध्रयोः । नामधेयमिदं भ्रातुश्चिरस्याद्य मया श्रुतम् ॥२०॥

भ्रातुः “சகோதரனுடைய
 इदं இந்த
 नामधेयं பெயரானது,
 मया என்னால்
 चिरस्य வேகுகாலத்திற்குப்
 பிறகு
 अद्य இப்பொழுது

श्रुतं கேட்கப்பட்டது.
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
 राक्षसगृध्रयोः இராக்கஸனுக்கும்
 கழுக்குக்கும்
 युद्धं யுத்தம்
 कथं எப்படி
 आसीत् உண்டாயிற்று?

इच्छेयं गिरिदुर्गाच्च भवद्भिरवतारितम्

॥ २१ ॥

गिरिदुर्गाच्च “மலைத் தூர்க்கத்தி
 விருந்து

भवद्भिः च உங்களாலேயே
 अवतारितं இறக்க
 इच्छेयम् விரும்புகின்றேன்.

यवीयसो गुणज्ञस्य श्लाघनीयस्य विक्रमैः । अतिदीर्घस्य कालस्य परितुष्टोऽस्मि कीर्तिनात् ॥

अतिदीर्घस्य “ நீடித்த
காலச्य காலத்திற்கு பின்
விக்ரமैः பராக்கிரமங்களினால்
श्लाघनीयस्य கொண்டாடத்தகுந்த
வனாய்

गुणज्ञस्य குணங்களை யறிந்தவ
னுமான
यवीयसः தம்பியினுடைய
कीर्तिनात् புகழ்தலால்
परितुष्टः अस्मि மிகவும் சந்தோஷ
மடைந்தேன்.

तदिच्छेयमहं श्रोतुं विनाशं वानरर्षभाः । भ्रातुर्जटायुषस्तस्य जनस्थाननिवासिनः ॥ २३ ॥

तत् “ ஆகையால்
वानरर्षभाः வானர வீரர்கள் !
जनस्थान- } ஜனஸ்தானத்தில்
निवासिनः } வலித்துக்கொண்
டிருந்த
तस्य அந்த

भ्रातुः உடன்பிறந்த
जटायुषः ஜடாயுஷன்
विनाशं மரணத்தைப்பற்றி
अहं நான்
श्रोतुं அறிய
इच्छेयम् விரும்புகிறேன்.

तस्यैव च मम भ्रातुः सखा दशरथः कथम् । यस्य रामः प्रियः पुत्रो ज्येष्ठो गुरुजनप्रियः ॥

गुरुजनप्रियः “ பெரியோரால் விரும்
रामः பூராமர் [பப்படும்
प्रियः அன்பிற்குரிய
ज्येष्ठः மூத்த
पुत्रः பிள்ளை
यस्य எவருக்கோ அந்த

दशरथः एव தசரதரே
मम எனது
भ्रातुः தம்பியான
तस्य அவனுக்கு
सखा தோழனைன்பது
कथं च எப்படி ?

सूर्याशुदग्धपक्षत्वाच्च शक्रोऽप्युपसर्पितुम् । इच्छेयं पर्वतादस्मादवतर्तुमरिन्दमाः ॥ २५ ॥

अरिन्दमाः “ ஜயசாலிகளே !
सूर्याशुदग्ध- } சூர்யகிரணங்களால்
पक्षत्वात् } எரிந்துபோன சிற
குடையவனானதலால்
उपसर्पितुं கிட்டவா
न शक्रोऽपि முடியா திருக்கிறேன்.

अस्मात् இந்த
पर्वतात् பர்வதத்திலிருந்து
अवतर्तुं இறங்கவிட
इच्छेयम् வேண்டுமென்று
विरुम्புகிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
किष्किन्धाकाण्डे षट्पञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11480

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2228



सतपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தேழாவது ஸாக்கம் ॥ ௫௭ ॥

निखिलरामवृत्तान्तकथनम्—ஸ்ரீராமலிருத்தாந்தத்தை பூராவும் சொல்வது.

शोकाद्भ्रष्टस्वरमपि श्रुत्वा ते हरियूथपाः । श्रद्धानैव तद्वाक्यं कर्मणा तस्य शङ्किताः ॥ १ ॥

शोकाद्	சோகத்தால்	श्रुत्वा अपि	கேட்டும்,
अष्टस्वरं	நாத்தமுதமுத்துப்	तस्य	அதனுடைய
	பேசிய	कर्मणा	செய்கையினால்
तत् वाक्यं	அம்மொழியை	शङ्किताः	ஸந்தேகமுற்றவர்
ते	அந்த		களாய்
हरियूथपाः	வானரோத்தமர்கள்	न श्रद्दुः एव	நம்பவெயில்லை.

ते प्रायशुपविष्टास्तु दृष्ट्वा शृंष्टं पुवङ्गमाः । चकुर्वुर्दि तदा रौद्रां सर्वान्नो भक्षयिष्यति ॥ २ ॥

प्रायं	பிராயோபவேசத்தை	नः	நம்
उपविष्टाः	அடைந்துள்ள	सर्वान्	எல்லோரையும்
ते	அந்த	भक्षयिष्यति	பகிழ்த்துவிடுமென்ற
पुवङ्गमाः	வானமர்கள்	रौद्रां	குரூரமான
गुधं	கமுகை	बुद्धिं तु	எண்ணத்தையும்
दृष्ट्वा	பார்த்து,	तदा	அப்பொழுது
		चक्रुः	கொண்டார்கள்.

सर्वथा प्रायमासीनान्यदि नो भक्षयिष्यति । कृतकृत्या भविष्यामः क्षिप्रं सिद्धिमितो गताः॥

प्रायं	“பிராயோபவேசத்தை	इतः	இதனாலேயே
आसीनान्	அடைந்த	क्षिप्रं	சீக்கிரத்திலேயே
नः	நம்மை	कृतकृत्याः	க்ருதார்த்தர்களாய்
सर्वथा	எப்படியும்	सिद्धिं गताः	பேற்றை பெற்றவர்
भक्षयिष्यति	பகிழ்த்துவிடும்;		களாய்
यदि	அப்படியாகில்	भविष्यामः	ஆவோம்.”

एतां बुद्धिं ततश्चक्रुः सर्वे ते वानरर्षभाः । अवतार्य गिरेः शृङ्गादुग्रमाहाङ्गदस्तदा ॥ ४ ॥

ते	அந்த	तदा	அச்சமயத்திலு
वानरर्षभाः	வானரச்ரோஷ்டர்கள்	अङ्गदः	அங்கதன்
सर्वे	எல்லோரும்	गिरेः	மலையின்
एतां	இந்த	शृङ्गात्	சிகரத்தினின்று
बुद्धिं	அபிப்பிராயத்தை	अवतार्य	இறக்கி,
चक्रुः	கொண்டார்கள்.	गुधं	கமுகைப்பார்த்து
ततः	அப்படியிருந்தும்	आह्	சொன்னான்.

बभूवर्क्षरजो नाम वानरेन्द्रः प्रतापवान् । ममार्यः पार्थिवः पक्षिन्धार्मिकस्तस्य चात्मजौ ॥

பகிந் “பகதியாரே!
 க்ஷரஜ: ரிக்ஷராஜஸ்
 நாம என்று பெயருடைய
 வானரேந்: ஒரு வானரவேந்தர்
 பபுவ இருந்தார்.
 ப்ரதாபமுடையவர்.

धार्मिक: தர்மகுணமுடையவர்.
 पार्थिव: ராஜரீகப்ரபுத்வம்
 मम எனக்கு [பெற்றவர்].
 आर्य: குரு.
 तस्य அவருக்கு
 आत्मजौ: च இரண்டு குமாரர்கள்.

सुग्रीवश्चैव वाली च पुत्रावोघबलावुभौ । लोके विश्रुतकर्माऽभूद्राजा वाली पिता मम ॥६॥

வாலி च “வாலியென்பவரும்
 सुग्रीव: च சுக்ரீவரென்பவரும்
 उभौ இரண்டு
 पुत्रौ குமாரர்கள்.
 ओघबलौ அளவற்ற பலமுடையவர்கள்.
 मम எனது

पिता பிதாவாகிய
 वाली வாலியெனும்
 राजा एव அரசர்தான்
 लोके உலகத்தில்
 विश्रुतकर्मा பேர்போன தொழி
 लार्त्तलुदையவராக
 अभूत् இருந்தார்.

राजा कृत्स्नस्य जगत इक्ष्वाकूणां महारथः । रामो दाशरथिः श्रीमान्प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥
 लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया । पितुर्निर्देशनिरतो धर्म्यं पन्थानमाश्रितः ॥

दाशरथि: தசரத குமாரராகிய
 राम: ஸ்ரீராமர்
 कृत्स्नस्य ஸகல
 जगत: உலகிற்கும்
 राजा அரசர்.
 इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகு வம்சத்த
 वरंकरुदைய
 महारथ: பேர்போன போர்
 வீரர்.
 श्रीमान् अपि ஸ்ரீமானாக இருந்தும்
 धर्म्यं தரும

पन्थानं வழியை
 आश्रित: பற்றியவராய்
 पितु: பிதாவின்
 निर्देशनिरत: கட்டிநோப்படி நடப்ப
 वराय்
 भ्रात्रा தம்பி
 लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணரோடும்
 भार्यया மனைவி
 वैदेह्या च வைதேகியோடும்
 दण्डकावनं தண்டகாவனத்திற்கு
 प्रविष्ट: வந்திருந்தார்.

तस्य भार्या जनस्थानाद्रावणेन हता बलात्

॥ ९ ॥

तस्य அவருடைய
 भार्या மனைவி
 जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்திலி
 नृत्त

रावणे ராவணனால்
 बलात् பலாத்காரமாய்
 हता திருடிக்கொண்டு
 போகப்பட்டாள்.

रामस्य तु पितृर्षित्रं जटायुर्नाम गृध्रराट् । ददर्श सीतां वैदेहीं ह्रियमाणां विहायसा ॥१०॥

रामस्य “ஸ்ரீராமருடைய
பிதர்: தந்தையின்
மித்ர நண்பராகிய
ஜடாயு: ஜடாயு
நாம என்ற
गृध्रराट् கழுக்கரசர்
विहायसा ஆகாயமார்க்கமாய்

ह्रियमाणां எடுக்கொண்டு
போகப்படுகிற
वैदेहीं விடேதகமன்னன் மக
ளான
सीतां சிதையை
तु இந்நிலைமையில்
ददर्श கண்டார்.

रावणं विरथं कृत्वा स्थापयित्वा च मैथिलीम् । परिश्रान्तश्च वृद्धश्च रावणेन हतो रणे ॥

रणे “போரில்
रावणं ராவணனை
विरथं தேரில்லாதவனாக
कृत्वा செய்து,
मैथिलीं च மைதிலியையும்
स्थापयित्वा தைரியப்படுத்தி,

वृद्ध: அம்முதியவர்
च அதனால்
परिश्रान्त: களைப்படைந்திருந்
தார்.
च அப்படி இருந்ததால்
रावणेन ராவணனால்
हत: அடியுண்டார்.

एवं गृध्रो हतस्तेन रावणेन बलीयसा । संस्कृतश्चापि रामेण गतश्च गतिमुत्तमाम् ॥१२॥

तेन “அந்த
बलीयसा வலிய
रावणेन ராவணனால்
एवं இவ்வாறு
हत: அடியுண்டவர்
गृध्र: अपि கழுக்காயிருந்தும்

रामेण ஸ்ரீராமரால்
संस्कृत: ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்
பெற்றவராய்
च च தட்சணமே
उत्तमां நல்ல
गतिं கதியை
गत: அடைந்தார்.

ततो मम पितृव्येण सुग्रीवेण महात्मना । चकार राघवः सख्यं सोऽवधीत्पितरं मम ॥१३॥

राघव: “ஸ்ரீராகவர்
मम எனது
पितृव्येण சிற்றப்பனை
सुग्रीवेण சுக்ரீவனேனும்
महात्मना மகாத்மாவோடு
सख्यं சக்யத்தை

चकार செய்துகொண்டார்.
तत: அதனால்
स: அவர்
मम எனது
पितरं பிதாவை
अवधीत् கொண்டார்.

मम, पित्रा विरुद्धो हि सुग्रीवः सचिवैः सह । निहत्य वालिनं रामस्ततस्तमभ्यपेचयत् ॥

सुग्रीव: “சுக்ரீவர்
सचिवैः सह மந்திரிமார்களோடு
கூட
मम எனது
पित्रा தந்தையால்
विरुद्ध: ஊரைவிட்டுத் தூரத்
தப்பப்ப்டிருந்தார்.

तत: அதனால்
राम: हि ஸ்ரீராமரோ
वालिनं வாலியை
निहत्य கொன்று,
तं அவருக்கு
अभ्यपेचयत् ராஜ பட்டாபிஷேகம்
செய்துவைத்தார்.

स राज्ये स्थापितस्तेन सुग्रीवो वानरेश्वरः । राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ॥

येन “இக்காரணத்தால்
 सः அந்த
 सुग्रीवः சுக்ரீவர்
 वानरमुख्यानां வானரச்சேஷ்டர்களு
 राज्ये ராஜ்யத்தில் [டைய
 राजा அரசராக

वानरेश्वरः வானரர்களுக்கு அதி
 पण्य
 स्थापितः நிலைநிறுத்தப்பட்டார்.
 तेन அவரால்
 वयं நாங்கள்
 प्रस्थापिताः அனுப்பப்பட்டோம்.

एवं रामप्रयुक्तास्तु मार्गमाणास्ततस्ततः । वैदेहीं नाधिगच्छामो रात्रौ सूर्यप्रमामिव ॥१६॥

एवं “இவ்விதம்
 रामप्रयुक्ताः ஸ்ரீராமருக்காகப் பாடு
 படுபவர்களாய்
 ततस्ततः எல்லா விடங்களிலும்
 मार्गमाणाः தேடுபவர்களாய்
 तु ஆகியும்

वैदेहीं வைதேகியை
 रात्रौ இரவில்
 सूर्यप्रमामं சூர்யவெளிச்சத்தை
 इव போல
 न अधिगच्छामः கண்டோமில்லை.

ते वयं दण्डकारण्यं विचित्य सुसमाहिताः । अज्ञानासु प्रविष्टाः स धरण्यां विवृतं विलम् ॥

ते “அந்த
 वयं நாங்கள்
 सुसमाहिताः அதிக கவனமுள்ள
 வர்களாய்
 दण्डकारण्यं தண்டகாரண்யத்தை

विचित्य तु ஆராய்ந்து தேடியும்,
 अज्ञानात् தெரியாமையால்
 धरण्यां பூமியில்
 विवृतं வாய் திறந்திருந்த
 विलं பிஸத்தை
 प्रविष्टाः स புகுந்தோம்-

मयस्य मायाविहितं तद्विलं च विचिन्वताम् । व्यतीतस्तत्र नो मासो यो राज्ञा समयः कृतः ॥

मयस्य “மயனுடைய
 मायाविहितं மாயையால் செய்பப்
 பட்ட
 तत् அந்த
 विलं பிஸத்தை
 च முற்றிலும்
 विचिन्वतां தேடித்திரிந்துகொண்
 டிருந்த

नः எங்களுக்கு
 राज्ञा அரசரால்
 समयः தவணையாக
 कृतः குறிப்பிட்டிருந்த
 मासः ஒருமாதம்
 यः எதுவோ அதுவும்
 तत्र அங்கேயே
 व्यतीतः கடக்கப்பட்டது.

ते वयं कपिराजस्य सर्वे वचनकारिणः । कृतां संस्थामतिक्रान्ता भर्यात्पायमुपास्महे ॥

ते “அந்த
 वयं நாங்கள்
 कपिराजस्य வானரவேந்தனுடைய
 वचनकारिणः ஏவல்களுக்குப்பட்டு
 நடப்பவர்கள்.
 कृतां குறித்த

संस्थां தவணையை
 अतिक्रान्ता மீறியவர்களாய்
 सर्वे எல்லோரும்
 भयात् பயந்து
 प्रायः பிராயோபவேசத்தை
 उपास्महे அனுஷ்டிக்கிறோம்.

கூடே தர்மிஸ்து காஹஸ்தே சூயீவே ச சலஹ்மணே । கதானாமிபி சவீஷா தத் நோ நாஸ்தி ஜீவதம் ॥

தஸ்திம் , அந்த
சலஹ்மணே லக்ஷ்மணருடனிருக்க
காஹஸ்தே காஹத்ஸ்தரும், [கிற
சூயீவே ச சக்ரீவரும்
கூடே து கோபம்மகொண்டிருக்க
கும்பொழுது

கதானா திரும்பிவந்த
ந: எங்கள்
சவீஷா எல்லோருக்கும்
தவ அங்கே
ஜீவதம் அபி உயிருடனிருத்தல்
ந அஸ்தி இராதா. [கூட

இத்யாபீ ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே கிக்ஷிந்யாகாண்டே சஸ்பச்சாச: சரீ: ॥

ஆதீத: ஸ்லோக: 11500



கிக்ஷிந்யாகாண்டே ஆதீத: ஸ்லோக: 2248

அஃபச்சாச: சரீ:—ஐம்பத்தியேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௮ ॥

லக்ஷாயா சீதாவஸ்தானபர்தர்ஷனம்—லங்கையில் ஸீதையிருப்பதைக் காண்பிப்பது.

இயுக்த: கருணம் வாக்யம் வானரேஸ்த்யுக்தஜீவதீ: । சவாஷோ வானரான்யுத: ப்ரத்யுவாச மஹாஸ்வன: ॥

த்யுக்தஜீவதீ: பிராணனை விடது
ணீந்திருக்கிற
வானரே: வானரர்களால்
இதி இந்த
கருணம் இரக்கமுண்டாகும்
படியான
வாக்யம் சமாசாரத்தை

உக்த: சொல்லப்பட்ட
மஹாஸ்வன: பெரிய குரையுடைய
யுத: கழுஞ்
சவாஸ்ய: கண்களில் நீர்த்துதும்ப
வானரன் வானரர்களைப்
பார்த்து
ப்ரத்யுவாச பதில் சொல்லிற்று.

யவீயானம்ம ச ஞ்ராத ஜடாயுநாமி வானரா: । யமாஸ்யாத ஹத் யுதே ராவணே நலீயஸா ॥ ௨ ॥

வானரா: “வானரர்கள் !
நலீயஸா வலிய
ராவணே ராவணனால்
யுதே யுத்தத்தில்
ஹத் கொல்லப்பட்டதாக
ய் எவனை
ஆஸ்யாத சொன்னீர்களோ

ஜடாயு: ஜடாயுவெனும்
நாம பெயரையுடைய
ச: அவன்
மம எனது
யவீயான் இனைய
ஞ்ராத சகோதரன்.

வூதமாவாதபக்ஷத்வாஹ்ருஷ்ஸ்ததபி மயே । ந ஹி மே ஸக்திரதாஸ்தி ஞ்ராதுவீர்வமொக்ஷணே ॥ ௩ ॥

வூதமாவாத “வயதின் முதிமை
யாலும்,
அபக்ஷத்வாத் கிறகின்மையினாலும்,
தத் அதை
ஸூத்ரந் அபி கேட்டவனை இருந்
தும்,
மயே பொறுத்திருக்கிறேன்.

ஹி ஏனென்றால்
அஃ இப்பொழுது
ஞ்ராத: சகோதரனுடைய
வீர்வமொக்ஷணே பழிக்குப்பழி வாங்கு
மே எனக்கு [தலில்
ஸக்தி: திறமை
ந அஸ்தி கிடையாது.

पुरा वृत्रवधे वृत्ते स चाहं च जयैषिणौ । आदित्यमुपयातौ स्यो ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् ॥

पुरा	முன் ஒருகாலத்தில்	रश्मिमालिनं	கிரணவரிசைகளால்
वृत्रवधे	விருத்தாசுவதம்		சூழப்பட்டதாய்
वृत्ते	நடந்தபொழுது	ज्वलन्तं	ஜ்வலித்துக்கொண்
सः च	அவனும்		டிருந்த
अहं च	நானும்	आदित्यं	ஆதித்யனை
जयैषिणौ	{ ஒருவரை ஒருவர் வெல்ல விரும்பியவர் களாய்	उपयातौ स्वः	கிட்டிப் பறந்து சென் றோம்.

आवृत्याकाशमार्गेण जवेन स्यो गतौ भृशम् । मध्यं प्राप्ते सवितरि जटायुर्वसिदिति ॥ ५ ॥

आकाशमार्गेण	ஆகாசமார்க்கமாய்	सवितरि	சூரியன்
भृशं	மிகவும்	मध्यं	உச்சியை
जवेन	வேகத்தோடு	प्राप्ते	அடைந்தபொழுது
आवृत्य	சுற்றிச்சுற்றி,	जटायुः	ஜடாயு
गतौ स्वः	சென்றோம்.	अवसिदिति	களைப்புற்றான்.

तमहं भ्रातरं दृष्ट्वा सूर्यरश्मिभिरार्दितम् । पक्षाभ्यां छादयामास स्नेहात्परमविह्वलम् ॥ ६ ॥

भ्रातरं	தம்பியான	दृष्ट्वा	கண்டு,
तं	அவனை	अहं	நான்
सूर्यरश्मिभिः	சூரியகிரணங்களால்	स्नेहात्	அன்பினால்
आर्दितं	களைப்புற்றவனாகவும்,	पक्षाभ्यां	இரண்டு சிறகுகளினால்
परमविह्वलं	மிக்க மெய்மறந்தவனாகவும்,	छादयामास	மறைத்தேன்.

निर्दग्धपक्षः पतितो विन्ध्येऽस्मिन् वानरोत्तमाः । अहमस्मिन्वसन्भ्रातुः प्रवृत्तिं नोपलक्षये ॥

वानरोत्तमाः	“வானரோத்தமர் கனோ !	अहं	நான்
अस्मिन्	இந்த	अस्मिन्	இதில்
विन्ध्ये	விந்தியமலையில்	वसन्	காலமாகழிப்பவனாய்
निर्दग्धपक्षः	சிறகெரிந்தவனாய்	भ्रातुः	தம்பியின்
पतितः	விழுந்தவனானேன்.	प्रवृत्तिं	செய்தி ஒன்றையும்
		न उपलक्षये	அறியேன்.”

जटायुषस्त्वेवमुक्तो भ्रात्रा संपातिना तदा । युवराजो महाप्राज्ञः प्रत्युवाचाङ्गदस्तदा ॥ ८ ॥

जटायुषः	ஜடாயுஷின்	उक्तः	சொல்லப்பட்ட
भ्रात्रा	பிராதாவான	महाप्राज्ञः तु	பேரறிவுடையவனும்,
संपातिना	ஸம்பாதினால்	युवराजः	இளவரசனுமான
तदा	அப்பொழுது	अङ्गदः	அங்கதன்
एवं	மேற்சொல்லிய	तदा	அப்பொழுது
	வண்ணம்	प्रत्युवाच	பதிலாக உரைத்தான்.

जटायुषो यदि भ्राता श्रुतं ते गदितं मया । आख्याहि यदि जानासि निलयं तस्य रक्षसः ॥

தே "உமக்கு
மயா என்னால்
கடின் சொல்லப்பட்டது,
சுருத கேட்டறிந்துகொள்
ளப்பட்டது.
ஜடாயுஷ: ஜடாயுவுக்கு

பிராதரவாக இருப்ப
தச்ய அந்த [தால்,
ரக்ஷச: ராசுதஸனுடைய
நிலய இருப்பிடத்தை
ஜானாசி யடி அறிவீர் ஆகில்,
ஆख्याहि சொல்லும்.

अदीर्घदर्शिनं तं वा रावणं राक्षसेश्वरम् । अन्तिके यदि वा दूरे यदि जानासि शंस नः ॥

அன்திகே வா "சமீபத்திலோ,
தூரே யடி அல்லது தூரத்திலோ
அதீர்ஷதர்சின தீர்க்காலோசனையில்
லாத்
ராक्षसेश्वरं ராசுதஸாதிபனாகிய
த அந்த

ராவண ராவணனை
ஜானாசி அறிவீர்
யடி ஆகில்,
ந: எங்களுக்கு
சாஸ சொல்லும்.
வா அறிய விரும்புகிறோம்.

ततोऽब्रवीन्महातेजा ज्येष्ठो भ्राता जटायुषः । आत्मानुरूपं वचनं वानरान् संप्रहर्षयन् ॥

தத: இதன்மேல்,
மஹாதேஜா: மிக்கத்திறமையுடைய
ஜடாயுஷ: ஜடாயுவின்
ஜ்யே: ஞாந தமயன்,
வானரந் வானரர்களை

सम्प्रहर्षयन् மகிழ்விப்பவராய்
आत्मानुरूपं தனது கீர்த்திக்கன
குணமான்
वचनं சொல்லை
अववीत् சொன்னார்.

निर्दग्धपक्षो गृध्रोऽहं हीनवीर्यः पुवङ्गमाः । बाष्पात्रेण तु रामस्य करिष्ये साहस्युत्तमम् ॥

புவங்கமா: "வானரர்களா!
அஹ் நான்
நிர்தக்ஷபக்ஷ: சிறகெரிந்த
கூழ: கழுகு
ஹீநவீரய: வலிகுன்றியவன்.
து இப்படியிருப்பதால்

ராமச்ய ஸ்ரீராமருக்கு
உத்தம ப்ரீய
சாஹ் உதவியை
வாஷ்பாட்ரேண வாக்குமாத் திரத்தின
லேயே
கரிஷ்யே செய்கின்றேன்.

जानामि वारुणाष्टोकांन्विष्णोस्त्रैविक्रमानपि । देवासुरविमर्दाश्च ह्यमृतस्यापि मन्यन्म ॥१३॥

லோகந் "உலகங்களுக்கும்,
வாருணந் அபி நீர் மூடினவைகளையும்,
விஷ்ணு: திருமாலின்
திராவிடரமாவதர
வீகிரமான { மூன்று அடிவைப்பு
களையும்,

देवासुरविमर्दाश्च தேவாஸுரயுத்தங்
களையும்,
अमृतस्य அமுதத்திற்கு
मन्यन् अपि கடைந்ததையும்
हि உள்ளபடி
जानामि அறிவேன்.

संप्राप्य सागरस्यान्तं संपूर्णं शतयोजनम् । आसाद्य दक्षिणं तीरं ततो द्रक्ष्यथ रावणम् ॥

सागरस्यान्तं “சமுத்திரக்கரையை
संप्राप्य அடைந்து,
संपूर्णம் பூர்த்தியான
शतयोजनं நூறுயோஜனையுள்ள
दक्षिणं தென்

तीरं திரத்தை
आसाद्य அடைந்து,
ततः அவ்விடத்தில்
रावणं ராவணனை
द्रक्ष्यथ காணுங்கள்.

तत्रैव त्वरिताः क्षिप्रं विक्रमध्वं पुवङ्गमाः । ज्ञानेन खलु पश्यामि दृष्ट्वा प्रत्यागमिष्यथ ॥

पुवङ्गमाः “வானரர்கள்!
त्वरिताः வேகமுடையவர்க
तत्र एव அங்கேயே [ளாய்
क्षिप्रं உடனே
विक्रमध्वं தாண்டுங்கள்.

खलु நிச்சயமாய்,
दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு,
प्रत्यागमिष्यथ திரும்பிவருவீர்கள்.
ज्ञानेन நானத்தினால்
पश्यामि காண்கின்றேன்.

आद्यः पन्थाः कुलिङ्गानां ये चान्ये धान्यजीविनः । द्वितीयो बलिभोजानां ये च वृक्षफलाशिनः ॥

कुलिङ्गानां “ஊர்க்குருவிகளுக்கு
आद्यः முதலாவது
पन्थाः பறப்பின் எல்லை.
अन्ये சாதாரணங்களான
ये च எவைகளோ

बलिभोजानां காக்கைகளுக்கு
द्वितीयः இரண்டாவது
ये च எவைகளோ
அவைகள்

धान्यजीविनः “அவைகள்
தானியங்களை உண்டு
பிழைப்பவைகள்.

वृक्षफलाशिनः விருக்கங்களின் பழங்
களை உண்கிறவைகள்.

भासास्तृतीयं गच्छन्ति क्रौञ्चाश्च कुरैः सह । श्येनाश्चतुर्थं गच्छन्ति गृध्रा गच्छन्ति पञ्चमम् ॥

कुरैः सह மீன்குத்திப்பறவைகள்
கோடுகூடிய
क्रौञ्चाः च க்ரௌஞ்சங்களும்,
भासाः च ராஜாளிகளும்
तृतीयं மூன்றாவதை
गच्छन्ति அடைகின்றன.

श्येनाः பருந்துகள்
चतुर्थं நான்காவதை
गच्छन्ति அடைகின்றன.
गृध्राः கழுகுகள்
पञ्चमं ஐந்தாவதை
गच्छन्ति அடைகின்றன.

बलवीर्योपपन्नानां रूपयौवनशालिनाम् । षष्ठस्तु पन्था हंसानां वैनतेयगतिः परा ॥

वैनतेयाश्च नो जन्म सर्वेषां वानरर्षभाः

॥ २८ ॥

बलवीर्योपपन्नानां வலியும் வீரமு
முடைய
रूपयौवनशालिनां அழகும் இளமையும்
பொருந்திய

हंसानां तु அன்னங்களுக்குத்
षष्ठः ஆறாவது [தான்
पन्थाः பறப்பின் எல்லை.
वानरर्षभाः வானரோத்தமர்களே!

वैनतेयगतिः { வினதையின் புதல்வர்
களின் போக்கின்
எல்லை
परा எல்லாவற்றிலும் மே
नः எங்கள் [லானது.
सर्वेषां எல்லோருக்கும்
वैनतेयाश्च च வினதையின் புதல்வர்
ஜன்மம். [ரிடமிருந்தே

गर्हितं तु कृतं कर्म येन सः पिशिताशिनः । प्रतीकार्यं च मे तस्य वैरं भ्रातुः कृतं भवेत् ॥
 पिशिताशिनः “மஃ மிசுத்தைத்தின்கி
 ன்றவனாள்
 க்ருத் செய்யப்பட்ட
 கர்ம் காரியம்
 गर्हितं सः நிந்திக்கத்தக்கது.
 येन அக்கா ரணத்தால்
 तस्य அவனுக்கு

इहस्थोऽहं प्रपश्यामि रावणं जानकीं तथा । अस्माकमपि सौपर्णं दिव्यं चक्षुर्वलं तथा ॥
 अहं “நான்
 इहस्थः இங்கிருந்துகொண்டே
 रावणं ராவணனையும்
 तथा அப்படியே
 जानकीं ஜானகியாரையும்
 प्रपश्यामि காண்கின்றேன்.

इहस्थोऽहं प्रपश्यामि रावणं जानकीं तथा । अस्माकमपि सौपर्णं दिव्यं चक्षुर्वलं तथा ॥

अहं “நான்
 इहस्थः இங்கிருந்துகொண்டே
 रावणं ராவணனையும்
 तथा அப்படியே
 जानकीं ஜானகியாரையும்
 प्रपश्यामि காண்கின்றேன்.

प्रतीकार्यं तु பிரதிகூலம் செய்யத்
 च அதனால் [தக்கதே.
 मे எனது
 भ्रातुः பிராதாவின்
 वैरं பழிக்குப்பழி
 कृतं செய்யப்பட்டதாக
 भवेत् ஆகும்.

सौपर्णं கருடனுக்குள்ள
 दिव्यं திவ்யமான
 चक्षुः கண்பார்வையும்
 बलं பலமும்
 तथा அந்தப்பிரக்ரமே
 अस्माकं अपि எங்களுக்கும்.

तस्मादाहारवीर्येण निसर्गेण च वानराः । आयोजनशतात्साग्राद्वयं पश्याम नित्यशः ॥३१॥

वानराः “வானரர்கள் !
 तस्मात् அக்காரணத்தால்
 आहारवीर्येण உணவின் வலியாலும்
 निसर्गेण च இயற்கையாலும்
 वयं நாங்கள்

अस्माकं विहिता वृत्तिर्निसर्गेण च दूरतः । विहिता पादमूले तु वृत्तिश्चरणयोधिनाम् ॥

निसर्गेण “இயற்கையால்
 अस्माकं எங்களுக்கு
 वृत्तिः இரைதேடல்
 दूरतः च தூரத்திலேயே
 विहिता ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்
 கிறது.

नित्यशः எப்பொழுதும்
 आयोजनशतात् நூறு யோஜனைவரை
 साग्रात् இருக்குமிடத்தில்
 पश्याम காண்போம். [நின்று

चरणयोधिनां கோழிகளுக்கு
 वृत्तिः இரைதேடல்
 पादमूले तु காலடியிலேயே
 विहिता ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்
 கிறது.

उपायो दृश्यतां कश्चिल्लङ्घने लवणाम्भसः

लवणाम्भसः • “உப்புக்கடலின்
 लङ्घने காண்டுதலில்
 कश्चित् ஒரு

अभिगम्य तु वैदेहीं समृद्धार्था भविष्यथ

वैदेहीं “வைதேகியாரை
 अभिगम्य கண்டு,

॥ ३३ ॥

उपायः குழ்ச்சி
 दृश्यताम् கண்டுகொள்ளப்பட்
 டும்.

॥ ३४ ॥

समृद्धार्थाः तु காரியசித்திபெற்றவர்
 भविष्यथ ஆவீர்கள்.

समुद्रं नेतुमिच्छामि भवद्भिर्वरुणालयम् । प्रदास्याम्युदकं भ्रातुः स्वर्गतस्य महात्मनः ॥

वरुणालयं “ ஜலத்திற்கிருப்பிடம்
மாண
சமுத்ரம் சமுத்திரத்திற்கு
भवद्भिः உங்களால்
नेतुं எடுத்துக்கொண்டு
போகப்பட

इच्छामि வேண்டுகிறேன்.
स्वर्गतस्य சுவர்க்கமடைந்த
महात्मनः மகாத்மாவான
भ्रातुः சகோதரனுக்கு
उदकं प्रदास्यामि தரப்படும்
செய்கிறேன்.”

ततो नीत्वा तु तं देशं तीरे नदनदीपतेः । निर्दग्धपक्षं संपाति वानराः सुमहौजसः ॥३६॥
पुनः प्रत्यानयित्वा च तं देशं पतगेश्वरम् । बभूवुर्वानरा हृष्टाः प्रवृत्तिमुपलभ्य ते ॥३७॥

सुमहौजसः மிக்க பலமுடைய
वानराः வானரர்கள்
नदनदीपतेः சமுத்திரத்தின்
तीरे தீரத்தில்
तं, அந்த,
निर्दग्धपक्षं சிறகெரிந்த
सम्पाति சம்பாதியை
ततः அங்கிருந்து
देशं குறிப்பிட்டவிடத்
नीत्वा கொண்டுபோய், [திற்கு
ते அந்த
वानराः வானரர்கள்

तं அந்த
पतगेश्वरं பறவையரசை
पुनः மீளவும்
देशं இருப்பிடத்திற்கு
प्रत्यानयित्वा திருப்பிக்கொண்டு
प्रवृत्तिं तु வந்து,
उपलभ्य தற்கால சமாசாரத்
च தையும்
हृष्टाः கேட்டறிந்துகொண்டு,
बभूवुः அதனால்
ஆனார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे अष्टपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11537

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2285



एकोनषष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௩௬ ॥

सुपार्श्ववचनानुवादः—ஸுபார்சுவன் சொன்னதை சொல்வது.

ततस्तदमृतास्वादं गृध्राजेन भाषितम् । निशम्य मुदिता हृष्टास्ते वचः पुवगर्षभाः ॥१॥

ततः அங்கு
ते அந்த
पुवगर्षभाः வானர வீரர்கள்
गृध्राजेन கழுகரசரால்
भाषितं சொல்லப்பட்ட
अमृतास्वादं அமிருதம்போல்
இனிய

तन् அந்த
वचः வார்த்தையை
निशम्य கேட்டு,
मुदिताः சந்தோஷமடைந்த
हृष्टाः வர்களாய்
மயிர்கூச்ச
மடைந்தார்கள்.

जाम्बवान्वानरश्रेष्ठः सह सर्वैः पुवङ्गमैः । भूतलात्सहसोत्पत्य गृध्रराजं तमब्रवीत् ॥ २ ॥

வானரஸ்த்ரேஸ்த்: வானரர்களுக்குத்
தலைமையான
ஜாம்பவான் ஜாம்பவந்தர்
சर्वै: எல்லா
புவங்குமையு: வானரர்களோடு
சஹ கூட

भूतलात् பூமியிலிருந்து
सहसा திடீரென்று
उत्पत्य எழும்பி,
त अந்த
गृध्रराजं கழுக்கரசுப்பார்த்து
अब्रवीत् மீளவும் கேட்டார்.

क सीता केन वा दृष्टा को वा हरति मैथिलीम् । तदाख्यातु भवान्सर्वं गतिर्भव वनौकसाम् ॥

सीता "சீதாதேவியார்
क எங்கே
केन वा எவனால் வது
दृष्टा காணப்பட்டாளா ?
मैथिलीं மைதிலியாரை
क: वा எவன்தான்
हरति எடுத்துப்போனான் ?

तत् अन्त
सर्वं எல்லாவற்றையும்
भवान् நீர்
आख्यातु சொல்லவேண்டும்.
वनौकसां வானரர்களுக்கு
गति: ரகசுக்கராக
भव ஆகுவிர்.

को दाशरथिबाणानां वज्रवेगनिपातिनाम् । स्वयं लक्ष्मणसुक्तानां न चिन्तयति विक्रमम् ॥

வஜ்ரவீகநிபாதிநாம் "வஜ்ராயுதம்போல்
வேகமாய் விழுகின்ற,
स्वयं பிரயாசையின்றி
लक्ष्मणसुक्तानां லக்ஷ்மணரால்
விடப்பட்ட,

दाशरथिबाणां தாசரதிபாணங்களின்
विक्रमं வலியை
क: எவன்
चिन्तयति न { எத்தன்மையான
தென்று அறியாதி
ருப்பான் ? "

स हरीन्प्रीतिसंयुक्तान्सीताश्रुतिसमाहितान् । पुनराश्वासयन्प्रीत इदं वचनमब्रवीत् ॥ ५ ॥

स: ஆவர்
प्रीत: சந்தோஷமுற்றவராய்
प्रीतिसंयुक्तन् ஆன்போடுகூடிய
सीताश्रुति- } சீதையின் செய்தி
समाहितान् } யைக் கேட்க ஒன்று
கூடியவர்களான

हरीन् वानरர்களை
आश्वासयन् நம்பிக்கையுண்டாகும்
படி செய்பவராய்
पुन: மறுபடியும்
इदं वचनं இந்த மொழியை
अब्रवीत् சொன்னார்.

श्रूयतामिह वैदेह्या यथा मे हरणं श्रुतम् । येन चापि ममाख्यातं यत्र चायतलोचना ॥

वैदेह्या: "வைதேவியாரின்
हरणं தூக்கிக்கொண்டுபோ
मम எனக்கு [குதல்
यथा எப்படி
श्रुतं च தெரிவிக்கப்பட்ட
தென்றதும்
आयतलोचना நெடுங்கண்ணாள்

येन चापि ममाख्यातं यत्र चायतलोचना ॥

यत् च எங்கிருக்கிறாள்
येन எவனால் [என்றதும்,
मे எனக்கு
आख्यातं अपि சொல்லப்பட்டதென்
பதும்
इह च இப்பொழுதே
श्रूयताम् கேட்கப்பட்டதும்.

अहमस्मिन्गिरौ दुर्गे बहुयोजनमायते । चिरान्निपतितो वृद्धः क्षीणप्राणपराक्रमः ॥ ७ ॥

அஃ “நான்
வृद्ध: மூப்படைந்தவனாய்
क्षीणप्राणपराक्रम: உயிரும் வலியும் குன்
अस्मिन् இந்த [றியவனாய்
बहुयोजनं அனேக யோஜனை
தூரம்

आयते நீண்ட-
दुर्गे புகவரிய
गिरौ மலையில்
चिरात् நெடுநாளாய்
निपतितः விழிந்து கிடக்கிறேன்.

तं मामेवं गतं पुत्रः सुपार्श्वो नाम नामतः । आहारेण यथाकालं विभर्ति पततां वरः ॥८॥

एवं “இவ்வித
गतं கதியடைந்த
तं मां அந்த என்னை
पततां பறவைகளுக்குள்
वरः சிறந்த
सुपार्श्वः ஸுபார்ச்வன்

नाम என்னும்
नामतः பெயரையுடைய
पुत्रः புத்திரன்
यथाकालं காலந்தப்பாது
आहारेण ஆகாரங்கொண்டு
विभर्ति போஷிக்கிறான்.

तीक्ष्णकामास्तु गन्धर्वास्तीक्ष्णकोपा भुजङ्गमाः । मृगाणां तु भयं तीक्ष्णं ततस्तीक्ष्णक्षुधा वयम् ॥

गन्धर्वाः “கந்தர்வர்கள்
तीक्ष्णकामाः தீக்ஷணமான காம
முடையவர்கள்.
भुजङ्गमाः நாகர்கள்
तीक्ष्णकोपाः தீக்ஷணமான கோப
முடையவர்கள்.
मृगाणां तु மான்களுக்கோ

भयं तु பயம் தான்
तीक्ष्णं தீக்ஷணமானது.
वयं நாங்கள்
ततः அதைக்காட்டிலும்
तीक्ष्णक्षुधाः தீக்ஷணப்பசியுடைய
வர்கள்.

स कदाचित्क्षुधातेस्य मम चाहारकाङ्क्षिणः । गतसूर्येऽहनि प्राप्तो मम पुत्रो हनामिषः ॥

कदाचित् “ஒருநாள்
क्षुधातेस्य பசியால் வருந்தியும்
आहारकाङ्क्षिणः உணவை எதிர்பார்த்து
துமிருந்த
मम என்னுடைய
सः அந்த

पुत्रः புதல்வன்
गतसूर्येऽहनि சூரியாஸ்தமனவேளை
मम च எனக்கே [யில்
अनामिषः हि இறைச்சியில்லாதவ
னாகவே
प्रासः வந்துசேர்ந்தான்.

स मया वृद्धभावाच्च कोपाच्च परिभर्त्सितः । क्षुत्पिपासापरीतेन कुमारः पततां वरः ॥ ११ ॥

पततां “பறவைகளில்
वरः சிறந்த
सः அந்த
कुमारः குமாரன்
क्षुत्पिपासापरीतेन பசிதாகங்களால்
வருந்திய

मया என்னால்
वृद्धभावात् च மூப்பினாலும்,
कोपात् च கோபத்தினாலும்
परिभर्त्सितः கடிந்து பேசப்பட்ட
டான்.

स मामाहारसंरोधात्पीडितं प्रीतिवर्धनः । अनुमान्य यथातत्त्वमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १२ ॥

प्रीतिवर्धनः “அன்பை விருத்தி
செய்யும்

सः “அவன்
आहारसंरोधात् “ஆகாரம் கிட்டாமையால்

पीडितं வருந்தும்

अहं तात यथाकालमामिषार्थी खमायुतः । महेन्द्रस्य गिरेर्द्वारमावृत्य च समास्थितः ॥ १३ ॥

तात “ஐயா!
अहं “நான்
आमिषार्थी இரைதேட
यथाकालं च “சரியான காலத்திலேயே

खं “ஆகாயத்தை

मां என்னை
अनुमान्य பொருதிக்கேட்டு,
इदं இந்த
वचनं விஷயத்தை
यथातत्त्वं நடந்தபடியே
अब्रवीत् சொன்னான்.

तत्र सत्त्वसहस्राणां सागरान्तरचारिणाम् । पन्थानमेकोऽध्यवसं संनिरोद्धुमवाञ्छुः ॥

सागरान्तरचारिणां “சமுத்திரமத்தியில்
சஞ்சரிக்கும்

सत्त्वसहस्राणां பல ஆந்துக்களின்

पन्थानं வழியை

तत्र அங்கு

एकः தனியாய்
अवाङ्मुखः “துணிகரமாய்
सन्निरोद्धुं தடுக்க
अध्यवसम् “நான் எண்ணங்கொண்டிருந்தேன்.

तत्र कश्चिन्मया दृष्टः सूर्योदयसमप्रभाम् । स्त्रियमादाय गच्छन्वै भिन्नाञ्जनचयोपमः ॥ १५ ॥

तत्र “அப்பொழுது
सूर्योदयसमप्रभां { உதிக்கிற சூரியகாந்தி
க்கொப்பான ஒளி
யையுடைய
स्त्रियं ஒரு பெண்ணை
आदाय “எடுத்துக்கொண்டு,

गच्छन् वै போய்க்கொண்டிருக்கிற
भिन्नाञ्जनचयोपमः பிளந்த மைமலையை
நிகர்த்த கரியானை
कश्चित् ஒருவன்
मया “என்னால்
दृष्टः காணப்பட்டான்.

सोऽहमभ्यवहारार्थं तौ दृष्ट्वा कृतनिश्चयः । तेन साम्ना विनीतेन पन्थानमभियाचितः ॥

तौ “அவர்களை
दृष्ट्वा பார்த்து,
अभ्यवहारार्थं உணவுக்குதவுமென்று
कृतनिश्चयः “தீர்மானித்திருந்த
सः “ஆந்த
अहं “நான்
विनीतेन “வணக்கத்தேட்டு

तेन “அவனால்
साम्ना “கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொள்ளாதலால்
पन्थानं “வழியை
अभियाचितः “விடும்படி பிரார்த்திக்கப்பட்டேன்.

न हि सामोपपन्नानां प्रहृता विद्यते कचित् । नीचेष्वपि जनः कश्चित्किमङ्ग वत मद्विधः ॥

सामोपपन्नानां { “ஸாமோபபயத்ததை, கைக்கொண்டவர்
கனருக்கு
प्रहृतां { விரோதியாய் வதை
செய்ப்பவன்
नीचेषु अपि நீசர்களில்கூட

कश्चित् जनः ஒருவனுவது
कचित् எங்கேயும்
विद्यते न हि இல்லை அன்றோ.
मद्विधः ஏன் போன்றவன்
किमङ्ग கேட்கவேண்டுமோ?
वत: ஐயோ!

स यातस्तेजसा व्योम संक्षिपन्निव वेगितः । अथाहं खचरैभूतैरभिगम्य सभाजितः ॥१८॥

स: “அவன்
तेजसा ஆற்றலினால்
व्योम ஆகாயத்தை
अभिगम्य அடைந்து,
संक्षिपन् इव சுருக்கி விடுவான்
போல்
वेगितः அதிவேகமாய்

यातः சென்றான்.
खचरै: ஆகாசசஞ்சாரிகளான
भूतै: வயித்தர்களால்,
अहं நான்
अथ இப்பொழுது
सभाजितः மிகவும் கொண்டாடப்
பட்டேன்.

दिष्टया जीवति सीतेति ह्यब्रुवन्मां महर्षयः । कथंचित्सकलतोऽसौ गतस्ते स्वस्त्यसंशयम् ॥

मां “எண்ணப்பார்த்து
महर्षयः மகரிஷிகள்
दिष्टया “நல்லகாலத்தால்
सीता சீதாதேவியார்
जीवति பிழைத்திருக்கிறாள்.
सकलल: { காப்பாற்றவேண்டிய
தான் பொருளைக்
கைக்கொண்ட

असौ हि அவனும்
कथंचित् தப்பித்துக்கொண்டு
गतः சென்றான்.
ते உனக்கு
स्वस्ति மங்களம்
असंशयं சுந்தேகமேயில்லை
इति, अब्रुवन् என்று சொன்னார்கள்.

एवमुक्तस्ततोऽहं तैः सिद्धैः परमशोभनैः

परमशोभनैः “மிக மங்களகரமான
तैः அந்த
सिद्धैः சித்தர்களால்

॥ २० ॥

अहं நான்
ततः மீளவும்
एवं பின்வருமாறு
उक्तः சொல்லப்பட்டேன்.

स च मे रावणो राजा रक्षसां प्रतिवेदितः । हरन्दाशरथेर्भायां रामस्य जनकात्मजाम् ॥
अष्टाभरणकौशेयां शोकवेगपराजिताम् । रामलक्ष्मणयोर्नाम क्रोशन्ती मुक्तमूर्धजाम् ॥२२॥

मुक्तमूर्धजां “தலைமயிர் அவிழ்த்
தவளாயும்,
शोकवेगपराजितां { துக்கத்தின் வேகத்
தில் திகைப்புண்ட
வளாயும்,

अष्टाभरणकौशेयां { நழுவிவிழும் ஆபர
ணத்தையும், வஸ்தி
ரத்தையுமுடையவ
ளாயும்,
रामलक्ष्मणयोः ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
ளின்

நாம	நாமங்களுையே
कोशन्ती	கதறுகிறவளாயும்,
जनकात्मजां	ஜனகரின் மகளுடைய
दाशरथेः	தசரதபுத்திரரான
रामस्य	பூதிராமருடைய
भार्या	பட்டினியை
हरिः	திருடிக்கொண்டு
	போகிற

सः च	அவன் தான்
रक्षसां	ராசுதஸர்களுக்கு
राजा	ஆரசனான
शव्याः	ராவணன்” என்று
मे	எனக்கு
प्रतिवेदितः	தெரிவிக்கப்பட்டது.

एष कालात्ययस्तावदिति कालविदां वरः । एतमर्थं समग्रं मे सुपार्थः प्रत्यवेदयत्॥२३॥

एषः	“இதுதான்
कालात्ययः तावत्	காலதாமதம்”
इति	என்று
कालविदां	காலமறிந்தவர்களுள்
वरः	சிறந்த

सुपार्थः	ஸுபார்சுவன்
एतं	இந்த
अर्थं	விஷயத்தை
समग्रं	ஆகியோடந்தமாக
मे	எனக்கு
प्रत्यवेदयत्	தெரிவித்தான்.

तच्छ्रुत्वाऽपि हि मे बुद्धिर्नासीत्काचित्पराक्रमे । अपक्षो हि कथं पक्षी कर्म किंचिदुपक्रमे ॥

तत् श्रुत्वा अपि	“அதைச் சொல்லக்
	கேட்டும்
मे	எனக்கு
पराक्रमे	பராக்கிரமவிஷயத்
	தில்
काचित्	யாதொரு
बुद्धिः	புத்தியும்

न आसीत्	உண்டாகவில்லை.
हि	ஏனென்றால்
अपक्षः	சிறகில்லாத
पक्षी हि	பகழி அன்றோ!
कथं	எப்படி
किञ्चित् कर्म	ஒரு காரியத்தை
उपक्रमे	நாந்தொடங்குவேன்?

यत्तु शक्यं मया कर्तुं वाग्बुद्धिगुणवर्तिना । श्रूयतां तत्पवक्ष्यामि भवतां पौरुषाश्रयम् ॥

वाग्बुद्धि- गुणवर्तिना }	“இன்சொல், நற்புத்தி, நற்குணம் இவைகளை ப்பின்பற்றின
मया	என்னால்
कर्तुं शक्यं	செய்யமுடிந்தது
यत्	எதுவோ அதை

पवक्ष्यामि	சொல்லுவேன்
तत् तु	அதுவும்
भवतां	உங்களுடைய
पौरुषाश्रयं	பலத்தையே பொருத்
	தது.
श्रूयताम्	கேட்கப்பட்டும்.

वाङ्मतिभ्यां तु सर्वेषां करिष्यामि प्रियं हि वः । यदि दाशरथेः कार्यं मम तन्नात्र संशयः ॥

वाङ्मतिभ्यां तु	“மனமொழிகளா
वः	உங்கள் [லேயே
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
प्रियं	ஹிதத்தை
करिष्यामि	செய்வேன்.
दाशरथेः	தசரதபுத்திரரின்

कार्यं	காரியம்
यत् हि	எதுவோ
तत्	அது
मम हि	என்னுடையதே.
अत्र	இவ்விஷயத்தில்
संशयः न	சந்தேகமில்லை.

ते भवन्तो मतिश्रेष्ठा बलवन्तो मनस्विनः । प्रहिताः कपिराजेन देवैरपि दुरासदाः ॥२७॥

कपिराजेन “ वाனர்வோந்தனூல்
प्रहिताः நியமிக்கப்பட்ட
ते அந்த
भवन्तः நீங்கள்
मतिश्रेष्ठाः சிறந்த புத்திசாலிகள்.

मनस्विनः நல்ல எண்ணமுடைய
வர்கள்.
देवैः अपि தேவர்களாலும்
दुरासदाः வெல்லமுடியாதவர்கள்.
बलवन्तः மிகுந்த பலசாலிகள்.

रामलक्ष्मणबाणाश्च निशिताः कङ्कपत्रिणः । त्रयाणामपि लोकानां पर्याप्तास्त्राणानिग्रहे ॥

कङ्कपत्रिणः “ கழுக்கிறகு கட்டப்
பட்ட
निशिताः கூரிய
रामलक्ष्मणबाणाः च ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
ளின் பாணங்களுள்

त्रयाणां மூன்று
लोकानां உலகங்களை
त्राणानिग्रहे अपि ஸ்ட்ரக்ஷிப்பதிலும்
ஸம்ஹாரத்திலும்
पर्याप्ताः வல்லவைகள்.

कामं खलु दशग्रीवस्तेजोबलसमन्वितः । भवतां तु समर्थानां न किञ्चिदपि दुष्करम् ॥

दशग्रीवः “ தசக்ரீவன்
तेजोबलसमन्वितः } வலியும் ஆண்மையும்
खलु } உடையவன் தான்.
कामं तु ஆயினும்,

समर्थानां சமர்த்தர்களாகிய
भवतां உங்களுக்கு
दुष्करं செய்தற்கரியது
किञ्चिदपि न ஒன்றுமில்லை.

तदलं कालसङ्गेन क्रियतां बुद्धिनिश्चयः । न हि कर्मसु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥

तत् “ ஆகையால்
कालसङ्गेन காலவிளம்பம்
अलं போதும் ;
बुद्धिनिश्चयः தீர்மானயோசனை
क्रियतां செய்யப்பட்டும்.

भवद्विधाः உங்களைப்போன்ற
बुद्धिमन्तः புத்திமான்கள்
कर्मसु காரியங்களில்
न सज्जन्ते தயங்கார்கள்.
हि அன்றோ !”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11567

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2315

षष्टितमः सर्गः—அறுபதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௦ ॥

सम्पातिना स्वस्य वृत्ता-तकथनम्—ஸம்பாதி தன் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்வது.

ततः कृतोदकं स्नातं तं गृध्रं हरियूथपाः । उपविष्टा गिरौ दुर्गे परिवार्यै समन्ततः ॥ १ ॥

ततः பிறகு
हरियूथपाः வானரவீரர்கள்
स्नातं ஸ்நானம்பண்ணி
कृतोदकं நீர்க்கடன் செய்து
முடித்த
त அந்த

गृध्रं கழுக்கை
समन्ततः நாற்புறமும்
परिवार्यै குழிந்து,
गिरौ பர்வத
दुर्गे சிகரத்தில்
उपविष्टा: உட்கார்ந்தார்கள்.

हृष्टपक्षिगणाकीर्णः कन्दरान्तरकूटवान् । दक्षिणस्योदधेस्तीरे विन्ध्योऽयमिति निश्चितः ॥

दक्षिणस्य "தென்
उदधेः சுழத்திர
तीरे கரைமீல்
हृष्टपक्षि- } களிப்படைந்த பறவை
गणाकीर्णः } க்கூட்டங்களால் நி
றைந்ததும்

कन्दरान्तर- } குகைகளையும் இடை
कूटवान् } யில் சிகரங்களையும்
अयं இது [முடையதுமான
विन्ध्यः விரந்தியமலை
इति என்று
निश्चितः தெரிந்தது.

आसीच्चात्राश्रमं पुण्यं सुरैरपि सुपूजितम् । ऋषिर्निशाकरो नाम यस्मिन्नुद्यतपा अभूत् ॥

अथ च "இங்கு
सुरैः अपि தேவர்களாலும்
सुपूजितं புகழ்ந்து கொண்டா
டப்பட்ட

यस्मिन् அதில்
निशाकरो: நிசாகரர்
नाम என்ற
ऋषिः ரிஷி
उद्यतपाः கடினமான தவஞ்
செய்பவராய்

पुण्यं பரிசுத்தமான
आश्रमं ஆசிரமம்
आसीत् இருந்தது.

अभूत् இருந்தார்.

अष्टौ वर्षसहस्राणि तेनास्मिन्ऋषिणा विना । वसतो मम धर्मज्ञे स्वर्गते तु निशाकरे ॥

धर्मज्ञे "தருமமுணர்ந்த
निशाकरे निசாகரமுனி
स्वः ஸவர்க்கம்
गते போன பின்பு
तेन அந்த
ऋषिणा विना ரிஷியின் நி

अस्मिन् இதில்
वसतः வசித்துக்கொண்டிரு
க்கிற

अवतीर्य तु विन्ध्याग्रात्कृच्छ्रेण विषमाच्छनैः । तीक्ष्णदर्भा वसुमती दुःखेन पुनरागतः ॥

विषमात् "மேடுபள்ளமான
विन्ध्याग्रात् விந்தியமலையின்
உச்சியிலிருந்து
कृच्छ्रेण வெகுப்பிரயாசையோ
டும்
दुःखेन तु வருத்தத்தோடும்

शनैः மெள்ள
अवतीर्य இறங்கி
पुनः மறுபடியும்
तीक्ष्णदर्भा கூரான தர்ப்பங்க
वसुमती பூமியை [ஒள்ள
आगतः அடைந்தேன்.

तमृषिं द्रष्टुकामोऽसि दुःखेनाभ्यागतो भृशम् । जटायुषा मया च बहुशोऽधिगतो हि सः ॥

तं "அந்த
ऋषिं ரிஷியை
भृशं அவசியம்
द्रष्टुकामः காணவிரும்பி
दुःखेन வருத்தத்தோடு
अभ्यागतः अस्मि நன் திரும்பிவந்தேன்.
हि ஏனெனில்

सः அவர்
बहुशः பலகால்
जटायुषा च ஜடாயுவினாலும்
मया एव என்னாலும்
अधिगतः கண்டுகொள்ளப்பட்ட
வர்.

तस्याश्रमपदाभ्याशे ववुर्वाता: सुगन्धिनः । वृक्षो नापुष्पितः कश्चिदफलो वा न विद्यते ॥

तस्य
आश्रमपदाभ्याशे “ अवருடைய
ஆசிரமத்தைக்கூற்றி
சுவம்
सुगन्धिनः நன்மணம் கமழும்
வாता: காற்று
ववु: வீசிக்கொண்டிருந்
தது.

अपुष्पितः புஷ்பமில்லாத
वृक्षः மரம்
कश्चित् ஒன்றாவது
न विद्यते இல்லை.
अफलः वा பழமில்லாததும்
न இல்லை.

उपेत्य चाश्रमं पुण्यं वृक्षमूलमुपाश्रितः । द्रष्टुकामः प्रतीक्षेऽहं भगवन्तं निशाकरम् ॥ १३ ॥

अहं “ நான்
पुण्यं புண்ணிய
आश्रमं ஆசிரமத்தை
उपेत्य அடைந்து,
भगवन्तं பகவானுரை

निशाकरं நிசாகரரை
द्रष्टुकामः காணவேண்டுக
वृक्षमूलं ஒரு மரத்தினடியை
उपाश्रितः அடைந்தவனாய்
प्रतीक्षे च எதிர்பார்த்துக்கொண்
டேயிருந்தேன்.

अथापश्यमदूरस्थमृषिं ज्वलिततेजसम् । कृताभिषेकं दुर्धर्षमुपावृत्तमुदञ्चुखम् ॥ १४ ॥

अथ “ இப்பொழுது
कृताभिषेकं ஸ்நானம்பண்ணி
दुर्धर्षं காணக்கண் கூசும்படி
ज्वलिततेजसं தேஜஸால் ஜ்வலிப்ப
வரான

अदूरस्थं ஸமீபத்தில்
उदञ्चुखं வடக்குமுகமாய்
उपावृत्तं வருகிற
कृषिं முனிவரை
अपश्यम् கண்டேன்.

तमृक्षा: सूमरा व्याघ्रा: सिंहा नागा: सरीसृपा: । परिवार्योपगच्छन्ति धातारं प्राणिनो यथा ॥

कक्षा: “ கரடிகள்
सूमरा: மான்கள்
व्याघ्रा: புலிகள்
सिंहा: சிங்கங்கள்
नागा: யானைகள்
सरीसृपा: சர்ப்பங்கள் இவை
கனெல்லாம்

धातारं பிரம்மதேவரை
प्राणिनः பிராணிகள்
यथा எப்படியோ அப்படி
तं அவரை
परिवार्य சற்றி,
उपगच्छन्ति வந்தன.

ततः प्राप्तमृषिं ज्ञात्वा तानि सत्त्वानि वै ययुः । प्रविष्टे राजनि यथा सर्वे सामात्यकं बलम् ॥

राजनि “ அரசன்
प्रविष्टे உள்ளே புகுந்ததும்
सामात्यकं மந்திரிகளோடு கூடியன
सर्वे எல்லா
बलं சைனியம்
यथा எப்படியோ அப்படி.

ततः அப்பொழுது
कृषिं முனிவரை
प्राप्तं வந்துசேர்ந்தவராக
ज्ञात्वा தெரிந்துகொண்டு,
तानि அந்த
सत्त्वानि விலங்குகள்
ययुः वै திருப்பிப்போயின.

ऋषिस्तु दृष्ट्वा मां तत्र प्रविष्टश्चाश्रयं पुनः । मुहूर्तमात्रान्निष्क्रम्य ततः कार्यमपृच्छत ॥१७॥

ऋषि: “நிவநி
மா எண்ணை
தல அங்கு
தூஷா கண்டு,
ஆசிரமத்தை
பிரித்த: அடைந்தவராய்

मुहूर्तमात्रात् முகூர் தத்தத்தில்
पुनः तु மறுபடியும்
निष्क्रम्य வெளியில் வந்து
ततः பின்பு
कार्यं च வந்த காரியத்தையும்
अपृच्छत விசாரித்தார்.

सौम्य वैकल्यतां दृष्ट्वा रोम्णां ते नावगम्यते । अग्निदग्धाविधौ पक्षौ त्वक्चैव व्रणिता तव ॥

सौम्य “நல்லாய் !
ते உனது
रोम्णां இறகுகளின்
वैकल्यतां दृष्ट्वा வேற்றுமையை கண்டு,
न अवगम्यते அறியமுடியவில்லை.
तव உனது

इमौ இந்த
पक्षौ இறக்கைகளிரண்டும்
अग्निदग्धौ நெருப்பினால் எரிக்கப்
பட்டிருக்கின்றன.
त्वक् च एव உடலும்
व्रणिता புண்பட்டிருக்கிறது.

द्वौ गृध्रौ दृष्टपूर्वौ मे मातरिभ्वसमौ जवे । गृध्राणां चैव राजानौ भ्रातरौ कामरूपिणौ ॥

द्वौ गृध्रौ “இரு கழுக்குகள்
मे எனக்கு
गृष्टपूर्वौ முன்பார்ந்துப் பழக்க
जवे வேகத்தில் [முண்டு,
मातरिभ्वसमौ வாயுவை நிகர்த்த
வர்கள்.

गृध्राणां च एव கழுக்குகளுக்கெல்லாம்
राजानौ ராஜாக்கள்.
कामरूपिणौ இஷ்டமான உருவமெ
டுக்க வல்லவர்கள்.
भ्रातरौ சகோதரர்கள்.

ज्येष्ठो हि त्वं तु संपाते जटायुरुजस्तव । मानुषं वपुरास्थाय गृह्णीतां चरणौ मम ॥२०॥

संपाते “சம்பாதியே !
त्वं ज्येष्ठः हि நீ மூத்தவனன்றோ !
जटायुः ஜடாயு,
तव உனது
अनुजः தம்பி,

मानुषं वपुः மானிடரூபத்தை
आस्थाय எடுத்து,
मम எனது
चरणौ तु இரு பாத்தங்களையும்
गृह्णीताम् பற்றினீர்கள்.

किं ते व्याधिसमुत्थानं पक्षयोः पतनं कथम् । दण्डो वाऽयं कृतः केन सर्वमाख्याहि पृच्छतः ॥

ते “உனக்கு
कि என்ன
व्याधिसमुत्थानं வியாதி உண்டாயிற்று.
पक्षयोः இறக்கைகளின்
पतनं कथं வீழ்ச்சி எப்படி ?
अयं இது
केन யாரால்

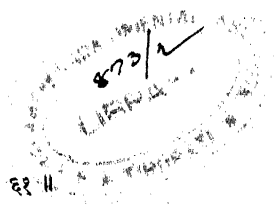
कृतः விளைவிக்கப்பட்ட
दण्डः தண்டனை ?
सर्वं எல்லாவற்றையும்
पृच्छतः கேட்குமெனக்கு
आख्याहि விஸ்தரித்துச் சொல்லு.
वा அறிய விரும்புகிறேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे षष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11588



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2336



एकपङ्क्तिमः सर्गः—அறுபத்தோராவது ஸர்க்கம் || 61 ||

स्वपक्षदाहकारणकथनम्—தன் இறகுகள் எரிந்த காரணத்தைச் சொல்வது.

ततस्तदाखणं कर्म दुष्करं साहसात्कृतम् । आचक्षे मुनेः सर्वं सूर्यानुगमनं तथा ॥ १ ॥

ततः	“ அப்பொழுது	तत्	அந்த
दुष्करं	செய்யமுடியாததும்	सूर्यानुगमनं	சூரியனைத்தொடர்ந்து
साहसात्	பலக்கொழுப்பி		சென்ற
	னின்று	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
कृतं	செய்யப்பட்டதும்	तथा	நடந்தபடியே
दाखणं	பயங்கரமான	मुनेः	முனிவருக்கே
कर्म	காரியமுமான	आचक्षे	நான் சொன்னேன்.

भगवन्त्रणयुक्त्वाल्लज्जया त्वाकुलेन्द्रियः । परिश्रान्तो न शक्नोमि वचनं प्रतिभाषितुम् ॥२॥

भगवन्	“ பகவானே !	तु	இந்த ஸ்திதியில்
त्रणयुक्त्वात्	உடல் புண்பட்டதால்	वचनं	பதிலை
लज्जया	வெட்கத்தால்	प्रतिभाषितुं	விஸ்தரித்துச் சொல்ல
आकुलेन्द्रियः	புலன்கள் தடுமாறிய	न शक्नोमि	முடியாதவனாயிருக்க
	வனாய்		கிறேன்.
परिश्रान्तः	மிக களைப்புற்றிருக்கி		
	றேன்.		

अहं चैव जटायुश्च संघर्षाद्दर्पमोहितौ । आकाशं पतितौ वीरौ जिज्ञासन्तौ पराक्रमम् ॥ ३ ॥
कैलासशिखरे बद्ध्वा मुनीनामग्रतः पणम् । रविः स्यादनुयातव्यो यावदस्तं महागिरिम् ॥

अहं च	“ நா னும்	महागिरिं	மகாகிரிக்கு
जटायुः च	ஜடாயுவும்	यावत्	போகும்வரையில்
संघर्षात्	பொருமையால்	अनुयातव्यः स्यात्	தொடரப்படவேண்டி
			யவனென்ற
दर्पमोहितौ	{ கொழுப்பினால் புத்தி	पणं	குணுவவை
	{ மோசம் அடைந்த	कैलासशिखरे	கைலாசமலையில்
	{ வர்களாய்	मुनीनां	முனிவர்களின்
पराक्रमं	வீரியத்தை	अग्रतः	முன்னிலையில்
जिज्ञासन्तौ	{ யாருடையது பெரி	बद्ध्वा	செய்துகொண்டு,
	{ தென்றறிய எண்ணங்	एव	அப்பொழுது
	{ கொண்டவர்களாய்	वीरौ	இரு வீரர்களும்
रविः	சூரியன்	आकाशं	ஆகாசத்திற்கு
अस्तं	அஸ்தமய	पतितौ	பறந்தோம்.

अथावां युगपत्प्राप्तावपश्याव महीतले । रथचक्रप्रमाणानि नगराणि पृथक्पृथक् ॥ ५ ॥

अथ “அவ்வண்ணமாய்
युगपत् சரிசமனாய்
प्राप्तौ சென்ற
आवां நாங்கள் இருவரும்
महीतले பூமியில்

नगराणि பட்டணங்களே
पृथक् पृथक् ஒவ்வொன்றையும்
रथचक्रप्रमाणानि தேருளுளப்பிரமாண
अपश्याव : முள்ளவைகளாக
பார்த்தோம்.

कचिद्वादित्रयोषांश्च ब्रह्मयोषांश्च शुश्रुवः । गायन्तीश्चाङ्गना बह्वीः पश्यावो रक्तवाससः ॥ ६ ॥

कचिद् “சிலகிடங்குகளில்
वादित्रयोषांश्च வாத்ரயங்குகளின் ஓசை
कलैयम् களையும்
ब्रह्मयोषांश्च வேதகோஷங்களையும்
शुश्रुवः கேட்டோம்.

रक्तवाससः சிலந்த ஆடையணிந்த
गायन्तीः பாடிக்கொண்டிருந்த
बह्वीः பல
अङ्गनाः च பெண்களையும்
पश्यावः கண்டோம்.

तूर्णमुत्पत्य चाकाशमादित्यपथमास्थितौ । आवामालोकयावस्तद्वनं शाद्वलसंस्थितम् ॥ ७ ॥

तत् “அந்த
आकाशं ஆகாயத்திற்கு
तूर्णं வெகு வேகமாய்
उत्पत्य பறந்து,
आदित्यपथं சூரியகதியை

आस्थितौ ஆடைந்த
आवां च நாங்களிருவரும்
वनं காட்டை
शाद्वलसंस्थितं பசும்புற்றரைபோல
आलोकयावः கண்டோம்.

उपलैरिव संछन्ना दृश्यते भूः शिलोच्चयैः । आपगाभिश्च संवीता सूत्रैरिव वसुन्धरा ॥ ८ ॥

शिलोच्चयैः “பெரிய பர்வதங்க
भूः பூமி
उपलैः சிறு கற்களால்
संछन्ना மறைக்கப்பட்டது
इव போலும்.

आपगाभिः ஆறுகளோடுகூடிய
वसुन्धरा பூமி
सूत्रैः நூல்களினால்
संवीता சுற்றப்பட்டது
इव च போலவும்,
दृश्यते தோன்றிற்று.

हिमवांश्चैव विन्ध्यश्च मेरुश्च सुमहान्नगः । भूतले संप्रकाशन्ते नागा इव जलाशये ॥ ९ ॥

भूतले “பூதலத்தில்
हिमवान् च இமயமும்
विन्ध्यः च கிந்தியமும்
सुमहान् மிக உயர்ந்த

नगः एव பர்வதமுமான
मेरुः च பேருவும்
जलाशये மடுவில்
नागाः इव யானைகள்போல
संप्रकाशन्ते தோன்றின.

तीव्रः स्वेदश्च स्वेदश्च भयं चासीत्तदाऽऽवयोः। समाविशति मोहश्च शोको मूर्च्छा च दारुणा ॥

तीவ்: “அதிக
 சுவே: வர்வையும்
 சுவே: களைப்பும்
 அவயோ: எங்களிருவர்களுக்
 கும்

तदा अर्धोऽप्राप्नुता
 आसीत् उन्दायिற்று.

न दिग्विज्ञायते याम्या नाश्रेयी न च वारुणी। युगान्ते नियतो लोको हतो दग्ध इवाशिना ॥

யுగాன்: “யுகமுடிவில்
 லோக: உலகம்
 நியத: முழுமையும்
 ஹ: நாசமாக்கப்பட்டு
 அசினா அக்கினியினாலே
 டஃ நிரூக்கப்பட்டது
 ஹ போல,

च अतन्तु
 भयं பயமும்,
 शोक: விசாரமும்,
 दारुणा அதிக
 मूर्च्छा च மூர்ச்சையும்,
 मोह: च மோகமும்
 समाविशति வந்தடைந்தது.

याम्या யமனுடைய
 विकृ திசையும்
 न विज्ञायते தெரியவில்லை;
 आश्रेयी ஆக்கேனயதிக்கும்
 न தெரியவில்லை.
 वारुणी च வருணதிக்கும்
 न தெரியவில்லை.

मनश्च मे हतं भूयः संनिवर्त्य तु संश्रयम्। यत्नेन महता ब्रह्मन्पुनः संधाय चक्षुषी ॥

यत्नेन महता भूयो रविः समवलोकितः

ब्रह्मन् “பிரம்மஞானமடைந்த
 मे எனது [வரே!
 मन: च மனமும்
 संश्रयं நிலை
 संनिवर्त्य குலைந்து,
 भूय: तु அடிக்கடி.
 हतं சிறுநியது.
 पुन: ஆனாலும்
 महता வெகு

॥ १२ ॥

यत्नेन பிரயாசையோடு
 चक्षुषी கண்களை
 सन्धाय நிச்சலமாகச் செய்து
 रवि: சூரியன் [கொண்டு
 महता வெகு
 यत्नेन பிரயாசையோடு
 भूय: திரும்பத்திரும்ப
 समवलोकित: செவ்வையாய்ப் பார்க்
 கப்பட்டான்;

तुल्यः पृथ्वीप्रमाणेन भास्करः प्रतिभाति नौ

पृथ्वीप्रमाणेन “பூமியின் பரிமாணத்
 தோடு

तुल्य: ஒத்ததாக

जटायुर्मोमनापृच्छ च निपपात महीं ततः। तं दृष्ट्वा तूर्णमाकाशादात्मानं मुक्तवानहम् ॥

जटायु: “ஜடாயு
 तत: அங்கிருந்து
 मां என்னை
 अनापृच्छ கேளாமலேயே
 महीं பூமிக்கு
 निपपात இறங்கினான்.

॥ १३ ॥

भास्कर: சூரியபகவான்
 नौ எங்களுக்கு
 प्रतिभाति காணப்பட்டார்.

तं दृष्ट्वा அவனைக் கண்டு
 अहं நான்
 आकाशात् ஆகாயத்திலிருந்து
 तूर्णं விமர்ந்து
 आत्मानं தானே
 मुक्तवान् இறங்கினேன்,

पक्षाभ्यां तु मया गुप्तो जटायुर्नात्यदह्यत । प्रमादात्तत्र निर्दग्धः पतन्वायुपथादहम् ॥१५॥

जटायुः “जடாயு
मया “என்னால்
पक्षाभ्यां இரு சிறகுகளால்
गुप्तः மறைக்கப்பட்டவனாய்
न अत्यदह्यत எரியாது தப்பினான்.
अहं तु நானே

प्रमादात् அறிவின்மையால்
तत्र அங்கேயே
निर्दग्धः எரிபெட்டு
वायुपथात् வாயுபதத்தினின்று
पतन् விழுந்தேன்.

आशङ्के तं निपतितं जनस्थाने जटायुषम् । अहं तु पतितो विन्ध्ये दग्धपक्षो जडीकृतः ॥

तं “அந்த
जटायुषं ஜடாயுவை
जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
निपतितं விழுந்தவனாக
आशङ्के ஊக்கிக்கிறேன்.

अहं तु நானே
दग्धपक्षः இறகுகள் எரிந்து
जडीकृतः ஜடப்பொருளாய்ச்
செய்யப்பட்டவனாய்
विन्ध्ये விர்தியத்தில்
पतितः விழுந்தேன்.

राज्येन हीनो भ्रात्रा च पक्षाभ्यां विक्रमेण च । सर्वथा मर्तुमेवेच्छन्पतिष्ये शिखराद्विरेः ॥

राज्येन “இராஜ்யத்தோடும்
भ्रात्रा சகோதரனோடும்
पक्षाभ्यां சிறகுகளோடும்
विक्रमेण च பராக்கிரமத்தோடும்
हीनः च இல்லாதவனாதலால்
सर्वथा एव எப்படியாவது

मर्तुं மரணத்தையடைய
इच्छन् விரும்பியவனாய்
गिरेः மலையினுடைய
शिखरात् உச்சியிலிருந்து
पतिष्ये விழுந்துவிடப்போகி
மேன் ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11605

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2353



द्विषष्टितमः सर्गः—அறுபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ६२ ॥

निशाकरेण पक्षप्ररोहावधिनिरूपणम्—நிசாகரமஹரிஷி இறக்கை முனைக்க

அவதி சொல்வது.

एवमुक्त्वा मुनिश्रेष्ठमरुदं दुःखितो भुशम् । अथ ध्यात्वा मुहूर्तं तु भगवാനिदमब्रवीत् ॥१॥

मुनिश्रेष्ठ “முனிசிரேஷ்டருக்கு
एवं இவ்வாறு
उक्तवा கூறிவிட்டு,
भृशं அதிக
दुःखितः துக்கமடைந்தவனாய்
अरुदं அழுதேன்.

भगवान् तु பெரியவரும்
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
ध्यात्वा யோசனைசெய்து,
अथ அதன்மேல்
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् சொன்னார்.

पक्षौ च ते प्रपक्षौ च पुनरन्यौ भविष्यतः । प्राणाश्च चक्षुषी चैव विक्रमश्च बलं च ते ॥

ते “உனக்கு
பாணா: च உயிரும்
चक्षुषी च பார்வையும்
विक्रमः च ஆண்மையும்
बलं च பலமும்
एव முன்போலவே
ते உனது

प्रपक्षौ च இரக்கைகளும்
पुनः மறுபடி
अन्यौ புதிய
पक्षौ च இறக்கைகளாகவே
भविष्यतः உண்டாகப்போகின்ற
முன.

पुराणे सुमहत्कार्यं भविष्यति मया श्रुतम् । दृष्टं मे तपसा चैव श्रुत्वा च विदितं मम ॥३॥

पुराणे “பூர்வத்தில்
विदितं பிரஸித்தமான
सुमहत् अतिமகத்தான
कार्यं ஒரு காரியம்
भविष्यति உண்டாகப்போகின்ற
தென்று

श्रुतं சொல்லிக் கேட்கப்
च அன்றியும் [பட்டது.
मया என்னால்
श्रुत्वा च கேட்டும்,
मे எனது
तपसा एव தவவலிமையாலும்
दृष्टम् கண்டுகொள்ளப்
பட்டது.

मम எனக்கு
राजा दशरथो नाम कश्चिदिक्ष्वाकुनन्दनः । तस्य पुत्रो महातेजा रामो नाम भविष्यति ॥

दशरथः नाम “தசரதரென்ற
कश्चित् राजा ஓர் அரசர்
इक्ष्वाकुनन्दनः இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்
கு ஆணந்தகரன்.
तस्य அவருக்கு

रामः ராமர்
नाम என்ற
महातेजा: மிக தேஜஸ்வியான
पुत्रः புத்திரர்
भविष्यति உண்டாவார்.

अरण्यं च सह भ्रात्रा लक्ष्मणेन गमिष्यति । अस्मिन्नर्थे नियुक्तः सन् पित्रा सत्यपराक्रमः ॥

सत्यपराक्रमः { “ஸத்தியமான பராக்
கிரமத்தை உடைய
அவர்,
पित्रा தந்தையினால்
नियुक्तः सन् नियமிக்கப்பட்டவராய்
च அதனால்

अस्मिन्नर्थे இந்த வியாஜமாய்
भ्रात्रा சகோதரரான
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு
सह கூட
अरण्यं காட்டிற்கு
गमिष्यति வருவார்.

नैर्ऋतो रावणो नाम तस्य भार्या हरिष्यति । राक्षसेन्द्रो जनस्थानादवध्यः सुरदानवैः ॥

तस्य அவருடைய
भार्या பத்தினியை
सुरदानवै: தேவர்களாலும்
அசுரர்களாலும்
अवध्य: கொல்லப்படமுடியா
தவனுமான
राक्षसेन्द्र: ராக்ஷஸ அரசான

रावणः ராவணன்
नाम என்ற
नैर्ऋतः அரக்கன்
जनस्थानात् ஜனஸ்தானத்தி
हरिष्यति திருடிக்கொண்டு
போவான்.

सा च कामैः प्रलोभ्यन्ती भक्ष्यैर्भोज्यैश्च मैथिली । न भोक्ष्यति महाभागा दुःखे मग्ना यशस्विनी ॥

காமै: "யாவரும் ஆசை
கொள்ளும்
भक्ष्यै: நாவிற்கு ருசி விளை
விப்பவைகளாலும்,
भोज्यै: மனச்சுந்துஷ்டி விளை
விப்பவைகளாலும்
प्रलोभ्यन्ती ஆசைகாட்டப்பட்ட
च இருந்தும் [வளராய்]

महाभागा மகா பாகையும
यशस्विनी யசஸ்வினியுமான
सा அந்த
मैथिली மைதிலியார்
दुःखे துக்கத்தல்
मग्ना च முழுகியவளாகவே
न भोक्ष्यति கண்ணிட்டும் பார்க்க
மாட்டாள்.

परमान्नं तु वैदेह्या ज्ञात्वा दास्यति वासवः । यदन्नममृतप्रख्यं सुराणामपि दुर्लभम् ॥ ८ ॥

து "இதுவிஷயத்தில்
वासव: இந்திரன்
ज्ञात्वा நினைத்துப்பார்த்து,
अमृतप्रख्यं அமிர்தம்போன்றதும்
सुराणां अपि தேவர்களுக்குக்கூட

दुर्लभं கிட்டாத
अन्नं அன்னம்
यत् எதுவோ அந்த
परमान्नं பரமான்னத்தை
वैदेह्या: வைதேகியாருக்கு
दास्यति அளிப்பார்.

तदन्नं मैथिली प्राप्य विज्ञायेन्द्रादिदं त्विति । अग्रमुद्धृत्य रामाय भूतले निर्वपिष्यति ॥ ९ ॥
यदि जीवति मे भर्ता लक्ष्मणेन सह प्रभुः । देवत्वं गच्छतोर्वापि तयोरन्नमिदं त्विति ॥

மேயிலி "மைதிலியார்
अन्नं அன்னத்தை
प्राप्य பெற்று,
इदं "இது
इन्द्रात् இந்திரனிடத்திலி
इति என்று [ருந்து]
विज्ञाय தெரிந்துகொண்டு
तत् அந்த
अग्रं சிரேஷ்டமானதை
रामाय तु ஸ்ரீராமருக்கே
उद्धृत्य அர்ப்பணம் செய்து,
मे 'எனது

भर्ता பர்தாவான
प्रभु: பிரபு
लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணனோடுகூட
यदि जीवति உயிருடனிருந்தாலும்;
वा அல்லது
देवत्वं தேவத்வத்தை
गच्छतो: अपि அடைந்தவர்களான
इदं இது [லும்
तयो: அவர்களுக்கு
अन्नं इति அன்னம்' என்று
भूतले तु பூமியிலேயே
निर्वपिष्यति சொரிவான்.

एष्यन्त्यन्वेषकास्तस्या रामदूताः पुवङ्गमाः । आख्येया राममहिषी त्वया तेभ्यो विहङ्गम ॥

तस्या: "அவளுக்காக
अन्वेषका: தேடுகிறவர்களான
रामदूता: ஸ்ரீராமதூதர்களான
पुवङ्गमा: வானார்கள்
एष्यन्ति வருவார்கள்.
तेभ्य: அவர்களுக்கு

विहङ्गम பகடியே!
त्वया உன்னால்
राममहिषी ராமமகிஷி
आख्येया { ஆதியோடந்தமாக
சொல்லப்படவேண்
டியவள்.

सर्वथा हि न गन्तव्यमीदृशः क गमिष्यसि । देशकालौ प्रतीक्षस्व पक्षौ त्वं प्रतिपत्स्यसे ॥

हि सर्वथा	“ ஆகையால் எங்கும்	प्रतिपत्स्यसे	திரும்பவும் அடை
न गन्तव्यं	போகவேண்டாம்,		வாய்.
ईदृशः त्वं	இப்பேர்ப்பட்ட நீ	देशकालौ	தேச காலம் இவை
क	எங்கு		களை
गमिष्यसि	போகப்போகிறாய் ?	प्रतीक्षस्व	எதிர்பார்த்துக்
पक्षौ	இறக்கைகளையும்		கொண்டிரு.

नोत्सहेयमहं कर्तुमथैव त्वां सपक्षकम् । इहस्थस्त्वं तु लोकानां हितं कार्यं करिष्यसि ॥

त्वां	“ உன்னை	त्वं	நீ
सपक्षकं	இறக்கையோடு கூடின	इहस्थः तु	இந்த ஸ்திதியிலிருந்
	வகை		பவனாகவே
अथ एव	இப்பொழுதே	लोकानां	உலகங்களுக்கு
कर्तुं	செய்ய	हितं	வந்தமான
अहं	நான்	कार्यं	காரியத்தை
न उत्सहेयं	வல்லனல்லேன்.	करिष्यसि	செய்வாய்.

त्वयाऽपि खलु तत्कार्यं तयोश्च नृपपुत्रयोः । ब्राह्मणानां सुराणां च मुनीनां वासवस्य च ॥

तयोः	“ அந்த	मुनीनां	ரிஷிகளுக்காகவும்
नृपपुत्रयोः	ராஜபுத்திரர்களுக்கா	वासवस्य च	இந்திரனுக்காகவும்
	கவும்	तत्	அது
ब्राह्मणानां च	பிராமணர்களுக்கா	त्वया अपि	உன்னாலேயே
	கவும்	खलु	நிச்சயமாய்
सुराणां च	தேவர்களுக்காகவும்	कार्यम्	ஆகவேண்டிய காரியம்.

इच्छाम्यहमपि द्रष्टुं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । नेच्छे चिरं धारयितुं प्राणांस्त्यक्ष्ये कलेवरम् ॥

अहं	“ நான்	अपि	அப்படியிருந்தும்
भ्रातरौ	சகோதரர்களான	प्राणान्	உயிரை
रामलक्ष्मणौ	ராமர் மலகந்தமணர்களை	चिरं	வெகுகாலம்வரையில்
द्रष्टुं	பிரத்யக்ஷமாய்	धारयितुं	வகித்துக்கொண்டி
	தரிசிப்பதற்கு	न इच्छे	மனமில்லை. [ருக்க
इच्छामि	ஆசையுள்ளவனாயிருக்கிறேன்.	कलेवरं	உடலை
		त्यक्ष्ये	கழித்துவிடுகின்றேன்’.

महर्षिस्त्वब्रवीदेष्टं दृष्टत्स्वार्थदर्शनः ॥ १६ ॥

दृष्टत्स्वार्थदर्शनः	“ காரியங்களின் தத்	तु	இது விஷயத்தில்
	வார்த்தைகளை உண்	एवं	கிழ்சொன்ன பிரகாரம்
महर्षिः	மையாய்க் கண்டறிந்த	अब्रवीत्	சொன்னார்.
	மகரிஷி		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे द्विषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11621

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2369

त्रिषष्टितमः सर्गः—அறுபத்திமுன்றுவது ஸர்க்கம் || ६३ ||

संपातिपक्षप्रोहः वानरस्थानं च—ஸம்பாதியின் இறக்கைகள் முனைப்பதும், வானரங்கள் புறப்படுவதும்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्वाक्यैर्वाक्यविशारदः । मां प्रशस्याभ्यनुज्ञाप्य प्रविष्टः स स्वमाश्रमम् ॥१॥

வாக்யவிசாரத: "வாக்கில் வல்ல
ச: ஆவர்
एतै: च இவைகளாலும்
अन्यै: வேறு
बहुभि: பல
वाक्यै: வாக்கியங்களாலும்

மா என்னு
प्रशस्य கட்டளையிட்டு,
अभ्यनुज्ञाप्य விடைகொடுத்து,
स्वमाश्रमं தனது ஆசிரமத்துள்
प्रविष्टः புகுந்தார்.

कन्दरात्तु विसर्पित्वा पर्वतस्य शनैः शनैः । अहं विन्ध्यं समासृज्य भवतः प्रतिपालये ॥२॥

அஹ் "நான்
पर्वतस्य பர்வதத்தின்
कन्दरात् பள்ளத்தாக்கிலிருந்
शनैः शनैः மெள்ள மெள்ள [து
विसर्पित्वा நகர்ந்து,

विन्ध्यं விந்தியத்தை
समासृज्य ஏறி
तु இந்தஸ்திதியில்
भवतः உங்களை
प्रतिपालये எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

अद्य त्वेतस्य कालस्य साद्यं वर्षशतं गतम् । देशकालप्रतीक्षोऽस्मि हृदि कृत्वा मुनेर्वचः ॥

एतस्य कालस्य "இன்றைக்கு
गतं சென்ற
साद्यं சுற்றேறக்குறைய
वर्षशतं तु நூறுவருஷமாய்த்
अद्य இந்நாட்களில் [தான்
मुने: மகரிஷியின்
वच: சொல்லை

हृदि மனதில்
कृत्वा ஞாபகம்செய்து
देशकालप्रतीक्षः { உரியதேசம், காலம்இ
வைகளை எதிர்பார்த்து
அக்கொண்டு
अस्मि இருந்துவருகிறேன்.

महाप्रस्थानमासाद्य स्वर्गते तु निशाकरे । मां निर्दहति संतापो वितर्कैर्बहुभिर्द्वयम् ॥ ४ ॥

निशाकरे "நிசாகரமுனிவர்
महाप्रस्थानं பெரும் புறப்பாடு
आसाद्य உற்று,
स्व: சுவர்க்கத்தை
गते तु ஆடைந்ததும்

बहुभि: பலவிதங்களான
वितर्कै: எண்ணங்களால்
वृत्तं சூழப்பட்ட
मां என்னை
संताप: கவலை
निर्दहति கொளுத்திற்று.

उत्थितां मरणे बुद्धिं मुनिवाक्यैर्निर्वर्तये । बुद्धिर्या तेन मे दत्ता प्राणसंरक्षणाय तु ॥ ५ ॥
सा मेऽपनयते दुःखं दीप्तिवाग्निशिखा तमः ॥ ६ ॥

मरणे	“ இறப்பதில்
उत्थितां	எழுந்த
मे	எனது
बुद्धिं	எண்ணத்தை
मुनिवाक्यैः	மகரிஷியின் சொற் களால்
निवर्तये	தடுத்துக்கொண் டேன்.
तेन	அவரால்
प्राणसंरक्षणाय	உயிரைக்காத்துக் கொள்ள
या	எந்த

बुद्धिः	புத்தியானது
दत्ता	கொடுக்கப்பட்டதோ
सा	அது
तु	இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
मे	எனது
दुःखं	துக்கத்தை
दीप्ता	கொழுத்துவிட்டொரி கிற
अभिशिखा	நெருப்புஜ்வலை
तमः	இருட்டை
इव	போல்
अपनयते	போக்கடித்தது.

बुद्धयता च मया वीर्यं रावणस्य दुरात्मनः । पुत्रः संतर्जितो वाग्भिर्न त्राता मैथिली कथम् ॥

दुरात्मनः	“ துராத்மாவான
रावणस्य	ராவணனுடைய
वीर्यं च	வீர்யத்தை
बुद्धयता	அறிந்த
मया	என்னால்
मैथिली	“ மைதிலியார்

कथं	ஏன்
न त्राता	காப்பாற்றப்படவில்
पुत्रः	புத்திரன் [லை] என்று
वाग्भिः	வாய்மிரட்டல்களால்
संतर्जितः	மிகவும் பயமுறுத்தப் பட்டான்.

तस्या विलपितं श्रुत्वा तौ च सीताविनाकृतौ । न मे दशरथस्नेहात्पुत्रेणोत्पादितं प्रियम् ॥

तौ	“ அவர்கள்
सीताविनाकृतौ	{ ஸீதையை விட்டு பிரி க்கப்பட்டவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள்.
दशरथस्नेहात्	தசரதரின் சினேகரிமி த்தமாய்
मे	எனது

पुत्रेण	புத்திரனால்
तस्याः	அவளுடைய
विलपितं	அழுகையை
श्रुत्वा च	காதாரக்கேட்டும்,
प्रियं	புரியவேண்டிய உதவி
न उत्पादितम्	செய்யாமல் விடப்பட்டு உது”.

तस्य त्वं ब्रुवाणस्य संपातेर्वानरैः सह । उत्पेततुस्तदा पक्षौ सपक्षं वनचारिणाम् ॥ ९ ॥

वानरैः	வானரர்களோடு
सह	கூட
एवं	இப்படி
ब्रुवाणस्य	சொல்லிக்கொண்டி-
तस्य	அந்த [நந்த
संपातेः	ஸம்பாதிக்கு

तदा तु	அப்பொழுதே
वनचारिणां	வானரவீரர்களிடைய
समक्षं	எதிரிலேயே
पक्षौ	இரண்டு இறக்கை
उत्पेततुः	கொளும் முனோத்துவளர்ந்தன.

स दृष्ट्वा स्वां तनुं पक्षैरुदतैरुणच्छदैः । प्रहर्षमतुलं लेभे वानरांश्चैदमब्रवीत् ॥ १० ॥

அருணை: “அருணை, தயவர்ண
முள்ள
உருத: அப்போது தான்
முனைத்திருக்கிற
பகை: சிறகுகளோடு கூடிய
தனது
தனு: சரிந்ததை
ச: அவர்

கண்டு,
அதில்
ஒப்பற்ற
புறப்
லேபை
அடைந்தார்.
வானரர்களைப்பார்த்து
பின்வருமாறு
சொன்னார்.

निशाकरस्य राजर्षेः प्रभावादमितात्मनः । आदित्यरश्मिनिर्दग्धौ पक्षौ मे पुनरुत्थितौ ॥

राजर्षे: “राज्जिरीक्षियान
अमितात्मनः अगलिलो अहर्तु
द्वेय

आदित्यरश्मि- } குரியகிரணத்தால்
निर्दग्धौ } பூர்த்தியாய் எரிந்து
मे எனது [போன
पक्षौ இறகுகள்
पुनः மறுபடி
उत्थितौ முளைத்தன.

निशाकरस्य निशाकराण्डेय
प्रभावात् பிரபாவத்தால்

यौवने वर्तमानस्य ममासीद्यः पराक्रमः । तमेवाद्यानुगच्छामि बलं पौरुषमेव च ॥ १२ ॥

யौவன: “இளமைப்பருவத்தில்
வர்தமானச्य இருந்துகொண்டிருந்த
மம எனக்கு
ய: எந்த
பராक्रम: வலிமை
அசித் இருந்ததோ

तं அந்த
बलं एव பலத்தையும்
पौरुषं च ஆண்மையையும்
अद्य एव இப்பொழுதுதான்
अनुगच्छामि திரும்பி அடையப்
பெற்றேன்.

सर्वथा क्रियतां यत्नः सीतामधिगमिष्यथ । पक्षलाभो ममायं वः सिद्धिप्रत्ययकारकः ॥

सर्वथा “எல்லா வகையாலும்
यत्नः முயற்சி
क्रियतां செய்யப்பட்டும்,
सीतां வலிதாதேவியை
अधिगमिष्यथ ஆடைவீர்கள்.
मम எனது

पक्षलाभः இறகு முளைத்தல்
என்ற
अयं இது
वः உங்களுக்கு
सिद्धिप्रत्यय- } காரியசுத்தியில் நம்பிக்
कारकः } கையைச் செய்கிறது.

इत्युत्त्वा स हरीन्सर्वान्संपातिः पतगोत्तमः । उत्पपात गिरेः शृङ्गाज्जिज्ञासुः खगमो गतिम् ॥

खगमः ஆகாயத்தில் பறக்கிற
पतगोत्तमः பசுங்கிளுட்கிறந்தவ
सः அந்த [னை
सम्पातिः ஸம்பாதி
हरीन् வானரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
इति இப்படி [பார்த்து

उत्त्वा சொல்லிவிட்டு,
गिरे: பர்வதத்தின்
शृङ्गात् கொடுமுடியினின்று
गति: சக்தியை
जिज्ञासु: அறிந்துகொள்ள
उत्पपात எண்ணமுடையவராய்
உயரப் பறந்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा प्रीतिसंहृष्टमानसाः । बभूवुर्हरिशार्दूलो विक्रमाभ्युदयोन्मुखाः ॥ १५ ॥

तस्य	அவருடைய	प्रीतिसंहृष्ट-}	மனங்கள் குளிர்ந்தவர்
तद्वचनं	அம்மொழியை	मानसाः }	களாய்
श्रुत्वा	கேட்டு,	विक्रमा-}	வெற்றியை யடைவ
हरिशार्दूलाः	வானர வீரர்கள்	भ्युदयोन्मुखाः }	தில் அவர் வுடைய
		वभूवुः	வர்கள்
			இருந்தார்கள்.

अथ पवनसमानविक्रमाः पुवगवराः प्रतिलब्धपौरुषाः ।

अभिजिदभिमुखा दिशं ययुर्जनकसुतापरिमार्गोन्मुखाः

॥ १६ ॥

अथ	அப்பொழுது	प्रतिलब्धपौरुषाः	தெரியத்தை மறுபடியுமடைந்தவர்களாய்
पवनसमान-}	வாயுவைப்போன்ற	जनकसुता-	ஜனகரின் மகளைத்
विक्रमाः }	விக்கிரமமுடைய	परिमार्गोन्मुखाः }	தேடுவதில் ஆஸக்தி யுடையவர்களாய்
पुवगवराः	வானர வீரர்கள்	दिशं	மன்மசெலுத்த ஒரு
अभिजि-}	வெற்றிக்கு வேண்டிய		வழியை
दभिमुखाः }	அனுசூலகின்னங்க	ययुः	கண்டுகொண்டார்கள்.
	ளையடைந்தவர்களாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 11637

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2385

चतुःपाठितमः सर्गः—அறுபத்தி நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ௧௪ ॥

समुद्रलङ्घनालोचनम्—சமுத்திரத்தைத் தாண்ட யோசிப்பது.

आख्याता गृध्रराजेन समुत्पत्य पुवङ्गमाः । सङ्गम्य प्रीतिसंयुक्ता विनेदुर्भीमविक्रमाः ॥ १॥

गृध्रराजेन	கழுகுராஜனால்	प्रीतिसंयुक्ताः	மனச்சந்துஷ்டிகொ
आख्याताः	விஸ்தரித்துச் சொல்	समुत्पत्य	ண்டவர்களாய்
	லப்பெற்ற		
भीमविक्रमाः	அதிசய பராக்கிரமத்	सङ्गम्य	உயர எழும்பிக்
	தையுடையவர்களான	विनेदुः	குதித்து,
पुवङ्गमाः	வானரர்கள்		ஒன்று சேர்ந்து,
संप्रोतेर्वचनं श्रुत्वा हरयो रावणक्षयम् । हृष्टाः सागरमाजगमुः सीतादर्शनकाङ्क्षिणः ॥ २ ॥			ஆரவாரித்தார்கள்.
हरयः	வானரர்கள்	हृष्टाः	ஸந்துஷ்டியடைந்த
संप्रोतेः	சம்பாதி யினுடைய	सीतादर्शन-}	வர்களாயும்,
रावणक्षयं	ராவணனை பழிவுக்குரிய	काङ्क्षिणः }	சீதாதேவியின் தரிச
वचनं	ஆலோசனையை		னத்தை எதிர்பார்த்
श्रुत्वा	கேட்டு,	सागरं	தவர்களாயும்
		आजगमुः	சமுத்திரத்திற்கு
			வந்துசேர்ந்தார்கள்.

சக்து: தீர்மானித்தார்கள்.

1449. ஆலையையுடையதா
கள்.

உருவ: ஓடினார்கள்

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ।

सा वानराणां ध्वजिनी परिवार्याङ्गदं बभौ । वासवं परिवार्येव मरुतां वाहिनी स्थिता ॥

மருதாں தேவர்களுடைய
வாஹினி சைனயம்
வாசவ் இந்திரனை
பரிவார்ய சூழ்ந்து,
स्थिता इव நிற்பதுபோல

सा अर्ध
वानराणां வானர்
ध्वजिनी சேனை
अङ्गदं அங்கதனை
परिवार्य சூழ்ந்துகொண்டு,
बभौ விளங்கிற்று.

कोऽन्यस्तां वानरीं सेनां शक्तः स्तम्भयितुं भवेत् । अन्यत्र वालितनयादन्यत्र च हनूमतः ॥

तां அந்த
वानरीं குரங்கு
सेनां படையை
स्तम्भयितुं அடக்கி ஆள
वालितनयात् வாலிபுத்திரனைக்காட்
டி-லும்
अन्यत्र வேறான

च अतुவுமல்லாமல்
हनूमतः ஹனுமாரைக்காட்டி-
லும்
अन्यत्र வேறான
अन्यः कः எவன்தான்
शक्तः சமர்த்தனாக
भवेत् ஆவான்.

ततस्तान्हरिवृद्धांश्च तच्च सैन्यमरिन्दमः । अनुमान्याङ्गदः श्रीमान्वाक्यमर्थवदब्रवीत् ॥१६॥

अरिन्दमः च சத்துருக்களை அமர்க்க
க வல்லவனும்
श्रीमान् லக்ஷ்மீவிலாஸம் பொ
ருந்தியவனுமான
अङ्गदः அங்கதன்
ततः அக்காலத்தில்
तान् அந்த

हरिवृद्वान् . வானரப்பெரியோர்க
अनुमान्य च கௌரவித்ததும் [னை
तत् அந்த
सैन्यं சேனையைப்பார்த்து
अर्थवत् பொருள் பதிந்த
वाक्यं சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான்.

क इदानीं महातेजा लङ्घयिष्यति सागरम् । कः करिष्यति सुग्रीवं सत्यसन्धमरिन्दमम् ॥

इदानीं “இச்சமயத்தில்
कः எந்த
महातेजाः மஹாபராக்கிரமசாலி
सागरं சமுத்திரத்தை
लङ्घयिष्यति தாண்டப்போகிறான் ?

कः எவன்
अरिन्दमं சத்துருவும்ஹாரக
सुग्रीवं சுக்ரீவரை [ரான
सत्यसन्धं சத்தியஸந்தராக
करिष्यति செய்யப்போகிறான் ?

को वीरो योजनशतं लङ्घयेत् पुवङ्गमाः । इमांश्च यूथपान्सर्वान्मोक्षयेत्को महाभयात् ॥१८॥

पुवङ्गमाः “வானரர்களே !
कः எந்த
वीरः வீரன்
योजनशतं நூறுயோஜனைதூரம்
लङ्घयेत् தாண்டுவான் ?
कः च எவன்தான்

इमान् இந்த
यूथपान् வானரவீரர்களை
सर्वान् எல்லோரையும்
महाभयात् பெரிய ஆபத்தில்
मोक्षयेत् விடுவிப்பான் ?
நின்று

कस्य प्रसादादारांश्च पुत्रांश्चैव गृहाणि च । इतो निवृत्ताः पश्यामः सिद्धार्थाः सुखिनो वयम् ॥

वयं एव	“நாமும்	दारान् च	மனைவிகளையும்
सिद्धार्थाः	காரியங்களைக்கூடப்	पुत्रान् च	புத்திரர்களையும்
	பெற்றவர்களாய்	गृहाणि च	வீடுகளையும்
सुखिनः	நிம்மதியான மனத்தர்	कस्य	எவனுடைய
इतः	இங்கிருந்து [களாய்	प्रसादात्	பேருதவியால்
निवृत्ताः	திரும்பினவர்களாய்	पश्यामः	காண்போம்.

कस्य प्रसादाद्रामं च लक्ष्मणं च महाबलम् । अभिगच्छेम संहृष्टाः सुग्रीवं च महाबलम् ॥

महाबलं	“மகாபலவானான	सुग्रीवं च	சுகரீவரையும்
रामं च	புரீராமரையும்	कस्य	எவனுடைய
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்	प्रसादात्	பேருதவியால்
महाबलं	மகாபலவானான	संहृष्टाः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
		अभिगच्छेम	சென்றடைவோம் ?

यदि कश्चित्समर्थो यः सागरप्लवने हरिः । स ददातिह नः शीघ्रं पुण्यामभयदक्षिणाम् ॥

सागरप्लवने	“சமுத்திரத்தைத்	सः	அவன்
	தாண்டுவதில்	इह	இவ்விடத்தில்
समर्थः	சமர்த்தான	पुण्यां	மெச்சத்தக்க
हरिः	வானான்	अभयदक्षिणां	அபயதக்ஷிணைய
यः कश्चित्	எவனாவது ஒருவன்	शीघ्रं	தாமதியாமல்
यदि	இருப்பானாகில்	नः	நமக்கு
		ददातु	அளிக்கட்டும்”.

अङ्गदस्य वचः श्रुत्वा न कश्चित्किञ्चिद्ब्रवीत् । स्तिमितेवाभवत्सर्वा तत्र सा हरिवाहिनी ॥

सा	அந்த	तत्र	அச்சமயத்தில்
हरिवाहिनी	வானரசனயம்	स्तिमिता इव	உணர்ச்சியற்றது
सर्वा	முழுமையும்	अभवत्	இருந்தது. [போல்
अङ्गदस्य	அங்கதனுடைய	कश्चित्	ஒருவனாவது
वचः	வார்த்தையை	किञ्चित्	எதையும்
श्रुत्वा	கேட்டு,	न अब्रवीत्	பேசவில்லை.

पुनरेवाङ्गदः प्राह तान्हरीन्हरिसत्तमः । सर्वे बलवतां श्रेष्ठा भवन्तो दृढविक्रमाः ॥ २३ ॥

हस्तिस्तमः	வானர்களுட்க்	भवन्तः	“நீங்கள்
अङ्गदः	அங்கதன் [கிறந்த	सर्वे	எல்லோரும்
तान् हरीन्	அவ்வானர்களைப்	दृढविक्रमाः	திருடமான பராக்கிர
	பார்த்து		மமுடையவர்கள்.
पुनःएव	மறுபடியும்	बलवतां	வீரர்களுள்
प्राह	சொன்னான்.	श्रेष्ठाः	கிறந்தவர்கள்.

व्यपदेश्यकुले जाताः पूजिताश्चाप्यभीक्ष्णशः । न हि वो गमने सङ्गः कदाचित्कस्यचित्कचित् ॥

बुबध्वं यस्य या शक्तिर्गमने पुवर्गर्षभाः

॥ २५ ॥

व्यपदेश्यकुले “புகழ்பெற்ற குலத்
जाताः பிறந்தவர்கள் ; [தில்
अभीक्ष्णशः अपि பலதடவையும்
पूजिताः கொண்டாடப்பட்ட
वः உங்களுக்கு [வர்கள் ;
गमने பாய்தலில்
सङ्गः தடை
कस्यचित् எவனுக்கர்வது
कदाचित् எப்பொழுதாவது

कचित् எங்கேயாவது
न हि இல்லையன்றோ !
पुवर्गर्षभाः வானரவீரர்களோ !
गमने தாண்டுவதில்
यस्य யாருக்கு
या எந்த
शक्तिः च சக்திதான் உள்ள
बुबध्वम् சொல்லுங்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11661



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2409

पञ्चषष्टितमः सर्गः—अमुपத்தि इन्द्रावतु ஸர்க்கம் ॥ ६५ ॥

स्वस्वशक्त्याविष्करणम्—அவரவர் சக்தியை வெளியீடுவது.

अथाङ्गदवचः श्रुत्वा सर्वे ते वानरोत्तमाः । स्वं स्वं गतौ समुत्साहमाहुस्तत्र यथाक्रमम् ॥
गजो गवाक्षो गवयः शरभो गन्धमादनः । मैन्द्रश्च द्विविदश्चैव सुषेणो जाम्बवांस्तथा ॥२॥

अथ அப்போது
गजः கஜன்,
गवाक्षः கவாக்கூன்,
गवयः கவயன்,
शरभः சரபன்,
गन्धमादनः கந்தமாதனன்,
मैन्द्रः மைந்தன்,
द्विविदः த்விவிதன்,
सुषेणः சுசேணன்,
जाम्बवान् च ஜாம்பவந்தரும்
तथा அப்படியே

ते அந்த
सर्वे எல்லா
वानरोत्तमाः एव வானரோத்தமர்களுடும்
अङ्गदवचः அங்கதன் வார்த்தை
श्रुत्वा கேட்டு, [யை
तस्य அந்த
गतौ கடத்தலின் விவசயத்
स्वं स्वं தன் தன் [தில்
समुत्साहं பூர்ணசக்தியை
यथाक्रमं च வரிசைக்கிரமமாயே
आहुः சொன்னார்கள்.

आवभाषे गजस्तत्र पुर्वेयं दशयोजनम् । गवाक्षो योजनान्याह गमिष्यामीति विशतिम् ॥

तस्य அத்தருணத்தில்
गजः கஜன்
दशयोजनं பத்துயோஜனை
पुर्वेयं தாண்டுவெண்ணன்று
आवभाषे சொன்னான்.

गवाक्षः கவாக்கூன்
विशति इति இருபது
योजनानि யோஜனைகளை
गमिष्यामि इति கடப்பேனென்று
आह சொன்னான்.

गवयो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । त्रिंशत् तु गमिष्यामि योजनानां प्लवङ्गमाः ॥ ४ ॥

தல	அத்தருணத்தில்	प्लवङ्गमाः	‘வானரர்களே !
गवयः	கவயன் என்னும்	योजनानां	யோஜனைகளின்
वानरः	வானரன்	त्रिंशत् तु	முப்பதையும்
तान्	அந்த	गमिष्यामि	நான்கடப்பேன்’
वानरान्	வானரர்களைப்		என்று
	பார்த்து	उवाच ह	சொன்னான், காண் !

शरभो वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । चत्वारिंशद्गमिष्यामि योजनानां प्लवङ्गमाः ॥ ५ ॥

शरभः	சரபன் என்ற	प्लवङ्गमाः	“வானரர்களே !
वानरः	வானரன்	योजनानां	யோஜனைகளின்
तान्	அந்த	चत्वारिंशत्	நாற்பதை
वानरान्	வானரர்களைப்	गमिष्यामि	நான் கடப்பேன்”
	பார்த்து	उवाच	சொன்னான், [என்று
तल	அத்தருணத்தில்	ह	காண் !

वानरांस्तान् महातेजा अब्रवीद्वन्धमादनः । योजनानां गमिष्यामि पञ्चाशत् न संशयः ॥

तान्	அந்த	पञ्चाशत्	ஐம்பதை
वानरान्	வானரர்களைப்	गमिष्यामि	தாண்டுவேன்.
	பார்த்து	संशयः तु	சந்தேகமே
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	न	இல்லை’ என்று
गन्धमादनः	கந்தமா தனன்	अब्रवीत्	சொன்னான்.
योजनानां	‘யோஜனைகளின்		

मैन्दस्तु वानरस्तत्र वानरांस्तानुवाच ह । योजनानां परं षष्टिमहं प्लवितुमुत्सहे ॥ ७ ॥

तल	அத்தருணத்தில்	योजनानां	யோஜனைகளின்
मैन्दः	மைந்தன் என்ற	षष्टिं	அறுபதை
वानरः	வானரன்	प्लवितुं	தாண்ட
तान्	அந்த	उत्सहे	சக்தியுள்ளவனாகின்
वानरान्	வானரர்களைப்		றேன்’ என்று
	பார்த்து	उवाच	சொன்னான்
अहं परं तु	* நான் எப்படியாவது	ह	காண் !

ततस्तत्र महातेजा द्विविदः प्रत्यभाषत । गमिष्यामि न सन्देहः सप्ततिं योजनान्यहम् ॥

ततः	அப்பால்	सप्ततिं	எழுபது
महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியான	योजनानि	யோஜனைகளை
द्विविदः	தவிவிதன்	गमिष्यामि	கடப்பேன்
तल	‘அவ்விஷயத்தில்	सन्देहः न	சந்தேகமில்லை’ என்று
अहं	நானேடுவென்றால்	प्रत्यभाषत	சொன்னான்.

सुषेणस्तु हरिश्रेष्ठः प्रोक्तवान् कपिसत्तमान् । अशीतिं योजनानां तु पुष्येयं पुष्येश्वराः ॥

हरिश्रेष्ठः वाனர்சிரேஷ்டனான
 सुषेणः சுசேஷணன்
 कपिसत्तमान् வானர்சிரேஷ்டர்களை
 பார்த்து
 पुष्येश्वराः 'வானரேசுவர்களை !

योजनानां யோஜனைகளின்
 अशीतिं तु எண்பதையும்
 तु என் மட்டில்
 पुष्येयं கடப்பேன் " என்று
 प्रोक्तवान् சொன்னான்.

तेषां कथयतां तत्र सर्वोस्ताननुमान्य च । ततो वृद्धतमस्तेषां जाम्बवान् प्रत्यभाषत ॥

तेषां அவர்களுக்கு
 वृद्धतमः மிக முதியோராகிய
 जाम्बवान् ஜாம்பவான்
 कथयतां சொல்லிக்கொண்டிரு
 க்கிற

सर्वान् எல்லாவற்றையும்
 अनुमान्य கௌரவித்து
 ततः பின்னர்
 तत्र அந்த சந்தர்ப்பத்
 திற்கு

तेषां அவர்களுடைய
 तान् அந்த

प्रति च அனுகூலமானபடியே
 अभाषत பேசினார்.

पूर्वमस्माकमप्यासीत् कश्चिद्वतिपराक्रमः । ते वयं वयसः पारमनुप्राप्ताः स्म सांप्रतम् ॥११॥

पूर्व "முற்காலத்தில்
 अस्माकं अपि எமக்கும்
 कश्चित् மனதிற்கெட்டாத
 गतिपराक्रमः வேகமுள்ள பலம்
 आसीत् இருந்தது.

ते அந்த
 वयं நாம்
 सास्रतं இப்பொழுது
 वयसः வயதின்
 पारं மறுகரையை
 अनुप्राप्ताः स्म அடைந்துவிட்டோம்.

किं तु नैवं गते शक्यमिदं कार्यमुपेक्षितम् । यदर्थं कपिराजश्च रामश्च कृतनिश्चयौ ॥१२॥

एवं गते "இந்த ஸ்திதியை
 அடைந்திருக்கையில்
 यत् எந்த
 अर्थं பிரயோஜனத்திற்காக
 कपिराजः च வானர் ஆரகரும்
 रामः च ஸ்ரீராமரும்

कृतनिश्चयौ பிரதிக்கை செய்து
 கொண்டார்களோ
 इदं அந்த இந்த
 कार्यं கார்யமானது
 उपेक्षितं புறக்கணிப்பதற்கு
 किं तु எப்படியும்
 न शक्यम् முடியாததே.

सांप्रतं कालभेदेन या गतिस्तां निबोधत । नवतिं योजनानां तु गमिष्यामि न संशयः ॥

सांप्रतं "தற்சமயம்
 कालभेदेन காலபேதத்தினால்
 या எந்த
 गतिः வேகமோ
 तां அதை
 निबोधत சொல்லக்கேளுங்கள்.

तु இப்போதும்
 योजनानां யோஜனைகளின்
 नवतिं தொண்ணூற்றை
 गमिष्यामि கடப்பேன்.
 संशयः न ஸந்தேகம் இல்லை."

तांस्तु सर्वान् हरिश्रेष्ठाञ्जाम्भवान् पुनरब्रवीत् । न खल्वेतावदेवासीद्गमने मे पराक्रमः॥१४॥

தான்
ஹரிசுஷ்டான்
சர்வான் து
ஜாம்பவான்
புன:
அவ்வீவ்
அந்த, த
வானரத்தலைவர்கள்
எல்லாரையும்பார்த்து
ஜாம்பவான்
பின்னும்
சொன்னார்.

गमने
मे
पराक्रमः एव
एतावत् खलु
न आसीत्
“கமனத்தில்
எனது
பராக்கரமோ
இவ்வளவுதான்
வென்பது
இல்லை.

मया महाबलैश्चैव यज्ञे विष्णुः सनातनः । प्रदक्षिणीकृतः पूर्वं क्रममाणस्त्रिविक्रमः ॥ १५ ॥

पूर्वं
महाबले:
यज्ञे
त्रिविक्रमः
क्रममाणः
“முன்பு
மகாபலியின்
யாகத்தில்
திரிவிக்ரமரூபமடைந்
எங்கும் நிறைந்த [த

सनातनः
विष्णुः एव
मया च
प्रदक्षिणीकृतः
சாக்ஷதரான
ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானே
என்னாலேயே
ப்ரதக்ஷிணம் செய்யப்
பட்டார்.

स इदानीमहं वृद्धः पुवने मन्दविक्रमः । यौवने च तदासीन्मे बलमप्रतिमं परैः ॥ १६ ॥

सः अहं
इदानीं
वृद्धः
पुवने
मन्दविक्रमः
तदा
“அந்த நான்
இப்பொழுது
கிழவன்.
தாண்டுவதில்
குறைந்த பலமுள்ள
அப்பொழுது [வன்.

यौवने च
परैः
अप्रतिमं
बलं
मे
आसीत्
வாஸிபத்திலோ,
இதரர்களால்
ஒப்புயர்வில்லாத
பலம்
எனக்கு
இருந்தது.

संप्रत्येतावतीं शक्तिं गमने तर्कयाम्यहम् । नैतावता च संसिद्धिः कार्यस्यास्य भविष्यति ॥

गमने
संप्रति
एतावतीं
शक्तिं च
अहं
“தாண்டுவதில்
தற்சமயம்
இவ்வளவு
சக்தியைத்தான்
நான்

तर्कयामि
अस्य
कार्यस्य
संसिद्धिः
एतावता
न भविष्यति
காண்கிறேன்.
இந்த
காரியத்தினுடைய
பூர்ணமான ஸித்தி
இதனால்
உண்டாகமாட்டாது.”

अथोत्तरमुदारायैब्रवीदङ्गदस्तदा । अनुमान्य महाप्राज्ञो जाम्बवन्तं महाकपिम् ॥ १८ ॥

महाप्राज्ञः
अङ्गदः
महाकपिं
जाम्बवन्तं
अनुमान्य
பேரறிவுள்ள
அங்கதன்
வானரர்கள் எல்லோ
ருக்கும் தலைவரான
ஜாம்பவந்தரை
ஸ்தோத்திரம்செய்து,

उदारार्थं
उत्तरं
तदा
अथ
अब्रवीत्
கம்போமான பொருள்
நிறைந்த
பதிலை
அப்பொழுது
பின்வருமாறு
சொன்னான்.

மே	எனக்கு
शक्ति:	சக்தி
स्यात्	இருக்குமா?
न वा	இராதா?
इति	என்று
न निश्चितम्	நிச்சயமாய்த் தெரிந்த தாக இல்லை.

हृयुंक्षसत्तम	“வானரர்களுக்கும் க ரடிகளுக்கும் தலைவ ! போவதில் மாத் திரம் சக்தி உனக்கு ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது.
गमने	
शक्तिः	
तव	
शायते	

भवान्	நீ
शक्तः	ஸ்தம் த்தன்.
हि	ஆனபோதிலும்
एषः	இது
विधिः	நியாயமாக
न उच्यते	சொல்லப்படவில்லை.

ஹி	நிச்சயம்!
பூவகசுத்தம்	தாண்டிபவர்களில்
அய்	இந்த ரு [சிறந்தவனே]
சர்வ:	எல்லா
ஜன:	ஜனமும்
भवता	உன்னால்
प्रेष्य:	அனுப்ப உரியது.

भवान्कलत्रप्रसाकं स्वामिभावे व्यवस्थितः । स्वामी कलत्रं सैन्यस्य गतिरेषा परन्तप ॥
तस्मात्कलत्रवत्तत्र प्रतिपाल्यः सदा भवान् ॥ २३ ॥

स्वामिभावे “எஜமானஸ்தானத்திலே
 व्यवस्थितः ஏற்படுத்தப்பட்ட
 भवान् - நீ
 अस्माकं எங்களுடைய
 कलत्रं பலத்த கோட்டை.
 परंतप சத்ருஸம்ஹாரக !
 स्वामी எஜமானன்
 सैन्यस्य ஸையத்திற்கு
 कलत्रं கோட்டை.

இது
 கிரமம்.
 ஆகையால்
 நீ,
 எப்பொழுதும்,
 கோட்டையைப்போல்
 அந்த ஸ்திதியில்
 பாதுகாக்கப்பட
 வேண்டியவன்.

अपि चैतस्य कार्यस्य भवान्मूलमरिन्दम् । मूलमर्थस्य संरक्ष्यमेष कार्यविदां नयः ॥ २४ ॥

अपि च “மேலும்,
 एतस्य இந்த
 कार्यस्य காரியத்திற்கு,
 अरिन्दम् பகைவரேறே !
 भवान् நீ
 मूलं ஆதாரவேர்.
 अर्थस्य பிரயோசனத்திற்கு

மூல் ஆதாரவேர்,
 { செவ்வையாய்க் காப்
 संरक्ष्यं { பாற்றப்படவேண்டி
 யது.
 एषः இது
 कार्यविदां நூலறி புலவர்களின்
 नयः கொள்கை.

मूले हि सति सिध्यन्ति गुणाः पुष्पफलादयः ॥ २५ ॥

मूले “ஆதார வேர்
 सति हि இருந்தால்,தான்

पुष्पफलादयः புஷ்பம், பழம் முத
 गुणाः பலன்கள் [விய
 सिध्यन्ति சித்திக்கின்றன.

तद्भवानस्य कार्यस्य साधने सत्यविक्रम । बुद्धिविक्रमसम्पन्नो हेतुरत परन्तप ॥ २६ ॥

तत् ஆகவே,
 सत्यविक्रम ஸத்தியபராக்கிரம
 (முள்ளவனே !
 परंतप சத்துருக்களோ சம்
 ஹரிப்பவனே !
 अस्य இந்த

कार्यस्य காரியத்தின்
 साधने ஸாதனையில்
 अस्य இவ்விடத்தில்
 बुद्धिविक्रमसम्पन्नः புத்தியும், பராக்கிர
 भवान् நீயே, [மும் நிறைந்த
 हेतुः கருவி.

गुरुश्च गुरुपुत्रश्च त्वं हि नः कपिसत्तम । भवन्तमाश्रित्य वयं समर्था ह्यर्थसाधने ॥ २७ ॥

कपिसत्तम “வானரசிரோஷ்டனே !
 त्वं நீ,
 नः எங்களுக்கு
 गुरुः அரசன்.
 च அதுவுமன்றி
 गुरुपुत्रः அரசனின் புத்திரன்
 भवन्तं हि உன்னையே.

आश्रित्य च துணை கொண்டுதான்,
 अर्थसाधने காரியத்தை முடித்
 वयं हि நாங்களும்
 { வேண்டிய யோக்கிதை
 समर्था { யுடையவர்களாகி
 “ரோம்.”

தத்	முதைத்
நுதாத்:	காந்யத் த்தின் முடித்.
	தெநரிந்தவரான
தவாந் துவ	நீங்குந் தான்
சக்திந்தயிதூ	தீர்க்காரலோசனை
அநீதி தி	வேண்டுதும். [செய்ய

सोऽङ्गदेन तदा वीरः प्रत्युक्तः प्लवगर्षभः । जाम्बवानुत्तरं वाक्यं प्रोवाचेदं ततोऽङ्गदम् ॥

तदा அப்பொழுது
 வீரன் வீரரான
 ப்லவகர்ஷபம்: வானர்களுள் சிறந்த
 ச: அந்த
 ஜாம்வான் ஜாம்பவந்தர்
 அங்ஙனம் அங்கத்துல்
 ப்ரதுக்த: இவ்வாறு பதில்சொல்
 ஸ்பபட்டவராய்

ततः அதிலிருந்து
 अङ्गदं அங்கத்தின்பார்த்து
 इदं பின்வரும்
 वाक्यं வாக்கியத்தை
 उत्तरं பதிலாய்
 प्रोवाच சொன்னார்.

अस्य ते वीर कार्यस्य न किञ्चित्परिहीयते । एष सञ्चोदयाम्येनं यः कार्यं साधयिष्यति ॥

வீர “ஓ வீர!
 ते உனது
 अस्य இந்த
 कार्यस्य காரியத்திற்கு
 किञ्चित् கொஞ்சமும்
 न परिहीयते குறைவராது.
 य: எந்த

एष: இவன்
 कार्यं காரியத்தை
 साधयिष्यति சாதிப்பானே
 एनं இவனை
 सञ्चोदयामि வருந்திக் கேட்கின்
 நேன்.

ततः प्रवीरं प्लवतां वरिष्ठमेकान्तमाश्रित्य सुखोपविष्टम् ।

सञ्चोदयामास हरिप्रवीरो हरिप्रवीरं हनुमन्तमेव

॥ ३५ ॥

ततः அதின்மேல்
 हरिप्रवीर: வானர்களுக்குள்
 பெரியவர்
 एकान्तं ஒரு தனியிடத்தை
 आश्रित्य அடைந்து,
 सुखोपविष्टं சுகமாய் வீற்றிருந்த

प्रवीरं மிக பலிஷ்டராயும்
 प्लवतां தாண்டிபவருள்
 वरिष्ठं சிறந்தவரும்
 हरिप्रवीरं வானரவீரருமான
 हनुमन्तं एव ஹனுமாரையே
 सञ्चोदयामास வேண்டிக்கொண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये किष्किन्धाकाण्डे षष्ठ्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11697



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2445

षट्षष्टितमः सर्गः—அறுபத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ ६६ ॥

समुद्रतरणे जाम्बवता हनुमत्प्रेरणम्—சமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஜாம்பவான்
 ஹனுமாரைத் தாண்டுவது.

अनेकशतसाहस्रीं विषण्णां हरिवाहिनीम् । जाम्बवान् समुदीक्ष्यैवं हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥

अनेकशतसाहस्रीं அப்பொழுது
 अनेकशतसाहस्रीं அநேககோடிக்கணக்
 கான
 हरिवाहिनीं வானரசையம்
 विषण्णां துக்கத்துடனிருப்
 பதை

समुदीक्ष्य செவ்வையாய் ஆலோ
 சித்து,
 जाम्बवान् ஜாம்பவந்தர்
 हनुमन्तं ஹனுமாரைப்பார்த்து
 एवं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् சொன்னார்.

वीर वानरलोकस्य सर्वशास्त्रविशारद । तूष्णीमेकान्तमाश्रित्य हनुमन् किं न जल्पसि ॥

வானரலோகஸ்ய
வீர
சர்வ்ஷாஸ்த்ர- }
விசாரத }
हनुमन्

“வானரசமுழுத்திற்கு
தனியீரரே!
ஸமஸ்த சாஸ்திரங்க
ளையும் தெரிந்து அ
தன்படி நடப்பவரே!
ஓய் ஹனுமாரே!

तूष्णीं
एकान्तं
आश्रित्य
किं न जल्पसि

மௌனமாய்
ஏதொ ஒரு தனியி
டத்தை
அடைந்து,
என் பேசாமலிருக்கி
றீர்?

हनुमन्हरिराजस्य सुग्रीवस्य समो ह्यसि । रामलक्ष्मणयोश्चापि तेजसा च बलेन च ॥३॥

हरिराजस्य
सुग्रीवस्य च
तेजसा च
बलेन च
रामलक्ष्मणयोः

“வானரவேந்தனாகிய
சுகிரீவருக்கும்
தேஜஸ்வரின்னும்,
பலத்தாலும்
ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
ளுக்கும்

अपि
हनुमन्
समः
असि
हि

கூட
ஹனுமந்தரே!
சமானமாக
நீர் இருக்கிறீர்.
சந்தேகமேயில்லை.

अरिष्टनेमिनः पुत्रो वैनतेयो महाबलः । गस्तमानिति विख्यात उत्तमः सर्वपक्षिणाम् ॥४॥

अरिष्टनेमिनः
पुत्रः
वैनतेयः
सर्वपक्षिणां
उत्तमः

“அரிஷ்டநேமியின்
புத்திரன்,
வினதையின் புதல்வர்,
பகழிகளுக்கெல்லாம்
உத்தமர்.

महाबलः
गस्तमान्
इति
विख्यातः

பெருவலிவுடையவர்,
கருடர்,
என்று
விசேஷப்பெயர்
பெற்றவர்.

बहुशो हि मया दृष्टः सागरे स महाबलः । भुजंगानुद्धरन्पक्षी महावेगो महायशः ॥ ५ ॥

महाबलः
महावेगः
महायशः
पक्षी
सः

“மகாபலவான்
மகாவேகமுடையவர்
பெருங்கீர்த்தி வாய்ந்
தவர்.
அழகான இறக்கை
அவர் [களோடுகூடிய

सागरे
भुजङ्गान्
उद्धरन्
बहुशः
मया हि
दृष्टः

சமுத்திரத்தில்
பெரும்பாம்புகளை
தூக்கிப்போவராக.
அனேக தடவைகள்
என்னாலேயே
காணப்பட்டிருக்கிறார்.

पक्षयोर्यद्वलं तस्य तावद्भुजबलं तव । विक्रमश्चापि वेगश्च न ते तेनावहीयते ॥ ६ ॥

तस्य
पक्षयोः
बलं
यत्
तावत्
तव
भुजबलं

“அவருடைய
சிறகுகளின்
பலம்
எவ்வளவோ
அவ்வளவு
உமது
தோள்வலி.

अपि
विक्रमः च
वेगः च
ते
तेन
न अवहीयते

இதுவுமன்றி
ஆண்மைபுடும்
வேகமும்
உமக்கு
அவரோடு
குறைந்ததல்ல.

சுருதா	“நல்லொழுக்கமுடை
சா	அவள் [ய
தல எவ	தக்கண்ணமே
சம்மானா	திகைத்தவளாய்
एकपत्नीमतं	{ “ஒருவருக்கே பத்னி யாயிருக்கும் கற்புநி லைமையை

नाशयितुं	கெடுக்க
कः	எவன்
इच्छति	நினைக்கிறான்” என்
इदं	இந்த
वाक्यं	சொல்லை
तु	இந்த ஸ்திதியில்
अब्रवीत्	சொன்னான்.

अञ्जनाया वचः श्रुत्वा मारुतः प्रत्यभाषत । न त्वां हिंसामि सुश्रोणि मा भूते सुभगे भयम् ॥

अञ्जनायाः	“அஞ்சனையின்
वचः	வார்த்தையை
श्रुत्वा	கேட்டு,
मारुतः	வாயு
प्रत्यभाषत	பதில் சொன்னார்.
सुश्रोणि	‘அழகான இடையி னளே !

ह्वां	உன்னை
न हिंसामि	நான் கெடுக்கவில்லை.
सुभगे	தெய்வானுக்கரசமு ள்ளவளே !
ते	உனக்கு
भयं	ஹானி
मा भूत्	இல்லை.

मनसास्मि गतो यच्चां परिष्वज्य यशस्विनीम् । वीर्यवान् बुद्धिसंपन्नः पुत्रस्तव भविष्यति ॥

यशस्विनीं	“யசஸ்வினியான
त्वां	உன்னை
परिष्वज्य	கட்டித்தழுவி,
मनसा	தர்ம தர்மவிசாரணை யுடனேயே
गतः अस्मि	நான் வியாபித்தேன்.

यत्	ஆகையால்
वीर्यवान्	வீர்யவானான
बुद्धिसंपन्नः	புத்திசம்பன்னானான
पुत्रः	ஓர் புத்திரன்
तव	உனக்கு
भविष्यति	பிறப்பான்.

महासचो महातेजा महाबलपराक्रमः । लङ्घने पुवने चैव भविष्यति हि मत्समः ॥ २० ॥

महासचः	“மிக்க நற்குணமுடை
महातेजाः	மிகு தேஜஸ்வி.[யவன்.
महाबलपराक्रमः	மிகு பலபராக்கிரம முள்ளவன்.
च एव	இதுபாத்திரமல்லா மல்

पुवने	கிளம்புவதிலும்,
लङ्घने	பாய்ந்து தாண்டுவ திலும்
मत्समः	எனக்குச்சமானான
भविष्यति	இருப்பான்.
हि	சந்தேகமே இல்லை.

एवमुक्ता ततस्तुष्टा जननी ते महाकपे । गुहायां त्वां महाबाहो प्रज्जे पुवगर्भम् ॥ २१ ॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே !
महाकपे	வானரர்களிற் சிறந் தோனே !
ते	உமது
जननी	தாய்
एवं	இவ்வண்ணம்
उक्ता	சொல்லப்பட்டவளாய்

ततः	அதனால்
तुष्टा	மனத்திருப்திகொண் டாள்.
पुवगर्भम्	வானரசிரேஷ்டரான
त्वां	உம்மை
गुहायां	மலைக்குகையிலேயே
प्रज्जे	பெற்றாள்.

अभ्युत्थितं ततः सूर्यं वालो दृष्ट्वा महावने । फलं चेति जिघृक्षुस्त्वमुत्प्लुत्याभ्युद्गतो दिवम् ॥

மகாவனே
வாலு:
வ்
தத:
அப்யுத்திதம்
சூர்யம்

“பெருங்காட்டில்
சிறு குழந்தையான
நீர்
அப்பொழுது
உதயமான
சூரியனை

தூஷா
फलं इति
जिघृक्षुः
उत्प्लुत्य
दिवं च
अभ्युद्गतः

பார்த்து,
பழம் என்று
கிரகிக்க விரும்பியவ
உயரவெழும்பி [ராய்
ஆகாயத்தையே
நோக்கிப்போனார்.

शतानि त्रीणि गत्वाऽथ योजनानां महाकपे । तेजसा तस्य निर्धूतो न विषादं ततो गतः ॥

மகாகபே
யோஜனாநா
தூரிணி
शतानि
गत्वा

“வானரசிரேஷ்டனே !
யோஜனைகளின்
மூன்று
நூறுகள்
சென்று,

तस्य
तेजसा
निर्धूतः
ततः अथ
विषादं
न गतः

அவருடைய
காந்தியினால்
பற்றப்பட்டும்
அப்பொழுதும் கூட
இளைப்பை
அடையவில்லை.

तावदापततस्तूर्णमन्तरिक्षं महाकपे । क्षिप्तमिन्द्रेण ते वज्रं क्रोधाविष्टेन धीमता ॥ २४ ॥

மகாகபே
அந்தரிக்ஷம்
தூர்ணம்
அபதத: தாவத்
தே

“பெருவானாரே !
ஆகாயத்திற்கு
வேகமாய்
பறந்தோடி வரவும்
உமதுபேரில்

क्रोधाविष्टेन
धीमता
इन्द्रेण
वज्रं
क्षिप्तम्

கோபங்கொண்ட
விஷயந்தெரிந்த
இந்திரனால்
வஜ்ராயுதம்
எறியப்பட்டது.

तदा शैलाग्रशिखरे वामो हनुरभज्यत ॥ २५ ॥

ததா
शैलाग्रशिखरे
वामः

“அப்பொழுது
மலையின் உச்சியில்
இடது

हनुः
अभज्यत

கன்னம்
காயப்படுத்தப்
பட்டது.

ततो हि नामधेयं ते हनुमानिति कीर्त्यते ॥ २६ ॥

தத: ஹி
தே
நாமதேயம்

“அதிலிருந்துதான்
உமது
பெயர்

हनुमान् इति
कीर्त्यते

மேன்மையான கன்ன
முடையவர் என்று
சொல்லப்படுகிறது.

ततस्त्वां निहतं दृष्ट्वा वायुर्यन्धवहः स्वयम् । त्रैलोक्ये भृशसंकुद्धो न ववौ वै प्रभञ्जनः ॥

गन्धवहः
प्रभञ्जनः
वायुः
त्वां
निहतं
स्वयं

“வாசனையளிப்பவரான
பெருங்காற்றையடிக்கக்
வாயு [கூடிய
உம்மை
அடிபட்டவராய்
தானே

दृष्ट्वा
ततः
भृशसंकुद्धः
त्रैलोक्ये
न ववौ वै

கண்டு,
அதினால்
மிகு கோபங்கொண்
டவராய்
மூவுலகத்திலும்
வீசாதிருந்துவிட்டார்.

संभ्रान्ताश्च सुराः सर्वे त्रैलोक्ये क्षोभिते सति । प्रसादयन्ति संकुदं मारुतं भुवनेश्वराः ॥

त्रैलोक्ये முவ்வுலகமும்
 क्षोभिते सति தத்தளித்தவரையில்
 सर्वे எல்லா
 भुवनेश्वराः திக்பாலகர்களுமும்,
 सुराः च தேவர்களுமே

संभ्रान्ताः திகிலடைந்தவர்களாய்
 संकुदं மிகக்கோபத்துட
 மாருதம் னிருந்த
 प्रसादयन्ति சார்த்தப்படுத்தினார்கள்.

प्रसादिते च पवने ब्रह्मा तुभ्यं वरं ददौ । अशस्त्रवध्यतां तात समरे सत्यविक्रम ॥ २९ ॥

सत्यविक्रम “சத்தியமானபராக்கி
 ரமமுள்ளவரே!
 तात ஒரு அப்பனை!
 पवने वायु
 प्रसादिते சார்த்தமடைந்தபோது
 ब्रह्मा பிரம்மா

तुभ्यं உமக்கு
 समरे யுத்தத்தில்
 अशस्त्रवध्यतां च எந்த ஆயுதத்தாலும்
 மரணமில்லாமையை
 वरं வரமாக
 ददौ தந்தார்.

वज्रस्य च निपातेन विरुजं त्वां समीक्ष्य च । सहस्रनेत्रः प्रीतात्मा ददौ ते वरमुत्तमम् ॥

स्वच्छन्दतश्च मरणं ते भूयादिति वै प्रभो
 वज्रस्य “வஜ்ராயுதத்தினுடைய
 निपातेन च அடியினாலும்
 विरुजं செயல்மாறாத
 त्वां உம்மை
 सहस्रनेत्रः च இந்திரனும்
 समीक्ष्य உற்றுநோக்கி,
 प्रीतात्मा உள்ளங்களித்தவனாய்
 प्रभो “வல்லவரே!

॥ ३१ ॥
 ते मरणं உனக்கு மரணம்
 ते உனது
 स्वच्छन्दतः च இஷ்டப்படியே
 भूयात् உண்டாகக்கூடவது”
 इति என்ற
 उत्तमं உத்தமமான
 वरं वै வரத்தை
 ददौ கொடுத்தார்.

स त्वं केसरिणः पुत्रः क्षेत्रज्ञो भीमविक्रमः । मारुतस्यौरसः पुत्रस्तेजसा चापि तत्समः ॥

भीमविक्रमः “அதிசயபராக்கிரமத்
 தையுடைய
 सः त्वं அந்த நீர்
 केसरिणः கேசரியின்
 क्षेत्रज्ञः பாத்நியிடத்தில்
 பிறந்த

पुलः பிள்ளை.
 मारुतस्य वायुவுக்கு
 औरसः ஒளரஸ
 पुलः புத்திரன்.
 तेजसा च தேஜஸ்ஸாலும்
 तत्समः अपि அவரையே ஒத்தவர்.

वयमद्य गतप्राणा भवान्नस्मात् सांप्रतम् । दाक्ष्यविक्रमसंपन्नः पक्षिराज इवापरः ॥ ३३ ॥

अद्य “இப்பொழுது
 वयं நாங்கள்
 गतप्राणाः உயிர்போயிருக்கின்
 भवान् நீர் [தேறும்.
 अपरः வேறொரு
 पक्षिराजः புள்ளரசு

इव போன்றவர்.
 दाक्ष्यविक्रम- } சாமர்த்தியமும் பல
 सम्पन्नः } மும் நிறைந்தவர்.
 नः எங்களை
 साम्प्रतं இப்பொழுது
 स्मात् காப்பாற்றும்.

त्रिविक्रमे मया तात सशैलवनकानना । त्रिःसप्तकृत्वः पृथिवी परिक्रान्ता प्रदक्षिणम् ॥

तात “அப்பனே!
त्रिविक्रमे திரிவிக்கிரமாவதாரத்
मया என்னால் [தில்
सशैलवन- } மலை, சோலை, காடு,
कानना } இவைகளையெல்லாம்

पृथिवी பூமி
त्रिःसप्तकृत्वः இருபத்தோருதரம்
प्रदक्षिणं பிரதிக்ஷணமாக
परिक्रान्ता சுற்றிநடந்து வரப்
பட்டது.

तथा चौषधयोऽस्माभिः सञ्चिता देवशासनात् । निष्पन्नमृतं याभिस्तदाऽऽसीन्नो महद्बलम् ॥

तथा “அப்பொழுது
अस्माभिः च நம்மாலேயே
औषधयः ஒஷதிகளும் [யினால்
देवशासनात् தேவர்களின் கட்டளை-
सञ्चिताः சேகரிக்கப்பட்டன.
याभिः எந்த ஆவற்றினின்றும்

अमृतं மரணமில்லாமை
निष्पन्नं கிடைத்தது.
तदा அத்தருணம்
नः நமக்கு
महत् बलं மிகுந்த பலம்
आसीत् இருந்தது.

स इदानीमहं वृद्धः परिहीनपराक्रमः । सांप्रतं कालमस्माकं भवान्सर्वगुणान्वितः ॥ ३६ ॥

सः अहं “அந்த நான்
इदानीं இப்பொழுது
वृद्धः கிழவன் ;
परिहीनपराक्रमः வீரியமிழந்தவன்,

सांप्रतं कालं தற்காலம்
भवान् நீர்தான்
अस्माकं எங்களுக்குள்
सर्वगुणान्वितः ஸர்வகுணசம்பன்னர்.

तद्विजृम्भस्व विक्रान्तः प्लवतामुत्तमो ह्यसि । त्वद्वीर्यं द्रष्टुकामेयं सर्ववानरवाहिनी ॥ ३७ ॥

प्लवतां “வானரர்களுக்குள்
उत्तमः முதல்
विक्रान्तः சூரராய்
असि இருக்கிறீர்.
इयं இந்த

सर्ववानर- } வானரசையம்
वाहिनी } எல்லாம்
त्वद्वीर्यं हि உமது வீரத்தையே
द्रष्टुकामा காண விரும்புகிறது.
तत् ஆதலால்
विजृम्भस्व கிளம்பும்.

उत्तिष्ठ हरिशार्दूल लङ्घयस्व महार्णवम् । परा हि सर्वभूतानां हनुमन् या गतिस्त्व ॥ ३८ ॥

हनुमन् “ஹனுமாரே!
तव உம்முடைய
गतिः हि கமனசக்தியே
सर्वभूतानां எல்லாப் பிராணிக
ளுக்கும்

परा மேலானது
या எதுவோ அது ;
हरिशार्दूल வானரவீரரே!
उत्तिष्ठ உயர எழும்பும்
महार्णवं கடலை
लङ्घयस्व தாண்டும்.

விஷணா ஹய: சரீ ஹுமந் கிமுபேக்ஸே । விக்ரமஸு மஹாவேகோ யதா விஷ்ணுஸிவிக்ரம: ॥ 39 ॥

ஹுமந் “ஹனுமாரே !
கி உபேக்ஸே ஏன் உபேபகஷ்யாயி
சரீ எல்லா [ருக்கின் தீர் ?
ஹய: வானரர்களும்
விஷணா: திடமிழந்தவர்களா
யிருக்கிறார்கள் .

மஹாவேக: மகா சுவமுள்ள
விஷ்ணு: ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான்
விக்ரம: மூவடிவைத்தது
யதா எப்படியோ அப்படியே
விக்ரமஸு நீரும் செய்யும்.”

ततस्तु वै जाम्बवता प्रचोदितः प्रतीतवेगः पवनात्मजः कपिः

प्रहर्षयंस्तां हरिवीरवाहिनीं चकार रूपं महात्मनस्तदा

॥ 40 ॥

तत: அந்தே
ஜாம்வதா ஜாம்பவந்தரால்
प्रचोदित: பிரார்த்திக்கப்பட்ட
வரான
पवनात्मज: வாயுமாரான
कपि: வானரர்
प्रतीतवेग: பிரசித்தமான வேகத்
தையுடையவராய்
तां அந்த

हरिवीरवाहिनीं வானரவீர
செனயத்தை
प्रहर्षयन् சந்தோஷப்படுத்திக்
கொண்டு
आत्मन: தனது
रूपं ரூபத்தை
तदा तु அப்பொழுதே
महत् மிகப் பெரிதாக
चकार वै செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11737



किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2485

ससुषष्टितमः सर्गः—அறுபத்தி ஏழாவது ஸர்க்கம் ॥ 63 ॥

समुद्रतरणाय हनुमता महेन्द्रशिखरारोहणम्—ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட

ஹனுமான் மஹேந்த்ரமலையின் உச்சியில் ஏறுவது.

तं दृष्ट्वा जृम्भमाणं ते क्रमितुं शतयोजनम् । वीर्येणापूर्यमाणं च सहसा वानरोत्तमम् ॥ 1 ॥

सहसा शोकमुत्सृज्य प्रहर्षेण समन्विताः । विनेदुस्तुष्टुवापि हनुमन्तं महाबलम् ॥ 2 ॥

शतयोजनं நூறு யோஜனை
क्रमितुं தாண்டுவதற்கு
सहसा திடீரென்று
जृम्भमाणं உருவத்தை வளர்த்து
திக் கொள்ளுகிற
वीर्येणा च வீரியத்தினாலும்
आपूर्यमाणं விரிந்தியடைகிற
तं அந்த
वानरोत्तमं வானரசிரேஷ்டரை
दृष्ट्वा கண்டு,
ते அவர்கள்

सहसा உடனே
शोकं துக்கத்தை
उत्सृज्य விட்டு,
प्रहर्षेण அதிகளிப்பினால்
समन्विता: சும்பலாய்க்கடி
विनेदु: பேரொலிமுழக்கி
ठाர்கள்.
अपि च இதன்றியும்
महाबलं மிக பலிஷ்டராகிய
हनुमन्तं ஹனுமாரை
तुष्टु: புகழ்ந்தார்கள்.

ममोरुजङ्घवेगेन भविष्यति समुत्थितः । समुच्छ्रितमहाग्राहः समुद्रो वरुणालयः ॥ १३ ॥

मम	“எனது	समुत्थितः	கரைபுரண்டதாய்
उरुजङ्घवेगेन	துடை, முழங்கால் இ	समुच्छ्रित- }	வெளிவந்து புரளும்
	வகளின் வேகத்தால்	महाग्राहः }	பெரிய சுருமீன்களை
वरुणालयः	வருணனுக்கிருப்பிட		யுடையதாய்
समुद्रः	சமுத்திரம் [மாகிய	भविष्यति	ஆகும்.

पद्मगाशनमाकाशे पतन्तं पक्षिसेविते । वैनतेयमहं शक्तः परिगन्तुं सहस्रशः ॥ १४ ॥

पक्षिसेविते	பறவைகள் செல்லு	वैनतेयं	கருடனை
	கின்ற	सहस्रशः	ஆயிரந்தரம்
आकाशे	ஆகாயத்தில்	परिगन्तुं	சுற்றிவர
पतन्तं	பறக்கின்ற	अहं	நான்
पद्मगाशनं	பன்னகாசனனாகிய	शक्तः	வல்லேன்.

उदयात्प्रस्थितं चापि ज्वलन्तं रश्मिमालिनम् । अनस्तमितमादित्यमभिगन्तुं समुत्सहे ॥

उदयात्	“உதயகிரியிலிருந்து	अनस्तमितं अपि	அஸ்தமனமடையா
प्रस्थितं	புறப்படும்		தவராகவே
रश्मिमालिनं	கிரணமாலியாகிய	अभिगन्तुं	கூடத்தொடர்ந்து
ज्वलन्तं	எரிகின்ற		செல்ல
आदित्यं च	சூரியபகவானையே	समुत्सहे	நான் வல்லேன்.

ततो भूमिमसंसृज्य पुनरागन्तुमुत्सहे । प्रवेगेनैव महता भीमेन पुवर्गर्षभाः ॥ १५ ॥

पुवर्गर्षभाः	“வானரோத்தமர்	महता	பிக
	களே !	प्रवेगेन एव	கடிய வேகத்தோடே
ततः	அதின்மேல்		யே
भूमिं	பூமியை	पुनः	எதிர்நோக்கியே
असंसृज्य	தொடாது	आगन्तुं	திரும்பிவரவும்
भीमेन	பயங்கரமான	उत्सहे	வல்லேன்.

उत्सहेयमतिक्रान्तुं सर्वानाकाशगोचरान् । सागरं शोषयिष्यामि दारयिष्यामि मेदिनीम् ॥

सर्वान्	“எல்லா	सागरं	கடலை
आकाशगोचरान्	ஜோதிர்வர்க்கடார்க்கங்	शोषयिष्यामि	வற்றச்செய்வேன்.
	களையும்	मेदिनीं	தனூயை
अतिक्रान्तुं	தாண்டி. மேலே செல்ல	दारयिष्यामि	பிளந்துவிடுவேன்.
उत्सहेयं	நான் வல்லேன்.		

पर्वतान् कम्पयिष्यामि पुवमानः पुवङ्गमाः । हरिष्ये चोर्ध्वेगेन पुवमानो महार्णवम् ॥ १६ ॥

पुवङ्गमाः	“வானரர்களே !	पुवमानः	தாண்டிபவனாய்
पुवमानः	தாண்டிபவனாய்	ऊर्ध्वेगेन	துடைவேகத்தா
पर्वतान्	மலைகளை	महार्णवं च	கடலையும் [லேயே
कम्पयिष्यामि	பொடிப்படுத்துவேன்.	हरिष्ये	பற்றிமுடிப்பேன்.

लतानां विविधं पुष्पं पादपानां च सर्वशः । अनुयास्यन्ति मामद्य प्रवमानं विहायसा ॥
भविव्यति हि मे पन्थाः स्वातेः पन्था इवाम्बरे ॥ १९ ॥

विहायसा “ஆகாயமார்க்கமாய்
புவமானம் எழும்பும்
மா எண்ணை
அது இப்பொழுது
பாட்பானா விருகூங்களுடைய
வும்,
லதானா் கொடிகளுடையவும்,
வिवிதம் விதமான

புஷ்பம் புஷ்பம்
சர்வசஃ ஸல்லாமுடே
அனுயாச்யந்தி பின் தொடர்ந்துவரும்.
அம்பரே ஆகாயத்தில்
மே பந்தாஃ எனது வழி
ஸ்வாதே சுவா திசெல்லும்
பந்தாஃ இவ வழிபோல்
பவிய்யதி விளங்கும்.

चरन्तं घोरमाकाशमुत्पतिष्यन्तमेव वा । द्रक्ष्यन्ति निपतन्तं च सर्वभूतानि वानराः ॥ २० ॥

வானராஃ “வானர்களை!
அகாசம் ஆகாயத்திற்கு
उत्पतिष्यन्त एव உயர எழும்புவதை
घोरं அதிவேகமாய் [யும்,

चरन्तं वा செல்லுவதையும்,
निपतन्तं च கிழிற்ங்குவதையும்,
सर्वभूतानि எல்லாப்பிராணிகளும்
द्रक्ष्यन्ति பார்க்கப்போகின்றன.

महामेख्प्रतीकाशं मां द्रक्ष्यध्वं पुवङ्गमाः । दिवमावृत्य गच्छन्तं प्रसमानमिवाम्बरम् ॥ २१ ॥

புவங்கமாஃ “வானர்களை!
மா எண்ணை
महामेख्प्रतीकाशं மகாமேருவைப்போ
வீருப்பவனாய்
दिवं விண்ணை
आवृत्य மூடிக்கொண்டு,

गच्छन्तं செல்பவனாய்
अम्बरं ஆகாயத்தை
प्रसमानं விழுங்குகிறவன்
इव போலிருக்கிறவனாய்
द्रक्ष्यध्वम् டார்க்கப்போகிறீர்கள்.

विधमिष्यामि जीमूतान्कम्पयिष्यामि पर्वतान् । सागरं शोषयिष्यामि पुवमानः समाहितः ॥

சமாதிதஃ “சிரத்தைக்கொண்டு
புவமானஃ பாய்பவனாய்
सागरं கடலை
शोषयिष्यामि தீய்த்துவிடுவன.

पर्वतान् மலைகளை
कम्पयिष्यामि நடுங்கச்செய்வேன்.
जीमूतान् மேகங்களை
विधमिष्यामि சிதறச்செய்வேன்.

वैनतेयस्य सा शक्तिर्मम या मारुतस्य वा

வெனதேயஸ்ய “கருடனுடையவும்,
मारुतस्य வாயுவினுடையவும்,
शक्तिः ஆற்றல்

॥ २३ ॥

या எனதுவோ
सा அது
मम वा எனக்குமுளது.

ऋते सुपर्णराजानं मारुतं वा महाजवम् । न तद्भूतं प्रपश्यामि यन्मां पुतमनुव्रजेत् ॥ २४ ॥

மகாஜவம் “மகாவேகத்தையு
सुपर्णराजानं கருடனையும்த், [டைய
मारुतं वा ऋते வாயுவையும் தவிர
भूतं பிறந்துசெல்லும்
मां எண்ணை

यत् வேறு எது
अनुव्रजेत् பின்தொடருமோ
तत् அந்த
भूतं பிராணியை
न प्रपश्यामि நான் கண்டிலேன்,

नूनं नेष्यामि वैदेहीं रामस्य महिषीं प्रियाम् । महासंनहनोपेतौ महान्तौ पुरुषर्षभौ ॥

ऋश्यमूकं पुनः शैलं पुवेयं रामलक्ष्मणौ

॥ २५ ॥

रामस्य “ஸ்ரீ ராமருடைய
प्रियां காதல்
महिषीं தேவியான
वैदेहीं வைதேகியாரை
नेष्यामि அழைத்துவருவேன்.
नूनं இப்பொழுதே
महासंनहनोपेतौ பெருமுயற்சியை
யுடைய

पुरुषर्षभौ புருஷேதாந்தமார்களா
महान्तौ மகான்களான
रामलक्ष्मणौ ராமலக்ஷ்மணர்களைப்
ऋश्यमूकं [பார்க்க
शैलं மலைக்கு
पुनः திரும்பி
पुवेयम् பறப்பேன்.

निमेषान्तरमात्रेण निरालम्बनमम्बरम् । सहसा निपतिष्यामि घनाद्विद्युदिवोत्थिता ॥२६॥

घनात् “மேகத்தினின்றும்
विद्युत् மின்னல்
उत्थिता इव தோன்றினதுபோல
निमेषान्तरमात्रेण ஒரு நிமிஷத்திற்குள்
வேகியே

निरालम्बनं நிராதாரமான
अम्बरं ஆகாயத்தை
सहसा சடக்கென
निपतिष्यामि நான் கட்டுந்துவிடு
வேன்.

भविष्यति हि मे रूपं पुवमानस्य सागरे । विष्णोर्विक्रममाणस्य पुरा त्रीनिक्रमानिव ॥

पुरा “முன்காலத்தில்
शौन् மூன்று
विक्रमात् காலடிவைப்புக்களை
विक्रममाणस्य வைத்ததாந்த
विष्णोः ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின்

रूपं इव ரூபம்போலவே
सागरे சமுத்திரத்தில்
पुवमानस्य தாவும்
मे हि எனதும்
भविष्यति தோன்றப்போகிறது.

बुद्ध्या चाहं प्रपश्यामि मनश्चेष्टा च मे तथा । अहं द्रक्ष्यामि वैदेहीं प्रमोदध्वं पुवङ्गमाः ॥

अहं “நான்
वैदेहीं வைதேகியாரை
द्रक्ष्यामि காண்பேன்.
मे எனது
मनश्चेष्टा च மனோபாவமும்
तथा அப்படியேயிருக்க
கிறது.

अहं நான்
बुद्ध्या மனக்கொள்கையால்
प्रपश्यामि இப்பொழுதே
காண்கிறேன்.
पुवङ्गमाः வானரர்களே !
च ஆதலால்
प्रमोदध्वस् களிகூறுங்கள்.

मास्तस्य समो वेगे गरुडस्य समो जवे । अयुतं योजनानां तु गमिष्यामीति मे मतिः ॥२९॥

वेगे “வேகத்தில்
मास्तस्य வாயுவுக்கு
समः சமமாகவும்
जवे விரைவில்
गरुडस्य கருடப்பகவானுக்கு
समः சமமாகவும்

योजनानां யோஜனைகளின்
अयुतं तु பதினாயிரத்தையும்
गमिष्यामि इति தாண்டுவேனென்று
मे எனது
मतिः மனதிற்பதிற்கு
கிறது.

वासवस्य सवज्ञस्य ब्रह्मणो वा स्वयंभुवः । विक्रम्य सहसा हस्तादमृतं तदिहानये ॥३०॥

சவத்ரஸ்ய “வஜ்ராயுதத்தைபு
டைய
வாஸஸ்ய வா இந்திரனுடையவும்,
ஸ்வய்ஸுவு: சுயம்புவாகிய
புறஹ்ண: பிரம்மாவினுடையவும்,
ஹஸ்தாஹ் கையிலிருந்தும்,

சஹஸா லக்ஷ்யமின்றி
விக்ரம்ய போரிட்டு வென்று,
தந் அந்த
அமృதம் அமிருதத்தை
ஐஹ் இங்கே
அநயே கொண்டுவருவேன்.

तेजश्चन्द्राद्वि गृहीयां सूर्याद्वा तेज उत्तमम् । लङ्कां वापि समुत्क्षिप्य गच्छेयमिति मे मतिः ॥

சந்த்ராவ் ஹி “சந்திரனிடத்திலிருந்
தும்
தேஜ: தேஜஸ்சையையும்
சூர்யாத் வா சூரியனிடத்திலிருந்
தும்
உத்தமம் மேன்மையான
தேஜ: கார்த்தியையும்
கூஹீயாஹ் கொண்டுவருவேன்.

லங்காஹ் அபி லங்கையையும்
சமூக்ஷிப்ய வா அடியோடு பெயர்த்
தகொண்டும்
கச்சேய் திரும்பிவருவேன்.
ஐதி என்ரும்
மே எனது
மதி: மனதிற்பதந்திருக்
கிறது”.

तमेवं वानरश्रेष्ठं गर्जन्तममितौजसम् । प्रहृष्टा हरयस्तत्र समुदैक्षन्त विस्मिताः ॥ ३२ ॥

ஹரய: வானரர்கள்
தவ அப்பொழுது
விஸ்திதா: மிக ஆச்சரியம்
கொண்டவர்களாய்
புறஹ்ஸ்தா: முகமலர்ந்தவர்களாய்
ஏவ் இப்படி.

கர்ஜந்த் கர்ஜிக்கும்
அஸிதௌசன் அளவிற்றத்
வலியையுடைய
த அந்த
வானரஸ்த் வானரசிரேஷ்டரை
சமூதேக்ஷந்த் ஆனந்தமாய்
பார்த்தார்கள்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा ज्ञातीनां शोकनाशनम् । उवाच परिसंहृष्टो जाम्बवान् हरिसत्तमम् ॥

ஜாதிநாஹ் ஞாதிகளின்
சோகநாஸநம் துன்பத்தைப் போக்க
தஸ்ய அவருடைய [வல்ல
தந் அந்த
வச்சந் சம்பாஷணையை

ஜுத்வா கேட்டு,
பரிஸஹ்ஸ்த: மிக உற்சாகமடைந்த
ஜாம்பவாந் ஜாம்பவந்தர்
ஹரிஸத்தம் வானரசிரேஷ்டரைப்
உவாச சொன்னார். [பார்த்து

वीर केसरिणः पुत्र हनुमन् मास्तात्मज । ज्ञातीनां विपुलः शोकस्त्वया तात प्रणाशितः॥

வீர: “ஓ வீரரே!
கேஸரிண: கேஸரியின்
புத்ர புதல்வ!
மாஸ்தாஸ்தஜ வாயுருமார!
ஹனுமந் ஹனுமந்தா!

தாத அப்பனே!
ஜாதிநாஹ் சுற்றத்தாரின்
விபுல: பெரும்
சோக: சோகம்
தவா உன்னால்
புறணாஸித: போக்கடிக்கப்பட்டது.

तव कल्याणरुचयः कपिमुख्याः समाहिताः । मङ्गलान्यर्थसिद्ध्यर्थं करिष्यन्ति समाहिताः ॥

तव "உமது
கல்யாணரூபம்: நன்மையை விரும்பின
கபிமுখ்யா: வானர வீரர்கள்
சமாஹிதா: ஒன் றுசேர்ந்தவர்க
ளாய்

अर्थसिद्ध्यर्थं எடுத்த காரியம்
முடியும்படியாக
मङ्गलानि மங்களாசாஸனங்களை
समाहिता: ஒருபட்டமனத் துடன்
करिष्यन्ति செய்யப்போகிறார்கள்.

ऋषीणां च प्रसादेन कपिवृद्धमतेन च । गुरुणां च प्रसादेन पुवस्व त्वं महार्णवम् ॥३६॥

ऋषीणां "முனிவர்களுடைய
प्रसादेन च அருளா லும்,
कपिवृद्ध-) வானர முத்தேரர்க
मतेन च) ளின் அனுமதியின
லும்.

गुरुणां பெரியோர்களின்
प्रसादेन च அனுக்கிரகத்தாலும்
त्वं நீ
महार्णवं பெரியகடலை
पुवस्व கடப்பாயாக.

स्थास्यामश्चैकपादेन यावदागमनं तव । त्वद्गतानि च सर्वेषां जीवितानि वनौकसाम् ॥

तव "உமது
आगमनं திரும்பிவருதல்
यावत् எதுவரையிலோ
அதுவரையில்
एकपादेन च ஒற்றைக்காலினாலேயே
स्थास्याम: நின்றனுகொண்டிருப்
போம்.

वनौकसां வானரர்கள்
सर्वेषां எல்லோருடைய
जीवितानि च வாழ்வுகளும்,
त्वद्गतानि உன்னையே பற்றி
யவைகள்.

ततस्तु हरिशार्दूलस्तानुवाच वनौकसः । नेयं मम महीं वेगं लङ्घने धारयिष्यति ॥ ३८ ॥

ततः பின்னர்
हरिशार्दूलः வானரோத்தமர்
तान् அந்த
वनौकसः வானரர்களைப்
பார்த்து
उवाच சொன்னார்.

लङ्घने "தாவுகையில்
मम எனது
वेगं வேகத்தை
इयं இந்த
महीं तु பூமியும்
न धारयिष्यति தாங்கமாட்டாது.

एतानीह नगस्यास्य शिलासङ्कटशालिनः । शिखराणि महेन्द्रस्य स्थिराणि च महान्ति च ॥

इह "இங்கு
अस्य இந்த
शिलासङ्कटशालिनः கற்பாறைகள் மலிந்த
महेन्द्रस्य மகேந்திர
नगस्य பர்வதத்தின்
एतानि இந்த

शिखराणि சிகரங்கள்
महान्ति च விசாலமானவைகளா
யும்
स्थिराणि च உறுதியுடையவைகள்
ளாயுமிருக்கின்றன.

एषु वेगं करिष्यामि महेन्द्रशिखरेष्वहम् । नानाद्रुमविकीर्णेषु धातुनिःष्यन्दशोभिषु ॥ ४० ॥

நானாட்ருமவிகீர்ணேஷு } பலவிதமரங்களாடர்ந்து
धातुनिःष्यन्द- } தாதுக்கள் நிறைந்து
शोभिषु } விளங்குகிற
एषु இந்த

महेन्द्रशिखरेषु } மகேந்திரமலையின்
अहं நான் [சிகரங்களில்
वेगं கமனத்தை
करिष्यामि ஆரம்பிப்பேன்.

एतानि मम निष्पेक्षं पादयोः प्लवतां वराः । प्लवतो धारयिष्यन्ति योजनानामितः शतम् ॥

புலதா வரா: "வரனரசிகரேஷ்டர்
களை!

इतः } இங்கிருந்து
योजनानां } யோஜனைகளின்
शतं } நூறுகளை
प्लवतः } தாவுகிற

मम } எனது
पादयोः } கால்களின்
निष्पेक्षं } அழுத்தலை
एतानि } இவைகள்
धारयिष्यन्ति } பொறுக்கப்போகின்
றன "

तदेवं वानरश्रेष्ठो हनुमानुद्विरद्वचः ॥ ४२ ॥

வானரश्रेष्ठ: } வானரர்களிற்கிறந்த
हनुमान् } ஹனுமார்
एवं } கீழ்சொல்லியபடி

तत् } அந்த
वचः } வார்த்தையை
उद्विरत् } உரத்து வெளியிட
டார்.

ततस्तं मास्तप्रख्यः स हरिर्मास्तात्मजः । आरूरोह गिरिश्रेष्ठो महेन्द्रमरिर्मदनः ॥ ४३ ॥

ततः } பிறகு
मास्तप्रख्यः } வாயுவைப்போன்ற
கீர்த்தியையுடைய
मास्तात्मजः } வாயுவின் குமாரரான
अरिमदनः } சுத்தநாசகரான

सः हरिः } அந்த வானார்
तं } அந்த
महेन्द्रं } மகேந்திரமென்ற
गिरिश्रेष्ठं } கிரிகிரேஷ்டத்தில்
आरूरोह } ஏறினார்.

वृत्तं नानाविधैर्वृक्षैर्मृगसेवितशार्दूलम् । लताकुसुमसम्बाधं नित्यपुष्पफलद्रुमम् ॥ ४४ ॥

सिंहशार्दूलचरितं मत्तमातङ्गसेवितम् । मत्तद्विजगणोद्बुधं सलिलोत्पीडसङ्कुलम् ॥ ४५ ॥

महद्भिरुच्छ्रितं शृङ्गैर्महेन्द्रं स महाबलः । विचचार हरिश्रेष्ठो महेन्द्रसमविक्रमः ॥ ४६ ॥

நானாவித: } பலவித
वृक्षैः } மரங்களினால்
वृत्तं } சூழப்பட்டதும்,
मृगसेवित- } மான்கள் உலாவும்ப
शार्दूलं } சுப்புற்றவைகள்
சார்ந்ததும்,

लताकुसुमसम्बाधं } கொடிப்பூக்கள் மிகுந்
ததும்,
नित्यपुष्प- } புஷ்பங்களையும், பழங்
फलद्रुमं } களையும் இடையறாது
கொடுக்கும் மாங்கள்
செறிந்ததும்,

सिंहशार्दूल- } சிங்கங்களும், புலிக
चरितं } னும் சஞ்சரிப்பதும்,
मत्तमातङ्गसेवितं } மதங்கொண்ட யானை
கள் திரிவதும்,

मत्तद्विजगणोद्बुधं } கொழுத்த பறவைக்
கூட்டங்கள் ஒலிப்
பதும்,
सलिलोत्पीडसङ्कुलं } நீரருவிகள் நிறைந்த
महद्भिः } பெரிய [தும்,
शृङ्गैः } சிகரங்களால்

उच्छ्रितं	உயர்ந்து தோன்று வதுமாகிய
महेन्द्रं	மகேந்திரபர்வத்தை
महेन्द्रसमविक्रमः	மகேந்திரன் போன்ற வலிமையுடைய

हरिश्चन्द्रः	வானரருள் சிறந்த
सः	அந்த
महाबलः	மகா பலவான்
विचचार	தாக்கினார்.

पादाभ्यां पीडितस्तेन महाशैलो महात्मनः । ररास सिंहाभिहतो महामत्त इव द्विपः ॥४७॥

महात्मनः	மகாத்மாவின்
पादाभ्यां	கால்களினால்
पीडितः	ஊன்றப்பட்ட
महाशैलः	பெருமலை
सिंहाभिहतः	சிங்கத்தால் பற்றப் பட்ட

महामत्तः	மிகுமதம்பிடித்த
द्विपः	யானை
इव	போல்
तेन	அதினால்
ररास	சூலமிட்டது.

सुमोच सलिलोत्पीडान्विप्रकीर्णशिलोच्चयः । वितस्तमृगमातङ्गः प्रकम्पितमहाद्रुमः ॥ ४८ ॥

नागगन्धर्वमिथुनैः पानसंसर्गकर्कशैः । उत्पतद्भिश्च विहगैर्विद्याधरणैरपि ॥ ४९ ॥

त्यज्यमानमहासानुः संनिलीनमहोरगः । चलशृङ्गशिलोद्धातस्तदाऽभूत्स महागिरिः ॥ ५० ॥

सः	அந்த
महागिरिः	பெருமலை.
तदा	அப்பொழுது
विप्रकीर्ण- } शिलोच्चयः }	சிதறின கற்குவியல் களையுடையதாய்
सलिलोत्पीडान्	ஜல்பிரவாகங்களை
सुमोच	வெளிவிட்டது.
वितस्त- } मृगमातङ्गः }	வெருட்சியடைந்த மரங்களையும், யானை களையும் உடையதா யும்,
प्रकम्पित- } महाद्रुमः }	அதிர்ந்த மரங்களை யுடையதாயும்,
पानसंसर्गकर्कशैः	{ கள்ளிலும் ஸம்ஸர்க் கத்திலும் அகிக்கொ மித்த

नागगन्धर्व- } मिथुनैः }	நாகர்கள், கந்தர்வர் கள் இவர்களுடைய ஆண் பெண் ஜோடி களாலும்,
विद्याधरणैः } अपि }	வித்யாதரர்களின் கூட்டங்களாலும்,
उत्पतद्भिः	உயரப்பறந்தோடுகிற
विहगैः च	பகழிகளாலும்,
त्यज्यमान- } महासानुः }	விடப்பட்ட பெரிய தாழ்வரைகளையுடை யதாகவும்,
संनिलीन- } महोरगः }	ஒடி ஒளிர்துகொண்ட பெரும்பாம்புகளை யுடையதாகவும்,
चलशृङ्ग- } शिलोद्धातः }	அசைந்து விழுந்த சி கரங்களையும் கற்பா றைகளையும் உடைய தாகவுந் ஆடிற்று.
अभूत्	

निःश्वसद्भिस्तदातैस्तु भुजङ्गैर्धनिःसृतैः । सपताक इवाभाति स तदा धरणीधरः ॥ ५१ ॥

ததாதீ: அதுதனால் உடல்நெறிந்த
 निःश्वसद्भिः तु நெட்டுயிர்த்துக் கொண்டே
 अर्धनिःसृतैः பாதி வெளிப்புறப் பட்ட
 भुजङ्गैः பாம்புகளினால்

ச: அந்த
 धरणीधरः மலை
 सपताकः கொடிகள் கட்டப் பட்டது
 इव போல்
 तदा அப்பொழுது
 आभाति விளங்கிற்று.

ऋषिभिस्त्राससंभ्रान्तैस्त्यज्यमानः शिलोच्चयः । सीदन्महति कान्तारे सार्थहीन इवाध्वगः॥

त्राससंभ्रान्तैः அஞ்சி மனங்கலங்கின
 ऋषिभिः முனிவர்களால்
 त्यज्यमानः விட்டு நீக்கப்பட்ட
 शिलोच्चयः கல்மலை
 महति कान्तारे பெரும்காட்டில்

சार्थஹீன: வணிகசாத்துக்களைப் பிரிந்த
 अध्वगः வழிச்செல்பவன்
 इव போல்
 सीदन् இருந்தது.

स वेगवान्वेगसमाहितात्मा हरिप्रवीरः पवनात्मजः कपिः ।

मनः समाधाय महानुभावो जगाम लङ्कां मनसा हनूमान् ॥ ५२ ॥

पवनात्मजः வாயுவின் குமாரனான
 हरिप्रवीरः வானரர்களுள் கிறந்த
 कपिः வானரரான
 वेगवान् வேகமுடையவரான
 महानुभावः மகானுபாவரான
 स: அந்த
 हनूमान् ஹனுமார்

மன: மனதை
 समाधाय ஸ்திரப்படுத்தி,
 वेगसमाहितात्मा வேகஞ்செல்வதில்
 लङ्कां ஊக்கமுற்றவராய்
 मनसा மனதினால்
 जगाम அடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

किष्किन्धाकाण्डे सप्तषष्ठितमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 11790

किष्किन्धाकाण्डे आदितः श्लोकाः 2538

॥ इति किष्किन्धाकाण्डं समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं मुन्दरकाण्डं भविष्यति । तस्यायमाद्यः श्लोकः ।

ततो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः ।

इयेष पदपन्वेष्टुं चारणाचरिते पथि ॥

॥ शुभं भूयात् ॥



